Meursii Bibl. Gr. L. 1. in Opp. T. iii. p. 1073., et Fr. Junii Catalogum Architectorum, Mechanicorum, Pictorum, aliorumque Artificum p. 6. De eo Συναγ. Λέξ. χρησ. ἐκ διαφ. σοφ. τε καὶ ῥητ. πολλ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάθαρχος· κύριον ὄνομα, ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός. Idem artic. in Suida et Zonara p. 13. legitur, sed in utroque additur, Τὸ δὲ γένος, Σάμιος.]

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus, (sive Causa prima.) De Deo dicitur a Dionys. Areopagita. HINC adjectivum Ἀγαθαρχικός: unde ἀγαθαρχικὴ Τριὰς ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς et ἀρχή. [Respicitur Dionysii locus, qui legitur in Libro de Div. Nom. c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, sc. Trinitatem, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσανάγεσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοντας, ἐν τούτῳ μυεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἱδρυμένα. Scholia Maximi in Dionys. Areop. p. 162., Ἀγαθαρχίαν· σημείωσαι, ὅτι ἐπὶ τὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀγαθαρχίαν ἀνάγονται αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ, ἡγουν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ ἐν μετουσίᾳ τῶν ἐλλάμψεων αὐτοῦ γινόμεναι, * πεπαῤῥησιασμένως πρεσβεύουσιν. Eadem p. 308., Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον φησὶ λέγεσθαι ὑπὲρ θεαρχίαν καὶ ἀγαθαρχίαν τὴν οὕτω δηλαδὴ νοουμένην.[1] Eadem p. 155., Τὴν ἀγαθαρχικήν· τὴν ἀρχηγὸν πάσης ἀγαθότητος. Vocibus ἀγαθαρχία et ἀγαθαρχικὸς caret Suiceri Thes. Eccles.]

[* Ἀγαθόβουλος, nomen viri proprium apud Luciani Demonactem iii. T. ii. p. 376., Ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων. "Hunc Euseb. anno Christi cxx. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Luciau. Περ. c. xvii., quem locum vide." M. du S.]

[* Ἀγαθοσύμβουλος, Benesuasor, Consultus, Labbæi Glossæ: lege, ut in Gloss. Lat. Gr., Consultor.]

[* Ἀγαθοδαίμων, ὁ, i. q. Ἀγαθὸς Δαίμων, de quo vide nos supra et Schneideri Lex. Interdum vero legitur et in sensu theologico. V. Lex. Vocum peregr. supra p. ccxxvii. a. Lamprid. Heliogab. 28., Ægyptios dracunculos Romæ habuit, quos illi Agathodæmonas vocant, ubi Casaub. notat Phœnices et Ægyptios diviui aliquid tribuisse draconum et serpentum naturæ, iis præsertim, qui veneno carent, quique ideo veteribus in deliciis et oblectamentis. Cf. Salmas. Exerc. Plin. 275. b. Item, nomen viri proprium, ap. Isidor. Pelus. De Agathodæmone, qui Manethonis libros transtulit in linguam Gr., et de Agathodæmone Alexand. Mechanico, qui delineavit Orbem universum, vide Meursii Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1075. a. cum nota.]

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel Boni. Ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Dionys. Areop. [de Divinis Nominibus c. i., Τὴν ἀγαθοδότιν ἀρχὴν, ubi Scholia Maximi p. 125., Κατὰ τί ἐστιν ὁ Θεὸς ἀρχὴ πάσης * φωτοφανείας, καὶ τινες αἱ φωτοφάνειαι, καὶ * ἀναμορφώσεις. Stobæi Diotogeni p. 332. 16. summus Deus dicitur, Χραστὸς διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμεν καὶ ἀγαθοδότας, ὅκως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶ Ἰωνικῶ ποιητᾶ, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli), ὥς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Vide L. C. Valck. ad Herod. iv. 59., a Schæf. in Mss. citatum.]

[* Ἀγαθοδότως Adverb. "Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. i. s. 1., et sæpius. Cf. Corderii obs. gen. et not." A. Kall. in Mss.]

Ἀγαθοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν, et εἶδος. [Jamblichus ἐν τῷ Πρὸς Σωκράτην περὶ ἀρετῆς, apud Stob. Serm. i. p. 14. ed. Schowii, Ψυχῆς μὲν οὖν ἂν εἴη ἀρετὴ * τελεύτης καὶ * εὐμετρία τῆς ζωῆς, λόγου τε καὶ νοῦ καὶ διανοήσεως ἡ ἀκροτάτη καὶ καθαρωτάτη ἐνεργεία, τὰ δὲ ἔργα τῆς ἀρετῆς ἀγαθοειδῆ, κάλλιστα, νοερὰ, σπουδαῖα, πλήρη μεσότητος, εὐκαιρίας μετέχοντα, προηγούμενα, τέλους ἄριστον στοχαζόμενα, χαρίεντα ὅτι μάλιστα θεωρείσθω. Idem in Adhort. ad Philosoph. c. iii. p. 32., Ταύτην δὴ οὖν παραγγέλλει φεύγειν, ἀντὶ δὲ ταύτης ἀνταλλάττεσθαι τὴν ἄνευ ἐναντιώσεως * ἐνοειδῆ, νοερὰν ἐνέργειαν, ἥτις ἀντὶ μὲν τοῦ βλάπτειν ἀγαθοειδὴς ἐστιν, ἀντὶ δὲ τοῦ ῥέπειν εἰς ὄλεθρον σωτηρίας ἀρχὴν παρέχει. "Est ἐνέργεια ἐνοειδὴς eadem quæ ἐνέργεια ἄνευ ἐναντιώσεως, quæ versatur in rebus intelligibilibus, quæ simplices sunt neque πολυειδεῖς. Ceterum ἐνοειδὴς non magis, quam quod statim legitur ἀγαθοειδὴς, *Salutaris* significans, ut intelligitur etiam ex duobus aliis Jamblichi locis apud Stob. Eclog. p. 80. ed. Heeren., (Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, τό τε ἀγαθοειδὲς της προνοίας, τό τε * ἀντεξούσιον[2] της ψυχης, καὶ πάντα τὰ κάλλιστα διασώζεται, τῇ βουλῇ τῶν Θεῶν συνυπάρχοντα), et p. 1066., (Οἱ δὴ ἀρχαιότεροι παραπλησίαν τοῖς Θεοῖς κατὰ νοῦν διάθεσιν ἀγαθοειδῆ, καὶ προστασίαν τῶν τῆδε αὐτῇ ἀπονέμουσι καλῶς), in Schueideri Lex. consignatum est. Jam in Platone de Rep. vi. (18. T. vii.) p. 120. ed. Bip. hoc vocab. occurrit, ubi significat id quod boni speciem habet, (Οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα, ὀρθὸν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν, ubi inspice Astii notam.) Cf. Creuzer in Studien Vol. i. p. 101." Th. Kiessling. Vide ejusdem Creuzeri Præpar. ad Plotini Lib. de Pulchritudine p. xcv. et Annotatt. in eund. p. 232. 268. Jamblich. Adhort. ad Philosoph. c. iv. p. 58., Εἰ γὰρ τῆς τοιαύτης σοφίας οὔτε καθολικωτέραν, οὔτε τελειοτέραν, οὔτε κοινοτέραν, οὔτε αὐταρκεστέραν, οὔτε ἀγαθοειδεστέραν, ἢ καλλίονα δυνατὸν λογισμῷ λαβεῖν, ταύτης ἐφίεσθαι χρὴ τοὺς βουλομένους κατὰ λόγον καὶ νοῦν εὐδαιμονεῖν. G. Wakef. in Mss. citat Synes. 50. et hæc Juliani Orat. iv. p. 133. b.: Ἔστι δ' αἴτιον, οἶμαι, τὸ ἀγαθὸν τοῖς νοητοῖς (νοητοῖς Θεοῖς, Voss.) κάλλους, οὐσίας, τελειότητος, ἑνώσεως· συνέχον αὐτὰ καὶ περιλάμπον ἀγαθοειδεῖ δυνάμει. Ταῦτα δὴ καὶ τοῖς νοεροῖς ἥλιος δίδωσιν, ἄρχειν, καὶ βασιλεύειν αὐτῶν ὑπὸ τἀγαθοῦ τεταγμένος· εἰ καὶ * συμπροῆλθον αὐτῷ καὶ συνυπέστησαν· ὅπως, οἶμαι, καὶ τοῖς νοεροῖς Θεοῖς ἀγαθοειδὴς αἰτία προκαθηγουμένη τῶν ἀγαθῶν πᾶσιν ἅπαντα κατὰ νοῦν εὐθύνῃ. Vide Creuzer. ad Plotini Lib. cit. p. 234. Maximi Scholia p. 184. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., Οὐκ ἔστιν ἀγαθοειδές· καλῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἀγγέλων τέθεικε τὸ ἀγαθοειδές· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς, οὐσιωδῶς αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὤν, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν, ὡς ἐκ μετοχῆς καὶ ἔξωθεν ἀγαθυνόμενα τῇ περὶ αὐτὸν ἐφέσει, εἰκότως ἀγαθοειδῆ λέγονται, οὐκ αὐτόχρημα ἀγαθά. Eadem ibid. p. 195., Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω, διὰ τί ἀγαθοειδεῖς, καὶ οὐκ αὐτοαγάθους τοὺς ἀγγέλους φησί. Scholia Farnes. ad Stob. Ecl. T. ii. p. 457., Καὶ αἱ μὲν ἀγαθοειδεῖς, αἱ δὲ τῷ καλῷ ἀποσεμνυνόμεναι. Plotin. p. 715. c. ap. Creuzer. ad Lib. de Pulcr. p. 296., Τοῦτο δ' ὅτι ἀγαθοειδέστερον.]

[* Ἀγαθοειδῶς. Usurpavit Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. viii. s. 1., notante A. Kall. in Mss. Maximi Scholia in Eccles. Hier. p. 91., Καὶ πρὸς τὰ δεύτερα προϊὼν ἀγαθοειδῶς, ὡς τοῦ θεοειδοῦς ἀποσῶζον τὸ πλῆρες καὶ ὁλόκληρον, ἄσχετος ἔσται καὶ ἀπόλυτος, ὡς καθάπαξ * ἐνοειδὴς, καὶ πρὸς τὸ ἓν αὖθις * ἑνιαίως ἐπιστρεφόμενος.]

[* Ἀγαθοθαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, "Vita S. Sylvestri ed. Combefis. p. 263. extr.," Boissonad. in Schedis.]

[* Ἀγαθοθελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Glossæ Labb.: Ἀγαθοθελὴς· Benivolus. Unde formatur nomen]

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus, [Bonorum electio s. voluntas, Affectus eligendi bona.] Suid. [et Zonar. p. 26., Ἀγαθοθέλεια· ἡ τῶν ἀγαθῶν

[1] Additur ibidem: Σημείωσαι δὲ καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ θεότης καὶ ἡ ἀγαθότης, οὐκ * αὐτοουσία ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Voce αὐτοουσία, de qua vide J. H. Suiceri Supplementa ad sui Patris Thes. Eccles. p. 1616., augeri potest Schneideri Lex. Citatur ibi Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 976., Διὸ αὐτοουσία ἐστὶν ὁ Θεὸς Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ [τὸ] ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὐκ * ἑτεροουσία. Vocem ἑτεροουσία ignorat et Thes. Eccles. et Schueideri Lex. Citatur quoque ibidem idem Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 959., Αὐτοαγαθότης οὖσα καὶ αὐτοουσία ἐπικοινωνοῦσα τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἐξ οὐκ ὄντων κτισθεῖσι. Paulo inferius dicit Episcopus ille Salaminis, Οὐ γάρ ποτε ἐνδεῖται τὸ θεῖον προσθήκης δόξης, ἀλλὰ * αὐτοδόξα, καὶ * αὐτοαρετὴ, καὶ * αὐτοθαῦμα, καὶ * αὐτουμνηγορία, τὸ τὸν Πατέρα γεννῆσαι, εἰ καὶ αὐτὸς οὐ γεγέννηται. Αὐτοαρετὴ Suicer. in Thes. Eccles. habet; αὐτοδόξα autem Schneider. in Lex. e Suida v. Αὐτὸ affert: sed cetera vocabula in utroque desunt Lexicographo.

[2] "V. A. et Caut. αυτεξούσιον pro ἀντεξούσιον." Heeren.

ἐκλογή· Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἐπιστρεφείας. Quod fragmentum unde depromtum sit, nescimus.] Ex ἀγαθὸν et θέλω. Unde ad verbum sonat, Bonorum voluntas, i. e. Ipsa affectio, qua volumus quæ bona sunt.

Ἀγαθολογέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, sive Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusativo Eustath. Huic opponitur Κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν et λέγω. [Eustathii locum nondum invenimus.]

Ἀγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. Cum accusativo. Aliquando absolute, pro [Honeste et] recte vel Recta ago. In usu est præsertim apud Eccles. scriptores. Ex ἀγαθὸς et ποιῶ. [Num. x. 32., Καὶ ἔσται τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ὅσα ἂν ἀγαθοποιήσῃ Κύριος ἡμᾶς. Proverb. xi. 17., Τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ποιεῖ ἀνὴρ ἐλεήμων. " 1 Petr. ii. 15., Ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν—ἀγνωσίαν, Ut recte agendo omnem vos calumniandi paganis adimatis occasionem; ibid. v. 20. τῷ ἁμαρτάνειν opponitur: iii. 6., Ἀγαθοποιοῦσαι, Decori studiosæ; ibid. v. 17. opponitur τῷ * κακοποιεῖν. Adde 3 Jo. v. 11. In Marci c. iii. 4. Ἀγαθοποιῆσαι cum ψυχὴν σῶσαι permutatur. Luc. vi. 9. 33. 35. Act. xiv. 17. In Vers. Alex. respondet Hebr. הטיב Judd. xvii. 13. Soph. i. 13. 1 Macc. xi. 33. 2 Macc. i. 2. Phavor. Ἀγαθοποιέω τὸν δεῖνα, τουτέστιν εὐεργετῶ, καὶ ἀγαθοποιέω, τουτέστι ποιῶ τι ἀγαθόν." Schleusn. in Lex. Phavorini locus ad Glossas Sacras pertinere videtur, sed de eo silet Ernesti. Clemens Alex. Str. ii. p. 585. 3., Κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ * κακοποιοῦντας. Idem Strom. i. p. 369. 25., Τῆς γὰρ θείας σοφίας, καὶ ἀρετῆς, καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστὶν, οὐ μόνον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γὰρ, ὡς εἰπεῖν, αὕτη τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν, ἀλλὰ κ. τ. λ. Vide eund. ibid. vi. p. 823. 4., et Hieroclem, mox ad voc. Ἀγαθοποιὸς citandos. Idem Strom. iv. p. 614. 33., Ἀγάπη τοίνυν καὶ ὁ Θεὸς εἴρηται, ἀγαθὸς ὤν, οὗ ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται, μήτε ἀδικοῦσα, μήτε ἀνταδικοῦσα ποτέ· ἀγαθοποιουσα δὲ πρὸς πάντας ἁπαξαπλῶς κατ' εἰκόνα Θεοῦ.]

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector, ut Ἀγαθοποιοὶ ἀπόῤῥοιαι, Alex. Aph. Exponitur et munificus, Beneficus, i. e. liberalis. [Glossæ Labb.: Ἀγαθοποιός· Benificus, Beneficus, E. Theages Pythagor. ἐν τοῖς Περὶ Ἀρετῶν apud Stob. Serm. i. p. 24. ed. Schow., Φύσει γὰρ ἃ μὲν ἀρετὰ ἀγαθοποιὸς καὶ * ὠφελατικὰ, ἃ δὲ κακία κακοποιὸς καὶ βλαπτικά. Hierocles ap. eund. Eclog. ii. 9. T. iii. p. 422. ed. Heeren., Οὕτως οὖν οὐδὲ ἀγαθοποιοῦ το * κακοποιεῖν, ἀλλὰ τουναντίου. Καὶ μὴν ἀγαθὸς ὁ Θεὸς, πεπληρωμένος εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ταῖς ἁπάσαις ἀρεταῖς, ὥστ' οὐκ ἂν * κακοποιητικὸς ὁ Θεὸς εἴη, οὐδέ τινι κακῶν αἴτιος. Porphyr. de Abstin. ii. 58. p. 206. ed. Jacobi De Rhoer, Καὶ μὴν ὅτι τούτων οἱ μὲν, κακοποιοὶ, οἱ δὲ ἀγαθοί. " Bene illi opponuntur, uti Latinis *bona Juno* et similia de *propitiis* dicuntur," De Rhoer. Vide Spanhem. ad Juliani Orat. i. p. 295. supra ad voc. Ἀγαθὸς citatum. Jamblichus de Myst. s. i. c. xviii., Ἡ δ' ἑξῆς ἐπιζήτησις ἡ σὴ διαπορεῖ, πῶς αὐτῶν οἱ μὲν εἰσιν ἀγαθοποιοὶ, οἱ δὲ κακοποιοί. Εἴληπται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν γενεθλιαλόγων αὕτη ἡ δόξα· πάντη δὲ διαμαρτάνει τοῦ ὄντος. Ἀγαθοί τε γάρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως, πρὸς ἕν τε ἀγαθὸν ἅπαντες * ἐνοειδῶς περιάγονται, κατὰ τὸ μόνον τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ceterum cum illo Hieroclis loco modo citato confer sequentia hæc Clementis Alex. Strom. vi. p. 823. 4., Ὡς γὰρ ἡ λύρα μόνου τοῦ κιθαριστοῦ, καὶ ὁ αὐλὸς τοῦ αὐλητοῦ, οὕτως τὰ προτερήματα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐστι κτήματα· καθάπερ φύσις τοῦ ἀγαθοποιου τὸ ἀγαθοποιεῖν· ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν· κακὸν δὲ οὐκ ἂν ποιήσει ἀγαθὸς, ὡς οὐδὲ τὸ φῶς σκότος, ἡ ψύξει τὸ πῦρ· οὕτως ἔμπαλιν ἡ κακία οὐκ ἄν τι ἐνάρετον ποιήσαι· ἐνέργεια γὰρ αὐτῆς, τὸ * κακοποιεῖν, ὡς τοῦ σκότους τὸ συγχεῖν τὰς ὄψεις· οὐ τοίνυν κακίας ἔργον ἡ φιλοσοφία ἐνάρετους ποιουσα, λείπεται δὴ Θεοῦ· οὗ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργόν ἐστιν· καὶ πάνθ' ὅσα παρὰ Θεοῦ δίδοται, καλῶς δίδοταί τε καὶ λαμβάνεται. Ubi H. malle οὐκ ἂν ποιήσειε, seu ποιήσαι, ut mox in seq. membro; pro ψύξει legi posse etiam ψύξιν, Refrigerationem; et post λείπεται δὴ subaudiendum esse ἔργον εἶναι, notat Sylburg. Vide ejusd. Clementis loc. sup. ad verb. Ἀγαθοποιέω laudatum. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 451. ed. Reisk., Ὁ γὰρ Ὄσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοὔνομα πολλὰ φράζει· ὅτι ἥκιστα δὲ κράτος ἐνεργοῦν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι, Schæf. in Schedis citat Matth. Anecd. i. p. 38. Artemidorus iv. 59. p. 374., Λέγουσι γὰρ, ὅτι οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνται ἀγαθόν τι ποιῆσαι, διά γε τῶν ὀνείρων εὐφραίνουσιν, οἱ δὲ κακοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνταί τι κακὸν ποιῆσαι διά τινα ἀντίβασιν ἄλλων ἀστέρων, διά γε τῶν ὀνείρων ἀεὶ ἐκταράσσουσι καὶ φοβοῦσιν. " Excerpta ex Scriptis Theodoti et Doctrina, quæ Orientalis vocatur ad Valentini tempora spectantia, Epitomæ, §. 71.: Τὰ τοίνυν δεκαδύο ζώδια, καὶ οἱ ταῦτα ἐπιόντες ἑπτὰ ἀστέρες, τοτὲ μὲν συνοδεύοντες, τοτὲ δὲ * ὑπαπαντῶντες ἀνατέλλοντες οὗτοι, πρὸς τῶν δυνάμεων κινούμενοι, κίνησιν τῆς οὐσίας δηλοῦσιν εἰς γένεσιν τῶν ζώων, καὶ τὴν τῶν περιστάσεων τροπὴν. Διάφοροι δ' εἰσὶν καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ αἱ δυνάμεις· ἀγαθοποιοὶ, κακοποιοὶ, δεξιοὶ, ἀριστεροὶ, ὧν κοινὸν τὸ τικτόμενον. Ἕκαστον δὲ αὐτῶν γίνεται κατὰ καιρὸν τὸν ἴδιον, τοῦ δυναστεύοντος τὰ κατὰ φύσιν ἀποτελοῦντος· τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ, τὸ δὲ, ἐπὶ τέλει. Pauli Alexand. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἀποτελεσματικὴν, sive Rudimenta in Doctrinam de Prædictis Natalitiis etc., Witebergæ A. 1588. in 4., non longe ab initio: Ἀγαθοποιοὶ δὲ ἀστέρες εἰσὶ, ♃ καὶ ♀. Κακοποιοὶ δὲ, ♄ καὶ ♂, διὰ τὸ καθ' ὑπερβολὴν, τὸν μὲν τοῦ ♄ ἀστέρα ψυχροτέραν τὴν φύσιν ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ♂, σφόδρα πυροδεστάτην, τοῦ ☿ τὴν φύσιν κοινοῦ ὑπάρχοντος. Euseb. Præp. Evang. vi. p. 275. ed. Vigeri: Ἔστι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κλίματι τῆς Ἰνδίας φυλή τις Ἰνδῶν, οἵτινες τοὺς ἐμπίπτοντας ξένους ἀγρεύοντες καὶ τούτους θύοντες ἐσθίουσι· καὶ οὔτε οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἄστρων κεκωλύκασι τούτους μὴ μιαφονεῖν, καὶ μὴ * ἀθεμιτογαμεῖν, οὔτε οἱ κακοποιοὶ ἠνάγκασαν τοὺς Βραχμᾶνας κακουργεῖν. Cf. etiam, quæ de his stellis latius disseruit Gisp. Cuper. Obss. ii. 17." Reiffius. Sir. xlii. 14., Κρείσσων πονηρία ἀνδρὸς ἢ ἀγαθοποιὸς γυνὴ, καὶ γυνὴ καταισχύνουσα εἰς ὀνειδισμόν. Semel in N. T. usurpatur, pro Recte agens, Honestatis et decori studiosus, 1 Petr. ii. 14., Ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν, Ut recte agentes præmiis afficiant.]

Ἀγαθοποιΐα, ΐας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio. [" Ἀπαξ λεγόμενον, quod male in Lexicis vulgaribus redditur Beneficentia, Beneficiorum collatio. Significat potius Honestatis et recte factorum studium, in loco 1 Petr. iv. 19., Ἐν ἀγαθοποιΐᾳ, Nec in recte agendo defatigentur." Schleusnerus in Lex. Vocem vero optime explicuit Clemens Alex. Strom. iv. p. 626. 23., Αὕτη τοίνυν ἡ πρώτη ἀγαθοποιΐα τοῦ τελείου, ὅτ' ἂν μὴ διά τι χρειῶδες τῶν εἰς αὐτὸν συντεινόντων γίνηται· κρίναντος δ' ὅτι καλὸν τὸ ἀγαθὸν ποιεῖν, ἐκτενῶς ἡ ἐνέργεια φερομένη ἐν πᾶσι πράξει ἀγαθύνηται· οὐκ ἐφ' ὧν μὲν, ἐφ' ὧν δ' οὔ· ἀλλ' ἐν ἕξει εὐποιΐας καταστᾶσα, μήτε διὰ δόξαν ἔτι, ἤ, ὡς φασὶν οἱ φιλόσοφοι, τὴν εὔκλειαν· μήτε διὰ μισθὸν, εἴτε παρὰ ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ Θεοῦ· κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Κυρίου τὸν βίον ἐκτελοίη. Ubi pro ἐν πᾶσι πράξει Sylburgius mavult ἐν πάσῃ πράξει, nisi πράξει accipiendum sit pro τῷ ἔργῳ, Reipsa et factis.]

Ἀγαθοπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conveniens. Ex ἀγαθὸς et πρέπω. Hinc adverb. ap. Areopagitam

Ἀγαθοπρεπῶς, pro Benigne, ut eum decet qui bonus est. Bud. [i. e. Budæi Lex. Scholia Maximi p. 209. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., Ἄλλα καὶ τοῖς γινομένοις· ὅτι καὶ τοῖς γινομένοις καὶ νομιζομένοις κακοῖς ἀγαθοπρεπῶς κέχρηται ὁ Θεὸς πρὸς διορθωσιν ἢ ὠφέλειαν ἡμῶν ἢ ἑτέρων.

[* Ἀγαθόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, Pure fluens. Ex ἀγαθὸς

et ὀέω. Syneś. Hymn. i. 128., Ἄγε μοι ψυχὰ, πιοῖσα Ἀγαθορρύτοιο παγας. "Reiz. Belg. Græciss. p. 629.," Schæf. in Mss.]

Ἀγαθοτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Bonum efficiens, seu perficiens, aut Perfecte bonus, ex ἀγαθὸν, et verbo τελῶ, aut nomine τέλος. ‖ Hinc

Ἀγαθοτέλεια, Boni efficientia, aut Boni perfectio, seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areop.

[* Ἀγαθότροπος, ὁ, ἡ, Constantini Manassis Annales, notante A. Kall. in Mss., Meursii Opp. T. vii. p. 532., Ὁ γὰρ * πορφυροβλάστητος * καὐτάναξ Κωνσταντῖνος, Ἤδη φριγώσης ἐπιβὰς ἀνδρώδους ἡλικίας, Ὅτε πυρσὸς φρονήσεας (sic) ἄνθρωπος (ἀνθρώποις, Meurs.) ἐπιλάμπει, Προβόλους προλαβόμενος ἄνδρας ἀγαθοτρόπους, Ὡς Ἡρακλῆς Ἰώλεων, ὡς ὁ Θησεὺς Πειρίθουν, Τὰς ὀφιώδεις κεφαλὰς τῆς ὕδρας ἐκθερίζει.]

[* Ἀγαθότρυφος, unde

[* "Ἀγαθοτρυφία, ἡ, Andr. Cret. Hom. in Circumc. p. 36." A. Kall. in Mss.]

[* Ἀγαθότυπος, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 22., notante eodem Kallio ibid.]

Ἀγαθουργέω, ῶ, Fut. γήσω, P. ηκα, Compositum verbum ex ἀγαθὸν et ἔργον, eadem formatione qua ἐνεργέω, συνεργέω, γῶ. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum s. bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor. [Clemens Alex. Pæd. iii. p. 250. 5., Θεὸν δὲ εἰδὼς, ἐξομοιωθήσεται Θεῷ, οὐ χρυσοφορῶν, οὐδὲ * ποδηροφορῶν, ἀλλὰ ἀγαθουργῶν, καὶ ὅτι μάλιστα ὀλιγίστων δεόμενος. Idem Str. ii. p. 458. 36., Βασανίζων δὲ ἐφ' οἷς ἥμαρτεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἀγαθοεργεῖ: iv. p. 626. 32., Κήν πως ἀγαθοεργοῦντι αὐτῷ ἐναντίον τι ἀπαντήσῃ, ὡς ἀγαθὴν τὴν ἀντιμισθίαν * ἀμνησικάκως προήσεται, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους δίκαιος καὶ ἀγαθὸς γινόμενος. Ubi Potter. cum Lowthio scribendum conjicit, Ὡς οὐκ ἀγαθὴν, i. e. Compensationem injuriæ ut rem malam et illicitam refugiet. Idem Cohort. ad Gentes p. 72. 20., Σπεύσωμεν εἰς σωτηρίαν, ἐπὶ τὴν παλιγγενεσίαν, εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοὶ, κατὰ τὴν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν, σπεύσωμεν, ἀγαθοεργούμενοι, ἀναλόγως ἑνότητα διώκωμεν, τὴν ἀγαθὴν ἐκζητοῦντες μονάδα. 1 Tim. vi. 18., Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικοὺς, "Ut benefici sint erga pauperes," inquit Schleusn. in Lex., "quo sensu ἀγαθουργέω in Scriptt. Eccles. usurpatur, teste Suicero Thes. Eccl. T. i. p. 15.[1] Phavor., Ἀγαθουργῶ· τὸ εὐεργετῶ, καὶ ἐργάζομαι ἀγαθόν." Sed falsus est vir doctus; loca enim, a Suicero laudata, alio spectant, ut mox ad voc. Ἀγαθοεργία videbimus. Et cum ἀγαθοεργέω, pro Beneficum esse erga pauperes, in Scriptt. Eccles. nusquam legatur, ἀγαθουργεῖν in 1 Tim. vi. 18. interpretari mallemus Honeste et recte agere, Virtutis Christianæ esse studiosum, quo sensu ἀγαθοποιέω ab eodem Schleusn. optime sumi supra nobis ostensum est.]

Ἀγαθουργὸς, οὔ, ὅ, ἡ, sive Ἀγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus. Dionys. Areop. [de Div. Nom. c. iv., et Scholia Maximi p. 175. in eund., ὁ ἀγαθοεργὸς ἔρως.] Ἀγαθοεργὸς προθυμία, Promptitudo animi ad beneficentiam, apud Suid. [Damascius in Vita Isidori Philosophi: Ὡς δὲ ἑνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ Θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὸν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας· ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας· τὸ δ' αὖ τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις. Vide Kusteri not. inf. ad v. Ἀναγωγὸς citandam. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγαθοεργοί· οἱ ἀγαθόν τι εἰργασμένοι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ibid. p. 333., Ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. Julian. Ep. 51. p. 434. d., Τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἔννουν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρός. Cyrilli Alex. Lex. apud Tittmann. ad Zonar. p. xcix., Ἀγαθουργός· ἀγαθοποιός. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. xxxviii=xxxi. p. 390=245., a G. Wakef. in Mss. citatus, Καὶ γὰρ πλοῦτος, τῷ μὲν χρήσασθαι δυναμένῳ καλῶς, δίδοται διά τε τὴν εἰς ἑαυτὸν καὶ κατὰ τοῦτο ῥᾳστώνην, καὶ τὴν εἰς ἄλλους εὐποιΐαν, καὶ αὔξησιν τῆς ἀγαθουργοῦ προαιρέσεως· τοῖς δὲ μοχθηροῖς εἰς τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 460. 9. ed. Reisk., Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἁρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν, τὴν δὲ χείρονα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἱματόεσσαν. Quem locum ita exscripsimus, ut emendatus est a Bentleio in Opusc. Philolog. p. 516. ed. Lips. 1781. 8. Nam perperam editum erat Ἁρμονίαν καλεῖσθαι μέροπι. Vide Fr. Guil. Sturz. ad Empedoclis Fragmenta p. 232. et 541. Idem Plut. ibid. p. 461., Πλάτων δὲ πολλαχοῦ μὲν οἷον ἐπηλυγαζόμενος καὶ παρακαλυπτόμενος τῶν ἐναντίων ἀρχῶν, τὴν μὲν ταυτὸν ὀνομάζει, τὴν δὲ θάτερον· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις ἤδη πρεσβύτερος ὢν, οὐ δι' αἰνιγμῶν, οὐδὲ συμβολικῶς, ἀλλὰ κυρίοις ὀνόμασιν, οὐ μιᾷ ψυχῇ φησὶ κινεῖσθαι τὸν κόσμον, ἀλλὰ πλείοσιν ἴσως, δυοῖν δὲ πάντως οὐκ ἐλάττοσιν· ὅθεν τὴν μὲν ἀγαθουργὸν εἶναι, τὴν δ' ἐναντίαν ταύτῃ, καὶ τῶν ἐναντίων δημιουργόν. Idem de Animæ Procreat. e Timæo T. x. p. 215. 11., Ὁ γὰρ Πλάτων μητέρα μὲν καὶ τιθηνὴν καλεῖ τὴν ὕλην, αἰτίαν δὲ κακοῦ, τὴν κινητικὴν τῆς ὕλης, καὶ περὶ τὰ σώματα γινομένην μεριστὴν, ἄτακτον καὶ ἄλογον, οὐκ ἄψυχον δὲ κίνησιν, ἣν ἐν Νόμοις, ὥσπερ εἴρηται, ψυχὴν ἐναντίαν καὶ ἀντίπαλον τῇ ἀγαθουργῷ προσείπε. Idem de Is. et Osir. p. 459. 11., Χαλδαῖοι δὲ τῶν πλανητῶν τοὺς Θεοὺς γενέσθαι, οὓς καλοῦσι, δύο μὲν ἀγαθουργοὺς, δύο δὲ κακοποιοὺς; μέσους δὲ τοὺς τρεῖς ἀποφαίνουσι καὶ κοινούς. Vide Artemidori loc. sup. ad Ἀγαθοποιὸς, cum Reiffii nota, allatum.] ‖ Ἀγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herod. narrat. Sic apud Spartiatas. Hesych. [Ἀγαθοεργοί· οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, πέντε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, οὕτω παρὰ Σπαρτιάταις. "Ἀγαθοεργοὶ, Benefactores, qui equitum ordine sunt egressi, quotannis quini; etsi Lacones equis carebant. Referendi sunt ad Ἱππαγρέτας, qui et Ἱππεῖς sunt dicti ab equis colligendis." J. Funger. "Cf. Cragium de Rep. Laced. ii. 14. (p. 157.) et iv. 9. (p. 443.) Verbo monendum, quando equis caruisse Lacones scribit, respexisse virum doctum ad Strab. x. p. 482. Vide ipsius not. in v. Ἱππαγρέτας. Sed ejus verba περὶ τῶν ἱππέων tantummodo accipienda. Hi apud Cretenses non nomine, sed et re erant equites: secus apud Spartanos obtinebat, ubi equites quidem dicebantur, licet equis non veberentur. Usos Lacones fuisse equis, patet alioquin ex Pausania etc. Cf. Hesych. in v. Ἡνιοχαράτης, et Cragium de Rep. Laced. iv. 4. p. 407." Alberti.] At Suidas ait esse qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo, [et totidem verbis Zonar. p. 13., Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν Ἐφόρων. Timæi Lex. p. 4., Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν, ubi hæc notavit Ruhnken.:—"Platonicis hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime Herodoti, satis mihi videor in Præf. demonstrasse. (Sed, cum vox ἀγαθοεργὸς de anima mundi in Platonis Legibus legatur, Plutarcho teste in duobus locis supra a nobis citatis, Timæi glossam mutilam esse suspicamur, in hunc fere modum corrigendam: Ἀγαθοεργοὺς Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοὶ, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων. Vide Lexica S. Germ. infra citata.) Ἀγαθοεργοὺς certe nec Plato commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, præter Herod., qui eos i. 67. accurate describit: Ἐς οὗ δὴ Αἴχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ (leg. οἱ αἰεὶ) πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. Τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lex. Rhetor. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.) fere consentiens cum Hesych. (l. c.); Ἀγαθοεργοί· εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε' (deest in Bek-

[1] Quod addit vir doctus, "Omissa est hæc vox in Steph. Thes. L. Gr.," plane falsum est.

keri Anecd. Gr. l. c.) ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος, ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται, ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 333): Ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί, ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ Τροπικῇ Λέξει. Ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. (Deest in Bekkeri Anecd. Gr. l. c.) Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt * Στατοί, etiam ab Hesych. commemorati, (Στατοί· ἀρχή τις.) Lex. Rhetor. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 305.): Στατῶν· ἄρχοντές εἰσι, παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. (Cum οἱ Στατοὶ τοῖς Ἀγαθοεργοῖς comparentur, forte οἱ Στατοὶ apud Cretenses fuerint iidem, qui a Lacedæmoniis οἱ Ἀγαθοεργοί appellati sunt.) Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex Timæo plures, in Lex. suum transtulit Suidas, (cf. Zonar. p. 13.) Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset Kusterum, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine Suidæ sui, qui nunc penes cl. Santenium est, notarat J. Gronov.: Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων." "Vide G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 70. Wessel. Diss. Herod. p. 104. ad Herod. p. 33. 275." Schæfl. in Mss.]

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus. ["Verba Cyrilli Alex. in c. ii. Micheæ p. 409. adscribi merentur: Χρὴ μετανοεῖν ῥηρημένους ἀπαλλάττεσθαι μὲν τῶν ἐκ φαυλότητος ἐγκλημάτων, δακρύειν δὲ οὕτω, καὶ ἐξομολογεῖσθαι Θεῷ, τετιμηκότας ἤδη τὸ ἀγαθουργεῖν· ὁ γὰρ Θεὸς οὐχ ἁπλῶς εἰς δάκρυον, καὶ εἰς χρηστοὺς ἐμβλέψεται λόγους, ἀλλ' εἰς ἔθη (ἤθη) καὶ τρόπους. Ὀνησιφόρον δὲ τότε τὸ κλαίειν ἔσται, ὅταν φαίνωνται τῆς ἀγαθουργίας οἱ τρόποι τῇ τῆς φαυλότητος ἀνατροπῇ * συνεισθέοντες· ἀναιρουμένης γὰρ ἐν ἡμῖν της ἁμαρτίας, ἡ τῆς ἀρετῆς * παρειστρέχει γένεσις: Oportet eos, qui resipiscentiam acturi sunt, malitiæ quidem criminibus liberari, deinceps vero lacrymas profundere, et Deo confiteri, bonorumque studium amplecti. Deus enim non simpliciter ad lacrymas et ad bona respiciet verba, sed ad consuetudines et mores. Tunc vero fletus utilis erit, quando studium bonorum operum cum eversione malitiæ erit conjunctum: sublato enim in nobis peccato, virtutis generatio statim ingreditur. Habet ergo ἀγαθουργέω eandem significationem, quam ἀγαθοεργέω, quo Apostolus usus est 1 Tim. vi. 18. Et ἀγαθουργία est ἀγαθοεργία. Theophylact. ad 1 Tim. vi. 18., Εἰ πλουτεῖν θέλεις, ἐν ἀγαθοεργίᾳ πλούτει, Si ditari cupis, bonis operibus abunda." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Idem in Obss. Sacr. c. x. p. 312. Clemens Alex. Str. iv. p. 566. 23., Ἐγκρατεύεσθαι μὲν γὰρ ἀγαθοεργίας, κακίας ἔργον, ἀπέχεσθαι δὲ ἀδικίας, σωτηρίας ἀρχή, i. e. interprete Sylburg., Nam continere se a boni operatione, malitiæ opus est, et contra, abstinere ab injuria, salutis est initium. Idem ibid. vi. p. 794. 1., Οἱ μὴ καταμείναντες ἐν ἑβδομάδι ἀναπαύσεως, ἀγαθοεργίᾳ δὲ θείας ἐξομοιώσεως εἰς * ὀγδοαδικῆς εὐεργεσίας κληρονομίαν ὑπερκύψαντες, ἀκορέστου θεωρίας εἰλικρινεῖ ἐποπτείᾳ προσανέχοντες, i. e. Deo assimilati bonorum operum effectione. Etym. p. 5. 26., * Ἀγαθοέργεια· ἡ ἀγαθοῦ ἔργου προθυμία. Sylburg. in Ind.: "Rectius ἀγαθοεργία." Et sic Zonar. p. 24., ubi idem artic. extat. Const. Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 464. de Tiberio, Τὴν μεγαλόδωρον καλὴν βασίλισσαν Σοφίαν Μυρίαις ἀντημείψατο ταῖς ἀγαθοεργίαις. Anti-Attic. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 78., Ἀγαθουργίαν· Ἡροδοτος πρώτω. Respici videtur Herodoti locus, qui legitur in L. i. 67., vide nos supra ad Ἀγαθουργὸς, sed vox ἀγαθουργία ibi non reperitur. Extat vero in L. iii. 154., Κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσησι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμωνται, i. e. Nam apud Persas præcipue res præclare gestæ maximis honoribus rependuntur. Sic edidit Schweigh., Ἀγαθοεργίαι, Arch. Vind., sed ἀγαθουργίαι vulgo, quam scripturam satis tuetur ille Anti-Atticistæ locus. Idem in L. iii. 160., Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθουργίην (F. teste Schweigh., ἀγαθοεργείην) Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, οὔτε τῶν ὕστερον γενομένων, οὔτε τῶν πρότερον, ὅτι μὴ Κῦρος μοῦνος· τούτῳ γὰρ οὐδὲ Περσέων ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν: Dario vero judice, nemo Persarum, nec eorum, qui ante, nec qui post fuerunt, melius de Persis meritus est quam Zopyrus, uno Cyro excepto; nam cum hoc se conferre nemo adhuc Persarum ausus est.]

Ἀγαθοεργὴς, έος, ὁ, ἡ, Idem (quod ἀγαθουργὸς) apud Dionys. Areop.

[* Ἀγαθοεργῆτις, ἡ, Dionys. Areop. p. 76. 80., ex Abr. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθοέργημα, ατος, τὸ, Method. p. 322., ab A. Kallio in Scedis citatus. Adde Theophylact. Instit. Reg. c. xxvii. p. 94. ed. Paris. 1651., Λάμπε τοίνυν καί συ τοῖς ἀγαθουργήμασιν.]

[* Ἀγαθουργῶς, Dionys. Areop. p. 102., notante Abr. Kallio in Mss.]

Ἀγαθουργικὸς, [ἡ, ὸν, Beneficus, Benignus,] apud Dionys. Areop. sæpe de Deo.

[* Ἀγαθουργικῶς, Benefice, Benigne, Dionys. Areop. de Eccles. Hier. iv. 3. 12., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθοφανὴς, ὁ, ἡ, Boni speciem habens. Democrat. Sent. p. 629. ed. Galei, Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες, οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες.

[* Ἀγαθοφίλης, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. Epist. viii. p. 229., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθόφρων, ὁ, ἡ, "gut gesinnt, Procli Paraphr. p. 229." Schneideri Lex.]

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, Natura sive Indole bonus. Ex ἀγαθὸς, et φυή.

Ἀγαθοφυία, ας, ἡ, Bonitas a natura proveniens.

[Ἀγαθον ὄν· τὴν λίνον, Hesych. "Scrib. τὸ λίκνον. Verba, ut videtur, quæ interpretatur, eorum, qui λίκνον, sive Vannum mysticam circumferebant. Quod Athenis a patrimo fiebat puero, qui quernis coronatus foliis, manu τὸ λίκνον, plenum panibus, tenens, verba illa proferebat, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Sicut autem, testibus Grammaticis, τὸ ἐκ δρυῶν καὶ ἀκανθῶν, κακὸν dicebant, ita per τὸ λίκνον, τὸ ἀγαθὸν significabant. Et fortasse scripsit, Ἀγαθόν· καλὸν, ἢ τὸ λίκνον." Heinsius. "Leg. Ἀγαθὸν ποιητὴν Λῖνον." Perger. "Ἀγάθοσμον, πήλινον." Bruno. Sic Phavor. ex Etym. p. 5. 34., Ἀγάθοσμον· πήλινον. "Ἀγάθοσμον exponitur in Lex. "meo vet. πήλινον, i. e. Luteum, E luto factum. "Alioqui significaret potius Bono odore præditum." H. St. Thes. Ind. "Πήλινος Ionico more pro Vineo accipiendum videtur, quales sunt etiam ἀνθοσμίαι οἶνοι." Sylburg. "Quod sibi æque ignotum esse ait Kuster., ac Hesychii verba. Cl. Wasse, in literis ad Kuster., etiam Ἀγάθοσμον· πήλινον legit, explicans, οἶνος ἀνθοσμίας. Ἀγαθονὸν legit Is. Vossius, monetque hæc verba, ab Ἀγαθὸν usque ad Ἀγάμενοι,[1] poni debuisse post Ἀγαθοεργοί. Idem notat cl. Heinsius. Cetera N. L." Alberti. Nostra quidem sententia, rem acu tetigit Toup. Emendd. in Suid. et Hesych. T. iv. p. 298., cujus hæc sunt verba:—"Scribo, Ἀγαθοόν· ταχινόν. Hesych. Θοόν· ταχεινὸν, ubi melius ταχινόν. (Ταχεινὸν in Cod. Ven. legi testatur N. Schow. Ταχινὸν malit et Albertius.) Dicitur autem * ἀγαθοὸς ab ἄγαν et θοὸς, ut ἀγακλυτὸς et similia."]

[* Ἀγαθοπτικὸς, ἡ, ὸν, ut Ἀγαθοπτικὴ δύναμις apud Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23. Vide G. Pachymer. Paraphr., et Maximi Scholia ad h. l. p.

[1] Hesych. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες. Supra ad v. Ἀγέομαι et ad v. Ἄγαμαι p. 98. D., legendum esse monuimus vel Ἀγασάμενοι, (ut idem Hesych. alibi scripsit, Ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες), vel potius Ἀγάμενοι· θαυμάζοντες. Sed vulgatam lectionem satis tueri videtur Maximi Scholium in Dionys. Areop. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες, ἐκπλαγείς.

[2] "ΑΓΑΘΕΩΡΕΙΝ, Inspectare et considerare velut ii qui rem din non visam inspiciunt, ut tradunt Lexx. vulg. nullo tamen nominato auctore. Proprie autem magis ἀγαθεωρεῖν esset, Valde et intentis oculis inspectare et considerare: vel Cum admiratione contemplari. Admirabundum stupentemque intueri." H. St. Thes. Ind.

"ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ, Valde consultus, Apollinis epitheton, ut tradunt vulg. Lexx." H. St. Thes. Ind.

199. cujus hæc sunt verba: Ἰδοὺ ἐνταῦθα σαφῶς φησιν, ὅτι ἐξ ἀγγέλων οἱ δαίμονες· τὰς γὰρ δοθείσας αὐτοῖς ἀγγελικὰς δωρεὰς οὐκ ἀποβάλλουσι, τουτέστιν ὅπερ ἐκ φύσεως ἔχουσιν ἀγαθὸν, οὐ μετατρέπουσιν, εἰ καὶ αὐτοὶ μὴ βούλονται ὁρᾷν τὸ ἐν αὐτοῖς φῶς, μύσαντες αὐτῶν τὰς ἀγαθοπτικὰς δυνάμεις, ὡς τὸ εἰρημένον περὶ τῶν Ἰσραελιτῶν, Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, μήποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι φωτοειδεῖς καὶ οἱ δαίμονες· μᾶλλον δὲ φῶτα κατ' οὐσίαν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄγγελοι· οὕτω καὶ ἐν Εὐαγγελίοις, Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπήν. Horum locorum notitiam debemus A. Kallio in Mss.]

[* Ἀγαθῶδες, Sampsuchum, Append. ad Dioscor. iii. 47. p. 454. Sic citat Du-Cang. Glossar. Gr., sed, pro ἀγαθῶδες, in Saraceni Ed. est * Ἀγαθίδες.]

[* Ἀγαθώνυμος, Pseudo-Plutarcho de Fluminibus nomen est auctoris libri, cui titulus fuit Περσίς. Vide Meursii Bibl. Gr., in Opp. T. iii. p. 1075. E.]

[* Ἀγαθωνυμία, ας, ἡ, Dionys. Areop. p. 179. 184., ex A. Kallii Mss.]

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ, Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio, (Exhilaro). Dionys. Areop. Jungitur accusativo. [Verbum hoc Alexandrinorum proprium est, sed de eo silet Sturzius in Lib. de Dial. Maced. et Alex. Ruth. iii. 10., Ἠγάθυνας τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον, Meliorem fecisti misericordiam tuam posteriorem, quam priorem. 3 Reg. i. 47., Λέγοντες, Ἀγαθύναι ὁ Θεὸς τὸ ὄνομα Σαλωμὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου, καὶ μεγαλύναι τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν θρόνον σου, ubi ἀγαθῦναι est Bonum nomen facere. 4 Reg. ix. 30., Καὶ Ἰεσάβελ ἤκουσε, καὶ ἐστιμμίσατο[1] τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, i. e. Exornabat caput suum. 4 Reg. x. 30., Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ εὐθὲς, Eo quod bonum tibi visum est, facere rectum. Ps. l. 18., Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σίων, i. e. Benefac Sioni. Vide Biel. Thes. Philolog.] At in Bibliis usurpatum est absolute eo loco, Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel beneficus esto, Domine, erga bonos. Nisi forte scriptum est male ἀγάθυνον pro ἀγαθύνον. [Psalm. xxxv. 3., Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι. Clemens Alex. Str. vi. p. 792. 27., Θεὸς ὄντως καὶ πατὴρ ἀγαθὸς, ὧν τε καὶ γινόμενος ἐν ἀδιαλείπτοις εὐποιΐαις, ἐν * ταυτότητι τῆς ἀγαθωσύνης * ἀπαραβάτως μένει· τί γὰρ ὄφελος ἀγαθοῦ, μὴ ἐνεργοῦντος, μηδὲ ἀγαθύνοντος; Idem ibid. vi. p. 823. 14., Θεοῦ μόνου τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν. Suidas, a G. Wakef. in Mss. citatus, Μαλθάξαι· ἀγαθύναι, καταπραῦναι, Emollire. Sic edidit Kuster. vel sua vel typothetæ culpa, pro ἀγαθῦναι, ut in Ed. Mediolan. legitur.[2] Hesych. Ἐπιεικεύσατο· ἠγάθυνεν. Glossa sacra est; respicitur enim Esdr. ix. 8., Ἐπιεικεύσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς, Clementem se nobis præbuit Deus.]

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel Bene affectus sum, In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum particeps. In Bibliis, Nehem. ii. (5.) Ἀγαθύνεσθαι ἐνώπιόν τινος, pro eo, quod Hebr. verba sonant, Placere coram facie alicujus. [Locus est hic: Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σου ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτὸν, Num placet tibi servus tuus, ut mittas illum, ut Biel. Thes. Philolog. vertit. Cf. v. 6. Καὶ ἠγαθύνθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.] Dan. vi. (23.), Ὁ βασιλεὺς πολὺ ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro Gavisus est super eo, [Rex valde lætabatur propter illum, Biel.] Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur et aliis locis, sed non consensu omnium exemplarium. [Jud. xvi. 25., Ὅτε ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, Cum essent hilares. Sic ἀγαθὸς in Bibliis usurpatur pro Hilaris, ut Sir. xxx. 27., Λαμπρὰ καρδία καὶ ἀγαθὴ, Cor splendidum et hilare. Cf. 1 Reg. xxv. 36., Καὶ ἡ καρδία Νάβαλ ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν. Sir. xxxv. 8. 9., Ἀγαθὸς ὀφθαλμὸς, Oculus vel vultus hilaris. Vide Bielii Thes. Philolog. et inprimis Gatak. Diss. de N. T. Stilo c. xiii. p. 86. b—f. Jud. xviii. 20., Καὶ ἠγαθύνθη ἡ καρδία τοῦ ἱερέως, Et bonum videbatur Sacerdoti. 1 Macc. i. 14., Καὶ ἠγαθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν. Clemens Alex. Str. v. p. 626. 27. loco ad v. Ἀγαθοποιΐα citato. Maximi Scholia p. 308. in Dionys. Areop., Τοῦτο γὰρ ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ θεουσθαι καὶ ἀγαθύνεσθαι. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. i. p. 23=12. b., Αὕτη οὖν ἡ αὐτοκίνητος οὐσία, ἅτε ὑποβᾶσα τοῦ ἀκινήτου, καὶ κατὰ μέθεξιν ἀγαθυνομένη, κινεῖται μὲν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆς κινεῖται, καὶ οὐκ ἀπ' ἄλλου, ἐφιεμένη τε αὐτοῦ καὶ * κατορεγομένη, Hæc igitur natura, quæ interno motu sibique proprio cietur, inferior quidem naturis immobilibus, et bonum nonnisi participatione accipiens, movetur illa quidem ad bonum, sed suapte vi movetur, non aliena, cum illud desiderat appetitque. Idem ibid. xxxviii =xxxi. p. 386=242. c., Οὕτω πολλῷ μᾶλλον τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος, τῆς καὶ τὸν ἥλιον τῷ κόσμῳ δωρησαμένης, πάντα μετέχει * ἀπραγματεύτως, καὶ ἀγαθύνεται, κατὰ τὰ μέτρα της ἑαυτῶν ἐπιτηδειότητος, οὐδὲν εἰς τοῦτο τοῦ Θεοῦ πονοῦντος, οὐδὲ περισπωμένου, Sic multo magis divina bonitate, quæ et solem mundo donavit, omnia fruuntur absque illius molestia, et bona fiunt, pro ratione sui captus, nihil idcirco operose laborante Deo neque distracto. G. Wakef. in Mss. Synesium p. 137. citat.]

[* Ἀγαθόω, Benefacio. Jer. xliv. 27. 1 Reg. xxv. 31., Καὶ ἀγαθώσαι Κύριος τῷ κυρίῳ μου, καὶ μνησθήσῃ τῆς δούλης σου ἀγαθῶσαι αὐτῇ, ubi construitur cum dativo, at in Jer. xxxii. 41. cum accusativo, quemadmodum et Sir. xlix. 10., Καὶ γὰρ ἐμνήσθη τῶν ἐχθρῶν ἐν ὄμβρῳ, καὶ ἀγαθῶσαι τοὺς εὐθύνοντας ὁδούς. Vide Biel. Thes. Philol. Vox hæc in Schneideri Lex. non legitur.]

"Ἀγάθων, nomen tragici cujusdam, qui ob mol-
"litiem taxatur ab Aristoph. præsertim, [Thesmoph.
"29. et passim in primo fabulæ actu, Ran. 83.
"'Aristoph. Fragm. 278.' Schæf. in Mss.] Unde
"et Ἀγαθώνειος (s. * Ἀγαθώνιος) αὔλησις dicitur ἡ

"ΑΓΑΠΤΕΡΕΩΣ, Valde volucriter, si ita loqui liceret, i. e. pernicissime, Citissime, Celerrime, item Prompte, Prompto et "alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solum ταχέως, sed etiam προθύμως, ἀσμένως." H. St. Thes. Ind. Lege, cum Ruhnken., quem vide in Epist. Crit. i. p. 105., Ἀπτερέως.

[1] Alex. ἐστιβείσατο, Aid. ἐστιβίσατο, C. ἐστιβάσατο, teste L. Bosio. Verbum * Στιβίζω, de quo v. nos supra p. cccxlix. b., legitur in Eusebii Eccles. Hist. v. 16. p. 181. A. Προφήτης, ὅτε μὴ βούλοιτο προφήτης γενέσθαι· προφήτης * ψιλοκοσμεῖ; προφήτης τάβλαις καὶ κύβοις παίζει; προφήτης δανείζει; Et * Καθυποστιβίζω extat in Nicolai Damasceni Historiarum Excerptis p. 20. ed. Orellii, Ὅμως αὐτὸς ἀξιώτερος εἶναι τοῦτο τὸ γέρας ἔχειν, ἀνδρειότερός τε ὢν καὶ ὠφελιμώτερος βασιλεῖ ἢ σύ, ὁ * κατεξυρισμένος τε καὶ καθυποστιβιζόμενος τὼ ὀφθαλμὼ, ψιμυθίῳ δὲ τὸ χρῶμα ἐναλειφόμενος. Vide Vales. ibi, et Boissonad. ad Philostr. p. 580. Hesych. "Ὑπογράμματα· στιγμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. "Lego, Στίγματα. Hesych. Στίγματα· ποικίλματα. Scribe, Στιβίσματα." Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. iv. p. 154. Imo recte se habet uterque Lexicographi locus. Vide nos supra l. c. I. C. Gottl. Ernestio judice p. 253., glossa, Στίγματα· ποικίλματα, sacra est, afferente e Cantic. i. 10., Μετὰ στιγμάτων τοῦ ἀργυρίου, ubi Symm. habet ποικιλμάτων. "Cautio adhibenda est in iis glossis, quæ plura glossemata habent. His quando locus ex vetere scriptore adjungitur, non statim sequitur, totam glossam ad eum locum pertinere. Interdum enim unum modo ex pluribus glossematibus, et plerumque ultimum loco allato accommodandum est, reliquis ad longe alios scriptores pertinentibus. Ejus observationis exemplum est in hac glossa Suidæ: Στίγματα· πληγαὶ, τραύματα, ἢ ποικίλματα· Αἰλιανὸς, Τὰ βιβλία καταφλέξας τῶν θεῶν τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων, τὴν σποδὸν ἀναδεύσειε κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλάσαιτο. Errat vehementer, qui omnia ilia glossemata ad locum Æliani, qui affertur, explicandum valere putet. Nam diversæ unius ejusdemque vocabuli significationes ad unum locum conferri non possunt. Immo vero τὰ στίγματα in Æliano notant sola ποικίλματα. [Vide H. St. Thes. T. iii. p. 1033.] Ceteræ significationes, πληγαὶ, et τραύματα, referendæ sunt ad ilia verba Pauli, Τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ, Gal. vi. 17. Ergo glossa sacra est, si ita enuncies, Στίγματα· πληγαὶ, τραύματα. Sin ita, Στίγματα· ποικίλματα, non est sacra, sed solum Ælianum spectat." J. C. G. Ernestii Dissert. de Glossis sacris Suidæ et Phavor. p. xix.

[2] Regulæ de Prosodia, ab Hermanno editæ p. 432.: Ὀτρύνω, ἀλγύνω, καὶ τὰ ὅμοια μακρὸν ἔχει τὸ ὑ ἔγχρονον, ὥστε τὸ ὀτρῦνον, ἀλγῦνον, * προπερισπῶνται· ὀτρύνω, ὁ μέλλων ὀτρυνῶ, ὁ ἀόριστος ὤτρυνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὀτρῦναι, ὃ καὶ προπερισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· εἰ μέν τοι περισπῶτο ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. Οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλγῦναι, μολῦναι, ὀξῦναι, σὺν τούτοις καὶ τὸ δῦναι. Ὀρύξαι, ἀμύξαι, καὶ τὰ ὅμοια παροξύνονται.

" μαλακὴ, ut tradit Hesych. Suidas addit ita vocatam " fuisse τὴν εὔκρατον καὶ ἡδίστην. [Locus est: Ἀγαθώνειος αὔλησις· ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη, ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, αλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη. Schol. ad Aristoph. Ran. v. 83.: Οὗτος τραγικὸς ποιητὴς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο—οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός· καὶ φασὶν ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταχθέντων. Hunc locum descripsit Suidas. Cf. Hesych. et Zonar. p. 13. " Falluntur Wolfius et Portus, qui hæc (sc. Κωμῳδοποιὸς κ. τ. λ.) de alio Agathone, et a priori diverso, accipienda putant.' Nam ex Schol. Aristoph. clarissime patet, hæc ad unum eundemque Agathonem pertinere. Turbat tamen nonnihil vox κωμῳδοποιὸς, quoniam Agatho non fuit Poeta Comicus, sed Tragicus, ut non solum Suidas hoc ipso loco docet, sed etiam Aristoph. Thesm. p. 766., ubi eum expresse τραγῳδοποιὸν vocat. Quare, qui hoc loco τραγῳδοποιὸς pro κωμῳδοποιὸς scribendum censuerit, me non habebit dissentientem." Kuster. Sed rem acu tetigit Bentl. Opusc. p. 63., a Schæf. in Mss. laudatus:— " An ergo delicatior noster Agatho etiam comœdias conscripsit? Minime vero, licet doctissimus Greg. Gyraldus Dialog. de Poet., hoc ipso loco motus, id affirmet. Oscitantis nostri scholiastæ, eumque dein secuti Suidæ, tantum error est, cum narratio non alio, nisi hoc, fuudamento sit excitata. Erat in ædibus hujus Agathonis Platonis convivium, in cujus fine (p. 336., Τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳδοποιὸν εἶναι,) inducitur Socrates, probans Agathoni et Aristophani, 'Earundem esse partium, utrumque, et tragœdias et comœdias, scribere, eumque, qui bonus tragicus esset, esse etiam comicum.' Hinc lepidam historiam Grammatici nostri conflarunt, esse Agathonem Comicum, discipulum Socratis." Vide Luciani Rhet. Præc. T. iii. p. 11. atque Plut. Sympos. i. 1. et iii. 1. T. viii. p. 422. 13. et p. 559. 1. Vide et Meursii Bibl. Gr. in Opp. T. iii. p. 1075. d. Zenob. αὐλητὴν eum vocat, ubi lege Schottum. Plut. de Cupid. Divit. T. viii. p. 90. 7., Ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας, οἰόμενος ἀρκεῖν τοὺς λόγους τῶν παρόντων· οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ στρωμνὰς ἀλουργοὺς, καὶ τραπέζας πολυτελεῖς, καὶ τὰ περιττὰ πάντα, τοὺς πλουσίους ὁρῶν χρωμένους, οἷς οἱ πένητες. Idem Sympos. iii. 1. p. 557. 14., Θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τοῦτον, εἰ τὰς μὲν ἐν τοῖς μέλεσι παρακρούσεις βδελυττόμενον καὶ κατηγοροῦντα τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικὸν, ὅτε τοὺς Μυσοὺς ἐδίδασκεν, αὐτὸς δὲ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε. Ubi aut βδελύττεται καὶ κατηγορεῖ legendum esse, aut deesse aliquid, e. c. βδελυττόμενον ἐπιδείκνυται καὶ κατηγοροῦντα, monet Reisk. Per τὸ χρωματικὸν autem hoc loco colores dicendi, seu figuras et schemata, ad quæ referuntur etiam antitheta, intellexit Perizon. ad Æl. V. H. xiv. 13., Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. Ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ὤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι. Vide Kuhn., qui Agathonis antithetorum gustum ex Aristot. et Athen. dedit. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 410. Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ., Καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον. Quin et hic, notante Meursio l. c., τῶν ἐμβολίμων auctor fuit: Aristot. de Poet. xxxii. p. 61. ed. Tyrwh., Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὰ διδόμενα οὐ μᾶλλον τοῦ μύθου, ἢ ἄλλης τραγῳδίας ἐστί· δι' ὃ ἐμβόλιμα ᾄδουσι, πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τοῦ τοιούτου· καί τοι τί διαφέρει, ἢ ἐμβόλιμα, ᾄδειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττειν, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον; De Agathone hoc Pausaniæ et Euripidi amato egit Æl. V. H. ii. 21. et xiii. 4. In Agathonem quendam, fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum, extat Anacreontis Epigr. p. 470. ed. Fisch. et Anthol. T. i. p. 56. ed. Jacobs. " Agathonis Samii Grammatici Περὶ Ποταμῶν secundum citat Stobæus Serm. xcviii. Ejusdem, puto,[2] est Περίπλους Πόντου: Schol. Apollon. R. ii. (1015.), Ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ. Item Σκυθικά: Plut. de Flum. Ἱστορεῖ Ἀγάθων ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν." Meursius Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. c.]

" At Ἀγαθώνιος, nomen regis cujusdam " Tartessiorum, ut idem Suidas tradit, pro quo ap. " Herod. (i. 163.) est Ἀργανθώνιος." H. St. Thes. Ind. [Ἀργανθώνιος quidem legitur non solum apud Herod. (ubi tamen, teste Schweigh., Ἀγανθώνιος est in Cod. F.) sed etiam apud Cicer. de Senect. xix., Lucian. Macrob. x. T. iii. p. 214., Hesych. v. Γαλῆ, Tzetzam ad Lycophr. 643. (ubi Vitt. 2 et 3. Ἀγαθόνης, " forte Ἀγαθώνιος, ut Suid." Muller.) Plin. H. N. vii. 48., Valer. Max. viii. c. 13. n. 4. extr., Censorin. de Die nat. xvii., et Sil. Ital. iii. 396., sed, quo minus nos cum Porto, Kustero, et Mullero ad Tzetzæ Scholia in Lycophr. 643., Ἀργανθώνιος pro Ἀγαθώνιος Suidæ restituendum censeamus, obstat verborum ordo. Vitiosum igitur codicem Suidas secutus esse videtur.]

ΑΓΑΛΛΩ, Fut. ἀγαλῶ, Præt. αλκα, Orno, Insignio, Decoro. Ex ἀγάω ἀγῶ deductum, ut vult Eustath.[3] (ad Il. Λ.) p. 867. (20.): ideo Ἀγάω cum toto suo comitatu illi præposui. [Idem ad Il. Z. p. 656. 59., Τὸ δὲ πῆλεν, ἔχει καὶ ἀπαρέμφατον κείμενόν ποὺ ἐν τοῖς ἑξῆς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ σφῆλαι, καὶ τοῦ ἰῆλαι, καὶ τοῦ ἀγῆλαι, οἷον εὐνὰς ἀγῆλαι παρ' Εὐριπίδῃν, ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετ' ἀγαλλιάσεως· ὥσπερ δὲ πάλλω ἔπηλα, οὕτω καὶ ψάλλω ἔψηλα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ψηλαφᾷν κυριολεκτεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 399., Ἀγάλλειν δὲ, ποιεῖν, σκευάζειν, κοσμεῖν· ἀγάλλω μ. ἀγαλῶ, ὁ α ἀόριστος ἤγαλα, κοινῶς, καὶ ἤγηλα, Ἀττικῶς, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον ἀγῆλαι. Vide P. apud Kuster. ad Suid. v. Ἀγῆλαι. Suid., Zonar. p. 35., et Gramm. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγάλλει· ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ. Thom. M. p. 4., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀπελλᾶ γενεθλιακῷ· Οἷς δ' ἂν τις ἀγῆλαι (Cod. A. ἀγήλαι et sic in Aristidis loco, notante Stœbero) τήνδε τὴν ἡμέραν. Aristidis autem locus extat T. i. p. 68. ed. pr. Oxon. 1722. 4. Excerpta ex Grammatica G. Lecapeni in Matthiæi Lectt. Mosq. T. i. p. 57.: Ἀγάλλω· τὸ κοσμῶ, καὶ ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι, καὶ ἀγάλλει τὴν ἐσθῆτα τοῖς μαργάροις, ὡς καὶ Ἀριστείδης· Οἷς δ' ἂν τις ἀγῆλαι τήνδε τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ κοσ-

[1] Meursius quoque, Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. b., hoc Suidæ loco motus, Agathonem Comicum ab Agathone Tragico distinguit. " Agatho hic Comicus fuit et Tragicus simul poeta; nam perperam ex uno duos fecit diversos Voss. in Poetis Gr." Perizon. ad Æl. Var. Hist. ii. 21. Vide eund. ibid. xiii. 4.

[2] " Agatho ἐν τῷ τοῦ Πόντου (Εὐξείνου) Περίπλῳ, forsan Samius, de quo Vossius." Index Scriptt. in Scholiis ad Apollon. R. citatorum, a Schæf. editus.

[3] Locus est hic:—Πρωτότυπον δὲ τοῦ ἰάλλω, τὸ ἰῶ τουτέστι πέμπω, καθὰ καὶ τοῦ ἀχάλλω [leg. ἀσχάλλω], τὸ ἄχω πλεονασμῷ τοῦ σ, ὅθεν καὶ τὸ ἄχος, καὶ τὸ ἄχνυσθαι, καὶ τοῦ θάλλω, τὸ θέω θῶ, ἐξ οὗ καὶ ἄνθος ἐκ τοῦ ἀναθέειν συγκοπὲν, καὶ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγάω ἀγῶ, καὶ τοῦ ἐπὶ βλάβῃ σφάλλω τὸ σφῶ, ἐκ τοῦ φῶ γεγονὸς αὐτὸ, ἀφ' οὗ προσέλευσει τοῦ σ καὶ τὸ σφάζω, καὶ τὸ σφαδάζω, καὶ ὁ σφυγμὸς, [leg. σφαδασμός]· οὕτω δὲ καὶ τοῦ ψάλλω πρόεστι τὸ ψῶ, ἐκεῖνο δὲ αὖθις προϋπόκειται τοῦ ψηλαφῶ, ψηλαφᾶν γὰρ κυρίως τὸ ψάλλειν ἐπαφωμενον χορδῶν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψῶντα χειρί. In Etymologo semper scribitur ἄγω, non ἀγῶ: p. 161. 27., Ἀσχάλλων—παρὰ τὸ ἄχος γίνεται ἀχαλλω, ὥσπερ ἄγω, ἀγάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω—ἢ παρὰ τὸ σχῶ, σχάλλω, καὶ οὐ χάλλω: p. [illegible], Ἀγάλλω· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγάλλω, ὡς ἄγω ἀγάλλω, καὶ ἴω ἰάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, δαιδάλλω: p. 471. 33., Ἰνδάλλω· ὥσπερ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγάλλω, καὶ ἴω τὸ πέμπω, ἰάλλω, οὕτω παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ γίνεται ἰδάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν [ἰνδάλλω]: p. 161. 5., Ἀτάλλων· παρὰ τὸ τλω τὸ καρτερῶ καὶ ὑπομένω, γίνεται τλὰς, καὶ ἄτλας, ὁ μὴ δυνάμενος τλῆναι, ἐξ αὐτοῦ, ἀτάλλων, ὁ ἀπαθὴς καὶ μὴ κακοπαθῶν. Etym. ergo verbum ἀγάλλω, non, ut Eustath., ab ἀγῶ, sed ab ἄγω τὸ τιμῶ, quæ etymologia et auctori Lexici S. Germ., apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. placuit, sed paulo obscurius indicatur.

μῆσαι καὶ τιμῆσαι καὶ δοξάσαι καὶ λαμπρύναι (leg: λαμπρῦναι). Ἀγάλλω γὰρ τὸ κοσμῶ καὶ τιμῶ καὶ λαμπρύνω. Καὶ ἤγαλε, καὶ ἤγηλε, καὶ ἀγῆλαι, ὡς τὸ αφῆλαι καὶ ψῆλαι, ἀντὶ τοῦ κροῦσαι καὶ κινῆσαι. Hesych. Zonar. p. 37., et Etym. p. 9. 52., Ἀγῆλαι· κοσμῆσαι. "Ἀγάλλειν est proprie Nitidare, Splendide atque eleganter expolire, Ornare, ut Eurip. Med. v. 1026., Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν, (vide Eustath. modo citatum, qui Euripidis loc. laudat, sed pessime interpretatur), deinde Vultum et oculos grata specie lætare, ut Livius ait vetus ille Tragicus, hinc Deos honoribus ac venerando lætificare, quam verbi vim egregie declaravit P. Wesseling. ad S. Petit. LL. A. p. 68. Divi cultu erga se mortalium lætiscuut, ut Sisenna scripsit apud Non. p. 133." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. "Ἀγάλλειν proprie est Nitidum reddere, Sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret, quam notionem pulcre, ut omnia, explicat Hemsterh. ad Thom. M. in v. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 328.): Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι.[1] Ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. Καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, καὶ Ἤγαλε (Ἄγαλλε Bekk. Lege vel Ἤγαλλε, vel Ἤγαλε), καὶ * Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔξεται καὶ τιμήσει. Καὶ Ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. Τό τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικὸν, τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης. (Etymologia verbi ἀγάλλω ab ἄγω τὸ τιμῶ hic indicari videtur). Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ (εἴη Bekk.) ἀρχαῖα (ἀρχαία Bekk.) φωνὴ, καὶ σπουδὴ (σπουδῇ Bekk.) σεμνότητος λόγων, χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος (sc. in Apparatu Sophistico pleniore, quam nunc superest.) Εὔπολις δὲ τὼ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἱρεσιώνας, Καὶ * προσαγήλωμεν ἐπελθόντες, (προσαγήλωμ' ἀπελθόντας,[2] Etym. M. p. 9. 52.: in Suida additur, χαίρετε πάντες, δεχόμεθα, pro quo metrum palam δεχόμεσθα flagitat, inquit Kuster.) Ἀριστοφάνης (Pace v. 396., ubi vide Bergler.), Καὶ σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ (sic Suid. sed διὰ Bekk.) πάντες (sic Suid. sed παντὸς Bekk. vide Schol.) ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.[3] Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ (sic Suid. sed ἰοῦσ' ἔσω Schol. ad Eurip. Med. v. 1027. et Bekkeri Anecd. Gr.) Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum testimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quædam sunt apud Suid. Etymol. M. in v. et Schol. ad Eurip. Med. 1027., ex quo in Hermippi fragmento legendum est, Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Vide Kust. in Add. ad Suid. v. Ἀγῆλαι. (Vide nos supra.) Idem Scholiastes Phrynichum de hoc verbo laudat, non Comicum, ut vv. dd. putarunt (v. T. Hemst. ad Thom. p. 5.), sed Atticistam, ut nunc e Grammatico Ms. intelligitur." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5.] Plato de Legg. xi. (T. ix. p. 160. ed. Bipont.), Οὐκοῦν διανοηθῶμεν ὃ σμικρῷ πρότερον εἴπομεν, ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρὸς καὶ προπάτορος παρειμένων γήρᾳ, καὶ μητέρων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐχουσῶν· οὗς ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς, γέγηθεν ὁ θεὸς, i. e. Quibus honoratis, Deus gaudet. [In ed. Bipont. τιμαῖς male ad γέγηθεν refertur, et sic citat L. C. V. ad Scapulæ marg., cum id ad ἀγάλλῃ pertinere satis pateat. Idem ibid. p. 158., Τοὺς μὲν τῶν θεῶν ὁρῶντες σαφῶς, τιμῶμεν· τῶν δ' εἰκόνας, ἀγάλματα ἱδρυσάμενοι, οὓς ἡμῖν ἀγάλλουσι καίπερ ἀψύχους ὄντας, ἐκείνους ἡγούμεθα τοὺς ἐμψύχους θεοὺς πολλὴν διὰ ταῦτ' εὔνοιαν καὶ χάριν ἔχειν. Pindari Nem. v. 79. Ἀγάλλει ἔθνος, i. e. Decorat, ornat, ubi Schol. σεμνύνει: Olymp. i. 139., Τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ubi Schol. τοῦτον μὲν οὖν φησὶ τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων, i. e. τιμῶν, ut recte interpretatur Damm. Eurip. Herc. Fur. v. 375., Τάν τε * χρυσοκάρανον Δόρκαν ποικιλόνωτον, * Συλήτειραν ἀγρωστᾶν Κτείνας, θηροφόνον θεὰν Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει, ubi vulgo vertitur, Delectavit: sensus est, Dianam, cui sacra erat illa cerva, colit, honoribus ac venerando lætificat, iratam placat. Apollodori Biblioth. ii. 5. 3., Μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἀφηρεῖτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο· ὁ δὲ, ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας. Ubi vide Heynium. Eurip. Bacch. 155., Μέλπετε τὸν Διόνυσον Βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων, Εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεὸν Ἐν Φρυγίασι βοαῖς ἐνοπαῖσι τε.] Aristoph. in Pace (v. 395.), Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. [Idem in Thesmoph. 128. ex edit. Brunck., Ἵν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ. Porphyr. de Abst. iv. 22., Φασὶ δὲ καὶ Τριπτόλεμον Ἀθηναίοις νομοθετῆσαι· καὶ τῶν νόμων αὐτοῦ τρεῖς ἔτι Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος λέγει διαμένειν Ἐλευσῖνι τούσδε· Γονεῖς τιμᾶν, Θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν, Deos fructibus colere, Ζῶα μὴ σίνεσθαι. Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad

[1] In Etym. p. 9. 52. est: Ἀγῆλαι· ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαράν, τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι. Εὔπολις, Καὶ προσαγήλωμ' ἀπελθόντας· καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, Καί σε θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγελοῦμεν. Οἱ δὲ προσειπεῖν, ὅτε δε διῶξαι. Καὶ Ἀγηλῶ, κοσμήσω. "In Aristoph. Νεφελῶν ed. vulgata simile quiddam legitur non procul a principio [v. 306., Ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώσταται, Εὐστεφανοί τε θεων Θυσίαι,] sed ἀγελοῦμεν ibi non invenio, et fortasse ἀγηλοῦμεν scripsit auctor, ut mox ἀγηλῶ: nam a them. ἀγάλλω dicendum esset ἀγαλοῦμεν." Sylburg. Etym. perperam ἀγαλοῦμεν citasse ex Aristoph. Nub., pro Pace v. 399., monuit Albertius ad Hesych. v. Προσαπῆλαι. V. Pors. Append. ad Tonpii Emendd. in Suid. p. 496. Ἀγηλοῦμεν est in Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., sed ἀγαλοῦμεν, ut edidit Brunck., reperitur in Gramm. S. Germ. et Suida. "Ἀγαλοῦμεν ex Aristoph., vel Theopompo habet Suid. v. Ἄγανον. Ἀγαλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν. Sic enim scribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5. b. Imo recte se habet vulgata scriptura Ἀγανοῦμεν, et Toupio Emendd. in Suid. T. iii. p. 12. suspecta, quam verborum ordo pariter ac contextus postulant. Non librarii est error, sed vel Suidæ ipsius, vel Grammatici cujusdam; e quo ille articulum mutuatus sit. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 399., Ἀγαλοῦμεν δε, ἐπικοσμήσομεν. Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. lxxviii., Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ, ὁ μέλλων, ἀγαλῶ, ὁ ἀόριστος, ἤγηλα. Pro ἀγηλῶ· κοσμήσω, ut in Etym. legitur, Hesych. habet, Ἀγήλω· κοσμήσω, ubi Verweius et Steph. noster ad oram libri sui ἀγηλῶ reposuerunt. At nterque lexicographus respexisse videtur ad Hermippi versum, in quo Phrynichus Arab., Gramm. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328., Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., et Suid. snbj. ἀγήλω, ab aor. 1., non fut. ἀγηλῶ, repererant, atque adeo Etymologo ἀγήλω restituendum pro ἀγηλῶ censemus. Vide Nostrum in Thes. Ind. v. Ἀγηλόμεναι. Illud ἀγηλῶ, quod mirum est Sylburgium non habuisse suspectum, revera est verbum nihili; nam a them. ἀγάλλω, de quo loquitur Etym., dicendum est ἀγαλῶ, non ἀγηλῶ. In Schol. igitur ad Eurip. Med. v. 1027., pro vulgato ἀγηλοῦμεν, reponi debet ἀγαλουμεν. Ceterum in eodem Etym., pro τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι, lege τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι, ut in Gramm. S. Germ. legitur, nisi e Suida reponendum censeas, τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐαις. Vide T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a., qui contra ex Etym. Suidam emendat. Zonar. p. 37., Ἀγῆλαι· τιμῆσαι, κοσμῆσαι, σεμνύναι, (leg. σεμνῦναι, ut in Mich. Pselli Versibus politicis, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, et in Hesych. legitur), εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν, ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμόν. Verba, εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν ex Etym. sumta esse videntur, sed quæ interpretamenti gratia subjunguntur, ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμόν, vel sunt valde corrupta, vel librario stultissimo debentur. Hesych. Ἀγῆλαι· σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν. An pro ἀγέλην legendum ἄγασιν, ex Etym. et Zonara? Sed omnino vide Albert. ad v. Ἀγελάσφιον. In illo ἀναθεῖναι Hesych. et Etym. procul dubio ad Eupolidis versus respexerunt: Ἀναθῶμεν νῦν χἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἱρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Etym. vero, cum ἀγῆλαι exponat per διῶξαι, ἀγάλλειν cum ἀγηλατεῖν confundit.

[2] "Si quis eximios Eupolidis versus fabulam Δήμους clausisse putet, evanescet, de qua Knsterus qnerebatur, loci obscuritas." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a. Idem, pro προσαγήλωμεν ἐπελθόντες, ut in Suida editum est, προσαγήλωμεν ἀπελθόντες, ex Etymologi ἀπελθόντας, legendum censet.

[3] Brunck. locum sic constituit: Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. "Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. Ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Knsteri editionem venerit, anne e Vat. Cod. au ex Eurip. Schol. ad Med. v. 1027. [Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, ἰοῦσ' ἔσω.] Undecnnque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, nt reliqui omnes in loc cantico pæonici." Brunck. Sed et Gramm. S. Germ. ἡμεῖς habet. Idem vero, pro ὦ δέσποτ', habet ὦ πότνι': in Schol. Enrip. est ὦ δέσποιν'—ἡμεῖς σ' ἀεί. Illud σ' post ἡμεῖς, notandum est. Vide Porson. Append. ad Tonpii Emendd. in Suid. p. 496. qui ἡμεῖς reponendum recte statuit.

Zonar. p. lxxviii., Ἀγαλλῶ· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ. Suidas: Ἀγήλειεν· τιμήσειεν. Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο, εἰ καὶ ὁστισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγήλειεν. "Hæc tofidem verbis leguntur in Excerptis Dionis (Hist. Rom. L. lxvi. 2.), a Valesio editis p. 702., unde Suidas ista mutuatus est." Kuster. Pro ὅτι μὴ οὐ Reimar. p. 1078. male edidit οὐ μὴ οὐ. Idem Dion xliii. 1. p. 342. 12., Τούτοις τε οὖν αὐτὸν ἤγαλλε. "Assentior Lamberto Bos, qui in Animadvv. ad Scriptores Gr. p. 28. pro ἤγγειλε, quod habent editiones, legendum esse suadet ἤγαλλε, vel, ut Leunclav., ἤγηλε, utrinque a verbo ἀγάλλω, Orno. Ita recte emendatum infra xliv. 48. p. 413. 2., Καὶ ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, τιμαῖς τε οἵαις οὐδένα ἄλλον ἠγήλατε, pro ἠγγείλατε." Reimar. Dion xliii. 17. p. 353. 45., Καὶ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ταῖς προσηκούσαις τιμαῖς ἀγάλλων: xlvii. 18. p. 503. 12., Καὶ διὰ τοῦτο τοῖς τε ἐψηφισμένοις ἤγαλλον αὐτὸν, καὶ ἑτέροις αὐτόσε προσέθεσαν.] Idem p. 391. (lvi. 3. p. 810. 84.), Καὶ φιλῶ διὰ ταῦτα καὶ ἐπαινῶ, καὶ τούτοις οἷς τέθεικα ἄθλοις ἀγάλλω, καὶ προσέτι καὶ ἄλλαις καὶ τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς ἐπιγαυρώσω: [lvii. 10. p. 854. 29., Καὶ ἔν τε τούτῳ τὸν Αὔγουστον ἤγαλλε, i. e. Coluit, ubi ἤγαλλε L., ἤγαλε habet RS. et HS.: lix. 3. p. 904. 15., Οὐδενὶ ἄλλω πλὴν τῇ δημοσίᾳ ταφῇ ἤγαλε: lvi. 41. p. 840., Οὐκοῦν οὐδὲ πενθεῖν αὐτὸν ἡμῖν πρέπει, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ τῇ φύσει ἤδη ἀποδοῦναι, τὴν δὲ ψυχὴν, ὡς καὶ θεοῦ, ἀεὶ ἀγάλλειν. De deo colendo sæpe hoc verbum usurpavit idem Dion, ut li. 25. p. 658. 20., Καὶ αὐτοῖς καὶ τὴν χώραν, ἐν ᾗ καὶ τὸν θεὸν ἀγάλλουσιν, ἐχαρίσατο: lviii. 7. p. 881. 50., Τύχης τέ τι ἄγαλμα, ὃ ἐγεγόνει μὲν, ὥς φασι, Τουλλίου τοῦ βασιλεύσαντός ποτε ἐν τῇ Ῥώμῃ, τότε δὲ ὁ Σηϊανὸς οἴκοι τε εἶχε καὶ μεγάλως ἤγαλλεν, αὐτός τε θύων εἶδεν ἀποστρεφόμενον, ... καὶ μετὰ τοῦθ' ἕτεροι * συνεξιόντες σφίσιν: lxvii. 1. p. 1100. 6., Θεὸν μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν ἐς τὰ μάλιστα ἤγαλλε. Lex. S. Germ. apud Montfauc. Bibl. Coisl. p. 471. (ubi insere καὶ ante ὅτι), Suidas, Zonar. p. 974., Photius p. 48., et Etym. p. 418. 4., Ἤγαλλεν· ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκτῳκαιδεκάτῳ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν. Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε, καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς, καὶ αὐτὸς οὕτω πολλάκις. "Suidas et Etym. καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις" (imo οὕτω legitur in Etym.), "quæ ab imperita manu adsuta videbantur Kustero; sed bene illa habent. Αὐτὸς οὗτος est enim Δίων, quem antea nominaverat uterque." Tittmann. ad Zonar., ubi est, ὁ δὲ Δίων πολλάκις. Dionis autem locus legitur in ed. Reimari p. 25. 65., ubi sic exhibetur, Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν, ἐχειροτονήθη. "Quod vero Lexici, cujus partem Montfaucon. edidit in Bibl. Coisl., auctor observat p. 471. in Ἤγαλλεν, præter multos alios Eunomium etiam τὸν δυσσεβῆ hoc verbum frequentasse, verum est: quasi parum apte posuisset, sugillat eum, et satis quidem ineleganter, immeritum Gregor. Nyss. T. ii. p. 759., Τὸ μὲν ἀγάλλειν, inquit, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπικαυχᾶσθαι καὶ *ἐπευφραίνεσθαι: melius ipse scripsisset ἀγάλλεσθαι, vel ἐπαγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. "Vide Verheyk. ad Anton. Lib. p. 269." Schæf. in Mss. Huc pertinere videtur hæc Suidæ glossa, *Ἠγαλλέη· ἡ θεραπευτική. Zonar. p. 973., Ἠγαλλέη· θεραπευτικὴ, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, ubi Tittmann., "Suidas et Cyrillus meus, leg. Ἠγαλέη." Imo, si, ut tradit Zonar., Ἠγαλέη ab ἀγάλλω descendat, nihil forte mutandum est: Ἠγαλλέη pro Ἀγαλλέη, ut Ἠγάθεος pro Ἀγάθεος.] Suidas Ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, i. e. Magnifice sese efferens. [Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν. Lege, Ἀγάλλων ἑαυτοῦ· σ. Zonaras p. 35., Ἀγάλλων (adde, e Suida, ἑαυτὸν·) ὁ ἑαυτὸν σεμνὸν ποιῶν, ἢ χαίρων.] Itidem Hesych. ἀγῆλαι exponit σεμνῦναι. [Zonar. p. 37., Ἀγῆλαι· σεμνῦναι. Mich. Psellus in Versibus Politicis Περὶ Ὀνομάτων, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, Ἀγῆλαι leg. Ἀγῆλαι, τὸ σεμνῦναι.]

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiva: sed usurpatur potius ut deponens, pro Exorno me, Hom. Il. Σ. ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem ponit, v. 131., τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, i. e. Quibus se exornat, Vel, Quorum ornatu se venditat, Gall. *Desquelles il se brague*, [Pseudo-Didymi Scholia, χαίρει.] Greg. in Epit. Basilii, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι, i. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur et memorabiles sunt. [Theocr. Idyll. i. 30., a Schæf. in Mss. allatus, ἁ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. Gregor. Naz. in Julianum Invect. p. 34. ed. 1610., Τολμᾷ δὲ ἤδη καὶ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον, καμάτων λυτήριον ὅν τε καὶ κατὰ Ῥωμαίους ὀνομαζόμενον, καὶ βασιλεῦον, ὡς ἂν εἴποι τις, τῶν λοιπῶν συνθημάτων, ὅσα τε βασιλέων προσώποις ἀγάλλεται καὶ πεπετασμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασιν, ὅσα τε δρακόντων φοβεροῖς χάσμασιν ἐμπνεόμενα ἐπ' ἄκρων δοράτων αἰωρουμένοις, καὶ διὰ τῶν ὁλκῶν ῥιπιζόμενα φολίσιν ὑφανταῖς καταστίκτων, ἡδιστόν τε ὁμοῦ καὶ φρικτὸν θέαμα προσπίπτει ταῖς ὄψεσιν. Himer. Or. iii. p. 434., Στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ, καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις, καὶ ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἰδέας στέμματι, ubi Boissonad. ad Marini Vitam Procli p. 69. malit τῆς Ἰδαίας, nempe Cybeles.]

[Ἀγάλλομαι, Celebrari passive. Cassii Dionis xlvii. p. 504. 32., Ἐψηφίσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι, Pridie ejus diei natalitia Cæsaris peragi jusserunt: li. p. 651. 60., Τήν τε ἡμέραν, ἐν ᾗ ἂν ἐς τὴν πόλιν ἐσέλθῃ, θυσίαις τε πανδημεὶ ἀγαλθῆναι, καὶ ἱερὰν ἀεὶ ἄγεσθαι: lviii. p. 886. 59., Καὶ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε, καὶ ἵππων ἀγῶσι, καὶ θηρίων σφαγαῖς ἐτησίοις, διά τε τῶν ἐς τὰς τέσσαρας ἱερωσύνας τελούντων——ἀγάλλεσθαι.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, Glorior hac re, Jacto hanc rem. Herodot. i. (143.), Αἱ δὲ δυώδεκα πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο. Thucyd. iii. (82.), Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. Xenoph. Symp. (iii. 14.), Ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potissimum re gloriaris, et tibi places? i. e. μέγα φρονεῖς, ut ibidem loquitur. [Xenoph. Ephes. i. p. 2., Ἐφρόνει δὲ τὸ μειρᾴκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος. "Dicitur in utramque partem, id quod vel patet ex A. ii. 6. 3., Ὥσπερ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ—οὕτως ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι. Explicatur aliis verbis, ut Ἀγ. ix. 1., Τῷ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλεται—ἐσεμνύνετο τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι. O. xxi. 5. milites ἀγαλλομένους τῷ πείθεσθαι, §. 4. erat μεγαλυνομένους. Ἀπ. iii. 5. 16., Ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων." Lex. Xenoph. Thucyd. iii. 62., Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, φασὶ μόνοι Βοιωτῶν οὐ Μηδίσαι, καὶ τούτῳ μάλιστα αὐτοί τε ἀγάλλονται, καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν: ii. 63., Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν. Archilochi Fragm. iii. p. 287. ed. Gaisf., Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.] ¶ Xenoph. Hist. vi. infinitivo junxit, Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. [Locus est vi. 5. 38. p. 431., Ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα, οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἤπου ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι, γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, ubi ἀγαλλόμεθα ponitur pro Lætitia exultamus, non, ut Noster arbitratus est, pro Gloriamur, de qua significatione verbi Ἀγάλλομαι mox agetur, nec βοηθῆσαι, ut putat, ad ἀγαλλόμεθα, sed ad συναγορεύοντες pertinet.] Thucyd. autem partic. p. 152. (iv, 95.), Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam possit etiam participium ἔχων a verbo separari. [Vide Xenoph. Ages. v. 3. Hier. viii. 5., ubi jungitur participio, ita ut fere verti possit *Perlibenter*.] Hesych. ἀγάλλεται exponit γαυριᾷ, et τέρπεται, de qua significatione statim dicetur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται, σεμνύνεται, σοβαρεύεται, γαυριᾷ. Hesych. Ἀγαλλόμεναι· σεμνυνόμεναι,

Respicitur vel ad Hom. Il. B. 462., vel ad Il. Υ. 222., locis mox citandis. Thom. M. p. 6., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω.—Ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι, deinde affert Thucyd. vi. 41. locum, quem huc pertinere nos minime existimamus. "Cum hujus verbi ratione et significandi virtute optime conveniunt λαμπρύνειν, λαμπρύνεσθαι, quod Atticis penitus eripi nolim, et φαιδρύνειν, φαιδρύνεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. "Neque tamen λαμπρύνεσθαι hac significatione improbandum est, ut minus Atticum, si Scholiasten Aristophanis sequimur, qui ad Equit. v. 553., Μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-Πρυνομένων ἐν ἅρμασι, Καὶ βαρυδαιμονούντων, λαμπρυνομένων exponit καυχωμένων, καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. Sed nihil obstat, quo minus λαμπρύνεσθαι de magnifico et splendido apparatu in curribus instruendis accipiatur, ut ap. Thucyd. vi. 16., Καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις, καὶ (imo ἢ) ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι." Duker. ad Thueyd. vi. 41. Vide Gregor. Nyss. T. ii. p. 759. loco supra citato. Hesych. Ἠγάλλοντο· ἐγαυρίων. Sedem vero hujus glossæ nescimus. Nonni Dionys. xlii. p. 718. 15., a G. Wakef. in Mss. allata, ἐν κραδίῃ δὲ Παρθενικὴ μείδησεν, ἀπειροκάκῳ δὲ μενοινῇ Αὔχένα γαῦρον ἄειρεν, ἀγαλλομένη χάριν ἥβης, Ὅττι γυνὴ περ ἐοῦσα, φυὴν ἤικτο θεαίνῃ. Cassii Dionis xxxvii. p. 115. 51., Καὶ πρὸς τὴν ἐπίκλησιν αὐτου ὕβρισεν, ᾗπερ πρός τε τοὺς ἄλλους πάντας ἠγάλλετο, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους: xxxix. p. 218. 32., Καὶ πάνθ' ὅσα καταπράξειν προσεδέχοντο, ὡς καὶ ἔχοντες ἤδη ἠγάλλοντο: xlviii. p. 530. 9., Καὶ προσέτι καὶ ὑπὲρ ἐκεῖνον ἠγάλλετο: liii. p. 700. 97., Λέγω δὲ ταῦτα οὐκ ἀλλως ἐπικομπῶν· οὐδὲ γὰρ ἂν εἶπον αὐτὰ ἀρχὴν, εἰ καὶ ὁτιοῦν πλεονεκτήσειν ἀπ' αὐτῶν ἔμελλον· ἀλλ' ἵνα ἴδητε, ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων ἐς τε τὸ κοινὸν εὐεργετημάτων, καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα σεμνολογημάτων ἡμῖν ὄντων, ἐπὶ τούτῳ μάλιστα ἀγαλλόμεθα κ. τ. λ.: lxvii. p. 1103. 98., Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠγάλλετο: lxvi. p. 1077. 29. Μέγα γάρ τι, ὡς καὶ αὐτὸς τὴν ἡγεμονίαν τῷ Οὐεσπασιανῷ δεδωκὼς, ἠγάλλετο, διά τε τἄλλα, καὶ ὅτι ἀδελφὸς ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο, vulgo ἠγγείλετο, reponendum ἠγάλλετο, ut L. lxxvi. init. p. 859. A. HS. vel, ut Xylander legit, ἠγήλατο, Sylburgius: lxxvi. 1., Ἐφ' ᾧ καὶ μέγιστον ἠγάλλετο. Hippocr. Περὶ Ἄρθρων p. 482. 1., Ἀγάλλεται μὲν ὁ ἰητρὸς, χαίρει δὲ καὶ ὁ συνδεδεμένος, ἔπειτα ταχέως μὲν ὃ συνδεδεμένος * κορίσκεται· ἄσηρον γὰρ τὸ φόρημα· ἀρκέει δὲ τῷ ἰητρῷ ἐπειδὴ ἐπέδειξεν, ὅτι ἐπίσταται ποικίλως ῥῖνα ἐπιδέειν.]

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto: cum dat. rei. Hom. Od. E. (175.), τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔἰσαι Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, [ubi Pseudo-Didymus, τερπόμεναι. "Poetice quasi de viventibus dicitnr, quod delectentur et cum voluptate et elatione animi fruantur vento secundo. Nam οὖρος Διὸς est οὖρος ἀέρος, et hic est navibus quasi ἄγαλμα, i. e. Res egregie delectans, et in honore habita." Damm. in Lex. p. 8.] Sic de avibus dixit, (Il. B. 462.), Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς, i. e., Gaudentes volatu, et se oblectantes pennis, quasi deliciis. [Pseudo-Did. χαίρουσαι, "Alacriter et læte volantes, et præstantiam suam his ostendentes, et respicitur ibi non ad ἐθνεα, sed ad ὄρνιθας. Il. M. 114., Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, Lætus de equis et curribus suis, eosque ut egregios magni faciens: P. 472., τεύχεα δ' Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο, Jactat se et delectatur iis eximie." Damm. l. c. Dionis Chrys. Orat. iv. de Regno T. i. p. 179. 35. ed Reisk., Ὁ δὲ τῶν φιλοδοξων ἀνδρῶν προστάτης, ἀεὶ μετέωρος, οὐδέποτε γης ἐφαπτόμενος, οὐδὲ ταπεινοῦ τινος, ἀλλὰ ὑψηλὸς καὶ μετάρσιος· ὅταν μὲν αἰθρίας τύχη καὶ γαλήνης, ἢ ζεφυροῦ τινος ἐπιεικῶς πνέοντος, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενός τε καὶ ἰὼν εἰς αὐτὸν τὸν αἰθέρα κ. τ. λ. "Imo vero ἀταλλόμενος, Crescens magis magisque," Reisk. "Mallem, Ὑψηλὸς ἀεὶ καὶ μετάρσιος: proxima, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενος, temere sollicitavit Reisk. Respexit orator Homerica Il. A. (imo (B.) 462. I. c.)" Jacobsii Additt. Animadvv. in Athen. p. 48. Luciani Apol. pro Merc. cond. iv. T. i. p. 711., Σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι.] Sic Hes. Theog. (68.) ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ, quod alibi τερπόμεναι. Xenoph. (Memorab. ii. 1. 33.), Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι, οἱ δὲ γεραιτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεσθαι et ἥδεσθαι copulat, Pæd. viii. (4. 6.), Ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit, inverso tamen ordine, Θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. [Sic ipse Xenoph. Ἱππ. x. 3., Οἵοισπερ καὶ αὐτὸς ἥδεταί τε καὶ ἀγάλλεται. Thom. Mag. p. 4., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω—καὶ Ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι. Θουκυδίδης· Καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Ἔστι δὲ ἀγάλλομαι, καὶ ἀντὶ του χαίρω. Ad notionem gaudendi Thucydidis locum pertinere jam supra monuimus. Extat vero vi. 41., Καὶ, ἢν ἄρα μηδὲν δέησῃ, οὐδεμία βλάβη τοῦ τε τὸ κοινὸν κοσμηθῆναι καὶ ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Bene Schol. οἷς χαίρει (ὁ) πόλεμος, ὧν χρήζει. "Imitatus est Isidorus Pelus. ii. Ep. 146. p. 176., Τὰ ἄλλα, οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, κατασκευάσαι. Ubi suspicionem interpretationis in contextum illatæ moveri posse non diffiteor: illo certe vitio laborat, me judice, Dius apud Stobæum p. 409. 17., cujus verba, ejecto χαίρω, talem in modum esse refingenda mihi persuadeo, Ἀλλ' ἐγὼν ἐπὶ τῇ ἐμωυτοῦ εὐμορφίᾳ * λῶμαι[1] ἀρκεκέως ἀγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Artemidori L. i. c. 18., Τρίχας ἔχειν μεγάλας καὶ καλὰς, καὶ ἐπ' αὐταῖς ἀγάλλεσθαι, ἀγαθὸν μάλιστα γυναικί· ὑπὲρ γὰρ εὐμορφίας ἐστὶν, ὅτε καὶ ἀλλοτρίαις θριξὶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. Ejusdem L. v. Somn. 69., Ἐδοξέ τις ἐν Ῥώμῃ διάγων περὶ τὴν πόλιν ἵππασθαι πλήσιον τῶν κεράμων, καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ * εὐπτησίᾳ, θαυμάζεσθαι δὲ

[1] Gregor. Cor. lxiii. p. 251. de Dialecto Dorica, Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις· ὡς τὸ, Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο, καὶ Ἀριστοφάνης, Ἄντεινον, αἰ λῆς, ὡς παχεῖα καὶ καλα. Kœnius:—"Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο, (Εἰ κη λᾶς αὐγ. e memoria citat Is. Voss. ad Hes. T. i. p. 1104., nbi, Εἴ κη λᾶς· ἐὰν τολμήσῃς,) legitur in Laconica cantilena apud Plutarch. T. ii. p. 544. e., et Diogenian. Vid. Jo. Meursii Misc. Lacon. ii. 10. [Adde Eustath. ad Il. Π. p. 1090. 5., Τὸ δὲ βέῃ, ποιητικὴ λέξις ἀσυνήθης, ἐκ τοῦ βέω βῶ θέματος, ἐξ οὗ ἴσως κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τὸ βιῶ, ὡς μειδῶ μειδιῶ, ἔτι δὲ καὶ κατηφῶ, κατηφιῶ, ὧν αἱ χρήσεις προδηλοι. Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω, οὗ δεύτερον λᾷς καὶ λῆς, ὡς τὸ, Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο, ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται λιῶ, ἀφ' οὗ λελιημένος, ὁ θέλων, ὅπερ ἐστὶν ἐπιθυμῶν.] Ἄντεινον, αἰ λῆς, ὡς παχεῖα καὶ καλὰ, est e Comici Acharn. v. 766. In vere Doricis λῆς, λῇ, et λῆτε, a λάω, λῶ, legitime natis, arrepta apocope snaviter plerumque nugantur Grammatici. [Vide Schol. ad Theocriti Idyll. i. 12. et ad Callimachi Hymn. in Dian. v. 19., apnd Nostrum in Thes. T. i. p. 1096. A.] Λῆς et sub Euripidis nomine citat Etym. M. p. 564. 22., unde Tragico restituendum putavit in Heracl. v. 164. Scaliger, in Ion. v. 1336. Pierson. Verisim. p. 12., ille etiam λώντων iu Suppl. v. 221. Media forma, si ab Hesychii Λάηται· βούληται, discessero, nondum se mihi obtulit præterquam apud Aristoph. in Lysistr. v, 1164., Ἀμές γα λώμεσθ', αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον Λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν. Sed, cum λῶ posuerit v. 980., λῇς v. 95. 1190., λῇ v. 1165., λῆτε v. 1107., et ibi λῶμες, quod æque metro congruit, prætulerim. [Ἀμές γε λῶμες, ex Kœnii emendatione, edidit Brunck., sed cum eodem Kœnio γα pro γε reponere debebat. Mediam vero formam λῶμαι usurpavit et Dius apud Stobæum, p. 409. 17., cujus verba in textu dedimus. In Aristophanis tamen loco λῶμες cum Kœnio et Brunckio rescribendum censemus, non solum quia media forma nusquam alibi usus est Comicus, exemplis a Kœnio laudatis adde λῆς in Acharn. v. 749. 772. et 788., sed etiam quia in sequenti versu legitur λῇ: Ἀμές γα λῶμες, αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον Λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν. Bionis xv. 1., Λῆς νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν; Legitur et in Anacr. Od. x. 6., Ὁ δ' εἶπε δωριάζων, Λάβ' αὐτὸν, ὀπόσω λῆς. Boissonad. autem affert e Procli Commentario MS. in Platonis Cratylum c. 178., agentis de etymo vocis Λητὼ, Εἴτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ἐθελουσίου Λητὼ κέκληται· λῶ γὰρ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ βούλομαι. Conferre debuerat vir doctus ouæ in Etym. p. 564. 17. legi possint: Λητὼ, παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω. Ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεὸς καὶ πραεῖα, καὶ πάντας ἐλεοῦσα· κατὰ δέ τινας, Ληθώ· τὸ γὰρ ἥμερον καὶ πραὺ ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ὅθεν καὶ τὸ λῆς, ἀντὶ τοῦ θέλεις, μετὰ τοῦ ι, Εὐριπίδης· καὶ τὸ λῇ τὸ θέλει, Δωρικῶς· ἐπειδὴ ὃ ἄν τις θέλῃ, παρ' αὐτῆς λαμβάνει.] A λάω jure λῆμα arcessi putem et λῆσιν. Hesych. Λῆσις· βούλησις, αἵρεσις. ["Λῆσις Hesychio βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propositum, "verbale, ut extimo, verbi λῶ, quod est θέλω, nnde et λῆμα derivari potest." H. St. Thes. Ind.] Apnd eund. Hesych. * Λῆς· βούλησις, Laconica glossa videtnr; siquidem Lacones literam σ inter vocales positam tollebant. Hesych. * Βίωρ· ἴσως. Alibi, * Σίαρ· θίασος, Λάκωνες. Lege, * Σίαορ."

πρὸς πάντων τῶν θεωμένων, ubi Reiffius pro vulgato τὴν εὐπτῆσίαν recte reposuit τῇ εὐπτησίᾳ. Dicitur autem ἀγάλλεσθαι τινὶ, et ἐπί τινι frequentissime: quare T. Hemsterh. l. c. malit in Pausania viii. p. 629. 8., Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τοῦ (τῆς Valcken. ad Herod. iii. 41., casune an consulto, nescimus) λίθου τῆς σμαράγδου σφραγὶς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῇ περισσῶς δή τι ἠγάλλετο, quam ἐπ' αὐτῆς. Ἐπ' αὐτῇ Valcken. ad Herod. iii. 41. emendasse, monet Facius, quem fugit Hemsterhusii nota. Hesiodi Theog. 587., Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης: Scut. 86., Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ. Eurip. Troad. 452., Ἐκλελοιφ' ἑορτὰς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην: Bacch. 1195. ΧΟ. ἀγάλλῃ; ΑΓ. γέγηθα Μεγάλα μεγάλα καὶ Φανερὰ καινὰ δ' ἔργματ' εἰργασμένα. Manilius ii. 406., a Schæf. in Mss. citatus, Πάντες μὲν χαίρουσιν ἐπ' ἀντολίῃσιν ἐόντες, Ὡς ἂν ἐοῖσιν ἕκαστος ἀγαλλόμενος βασιλείοις. Orphei Hymnus xxiii=xxii. 1., Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, * κυαναυγέτιν ἕδρην, Πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα, * Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον: i. 3., * Τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν, * Περσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην, * σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν: vi=v. 1., Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, * αἰθερόπλαγκτον, * Ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, quod ex Homero supra laudato sumsit auctor: xlix=xlviii. 1., * Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφὸν, * εὐάδα κούρην, Μυστιπόλον τελετῆσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ, Νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου: Lithica v. 7., Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλόμενους ἐπὶ δώρῳ. Charito v. 9. p. 124=93. 12., Ἠγάλλετο γὰρ τῇ παρακαταθήκῃ, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—"Vocem hanc lubens restituerim in Manethone ii. 185., Οὐ μάλ' ἀγαλλομένους μάχλου ἕνεκεν φιλότητος, ubi nunc contra metrum, Οὐ μάλα γαυρουμένους. Hesych. Γαυριῶν· ἀγαλλόμενος. Quis enim talia concoquat stomachus? Quamvis emollire sategerit Gronovius ad L. i. 355. similibus et absurdioribus exemplis, et librariorum stupori debitis. Rite hac voce utitur L. i. 71. et 73., et procul dubio alias. Vellem sane potius agnoscere * γαυρόμενος. Nam dantur verba, quæ et producantur in ἐω et ὁω, et etiam βαρύτονα sunt. Ita γήθω et γηθέω." "Inprimis de victoribus (usurpatnr), qui lætantur et exultant fortuna secunda, E. iv. 5. 7., Ἀγαλλομένῳ τοῖς πεπραγμένοις, §. 10., Λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει, quæ est oxymori species. vi. 5, 23. vii. 5, 13., Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ ἐδίωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ. Ἱππαρχ. i. 26., Τοὺς μέντοι κριτὰς τοιούτους δεῖ εὑρίσκειν, παρ' οἷς νικῶντες μάλιστ' ἂν ἀγάλλοιντο." Lex. Xenoph. Archilochi Fragm. xiv. p. 294. ed. Gaisf. xxxi. p. 104. ed. Liebel., καὶ μήτε νικῶν * ἀμφαδὴν ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο. Moschi Idyll. ii. 59. a L. C. Valck. ad Scapulæ sui marginem allatum, Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ. Idem vir doctus ibidem ex Matronis Parodi Attica Cœna ap. Athen. iv. p. 136. b. citat, Ζώνην θ', ἣν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ δειρὴν, Εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε * δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ: et ex Axionico ἐν * Φιλευριπίδῃ ap. eund. viii. p. 342. c., Σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα κ' ἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλῃ: et ex Antiphane ἐν * Φιλοθηβαίῳ ap. eund. xiv. p. 623. c., Ξανθαῖσιν αὐγαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται. Aristænetus i. 15., Σὲ δὲ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὐφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας, οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πόλεων [1] τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέρραιον, οὐ Λύδιός τε καὶ ποδήρης χιτὼν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας, οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῶς ἱστουργουσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος. Demosth. Epist. p. 1489. 6. ed. Reisk., Οἷς δ' ὑπὸ πάντων δυσχεραίνεται, τούτοις τὴν διάνοιαν ἀγάλλεται, "Ob quæ aliis molestus, invisus, exosus est, ob ea in sinu gaudet in interioribus animi recessibus lætatur, exultat, sese effert," Reisk. "Jungitur participio ita, ut fere verti possit Perlibenter, Ἀγ. v. 3., Πονῶν ἠγάλλετο, antea dicebatur, Οὐκ ἠσχύνετο. Ἱερ. viii. 5., Διαλεγόμενοι ἀγαλλόμεθα." Lex. Xenoph. Cassii Dionis lvi. p. 834. 26., Τίς γὰρ οὐκ ἐπίσταται τοῦθ', ὅτι οὔτ' (οὐδ') ἂν πάντες ἄνθρωποι συνελθόντες ἀξίους αὐτοῦ ἐπαίνους εἴποιεν; καὶ πάντες ἐθελονταὶ των νικητηρίων αὐτῷ παραχωρεῖτε, οὐχ ὅτι οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ἐξισωθείη οἱ φθονοῦν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ ὑπερέχοντι αὐτοῦ ἀγαλλόμενοι. Ἐκεῖνος γὰρ ἂν οὗτος μείζων ὑμῶν φανῇ, τοσούτῳ μείζονας εὐεργετεῖσθαι δόξετε, ὥστε μὴ ἀφ' ὧν ἐλαττοῦσθε αὐτοῦ βασκανίαν ὑμῖν, ἀλλ' ἀφ' ὧν εὖ πεπόνθατε ὑπ' αὐτοῦ σεμνότητα ἐγγενέσθαι. Ubi ἀγαλλόμενοι non est, ut Reimar. in Indice vertit, Jactantes se, sed Gaudentes. Hesych. et Grammat. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται. Lex. ined. e Cod. August. ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxviii., Ἀγάλλομαι δὲ παθητικῶς τὸ χαίρω. Hesych. Ἀγαλλόμενος· ἀγαλλιῶν, χαίρων. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 32., Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ, ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἀλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Ubi Politus, "Videtur deesse ἀγαθοῖς aut quidpiam simile." Nostra quidem sententia καλοῖς pro μόνοις legendum est; Eustath. enim ad eadem respexisse videtur philosophi cujusdam, forte Chrysippi, verba, ad quæ a Clem. Alex. Str. ii. p. 466. 28. allusum est, Ἐνταῦθα πάλιν ἐπιφύονται οἱ κατήγοροι, χαρὰν καὶ λύπην πάθη ψυχῆς λέγοντες· τὴν μὲν γὰρ χαρὰν εὔλογον ἔπαρσιν ἀποδιδόασι, καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, χαίρειν ἐπὶ καλοῖς, τὸ δὲ ἔλεος, λύπην ἐπὶ ἀναξίως κακοπαθοῦντι, τροπὰς δὲ εἶναι ψυχῆς καὶ πάθη, τὰ τοιαῦτα. Stoici, inquit Diog. Laert. in Zenonis Vita vii. 116., Τὴν μὲν χαρὰν ἐναντίαν φασὶν εἶναι τῇ ἡδονῇ, οὖσαν εὔλογον ἔπαρσιν. Andronicus Rhod. Περὶ Παθῶν p. 526. ed. Oxon. 1809., Χαρὰ δὲ, εὔλογος ἔπαρσις. Diog. Laert. vii. 111. e Chrysippo ἐν τῷ Περὶ Παθῶν, Ἔλεον μὲν οὖν εἶναι, λύπην, ὡς ἐπὶ ἀναξίως κακοπαθοῦντι. Andron. Rhod. p. 524., Ἔλεος μὲν οὖν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς ἀναξίως πάσχοντος ἐκείνου.]

|| At nove junxit accusativo hoc verbum Apollonides, et ἐξ ἀμεταβάτου fecit μεταβατικὸν L. 3. Epigr. (Anal. Brunckii T. ii. p. 139.) de marito et uxore eodem in loco et eodem fere tempore tumulatis, Ἀμφω δ' ὡς Ὑμεναίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον, i. e., Lætitia prosequentes, [Etiam de sepulcro communi non minus lætantur, quam olim de communi thalamo." Jacobs.] || Nonnus autem infinitivo junxit,—ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἅλλομαι, ab Eustathio (ad Il. Υ. p. 1205. 59., Τὸ δὲ ἀγάλλεσθαι φαίνεται κατὰ * κυριολεξίαν ἐνταῦθα λέγεσθαι, ὡς τῶν μητέρων πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἁλλομένων ἐπὶ ταῖς πώλοις,) annotatur: quod si verum est, falsum fuerit quod idem alibi (loco supra citato) dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω derivari: nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum est. [Locus Hom., ad quem respexit Eustath., est Il. Υ. 221., Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν. "Ubi, respectu equarum, videri possit verbum ex ἄγαν ἅλλεσθαι ἐπί τινι compositum, quod tamen cave putes; notat enim affectum equarum in pullos suos." Damm. in Lex. p. 8. Jo. Albertius Obss. Philolog. in sacr. N. F. Libr. p. 193., a L. C. Valck. ad Scapulæ marginem notatus:—"Dicitur ἀγαλλιᾶσθαι ab ἄγαν et ἅλλεσθαι." Uterque, et Dammius et Albertius, in

[1] "Tollius, τῶν λίθων: Pauw, ψελιῶν: V, D. apud Dorvill. Crit. Vann. p. 608., πλοκίων: Trillerus Obs. Crit. p. 34., οὐ πόλεων, νεῖ οὐκ ἐμπολέων τὸ πολύτιμον, non venditorum et institorum pretiosissimum." Abresch. Cum Aristænetti loco omnino conferendus est locus Aristoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις B., qui legitur in J. Poll. vii. 95. et Clemente Alex. Pædag. ii. p. 244. ed. Potteri. Πάνυ * ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον. In fine insignis huius fragmenti est: ἀμφιδέας, ὄρμους, πέδας, ζῳοστρόφους, [illegible], δακτυλίους, καταπλάσματα, Πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια, Ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. Unde in Aristænete, similem forte ordinem sequente, emendandum censemus, Οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πεδῶν τὸ πολύτιμον. Clemens Alex. l. c. p. 244. 29., Πάνυ * περισφυρίους τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν τῶν γυναικῶν, Φιλήμων ἐν Ξυνεφήβῳ προσεῖπεν· Ἱμάτια διαφαίνοντα καὶ πέδην τινὰ Χρυσῆν.

animo habuisse videtur Eustathii locum, (cum quo confer Etym. p. 5, 40. 11, 26.), ubi tamen verba, πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι, vide Vigerum de Præc. Gr. L. Idiotism. ix. 8. 10., longe alio sensu sumi debent: sonant enim Præ gaudio exultare, vel Gestire lætitia.] "Ἄγα, Varin. affert pro Φθόνος καὶ "βασκανία, Invidia, ut ἄγαμαι et ἀγαίομαι interdum "significant φθονέω. Alioquin ἄγα compositioni "etiam servit, et ambiguum est sitne ex ἄγαν, an ex "ἀγάω, ut annotat Eustath. (ad Il. Λ. p. 848. 1., "Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ Ἀγάνιφον Ὄλυμπον φυλάτ-"τεται τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἄγαν ἐπιῤῥήματος· ἤδη δέ "πως καὶ ἐν τῷ Ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον, ὁ δέ γε "* Ἀγάστροφος τὸ κύριον ὡς * εὐφωνεῖσθαι θέλων, "ἀπέβαλεν αὐτὸ· γινόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἄγαν ὡς "οἱονεὶ ἄγαν εὔστροφος, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἀγάω γίνεται, "ἢ ἐκ τοῦ ἀγαίω, τὸ ἐκπλήττω, ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα· "τοιοῦτον δέ τι * νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, καὶ "* Ἀγαμήδης, καὶ τῶν ὁμοίων.) Dicitur et ἄγη." H. St. Thes. Ind. [Phavor. sua sumsit ex Etym. p. 5. 28., ubi sunt hæc verba, Ἄγα· φθόνος καὶ βασκανία. Idem Etym. p. 9. 1. ἄγην interpretatur θαῦμα, χαράν, ζῆλον, ἔκπληξιν. Fatendum tamen est Eustathii verba, Πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι, accepisse Matth. Devarium in Indice suo, Editioni, quæ Romæ A. 1550. prodiit, subjuncto, ut vulgo intelliguntur, sic scribentem, Ἀγάλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι λέγεται περὶ ἵππων. At, si Eustath. hoc voluisset dicere, illud πρὸς non addidisset.]

"Ἀγηλόμεναι, Hesych. exponit χαίρουσαι, Gau-"dentes, quod poeticum fortassis est pro ἀγαλλόμε-"ναι. At ἀγῆλω, ἀγήλεια, et ἀγηλαι, sunt aoristi 1. "a them. ἀγάλλω." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven. teste Schowio est Ἀγηλάμεναι. "Forte Ἀγη-λάμεναι legendum ab ἀγάλλομαι," G. apud Albertium. Etym. p. 10. 32., Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα. Sylburg. in Ind.:—"Ἀγηλομένη (in Schæferi Ed. per typographi errorem Ἀγελομένη), usitatius aoristum ἀγηλαμένη." Sed conjecturæ huic duo maxima obstant, 1. quod Aor. 1. med. ἠγηλάμην, unde partic. ἀγηλαμένη formari debeat, nusquam extet, 2. quod partic. ab Aor. 1., ἀγηλαμένη, a them. ἀγάλλω, per partic. ab indic. ἀγαλλομένη, ab eodem themate, exponi non possit. Utrumque, et Hesych. et Etym., ad eundem locum respexisse suspicamur, forte ad Hom. Il. B. 462., Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, ubi Pseudo-Didymus habet χαίρουσαι, et Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. Hesych. vel ἀγηλόμεναι, ut editum est, vel ἀγηλώμεναι, ut legitur in Cod. Veneto, corrupte alicubi scriptum pro ἀγαλλόμεναι invenit, deinde in Lex. suum satis oscitanter transtulit; ordo enim verborum vetat nos ἀγηλώμεναι s. ἀγηλόμεναι in ἀγαλλόμεναι mutare. Quod vero ad Etym. attinet, is quoque suum ἀγηλομένη ex eodem fonte hausisse videtur; nam in ἀγηλομένη nihil a librariis vel typographis peccatum esse verborum ordo satis docet. Sed ap. eum istud ἀγαλλομένη, (Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα,) proculdubio glossa est e margine in textum invecta.]

[* Διαγάλλομαι, Method. p. 288., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἐξαγάλλομαι, Epigr. apud Muratorii Thes. p. 809., Ἥμην στολάρχης ἐγὼ, * Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένος. Sic legit Dorvill. ad Charit. i. 9. p. 105=263., a Schæf. in Mss. allatus, cujus hæc sunt verba:—"Locutio proba: Hom. Od. Ξ. (imo Z.) 272., Νηυσὶν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν: Il. B. 462. de avibus, Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Lucian. de Merc. cond. p. 711. Quia tamen auctoritas compositi ἐξαγάλλεσθαι deest, tentaram quoque, Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἣν ἠγαλμένος: ut illud ἣν (mutato H in I, ut sæpe,) delituerit in ultima vocis πτέρυξιν. Mallem præterea, ut ipsæ naves respicerentur, Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένων." Cf. Jacobs. ad Anthol. T. xii. p. 260. "Obiter dicam," inquit Boissonad. ad Marin. p. 141., "quod sentio de ultima illa voce: ab editoris, non ab auctoris ipsius manu profecta videtur; Muratorius enim, qui fons est inscriptionis, habet ΗΓΑΙΜΕΝΟΣ. Facilius, puto, et verius corrigo corruptum hoc vocabulum, legens, ἠγλαϊσμένων.']

Ἐπαγάλλομαι, pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides (v. 110. in Gaisfordii Poet. Min. Gr. T. i. p. 453.), Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Ut Lat. Exultare lætitia. [Cf. Archilochi Fragm. xiv. 4. p. 294. ed. Gaisf., καὶ μήτε νικῶν * ἀμφάδην ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.] Hom. Il. Π. (91.) Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. ["Notat τὴν ἡδονὴν τῶν ἀριστέων, optimatum, ἣν πάσχουσι νικῶντες, καὶ τὴν χάρμην: nam ἐν τῷ νικᾶν etiam ἐπορχεῖσθαι σκιρτῶντες solebant: unde Ἰδομενεὺς ὀρχηστὴς alibi dictus, ob crebras suas victorias, quibus se jactabat." Damm. in Lex. p. 8. Vide Eustath. ad h. l. p. 1047. 24.] Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor, Μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, Ἐπὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος. [Basilius T. i. p. 474., a Schæf. in Mss. allatus: Καὶ παραπλήσιον γενέσθαι τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν εὐθηνούμενον ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγιμῶν ἐπαγαλλόμενος, ἐξ οὐρίας αὐτῷ τῆς νέως φερομένης, καὶ φοβερὰ πελάγη διαδραμὼν, πρὸς αὐτοῖς τοῖς λιμέσι διαῤῥαγέντος πλοίου, πάντων ἀθρόως ἔρημος ἀπεδείχθη. "Gregor. Naz. i. p. 275. d., Ἀθλητῶν αἵμασιν ἐπαγάλλομαι: Callimachi Fragm. clxxxvii., Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπαγάλλεται[1] ἱροῖς. Artemidor. iii. 31., Διὰ τὸ ἐπαγάλλεσθαι πάντας εἰκόσιν, Quia omnes in imaginibus sibi placent, L. Bosii Obss. crit. xxiii. p. 103. (sic et H. Vales. Emendd. i. p. 24., a Schæf. in Mss. citatus. Cod. B. teste Reiffio hunc locum ita babet, Διὰ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι πάντας τὰς εἰκόνας εἶναι.) Stephah. ad Xen. p. 483. 35." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem. Xenophontis locus est (Ec. iv. 17., Κῦρος μέντοι, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐπηγάλλετο οὐδὲν ἧττον, εἰ ταῦτα ἔλεγεν, ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, καὶ κατασκευάζειν, ἢ ἐπὶ τῷ πολεμικοὺς[2] εἶναι. Ita Steph. emendavit, probantibus Leuncl. et Fr. Porto: olim erat ἐπηγγέλλετο, et sic in Cod. Lips. legi testatur Fr. Guil. Sturzius in Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28. Vide et Gailii Codd. ap. eund. ibid. p. 38. Crates Thebanus in Epigr. ii. apud Anthol. T. i. p. 118., a Schæf. in Mss. citatus, Οὔτε λίχνος πόρνης, ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν. Sequentia loca indicavit G. Wakef. in Mss. Orphei Hymn. xlii=xli. 5., Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἦ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν εὐστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἦ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς, Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ * μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ. Tryphiodori Ilii Excidium v. 662., Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμου * ὑπεραυχέϊ νίκῃ Πάντες παπταίνεσκον ἀνὰ πτόλιν. Q. Calabri Paralipom. vii. 326., Ἡ δὲ, καὶ ἀχνυμένη περ, ἐῷ ἐπαγάλλετο παιδί. Suidas, Γεγαννυμένος· ἐπαγαλλόμενος, deinde locum affert, qui, ut vidit

[1] "Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. i. p. 230., Phœbus Hyperboreis asino placatur in oris, Ἐπαγάλλεται potius habeam, quam ἐπιτέρπεται, si sensus ille placeat. Verum præstiterit servasse vulgatam lectionem, quæ poetica loquendi forma Hyperboreos ostendit, oriente Sole, hæc sacra factitasse, quam interpretandi rationem etiam prætulisse videtur maximus Bentleius." T. Hemsterh. Nobis unice placet Tanaq. Fabri sententia, qui reposuit, probantibus Bentleio, et Polito ad Eustath. T. i. p. 78., ἐπιτέρπεται, quod, pariter atque ἐπαγάλλεται, quicquid contradicat T. Hemst., satis probum esse patet e locis ab eodem Polito citatis:—"Eadem est locutio Homeri in Od. Ξ. 228., Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Callim. [illegible] Τέρπεσθαι [illegible] * [illegible] Antonin. Lib. Metam. [illegible] ἐπὶ γὰρ τῶν ὅσων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ (i. e. Apollini) καθ' ἡδονὴν εἶναι." Mox additur in Antonino, Τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ. Utrumque vocab. jungitur in Orphei Hymn. xlii=xli. 5., Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἦ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν εὐστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἦ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς: xlix=xlviii. 6., Ἦ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι * θόασμα.

[2] Sic legitur in Edit. Thiemiana, qua utimur. Sed sensus flagitat πολεμικοὺς, quod in Cod. Lips. reperitur, teste Sturzio Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28.; 'Cyrus non minus gloriabatur eo, quod regiones cultas efficere posset, atque instruere, quam quod rei militaris peritus esset.' In eodem Cod. Lips., pro Κῦρος μέντοι, est, Κῦρος μὲν τοίνυν, quam lectionem in textum admittendam esse arbitramur.

Kuster., in Agathia L. ii. p. 67. legitur. "Ἐπαγαλλόμενος recte habet Edit. pr. Mediol., quam hic secutus sum; in ceteris autem Editt. male excusum est ἐπαγγελλόμενος, quod longe aliud significat." Kuster.]

[* Προαγάλλω. Vide Photii locum ad seq. Artic. citandum.]

[* Προσαγάλλω,—αλῶ, Aor. 1. προσαγῆλαι, Honore afficio, Colo. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suid. Grammat. S. Germ. et Etym. locis supra ad v. Ἀγάλλω citatis. Vide Bergler. ad Alciphr. iii. 37. p. 352., a Schæf. in Mss. laudatum. Ad Eupolidis versum referenda videtur glossa Hesychii hæc: Προσαπῆλαι· τιμῆσαι. "L. Προσαπεῖλαι: vide supra Ἀπελλαὶ, et Ἀπέλλειν." Is. Vossius. "Scribo, Προσαπειλήσαι· ἐπιτιμῆσαι." Jens. Luc. Hes. p. 202. "Idem olim cogitaveram, quia sequitur, Προσαπειλή· τιμῆ. Rectius cl. Kuster. correxerat Προσαγῆλαι, conferre jubens Suidam in v. Ἀγῆλαι. Sic et cl. Hemst. ad Thom. M. p. 5. a. Π et Γ enim sexcenties permutantur in libris." Albertius. Nostri locus statim ad seq. Artic. proferetur.]

[* Προσαγηλὴ, Honor. Hesych. Προσαπειλὴ· τιμή.] "Προσαπειλὴ, Adjecta interminatio, Minæ additæ: "ut Προσαπειλέω[1] est Insuper minitor, Minas addo. "Hesych. tamen τιμῆς significationem his tribuit, si "mendo carent exemplaria." H. St. Thes. Ind. [Pro τιμὴ Jensius reposuit ἐπιτιμία: Albertius mallet ἐπιτίμησις, "nisi artic.", inquit, "ex prava præcedentis, Προσαπηλαι· τιμῆσαι, scriptura natus sit." "Προσαγηλή· τιμὴ, vel potius, si forma substantivæ vocis paulo insolentior displiceat, Προσαγήλη· τιμήση." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Series tamen verborum vulgatis lectionibus Προσαπῆλαι et Προσαπειλὴ, patrocinatur: satis erit, si Hesychium corrupta exemplaria, in quibus sic scriptum legisset, pro Προσαγῆλαι et Προσαγηλὴ, vel potius προσαγὴλη, secutum esse concesseris. Ad Hemsterhusii vero emendationem nonnihil facit, quod in Photio extet, Προαγὴλη· τιμήσει. "Ex mea sententia legendum est, Προαγηλαι· τιμῆσαι. Vox προαγάλλειν in Lexicis omnibus desideratur." Schleusn. Cur. noviss. in Photii Lex. p. 363. Facilius, et, ut putamus, verius corrigeretur, Προαγήλη· τιμήση. Forte Photius ad eundem respexerit locum, ad quem Hesychio allusum fuerit, negligenter atque e memoria Προαγὴλη scribens pro προσαγήλη.]

[* Συναγάλλομαι, Una exulto. "Gregor. Naz. i. 705. a.", L. C. Valck. ad Scapulæ marg. Editio, qua vir doctus usus est, nobis hæc scribentibus non est ad manum. Sed vox extat in Gregor. Naz. in Julianum Invect. i. p. 10., Οὐ γὰρ συστενάζει μόνον, καὶ * συνωδίνει δουλεύουσα τῇ φθορᾷ, τοῖς κάτω λέγω γινομένοις τε καὶ ἀπογινομένοις, ἀποκαραδοκοῦσα τὸ τέλος τούτων, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἵνα καὶ αὐτὴ τότε τύχῃ τῆς ἐλπιζομένης ἐλευθερίας, ὡς νῦν ἄκουσα τούτοις προσδεδεμένη διὰ τὴν τοῦ δημιουργήσαντος δύναμιν· ἀλλὰ καὶ συνδοξάζει καὶ συναγάλλεται τοῖς τοῦ Θεοῦ τέκνοις εὐφραινομένοις.]

[* Ὑπεραγάλλομαι, Ignatius ad Philad. s. 5., ex A. Kallii Mss. Verbum hocce in Schneideri Lex. non legitur.]

Ἀγαλότιμος, ου, ὁ, Magnifice honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych. "Per metathesin pro ἀγλαότιμος," H. St. Thes. Ind. [Sic et Kuster. ap. Albertium. Hesych. et ex eo Phavor. Ἀγλαότιμον· λαμπρῶς τετιμημένον. Lege, Ἀγλ. λαμπρὸν, τ. Suid., Ἀγλαότιμον· λαμπρὸν, τετιμημένον. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 329., Ἀγλαότιμον· λαμπρόν. Zonar. p. 18., Ἀγλαότιμος· λαμπρὸς, τετιμημένος. Quamvis vero Stephanum nostrum non male conjecisse putemus, arbitrantem ἀγαλότιμος per metathesin pro ἀγλαότιμος positum esse, (exempla enim similis transpositionis literarum poëtis et dialectis quibusdam receptæ manu larga ex Gronovii Obss. i. 2. p. 20. ed. Platneri dedimus supra ad v. Ἀγάθαρχος), in hac tamen glossa Hesychium corruptum alicujus auctoris exemplar, in quo legerat ἀγαλότιμον librarii culpa scriptum pro ἀγλαότιμον, secutum esse suspicamur. Ἀγαλότιμον enim unus ex Lexicographis veteribus Hesych. habet, et ipse iisdem, ex emendatione nostra, vel, ex lectione vulgata, fere iisdem exposuit verbis, quibus ἀγλαότιμον interpretatus est. Illud vocab. in nullo Gr. scriptore extat; at hoc non solum in ipso Hesychio, Suida, Zonara, et Glossatore S. Germ. reperitur, sed et octies in Orphei Hymnis, ad quos, ut putamus, lexicographi illi respexerunt: xviii=xvii. 17., Ἔνθεε παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε: xxxii=xxxi. 11., Αἰολόμορφε, δράκαινα, * φιλένθεος, ἀγλαότιμε, Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, * ἱππελάτειρα: xxxiv=xxxiii. 1., Ἐλθὲ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ, * Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήϊος, * ὀλβιοδῶτα: xii=xi. 8., Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον: xl=xxxix. 10., * Αὐξιθαλὴς, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος: lx=lix. 1., Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι: lxvii=lxvi. 5., * Αὐξιθαλὴς κόρε, καὶ (sic Gesnerus, πᾶσιν Lennep. ad Coluth. p. 139.) ἀπαλεξίκακ', * ὀλβιόμοιρε, Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον: xix=xviii. 21., notante Schæf. in Mss., Ζωήν τ' * ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν, Εἰρήνην τε θεὸν κουροτρόφον, ἀγλαότιμον.]

(Ἀγαλλητὸς, ὴ, όν.) "Ἀγαλλητὸν Hesychio est, "ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη, Propter quod aliquis in admiratione habeatur." H. St. Thes. Ind. [Ubi notandum est ἀγασθείη sensu passivo sumtum; semper enim alibi sensu activo ponitur: vide nos supra ad v. Ἄγαμαι. Ceterum in Lex. Ernest. Ἀγαλλητὸν exponitur Delectabile, Admirabile. "Nulla in controversia est, quin Hesych. per errorem exhibeat, Ἀπαλλητόν· θαυμαστὸν, cum scribendum sit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν· ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat, Ἀγαλμητόν· ἀσθενές." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. "Ἀγαλμητὸς, Imbecillus, Infirmus, "Invalidus. Hesych. enim ἀγαλμητὸν affert pro "ἀσθενές." H. St. Thes. Ind. "Quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον, vel * Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος." Ruhnk. l. c. Quod ad glossam, Ἀγαλμητόν· ἀσθενὲς, attinet, pro ἀσθενὲς Heinsius scribit ἀτενὲς, "non enim statuæ," inquit, "movent: ergo ἀγαλμητὸν βλέπειν est ἀτενὲς sive immotis oculis ac fixis intueri." Is. Vossius Gloss. Mss. conferri jubet. Quod autem ad glossam attinet hanc, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος, respici videtur vel Hesiodus, vel Homerus, vel Pindarus, vel Antiphon orator. Hesiod., a G. Wakef. ad Hesychii marginem citatus, in Opp. et D. i. 20.: Ἤ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. "Ἀπάλαμον Ms. Paris. aliique; Pr. et alii ἀπάλαμνον," Gaisford. J. Tzetzæ Scholia, Ἤ τις ἀγαθὴ ἔρις καὶ τὸν ἀσθενῆ, καὶ τὸν μὴ παλαμᾶσθαι καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενον, ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. Homer. autem dixit Il. E. v. 597., Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στῇ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι, Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω. Huc respexit Etym. p. 118. 1., Ἀπάλαμνος· δειλὸς, ἀσθενὴς, ἄχειρος, ἄτεχνος, ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνάσασθαι ἢ ἐργάσασθαι, ubi pro ἄχειρος legendum esse ἄπειρος satis patet ex Scholiis Pseudo-Didymi, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἄπειρος, μηδὲν μηχανήσασθαι δυνάμενος, ex Eustathii loco mox afferendo, ex Suida, ex Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 414., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ex Zonara p. 239., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἀσθενὴς, ex Apollonii Lex. Homer. p. 142., Ἀπάλαμνος· ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι· παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναὶ, ἀπὸ τῶν παλάμων αἱ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον, atque ex Scholiis Ven., a Villoisono editis p. 145. b., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἐπεὶ καὶ

[1] "Προσαπειλέω, ῶ, fut. ήσω, Minis minas addo, Insuper vel denuo minitor, Repeto comminationes, ex πρὸς, (quod in compositis interdum additionem notat. Iacuvet. Forro, v. c. "προσερωτάω, Insuper interrogo, Xenoph. Memor. iii. 6. 4., προσαπειμετρέω, Addo alicui aliquid, Polyb. Hist. iv. 51.), et ἀπειλέω. Minor, Minitor. Eandem significationem habet etiam medium προσαπειλέομαι, οῦμαι, quod semel tantum in N. T. legitur, Act. iv. 21., Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι, ἀπέλυσαν αὐτοὺς, Illi igitur, additis novis comminationibus eos dimiserunt. Legitur præterea apud Demosth. (contra Midiam) p. 544. 96. ed. Reisk. Schleusn. in Lex. Locus est, Προσαπειλήσαντα ἡμῶν, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντα. G. Wakef. in Mss. ex Josepho 626. 12. affert, et ex Antisthene, Reiskii Oratt. Gr. T. viii. p. 58. 1., Ἀλλὰ καὶ προσαπειλεῖς ὡς κακὸν δράσων τι τοῦσδε, ἐὰν ἐμοὶ τὰ ὅπλα ψηφίσωνται.

Διομήδης ἄπειρος τῆς πρὸς Ἄρεα μάχης· τὸ δὲ ἄπειρος, ἤγουν του νηχεσθαι ἄπειρος. Zonaras p. 239. e Scholiis Homericis, Ἀπάλαμνος· ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὃ ἐστι τεχνάσασθαι, παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι, ἢ ὁ ἐν παλάμῃ, ὅ ἐστι τέχνῃ, μὴ μένων. Pindar. autem in Olymp. i. 95. habet, Ἔχει δ' ἀπάλαμνον βίον Τοῦτον. "Ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι, ut bene junior Scholiastes; nam alter mendosus est, et ita refingendus, Δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παλαμήσασθαι (vulgo παραμυθήσασθαι), περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. Sic Aristoph. Nub. v. 176., Τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;" G. Wakef. Sylv. Crit. iv. p. 64. a Schæf. in Mss. citatus. "Ἀπάλαμνος poeticum est duntaxat," inquit Noster Thes. iii. p. 32. c., quem meliora docere potuit ab ipso, sed per errorem sub nomine scholiastæ partim allatus, Eustathius ad Il. E. p. 585. 46., Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπάλαμνον λέγει τὸν ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαί τι, ὡς οἷον ἄχυρα leg. ἄχειρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τι, οὐ ἀνάπαλιν παλαμναῖος οὐ μόνον κοινότερον ὁ βριαρύχειρ, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοχειρὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φονεύων καί τινι μιάσματι ἔνοχος· καὶ Ζεὺς δέ φασι παλαμναῖος, ὁ τοὺς φονεῖς καταῤῥίπτων· καί τις δέ φασι κατὰ θηρίων ἀσπὶς, παλαμναία ἐκαλεῖτο· Ψογερὰ δὲ λέξις ἀεὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι δίχα Διὸς ὁ παλάμναιος. Οὐ μὴν οὕτω καὶ ὁ ἀπάλαμνος. Cf. Etym. p. 647. 43. Quod de rhetoribus dixit Eustath., id e Grammat. S. Germ. l. c. p. 418. firmari potest: Ἀπάλαμνον· ἀμήχανον, οὕτως Ἀντιφῶν. * Ἀπαλάμνως· ἀβούλως, καὶ ὡς * ἀσυνέτως.]

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, a præt. passivo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustath. in Hom. Il. Δ. (v. 144.) Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, ["Ornamentum regi, collato v. 143., et sermo est de ornatu capitis equi, de pulcro capistro. Semper ap. Homer. est omne id, quo quis magnopere delectatur, et semper ponitur in bono sensu. Od. Γ. v. 274., Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε, quæ sunt genus, et sequuntur species, ὑφάσματά τε, χρυσός τε, Varia ornamenta templi, et douaria grata, suspendit, vestes nimirum egregie textas, et aurum. Et Γ. v. 438., Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, Ut Dea, hoc ornamentum splendidum intuens, victimam sc. inauratis cornibus, lætaretur. Δ. v. 601. ἀλλά σοι αὐτῷ Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, Tibi hic relinquam ut iis delecteris, et sermo est de equis, quos donatos sibi deprecatur Telemachus. Ergo notat hæc vox quodcunque ἥδυσμα, sive ἔμψυχον sit, sive ἄψυχον." Dammii Lex. Hom. p. 8.] Od. Θ. v. 509., Ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι, i. e. καλλώπισμα, Schol. [Pseudo-Didymus, qui habet non καλλώπισμα, ut affirmat Noster, sed tantum dixit, Πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Confundit Steph. hoc scholium cum ejusdem scholio ad Il. Δ. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Cf. Etymol. p. 5. 35. mox citandus, Zonar. p. 29. et Συναγ. Αἐξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. et 334.] Et Od. M. v. 347., Ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά, quod de donariis dictum est. ["Votum narratur templi ædificandi, in quod varia et bona ornamenta vovent se collaturos, ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα, ἀναθήματα omnis generis. Et Od. Σ. v. 299., Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα, Collare regis, valde pulcrum ornamentum. T. v. 256., περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, Κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι, Fibulam splendidam imposui, quæ illi esset ornamentum delectabile." Damm. l. c.] Ut autem antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα et ἀγλάϊσμα pro eodem ab Æschylo poni observavi in Choepb. p. 235 et 236., meæ edit. [v. 191., Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου, et v. 197., Ἢ ξυγγενὴς ὤν, εὖ γε * συμπενθεῖν ἐμοὶ, Ἄγαλμα τύμβου τουδε καὶ τιμὴ πατρός. Maximus Planudes in Gramm. Ms. apud Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370., Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ. Εὐριπίδης· Γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι, (ex Medea v. 1027.) Ἐξ οὗ καὶ ἄγαλμα. Ἀγάλλομαι δὲ τὸ χαίρω. Apollonii Lex. Homer. p. 24., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον.

A Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος· ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα ("nunc quidem edi solet κεχάροιτο, quod et Eustath. habet," Villoison.), καὶ πληθυντικῶς· Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.]

Ἄγαλμα, apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua, [Pictura. Pseudo-Didymus ad Il. Δ. v. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. Etym. p. 5. 35., Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱματίον ᾖ, κἂν τε εἰκὼν, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον, τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλω. Συναγ. Αἐξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς, καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Et p. 334.: Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Οἱ δὲ ἁπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ * καθιέρωμα, ἢ ξόανον ἤ τι ἄλλο τοιουτον εἴη. Zonar. p. 29., Ἀγάλματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Eadem verba leguntur apud Suid. mox citandum. Zonar. l. c., Ἀγάλματα· ξόανα, ἀνδριάντες, παρὰ τὸ ἀγάλλω, τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη. Cf. Etym. p. 5. 40., Ἀγαλλιῶ· παρὰ τὸ ἀγλαὸν, τοῦτο παρὰ τὴν αἴγλην, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ ἄλλῶ τὸ πηδῶ. Suidas et Zonar. l. c.: Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρης τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος καὶ προσειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν. Quem locum unde depromserint, nescimus. "Manuelis Moschopuli, uti videtur, observatio pertinet ad locum Aristoph. Nubb. 989 = 993., multorum conjecturis tentatum, vid. Commentar. p. 344. seqq. Beckii, ubi nunc ex Brunckio et libro Ravenn. Hermannus et noviss. ed. Lips. habent, Ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν, Grammaticus autem ita, Ὅτι μ. τῆς Αἰδους τἄγ. ἀναπλήσειν. Adduntur hæc, quæ a me judicari nil attinet: Ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἵρου φησί· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τό· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμήσειν τὴν Αἰδῶ, εἰ ἐμὲ αἱρῇ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀναλαβὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὥσπερ εἰ καὶ ἄλλον οὐτινοσοῦν Θεοῦ ἄγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἔστησας ὥστε σεβεῖν αὐτό· τούτῳ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις· Δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδους εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾷν ἱδρυμένοι." Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370. Demosth. locus legitur in Orat. contra Aristogit. p. 780. 22. Reisk., ubi sic exhibetur, Καὶ δίκης γε καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶν ἅπασιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ, τοῖς πᾶσι τιμᾷν ἱδρυμένοι. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων.] Herod. i. (131.), loquens de Persis, Ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι. [Aristoph. Nub. v. 305., Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, Ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι, θαλίαι τε, Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.] Plato (Charm. p. 236. a.), Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. Ponitur et pro imagine picta: ita enim appellari non solum ἀνδριάντας sed etiam γραφὰς, ait Suidas. Arist. tamen distinguit, Pol. vii. scribens, Μηθὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero (de Legg. ii. 18.) apud Plat. (Legg. xii. p. 691. g.) ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lex. Cic. p. 40. Ἄγαλμα Ammonius a βρέτας et ξόανον distinguit: [p. 99. Ξόανον, βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὁμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Etym. p. 611. 8., Ξόανον παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ, ξόανον. Διαφέρει δὲ ξόανον, καὶ βρέτας, καὶ εἴδωλον. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξυσμένον,[1] lege, ut in Ammonio, ἐξεσμένον, εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάν-

[1] Hesych. Ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια, κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα, ἢ λίθων. Ξέσμα· ξόανον. Ξοάνων· προθύρων ἐξεσμένων. "Rasilemque subi forem, ex opere rasili, quod non tantum ligno, uti hic, sed et lapidibus et metallis ex æquo convenit. Hesych.

τινον, ἢ ξύλινον· βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐξ ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. " Παράμηρον corruptum est. Ammonius habet πώρινον: in nostro indicia sunt etiam alterius scripturæ, μαρμάρινον." Sylburg. " Ammonius statuam non ex

A quacunque materia, sed ex lapide et quidem pretioso constructam ἄγαλμα dici voluit. Verba ejus sunt Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Apud Ptol. Ascal. §. 198., Ἄγαλμα δὲ τὸ Πάρειον. Etym. Ammonio videtur usus p. 611. 16., Ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου

ξοάνων προθύρων· ἐξεσμένων. Sic distingue; nam ξόανον est opus rasile, idem nempe quod ξεστὸν, cum sit adjectivum. [Infer ergo in Lexica adj. * Ξόανος, unde Ξόανον τό.] Hinc, Στήλη ἀπὸ ξοάνου, Columna rasilis, apud scriptorem Chronici Alexand. ad annum iii. Olymp. cclxxvii. Alibi quoque id vocabulum ita acceptum occurrit, licet perperam redditum ab interpretibus" Is. Voss. ad Catull. p. 144. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. iv. p. 40. 23. ed. Potteri, Ἃ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἀπεξέσθαι τῆς ὕλης. Sic Cod. Nov. et sic conjecerat Sylburg. Vulgo legitur nullo sensu, ἀπάξεσθαι. Eustath. ad Il. A. p. 152. 27., Ὥσπερ κόπτω κόπανον, καὶ ἔχω ὄχανον τὸ της ἀσπίδος * κράτημα, δρέπω δρέπανον, ἥδω καὶ ἐν συστολῇ, ἔδω ἔδανον καὶ ἔδνον κατὰ συγκοπὴν, φρύγω φρύγανον, πέττω ἢ πέπτω πόπανον, ξέω ξόανον, οὕτω ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον, καὶ ἐκτάσει ἤρανον καὶ ἐπήρανον. Passim permutantur ξεω et ξύω, quæ ejusdem sunt originis. Plotinus de Pulcr. p. 62., Οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὃ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε κ. τ. λ. " Cod. Ciz. ἀπέξευσε. Voluit fortasse ἀπέξυσε, frequenti confusione. Sic, ut hoc utar, in Luciani Vit. Auct. x. p. 91. Bip. editt. exhibebant ἀπόξεσον, Schol. ἀπόξυσον. Zonaras in Lex. Gr. p. 275., ἀπεξεσμένον, ubi Cod. D. ἀπεξυσμένον. Nam quod idem Lexicogr. p. 1416. distingui vult inter ξέειν et ξύειν, [Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὄνυξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δε, τὸ κατὰ βάθος, ubi Tittmann.:—' Non differunt, vide Schol. ad Il. Ξ. v. 179., Ἔξυσ'· ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασε, νῦν καὶ, λεπτὸν εἰργάσατο, infra, Ξυστίδα· λεπτὸν ἱμάτιον: nisi igitur ex ingenio Grammat. discrimen illud natum est, scribi possit pro ξύειν, ξυρεῖν,' adde Eustath. ad Od. Z. p. 1563. 5., Τὸ δὲ καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ δύναται μὲν ταὐτὸν τῷ λεπτύνουσιν ἢ καὶ ἀποξύουσι, et Schol. Ven. ad Il. Ξ. v. 179.] obloquitur et ratio et aliorum grammaticorum auctoritas. Vide Interpretes ad Thom. M. p. 641., et Fœsium in Œcon. Hippocr. p. 267. Priori loco Zonaras illud ἀπεξεσμένον explicat τετορευμένον, γεγυμνασμένον. Quod miror Tittmannum non contulisse cum Hesychii loco i. p. 437., ubi idem participium explicatur * ἐκτετορνευμένον. In Polluce vi. 141. p. 649. item est * διεξεσμένα, et paulo post ἀποτετορνευμένα in vocibus accuratam orationem significantibus, licet ibidem, pancis interjectis, de eadem re ex uno codice receptum sit τορείᾳ pro πορείᾳ. Utut sit, Schol. Ms. Hermogenis Περὶ Ἰδεῶν i. 12. explicat ita illud Platonicum, Τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσθαι· κατεσκευάσθαι, καὶ εἰς κάλλος ἀπεξέσθαι. De usu verbi ἀποξέειν præter ll. ll. vide Eustath. ad Il. V. 18. Hesych. T. ii. p. 705., unde Plotini causa hæc teneamus, ξέσαι explicari ἐργάζου, itemque infinitivum, ξέσαι· τεκτήνασθαι, quo utroque Noster utitur in sequentibus. E recentioribus consule T. Hemsterh. ad Lucian. Dialogg. Mort. p. 351. Bip. Lennep. Etymol. Ling. Gr. p. 467. et F. A. Wolfii Prolegg. ad Homer. p. 74. seqq. Est autem h. l. proprie de statuario, qui signa expolit. Veniamus ad tralata hujus ipsius loci causa. Lucian. Vit. Auct. l. l., Καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς, ubi eleganter Gesner., ' Frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus.' Similiter Alciphr. iii. 2. p. 8., Ἀπεξέσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου, et Epist. 40., Ἀποξύειν τὴν αἰδῶ, [notandum est in priore loco legi ἀπεξέσας, in posteriore vero ἀποξύειν, at auctor procul dubio in utroque loco unum idemque, de una eademque re loquens, posuit vocabulum: emendandus est igitur vel hic, vel ille locus.] Ad Plotiniani loci gravitatem propius accedunt hi: Gregorii Nazianz. in Basilii Laud., Τὸ τοῦ ἤθους εὐσταθὲς καὶ βεβηκὸς καὶ ἀπεξεσμένον, Mores limati, exacti, cf. Steph. Thes. T. ii. p. 1130. g. Suid. i. p. 254., et Hesych. et Polluc. l. l., qui extremam vocem etiam explicant ἐκτετορνευμένον. Ejusmodi autem locos respexit haud dubie Bosius, cum in Cicerone Attico xii. 46. fin., ' Isto enim animo nihil agreste, nihil inhumanum inest,' ubi vett. libri habent esto, legendum suspicaretur ξεστῷ, i. e. Polito, Limato. Idem Greg. Nazianz. plane atque Schol. laud. Hermogenis, Ὅτι μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες. Nec minus in Orat. de Baptismo, Ἀπεξέσθης κακῆς οὐλῆς, vid. Lexicograph. laudd. Ad eund. Gregor. Naz. Nonnus ξέεσθαι commemorat de hominibus, qui sacris Mithriacis initiandi castigarentur. Ita enim ille in Cod. Monac. nr. 131. Narrat. xx. quæ inscribitur, Ἡ περὶ του μύθρου leg. Μίθρου: Τὸ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν· ἔπειτα ξέεσθαι. Hinc desumsit Eudoc. in Viol. p. 291., Εἶτα ἐποίουν αὐτὸν—εις τὸ πῦρ ἐμβαλεῖν ἑαυτόν· επειτα πάλιν εἰς χιόνα ποιησαι εἴκοσιν ἡμέρας· εἶτα ἐποίουν αὐτὸν πάλιν ξεσθῆναι ἐπὶ δύο ἡμέρας κ. τ. λ. Nimirum μάστιξι, cui sensui etiam ξαίνειν inservit, vid. Lex. Seguier. p. 159. ed. Bekker. Ceterum Kusterus licet ad Suidam ii. p. 559., qui et ipse paucula sua e Nonno descripsit, binos hujus locos in medium proferat, tamen ea non habet, quæ nos ex Cod. Ms. dedimus." Fr. Creuzer. ad Plotini loc. laud. Thom. M. p. 641., Ξέω, ἐπὶ ξύλων· ξύω δὲ, ἐπὶ σαρκὸς, ὡς καὶ ἡ παροιμία, Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. " Sensus est, ξέω ad ligna quæ poliuntur proprie pertinere, verbi autem ξύω significationem latius patere; quod si aliter sentiat, fallitur, ut vel ipse lexicographi docebunt." Sallier. Imo mens Thomæ est hæc, ξέω proprie dici de ligno, et lapide, ut addere debebat, ξύω autem de cute, non de ligno et lapide. Sic Lucian. Lexiph. v. T. ii. p. 328., Ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. At idem Somn. vi. T. i. p. 9., Ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. Ξέω, non ξύω, de lapide proprie dici, patet e Philostr. Icon. procem. p. 762., Οἱ ξέοντες τὴν Λυγδίνην ἢ τὴν Παρίαν λίθον, ex Hesych. Ξέσαι· τεμεῖν, κόψαι, ποιησαι, τεκτηνασθαι, e Thoma ipso p. 571., a Schæf. in Mss. citato, Καὶ λατομῶ καὶ λίθον ξέω, καὶ λαξεύω, e J. Poll. vii. 114., Καὶ τὰ ῥήματα (τεκτόνων), κορμάσαι, πρίσαι, πελεκίσαι, ἧπου δὲ καὶ ξέσαι, vi. 139—140., Εἰς μὲν δὴ τὸν οὐκ ἀφροντίστως δοκοῦντα λέγειν, ἐρεῖς—ξέσας, διαζεύξας, ἁρμόσας, διασμιλεύσας, (ubi, cum H. Steph. Jungerm. Kuhn. et Lederlino, lege * διαξέσας, ut in segm. seq. juncta διεξεσμένα, ἡρμοσμένα,) et ex Epigr. ἀδ. cxxv. in Anthol. T. iv. p. 143. a Schæf. in Mss. laud., Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φήγινὸν ὄζον Οὔρεσιν ἀγρωται βουκόλοι ἐξέταμον· Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἐπὶ καλὸν ἄθυρμα Κάτθεσαν, οὐρείων ῥύτορι βουκολίων. Hinc λαοξόος, λιθοξόος. In Xenoph. K. Π. vi. 2. 11. p. 371. pro παλτὸν ξύσασθαι reponendum videtur ut Ἀττικώτερον, π. ξέσασθαι. J. Poll. i. 149., Ἔθηγον τὰ ξίφη, ἔξυον τὰ δόρατα. " Ms. ἔξεον," Jungerm. " Pro ἔξυον C. V. ἔξεον. C. A. in textu habet ηὔθυνον, Rectas fecerunt hastas, in margine vero ἔξεον." Kuhn. Maxime autem favet huic conjecturæ, et quod Hesych. Ξέσω tanquam rarius et Atticum per ξύσω exponat tanquam communius et Hellenicum; et quod a phrasi ξέειν τὰ δόρατα, non ξύειν τὰ δόρατα, formetur vox δορύξεον, Hesych. Δορύξεον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται. Noster in Thes. i. p. 950. a. citat ξέεται, sed ξύεται recte se habet, ut patet ex Etym. p. 283. 34., Δορυξόος· ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω, οὐδεὶς δὲ Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, δορυξός· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα. Hinc in Hesych. pro edito δορύξεον, quod est verbum nihili, et contra analogiam formatum, lege δορυξοον. Neque enim dicitur ἄξεος, sed ἄξοος: nec εὔξεος, sed εὔξοος: nec λαοξέος, λιθοξέος, κεραοξέος, sed λαοξόος, λιθοξόος, κεραοξόος: nec ἀντίξεος, sed ἀντίξοος, ab * ἀντιξέω. Apollon. R. ii. 79., Νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις, ubi Schol. Οὕτως ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε, ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. Ab ἀντίξοος autem descendit verb. ἀντιξοέω, Pindari Olymp. xiii. 47., Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ, ubi Schol. Τὸ δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντίκειται, ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νεμέα· οἱ δὲ ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων, καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων· τὰ γὰρ συναρμοζόμενα, [οὐ] * συγξέεται, ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. Sed, si Hesychii glossam sic refingas, Δορύξοον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται, pro edito δορύξεον, ex Etym., ubi est Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, errorem errori addes: Græcæ enim linguæ ratio flagitat δορυξοεῖον, vel contracte δορυξεῖον, ut * ὑδροχοεῖον, ὑδροχεῖον, (v. nos supra ad v. Ἐπικύλλωμα,) * λιθοξοεῖον, quod in Glossis reperitur: Λιθοξοεῖον· Lapidicina. In Hes. igitur lege, Δορυξεῖον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται, atque in Etym. post verba, Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, supple Δορυξεῖον καλούμενος, vel tale quid. De δορυξόος v. Aristoph. Pac. 447. 549. 1213. 1260. et J. Poll. i. 149. vii. 156. Adde Amos. v. 11. οἴκους ξεστοὺς, Alex. ξυστούς. Mirum sane est Thomæ monitum, ξέω de ligno, ξύω de cute proprie dici, contemptui habuisse Sallierium et Oudendorp., cum ξέω nusquam de cute sumatur. Insignis est Eustathii locus ad Od. Ξ. p. 1766. 30., Ἔνθα διαλαμβάνων ἐκεῖνος (Ἡρωδιανὸς) καὶ περὶ κνίσσης, φησὶν ὅτι ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ * ἰσχνῶς καταξύω, οὐ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνῖσα· ἔκτασιν μέν φησι λαβοῦσα τοῦ ἰῶτα, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν· ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖ διασκευάζων καὶ ὡς ταυτόν ἐστι τό τε ξύειν καὶ τὸ κνεῖν ἤτοι κόπτειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κνίζειν λέγεται, παράγει χρήσεις τοιαύτας· Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, τουτέστι κνῶμαι. Καὶ Σώφρων· Βαιὰ δ' ἐξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, ἤγουν κέκνησμαι. Καὶ ξύσιλον δέ φησιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρα κνησμοῦ. Φέρει δὲ καὶ Δημοκρίτου χρῆσιν ταύτην· Ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καί σφιν γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδιάζουσιν, lege ἀφροδισιάζουσιν. Söping. ad Hes. v. Ξύομαι sine corruptelæ suspicione affert ἀφροδιάζουσιν. Hippocr. de Int. Aff. p. 195. 21., Τυροῦ παλαιοῦ αἰγείου ξέσας. At idem de Diæta p. 103. 31., et de Aff. p. 183. 48. Τὸ ἔντερον ξύεται καὶ ἑλκοῦται, de Morb. p. 160., Δάκνεται καὶ ξύεται, de Int. Aff. p. 205. 47., Ξύων τὴν σάρκα. Adde Erotian.: et Hesych. Ξύσμα· κνηφὴ, λέπρα, Ξυσμός· κνησμός. Job. ii. 8., Ἰχῶρα ξύειν, Ulcus putridum scabere. Eustath. ad Od. Δ. p. 1496. 27., Ἵππον δὲ ξεστὸν, τὸν δούρειόν λέγει, ὅ ἐστι τὸν ξύλινον, ξύλου δὲ ἴδιον τὸ ξέεσθαι, καθὰ καὶ λίθου, ὅθεν καὶ τὸ, Ξεστοῖσι λίθοισι, καὶ τὸ, Ἀσαμίνθους ἐϋξέστας· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ξύεσθαι ἐπὶ ξύλου λέγεται, εἰκότως καὶ δόρυ ξυστὸν φαμέν. Atqui inter ξέω et ξύω, cum sermo est de lapide lignove, hoc interest, quod ξέω, etsi de lapidibus et arboribus cædendis sæpe usurpetur, proprie tamen *polio* notet, ut patet ex J. Pollucis locis citatis, ξύω autem, etsi uno et altero loco apud scriptores probos pro *polio* ponatur, proprie tamen de *radendo* et *cædendo* dicatur. Unde intelligi possit Zonaræ glossa, a Tittmanno suspecta atque a Creuzero contemptui habita: Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὄνυξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δὲ, τὸ κατὰ βάθος. Verum apud Grammaticos et scriptores recentissimos nullum inter ξέω et ξύω ponitur discrimen: hinc in Eustathio l. c. legitur, Κνίζω, τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, et in eodem ad Il. Ξ. p. 976. 16., Τὸ δὲ ἔξυσε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ ἐκέρκισε· ξύουσι γάρ φασι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι, ἢ ἐλέανεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων, ἢ ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. Cf. Scholia Veneta. Ceterum ξέω et ξύω ejusdem esse originis, nos cum Etymologo censemus, p. 412. 35., Ζέω ζύω, ὡς ξέω ξύω, χέω χύω, p. 520. 30., Γίνεται ἀπὸ του κλέος ἡ δόξα * κλέω καὶ κλύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥύω, καὶ χέω χύω, καὶ ξέω ξύω.

λίθου κατεσκευασμένον, ubi elegantem Sylburgii conjecturam, μαρμάρινον legentis, omnino amplector. Ea voce, uti Ascal. per Πάριον, ita enim scribendum, interpretatur Ammonii πώρινον. Glossæ: Tofi, πῶροι, λίθοι. Sulpitius Servastus in Vett. Poet. Catal. p. 232., Decidens scabrum cavat unda tofum. Λίθους πωρίνους dixit Aristoph. apud Poll. x. 173. Prorsus ad mentem Amm. "Αντικρυς τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ Plutarcho restituit Salmas., citatus Gronov. ad Herod. v. c. lxii. p. 949.: plura forsan de istoc lapide dedisset Salmas., si non pleraque præcepisset Meursius Att. Lect. iv. 14., quocum confer Commentatores ad J. Poll. vii. 123." L. C. Valck. Animadvv. ad Ammon. iii. 2. p. 169. Pro Πώρινον G. Wakef. ad Ammonii exemplar, quod penes E. H. Barker. est, Πάριον reposuit; proxime ad veram accessisset lectionem, si Πάρινον proposuisset. Esth. i. 6., Ἐπὶ στύλοις Παρίνοις καὶ λιθίνοις· κλίναι χρυσαῖ καὶ ἀργυραῖ ἐπὶ λιθοστρώτου σμαραγδίτου λίθου, καὶ * πιννίνου, καὶ Παρίνου λίθου: "Aqu. Theod. Cant. v. 15., vide Bochart. Hier. P. ii. p. 714.," Bielius Thes. philolog. Conjecturæ huic maxime favet Ptolemæi Ascal. locus, in quo reperitur Πάρειον, quod L. C. Valck. tanquam vitiosum in Πάριον mutandum censet. "Apud Pausan. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo," H. St. Thes. Ind. Pausaniæ locus, ad quem respexit Noster, nos fugit. Sed in ejusdem libri e. 14. legitur, Τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν ἔτι ἄγαλμα λίθου Παρίου καὶ ἔργον Φειδίου, et in c. 43., Σάτυρος δὲ παρέστηκεν αὐτῷ Πραξιτέλους ἔργον, Παρίου λίθου: ubi lectionis varietas nulla Sylburgio, Kuhnio, et Facio notata est. Ceterum Πώρινον et Πάρινον in codicibus confundi posse, nemo mirabitur, qui secum reputaverit quam sæpe ω et α confusa sint, vide Bastium et Schæf. ad Gregor. Cor. p. 183. 201. 316. 323. 330. 696. 740. 748. 749., legeritque in Plin. xxxvi. 17. hæc, 'Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui porus vocatur,' quæ sumsit ex Theophrasti Lib. de Lapid. c. xv. p. 36. ed. J. Hillii. Cum vero Ammonii atque Etymologi verbis conferenda sunt quæ Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. lxxvii. ex Technologiis Mss. protulit: "Αγαλμα· τὸ τοῦ θεοῦ ὁμοίωμα, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω τὸ τιμῶ. Ἀνδριάς τις ἐπ' ἀνθρώπων ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ξύλων ἢ λίθων ἢ τοιούτων τινῶν κατεσκευασμένος. Εἰδωλα δὲ τὰ φαινόμενα ἐν ταῖς ἐρημίαις νυκτὸς ἢ μεθημέραν φαντάσματα. Στῆλαι δὲ κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν φέροντες——Ἄγαλμα ἡ εἰκὼν ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγαλλίασιν ἐμποιοῦν· ἄγαλμα, καὶ ὁ καλλωπισμὸς καὶ τὸ ἀνάθημα. Etymol. p. 213. 3., Βρέτας· παρὰ τὸ βροτὸς, βρέτας κατὰ τροπὴν, τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα, τὸ βροτῷ ὅμοιον, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα, εἴδωλον, μορφή. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 85., Βρέτας· ὁ ἀναίσθητος. Ἀναξανδρίδης Διδύμοις. Λέξεις ῥητορικαὶ ibid. p. 223., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, καὶ μορφήν. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον βρέτας εἶπον. "Statua taciturnior, Suid., 'Ανδριάντα γαργαλίζειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων," Blomfield. ad Æsch. Sept. c. Theb. v. 169.] "Βρέτας, Simu-
"lacrum, εἴδωλον, sive δείκελον, dictum παρὰ τὸ βροτῷ
"ἐοικέναι, teste Ammonio [l. c., et Etym. l. c., et Schol. ad Apollon. R. i. 1119., Βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ
"ἐοικὸς], et Hesych. [Βρέτας· ξόανον, εἴδωλον, ὁμοίωμά τι, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι, Δείκελον. 'Forte ἀνδρείκελον: hæc enim vox recentioribus Græcis in usu est, pro βρέτας, vel ξόανον,' Kuster. In Cod. Ven. legi δίκηλον, non, ut editum est, δείκελον, testatur N. Schow. De v. ἀνδρείκελον consuli possunt Rubnk. ad Timæi Lex. p. 36. et E. H. Barker. in F. A. Wolfii Litterarische
"Analekten T. ii. p. 388—95.] J. Pollux ipsum
"(βρέτας) non admittit, uti nec δείκελον, [i. 7., Αὐτὰ δὲ, ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα, εἴδη, ἰδέαι· βρέτας δὲ, ἢ δείκηλον, οὐκ ἔγωγε προσίεμαι. De prosæ scriptoribus hæc intelligenda esse, monet Kuhnius.]
"Ap. Hesych. legitur et dat. cas. Βρέτοῖ expos. ἀπει-
"κονίσματι. [Sed in Cod. Ven. teste Schowio est Βρέτη. Lege igitur, Βρέτη· ἀπεικονίσματα, ut legitur in Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. Schol. ad Lycophr. v. 948., Βρέτας· τὸ ἀνθρώπινον εἴδωλον, καὶ ἡ εἰκὼν, παρὰ τὸ βροτῷ ὅμοιον εἶναι. Οὗτος δὲ βρέτας καταχρηστικῶς τὸν δούρειον ἵππον φησί. Locus est hic: Τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας Τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην, Καθιερώσει Μυνδίας ἀνακτόροις. Idem v. 1135., Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας, ubi Schol. Βρέτας· κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. Zonar. p. 407., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτὸς βρέτας κατὰ τροπὴν, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα. Sensu hoc primario sumi apud Suid., et ab ἄγαλμα distingui videtur: Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἱκέτας γενέσθαι. Sed verba, Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, sunt Aristophanis, et a Nostro citati, Equit. 30., ubi sic legitur: ΝΙ. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν, Θεῶν ἱόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας. ΔΗ. Βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Cetera in Suida interpretamenti causa addita sunt. Scholia: Πρὸς βρέτας· ἄγαλμα θεῶν, προσπεσεῖν δὲ, ἱκέτας καθίσαι, ἢ γὰρ φυγεῖν πρὸς βρέτας, πρὸς ἱερὸν, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν. Βρέτας δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ βροτῷ ἐοικέναι αὐτό. Isidori Pelus. Epist. iv. 207. p. 536. ed. 1638.: Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες (κατασκευάζοντες minus recte Suid. in v. Διοπετὲς) φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον, ὅτι (τὸ ἄγαλμα ex Suida addendum est) ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ (καὶ Suid., de καὶ et ἢ confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.) κατέπτη, κρεῖττον (ὑπάρχον ex Suida addendum est) ἁπάσης (Suid. πάσης) ἀνθρωπίνης χειρὸς (καὶ ἀναλώματος addit Suid.), διὸ (ὀθεὶ Suid.) καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον (ἐκάλουν Suid.), βρέτας δὲ (β. δ. in Suida deest), παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Τὸ δ' (γὰρ ap. Kusterum) οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ (τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, Suid.) τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες (ἢ ἀποκτ. ἢ φυγαδ. Suid. et sic ipse Isidorus infra) ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι (ἵνα μὴ λέγοιεν, Suid.) ὅτι χειροποίητόν ἐστι (ἔστι deest in Suida) τὸ ξόανον, ταύτην τὴν (utrumque deest in Suida) φήμην πλανᾶσθαι (πλάσαντες Suid.) ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων (ἀ. τ. πεφένακισμένων) ἠφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. Διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη· Τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι της μεγάλης Ἀρτέμιδος. Ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ (Διὸ—φυγαδ. deest in Suida, qui tantum habet καὶ μαρτυρεῖ) τὸ χθὲς καὶ πρώην (τοῦτο τὸ Suid.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πρὸς Αἴγυπτον γεγενημένον (ἐν Ἀλεξ. ἄγαλμα, Suid.) Πτολεμαίου γὰρ συναγαγόντος (Πτολεμαῖος γ. συναγαγὼν, Suid.) τοὺς (deest in edit. 1638. et in Suida, sed extat apud Kuster., et quidem sensus id flagitat) τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι (ποιῆσαι Suid.), μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι (ὀρύξας, Suid.), καὶ στιβάδα μηχανησάμενος (κ. στ. μ. deest in Suida) καὶ κρύψας τὸν δόλον (κ. τ. δ. κ. Suid.) ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν (ἐ. τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι, unde in Isidoro emendandum censemus, ἐκέλευσεν ἐν αὐτῷ δ.), οἱ δὲ (οἵτινες Suid.) δειπνοῦντες (sic et Suid., et Isidori edit. qua utimur, non δειπνῶντες, ut Kust., nescimus qua edit. usus citat,) εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες (δειπνοῦντες ἐκεῖσε, κατεχώσθησαν καὶ, Suid.) ἀπέθανον, δικαίαν, ὥς γε μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, (ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι, Suid., apud quem cetera, quæ sequuntur, desunt,) ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων· ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκποδὼν (ἐκ ποδῶν ap. Kuster.) ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δόξῃ ὀνομαζόμενος Θεὸς, ὃν καὶ * ἀχειρομίαντον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε· προὔπτου γὰρ γενομένου τοῦ δράματος, κατ' ἐνιαυτὸν θρήνοις τοὺς οὕτω τεθνεῶτας ἠμείβετο. Pro ἀναλώματος, ut recte legitur in Kusteri Suida, Edit. Mediolan. habet ἀνάλωτος. Ms. Suid. apud Potterum, de cujus nota nihil monuit Kuster., ad Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41.

præbet ἀνάλωτον: error ex scribendi compendiis ortum habuit. In eodem codice post ἐοικέναι leguntur hæc, Ὅπερ χ οὕτως ἦν· ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα, ἀλλὰ, quæ Potterus addenda censet Suidæ impresso, cum ex iis potius emendandus sit vulgatus textus, qui sic legitur, Τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, pro quo lege, ut in ipso Isidoro, Τὸ δ' οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ τ. ἀγαλμ. Verba, ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα, quæ nec in Suida impresso, nec in Isidoro leguntur, non sunt, ut putabat Archiepiscopus, in Suidæ textum recipienda, sed tota tanquam a recentiore quodam librario codici adsuta contemnenda sunt. In fine codicis, pro vulgatis, Ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι, est, Ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι. Ceterum βρέτας apud Atticos poetas semper, ni fallimur, de Deorum simulacris ponitur. Aristoph. Lysistr. v. 262., Κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας. Æsch. Sept. c. Theb. v. 94., Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-Πέσω βρέτη δαιμόνων; Ἰὼ μάκαρες εὔεδροι, Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι: v. 191., Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν: v. 217., Ἀλλ' ἐπὶ δαίμονων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-Χαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος: Pers. v. 811., Οἱ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ἠιδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς, ubi Stanl. ex Herod. viii. 109. affert, de Xerxe, Ὅς τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο, ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα: Eum. v. 79. μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν Ἴλου παλαιὸν * ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας: v. 172., Παρανόμων θεῶν βρέτεα μὲν τίων: v. 242., Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά: v. 258., περὶ βρέτει Πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου: vide v. 412. 442. 449. et 1027.: Suppl. v. 436. et 472. In Sophocle vox non legitur, si fides Indici Etonæ A. 1787. edito. In Eurip. vero sæpissime occurrit, Phœn. v. 1256., Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας, cf. etiam v. 1482., Alc. v. 977. βρέτας θεᾶς, Andr. v. 311. et Iphig. T. v. 980. 986. 1179. et 1477.: Iphig. T. v. 1040., Ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, cf. etiam v. 1044. 1165. 1199. 1291. 1453. 1481. et 1489.: Heracl. v. 936., βρέτας Διὸς τροπαίου: Electr. v. 1254., Παλλάδος σεμνὸν βρέτας: Dan. Fragm. iv. 3., Θεῶν συλᾶν βρέτη. Hæc loca omnia in Ind. Beckiano notata sunt.] "Menodotus Samius (ἐν τῇ Των κατὰ τὴν "Σάμον ἐνδοξων Ἀναγραφῇ) ap. Athen. xv. (p. 672. "a., Ἁρπάσαι τὸ τῆς Ἥρας βρέτας, et paulo inferius) "Ἀθύρου δὲ ὄντος τότε τοῦ νεὼ, ταχέως ἀνελέσθαι τὸ "βρέτας, καὶ διακομίσαντας ἐπὶ θάλασσαν, εἰς τὸ "σκάφος ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc "vocabulum." H. St. Thes. Ind. [Nusquam apud scriptores prosaicos vetustiores, occurrit: v. Pollucis locum supra allatum. Sed bis usus est Cassius Dio, Fragm. lxxxix. ex Libris xxxiv. prioribus, T. i. p. 38. 12. ed. Reimari, de simulacro Apollinis, Ὥστε τοὺς Ῥωμαίους κατακόψαι τε τὸ βρέτας, καὶ καταποντῶσαι ἐκ συμβουλῆς μάντεων ψηφισθῆναι: Fragm. Lib. xxxv. T. i. p. 83. 89., Τὰ δὲ δὴ Κόμανα τῆς τε νῦν Καππαδοκίας ἐστὶ, καὶ ἐδόκει τό τε τῆς Ἀρτέμιδος τὸ Ταυρικὸν βρέτας, καὶ τὸ γένος τὸ * Ἀγαμεμνόνειον δεῦρο ἀεὶ ἔχειν. "Ab imagine pendet, i. e. τῷ δείκελῳ; nam, cum Grammatici βρέτας tantum de homine dici existimant, (imo, *proprie* tantum de homine sumi dicunt, et quidem, nostra sententia, recte,) non assentior illis: at πᾶν τὸ βροτοειδὲς, βρέτας esse concedo, nec enim de etymo pugno, sed non solum hominis effigiem ita dictam fuisse contendo; omnes namque Dii βροτοειδεῖς et humana forma colebantur, postquam in usu desierant τὰ ξόανα esse. Erant enim ξόανα ante Idolorum cultum non effigies proprie, sed quasi symbola, per quæ Dii colebantur, ut ecce, loco Junonis stipes dedolatus Thespiis colebatur, et Samii pro Junone sua tabellam habebant, sic Romani loco Martis hastam venerabantur, sic stipes, qui pro Termino colebatur, ejus ξόανον erat. Hujusmodi igitur ξόανα dicebant. At, postquam Dii forma hominum coli cœperunt, βρέτη, ut docte Clemens monet, vocatæ sunt imagines quoque Deorum." D. Heinsii Crepundia Siliana in L. viii. p. 83. ed. Cantab. 1646. Clementis locus, ad quem respexit vir doctus, est in Cohort. ad Gent. iv. p. 40. ed. Potteri: Πάλαι μὲν οὖν οἱ Σκύθαι τὸν ἀκινάκην, οἱ Ἄραβες τὸν λίθον, οἱ Πέρσαι τὸν ποταμὸν προσεκύνουν· καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ἔτι παλαιότεροι, ξύλα ἱδρύοντο περιφανῆ, καὶ κιόνας ἵστων ἐκ λίθων· ἃ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἁπαξεσθαι (ἀπεξέσθαι conjecerat Sylburg. et sic in Cod. Nov. legi testatur Potter.) τῆς ὕλης. Ἀμέλει ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα, ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τῆς * Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπίᾳ, πρέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὡς φησὶν Ἀέθλιος πρότερον μὲν ἦν σανὶς, ὕστερον δὲ, ἐπὶ Προκλέους Ἄρχοντος, * ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν ἐκαρπώσατο. Ceterum ξόανον et ἄγαλμα distinguuntur in Philone de Vita Mosis L. iii., Ξοάνων γὰρ, καὶ ἀγαλμάτων, καὶ τοιουτοτρόπων ἀφιδρυμάτων οἰκουμένη μεστὴ γέγονεν: in Pausan. i. 36., Ἄγαλμα δὲ ἐν τῇ νήσῳ σὺν τέχνῃ μέν ἐστιν οὐδέν· Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα, ubi ἄγαλμα, simulacrum arte elaboratum; ξόανα, simulacra rudi vel pingui Minerva e saxo sculpta aut e ligno dolata. Hesych. Ξόανα· τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων. Noster in v. Ξόανον, Thes. ii. 1130. b., hunc ejusd. Pausaniæ locum, ex L. ii. 4., affert, Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξοάνόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ * ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου, quod interpretatur, 'Signum autem hoc, sive simulacrum, scalptum est seu sculptile:' ubi ἄγαλμα, genus, ξόανον, species. Lucian. Prometh. xii. T. i. p. 195., Οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα. Ex Ammonii vero, Ptolemæi Ascalonitæ, et Etymologi definitione ἄγαλμα est τὸ πώρινον, τὸ Πάρινον, simulacrum ex aliquo pretioso lapide confectum. Pausan. tamen in Lib. i. c. 35. dixit, Ἄγαλμα ἐξ ἐβένου ξύλου: c. 2., Ἀγάλματα ἐκ πηλοῦ: c. 1., Ἀγάλματα χαλκοῦ, c. 26. et 40., Χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα: c. 5., Ἀργύρου πεποιημένα ἐστὶν ἀγάλματα: c. 18., Τὸ ἄγαλμα—πεποίηται δὲ ἔκ τε ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, c. 24., Αὐτὸ δὲ ἔκ τε ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ πεποίηται, c. 40., Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου, paulo inferius, Ὄπισθε δὲ τοῦ ναοῦ κεῖται ξύλα ἡμίεργα, ταῦτα ἔμελλεν ὁ Θεόκοσμος ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ κοσμήσας τὸ ἄγαλμα ἐκτελέσειν του Διὸς, c. 42., Ἱκοδόμηται δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν, ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος.]

|| Usurpatur et metaphorice ἄγαλμα, ut Simulacrum et Imago Latinis. Synes. Ep. cxxiii., Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide [Ruhnk. ad Timæi Lex. mox afferendum, et] Ἀγαλματοφορέω.

[Ἄγαλμα interdum ponitur pro spectro, quod noctu aut in somnis obversatur, pro umbra, pro imagine aut simulacro corporis defuncti. Servius ad illud Virg. Æn. iv. 654., Et nunc magna mei sub terras ibit imago, hæc habet:—'Tribus constamus, anima, quæ superna est, et originem suam petit; corpore, quod in terra deficit; umbra, quam Lucretius sic definivit, (iv. 368.), spoliatus lumine aer. Ergo umbra si ex corpore creatur, sine dubio perit cum eo, nec est quicquam reliquum de homine, quod inferos petat. Sed definierunt, esse quoddam simulacrum, quod, ad nostri corporis effigiem fictum, inferos petat, et est species corporea, quæ non potest tangi, sicut ventus.' Et post pauca monet simulacra hæc esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt: simul docet, a poetis usurpari promiscue umbram, simulacrum, imaginem. Vide Forcellini Lex. vv. Simulacrum, et Umbra. Virg. Æn. ii. 772., Infelix simulacrum, atque ipsius umbra Creusæ Visa mihi ante oculos, et nota major imago. Eurip. Troad. v. 190., Τῷ δ' ἁ τλάμων; ποῦ, ποῦ γαίας Δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφὴν, Δειλαία νεκροῦ μορφὰ, Νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα; Schæferus in Mss. consuli jubet Boissonad. ad Philostr. p. 505.]

["Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis (supra ita-

datis) exponitur καλλώπισμα πάν,[1] ἐφ', ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. (Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, οὐχ ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ξόανον. Cf. Grammat. Anon. apud Is. Voss. ad Pomp. Melam ii. 1.) Qua sola notione ab Homero positum esse, vere monet Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (33., Ἀγάλματα δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὰ ξόανα, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται· διὸ εἰπὼν ἀγάλματα, ἐπάγει ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Insignis locus est Suidæ: Ἀγάλματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος[2] τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ, (Nem. Od. x. 125., Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἅ-Γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον, in Scholiis redditum, Στήλην ἑνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες, '"Αγαλμα Ἀΐδα, pro τοῦ τύμβου, nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην,' Heynius.) Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον, (Troad. v. 1212., Μήτηρ πατρός σοι προστίθησ' ἀγάλματα, v. 1218., Ἃ δ' ἐν γάμοις ἐχρῆν σε προσθέσθαι χροΐ, Ἀσιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην, Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροός, Alcest. v. 616., Κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα, Herc. Fur. v. 702., Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν, et v. 356., Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.) Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, (Respexit ad Anacr. Od. liii. 4., ubi eleganter χάρμα, ἄγαλμα,[3] ἄθυρμα, et μέλημα conjunguntur, Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα· Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα, Χαρίσιν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων Ἐρώτων, Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα· Τόδε καὶ μέλημα μύθοις Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν. Similiter. Æl. H. A. xvi. 5. init., ab Albertio citatus, Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα διπλασίονα τοῦ παρ' ἡμῖν, καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μέν, Il. Δ. v. 144., λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλλησι χαλινὸν, καὶ κόσμον ἵππου· ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἑνορᾷ τὴν ἄγλαΐαν τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυὲς,) καλλονὴ, κόσμος, καύχημα, θαλλοί, (Æsch. Suppl. v. 199. olivæ ramos, alba coronatos lana, ἀγάλματα vocat αἰδοίου Διὸς, Delicias venerandi Jovis,) ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Alcæus ap. Athen. xiv. p. 627. b. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα· vetus scriptor ap. Eustath. ad Od. Θ. p. 1608. 19. stellas ἀγάλματα νυκτὸς, ("Αγαλμα δὲ συνήθως τῷ ποιητῇ καὶ νῦν, τὸ ἡδυσμα καὶ ἀγαλλίαμα· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἐπάγει, θελκτήριον, ὡς ταυτὸν ὂν ἀγαλλιᾶσθαι εἰπεῖν καὶ θέλγεσθαι· * μνηστέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τοῦ φαμένου τοὺς ἀστέρας, Ἀγάλματα νυκτός· οὕτω δὴ καὶ ὄρνισιν ἄγαλμα ἦεν ἂν, τὰ πτερὰ οἷς πέτονται, κατὰ τὸ, Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Bernardus ad Josephi Antiq. Jud. iii. 8. p. 166. a. ed. Haverc.: 'Sidera cœli decora, quæ Templi Dei ἀναθήματα vocat Philo, aliquis gentium οὐρανοῦ ἀγάλματα prius nuncuparat.' Pro οὐρανοῦ scribere debebat νυκτός.) Plane ut Moschus Eidyll. vii. 2., (Bion xvi. 2. p. 256. ed. Gaisf.), Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα. (Orphei Hymn. ix=viii. 7. de Luna, Πανδερκὴς, * φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα, Ἡσυχίη χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ * ὀλβιομοίρῳ, Λαμπετίη, * χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.) Tragici sæpe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, Delicias, Oblectamenta, ut Eurip. Suppl. v. 367(=380. ματέρος ἄγαλμα Φόνιον ἐξέλοι, id est, Meos filios occisos efferat,) ubi vide Marklandum, (cujus hæc sunt verba:— 'Infra v. 1164. ἄγαλμα ματρὸς, de filia, et Iphig. Taur. v. 273. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta filiabus, et δόμων ἄγαλμα, filiam suam Iphigeniam appellat Agamemnon apud Æschyli Agam. v. 216., et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς γόνος, Bacchus, apud Sophocl. Antig. v. 1127. Vide locum in Schol. Aristoph. Σφηκ. v. 312.') Charito i. p. 1., Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας, ubi plura Dorvill., (sed nihil ad rem, præter Eurip. Hel. v. 208., ubi Castor et Pollux appellantur, * Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος.) Sed, quoniam in statuis præcipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari cœpit. ('"Αγαλμα, Statua, Simulacrum, Signum, quatenus specie sua oculos spectatorum lætat,' J. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatus.) Plato Menon. p. 23. f., Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν, (cf. Eurip. Eurysth. Fragm. ix., Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε· Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ, Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφὸς, ubi L. C. Valck. Diatr. xvi. p. 171. reposuit δόκει,) Phileb. p. 83. f., Ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα: Charm. p. 236. a., Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεώντο αὐτὸν, quod imitando sic expressit Juliauus Or. iii. p. 123., Ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν. Item Synes. Ep. i., Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. ('Theocr. in Mortuo Adonide v. 26., Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σεν Οὐκ ἤθελον πατάξαι, Ἀλλ', ὡς ἄγαλμ', ἐσεῖδον. Sic hæc distinguenda credo, et intelligenda, quasi Aper dicat, se sine adfectu primum vidisse Adonin, ut pulcram statuam. Apul. de Psyche L. iv. Metam. 85, 27.; Mirantur quidem divinam speciem, sed ut simulacrum fabre politum mirantur omnes. Tacit. Dial. de Orat. c. x., Transit et contentus est, ut si picturam aliquam, vel statuam vidisset. At mox exarserit fera. Et ideo subjungitur, Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι. Uti Apul. L. v. 103, 19. de Lucerna: Lucerna illa—

[1] Locus sic interpungi solet: Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει. Sed Rhunkenium verba aliter distinguere, nempe sic, καλλώπισμα πᾶν κ. τ. λ., notat Blomfield. in Gloss. ad Æschyli Prom. V. v. 475. quem fugit observatio hæc viri docti in Misc. Obss. V. iii. T. ii. p. 267.: "Hausta sunt hæc (Etymologi) ad verbum e Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 144., ubi tamen nulla distinctio ante πᾶν, quæ igitur et hic forte delenda." Idem vir doctus ibidem hæc habet, quæ supra ad v. Ἀγαίω notare debebamus:—"Etymol. (p. 5. 15.), Ἀγαίεται· Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, est versus Hesiodi in Ἔργοις v. 331., ubi tamen in editis, Τῷ δή τοι. [De hoc Etymologi loco silet et Gaisford. in sua Hesiodi edit., et ab ipso citatus Hermannus ad Hom. Hymn. in Ven. p. 105., qui ex Cod. Viteberg. recte δ' ἤτοι reposuit.] Atque ita in eadem significatione apud Hom. Od. T. v. 16., quo in loco Eustath. ab allis legi ἀταιομένου refert: quomodo et lectum fuisse hoc in versu infra memoratur apud Etymol. in Ἀταίω. Ceterum, ut cuivis inspicienti patet, apud Eustath., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίω, pro ἀταίνω, legendum, inde enim ἀταιόμενος, ut ab ἀγῶ, ἀγαίω, ἀγαιόμενος, quod pro θαυμάζων etiam adhibetur ab Apollon. R. i. 899. et iii. 1015."

[2] Vox ἄγαλμα in Hesiodi operibus, quæ extant, frustra quæritur. Forte in animo habuit Suidas Homeri locum, qui legitur in Od. Γ. v. 294., Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἔνεικε, Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν, Τρίγληνα, μοροεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή· Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος, Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς, ἄγαλμα. Ubi tamen inter ὅρμον, et ἴσθμον τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα, manifestum ponitur discrimen. Vide H. St. Thes. infra ad v. Ἴσθμιον. Mirum sane est nec Ruhnkenium in Epistola sua Critica, nec Gaisfordium in sua Hesiodeorum collectione Fragmentorum, hunc Suidæ locum notasse. Quibus vero conjectura nostra modo memorata non placeat, ii fortasse nos landabunt, si versum, ad quem a Suida allusum sit, periisse statuerimus, et olim sedem occupasse in E. κ. H. post hæc verba, v. 72., Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· Ἀμφὶ δὲ οἱ Χαρίτες τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ, Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ.

[3] "Ἄγαλμα hoc loco idem significat quod χάρμα, ut verba χαίρειν et ἀγάλλεσθαι conjuncta leguntur, tanquam idem fere declarantia, apud Xenoph. Memor. ii. 1. 33., quæ quidem est propria nominis significatio. Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ubi v. Albert., et Ruhnk. ad Timæi Glossar. Plat. h. v., et Vernsdorfi ad Philæ carm. v. 731. p. 208. s." J. F. Fischer. Ἄγαλμα tamen et χάρμα inter se differre, ostendit Eustath. cujus verba infra ponentur. Idem Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 22.: Ἄγαλμα δὲ πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια· εἰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ ξοάνου τὴν λέξιν τεθείκασι. Παλαιὸς δέ τις γράφει οὕτως. Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, οἷον, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, καὶ, Ἄλλα (Πολλὰ δ' recte reposuit ex Od. Γ. v. 274. vir doctus in Misc. Obss. A. 1733. V. iii. T. ii. p. 267.) ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε, καὶ, Ἵν' ἄγαλμα κεχάροιτο ἰδοῦσα, (leg. ex Od. Γ. v. 438., ut vidit idem vir doctus, Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὴ λαμπρὸν ἄγαλμα εἴτ' οὖν ἀγαλλίαμα, εἴη ἄν ποτε καὶ ἄθυρμα ὅτε δηλαδὴ ἀφελὲς προσώποις χορηγεῖται, ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, Ἐδίδου ἀθύρματα. Respexit ad Od. Σ. v. 321., Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἅρ' ἀθύρματα θυμῷ.

sive quod tale corpus contingere et quasi basiare et ipsa gestiebat. Videatur Achilles Tatius L. v. p. 303., Ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν, εἴποις ἄγαλμα, et Heliod. ii. p. 123., Καθάπερ ἀρχέτυπον ἄγαλμα πᾶσαν ὄψιν καὶ διάνοιαν ἐφ' ἑαυτὴν ἐπιστρέφει.' Dorvill. l. c. Theocr. Epigr. vii. 4., Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Schæf. in Mss. ex Heroicis varii argumenti N. xiv. in Anthol. T. iv. p. 112. affert, Οἰκτείρω σὸν κάλλος, ἐπεὶ Διός ἐσσι γενέθλη· Εἰσορόω γὰρ ἄγαλμα διοτρεφὲς, et laudat hæc Imm. G. Huschkii. Anal. Crit. in Anthol. Gr. p. 147.:—'Philodemus puerum vocare potuisset, Διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulcritudinem. Quum enim ἄγαλμα potissimum significet statuam, affabre et emendatissime elaboratam, factum est, ut homines etiam ἀγάλματα dicerentur, quod imitatus Petronius c. 126. *Mulierem* vocavit *omnibus simulacris emendatiorem.* In pueris autem, qui a cyatho erant, pulcritudinem inprimis spectatam fuisse, satis constat.' Melius interpreteris, Cupidinum alatorum deliciæ. Vide nos infra ad Ἄγαλμα Ἑκάτης. Συναγ. Αἐξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 394.: 'Ἀνδριάντα· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, Ὁ καλὸς ἀνδριάς μου. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοί. Λέγεται δὲ ἀνδριὰς καὶ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκου καὶ ξύλου καὶ χρυσίου καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. Λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκους ἀνδριὰς καὶ ὁ ξύλινος ἀνδριὰς καὶ τὰ ὅμοια. Λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς. Demosthenis locus legitur in Reiskii edit. p. 270. 9., Ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ, τῷ πρὸς τῷ * Καλαμίτῃ Ἥρωϊ, χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα, καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. In verbis vero, Δημοσθένης—τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοὶ, mendum latet, quod aliis tollendum relinquimus. Philostrati Heroica p. 40., Καὶ τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινὸς, οἷον ἀγάλματος, ubi hæc notavit Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus:—'Statuis frequenter comparantur, qui ob formæ præstantiam laudantur. Infra p. 230., Καλὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ προσεοικότα τῷ πατρὶ, λείπεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοί. Dio Chrys. Or. xxviii. p. 531., Ἦν δὲ ὅμοιος τοῖς ἀνδριάσι τοῖς ἀκριβῶς εἰργασμένοις. Eurip. Hec. v. 560. de Polyxena, Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα. Chæremon Athenæi xiii. 88., Κόμαι δὲ ξηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος. Adde notas ad Xenoph. Ephes. p. 138.' Iterum Philostrati Heroica, Schæfero in Schedis citata, p. 190., Τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς φησι θέλγειν· ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὁπότε κάλλιστα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης τε καὶ ἁβρὸς φαίνοιτο. Idem Schæf. ibid.:—'Ὥσπερ ἄγαλμα θεᾶσθαι, Gronov. Diatr. Stat. p. 36., Bast Lettre 129., et Heindorf. ad Platonis Charm. 59.' In pictis videlicet fictisve simulacris, quum humana major pulcritudo effingi soleret, docente Locella ad Xenoph. Ephes. l. c. ex Junio de Pictura Veterum i. 1. p. 3., his quempiam adsimilare summa laus erat. Alciphronis Epist. ii. 4., Οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, της γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι Πυραμίδων, καὶ τῶν περιηχούντων ἀγαλμάτων, καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρίνθου. Pausan. i. 42., Ἔστι γὰρ ἔτι καθήμενον ἄγαλμα Ἠλεῖον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. 'Ἠλεῖον corruptum esse, multi viderunt, et varia conjecerunt, Sylb. ἠλίειον vel ἠλίου, Kuhnius ἄγαλμά τι λεῖον, cum quo sentit Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. ii. p. 183. ἄγαλμα λεῖον, imberbe, afferens ex Philostrato in Apollonio i. 7., Ἄγαλμα μήπω γενειάσκον. Quæ omnia nil agunt. Recta enim emendatio ex Philostrato est petenda, qui in Vita Apollonii vi. 4. in fine de Memnone ejusque miro signo plura enarrat, et Μέμνονα a matre Aurora * Ἠῷον cognominatum fuisse dicit. Quare nullus dubito, quin scribendum sit, Ἄγαλμα, Ἠῷον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί.' Facius. 'Scaliger ad Euseb. F. 25. Ἠλεῖον mutat in * Ἠχεῖόν τι, id

A quod congruit cum sequentibus, Ἀνίσχοντος ἡλίου βοᾷ, καὶ τὸν ἦχον μάλιστα εἰκάσει τις κιθάρας ἢ λύρας ῥαγείσης χορδῆς, ubi tamen εἰκάσειε legendum est, ut recte monetur in exemplo Gerano Edit. Kuhnian e C. G. Siebelis Mantissa Obss. crit. in Pausan. apud Matthiæ Miscell. Philolog. V. ii. P. 3. p. 78. Lectio ἠχεῖον, quam nos unice amplectimur, et Jablonskio placuit, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. a.) Sæpe veteres scriptores ἀγάλματα a picturis distinguunt, ut Empedocles apud Porphyr. de Abst. Anim. ii. p. 67. (c. 21. p. 140. ed. J. De Rhœrii, Τὴν οἵ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκοντο, Γραπτοῖς τε ζώοισι μύροισί τε * δαιδαλεοδμοις. 'Εὐσεβῆ ἀγάλματα interpretor simulacra, pietatis argumenta. Γραπτὰ ζῶα animalia picta explicat Dalechamp. ad Athen. xii. p. 510. c. de columbis ad currum Veneris junctis. Non male. Sed Schweigh. ζώοισι rectius explicari putat formis, figuris.' Fr. Guil. Sturzius ad Empedocis Carm. p. 631.) Plut. in Lycurgo p. 43. B. (Vide Nostrum supra. Pausan. i. 18., Καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς: i. 21., Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἔς τε τὰ ἀγάλματά ἐστιν ὁπόσα τοῦ θεοῦ πεποίηται καὶ τῶν παίδων, καὶ ἐς τὰς γραφὰς θέας ἄξιον.) Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammat. S. Germ. Ms. (i. e. Anti-Atticista in Bekkeri Anecdl. Gr. l. c.), Ἄγαλμα, καὶ γραφὴν, καὶ ἀνδριάντα * ἀδιαφόρως. 'Αντιφάνης Ζωγράφῳ. Quam glossam etiam Suidas prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate: ('Αγάλματα· καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Copulari sæpe ἀνδριάντας et γραφὰς, notavit Noster in Thes. T. i. p. 442. f. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 82., 'Ανδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῆς. Πλάτων Πολιτεία, Μένανδρος Δυσκόλῳ. Palæphatus de Incredib. xxii. i., Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε δι' ἑαυτῶν πορευόμενα· τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι, δοκεῖ ἔμοι γε. Τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον· οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας. 'Ἄγαλμα et ἀνδριὰς posita sunt, ut vocabula idem declarantia. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἄγαλμα, μοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων. Lex. Anonym. Bibl. Laurent. Catal. T. ii. p. 418., 'Αγάλματα· ξόανα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες, ἢ ἀνδριάντες. I. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph.) Eurip. Helen. v. 270., Εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν, Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν, (de tabella picta, v. J. Barnes.) Anaxandrides ap. Athen. p. 655. a. (οὐχὶ μανικόν ἐστιν ἐν οἰκίᾳ Τρέφειν ταῶς, ἐξόν γε τοιούτους δύο 'Αγάλματ' ἀγοράσαι, sic correxit Hermann. de Metr. p. 136.) Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de donariis Numini alicui consecratis, et de Deorum simulacris, quem cum hic respexerit Timæus, Ἄγαλμα· πᾶν ἀνάθημα, nonnulla ex Platone exempla adscribamus. Protag. p. 198. b., Καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympos. p. 333. a., Ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Ibid. f. p. 335. g. Crit. p. 560. a. 502. f. ibid. g., Πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. xi. p. 682. g., Ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. Quæ cum exscriheret Pempelus apud Stob. p. 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. xii. p. 691. g., Θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. Vertit Cicero de Legg. ii. 18., Divinissima autem dona, aves, et formæ ab uno pictore uno absolutæ die. (Macedonii Epigr. i. 3. in Anthol. T. iii. p. 81., 'Αλλά σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, Ὑγρὸν ἐπιπλέξας ἄμματι δεσμὸν, ἔχω, ubi Brunck. 'In Cod. scriptum, Ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, Salmasii emendationem recepi.' Addit hæc Jacobs.:—'Sic Meleag. Ep. cxii., Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. Cod. scripturam servavit Reiskius, ad quam illustrandam Schneider. in Peric. Crit. p. 55. attulit Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento usurpavit Eurip. in Melan. Fr. xiii., Παῖδες δὲ χρηστοὶ—δώμασι Καλὸν τὸ θηρίσμα, τοῖς τεκοῦσί τε Ἀνάθημα βιότου. Hesych. Ἀνάθ-

θημα· κόσμημα. Hinc apparet ἀνάθημα parum diversum esse ab ἄγαλμα, cum quo jungitur apud Nonnum Dionys. xlii. p. 1088., Βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare si quis Cod. lectioni inhærere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per oblectamentum amoris i. e. amantis, voluptas mea. Sic hæc lectio accepta haud scio an magis etiam conveniat calamistrato Macedonii scribendi generi.' Ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, e Salmasii conjectura, satis Græcum esse, ex Meleagri loco, a Jacobsio laudato, Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, liquido patet. Et ἀνάθημα de ornamento, atque oblectamento, ut ἄγαλμα, usurpari posse, concedimus. Sed an ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, oblectamentum meæ curæ, pro oblectamento mei amoris, Græce dici possit, id jure dubitare videmur, exemplis similis dicendi generis uondum prolatis. Ceterum ἀγάλματα et ἀναθήματα in hoc Luciani loco juugi notavit Schæf. in Mss., Phalar. prior. vii. T. ii. p. 195., Ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Idem Schæf. de hoc sensu vocis ἄγαλμα consuli jubet Heindorfium ad Platonis Phædr. p. 199., atque ex Longi Pastor. ii. p. 57. 16. ed. Villois. affert, Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ, ubi ἄγαλμα de Panis statua, ἀνάθημα de donario ponitur. Cf. Erycii Epigr. i. in Autbol. T. iii. p. 9., Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες, Ἀρκάδες ἀμφότεροι, τὴν κεραὸν δάμαλιν Πανὶ * φιλωρείτᾳ * Κυλληνίῳ αὖ ἐρύσαντες Ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα Ἄλω * μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν Εὔρειαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.[1] Idem euim h. l. ἄγαλμα, quod apud Longum ἀνάθημα est.) Atque hic non est prætermittenda alia vocis vis, Platoni propria. Is enim totam rerum creatarum universitatem ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim. p. 529. c., Ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. Quod imitatus est Julian. Ep. li. p. 434. (c., Ὃν δὲ ἐξ αἰῶνος ἅπαν ὁρᾷ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ βλέπει, καὶ σέβεται, καὶ σεβόμενον εὖ πράττει, τὸν μέγαν Ἥλιον λέγω, τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἐννοῦν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρὸς, κ. τ. λ. Vide nos infra). Epinom. p. 701. b., Ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα * ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων. Proclus in Tim. L. i. p. 4. ii. p. 83. iv. p. 239. Platonici etiam pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant. Unde fluxit illud Juliani Or. viii. p. 247., Καθέζομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. Item illud Synesii Epist. cxxiii. p. 259., Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας περιφέρω. Vide D. Heins. ad Max. Tyr. Diss. xxxviii. p. 221. Philo inprimis Judæus tum aliis locis, quos Hesychii interpretes ad T. i. p. 577. indicarunt, tum T. ii. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν et ἀγαλματοφόρους dixit eos, qui veras rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt. Suidas: Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus sæpe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ Θεοῦ, Ignat. Epist. ad Philipp. art. 13., et ἀγαλματοφορεῖν τὸν Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, Euseb. Hist. Eccl. L. x. p. 470., ubi Henr. Valesium minus recte metaphoræ rationem a gentilium sacerdotibus, simulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiæ et doctrinæ omnis ἄγαλμα, T. Hemsterh., quem mihi in his explicandis facem prætulisse, gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide Clem. Alex. Strom. L. vii. p. 846. 15., (Εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ γνωστικὸς ὁ πολλοῦ ἄξιος, ὁ τίμιος τῷ Θεῷ, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἐνίδρυται, τουτέστιν, ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ γνῶσις καθιέρωται. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀπεικόνισμα εὕροιμεν ἂν τὸ θεῖον καὶ ἅγιον ἄγαλμα, ἐν τῇ δικαίᾳ ψυχῇ, ὅταν μακαρία μὲν αὐτὴ τυγχάνῃ, ἄτε προκεκαθαρμένη, μακαρία δὲ διαπραττομένη ἔργα. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀνίδρυτον, καὶ τὸ ἐνιδρυμένον· τὸ μὲν, ἐπὶ μὲν τῶν ἤδη γνωστικῶν· τὸ δὲ, ἐπὶ τῶν οἵων τε γενέσθαι, κἂν μηδέπω ὦσιν ἄξιοι ἀναδέξασθαι ἐπιστήμην Θεοῦ. Πᾶν γὰρ τὸ μέλλον πιστεύειν, πιστὸν ἤδη τῷ Θεῷ, καὶ καθιδρυμένον εἰς τιμὴν ἄγαλμα ἐνάρετον ἀνακείμενον Θεῷ.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5—7. Plotin. de Pulcritud. p. 62. ed. Creuzeri: Πῶς ἂν οὖν ἴδοις ψυχὴν ἀγαθὴν οἷον τὸ κάλλος ἔχει; ἄναγε ἐπὶ σαυτὸν, καὶ ἰδὲ, κἂν μήπω σαυτὸν ἴδῃς καλὸν, οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὁ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε, τὸ δὲ λεῖον, τὸ δὲ καθαρὸν ἐποίησεν, ἕως ἔδειξε καλὸν ἐπὶ τῷ ἀγάλματι πρόσωπον, οὕτω καὶ σὺ ἀφαίρει ὅσα περιττά, καὶ ἀπεύθυνε ὅσα σκολιὰ, ὅσα σκοτεινὰ καθαίρων, ἐργάζου εἶναι λαμπρὰ, καὶ μὴ παύσῃ τεκτάινων τὸ σὸν ἄγαλμα, ἕως ἂν ἐκλάμψειέ σοι τῆς ἀρετῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα, ἕως ἂν ἴδῃς σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. D. Wyttenbachio, probante Creuzero, quem vide, ex Platone in Phædro p. 254. 6., Ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, legendum videtur βάθρῳ pro καθαρῷ. "Plato Phædr. p. 252. d. p. 270. Heind., Τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ, οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων, ubi cf. Interpretes. Adde Sympos. p. 216. e. p. 105. Wolf., ubi de Socrate Alcibiades, Οὐκ οἶδα, εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. Est autem Plotini cum hanc sententiam, tum locum universum inprimis tenendum illud, quod ad Timæi Lex. Platon. p. 7. Ruhnken. explicavit, et multorum exemplorum fide confirmavit, videlicet, 'Platonici pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant:' sunt ipsius verba, quibus cum e philosophis, tum ex Ecclesiæ Patribus idoneos locos haud paucos subjecit. Attigit eandem rem Dorvillius ad Chariton. p. 205. Lips. (cujus verba supra dedimus.) Plotinus autem eam metaphoram sæpius exornavit, ut de Immort. Anim. p. 465. b. c., præsertim in Lib. de Intelligib. Pulcritud. ubi vid. p. 546. b. et iterum p. 547. b., ubi de ideis ita, Ἀλλ' ἕκαστα τῶν λεγομένων ἐκεῖ καλὰ ἀγάλματα, οἷα ἐφαντάζετό τις ἐν τῇ σοφοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ εἶναι, ἀγάλματα δὲ οὐ γεγραμμένα, ἀλλὰ ὄντα. Ad extrema verba hæc adscripsit vir doctus sæc. xv. vel xvi. iueuntis in ora Cod. Vat. nr. 1902.:—'Ad cognitionem angelorum transferri possunt et accommodari. Dionys. Areop. θεάματα vocat, quæ hic ἀγάλματα.' Ceterum quod idem Anonymus Plotinum ex Dionysio plura desumsisse opinatur, non est, quod post Jos. Scaligeri, Petavii, aliorumque eruditorum disputata operose monstremus, potius a Dionysio sæculi quinti scriptore, Plotini, Porphyrii, aliorum Platonicorum scrinia esse compilata. Sic hoc quoque loco Plotinum ante oculos habuit Dionys. de Myst. Theologia c. 2. p. 25., ubi, postquam a sensibus avocari jussit animum, quo in Deo ipso te abdere possis, sic pergit: Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄντως ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ τὸν * ὑπερούσιον * ὑπερουσίως ὑμνῆσαι—ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ καὶ κρυφίου (sic) θέα κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος." Fr. Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 369-70. Ceterum ad locum ex Platonis Phædro laudatum hæc notavit Fr. Astius in Comment. p. 328.:—"'Αγαλμα, quodvis, in primis autem statuarium simulacrum, quod verbo τεκταίνεται significatur, perfecta est ideæ representatio vel imago, v. Plotin. Ennead. v. 8. 6., hinc omnia pulcra, v. Dorvill. ad Charit. p. 12. sq., perfecta et sincera imaginibus De-

[1] "De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quædam dedit Schol. Aristoph. Plut. v. 944., Ἔθος ἦν τοὺς θηρευτάς τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρευθέντος, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν παντάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ἄλσει, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 105. p. 248., nec Wesseling. ad Diod. Sic. iv. 22. p. 268. Alios laudavit Burmann. ad Propert. L. ii. xv. 17., ubi fortasse scribendum: 'Ipse ego venabor, jam nunc me sacra Dianæ Suscipere, et Fauno ponere vota juvat. Incipiam cantare feras, et reddere pinu cornua, et audaces ipse monere caues.' Nam sensus, quem vulgatæ, Et Veneri ponere vota juvat, subjiciunt, vix verus." Jacobs. ad Authol. T. ix. p. 352.

orum statuariis comparantur vel ἀγάλματα dicuntur. Sic Julian. Or. iii. 123. (I. c.), Clearchus apud Athen. xv. p. 441. T. v., Τοῦ Ἔρωτος ὁ ἐρώμενος ἄγαλμα. Aristoph. Nub. v. 993. Cf. Meleag. xi. 3. Anthol. Jacobs. T. vi. p. 27. 29. Ad verba, ἄγαλμα τεκταίνεται cf. Plotin. Ennead. i. 6. p. 57. d. Hierocles in Aurea Carmina p. 25. ed. Lond., (Μόνος γὰρ οἶδε τιμᾷν, ὁ τὴν ἀξίαν μὴ συγχέων τῶν τιμωμένων, καὶ ὁ προηγουμένως ἱερεῖον ἑαυτὸν προσάγων, καὶ ἄγαλμα θεῖον τεκταίνων τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ ναὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θείου φωτὸς τὸν ἑαυτοῦ παρασκευάζων νοῦν.)" Creuzer. I. c. p. 363. lectorem admonet binorum locorum, qui eandem similitudinem habent. " Alter est scriptoris Pythagorici apud Stob. Serm. 64. p. 408., qui hæc copiose exornat. Inde hæc paucula apponam: Ἁ γὰρ εὐμορφία τοῖς * ποτικέλλουσι ἀδοναῖς παρέχει πόθον, πήξασα καθάπερ ἄγαλμα ἢ γραφὰν, ἢ ἄτερον χειρόκμητον ἐπίτευγμα. Alter, Socratis nomine insignis, ibidem extat Serm. i. p. 4., Τοῦ βίου καθάπερ ἀγάλματος πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ." Cum eod. Plotini loco idem p. 366. confert Mich. Psell. de Omnif. Doctr. 54. p. 110., virtutis studium cum arte pictoria comparantis: Ὥσπερ γὰρ ὡς πρὸς παράδειγμα ζωγραφῶν οὐκ ἂν ἄλλως τὴν προκειμένην ἀρχετυπίαν λάβοιεν τῷ μιμήματι, εἰ μὴ συνεχῶς πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέφοι, οὕτω καὶ ὁ τὴν ἀρετὴν ἐν ἑαυτῷ σκιαγραφῶν ἢ καὶ * περιχρωννὺς, οὐκ ἂν ἄλλως δυνηθείη ἐξομοιωθῆναι Θεῷ, εἰ μὴ πρὸς ἐκεῖνον διηνεκῶς ἐπιστρέφει (ἐπιστρέψει), καὶ διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λόγου καὶ τῆς τοῦ παραδείγματος θεωρίας ἐν ἑαυτῷ ἐξακριβώσεται τὸ πρωτότυπον. " 1. Ἄγαλμα a Scriptoribus Eccles. de Gentilium idolis usurpatur. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34=45. 23., Τὰ δὲ ἀγάλματα, ἀργὰ, ἄπρακτα, ἀναίσθητα, προσδεῖται, καὶ * προσκαθηλοῦται, καὶ προσπήγνυται, χωνεύεται, ῥινᾶται, πρίεται, * περιξέεται, γλυφεται· κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν * ἀνεικίζουσιν[1] οἱ ἀγαλματοποιοὶ, τῆς οἰκείας ἐξιστάντες φύσεως ὑπὸ τῆς τέχνης, καὶ προσκυνεῖν ἀναπείθοντες· προσκυνοῦσι δὲ οἱ θεοποιοὶ, οὐ θεοὺς καὶ δαίμονας, κατά γε αἴσθησιν τὴν ἐμὴν, γῆν δὲ καὶ τέχνην, τὰ ἀγάλματα ὅπερ ἐστίν. Ἔστιν γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ ἄγαλμα, ὕλη νεκρὰ, τεχνίτου χειρὶ μεμορφωμένη. Et p. 38=50. 24. gentilem ita alloquitur, Χρυσός ἐστι τὸ ἄγαλμά σου, ξύλον ἐστὶ, λίθος ἐστὶ, γῆ ἐστὶν, ἐὰν ἄνωθεν νοήσῃς, μορφὴν παρὰ τοῦ τεχνίτου προσλαβοῦσα· γῆν δὲ ἐγὼ πατεῖν, οὐ προσκυνεῖν μεμελέτηκα· οὐ γάρ μοι θέμις, ἐμπιστεῦσαί ποτε τοῖς ἀψύχοις τὰς τῆς ψυχῆς ἐλπίδας. Ἰτέον οὖν, ὡς ἔνι μάλιστα, ἐγγυτάτω τῶν ἀγαλμάτων, ὡς οἰκεία ἡ πλάνη κἀκ τῆς προσόψεως ἐλέγχεται· ἐναπομέμακται γὰρ πάνυ δὴ σαφῶς τὰ εἴδη τῶν ἀγαλμάτων τὴν διάθεσιν τῶν δαιμόνων. In Concilio Nicæno ii. Act. 1. usurpatur de imaginibus Christianorum, Ναοῦ λόγος οὐδεὶς, ὃν οὐ στέφῃ τὸ ἄγαλμα, Nulla habetur ratio templi, quod statua non est coronatum. Ita Hæmorrhousa apud Sozom. L. v. c. 21. erexit ἐπίσημον ἄγαλμα Χριστοῦ. 2. Ἄγαλμα improprie, seu metaphorice accipitur, et tribuitur Deo, Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34 =45., Ἡμῖν οὐχ ὕλης (αἰσθητῆς) αἰσθητὸν, νοητὸν (νοητοῦ) δὲ τὸ ἄγαλμά ἐστι (νοητὸν) ὁ Θεὸς, ὁ μόνος ὄντως Θεὸς, Apud nos nullum e materia sensili sensile simulacrum, sed qui sola percipitur intelligentia Deus, qui solus vere est Deus. Tribuitur omnibus hominibus, utpote ad imaginem Dei creatis. Ignatius Epist. ad Philippenses p. 45., Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἐν Κυρίῳ, ὡς Θεοῦ ἀγάλματα. Basilius Seleuc. Orat. ii. quæ est de Adamo p. 7., Ἄνθρωπος δακτύλοις Θεοῦ αὐτοσχέδιον ἀπαρτιζόμενον ἄγαλμα. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 40=52. 42., Ἡμεῖς γὰρ, ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ περιφέροντες ἐν τῷ ζῶντι, καὶ κινουμένῳ τούτῳ ἀγάλματι, τῷ ἀνθρώπῳ, σύνοικον εἰκόνα, σύμβουλον, συνόμιλον, συνέστιον, συμπαθῆ, * ὑπερπαθῆ. Vide eundem Strom. vii. p. 730=862. 37., (Ὡς δὲ οἱ τὰ ἐπίγεια θρησκεύοντες, τοῖς ἀγάλμασι καθάπερ ἐπαίουσι προσεύχονται, τὰς βεβαίας ἐπὶ τούτων τιθέμενοι συνθήκας· οὕτως ἐπὶ τῶν ἐμψύχων ἀγαλμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου ἡ ἀληθὴς πρὸς τοῦ ἀξιοπίστου παραλαμβάνεται διδασκάλου καὶ ἡ εἰς τούτους εὐεργεσία εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν Κύριον οὗ κατ' εἰκόνα παιδεύων ὁ τῷ ὄντι ἄνθρωπος δὴ καὶ μεταρυθμίζει, καινίζων εἰς σωτηρίαν τὸν κατηναγκασμένον ἄνθρωπον· ὡς γὰρ τὸν σίδηρον Ἄρην προσαγορεύουσιν Ἕλληνες, καὶ τὸν οἶνον Διόνυσον κατά τινα ἀναφορὰν, οὕτως ὁ γνωστικὸς, ἰδίαν σωτηρίαν ἡγούμενος τὴν τῶν πέλας ὠφέλειαν, ἄγαλμα ἔμψυχον εἰκότως ἂν τοῦ Κυρίου λέγοιτο, οὐ κατὰ τὴν τῆς μορφῆς ἰδιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὸ τῆς δυνάμεως σύμβολον, καὶ κατὰ τὸ τῆς κηρύξεως ὁμοίωμα.) 3. Tribuitur hominibus pietate sapientia, aliis virtutibus ornatis. Hinc Ἄγαλμα εὐσεβείας, Pietatis imago. Ita Agapetus Justinianum Imperatorem, sect. v. Ejus verba sunt, Ἴσθι, ὦ βασιλεῦ, εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μεγάλων ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. Theophanes Homil. v. p. 31. ad locum Deuter. xxxii. 36., Ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζωοποιήσω, ἀποκτενῶ τὸ παλαιὸν τῆς ἁμαρτίας κατάλυμα καὶ ζωογονήσω τὸ νέον τῆς εὐσεβείας ἄγαλμα. Ἄγαλμα φιλοσοφίας. Isidor. Pelus. L. iii. Epist. ccxvi. p. 341. b., Ὡς γὰρ ἄγαλμα φιλοσοφίας ἀπάσης, τοὺς τὴν ἐπισκοπὴν λαχόντας πανταχοῦ φαίνεσθαι χρὴ, et Ep. seq. (p. 343. e.), Οἱ μὲν τὴν ψυχὴν πρὸς ἀρετὴν ἀσκοῦντες, ἅτε θείας φιλοσοφίας ὄντες αὐτοφυῆ ἀγάλματα, δι' ἀνάγκην προσομιλοῦσι τῷ σώματι, καὶ τοῖς ἀναγκαίοις ἀρκούμενοι, τὸν τῆς φιλοχρηματίας ὄχλον, ἅτε πάσης κακίας πηγὴν, μισοῦντες, μυρίων ἀπαλλάττονται κακῶν. Ἄγαλμα ἀρετῶν, ἄγαλμα ἔμψυχον. Mich. Psellus Orat. de Passione Domini, B. Virginem vocat ἔμψυχον ἀρετῶν ἄγαλμα. Et Basil. Seleuc. Orat. xxix. p. 157. d. Adamum appellat, Τὸ τῆς θείας ἀξίας ἐμψυνὸν ἄγαλμα. Memoratu digna sunt, quæ Origenes Celso, Christianis objicienti, quod statuas nullas habeant, respondet L. viii. p. 389., Ἀγάλματα δὲ καὶ πρέποντα Θεῷ ἀναθήματα, οὐκ ὑπὸ βαναύσων τεχνιτῶν κατεσκευασμένα, ἀλλ' ὑπὸ λόγου Θεοῦ τρανούμενα, καὶ μορφούμενα ἐν ἡμῖν, αἱ ἀρεταὶ, μιμήματα τυγχάνουσαι τοῦ πρωτοτόκου πάσης κτίσεως, ἐν ᾧ ἐστι δικαιοσύνης, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, καὶ εὐσεβείας, καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν παραδείγματα, (et seq. pag., Καὶ ἁπαξαπλῶς πάντες Χριστιανοὶ ὁποίους εἴπομεν βωμοὺς, καὶ ὁποῖα παρεστήσαμεν ἀγάλματα, πειρῶνται ἱδρύσθαι, οὐκ ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα, οὐδὲ δαιμόνων λίχνων ἐφεδρευόντων τοῖς ἀψύχοις δεκτικὰ, ἀλλὰ πνεύματος Θεοῦ τοῖς εἰρημένοις ἀγάλμασι τῆς ἀρετῆς, καὶ τῷ κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, ὡς οἰκείοις ἐπιδημοῦντος· οὕτω δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ τοῖς, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, συμμόρφοις ἐφιζάνει.)" Suiceri Thes. Eccles. Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Philostrati Heroica p. 172., Ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτὸν, ubi Boissonadius, a Schæf. in Mss. citatus, ex Euuapio p. 35. de Socrate affert, Ὅνγε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν. " Locus quidam ap. Hierocl. in Fragm. p. 290. corruptus est, et acumen magni Bentleii effugit, Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες βεβαιόταται, καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Ubi vir doctiss. rescribendum censuit, Εἰκόνες τελειόταται. Sed vera lectio sine controversia est, Εἰκόνες ἐμβιώταται. Quod elegantissimum quidem est. 'Sunt enim parentes Deorum quam maxime vivæ imagines, et tam exactam similitudinem consecutæ, quantam nulla ars assequi aut exprimere potest.' Haud aliter locutus est Synes. de Regno p. 32., Λόγῳ μὲν αὐτὸς ὑποσχόμενος ἀνδριάντα βασιλέως σοι δείξαι—παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν * ἀντιτοῦν ἔμβιον ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον. Theodoret. de Græc. Affect. Curat. Serm. xii. p. 166. ed. Sylburg., Ὁ γὰρ δὴ οὕτω ῥυθμίζων τε καὶ διαμορφῶν τὴν ψυχὴν, οὐ μόνον τῶν θείων νόμων τοὺς χαρακτῆρας ἐκμάττεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ γε τοῦ νομοθέτου ζῶσά τις εἰκὼν καὶ λογικὴ γίγνεται. Et Lactant. de Orig. Error. p. 11. " Vivum Dei simulacrum." J. Toupii Emendatt. in Suid. T. i. p. 101. Aristæneti Epist. i. 1. p. 2., Ὦ φύσεως φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὐκλεια, καὶ ὁ

[1] Vox hæc, qua caret Schneideri Lex., alibi non legitur. In Hom. Il. Ω. v. 54., ad quem respexit Clemens, est ἀνείκεν, καὶ τὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀνείκεν μενεαίνων.

πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών. Ἔμψυχον κάλλος et similia vide in Lectt. Aristæn. L. ii. p. 246. Cf. Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 27.]

[Ἄγαλμα παραγαγεῖν. Philostrati Heroica p. 112., Ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:— "Schol. Ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λογῷ. Metaphoricum et elegantem loquendi modum, ἄγαλμα παραγαγεῖν, illustrat Synesii locus de Regno p. 9. c., Φέρε δή σοι γράψω λόγῳ τὸν βασιλέα ὥσπερ ἄγαλμα στήσας, et sequentia."]

[Ἄγαλμα iuter et χάρμα hoc discrimen ponit Eustath. ad Od. Δ. p. 456. 28.: Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ταυτὰ νοεῖ, τὸ χαίρειν καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ χάρμα, διαφέρουσι· βαρύτητος μὲν γὰρ τὸ χάρμα, ἐπεὶ καὶ μυκτῆρα δηλοῖ καὶ κατάγελων, ὡς δηλοῖ τὸ, Δυσμενέσι μὲν χάρμα, καὶ τὸ, Σὸν ἄρμα, χάρμα καὶ γέλως· ἑτεροίας δὲ ἡδονῆς τὸ ἄγαλμα, ὡς καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ, ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Vide nos supra ad v. Ἀγάλλεσθαι.]

[Πανὸς ἄγαλμα. "Sueton. de Illust. Grammat. c. iii., 'Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus per cavillationem nominis Πανὸς Ἄγημα dicit, ducentis millibus nummûm Q. Catulo emtum, ac brevi manumissum, L. Apuleium ab Eficio Calviuo Equite Romano prædivite quadringenis annuis conductum, multos edocuisse.' Legit T. Hemsterh. in Præf. ad J. Poll., Πανὸς μέλημα. Eleganter, sed verius, puto, ἄγαλμα. Recte tamen ἄγημα, ab ἄγαμαι, Admiror. Sed vide omnino nos in Curis Novissimis in Suid. v. Ὀρτυγοκόπος, (T. iii. p. 155.)" J. Toupii Emendatt. in Suid. T. iv. p. 211. Vide nos supra ad vv. Ἀγάπημα et Ἄγημα. Nos quidem quo minus lectionem ἄγημα, Toupio probatam, amplectamur, impedit, quod hæc vox uusquam alibi legatur. Sed Lenæus Melissus Lutatio Dapbnidi non coguomen imposuisset per vocem forte Græcis ipsis inauditam, ut ἄγημα, sed procul dubio voce usus est, Græce doctis satis nota, ut ἀγάπημα, ἄγαλμα.]

["Dubium videtur, utrum in Hesych. pro, Ἀτάλματα· παίγνια, scribi debeat, Ἀγάλματα· παίγνια, an vox repetenda sit ab ἀτάλλω, quod idem interpretatur σκιρτῶ. Euripides quidem canem dixit Ἑκάτης ἄγαλμα apud Plut. de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. Quod ego cum (Eustathio et) aliis *Hecatæ delicias* explicem, non *Hecatæ symbolum*, ut placet doctissimo Ignarræ de Palæstra Neap. p. 180. Euripidis versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 33. Ἄγαλμα, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται—οὕτω καὶ Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ φασι θύονται. Ἦν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης· Καὶ κύων ἀκράχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι. (Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 327., Ἀγάλματα Ἑκάτης· αἱ κύνες, θύονται γὰρ αὐτῇ.) Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. l. c. p. 336.): Ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκαταστῆναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde Hesych. in v. (Ἀγάλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ διότι καὶ αὐτὴν ἔνιοι κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Ἑκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας, ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 7. "V. Pors. ad Eurip. Hec. v. 1255., et Brunck. ad Apoll. R. iii. 1215., (loco inf. laudando)." Schæf. iu Mss. Adde Albert. ad Hesych. v. Ἄγαλμα, cuj. hæc sunt verba:—"Ἄγαλμα est Oblectamentum Hecates, quia sc. Hecate canibus oblectabatur. Sic Dea cum cane ludens conspicitur in Marmore antiquo ap. Cuper. Monum. Antiq. p. 197. Adi Broukhus. ad Tibull. L. 1. (El. 2. 54.), Th. Gale ad Herod. L. iv. p. 246. J. F. Gronov. ad Stat. p. 188., et Berkel. ad Steph. Byz. in Ζήρυνθος." Ceterum quum voci Ἑκάτη cum derivatis suis nullum Noster in Thes. locum tribuat, hanc occasionem nacti fuse de Dea illa agemus, quippe quæ sæpissime a Gr. scriptt. memorata sit. In primis autem digna est quæ explicetur phrasis satis obvia, sed vulgo parum intellecta,

[Ἑκάτης δεῖπνον. Luc. Dial. Mort. i. T. i. p. 330., Καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιουτο. Ubi Scholia: Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἔτίθετο ὑπὸ των παλαιῶν ἐπὶ των τριόδων, καθάρσια τυχὸν των ζώντων. Τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς ευπορίαν. Τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο: " Declaravit hunc locum Brodæus Misc. 1. 24. 25., expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου et ὠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. vii., prioris etiam D. M. xxii., quæ viros eruditos non fugeruut, Erasm. Chil. in Hecatæ Cœna, Turneb. Advers. xxvi. 7., Wouwerium ad Petron. p. 637., Erhardnm p. 647., Des. Heraldum ad Martial. vii. Epigr. 53., et denique Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quædam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissæ curæ partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset; lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandæ causa circumferrentur: quocirca, ne contractæ labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, sæpius in triviis abjici τὰ καθάρσια, sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimæ religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio Libelli Περὶ Ι, N. Hecatæ vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum, neque enim id facile definivero, * Ἑκαταῖα dicebantur; quæ si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille fœdissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosth. insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. d., sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo, is enim actor Cononem in jus vocaverat, audire se refert Bacchium quendam, (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Gr. nomen reperitnr), et Aristocratem ipsumque illum Conon., Ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους[1] ἐπωνυμίαν

[1] "Τρίβαλλοι, vel Τριβαλλοί, Sycophantæ, aut Mensarum asseclæ. V. Hesych. et Aristoph. enarratorem." H. St. Thes. Ind. Locus Hesych. est hic: Τρίβαλλοι· συκοφάνται. Οἱ δέ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. Cod. Ven. teste Schowio habet, θωπευτικοὺς—τρίβοντας, pro quo Musurns recte dedit, θωπευτικῶς—διατρίβοντας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τρίβαλλος· ἔθνος Θρᾳκῶν, ἢ ἐπώνυμον τῶν συκοφαντούντων. Etym. p. 765. 55., Τρίβαλλοι· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι, οἱ δὲ τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους κατατρίβοντας. Photius p. 441.: Τριβαλλοί· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κονῶνος· Οἰκίας καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν. Οἱ δὲ τοὺς εἰκαίους καὶ τοὺς βίους κατατρίβοντας. "Τριβαλλοί, [sic Brunck. ad Aristoph. Av. v. 1529. 1533. 1627. et 1677.] ita etiam Etym. M., sed Hesych. rectius cum acuto in antepenult., Τρίβαλλοι [sic in Cod. Ven. legi testatur Schow.] Pro οἰκίας Alberti legit μειράκια." Schleusn. Animadvv. ad Phot. p. 116. Vir doctus, ut videtur, uon inspecto Demosth. loco, quem laudavit Phot., quique extat

ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Wolf., qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e cœtibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, Καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Attic. peritus non subscribat: ostendit Harpocr. in Καθάρσιον, et Pollux viii. 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, Καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etym. quando interpretatur, Ὀξυθύμια·[1] τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quæ, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa facta, subjicit, Ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud Harpocr. in eadem voce Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἐφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam Hesych. etiam, Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα, [illegible] δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum. sed et * Ἑκάταιον, Hecates signum aut statua, itidemque * Ἑκατήσιον, et * Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800.[2] Jani porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum,

in p. 1269. 9. ed. Reisk., Ἀκούω γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Βάκχιόν τέ τινα, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀριστοκράτην, τὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθαρμένον, καὶ τοιούτους ἑτέρους τινὰς, καὶ Κόνωνα τουτονὶ, ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν, nesciebat Albertium μειράκια pro οἰκίας non dedisse ex ipsius conjectura, sed ex Demosth. sumsisse. Fingit Aristoph. barbaros esse Deos ita nominatos: Av. v. 1528., ΠΕ. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστιν; ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕ. μανθάνω. Ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο. ΠΡ. Μάλιστα πάντων· ἐν δέ σοι λέγω σαφές. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν Παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω. Loc. h. laudavit Steph. B., cui Τριβαλλοὶ ἔθνος Ἰλλυρικόν. "Triballi in Mœsia habitarunt: v. Thucyd. ii. 96. et iv. 101. Sed habuit hoc vocabulum etiam comicam vim, ita ut sycophantæ eo iudicarentur." Brunck. Alexis et Antiph. ἐν Ὕπνῳ, ap. Athen. xv. p. 671. d.: Οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα· Οὔ φασι τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις Δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον Πωλεῖν ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν. * "Τριβαλλικὸς, Wessel. ad Herod. p. 303." Schæf. in Mss.

[1] V. Λέξεις ῥητορικὰς in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 287., ubi totidem verbis legitur, Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα: et p. 247., Ἑκαταῖα· τὰ τῇ Ἑκάτῃ θυόμενα, ἅπερ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα· ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν. Hæc Etym. locum, Critico summo suspectum, satis tuentur. Cum verbis istis, Ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν, confer Etym. p. 319. 39., Ἑκάτη· ἡ θεὸς, οἱονεὶ ἑκάστη τὶς οὖσα, ἡ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη, πανταχοῦ βοηθοῦσα, ἢ ὅτι ἑκάστου θεοῦ τιμῶν μετέχει. Ἑκάτην τὴν Ἄρτεμιν· ἵν' ᾖ ἕκαθεν τῶν ἀποθνησκόντων. Ubi, pro ἡ εἰς, lege καὶ εἰς, et ante πανταχοῦ insere καὶ, ex Zonara p. 658., apud quem sic legitur: Ἑκάτη· ὄνομα θεᾶς, οἱονεὶ ἑκάστη τὶς οὖσα καὶ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη καὶ πανταχοῦ βοηθοῦσα. De confusis autem καὶ et ἢ vide not. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.

[2] Vesp. v. 800., Ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ Δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας, Κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς [illegible] * δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, Ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Huc respexisse videtur Hesych. Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα. Aristoph. Ran. 366., Ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ubi Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecates. V. Bergleri et Brunckii notas. Suid.: Ἑκάτειον· Ἑκάτης ἄγαλμα, καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον· [οὗτος δειλὸς ἦν, εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα], οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών· ὃς [καὶ] Καπνὸς ἐκαλεῖτο. Cf. Idem in v. Θεαγένης et Θεαγένους χρήματα. "Ceterum nota hæc Suidæ referenda est ad loc. illum Aristoph. Lys. p. 839. (v. 64.), ἡ γοῦν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἤρετο. In versu ult. pro τἀκάτιον et sensus et metri gratia scribendum est τοὐκάτειον, quod dictum est pro τὸ Ἑκάτειον, i. e. Hecates simulacrum, ut ante nos recte etiam monuit Bentl. ad Fragm. Callim. ccxxvii. Florens Christ. in l. h. interpretando τἀκάτιον pro Acatio vel Lembo accepit, quod a Comici mente omnino est alienum. Eundem errorem erravit etiam Bizetus, Τἀκάτιον· τὸ ἀκάτιον, τοῦτο δ' ἦν εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ. Tu pro τἀκάτιον, ut et paulo ante a nobis dictum est, scribe τοὐκάτειον, totumque h. l. sic verte, Uxor Theagenis, ut huc itura, Hecates simulacrum consuluit." Kuster. "Amplectenda est R. Bentl. emendatio proposita ad Callim. Fr. ccxxvii., et Kustero merito probata, tam ad h. l., quam ad Suid. in v. Ἑκάτειον: Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο. Typothetæ tribuendus error τοὐκάτειον, cujus suspicio in Bentl. non cadit." Brunck. Schol. ad Aristoph. Vesp. l. c.: Ἑκάτειον· ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυμένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον [sub. ἐν τῇ συνηθείᾳ] λεγόμενον. [* Ἑκάτιον] ἐν τῇ Προσῳδίᾳ Καλλίστρατος, ὡς ἐπινίκιον [ἀντὶ τοῦ * ἐπινικεῖον]· ἐν τισὶ γὰρ [δὲ] εὕρηται Ἑκατεῖον. Sic scribenda sunt ista scholia, quæ in Edit. Æm. Porti parum accurate leguntur. Recte omnino Flor. Christ.:—"Callistratus effert Ἑκάτιον, ut ἐπινίκιον. alii Ἑκατεῖον." Ἑκάτιον autem ponitur pro Ἑκατεῖον, ut * Ἴσιον pro Ἰσεῖον, idque pro * Ἰσιεῖον, Isidis templum, * Πάνιον pro * Πάνειον, Simulacrum vel Fanum Panis. V. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxxiv. a. et not. 2. Sed aliter et fortasse rectius Scholiastæ verba accepit Noster:—"Κατήσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua: quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκάταιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Κατήσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit [illegible] [et sic in Æm. Porti edit. vulgatum est.] Pro Ἑκάταιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præsertim quum idem ipse schol. subjungat, Callistratum hoc vocabulum προπαροξύνειν, ut ἐπινίκιον: in quibusdam enim exemplaribus properispomenως scriptum reperiri Ἑκατεῖον." Nomine autem Ἑκατήσιον, notante eodem Flor. Christ., fuisse olim Ephesi templum a Thrasone factum testatur Strabo xiv. (p. 919. ed. Falc.) aliudque fuisse magnificum (p. 945.) in regione Straton. eidem Hecatæ dicatum. "Secundum Tacit., Ann. iii. 62., ob merita in Parth. bell. Stratonicensium cives Jovis et Triviæ religionem tuebatur." Falconer. "Vellem edidisse Ἑκάτειον, ut est ap. Suid., et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol. [Ἑκατεῖον, non, ut vir doct. dixit, Ἑκάτειον, verba enim sunt hæc, Ἐν τισὶ γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον,] quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatæ sermo est." Brunck. ad Vesp. l. c. Altera forma, Ἑκαταῖον, extat in Hesychio. Sed egregie fallitur Brunck. Nam, [illegible] νυμφαῖος, unde τὸ νυμφαῖον, a νύμφη, sic [illegible] Ἑκαταῖον, ab Ἑκάτη, et Διδυμαῖος, unde τὸ * [illegible], a Δίδυμα, τά. Sueton. Calig. xxi., 'Destinaverat et Sami Polycratis regiam restituere, Mileti Didymæum peragere,' i. e. interprete Berkel. ad Steph. B. v. [illegible] templum, in quo Apollo Didymæus colebatur. Callim. Fragm. xxxvi. ap. Hephæst. p. 53. ed. Gaisf., Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι. Steph. B., Δίδυμα· οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διῒ καὶ Ἀπόλλωνι. "Loc. h. non tantum Apollini sed et Jovi consecratum perhibet Callim. ap. Etym. M. (p. 272. 44.), Διδυμαῖος· Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Ult. vox mendo non videtur carere: si mei arbitrii res foret, rescriberem [illegible] γεάρχαι, Principes terræ Didymorum. Ita ap. Strab. xiv. (p. 949. ed. Falc.) legimus de * Λυκιάρχαις, de Lyciæ principibus, Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται." Sed vox γεάρχης nusquam legitur, et recte se habet vulg. scriptura, modo reponas ex Hephæst. γενάρχαι pro γενάρχα. "Melior est Hephæst. lectio." Bentl. Sed mirum est Bentl. credere potuisse, Etym. scripsisse, ut hodie in ejus opere legitur, Διδυμαῖος· Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Si quidem Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Apoll. significent, quomodo fit, ut ad hanc rem probandam Etym. versum afferat, in quo, non Apollo, sed Jupiter, Didymorum princeps dicitur? Librarii nempe incuria, non Etym. ipsius, qui proculdubio hoc fere modo scripsit, Διδυμαῖος, καὶ Διδυμεύς· Ἀπόλλων, καὶ Ζεὺς κ. τ. λ. Corruptela loci hujus Nostro suboluisse videtur, nam in Thes. Ind. v. Δίδυμος, "Διδυμαῖος et Διδυμεὺς," inquit, "Jupiter et Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, teste Etym." Quinque autem modis efferuntur quæ * τεμενικὰ olim dicebantur nomina; nempe desinunt in αιον, vel ειον, vel ιον, vel ωον, vel εων s. ων. Forma vero in αιον desinentium semper venit, vel a nominibus in η desinentibus, ut in exemplis modo citatis, vel a nominibus in α, ut τὸ Ἡραῖον ab Ἥρα, τὸ Ἀθήναιον ab Ἀθηνᾶ, vel a nominibus in ης, ut τὸ Ἑρμαῖον ab Ἑρμῆς, præter τὸ Ἀφροδίσιον ab Ἀφροδίτη, (noluit enim Attica elegantia Ἀφροδιταῖον dicere), et τὸ Διδυμαῖον a Δίδυμα τά. Receptæ scripturæ Ἑκάταιον, pro Ἑκαταῖον, favet, quod Ἀθήναιον scribatur, non Ἀθηναῖον, sed vide nos infra. Brunck. in Aristoph. e Suid. Ἑκάτειον edidisse vellet, sed contra Attic. scriptt. usum. Quis enim Atticus Νυμφεῖον dixerit pro Νυμφαῖον? [illegible] ιον et ιον desinentis hæc exempla notavimus, * Σεραπεῖον, * Σεραπίειον, * Σεραπίδειον, * Σεραπίδιον, Ἀσκληπιεῖον, * Ἀσκληπίειον (vide nos l. c. et Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Συναγ. λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 452.. Ἀσκληπιεῖον· * πεντασυλλάβως [illegible]) Ὀλυμπιεῖον, [illegible] Διονυσεῖον, Διονύσιον, (Eugenius, teste Suida, scripsit περὶ τῶν * τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται, οἷον Διονύσειον, [illegible]. Aristoph. [illegible] ap. Etym. p. 420. 4. Ἦισαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου,) Ἀμμωνεῖον, * [illegible], * Ἀπολλωνεῖον, Ἀπολλώνιον, * Δημήτρειον, Δημήτριον, (Steph. B.. Τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς [illegible], [illegible] ubi L. Holst. * Ἀμμωνιεῖον recte reposuisse videtur), * Νεμεσεῖον, Nemesis templum, (Steph. B. * Ἰσεῖον· πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος οἱ οἰκοῦντες, Μετάβολοι, τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν, * προπερισπᾶται δὲ, ὡς * Ἱρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, καὶ τῶν ὅσα [illegible] γενικῆς [illegible] ἐφύλαξαν [illegible] τεμενικῶν, τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος. "videtur scripsisse * Ἱερεῖον, vel potius * Ἡρεῖον." L. Holst.) Συναγ. λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 430., Ἀπολλώνιον· βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (ii. 91.) ἀναγνωστέον, Καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα δρώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδώνειον δῆλον ὅτι Δώριον. Idem articulus legitur in Suida v. Ἀπολλώνιον, sed apud eum deest καὶ ante Ποσειδώνιον, et Διονύσιον additur καὶ Δημήτριον, et pro Δώριον est Δωριέων. Cf. idem Suid. in v. Ἀθήναιον (ubi insere τὰ ante τοιαῦτα), et v. Δημήτρειος καρπὸς, et v. Ποσειδώνιον, ap. quem legas, καὶ Ποσειδώνιον—καὶ Δημήτριον—Δωριέων. In v. [illegible]νειον ap. eund. locum

in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatæ cœuam a ditioribus iustructam, pro- A positamque fuisse in triviis, ut ab infimæ sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol.

sic corrupte exhibetur, Ποσειδώνειον· διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. Καὶ Ποσειδώνειον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα (in v. Ἀθήναιον est ὁμωνύμως) τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδάνειον, δῆλον ὅτι Δωρίεων, ubi Ποσειδώνειον pro Ποσειδώνιον bis irrepsit, et verba, διὰ διφθόγγου, utpote a recentioribus Suidæ assuta, delenda sunt, nisi glossam mutilam esse statuas. Ceterum hinc sua sumsit Eust. loco mox citando. Herodian. Fragm. xix. ap. Hermann. Gr. Gr. 307.: Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπεῖον, ὡς Ἀσκληπεῖον· οὐ γὰρ ὅμοια· ὅθεν Ἀσκληπεῖον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπεῖον δὲ οὔ, ἀλλὰ Σεραπίδειον, (Σεραπίδειον, Hermann. probante Bastio ad Greg. Cor. 650.) λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικα (κτητικοῦ, Hesl. l. c.) σχήματος τὸ δ φυλάξει. Ἔστιν οὖν Σέραπις, Σεράπιδος, διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον). Καὶ Ἴσις, Ἴσιδος· * Ἰσίδιον (Ἰσίδειον) οὖν ἐροῦμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς * Θέτιδος * Θετίδιον εἶπε· Θετίδιον αὔδα, l. * Θετίδειον αὐδᾶ. Eurip. in Andr. 19., Hermanno citatus, Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾶ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων, sed Θετίδιον extat ap. Etym. loco inf. laudando. Idem Herodian. Fragm. xx. 308.: Ὁμοίως ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Διονυσεῖον, ὡς (Cod. teste Herm. habet καὶ, de ὡς et καὶ confusis v. not. ad Greg. Cor. p. 24. 201. 717. 781. et 816.) Ἀσκληπεῖον. Ὅσα ἐπὶ της γενικῆς ὀνόματα περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματιζόμενα περισπᾶται. Ἐπεὶ οὖν Ἀσκληπιὸς Ἀσκληπίου, Διόνυσος δὲ Διονύσου, καὶ Θησεὺς Θησέως, ἐπεὶ οὐ περισπᾶται, διὰ τοῦτο οὐκ ἐροῦμεν Θησεῖον, οὐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον, καὶ Θήσειον. Τὰ μέντοι διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐκφερόμενα οὐκέτι περισπᾶται, ἀλλ' ἀναβιβάζεται μόνον, * Ἑρμαιον, Νυμφαιον. Cf. cum postremis verbis Fragm. Lex. Gr. ap. Herm. Gr. Gr. 342.: Ἑρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα, παράγεται δε ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς ἑρμαιον καὶ ἑρμαιον. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς εφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον, ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον ἑρμαῖον, καὶ ἑρμαιον. Insignis est Eust. locus ad Od. Z. p. 1562. 48.: Ποσιδήϊον δὲ, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερόν· οὐ ἡ * προπαραλήγουσα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ὡς ἀποδραμόντος ἐκ τῆς διφθόγγου τοῦ ε, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ γέγραπται. Ἁπλοῦν δε τοῦ Ποσιδήϊον παραγώγου ὀνόματος, ἢ τὸ * Ποσιδεῖον * προπερισπωμένως ὡς τὸ Ἰσεῖον, καὶ Εἰδωλεῖον (v. H. St. Thes. i. 1106. h.), καὶ Ἡρακλεῖον, ἃ δηλοῖ ναὸν Ἴσιδος, καὶ εἰδώλων, καὶ Ἡρακλέους, ἢ * προπαροξυτόνως Ποσείδιον. Ὥσπερ φασὶ καὶ Ἀπολλώνιον βραχέως, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐχρῆν δὲ τοὺς ἐκ Ποσειδῶνος κατάγοντας, ὡς ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει, ἔτι δὲ καὶ ναυτικωτάτους καὶ νησιώτας, ἱερὸν Ποσειδωνος τιμᾷν κατ' ἐξαίρετον. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ι, κατά τινας δὲ, διὰ διφθόγγου, (i. e. Ἀπολλωνιεῖον, nt in Steph. B. l. c.), κατὰ τὸ Ἡρακλεῖον, καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλωνεῖον, ὡς Ἰσεῖον. Οὕτως οὖν ἰοῦς ἀδιάκριτον καὶ τὸ Ποσιδεῖον ἢ Ποσίδειον, ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τὸ Ποσιδήϊον. Εἰς δὲ τὰ καινὰ περιεκτικὰ, * τακτέον καὶ τὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου χορηγεῖον τοῦ Διονύσου. Ἔτι δὲ καὶ τὸ παρ' ἄλλοις, Ἄλειον, ὅπερ ἦν Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Δωρικῇ δέ φασιν ἡ τοιαύτη φράσις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον * Ῥοδιακῶς Ἄλειον, κοινῶς Ἡλιεῖον λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι Ἡφαιστεῖον καὶ Ἡλιεῖον, ἱερὸν Ἡφαίστου καὶ Ἡλίου. Ἐκεῖνος δὲ καὶ τὸ προῤῥηθὲν Ἀθήναιον, ὑποπτον ποιεῖ ἐν τῷ εἰπεῖν Ἥραιος μὲν, κύριον, Ἡραῖος δὲ, ναὸς Ἥρας, (v. Suid. et Steph. B. v. Ἀγάθη), δόξοι γὰρ ἂν ἴσως οὕτω, καὶ τὸ Ἀθήναιον * προπερισπᾶσθαι· οὐ καλὸν μέν τοι τοῦτο, ἀλλ' ὁ μεν Ἡραῖος ναὸς ἑτέρῳ λόγῳ προπερισπασθήσεται· τὸ δὲ Ἀθήναιον, τονώσει ὁμοίως ἑαυτῷ, τὰ Ἥραια. In Grammat. S. Germ., ut supra vidimus, scribitur Ἀθηναῖον, non Ἀθήναιον. At in Suida, qui eundem cum Grammat. illo artic. habet, quater scribitur Ἀθήναιον, nempe in v. Ἀθήναιον, et v. Ἀπολλώνιον, et v. Δημήτρειος καρπὸς, et v. Ποσειδώνιον. Arcadius Grammat. Ms.: Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια * προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα, θωρακεῖον, πανδοκεῖον, διδασκαλεῖον, βαλανεῖον, ἐλεγεῖον, τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ * κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. Τὸ δὲ * ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικὰ ὥσπερ τὰ ἀρσενικὰ, Ἡράκλειον, Αἰάκειον (Aéξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. p. 212., * Αἰάκιον· τόπος, οὗ φασὶ τὸν Αἰακὸν οἰκῆσαι), Διοσκόρειον, τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται, καὶ τὸ * Κορυβαντεῖον, ναὸς τῶν Κορυβάντων. Etym. 278. 25.: * Διόσκορος· οἱ μὲν, [ἐν] παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ s. Εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ s, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. Δεῖ σημειώσασθαι τὸ * δυόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. [" Rectius scribitur * διόσθυος in Sylburg. Ind., refer autem ad Lib. de Μηνῶν Ὀνομασίαις," Blomf. Addend. ad Callim. p. 400.] Ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ s· ἐστι δὲ ὄνομα μηνός. Οἱ δὲ ἐν συνθέσει λέγουσιν· ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται αἱ παραγωγαί· οἷον * Ἱεράπολις, * Ἱεραπολίτης, * Νεάπολις, * Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος (imo repone, sensu postulante, Ἀρειοπάγος), Ἀρειοπαγίτης· οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγή, οὔτε * τεμένιον, οἷον, * Θέτις, * Θετίδιον, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος, Ἡρακλῆς, Ἡράκλειον, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Αἰακὸς, Αἰακεῖον, ὁ ναὸς τοῦ Αἰακοῦ· τέμενος δὲ λέγεται τὸ ἀφιερωμένον χωρίον θεῷ ἢ ἥρωϊ. Εἰ οὖν ἐστι Διοσκορεῖον * τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ * Διοσκόρου, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἄρα οὖν τὸ * Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστί. Bast. ad Greg. Cor. p. 651.:—" In phrasi Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου, ap. Etym. p. 278. 38., Διοσκορεῖον nihil est alind qnam adject. κτητικόν: cf. L. Bos. Ellips. p. 203. et 467. Schæf." " Cave τεμένιον pro deminutivo vocis τέμενος habeas, [ut Bast. habet]; nam Grammatici certam qnandam τῶν ὀνομάτων classem dicnnt τεμένια: eadem nomina alii dixerunt τεμενικὰ, quod adject. Lexicis adde." Schæf. ad Greg. C. l. c. Ceterum cum Etym. verbis cf. Eust. ad Il. Ψ. p. 1323. 57., et ad Od. Λ. p. 1686. 57., Περὶ δὲ Διοσκούρων, διείληπται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα, ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' εξαίρετον αὐτοὶ ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι * συγκειμένως· αλλως μεν τοι εν παραθέσει, πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι, καθότι καὶ Ἑλένη κούρη Διὸς, ἔτι δὲ καὶ Ἀφροδίτη. Συναγ. Αέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 354., * Αἰγεῖον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν Αἰγέως ἥρῳον ἐν Ἀθήναις. Suid.: Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν, Αἰγέως ἥρῳον ἐν Ἀθήναις. Zonar. p. 86., Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, αἰγεῖον, δέρμα αἰγὸς ἢ καὶ μέλος. (" Leg. αἴγειον δὲ, sed quid sibi vult μέλος?" Tittmann. An legendum πέλαγος? Hesych. Αἰγεῖόν· πλοῦν πέλαγος οὕτω καλούμενον, ubi Albert. ἄπλωτον recte reposuit. Iterum Hes. Αἰγαῖον· ἄμετον πέλαγος, ubi Cod. Ven. teste Schowio habet, Αἴγεον· ἀλωτὸν, corrupte proculdubio pro Αἰγεῖον· ἄπλωτον. Constantin. Porphyr. Themat. i. 17., ab Albertio citatus, Τὸ δε Αἰγαῖον πέλαγος * βαρύπλουν ἐστὶ, καὶ δυσπέρατον.) Harpocr. s. Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Καὶ Αἰγέως ἥρῳον ἐν Ἀθήναις. Ubi notandum est Harpocr. inter Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, et Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως ἥρῳον, discrimen ponere, cum in Suid. et Grammat. S. Germ. pro uno eodemqne sumi videantur. Pansan. i. 22., Καὶ οἱ παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ καλούμενον ἥρῳον Αἰγέως. " Ἀριστάρχειον, (τὸ), Templum " Dianæ sacrum." H. St. Thes. Ind. Respicitur Plut. Qnæst. Gr. T. vii. p. 206. ed. Reisk., Διὰ τί παρὰ τοῖς Ἠλείοις παραμιῶδες ἐστι τὸ δεινότερα * Σαμβίκου παθεῖν; Λέγεται τινα Σάμβικον Ἠλεῖον ἔχοντα πολλοὺς ὑφ' ἑαυτῷ συνεργοὺς, πολλὰ περικόψαι τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ χαλκῶν ἀναθημάτων καὶ ἀποδόσθαι, τέλος δὲ συλῆσαι τὸ της * Ἐπισκόπου Ἀρτέμιδος ἱερόν· τοῦτο δ' ἐστὶ μὲν ἐν Ἠλίδι, καλεῖται δ' Ἀριστάρχειον, (lege cum Steph. nostro et Schneid. in Lex., Ἀριστάρχειον)· εὐθυς οὖν μετὰ ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν ἁλόντα βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς ἐκείνου πάθεσι γενέσθαι. " Αὐγουστεῖον, (τὸ), Locus quidam sic nominatus in honorem Augusti. V. Suid." H. St. Ind. Locus est: " Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιέ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ * ῥεγεωνάρχαι καὶ * σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. (Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς της δάφνης, propter obscuritatem nos post Kuster. aliis interpret. relinquimus.) " Hæc depromta sunt e libro Jo. Lydi ined. de Mens., ut monuit Lambec. ad Codin. p. 155., eadeoque αὐτολεξεὶ pene leguntur ap. Codin. de Origg. CPol. n. xxxii." Kuster. Zonar. p. 345.: Αὐγουστεῖον· ὀψοπώλιον. " Cf. ad Snid. v. Αὔγουστος ex Jo. Lydo de Mens." Tittmann. Sed viri hi docti rectius dixissent, si Suidam ad utrumque scriptorem, et Jo. Lydnm et Codinnm, respexisse affirmassent. Codini enim loc. in Meurs. Opp. T. vii. p. 605. sic legitnr, cum titulo, Περὶ τοῦ * Αὐγουστιῶνος: Τῇ πέμπτῃ (Suid. ιέ') τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον οἱ ῥεβεονάρχαι (Suid. ῥεγεων.) ἐν τῷ * Γουστείῳ, ἤγουν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύοντος [βασιλεύσαντος] κατὰ [τὸν] καιρόν. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστιῶνα (lege Αὐγουστεῶνα s. Αὐγουστῶνα, et in titulo, Αὐγουστεῶνος, ut δαφνῶν, Lauretum, ἀμπελῶν, κοιτῶν, παρθενῶν,) καλοῦσιν. Ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἔστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός. Διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Jo. autem Lydi locus sic exhibetur in Ed. Schow. (Lips. 1794. 8.) p. 124., Ἐν τῷ Βουστίῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου (hæc lect. in Suida vulgatam, Kust. suspectam, satis tuentur) οἱ σεβαστοφόροι ἐχόρευον, τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον * Αὐγούστιον καλουσιν. Pro Βουστίῳ leg. * Γουστίῳ: sed Kuster. tanquam ex Jo. Lydo affert Γουστεῖον, sed forte Lydi nomen pro Codino scripsit. " Apud Jo. Lydum," inquit, " rectius legitur Γουστεῖον. [Sed cave Suidæ verba pro corruptis habeas.] Loc. enim ille, de quo Suid. agit, fuit olim forum cibarium, s. ὀψοπώλιον, quod Gr. recentiores Γουστεῖον vocabant, nomine a Lat. v. Gusto detorto. Postea vero idem locus, postquam Justinian. templnm S. Sophiæ in eo condidisset, augustiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus fuit, ut testatur Codin. l. l." V. Du-Caug. v. Γουστεῖον, qui nos ad suam Constantin. Christ. i. p. 71. remittit. Descriptio Urbis Constantinop. ap. Menrs. ad Codin.: * Tetrapylum aurenm unum, Augnsteum, Capitolinm, Monetam. Idem Meurs. ib. in Codino rescribendum censet, Αὐγουστείῳ—Αὐγουστεῖον, pro vulg. Γουστείῳ—Γουστεῖον. Sed in Glossar. rectius scripsit: " Scio ap. Suid. αὐγουστεῖον legi, sed valide hanc lectionem (i. e. Γουστεῖον) defendit nominis ratio et τὸ ἔτυμον, siquidem γεῦστα, Gusta, adpellabant cupedias. Apitius de Re Culin. iv. 5., Gnstum versatile sic facies, Albas betas mimitas, porros requietos, apium, bulbos, et cochleas elixabis. Et totum illud caput est, De gustis." V. nos infra ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα. " * Σεβαστεῖον, τὸ, ein Temple des Augustus, Σεβαστὸς, Philo." Schneid. Lex. Exempla autem quartæ formæ τῶν τεμενικῶν ὀνομάτων, in ων desinentis, habes in vv., Μητρῷον, τὸ, (Αέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 280., Μητρῷον· τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, Pansan. v. 20.) et in Ἥρῳον, τὸ, de quo sic legitur in Herodiani Fragm. xxiii. ap. Hermann. Gr. Gr. 309.: Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν τάφων ἥρῳον, δέον λέγειν ἡρίον, ὡς Καλλίμαχος· Παρὰ τίνος ἡρίον ἵσταντε τουτο. Ἥρῳον δε λέγεται ἡ τοῦ ἥρωος εἰκὼν, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὔπολις· Ἥρῳον εἴπως μοι κομίσαιο τοῦ * Αὐκοῦ. Αὐκὸς γὰρ ἥρως Ἀθηναῖος. " Cod., παρὰ τινὸς. ἡρίον, τὰ γὰρ τούτων. Fragm. Callim., primo verbo excepto, emendavi ex Etym., unde verba, Τίνος ἡρίον ἵσταντε τοῦτο, in Bentl. Fragm. Callim. col-

Aristoph. ad Plut. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur, (παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι, Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη, Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι, ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἀρτέμιδα, καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. Κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. Λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται, τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα. Ἄλλως. Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν. Cf. Suid. v. Ἑκάτην.) Hoc tamen non dubito[2] quin factum fuerit lustrata domo: nam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque, (ubi vide Casaub.), in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Præterea * τριακάδες fuerunt Hecatæ, Diis inferis et manibus, qui tum propitiabantur, καὶ cræ: Append. Prov. Vatic. C. iv. n. 16., cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrationi in Τριακάς: Τριακὰς ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο.

lectione est ccli. Sed παρὰ, quod Herodian. habet, equidem non intelligo, qua ratione corrigendum sit." Hermann. "Ἴστατε diserta [diserte] citat Herodian. ap. Hermann. l. c. ubi, pro ὡς ὁ Καλλίμαχος παρά τινος ἠρίον etc., leg. puto, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Τίνος etc." Blomfield. ad Callim. p. 272. Sed Ἴστατε in Herodiano Hermanni est emendatio, non lectio Cod., qui habet τὰ γάρ. Ceterum versus ille, Ἠρῷον εἴπως καὶ κομίσαιο τοῦ Λύκου, quem Eupolidi tribuit Herodian., legitur in Aristoph. Vesp. v. 819., Θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. "Perperam vulgo, Θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. Artic. τὸ invenuste repetitur, qui jam extat in crasi θηρῷον, pro τὸ ἡρῷον. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ ansam librario dederat." Brunck. Illud μοι, quod habet Herodian., Aristophani restituendum videtur. Adde ex Luciani Ver. Hist. xxxiii. T. ii. p. 129. 6., * Νυκτῷον, τὸ, Noctis templum: Εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῷον· σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα. Quinta forma in εων desinens extat in Αὐγουστεῶν, (de quo diximus sup., et dicemus inf. ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα), et in Νυμφεών. "Νυμφεὼν Hesychio (et Phavor.) Νυμφῶν ἱερὸν, pro quo Suid. (et Phot.) habet Νυμφαῖον, Nympharum templum." H. St. Thes. Ind. Is. Voss., Νυμφεῶν· Νυμφῶν ἱερὸν, et Maussacus contra verborum ordinem Νυμφαῖον reponit. In Cod. Ven. teste Schow. est Νυμφεύων, pro quo Musurus Νυμφέων dedit, et recte quidem, ut nobis videtur, dedisset, si Νυμφεὼν scripsisset: nam id et series verborum admittit, simileque voc. Αὐγουστεὼν pro Αὐγουστεῖον satis tuetur. Sic Παρθενὼν, Palladis templum, Ionice, et præsertim Poetis metri causa, Παρθενεὼν dicitur. In Hederic. Lex., ex P. H. Larcheri Schedis aucto atque a Blomfieldio nuper edito, est: * "Νυμφαίων, ὁ, Nympharum templum V. L." Saltem scribendum esset Νυμφαιὼν, ut legitur in Nostri Thes. ii. 1099. e. An Νυμφαιὼν pro Νυμφεὼν irrepsit? Ceterum vox * Ἑκατήσιος legitur in Maneth. v. 301., Ἐκ πενίης πλουτεῖ καὶ εἰς πενίην ἀνακάμπτει, Δόξαν ἔχει τέχνης ἑκατήσιον εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει πίθεται τὰ πνεύματα φεύγειν, Καὶ κρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλομένους περίεργα. Dorvill. ad Charit. p. 768=670., a Schæf. in Mss. cit.:—" Quid sibi vult vox πίθεται? Lego πείθει. Firmicus iii. 5. loco nono: Erunt omnibus dæmonibus horribiles. Vide quoque iii. 9. 9. quo explicare potes v. 302. ubi videtur legendum Ἑκατησίου. Illi dæmones fuerunt, morbi epileptici et similes, de quibus Aretæus Diuturn. i. 4. p. 28. e., Ἡ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου." Totum loc. sic correxit G. Wakef. Sylv. Crit. ii. p. 143., ab eod. Schæf. ibid. laudatus: Δόξαν ἔχει τέχνης Ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει πείθει κακὰ πνεύματα φεύγειν, * Κακκρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλόμενος περίεργα, i. e. κατακρυφίμαις.

[1] "Supra δεῖπνον scribitur in Cod. D'Orvill. ἐξ ὠῶν καὶ τηροῦ (τυροῦ) * τηγανιακοῦ· nisi me literæ fallunt postremæ vocis. Ova lustraminibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est: eundem usum an casus frixus præstiterit, nescire me profiteor." T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 596. Teste Schol. edito ad h. l., Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους. Sed et caseum in hanc rem adhiberi solere, ut refert Schol. C. D'O., satis probabile videtur ex J. Tzetzæ Chil. v. 23. de catharmate: Εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τῇ θυσίᾳ, Τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ, καὶ μάζαν, καὶ ἰσχάδας. Mox hos Hipponactis versus affert: Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι, Κἀφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μάζαν, Καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.

[2] Hoc factum fuisse lustrata domo Criticum summum docere potuit Etymologi locus ab ipso supra partim citatus: Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα, τὰ ἐν τοῖς (ταῖς) τριόδοις τιθέμενα. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 288.: Ὀξυθύμια· τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρσια, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Suid. et Photius: Ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας οἱ Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν (εἶχον, Suid.) ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται, (ἐλέγετο, Suid.) Hesych. Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ * ἀποτρόπημα [ἀποτρόπαια, Albert. conjicit, in Cod. Ven. teste Schowio est, ἀποτρόπημα] ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι [ἀποφέρουσι, Kuster. ad Suid.], καθαίροντες τὰς οἰκίας. Τὰ οὖν * ἀνακαθάρματα [" καθάρματα melius leges, sic in v. Μέτοικοι, ἀνὰ delendum," Vales. imo lege, ut in alia Photii glossa, ἀποκαθάρματα] [illegible] Harpocration, (ex quo sua sumserunt Suid. et Phot.): Ὀξυθύμια· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς, [" forte ἡρῴοις, sic sæpissime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras," H. Vales.] Ἔνιοι μὲν, (ἔξ, Phot.) ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι (φησι, Suid.) τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν Ἐξηγητικῶν φησιν, Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας [in Phot. editum est τὴν οἰκίαν, sed Cod. D. teste Hermanno præbet τὰς οἰκίας] καθαίρωσιν. Ἐν δὲ τῷ Ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου· Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν Ἑκαταῖος, ποῦ [pro Ἑκαταῖος [illegible] quidam Codd. teste Maussaco habent [illegible], H. Vales. conjicit, [illegible] aliter legi posse.] [illegible] ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται, [illegible] T. Hemsterhusium ad Lucian. T. i. p. [illegible] ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται.] Εὔπολις Δήμοις· Ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἂν [καὶ, Maussac.] τοῖσιν ὀξυθυμίοις, Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι [illegible] περιτετριγότα. Ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδείμαντος. Eupolidis versus sic legit H. Vales., quem sequitur Schneider. in Lex.: Χρῆν ὃν (Ὃν χρῆν, Schneid.) ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι * ἐπιτετριγότα. " Atque hæc sacra cum peregissent, non ante domum redibant, quam et vestem et corpus aqua, vel fluviali, vel fontana, purificassent. Porphyr. de Abst. ii. 44. p. 87=184., Πάντες γὰρ ἐν τούτῳ ὡμολόγησαν οἱ θεολόγοι, ὡς οὔτε * ἁπτέον ἐν ταῖς ἀποτροπαίοις θυσίαις τῶν θυομένων, καθαρσίοις τε * χρηστέον· μὴ γὰρ ἴοι τις εἰς ἄστυ, μηδ' εἰς οἶκον ἴδιον, μὴ πρότερον [illegible] Casaub. ad Theophr. Charact. [illegible] "Victimas quippe [illegible] τρόπαιοι pollucre credebantur eos, qui attigissent. Quæ cum institutis sacris, sed suo arbitrio, contendit Marsham. Can. Chron. [illegible] p. 248.: Ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν [leg. νεκρῶν, [illegible] [illegible] "In Appendice Albertii ad Hesych. T. ii. p. 766. pro ἀγχονομαῖα legitur ἀγκονομαῖα, pro quo Albertius conjicit ἀποτρόπιμα, vel ἀποτρόπαια. Schleusneri Ammadvv. ad Photii Lex. p. 63. Mirum sane est virum doctum hanc Albertii conjecturam non improbasse. Omnino recte se habet vulgata scriptura, modo pro ἀγχονομαῖα scribas ἀγχονιμαῖα. (Vox ἀγχονιμαῖος, de qua vide Nostrum in Thes. T. i. p. 58. h., in Schneid. Lex. desideratur: extat quidem in Hederic. Lex., sed ἀμαρτύρως. Legitur apud Euseb. Præp. E. p. 277, Γερμανῶν οἱ πλεῖστοι ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι. Usurpavit et Eustath. ad Hom. Od. X. v. 462., a Schæf. in Mss. citatus. [illegible] εἰς τριόδους ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς ἀγχονιμαίοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς. Sed Albertium suus Hesych., Schleusnerumque suus Photius docere potuit in ἀγχονιμαῖα nihil vitii subesse: ille enim habet, Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, hic autem cum Suida et Harpocr., Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες. Et pro cruce ponitur vox ὀξυθύμια in Incerti loco, quem nobis servavit Hesych. [illegible] τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσι [illegible] κατὰ τῆς ἕδρας· Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανίδος ὀρθὸν ὀξυθύμια ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς; " Sic leg. pro ὀξυθυμίαν. Quem locum recte explicat Is. Vossius ad Catull. p. 43.. Si pro raphano [pœna] mœchis crux statuatur, nemo nos accedet. Sed frustra in iambos digerere conatus est. Quanquam facile assentior. Comici esse versus, sed e quibus nonnulla videntur intercidisse. Non improbabilis magni Valesii sententia ὀξυθύμια ita dicta fuisse a θύμῳ, arbore infelici." Pierson. ad Mœr. l. c. Valesii verba sunt hæc:—" Dicta videntur Oxythymia a thymo arbore infelici. Tzetz. Chil. v. 23., περὶ καθάρματος: Ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πότε Σκίλλαις, συκαῖς ἀγρίαις τε, καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, Τέλος πυρὶ κατέκαιον, ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις, Καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔρραινον εἰς ἀνέμους, Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ὡς ἔφην, τῆς νοσούσης. Mox Hipponactis versus refert: Λιμῷ γένηται [illegible] ἐν δὲ τῷ θυμῷ [illegible] ut Schneid. in Lex. legit [illegible] θυμῷ, ut vulgo scribitur, ut [illegible] Gaisford. ad Hephæst. p. 254., sed vellemus vir doctus nobis explicasset quonam modo lectio θυμῷ, In [illegible], hic intelligi possit] Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Schol. quoque Soph. Œd. Col. (100.): Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυγατράσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τοῦ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτῃ φησὶν [illegible] πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, τὸν θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν [illegible] τῇ φωνῇ." Cf. Hes. Phot. Suid. v. Νηφάλια et

τριακὰς ἡμέρα[1] διὰ τὴν Ἑκάτην, καὶ ἐλέγετο τριακὰς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἱππέως Κλήρου δηλοῖ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα, καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenæus autem diserte vii. p. 325. a., Τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδοται ἡ τρίγλη, διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα· τριοδῖτις γὰρ, καὶ τρίγληνος· καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ τὰ δεῖπνα φέρουσι. (Additur ibidem: Ἀπολλόδωρος δὲ, ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, τῇ Ἑκάτῃ, φησὶ, θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν του ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ', ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι Μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.—Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται· καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ * Τριγλανθίνη. Διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει, φησίν. Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, Τρίμορφε, τριπρόσωπε, Τρίγλαις κηλευμένη. Et Antiphanem Hecates cibum vocasse mœnidas et triglides auctor est idem Athenæus ibid. p. 313. b., et viii. p. 358. d, e. Huc respexit Eustath. ad Il. A. p. 87. 28.) Videntur ergo a lustratione ædium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. ii. p. 290. d.: Canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν. (Hæc verba ex poeta aliquo sumsisse videtur Plutarchus.) Idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesych., οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (cum Grammatico S. Germ. l. c.) scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα· αἱ κύνες, ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio et propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, Peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici, (pro ἐκφέρεσθαι, quod et Albertio suspectum, Heins. τρέφεσθαι, Kuster. autem ἐκτρέφεσθαι male conjecit.) Plut. Quæst. Rom. p. 280., b., Καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι. (Theocr. ii. 12., τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον, Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ[2] σκύλακες τρομέοντι Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα. Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει. Ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν,[3] καθὰ καὶ Σώφρων. Σκύλακες· διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Locus Aristoph. a J.

Νηφάλιος θυσία, Nostrum in Thes. ii. 1057. c. et Schneid. in Lex. v. Θύμος. Hoc etymon alteri, quod Lexicographi vett. exhibent, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρήσθαι, (J. Pollux ii. 231., Θυμόσοφος, καὶ θυμοῦσθαι, βαρύθυμος, ὀξύθυμος, καὶ ὀξυθυμίας, καὶ ὀξυθυμήθη, παρὰ Ἀριστοφάνει, τάχα δὲ καὶ τὸ εὐθυμεῖσθαι, καὶ ὀξυθύμια, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασι καθάρματα,) præferendum est.

[1] "Legitur τριακάτη ἡμέρα in omnibus editis nescio qui, quum nec Gr. sit, et certe Ms. Mediceus habeat, ἡ τριακὰς ἡμέρα, prout non dubito esse in aliis. Omnino solet statim Harpocration repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit." Jac. Gronov. "In transcursu videamus Harpocr. p. 172. Gron., Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα. Sic Jac. Gronov., qui, etiam tacente oraculo Mediceo, ἕρμαιον hoc invenire poterat in Phavorino. Ceteri pro τριακὰς habent τριακάτη. Corrigo τριακοστή. Gronovii quidem scriptura nullo modo ferenda: nam et statim sequitur, Καὶ ἐλέγετο τριακὰς, [at, secundum Jac. Gronov., 'omnino solet statim Harpocr. repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit,'] et, quod aliquanto gravius est, Gr. dicunt simpliciter, ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα. Video nunc Kuster. eadem ratione Suid., qui exscripsit Harpocrationem, emendasse T. iii. p. 499." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 498. Virum doctum fugit, quod hoc ipso modo locum correxissent Jungerman. ad J. Poll. iii. 102., et Joach. Kuhnius ad eund. i. 66. Hic obiter tantum, ille vero his verbis:—"Harpocrationis verba exscripsit et Suidas. Sed quid est τριακάτη ἡμέρα? In Ms. epitoma Harpocrationis legitur per notam, ἡ λ' ἡμέρα, quod profecto est τριακοστή, uti scribendum puto. Emendandum vero et illud τριάδα, et scribendum τριακάδα ex Ms. epitoma Harpocr. et Suida." Τριακάδα quidem legitur in edit. Lug. Bat. 1683., ut et in edit. Lug. Bat. 1696. Forte in editione, qua usus est Jungerm., τριάδα pro τριακάδα typothetæ culpa legitur. Ceterum mireris hanc Jungerm. notam etiam Bastii effugisse diligentiam. "Exemplum, unde discas, exitum numerorum ordinalium interdum plane negligi, petere licet e Cod. Palat. 375., qui epitomen Harpocrationis, qualem Suid. Lex. suo inseruit, complectitur. Legas ibi v. Τριακὰς, Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ λ' ἡμέρα. Verba ἡ λ' ἡμέρα legi debent ἡ τριακοστὴ ἡμέρα. Eodemque ducit scriptura Suid. et Harpocr. ed. Manss. τριακάτη ἡμέρα, nata illa ex errore perperam legentis genuinam vocem. Quod enim Jac. Gronov. dedit, ἡ τριακὰς ἡμέρα, etsi, ut videtur, Hemsterh. ad Lucian. T. i. p. 330. ita citanti probatum, ferri nequit, ac jure repudiatur a Schæf. l. c." Bastius Comment. Paleogr. p. 852. Quin recte τριακοστὴ correxerint hi critici summi, Kuster., Schæf. et Bastius, pro τριακάτη, non dubitamus, præsertim cum in Photio extet, Τριακὰς· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς. Ὑπερείδης δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν: et in Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 308., Τριακάδα· τὴν τριακοστὴν των νεκρῶν. Sed vellemus pauca addidissent de Hemsterh. conjectura, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro vulgatis διὰ θανάτου, legentis. "Loco διὰ θανάτου, pro quo Phavorinus habet, ἡ διὰ θανάτου, scribe διὰ τὴν Ἑκάτην. Τριακάδες enim fuerunt Hecatæ, Diis inferis, et Manibus, qui tum propitiabantur, sacræ: vide Append. Proverb. Vatic. c. iv. n. 16." Schlensn. Animadvv. in Photii Lex. p. 116. Mirum sane est, si Schleusn. imprudens eandem cum Hemsterh. in conjectnram incidit, iisdem verbis usus, eundemque auctorem afferens. Nos quidem quo minus mendum suspicemur latere in verbis διὰ θανάτου, quæ in Harpocrat. Suida, et Photio extant, modo ἡ ex Phavor. ante διὰ inseras, probibent hæc Zonaræ verba p. 1743., Τριακάς· χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμενον αἱ * Τριακάδες, καὶ ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα τριακὰς ἐλέγετο. De loco quodam Constantinopolitano sic dicto nihil alibi legimus. Forte intelligendus est locus, ubi facinorosi puniebantur. Hesych. * Ἑκάτη· ξύλον ἐν τοῖς * φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους * προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν. (Ubi per φυλάκια intelligi debere carceres docet Du-Cang. Glossar. Gr. v. Φυλάκιον). Et ὀξυθύμια exponi furcas quasdam, a quibus malefici suspendebantur, supra vidimus. Ceterum ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα, ut videtur, idem valet, atque ἡ τριακοστὴ τῶν νεκρῶν, i. e. Dies tricesimus mensis in mortuorum memoriam celebratus, Dies Hecatæ et Diis Manibus sacer.

[2] Sic edidit Gaisford., nulla mentione Blomf. facta, reponentis ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., Τὰν χ' αἱ σκύλακες τρομέοντι, et citantis Eurip. Suppl. v. 1181., et Æsch. Prom. V. v. 355., ubi similis confusio inter καὶ et χαὶ a Marklando et Porsono indicata est. Recte quidem Theocriti versum vir doctus emendavit, sed vellemus lectores suos docuisset quibus rationibus motus conjecturam eam faciat. Quis enim sensus est vulgatæ lectionis, Τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι? Schol.: Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Quo quid absurdius excogitari possit? "Nam canes," inquit Meursius in Spicilegio ad Theocriti Idyll. p. 8., quem in errorem suum traxit Scholiasta, "Hecatæ immolabantur olim." At ne poetæ quidem liberum esset dicere Hecaten etiam catulos timere, propterea quod ei immolabantur, in triviisque abjici pro ejus cœna solebant. Qui nos docere potnerit, in Græcorum canibus quandam cœnæ istius inesse præsagitionem, is profecto nobis erit magnus Apollo. Sed, dum id fiat, amplectenda erit Blomf. conjectura, quæ sensum efficit optimum, Τὰν χ' αἱ σκύλακες τρομέοντι, Quam etiam comites suæ canes timent, quamvis ei maxime in deliciis sint. Quemadmodum autem Theocr., ut horrendam Hecatæ majestatem nobis adumbraret, audacter dixit eam etiam comites suas caues timere, sic Tibull. i. Eleg. ii. v. 53., ut Potteri verba ad Lycophr. v. 77. usurpemus, "cum voluit dicere quandam magiam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit Hecates canes domuisse: Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas, Sola feros (f. l. feras) Hecates perdomuisse canes."

[3] Confer Æschyli Fragm. apud Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων Πρόδρομος μελάθρων. Ceterum Tzetzes ad Lycophr. v. 77., Ζήρινθον ἄντρον τῆς * κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιπῶν, hæc notavit: Καὶ γὰρ ἡ Ῥέα λέουσιν ἐποχουμένη ἡ ἡ Ἑκάτη * ξενοφυὴς οὖσα καὶ φοβερά. Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, ὥς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις· Ὁ γὰρ κύων βαύξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροταθεὶς εἴτε τι τοιοῦτον. Blomf. ad Sophr. Mim. Fragm. l. c. legit βαύξας, ut vulgo legitur. "Βαύξας lege, non βαΰξας, ut sit δισύλλαβον, est enim trimeter iambicus catalecticus," Thryllit. Sophrona vero in hoc Mimo mulieres veneficas induxisse canem sacrificantes, Blomfieldio valde probabile videtur. "Similiter Argivi apud Plut. T. vii. p. 120. 9. ed. Reisk. narrantur τῇ * Εἰλιονίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥαστώνην τῆς λοχείας." Muller. Ad voc. ξενοφυὴς, quod Lexica interpretantur Insolens specie, Inusitatam speciem habens, Thryllit. e Suida affert: Ἑκάτη· οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν σελήνην, ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις. Τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς * δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις, ὡς [ὥστε] τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας. "Hinc * πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod extat apud Euseb. de Præp. Evang. iv. 23." Kusterus. "Ceterum ob Hecatæ mentionem, ad hunc etiam Mimum referendum videtur fragmentum apud Athen. iii. p. 110. b., Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Ἄβαν Γάμῳ, καὶ ἐν Μώσαις· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου· ἄρτων ἐκτίθεται γένη· κριβανίτην, * ὄμωρον, σταιτίτην, ἐγκρίδα, ἀλευφαντίτην, ἡμιάρτιον, ὧν καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις Μίμοις μνημονεύει, λέγων οὕτως· Δεῖπνον ταῖς θεαῖς κριβανίτας, καὶ ὀμώρους, καὶ ἡμιάρτιον Ἑκάτᾳ. Legendum videtur τῇ θεᾷ, dein κλιβανίτας: pergit enim Deipnosophista, Οἶδα δὲ, ὦ ἄνδρες φίλοι, ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ στοιχείου λέγουσι καὶ κριβανον, καὶ κριβανίτην· Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν ἔφη Κλιβάνῳ διαφανεῖ καὶ ὁ Σώφρων δὲ ἔφη· Τίς σταιτίτας, ἡ κλιβανίτας, ἡ ἡμιάρτια πέσσει;" Blomf. l. c. Idem ibidem p. 387. verba Scholiastæ ad Theocr. l. c. sic citat, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ [imo φασὶ in omnibus editt. legitur] θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώ-

Toup. sic est emendatus, Τί δαί; κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ Εἰς τὰς τριόδους; a Brunck., κυνίδιον σὺ λεπρὸν, et a Blomfieldio ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., κυνίδιον λέπρεον ἐπρίω.) Ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139., (ubi vide notata), sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plut. Sympos. vii. 6. p. 708. f., Ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristoph. est (Plut. v. 596.), Δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μὴν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quæ J. Pollux servavit vi. 83. x. 81. Sophoclis verba ἐν Κρίσει, sive legas, Τὰς * Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis (cum Brunckio), quod nunc alteri præponendum ceuseo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, Hecatææ mensæ cœna. Junguntur a Luciano ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. vii. p. 713. B., Ὁρᾷν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem hæc fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat." T. Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. i. T. i. p. 330.]

"Περίστια, quæ Ister in Atticis vocari scribit τὰ "καθάρσια: ET Περιστιάρχους, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίρον-"τας." [Suidas: Περιστίαρχος· ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὴν πόλιν. Ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἢ τοῦ περιστείχειν. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησὶ, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες, περιστίαρχοι. Ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται, * μαχαιροφοροῦντος ἑκαστοῦ τῶν ἱερῶν, οἰκίαις περιειλημμένοι δημοσίαις, καὶ περίδρομον ἔχοντες. Idem articulus reperitur et in Photio p. 310., ubi Schleusner. Animadvv. p. 79. hæc notavit, 'Loco * χοιροφοροῦντες Suidas habet μαχαιροφοροῦντες.' Negligentia mira hic egit vir doctus. Suidas enim habet non μαχαιροφοροῦντες, sed μαχαιροφοροῦντος, et in eo est, Μαχαιροφοροῦντος ἑκάστου τῶν ἱερῶν, οἰκίαις περιειλημμένοι δημοσίαις, cum in Photio longe melius legatur, Χοιροφοροῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις περιειλημμένου δημοσίαις. ' Phot. in Lex. Ms. habet, χοιροφοροῦντος (imo χοιροφοροῦντες, sic enim edidit Hermann.), quæ vera lectio est. Solebant enim olim conciones, fora, theatra, aliaque loca publica, porcellis, quos χοιρίδια Græci vocant, lustrari, ut Grammatici docent. Enarrator Comici ad Acharn. p. 373. (v. 44., Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος): Εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος· ἐπειδὴ τοὺς καρποὺς αὐτῆς βλάπτει. Ἄλλως. Ὅτι καθαίρονται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χοίρῳ σφαζομένῳ. Καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν· Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὔξηται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν, (ex Æschine in Tim. p. 48. ed. Reisk., ubi sic legitur, Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὔξηται, προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους κ. τ. λ.) Τὸ δὲ θυόμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τόπων, κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ περικαθαίρων, καθαρτής· Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, καθάρσιον καλεῖ. (Postrema verba, Αἰσχ. κ. τ. λ., non ex Schol. ipso, sed ex librario aliquo profecta esse videntur.) Hesych. Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπίαις, ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστίαρχος ἐλέγετο, (ubi ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt interpretes.) J. Pollux viii. cap. 9. (sect. 104.), Οἱ ἑστίαρχοι (ex Mss. nunc editum est, περιστίαρχοι) ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρον· καθάρσιον δὲ τοῦτο καὶ χοιρίδιον ἐκαλεῖτο.' Kuster. Καὶ ante χοιρίδιον in Mss. deest. Jungermann. legit, Καθάρσιον δὲ τοῦτο χοιρίδιον ἐκαλεῖτο. Sed tu lege, cum Brunck. ad Aristoph. Eccles. v. 128., τοῦτο τὸ χ., Gr. ling. ratione sic flagitante.] "Schol. Aristoph. (ad Acharn. "v. 44., atque ex eo Suidas) tradit τὸν τῶν καθαρ-"σίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, vocatum fuisse "περιστίαρχον, nam περίστια fuisse dicta τὰ καθαρ-"σία. Exponit Hesych. Περιστίαρχος· ὁ περικαθαί-"ρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν. Utitur autem "hoc composito Aristoph. in Eccles. (v. 128., Ὁ "Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν, Πάριθ' ἐς "τὸ πρόσθεν.)" H. St. Thes. Ind. [Brunck.:— "Τὴν γαλῆν comica licentia pro τὸ χοιρίδιον." "Mustelam pro porcello ludens adhibet Aristoph.," Elmsleius ad Acharn. v. 44. Bene Bisetus:—Τὸ δὲ γαλῆν περιφέρειν, inquit, ἴσως παρὰ προσδοκίαν, καὶ γελωτος χάριν εἴρηται, δέον εἰπεῖν, τὸ χοιρίδιον· ἀλλὰ πρὸς καινὸν πρᾶγμα καινῷ καθαρσίῳ χρῆσθαι ἔδει· καινὸν γὰρ τὸ τὰς γυναῖκας ἐκκλησιάζειν, καὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα κυβερνᾷν ἐθέλειν, τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπωθούσας. Ex Hesychio discimus etiam agnellum hanc in rem usurpari solere: Ἀφροδισία ἄγρα· Σοφοκλῆς Δανάῃ, Γόνον τε (Cod. Ven. teste Schowio, γόνοιον) μήλων, κ'αφροδισίαν ἄγραν. Οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἳ δὴ (οἱ δὲ, Cod. Ven., sed vulgatam satis tuetur loci mens) πρὸς τὸν καθαρμὸν ἁρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἱρουσιν (αἱροῦσιν Guyet. recte) αὐτούς· κακως δέ. Χοίρῳ γὰρ καθαίρουσι καὶ ἄρνιῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι. "Leg. τῇ γὰρ θηλείᾳ παλεύοντες. Probat eorum sententiam, qui apud Sophoclem ἀφροδισίαν ἄγραν esse putant perdicem, quia instinctu libidinis perdix capitur. Ælian. Hist. Anim. iv. 16., Καὶ ἐκεῖνο δὲ οὐ παρήσω, ἐπεὶ καὶ ἄξιον ἀκουσαι αὐτό· ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄρρην, αἱ ἐξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἠχοῦσι." Heinsius. Recte vir doctus γὰρ pro δὲ reposuit. Sed non vidit παλεύειν cum dativo jungi non posse. Ælianus ipse l. c., Ἀμειβόμενοι δὲ οἱ πέρδικες τοὺς τρέφοντας καὶ αὐτοὶ παλεύουσι τοὺς ἀφέτους καὶ ἀγρίους. Adde Suid. v. Παλεῦσαι. Legendum igitur vel τὴν θήλειαν παλεύοντες, vel potius τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντες. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472., Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. Vide Eustathii locum ad v. Ἄγρα afferendum. Adde eundem ad Hom. Od. X. p. 796=1935. 9., Φασὶν ὅτι δῖον ἐκάλουν κώδιον ἱερεῖον τιθέντος Διὶ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς, φθίνοντος Μαιμακτηριῶνος μηνὸς ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο. Ceterum Harpocration, atque ex eo Suidas, et Photius, in v. Καθάρσιον hæc habent: Καθάρσιον· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅτερ ὠνομάζον καθάρσια. Τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν (περιστιχεῖν, Phot.), ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 269., Καθαρσίων (f. l. καθάρσιον)· χοῖρος βραχὺς ἦν τὸ καθάρσιον, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι. Testis est unus Photius p. 92. ὀπτὸν χοιρίδιον in hanc rem adhiberi solere: Καθάρσιον· χοιρίδιον ἦν ὀπτὸν, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστειχεῖν. Ubi pro περιστειχεῖν Schleusn. Cur. noviss. p. 89. recte reposuit περιστιχεῖν, aut περιστείχειν. Schol. ad Æscn. Or. in Tim. p. 724.: Τὸ καθάρσιον· ἐπεὶ ἔθος ἦν τοιοῦτο. Εἰσήρχετό τις ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ὁ περικαθαίρων

φρων, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, tanquam si Schol. velit Sophroni tribuere verba, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, cum Sophronis hac una de causa meminerit, quod Mimographus ille Syracusanus Hecaten νυκτερῶν πρύτανιν dixit. Verum, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, quæ ex φασὶ in primo sententiæ membro pendent, sunt Scholiastæ ipsius, non poetæ. Ct. Blomf. ad Æsch. Prom. V. v. 176., ubi sunt hæc: "Sophron, ut colligere licet ex Schol. Theocr. ii. 12. Hecaten vocaverit νυκτερῶν πρύτανιν." Sed de hac re dubitare non debebat vir doctus.

τὴν ἐκκλησίαν διὰ χοίρου ἐπεσφαγμένου καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ τὰ καθάρσια λαβὼν ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν, Οἱ δ' ἀπελυμάνοντο (ἀπελυμαίνοντο), καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον, (Il. A. v. 314.) Εἶτα εἰσήρχετο ὁ κῆρυξ, ὃς * θυμιατεύσας πρότερον καὶ αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὕστερον ἐβόα (πρώτῃ φωνῇ), Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων Ἀθηναίων; εἶτα εἰ μέν τις ἐβούλετο τοῦτο (τούτων) λέγειν, ἀνίστατο· εἰ δὲ ἐπὶ πολὺ βοῶντος οὐδεὶς ὑπήκουσε, δευτέρᾳ φωνῇ ἐβόα, Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πάντων Ἀθηναίων; Ἐκέχρητο δὲ ὁ περιστίαρχος χοίρῳ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀκαθάρτοις· διὰ τούτων τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας καὶ τὰ πνεύματα (τὰ) πολλάκις ἐνοχλοῦντα ταῖς διανοίαις τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πολλάκις ἄλλως βουλεύεσθαι, ἑλκων πρὸς τὰ θύματα καὶ ὥσπερ ἀποχωρίζων της ἐκκλησίας, ἵνα καθαρῶς βουλεύσωνται. Ὁ δὲ κῆρυξ διὰ τῶν θυμιαμάτων ἐπικαλῶν τὰ θεῖα (συνῆψε, vel συνῆγε) τοῖς ὁμοίοις τὰ ὅμοια, ἵνα διὰ τῆς τούτων παρουσίας ἀγαθόν τι ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι βουλεύεσθαι. Eustath. ad Il. T. p. 1183. 17., Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν * παλαγμοῖς αἵματος * χοιροκτόνου Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χερῶν. Pro παλαγμοῖς Pauw., qui locum ex Æsch. Ixione depromtum putat, ad Æsch. Fragm. p. 1114. σταλαγμοῖς legit. Sed παλαγμοῖς, notaute Butlero, tuetur Porson. ad Eurip. Orest. v. 909., qui et χράνῃ legit, non χράναι. Nos cum Pauw. legendum censemus σταλαγμοῖς, ut in Sept. c. Theb. v. 60., πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς Χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. In Eumen. v. 283. idem Æschylus dixit, Καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις, ubi inter multa, quæ affert Stanleius de porcorum usu in sacrificiis expiatoriis, etiam Apollon. R. iv. v. 704. citat, agentem de Argonautarum expiatione ob interfectum Absyrtum: Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἤ γε φόνοιο Τεινάμενη καθύπερθε σύος τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ Πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας Τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην. Scholia: Λυτήριον τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Adde Aristoph. Pac. v. 374., Ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι, ubi Schol. Ὅτι τοῖς μυουμένοις ἐστὶν ἔθος, χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης. Vide Kuhn. ad J. Poll. viii. 104., qui ex Pausania v. 16. affert, Ὁποῖα δὲ ἢ ταῖς ἑκκαίδεκα γυναιξὶν, ἢ τοῖς Ἑλλανοδικοῦσιν Ἠλείων δρᾷν καθέστηκεν, οὐ πρότερον δρῶσι, πρὶν ἢ χοίρῳ τε ἐπιτηδείῳ πρὸς καθαρμὸν, καὶ ὕδατι ἀποκαθήρωνται· γίνεται δέ σφισιν ἐπὶ κρήνῃ Πιέρᾳ τὰ καθάρσια, et ex Plut. in Præc. Polit. (T. ix. p. 243. ed. Reisk.) de Atheniensibus ita loquente, Τὸν δὲ ἐν Ἄργει πυθόμενοι * σκυταλισμὸν, ἐν ᾧ πεντακοσίους καὶ χιλίους ἀνῃρήκεσαν ἐξ αὐτῶν οἱ Ἀργεῖοι, περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκέλευσαν, ubi insere τὸ ante καθάρσιον, ut in Æschine l. c., Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. "Plut. in Phocioue (xxviii. T. iv. p. 343. ed. Reisk.) de prodigiis, Μύστην δὲ λούοντα χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι κῆτος συνέλαβε. Lege Κανθάρου λιμένι, ut docet Aristoph. Pac. (v. 145., Ἐν Πειραεῖ δήπου 'στι Κανθάρου λιμὴν,) ejusque Schol. ac Suidas." H. Vales. ad Harpocrationis Lex. v. Καθάρσιον. Scholiastæ verba sunt hæc: Ὁ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειτοὺς (l. κλειστοὺς v. Albert. ad Hesych.), εἷς μὲν ὁ Κανθάρου λιμὴν, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἥρως Κανθάρου, ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ ε'. Cf. Pausan. i. 2. Suidas: Κάνθαρος· ὄνομα λιμένος ἐν Ἀθήνησι. Flor. Christianus ad Aristoph. l. c. pro Καθαρῷ λιμένι Plutarcho restituit Κανθάρῳ λιμένι, quod Valesii conjecturæ, Κανθάρου λιμένι, de qua prorsus silere non debuerat Reiskius, præferendum censemus. Hesych. Κανθάρων· λιμὴν οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ, ubi Albertius Καγθάρου reposuit. In Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 271. est Κανθούρου λιμήν: Κανθούρου λιμήν· λιμὴν ἐστιν Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος Κανθούρου λιμήν. Quod futuris Aristophanis editoribus notandum est. Tertium autem Piræei nomen, de quo silet Schol. Aristoph., nempe Ζέα, servatum est in

A Hesych. et Photio, quorum verba jam supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxl. a. Sed in iisdem Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. p. 261. est * Ζέας: Ζέας· λιμὴν Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. Ceterum Schol. ad Æschinis locum p. 725.: Ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ἱερεῖον λαβὼν τούτῳ καθαίρει τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο λέγεται καὶ καθαρμὸς καὶ καθάρσιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε του καθάρματος. Ἔθος δὲ ἦν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα μικροῖς χοιριδίοις, ἃ καθάρσια ἐκάλουν, καὶ προσηγορεύοντο οἱ περικαθαίροντες περιστίαρχοι. Τὸ δὲ καθάρσιον ἦν χοῖρος ἐσφαγμένος, δι' οὗ καθῆραν τὴν ἐκκλησίαν. Ubi pro καθαρμὸς lege κάθαρμα, (de α et ος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 413. 458. 498. 572. 584. 773. et 852.): καθαρμὸς enim nusquam ponitur de piaculari sue, pro καθάρσιον. "De hoc more eleganter Comici enarrator ad Acharn. (l. c.), sed animadverte καθαρτὴν illic vocari eum, quem alii περιστίαρχον nominant, et κάθαρμα, quod alias καθάρσιον vocatur, cum tamen longum constituendum sit discrimen inter καθάρσια et καθάρματα, auctore Ammonio." Maussacus ad Harpocr. Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ad eundem Aristophanis locum respiciens. Ammonii locus est hic p. 79., Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καταρθῆναι ἀπορριπτούμενα. "Vulcanii conamen ἱερεῖα corrigentis, minus probo. Quid si Ammonius scriptum reliquerit χοιρίδια?" L. C. Valck. Multo tamen facilius ἱερεῖα, quam χοιρίδια in ἱερὰ potuit corrumpi. Cbarito viii. 1. p. 169., Νομίζω δὲ, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύγγραμμα τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἥδιστον γενήσεσθαι· καθάρσιον γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πρώτοις σκυθρωπῶν, ubi Dorvill. p. 648=597.:—"Καθάρσιον, nempe quasi ἱερὸν, expiatorium, lustrale. Eurip. Herc. Fur. v. 922., Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς Καθάρσι' οἴκων. Et ita recte Ammonius: Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄλλα, οἷς καθαίρονται. Quamvis etiam alia vocabula jungi possint. Sic καθάρσιον πῦρ apud eund. Eurip. eodem Dramate v. 937.: ita etiam καθάρσιον θῦμα rectum fuerit." Brunckius autem et Elmsleius, qui κάθαρμα in Aristoph. versu, Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος, (H. Valesius ad Harpocrat. de Maussaci notis, hunc versum citans, habet, Π. ω. α. εὐθὺς γένοιτε τ. κ.) de hostia illa dictum credunt, vellemus nos docuisscnt quid sit, εἶναι ἐντὸς τοῦ καθάρματος, Intra victimam esse. Sensus est, non, nt vulgo vertitur, etiam in Brunckiana versione, contra usum vocabuli, *Ut intra lustratum sitis locum*, sed, *Ut lustremini*, "Οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, dicuntur homines illiterati, et literarum expertes, quemadmodum οἱ ἐντὸς, literati et periti. Plut. in Homerum, Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη, καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν: idem alibi, Ὁ δὲ πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς Ὅμηρος πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Et rursus alibi, Πλὴν εἴ τις ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀκριβῶς ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης ἐπιστήμης λογικῆς καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, id est, Compos et præditus. Ex eo, ut videtur, sermo tractus quod ἐντὸς βελῶν

D εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, et ἐκτὸς βελῶν, qui extra." Budæi Comment. Ling. Gr. p. 179. Cf. Steph. nostrum in Thes. T. i. p. 1201. f, et in Ind. v. Ἐκτὸς, et L. Bos, de Ellips. Gr. v. Βολὴ, ubi Schæf. affert ex Plut. in Agesilao T. iii. p. 639., Σὺ γὰρ αἴτιος, οἱ συνήθεις ἔφασαν, οὐχ ὑποστὰς, ἀλλὰ τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ, καὶ φοβηθεὶς· ἐπεὶ καὶ νῦν ἂν ἐλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος, ἀλλ' ὅπως αὖθις οὐκ ἀποδειλιάσεις. Ceterum pro περιστίαρχος malit Kuster. περιεστίαρχος, "ut habet Mich. Apostolius Centur. xvi. 1.; (sic apographum Tayl. Scholiorum ad Æschinis Orat. in Tim. l. c. habet περιεστίαρχος, sed paulo post consentit apographo Griesbachiano et Goensiano, teste Reiskio.) Composita enim est hæc vox ex περὶ, et ἑστίαρχος, ut vel ex Polluce (vii. 104.) patet, qui ἑστιάρχους appellat, quos Suidas et alii Grammatici περιστιάρχους vocant." At utrum περιστίαρχος, an περιεστίαρχος scribas, nihil interest; περιστίαρχος enim contracte ponitur pro

περιεστίαρχος: exempla similis contractionis supra ad v. Ἐπικύλλωμα citavimus. Sed et ser[illegible]s verborum περιστίαρχος requirit: v. L. Bos. Animad. ad Suid. p. 183. Περιστίαρχος autem proprie denotat, ut interpretantur Schol. Aristoph. et Suid., τὸν τῶν καθαρσίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ex περὶ nempe, et ἑστίαρχος: nugantur enim, qui ἀπὸ τοῦ περιστείχειν derivent. Quod vero ad Pollucis locum attinet, ibi, pro περὶ ἑστιάρχων, ex Mss., nunc recte editum est, περὶ περιστιάρχων. "Toup. Opusc. i. p. 341.," Schæf. in Mss.[1] Ad Ὀξυθύμια[2] vero, sive Ἑκαταῖα pertinere videtur, quod e Lexicis Rhetoricis habet Etymol. p. 787. 34., Φάνιον· τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον. Ῥητορική. Vide J. Pierson. ad Mœr. 284. Notandum est id, quod tradit Schol. ad Soph. Œd. Col. v. 477.: Καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες, πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κρατῖνος ἐν Χείρωνι· Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω, καὶ λάμβανε χερσὶ σχῖνον μεγάλην. "Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æschyli in Choeph. p. 232. ed. H. Steph. (v. 94.), Ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, * γάποτον χύσιν, Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, Δικοῦσα τεῦχος, * ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; sic notat, Τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀμεταστρεπτεί. Sic qui Eumenidibus sacrificabant, expleto sacrificio abibant, nec respiciebant post se, apud Sophoclem. Hinc chorus Athen. Œdipodi, quomodo sit illi sacrificandum, præcipiens, (Œd. Col. v. 488.), Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ, * Ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν· Ἔπειτ' ἀφέρπειν * ἄστροφος. Ovid. in Fastis vi. (163.), Sic ubi libavit, prosecta sub æthere ponit, Quique sacris adsunt, respicere illa vetat." H. Vales. in Notas Maussaci ad Harpocr. Lex. p. 313. ed. Lug. Bat. 1682. Eustath. ad Od. X. p. 1934. 50., Καὶ ἕτεροι μὲν δηλοῦσι τρόπους καθαρσίων ἑτέρους. Ἃ καὶ ἐξάγοντες τῶν οἴκων μετὰ τὰς ἐθίμους ἐπαοιδὰς, προσέῤῥιπτον ἀμφόδοις, ἔμπαλιν τὰ πρόσωπα στρέφοντες καὶ ἐπανιόντες ἀμεταστρεπτί. Cf. Virg. Ecl. viii. 101. et Theocr. Idyll. xxiv. 91. apud Stanl. ad Æschyli locum. Ceterum herba Περιστερεὼν sive * Ἀριστερεὼν, ῶνος, ὁ, sive Hierabotane (Sprengelio Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 179. Verbena supina) dicta veteres in lustrationibus usi sunt ad domum purgandam. Plin. xxv. 9.:— 'Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam hiera botane. Aliqui peristereon, nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicavimus. Hac Jovis mensa verritur, domus purgantur lustranturque.' Eustath. ad Od. X. p. 1935. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτά τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. Ἀριστερεὼν γοῦν, φυτὸν κατὰ Παυσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν. Hesych. Ἀριστερέων· φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων. Ubi Scalig. et Escbenbach. ad Pseudo-Orphei Argonaut. v. 919 =914. reponunt φυτῶν τῶν, Albertius autem legit, Ἀριστερεών· φυτὸν, vel φυτόν τι, sed, si quis φυτὸν τῶν malit, eum uon valde habebit repugnantem. In

[1] Idem Schæferus in iisdem Schedis hanc Hemsterhusii notam citavit, ad Luciani Necyom. vii. T. i. p. 465., Ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ * περιήγνισε δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. "Memini, qui mallet περιθειῶν, Lustrans snlphure, cnjus in purgandi cerimoniis usus erat fere præcipuus: Περιθειῶσαι· περικαθάραι, κυρίως θείῳ, Hes. quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quæ præcedentis, quod plane removendum, est emendatio: ap. eund. * Θεώματα· τὰ * περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam * Θειώματα. [Sed cave Θεώματα pro corrupto habeas. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. i. 99., Θεώσειν καὶ θεῶσαι· κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι.] Attamen in Lnciano nihil oportet mutari: nam, ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad qnem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. xii., Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldæorum nnmero: ideo de cycnis, qui ad ædem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Æl. N. A. xi. 1., Περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: [vide Æschinis et Plutarchi loca supra cit.] Athen. xiv. p. 626. f., Καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. Polyb. iv. p. 405., Καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis Περιστιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suid. ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. i. 84. Hippocr. autem Περὶ I. N. p. 302. 35., ubi præstigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet."

[2] In transcursu nobis liceat errorem notare, in quo est vir ernditissimus, Fr. Guil. Stnrzius, cnjus hæc sunt verba ad Empedoclis Carm. v. 354., Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, p. 643.:—"Versus 354. particula extat in Porphyr. Schol. ad Hom. Il. Ω. v. 54. (ad calcem fabnlarum Syntipæ ed. Matthæi Lips. 1781. 8. p. 94.), et apud Enstath. ad Il. Ω. p. 1338. 46., qui minus honeste Empedoclem locutum esse quam Homerum, ostendere per hnnc versicnlum conatur. Apud Homerum enim l. l. cadavere Achillis circa sepnlcrum Patrocli tracto Apollo dicit, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Sed Empedocle auctore mortui magis ejiciendi sunt et magis ejiciuntur ac contemnuntur, quam stercora. Scholiastes Villoisoni ad Il. l. l. dicit hæc: Καλῶς τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν· ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες, καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Ceternm versus mutilus, qui iterum, sed sine auctoris nomine, ab Eustathio affertnr ad Homer. Il. Γ. p. 384. 22., Τὸ δὲ ἀπόβλητον λέγοιτ' ἂν καὶ ἔκβλητον κατὰ τὸ, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, restitui ita possit, ut ab initio ponantnr verba, εἰς δὲ τέλος, et in fine addatnr γε. Memoriæ autem errore factnm videtur, ut H. Steph. in Thes. T. i. p. 677. d. Heraclito trinneret verba Empedoclea." Imo Noster forte sua sumsit ex J. Polluce v. 163., Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος, κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμώτερος. Egregie vero fallitur H. Valesius, qui in Notis in Notas Maussaci ad Harpocrat. Lex. locum hoc modo distinguit, Κοπρίων ἐκβλητότερος· εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λεγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμώτερος, tanquam si Heraclito tribuere verba, Τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμώτερος, non ista, Κοπρίων ἐκβλητότερος, Polluci in animo esset. "Hoc Heracliti dictum passim celebratur ab auctoribus, Stercore abjectior. Post ἐκβλητότερος, non interpungendum erat τελείᾳ στιγμῇ. Empedoclis dictum simile recitat Eustath. [l. c.], Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, Mortui stercoribus abjectiores. Philo de Profugis, impietatem malum dicit, Ἄψυχον, καὶ νεκρὸν, καὶ κοπρίων, ὥς ἔφη τις, ἐκβλητότερον. Confer Strab. in fine Lib. xvi. [p. 1112. ed. Falc. de Arabibns, Ἴσα κοπρίᾳ ἡγοῦνται τὰ νεκρὰ σώματα· καθάπερ Ἡράκλειτός φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι· διὸ καὶ παρὰ τοὺς κοπρῶνας κατορύττουσι καὶ τοὺς βασιλεῖς:] et Origen. in Celsum Lib. v. [p. 247. ed. Spencer., Οὐδὲν δὲ μάλιστα διὰ τὰ προειρημένα λυπεῖ ἡμᾶς οὐδὲ τὸ ὑπὸ Ἡρακλείτου λεγόμενον, ὅπερ Κέλσος παρείληφεν, ὅτι νέκυές εἰσι κοπρίων ἐκβλητότεροι· καίτοι γε εἴποι τις ἂν καὶ περὶ τούτου, ὅτι τὰ μὲν κόπρια ἐκβλητά ἐστιν, οἱ δ' ἐξ ἀνθρώπου νεκυες διὰ τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, καὶ μάλιστα ἐὰν ᾖ ἀστειοτέρα, οὐκ ἐκβλητοί. Κατὰ γὰρ τοὺς ἀστειοτέρους των νόμων, μετὰ της ἐνδεχομένης ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα τιμῆς, ταφῆς ἀξιοῦται· ἵνα μὴ ὑβρίζωμεν τῇ δυνάμει τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, ἀποῤῥιπτοῦντες μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐκείνην τὸ σῶμα, ὡς καὶ τὰ τῶν κτηνῶν σώματα:] Juliani Apostatæ Orat. vii. p. 421[=226. c., Ὀλιγωρεῖν δὲ πάντῃ τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον ... τερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτοῦ leg. αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, ... μος ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττῃ,] supplendam [corrigendamque] ex Suida in Ἡράκλειτος, [cujus hæc sunt verba, Ἡράκλειτος ἔφη, ὀλιγωρεῖν πάντῃ τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ καὶ κοπρίων ἐκβλητότερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, ἕως ἂν ὁ Θεὸς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττει leg. ἐπιτάττῃ: sic in Cod. Homeri Townleyano scripta reperit G. H. Noehden, Comment. de Porphyrii Scholiis in Hom. Gottingæ 1797. 8. p. 52., Il. I. v. 699. Ἀνώγει pro ἀνώγῃ, N. v. 118., Μεθείει pro μεθείῃ, Ψ. v. 53. Ἐπιφλέγει pro ἐπιφλέγῃ, v. 191., Σκήλει pro σκήλῃ, sic, notante eodem viro erudito, in Syntipæ Fabulis, a Matthæi editis, p. 1. legitur ἔχει pro ἔχῃ, et versa vice in præf. p. xi. scriptum ἀποκοπῆσα pro ἀποκοπεῖσα:] Ensebii Hist. Eccles. p. 287. [Orat. de Laud. Constantini c. xvi. p. 544. ed. 1695., [illegible] χθὲς καὶ πρώην θεομαχοῦντες, [illegible] ἐπὶ γῆς, σκυβάλων ἐκβλητότερον, ἄπνουν, ἀκίνητον, [illegible], καὶ οὐκ [illegible] λόγος οὐδεὶς, [illegible] καί ὁ [illegible] ὤν, οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μηδεὶς ὢν πράξειέ τι;] et ibi notas Valesii." Kuhnius ad J. Poll. l. c. Adde Plutarchi Sympos. iv. 4. T. viii. p. 658. ed. Reisk., Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον. Ex his auctoribus satis patet, dictum hoc anctorem habnisse Heraclitum, non Empedoclem, ut Sturzius ab Eustath., Scholiis Homericis Porphyrii ad Syntipæ fabularum calcem, et Venetis a Villoisono editis, deceptus tradit. Scholia ad Hom. Il. X. v. 414., a L. C. Valck. e Cod. Leidens. [illegible] p. 43., Κατὰ κόπρον· ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σύμφυτον τῆς γῆς. Ἔστι δὲ ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· Εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος· γῆ ὁ [illegible] κόπρος, ἡ [illegible] δὲ γῆ νεκρός. Eadem verba extant in Scholiis Villoisoni Venetis, ubi est συρφετὸν, non, ut in Schol. Leid. corrupte legitur, σύμφυτον. "Notissima ῥῆσις Heracliti, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, de qua Kuhnius egit ad J. Poll. v. 163., sed quid sibi velit Epigramma in Epicharmum, et quo pacto debeant male sana integrari, nondum potui detegere." Valck. l. c. p. 72. b. Pro εἰς Ἐπίχαρμον reponendum est εἰς Ἐμπεδοκλέα. Alluditur autem in Epigrammate isto procul dubio ad celeberrimam illam ῥῆσιν, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, sed rectius fortasse sic scribas, Εἰμὶ νεκρὸς, κόπρος δ' ὁ νεκρὸς, γῆ δ' ἡ κόπρος, [illegible] γῆ νεκρός. Porro ex hoc dicto manavit proverbialis locutio, a J. Polluce l. c. memorata, et ab Erasmo prætermissa, Κοπρίων ἐκβλητότερος, de homine nullius pretii. Vide Kuster. ad Suid., qui sua ex Valesio l. c. sumsit.

Cod. Ven. teste Schow. est, Ἀριστερεὼν· φοιτώντων κ. τ. λ. Kuster. vulgatam lectionem retinet, vertit, 'Aristereon, planta ex illorum numero, quæ ad lustrationes adhibentur,' remittitque nos ad hanc Rentorfii notam in Vet. Poetam de Viribus Herbarum, apud J. A. Fabric. Bibl. Gr. L. iii. 26. Vol. 2. p. 641. ed. pr.:—"Verbena, verbenaca, columbacis, Latinis dicitur berba, quæ peristereon, aristereon, hiera botane Græcis. Ἀριστερεῶνα dictam esse verbenacam, ex Pausania monet Eustath. (l. c.) Sic et in Mss. Codd. apud Plin. xxv. 10. et xxvii. 4. aristereon (in edit. est peristereon, et peristereos, ut primo loco legitur in ed. Ven. 1496.) haberi testatur Commentator Plinii Harduinus p. 504. 505. Apul. de Herb. c. 3. peristereona (h. e. columbinam) hyption etiam aristereon vocat: et c. 65. Græci, inquit, peristereon orthion, alii * trigonion, alii hieran botanen; Itali (i. e. Latini) cristam gallinaceam, alii columbinam, alii ferrariam vocarunt. Sunt autem eæ, supina et recta, columbis esca admodum jucunda et familiaris, unde et hoc nomen habent. Peristereos, inquit Plinius (ex Dioscor. iv. 60.), columbis admodum familiaris, unde et nomen." Ἀρίστερεὼν autem Sopingio videtur dictum ab ἀριστερός: "a sinistra," enim, ait, "ad dextram talis circumibat lustratio." Pausanias forte apud Eustath. l. c. et Hesychius in animo habuerunt hunc insignem Pseudo-Orphei locum in Argonaut. v. 917., ubi magicæ herbæ enumerantur, Ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν, Ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης * ἀδίαντος, Καὶ θρύον, ἠδὲ * κύπειρον, ἀριστερεὼν τ', ἀνεμώνη, Ὄρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, * κυκλαμίς τ' ἰοειδὴς, Στοιχὰς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε * κάτερνες, Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον, Εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον, ἓν δ' ἄρα * κημος, Σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα, Ἀλκείη, πάνακες, καὶ * κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον, Ἄλλα τε * δηλήεντα κάτα χθόνα πολλὰ πεφύκει. Hic Cod. Ruhnk. pro ἀριστερεὼν habet περιστερεὼν, quod in metrum peccat. Sed contra legitur in Plutarcho ἀριστερεὼν, pro περιστερεὼν, quod prosæ scriptoribus in usu fuisse videtur, ut ἀριστερεὼν poetis, nempe in Sympos. i. 1. T. viii. p. 425.: Οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἔδαφη ῥαίνοντες, ὡς τούτων τινὰ τοῖς ἑστιωμένοις εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐνδιδόντων, ἀπομιμούμενοι τὴν Ὁμηρικὴν Ἑλένην * ὑποφαρμάττουσαν τὸν ἄκρατον, οὐ συνορῶσιν, ὅτι κἀκεῖνος ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν ἀπ' Αἰγύπτου μακρὰν ὁδὸν εἰς λόγους ἐπιεικεῖς καὶ πρέποντας ἐτελεύτησεν. Ἡ γὰρ Ἑλένη πίνουσιν αὐτοῖς διηγεῖται περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἄνηρ, Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας. Τοῦτο γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, τὸ νηπενθὲς φάρμακον καὶ ἀνώδυνον, λόγος ἔχων καιρὸν ἁρμόζοντα τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι καὶ πράγμασιν. "Præcedentes Edd. habent τοῖς ἀπὸ ἐρέγμασι τῶν ἀριστερέων, pro τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων, quam lectionem confirmat Dioscor. iv. 61. (p. 264. f.), ubi loquens περὶ ἱερᾶς βοτάνης, quam περιστερεῶνα etiam vocatam tradit, inter cetera scribit: Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν· δίδοται δὲ τριταίζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς περικειμένοις φύλλοις, τεταραταίζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Καλοῦσι δὲ αὐτοὶ ἱερὰν βοτάνην, διὰ τὸ εὔχρηστον ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς περιάμματα." H. Steph. Sed, cum ἀριστερεὼν extet in Æl. Hist. Anim. i. 35., forte vetus lectio in Plutarcho, modo pro ἀριστερέων scribas ἀριστερεώνων, recte se habet. Ut ἀδίαντον s. ἀδίαντος et ἀριστερεὼν s. περιστερεὼν a Pseudo-Orpheo et Plutarcho junguntur, sic a Zoroastre copulantur in Geoponic. xv. 1. 19., Χελιδόνες διὰ τὰς σίλφας σέλινον ἐντιθέασι (ταῖς νεοττίαις), φάττὰι δάφνην, κιρκοὶ θριδακίνην, ἅρπαι κισσὸν, κόρακες ἄγνον, ἔποπες ἀμίαντον leg. ἀδίαντον, κορῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον. "Anatolius (in Fabric. Bibl. Gr. Vol. iv.) p. 298., Κορώνη περιστερεῶνα ἤτοι ἱερὰν βοτάνην, nempe ægrotans comedit. Recte. Interim nostro consentit Ælian. H. A. i. 35., ubi vero ἀριστερῶνα est, (Cod. alter Gesneri habet ἀριστεῶνα: utrumque forte scribendi compendio positum pro ἀριστερεῶνα,) quod, cum etiam apud Hesych. et alios, quos notæ ad illum indicant, legatur, nolim cum Gronovio in περιστερεῶνα mutare. (Gesner. quoque περιστερεῶνα emendat.) Ceterum, ut hic cornices περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον, sic apud Anatol. l. l., Περιστεραὶ περιστερεῶνα ὀρθὴν τιθέασιν." I. N. Niclas. In Anatolii loco pro περιστερεῶνα ὀρθὴν repone π. ὀρθόν: περιστερεὼν enim genere feminino nusquam alibi legitur. "Ἀριστερεὼν, ἡ, Orph. Argon. v. 916. "s. v. a. περιστερεὼν," Schneideri Addenda ad Lex. T. ii. p. 689. b. Sed ex illo Pseudo-Orphei loco, quem supra posuimus, nihil de vocabuli hujus genere definire licet. Et ipse Schneid. in Lex. v. Περιστερεὼν rectius tradidit, Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ. Nicandri Ther. v. 860., Ἐν δὲ * περιστερόεντα κατασμώξαιο πέτηλα, ubi Scholia: Περιστερόεντα· ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον. "Περιστερεῶνα s. περιστόεντα herbam, quæ nostra est verbena officinalis, Cratevas primus fere dixit," Sprengel. Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 127. At περιστερόεις in Nicandro non est substantivum nomen, sed adjectivum. Append. ad Dioscor. iv. 60. p. 264. b., Περιστερεὼν (Ald. Cod. addit, ὀρθὸς, οἱ δὲ * περιστέριον), οἱ δὲ * τρυγώνιον, οἱ δὲ βούνιον, οἱ δὲ, ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ, * φιλτροδότης. Ubi pro τρυγώνιον reponendum est τρυγόνιον: dicitur enim τρυγὼν, ὄνος. Poema vetus de Vir. Herb. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. ii. p. 640.: Πρὸς τὰ * Κυθηρίδος ἔργα θεᾶς κυδρῆς Ἀφροδίτης· Τρυγόνιον τόδε πᾶντες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν. Ἄλλοι δ' ἄρρενα, οἱ δὲ (ἄρσενα, τοὶ δὲ, Hermaun. ad Orpb. de Hiatu p. 751.) περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν, Ὕπτιον δ' αὖ ἕτεροι χθαμαλὴν ἐπὶ γαῖαν φιλεργὸν (sic), Δοιοὶ γὰρ πεφύασσιν ὁμοιότατοι πετάλοισιν. Ὀρθὸς μὲν τείνει εὐρὺν φύσιν εἰς Ἀφροδίτην, Ὕπτιος εὐνάζει· Δύναμις δ' αὐτοῖσι μεγίστη. Εὐ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν (πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς, Hermann. l. c. p. 717.) ἀκέσασθαι Ἀμματίσας[1] περὶ σῶμα περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν Ἠελίου κόσμον τὸν ἀτέρμονα κυκλώσαντος Παύσεις ὀφθαλμοῖο * δυσαυγέας * ἀμβλυντῆρας. Ubi Rentorfius, "Τρυγώνιον," inquit, "trygonium quod sit turturibus pabulo, Ald. τριγόνιον: forsan auctor τρυγόνιον scripsit, apud Apul. (l. c.) trigonium."

[Sed, ne purgamentis istis diutius immoremur, ad Deam ipsam accedamus, cujus sacra appellabantur

[* Ἑκατήσια. J. Pollux i. 37. de Festis, a Diis quibus consecrata sunt, denominatis, Ἑκάτης, Ἑκατήσια, * Τροφωνίου, * Τροφώνια. Origen. contra Cels. vi. p. 290. ed. Spencer., Ὅπως ποτέ γὰρ ἐχέτω ταῦτα, εἴτε ψευδῶς, εἴτε ἀληθῶς, τοῖς τὰ τοῦ Μίθρου πρεσβεύουσι, καὶ Πέρσαις· τί δὴ οὖν μᾶλλον ταῦτ' ἐξέθετο, ἢ τι τῶν λοιπῶν μυστηρίων μετὰ τῆς διηγήσεως αὐτῶν; οὐ γὰρ δοκεῖ παρ' Ἕλλησιν εἶναι ἐξαίρετα τὰ τοῦ Μίθρου παρὰ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ παραδιδόμενα τοῖς ἐν Αἰγίνῃ μυουμένοις τὰ τῆς Ἑκάτης. Pausan. ii. 30., Θεῶν δὲ Αἰγινῆται τιμῶσιν Ἑκάτην μάλιστα, καὶ τελετὴν ἄγουσιν ἅνα πᾶν ἔτος Ἑκάτης, Ὀρφέα σφίσι τὸν Θρᾶκα καταστήσασθαι τὴν τελετὴν λέγοντες. Τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ναός ἐστι, ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἐν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν * Ἐπιπυργιδίαν.[2] Ἕστηκε δὲ παρὰ τῆς * Ἀπτέρου Νίκης τὸν ναόν. Gloss. Labb.: Ἑκάτη· Lucifera, P. Ἑκάτη

[1] "Ἀμματίζω, Nexibus et vinculis involvo. Hes. enim Ἀμματίζει exponit περιπλέκει, δεσμεύει," H. St. Thes. Ind. Vide "Pauw. ad Aristæn. i. 22., et Combefis. Not. in S. Andr. Cret. p. 364. n. 4.," Albert. Poliorcetica ex Libris Apollodori in Mathem. Vett. p. 36., Ἀμματίσθω δὲ πᾶς ἁρμὸς ἐφ' ἑκάτερα σχοινίοις ἢ νεύροις ἄκριβῶς περιτεινομένοις καὶ διεσφηνωμένοις, ἐγκοπὴν μικρὰν ἔχουσι κατὰ τὰς σανίδας, ἵνα μὴ διολισθαίνῃ τὸ ἄμμα, Porro universa compages ligetnr utrimque funibus aut nervis diligenter intensis et cuneatis, qui parvam babeant incisionem juxta tabulas, ne vinculum dilabatnr. Glossæ: * Καταμματίζω· Innodo. Lege, * Καθαμματίζω.

[2] "Hesych. Minervæ mentionem facit, quæ Abderæ * Ἐπιπυργίτις dicebatur, (Ἐπιπυργίτις· ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο.)" Facius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxix. a. Ἐπιπυργιδίαν certe in hoc contextu locum habere non potest. Lege Προθυριδίαν, quæ vox extat in Sexto Empir. adv. Mathem. ix. 185. p. 592., Εἴγε μὴν ἡ Ἄρτεμις θεός ἐστι, καὶ ἡ

* *νυκτοφαίνουσα·* Nocticula, P. Lævinus apud Macrob. iii. 8., Venerem igitur almum adorans, sive femina, sive mas est, ita uti alma noctiluca est. " Glossarius : Nocticula. Νυκτοφαίνουσα. Scribendum fors Noctiluca. Sed in Jo. Sarisberiense ii. 17. reperio Glossarii lectionem : Quale est quod nocticulam quandam vel Herodiadem, vel præsidem, noctis dominam concilia et conventus de nocte asserunt convocare. Si retinemus Nocticula, scribetur rectius, ut monuit Fr. Douza, Nocticola. Locus Sarisberiensis videtur desumtus ex scriptore aliquo veteri. Ubi refingendum obiter, Heroïdem, pro Herodiadem. Heroïdes, ἡρωΐναι. Papinius: Qua veteres Latias, Graiasque Heroïdas æquas. Alias non solicitaverim." Pontan. Orph. Hymn. 1. : Εἰνοδίην Ἑκάτην κλῄζω, τριοδῖτιν, ἐραννὴν, Οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον, * Τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μετὰ βακχεύουσαν, * Περσείαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην, * σκυλακῖτιν,[1] ἀμαιμάκετον βασίλειαν, Ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν, Ἡγεμόνην, νύμφην.

Ἐνοδία τὶς ἂν εἴη θεός· ἐπίσης γὰρ ἐκείνη καὶ αὕτη δεδόξασται εἶναι θεὰ ἡ Ἐνοδία, καὶ ἡ Προθυριδία, καὶ * Ἐπιμύλιος, καὶ * Ἐπικλιβάνιος " Leg. videtur Προθυραία. In Dianam Προθυραίαν s. Limentinam Forculam extat primus statim hymn. Orph., (Κλῦθί μοι, ὦ * πολύσεμνε θεὰ, πολυώνυμε δαῖμον, Ὠδίνων ἐπαρωγὲ, λεχων ἡδεῖα πρόσοψι, Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον, * Ὠκυλόχει, ἐπαρώγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.) Dicitur vero Προθυραία, quod putabatur præesse ingressui nascentium in hanc vitam." Fabric. At Hecate Προθυριδία dicebatur, quia in viis urbanis ante fores colebatur. Vide Schol. Theocr. ii. 36. Aristoph. Vesp. 800. Hesych. * Πρόπυλα· ἡ Ἑκάτη. " In Chishull. Ant. Asiat. P. ii. 9. occurrunt, Οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐργάται * προπυλεῖται, i. e. Opifices, qui Hecatæ Προπύλῃ effigies vel ἀγάλματα faciebant." Albert. Recte correxit Jac. Toll. Fortuit. S. c. i. p. 3., Προπυλαία Ἑκάτη : nam in Cod. Ven. teste Schowio legitur Πρόπυλαι, non, ut editum est, Πρόπυλα. " Non invenio Dianam nominibus, Ἐπιμύλιος, Ἐπικλιβάνιος, celebratam cultamve a veteribus : verum Carneades illa studio ad similitudinem τῆς Ἐνοδίας et Προθυραίας confinxit." Fabric. Est quidem dea * Προμυλαία dicta, sed Dianam hoc nomine vocari nusquam traditur. " Προμυλέα, Hesychio θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat potius dea, cujus simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt " deam, quæ molis præsidebat. Apud Suid. est Προμυλία, quod magis probo : Προμυλία· θεὸς προμύλιος, ἣν ἀφιδρύοντο ἐν τοῖς " μύλωσιν, ὡς Εὔνοστον." H. St. Thes. Ind. " Quum ε et αι toties permutentur, ut mox in Προνομέα, Προμυλαία scripserim, ut J. Poll. vii. 180.; Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, καὶ προμυλαία θεὸς, καὶ Εὔνοστος, probante ibid. Jungermanno." Albert. Idem Jungerm. et Suidæ Προμυλαία pro Προμυλία restituit, et quidem recte : nam in Photio p. 337., ubi idem articulus legitur, est Προμυλαία sine ulla Codicum lectionis varietate. " Μυλάντειοι Hes. θεοὶ ἐπιμύλιοι, Dii molarum præsides." H. St. Thes. Ind. In Cod. Ven. teste Schowio pro ἐπιμύλιοι est ἐπιμύλισιν. Hesych. * Μυλάς· εἷς τῶν * Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο. Pro Καμείρῳ in Cod. Ven. teste eodem Schowio scriptum videtur Καμίρῳ. Vide Hesych. in Λύκος, et nos infra ad v. Τελχίν.

[1] Gesnerus vertit, Venatricem. In Orph. Hymn. xxxvi=xxxv. in Dianam iterum occurrit, v. 9. : Ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, * ὀλβιόμοιρε, Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμοὺς, ἐλαφηβόλε, σεμνὴ, Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα, * Δρυμονία, σκυλακῖτι, * Κυδωνιὰς, αἰολόμορφε, (ubi in Δρυμονία latere aliquid vitii Hermanno videtur. An legendum Οὐρανίη?) In Lex. Heder. Σκυλακῖτις exponitur " Epith. Dianæ, quia est venatrix et canes comites habet." Nostra quidem sententia longe aliud epitheto hoc innuitur. " In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres. Has ob causas Orpheo Σκυλακῖτις, Lycophroni * Κυνοσφαγὴς appellatur." Brunck. ad Apollon. R. iii. v. 1215. Lycophronis locus est v. 77., Ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφανοῦς θεᾶς, ubi malimus θεοῦ, ut in Schol. ad Nicandri Ther. v. 462. legitur, sed ibi Schneider. nuper θεοῦ sine causa dedit. Librarii Lycophronis, cum minus concoquerent θεοῦ, in θεᾶς stulte mutarunt. Macrob. iii. 8. :—" Nonnullorum, quæ scientissime prolata sunt, male enuntiando corrumpimus dignitatem. Ut quidam legunt [apud Virgil.], Discedo, ac ducente Dea flammam inter et hostes Expedior, cum ille doctissime dixerit, *ducente Deo*, non *Dea*. Nam et apud Calvum Acterianus affirmat legendum, *Pollentemque Deum Venerem*, non *Deam*. Signum etiam ejus est Cypri barbatum corpore, sed veste muliebri cum sceptro ac statura virili ; et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam * Ἀφρόδιτον appellat. Lævinus etiam sic ait : Venerem igitur almum adorans, sive femina sive mas est, ita uti alma noctiluca est. Philochorus quoque in Atthide eandem affirmat esse Lunam, et ei sacrificium facere viros cum veste muliebri, mulieres cum virili, quod eadem et mas æstimatur et femina." In Aristoph. quidem fabulis, quæ extant, et in Brunckianis deperditarum fabularum fragmentis vocem Ἀφρόδιτος frustra quæsivimus. Sed ad eundem forte locum respexerunt Hesych. ex emendatione H. Valesii et Kusteri, Ἀφρόδιτος Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς, Παίων, ὡς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει, i. e. Pæon, rerum Amathusiarum scriptor, ut virum, vel viri specie, Venerem in Cypro formatam fuisse tradit, et Grammat. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472. : Ἀφρόδιτος· ὁ Ἑρμαφρόδιτος, παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος. Serv. in Virg. Æn. ii. 632., " Est etiam in Cypro simulacrum barbatæ Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφρόδιτον vocant, cui viri in veste muliebri, mulieres in virili veste sacrificant."

" ἙΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile et muliebre, quasi Mercurio- " Venerem diceres, et mixtum genus e Mercurio et Venere. Plin. vii. 3. ' Gignuntur et utriusque sexus, quos Hermaphroditos " vocamus, olim androgynos vocatos, et in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.' Idem xi. 49. :—'Contra mulierum paucis " prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis utriusque sexus : quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu " primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas : ceu " plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.' Suidas Ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, " ἀρρένων καὶ θηλειῶν : vel αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα : qui posterior et ἀνδρόγυνος dicitur." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 860., Ἑρμαφρόδιτον· τὸν αἰσχρῶς ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Photius p. 18., Ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασὶν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Suidas : Ἀνδρόγυνος· καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων, ἢ ἄνανδρος καὶ Ἑρμαφρόδιτος. Clem. Alex. Pædag. ii. 10. p. 221. 38., Οὔκουν οὐδὲ τὴν ὕαιναν μεταβάλλειν τὴν φύσιν * πιστευτέον ποτέ· οὐδὲ γὰρ αἰδοῖα ἔχει τὸ αὐτὸ ζῶον ἅμα ἄμφω, ἄρρενος καὶ θήλεος, καθὼς ὑπειλήφασί τινες, ἑρμαφροδίτους τερατολογοῦντες, καὶ τρίτην ταύτην, μεταξὺ θηλείας καὶ ἄρρενος, ἀνδρόγυνον καινοτομοῦντες φύσιν. " Atqui Juris auctores hoc statuunt, Lib. x. D. de Stat. Hom. Lib. xvi. sect. 1. de testibus, et boni auctores, A. Gell. ix. 2. [4. ex Plinio], Auson. Epigr. xcviii., et confirmat experientia." R. Sylburg. " Negant in re anatomica summi artifices ullum hominem esse posse, in quo sexus uterque perfectus sit ; signa tantum sexus alterius, et inchoatas notas agnoverunt, in iis, quibus hujusmodi naturam geminam inesse existimatum sit." Harduin. ad Plin. vii. 3., quem vide. Plura enim transcribere nos vetat pudor. Omnino vide Diod. S. xxxii. p. 55—64. ed. Bip. Luciani Dial. Meretr. v. T. iii. p. 291., Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες ; Idem Dial. Deor. xv. 2. T. i. p. 242., ἙΡ., Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην (ὑπερηγάπησα), ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ., Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. Id. ibid. xxiii. 1. T. i. p. 273. ΑΠ., Τί ἂν λέγοιμεν ; ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλ' οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. " De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Met. iv. 288., ubi Luciani meminit : de Hermaphrodito Diod. S. iv. p. 150. B." T. Hemsterh. Scholia : Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ, * ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. Εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. " Διώνης. * Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus : δὲ pro ἢ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest : Schol. Theocr. ad Id. i. 21., Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ * Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro scholio pro Διώνης legatur Χιόνης ; Corruptus sine dubio Strabo xiii. p. 879. A., Εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων. Illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant : nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt ; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. ix. p. 771." T. Hemsterh. Quod ad Strab. loc. attinet, pro τῶν θεῶν Tyrwhitt. ap. Falc. p. 848. reposuit τὸν θεὸν, quod et in Cod. Mosc. reperitur. An leg. Νύμφης Δωδωνίδος? Vid. Heyn. ad Apollodor. iii. 4. 3. Χιόνη quidem Gr. esse nomen non negamus, quippe quod extet in Etym. p. 87. 40., Χιόνη, ὄνομα ἡρωΐδος : Pausan. i. 38. Apollod. iii. 15. Hygin. F. 157., de Chione Boreæ et Orithyiæ filia ; Ovid. Met. xi. 300. de Chione Dædalionis filia, Apollini et Mercurio amata ; Martial. iii. 34. de scorto famoso. Sed Chionæ mentionem, ubi de Baccho sermo sit, nusquam alibi quam in Theocr. Schol. invenias, atque adeo ibi sine dubio legendum Διώνης pro Χιόνης, et in Luciani Schol. Διώνης pro Διώνη recte emendatum censemus. Homero Dione Veneris mater est, Il. E. 370., Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς, et 381., Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων : Hymn. in Apoll. 92., θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι, Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε. Eustath. ad Il. E. p. 558. 14., Ὡς πατρωνυμικὸν ἡ Διώνη ἡ τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ· ὡς γὰρ * Ἀκρίσιος * Ἀκρισιώνη, οὕτω πῶς Διὸς Διώνη· εἰ δὲ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ οἶδεν ἄρα Ὅμηρος τὴν καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γέννησιν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνος φιλομειδῆ οἶδεν αὐτήν. Hesiod. Theog. 16., Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην, Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην : v. 353., ἐρατή τε Διώνη, ubi Dione Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος filia dicitur. Etym. p. 280. 41., Διώνη· ἡ θεὸς (Zonar. p. 523., ἡ Ἀφροδίτη), ἀπὸ τοῦ Διὸς, Διώνη, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὅτι

αὐτὴ πρῶτον γέγονε (Zonar. l. c., γέγονε πρώτη) γαμετὴ τοῦ Διὸς, ἡ ἀπὸ τοῦ διδῶ, Διδώνη καὶ Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονὰς, ἡ διεύνη τὶς ἐστὶν, ἡ πρώτη * διευνασθεῖσα, ἡ ἀπὸ τοῦ διαίνεσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἀπὸ τῶν ὑετῶν, ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ. Orph. in Εὐχῇ 11. Veneris meminit, Ἀφρογενής τε θεὰ, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα, deinde v. 19. invocat, Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην. Ita edidit Herm., sed leg. Λητώ τ', εὐπλόκαμον Θείαν, σεμνήν τε Διώνην. Sic in Fr. vili. e Proclo in Tim. L. v. p. 295. 30., Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανὸν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος· Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἁγνὰς, Ἑπτὰ δὲ παῖδας ἀνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας· Θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν καὶ ἐὔφρονα Τηθὺν, Μνημοσύνην τε * βαθυπλόμου, Θείαν τε μάκαιραν· Ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν. Apollodor. i. 1., Τηθὺν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Διώνην, Θείαν. Secundum Cic. de N. D. iii. 23. Diona Oceani et Tethyos filia ex Jove Venerem tertiam (h. e. quæ Vulcani uxor et Martis mater fnit) peperit. Hygin. in præfi Ætheris et Terræ filiam facit. Vide Theocr. Id. vii. 116. xv. 11. xvii. 36. Eurip. Hel. 1104. Antig. Fragm. xvii. Apollodor. i. 3. 3. At sæpissime hoc nomine ipsa filia Venus appellatnr, Ovid. Fast. ii. 461. v. 309. de Ar. Am. iii. 3. Statio ii. Sylv. vii. 2. colles Isthmiæ Diones sunt montis Acrocorinthi in Isthmo, in quibus templum fuit Veneri sacrum. " Διωναίη dicitur Venus a matre Dione, Dionys. " Af." H. St. Thes. Ind. De Pamphylica urbe Aspendo v. 853., Ἔνθα συοκτονίησι Διωναίην ἱλάονται. Sic in Orphei Argon. v. 1331., Δωναίη Ἀφροδίτη. Vide Gesn. et Forcell. Lex. v. Dionæus. Suidas: Διωναία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη ἡ αὐτή. " Epithetum hoc Veneri proculdubio tributum fuit a * Διωνία, quæ erat urbs Cypri, teste Steph. B." Kuster. At et Διωναίη a Διωνία formari non potest, et teste eod. Steph. B. gentile est * Διωνιάται, ὡς * Κυδωνιάται. Rectius ergo statueris, urbem Διωνία nomen a Venere vel Veneris matre Diona adeptam esse. Theocr. Id. xv. 106., Κύπρι Διωναία. Sed et ad Bacchi historiam pertinere Dionam, satis patet. Dionæum antrum ap. Horat. ii. Od. i. extr. est sub Nysa, altero Parnassi jugo, quod Baccho sacrum est. Ita Acron. Hesych. Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν * βακχευτηρίας Σεμέλης, οἱ δε Βακχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία (Cod. Ven. διώνυμα) περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ, ubi pro βακχευτηρίας Palmer. Βάκχου τῆς, Vales. et Is. Voss., * βακχευτρίας. (Hesych. Βακχεία· ἑορτὴ Διονύσου, βακχεύτρια.) " Hnjus glossa mntila tantum pars in Lex. Rhetor. Ms. (ap. Bekk. Anecd. Gr. i. 225.) extat, Βάκχου Διώνη· οἱ μὲν, βακχεύτριαν Σεμέλης, οἱ δὲ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης. Recte Διώνη et βακχεύτριαν." Rubnk. in Auct. Emendd. in Hes. Sed fallitur vir doctus, hinc initio Hesychianæ glossæ Διώνη restituendum censens pro Διώνης. Alia enim est ratio Grammatici S. Germ.; alia Hesychii, apud quem verba, quæ statim leguntur, Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, vulgatam scripturam satis tnentur. Nec melior est ejusdem viri docti sententia, βακχεύτριαν Hesychio ex eod. Grammat. S. Germ. pro βακχευτηρίας restituentis, cum proculdubio utraque lectio falsa sit. Quid enim? quid rei est Βακχευτρία, τοῦ Διονύσου ἱερεία, cum Semele? Bacchæ snnt Bacchi ipsius; non Semeles, Bacchi matris. Quonam antem pacto emendandi sint Lexicographi isti, nobis in hac festinatioue non liquet. Etiam Valckenaerio ad Ammon. p. 208. (pariter ac Hemsterhusio) nomen Διώνη suspectum est:—" Pro Αἰσύλῃ in Schol. ad Hom. Il. Ξ. 486. Φαισύλῃ perbene ex Hesiodo restituendnm censuit Cantab. Iliadis Editor. [Αἰσύλη habet Villois. Scbol., sed Φαισύλη legitnr in Tzetzæ Chil. xii. 171.] Aliud ibid. est inter Bacchi nutrices nomen Διώνη, quod ego non dubitanter ita emendandum pnto, ut pro Διώνη reponatnr Θυώνη· Dione enim Bacchi fuit mater, Thyone, nntrix, uti gravissimus auctor est Panyasis ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας, Καί δ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης, ap. Schol. Pindari ad Pyth. iii. 175." Imo in Pseudo-Didymo recte se habet vox Διώνη, quæ et in Villois. Schol. reperitur. Schol. Pindari l. c.: Θυώνην (ὁ Πίνδαρος) τὴν Σεμέλην λέγει—Ἄλλως. Θυώνη· τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμία γὰρ ἐκέχρητο· εἶσι δὲ οἱ καὶ τὴν Διώνην λέγουσι, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ, (v. Valck. Diatr. c. xv.) Ἔνιοι δε τὴν Θυώνην ἑτέραν της Σεμέλης φασὶ καὶ τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Παυσανίας. Tbyone Bacchi nutrix nusqnam alibi quam in hoc Panyasidis versu dicitur; at Semeles, quicquid contradicere videatur Valck., sub nomine Thyones, poetæ et Gr. et Lat. meminerunt. Vide Pind. loc. Hesych. Θυώνη· ἡ Σεμέλη, ubi Cod. Ven. habet ἡ σεμνή. " Memorabilis est Codicis lectio, quam Mnsurus docte quidem mutavit; nescio tamen, an vere." N. Schow. Dubitare de hac correctione non debebat vir doctus: nam in seq. glossa est, Θυωνίδας· ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις, ubi Albertius affert ex Oppiani Cvn. i. 27., * Θυωναίῳ Διονύσῳ, (v. ibi Ritterh.) et ex Horatio i. 17. 23., Semeleius Thyoneus. Suidas: Θυώνη· ἡ Σεμέλη, παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὀρμᾶν. Quod matrem Thyonem in cœlum ex inferis dncit Bacchus, narratnm est ap. Diod. S. iv. 25. iii. 62. Apollod. iii. 5. 2. cf. Epigr. Cyzic. 1. Lectionem Διώνη in Schol. Hom. non sollicitandam esse, Valckenaer. docere potuit Strabo viii. p. 503. ed. Falc., Ὑπὸ τούτοις ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν * Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας καὶ τὴν Δαρδάνου γένεσιν· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ μὲν ἄλση, τό τε * Διωναῖον, καὶ τὸ * Εὐρυκύδειον. Sic locum restituit Xylander, probante Casaub. Vulgo, Ἰωναῖον—Εὐρυκίδιον. Dione enim, Bacchi nutrix, Atlantis fuit. Sed, ut ex hac digressione ad v. Ἑρμαφρόδιτος revertamur, " Hermaphroditus, Mercurii et Veneris, quorum nomina gerit, filius, Mercurio genitore satus, genitrice Cythere, Nominis nt mixti, sic corporis Hermaphroditus. Hic fuit Androgynns, vir et mulier. Quum adolescens se lavaret in qnodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nympha, illa eum amans amplexa, deos oravit, ut ex ambobus unns fieret, idque factum est. Hinc omnes Androgyni vocantur Hermaphroditi. Martial. vi. 68. Ovid. Met. iv. 383. Extat in Vett. Epigrr. Pithoei p. 8. Pulicis cujnsdam acutum epigramma in Hermaphroditum, quod hne referre non piget:—Quum mea me genetrix gravida gestaret iu alvo, Quid pareret, fertnr consuluisse deos. Mas est, Phœbus ait; Mars femina; Junoque neutrum. Quumque forem natns, Hermaphroditus eram. Quæsenti letum Dea sic ait, Occidet armis: Mars, cruce; Phœbus, aqnis. Sors rata quæque fuit. Arbor ohumbrat aquas; adscendo, decidit ensis, Quem tuleram, casu labor et ipse snper. Pes hæsit ramis, capnt incidit amne; tulique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem. Vide Menagiana T. iv. p. 432. 439. Non. iii. 89. ['Frontem fem. gen. Virg. Et frontem obscœnam rugis arat. Masc. Titin. Setina, Quasi Hermapbroditus fimbriarnm frontem gestas, leg. fimbriatum. Plautus ibid., Nam coloratum frontem habet petilis. Mutilus in fine loens est, sed facile corrigendus ex eod. Non. ii. 620., nbi: Plautus Plotino, Nam coloratam leg. coloratum frontem habet petilis habris leg. labris.] Martial. x. 4." Gesner. Thes. L. L. " Referunt Astrologi androgynorum ortus causam, in certum qnendam utriusqne stellæ, Mercnrii Venerisque coitnm: inde nomen." Harduin. l. c. Huic notioni favet, quod in Luciani Philopatr. xxiv. T. iii. p. 613. legatnr, Ὁ Ἄρης εἰ * τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; Hesych. Ἀδαγοούς· θεός τις παρὰ Φρυξίν, Ἑρμαφρόδιτος. Vide Jablonsk. snpra Lex. Vocc. peregr. p. exxxviii. a. Pausan. vii. 17.: Νομίζουσί γε μὴν οὐχ οὕτω τὰ ἐς τὸν Ἄττην, ἀλλὰ ἐπιχώριός ἐστιν ἄλλος σφίσιν ἐς αὐτὸν λόγος. Δία ὑπνωμένον ἀφιέναι σπέρμα ἐς γῆν, τὴν δε ἀνα χρόνον ἀνεῖναι δαίμονα διπλᾶ ἔχοντα αἰδοῖα, τὰ μὲν ἀνδρὸς, τὰ δὲ αὐτῷ γυναικός· ὄνομα δὲ Ἀγδίστιν αὐτῷ τίθενται. Vide Jo. Lydum de Mens. p. 89.

" ΕΡΜΑΘΗΝΗ esse dicitur Mercurii et Minervæ statua," H. St. Thes. Ind. Est statua duplex Mercurii et Minervæ; solebant enim Romani Mercnrii ac Minervæ statnas conjnngere in Gymnasiis, dicareque. Cicero ad Attic. i. 1., Hermathena tua valde me delectat, et posita ita belle est, ut totnm gymnasium ἡλίου ἀνάθημα esse videatur. Gesner. Thes. L. L. ἡλίου ἀνάθημα exponit Soli dicatum, illustre, et consuli jubet Spon. i. 4. Turnebi Advers. viii. 24. Manut. ad Cic. Attic. i. 4. Casaub. ad Cic. Attic. i. 1. p. 23. Sed omnino amplectenda est lectio, quam in Msto invenit Grævius, ejus ἀνάθημα, aut, quæ propius accedit ad ἡλίου, Casaub. conjectura, illius ἀνάθημα, probante Ernestio, qnem vide in Ind. Gr. Lat. v. Ἡλίου. Cic. ad Attic. i. 4., Quod ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est ornamentum Academiæ et proprium meæ, quod et Hermes commune omnium, et Minerva singnlare est insigne ejus gymnasii. Sic ex Ernestii conjectura dedimus: vulgo legitur, Per mihi gratum est, et ornamentum Academiæ proprium meæ.

* HERMERACLES, Mercnrii et Herculis conjunctum signum seu statua. Cic. ad Attic. i. 10., " Signa nostra et Hermeraclas, nt scribis, cum commodissime poteris, velim imponi, et si quod aliud οἰκεῖον ejns loci, quem nou ignoras, reperies, et maxime, quæ tibi palæstræ gymnasiique videbuntur esse." " Certe Athenienses," inquit Gesner. Thes. L. L., " Mercnrio et Herculi statuas in Gymnasiis ponebant. Testis Athen. xiii. (v. infra ad v. Hermerotes). Sed et Romani aram Herculi communem cum Mnsis esse volnernnt. Auctor Plut. Probl. lix. (T. vii. p. 125. ed. Reisk., Διὰ τί κοινὸς ἦν βωμὸς Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν; ἢ ὅτι γράμματα τοὺς περὶ Εὔανδρον ἐδίδαξεν Ἡρακλῆς, ὡς Ἰόβας ἱστόρηκε· καὶ τὸ πραγμα σεμνὸν ἐνομίζετο, φίλους καὶ συγγενεῖς διδασκόντων. Ὄψε δ' ἤρξαντο μισθοῦ διδάσκειν· καὶ πρωτος ἀνέῳξε γραμματοδιδασκαλεῖον Σπόριος Καρβίλιος απελεύθερος Καρβιλίου τοῦ πρώτου γαμετὴν ἐκβαλόντος.) Cf. Spon. i. 4. Lex. Pitisc. Item interpretes Cicer. loc. c."

* HERMEROTES, Signa composita ex Herme i. Mercurio et Cupidine, qui Ἔρως Græcis dicitur, quibus prisci exprimebant amori conjunctam esse eloqnentiam debere. Plin. xxxvi. 5.:—' Pollius Asinio, ut fuit acris vehementiæ, sic quoque spectari monumenta sua voluit. In iis sunt Centauri Nymphas gerentes Archesitæ [l. Arcesilai], * Thespiades Cleomenis [i. e. Musæ Thespias, Bœotiæ oppidum, incolentes], Oceanns et Jnpiter Entochi, Hippiades Stephani, Hermerotes Taurisci, non cælatoria illins, sed Tralliani.' Vide Spon. i. 4. Gyrald. Synt. Deor. ix. " Hermerotes, sic libri omnes. Mercurii et Cupidinis simul jnncta in uno lapide simulacra. Sic Hermathena, de qua nos alibi, Mercurium et Minervam indicat. In uno lapide tria interdum numina copulata esse Philodemi de Panos effigie Epigramma testatur, (in Anthol. T. ii. p. 78. ed. Jacobs.), Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος· ἃ κεφαλὰ γὰρ Μανύει Πᾶνα τὸν αἰγόκερων, Πτέρνα δὲ καὶ νηδυς, Ἡρακλέα, λοιπὰ δε μηρὼν Καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ * πτεριπτους ἔλαχε. Θύειν ἀρνήσῃ, ξένε, μηκέτι· τοῦ γὰρ ἑνὸς σοι Θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἀπτόμεθα." Harduin. " Scriptum est in statnam, qnæ simul Pana, Hercnlem, et Mercurium referebat. Winkelmann. Monim. Ined. T. ii. p. 48. hoc non de una, sed de pluribus statnis accipiebat, un groppo, in quo sibi non assentientem habet Heyninm in Comment. x. p. 90., qui animadvertit, hoc signnm male cum Hermerote confundi ab Harduino l. c. De more veterum phirium deorum signa in unum conflandi egit Huetins ad h. l. p. 32. Huic mori fortasse locnm dedit nobilissima apnd Hom. descriptio Il. B. 479., μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διΐ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δε ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι." Jacobs. Vir hic doctus non animadvertit se, dum ab Heynio stat, Harduinum Philodemi signum cum Hermerote male confundere credente, ad Huetii sententiam, eodem hoc ipso modo rem explicautis, lectores suos remisisse. Huetii enim verba sunt hæc:—" Mos fuit veterum, signa plurinm Deorum in unum conflare. Hinc Hermeraclæ, * Hermopanes [Ἑρμόπαν, ανος, ὁ, vide Schneid. Lex.] Hermerotes, * Hermanubies. Scia sic esse dicta simulacra quædam, quod infima parte in quadratam basin desinerent, qua figura Mercnrii statuæ proponi sæpe solebant, et Hermæ appellabantur. At aliqua etiam, quorum nominibns inerat Hermæ nomen, integra erant, nec a quadrata basi, sed a Mercnrii specie nomen ejus retinebant. Hujusmodi fuit simulacrum a Philodemo hic celebratum. Plurium etiam

κουροτρόφον, * οὐρεσιφοῖτιν, Λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὀσίῃσι παρεῖναι, Βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ. Lucian. Necyom. ix. T. i. p. 468., Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες· ἡγεῖτο δὲ ὁ * Μιθροβαρζάνης· βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν· ὁ δὲ Μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγών, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ * Νυχίαν Ἑκάτην, καὶ Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. "Apparet satis desumtum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet, idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην, καὶπεινὴν Περσεφόνειαν." Jac. Gronov. Hesiod. Theog. v. 768., Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, ubi J. G. Grævius hæc notavit:— "Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Hom. Il. I. (v. 569.), Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Proclus superius ad Ἔργα (v. 643.), Αἰνεῖν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Restituenda h. v. Luciani Necyom. l. c." "Secuti sumus emendationem cl. Grævii, et ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P." M. du Soul. "Quum epith. αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Græca, Proserpinæ nullo pacto conveniat, optime Grævius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu, atque adeo in ipsa Νεκυομαντείᾳ, Od. Λ. v. 47., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ,) unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vide Od. K. v. 491., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης), v. 534., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ), et v. 564., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης)." T. Hemsterh.] "Ἐπαινὴ Hesych. ἐπαι- "νετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti "ad hoc hemistichium Hom. Il. (I. v. 457.), ἐπαινὴ "Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ Schol. Hesiodi "(imo Hom.) exponit et ipse ἐπίφοβος, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινὸν, "sed addens, per antiphrasin quoque sic cognomi- "natam dici posse ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hy- "perbolice ἣν ἄν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. [Eadem "verba et in Villoisoni Schol. sunt.] Plut. et aliam "affert expositionem. Nam in Lib. de Aud. Poem. "p. 39 (=80. T. vi. ed. Reisk.), quum dixisset in "hoc Hesiodeo (E. κ. H. v. 641.), Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, "τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subjungit, "ita et ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle "quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam." H. St. Thes. Ind. ["In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimæ, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Schol. explicat ad Il. I. v. 457. Duplicem interpretationem adnotavit Hesych. Ἐπαινή· ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Aliam Eust. ad Od. K. p. 1665. 6., Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ (vulgo ἢ) αἰανὴ, τουτέστιν ἐν σκότει διάγουσα, ἢ μᾶλλον, αἰνὴ ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. (Adde eund. ad Il. I. p. 763. 46., Ἐν δὲ ἐπαραὰς, πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβοηκόλος, καὶ ἐπίουρος, καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς, ἐπαινὴ Περσεφόνεια, ἡ αἰνὴ, τουτέστι δεινὴ, et 64., Ἐπαινὴ δὲ, οὐ μόνον ἡ αἰνὴ ὡς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰανὴ διὰ τὸ ἐν σκότῳ εἶναι.) Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. v. 641. Grævius adtulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cujus commentarios Hesiodeos pœne totos sibi vindicavit. Audi Plut. περὶ Παιδ. Ἀγ. (imo, Πῶς δεῖ τὸν Νέον,) p. 23. A., Οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. xv. p. 112.; si os, aliudve quid hæserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, præcipit, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Sunt autem plane Homerici, nam præter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poetæ numeri mirifice valebant, ex Od. Λ. v. 633.: hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ, neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscæ lectionis fidem conservet. (Vide Clark. et Ernest. Vulgatæ lectioni omnino favet, quod idem epitheton ἀγαυὴ bis in hoc ipso libro Proserpinæ tribuatur, nempe v. 212., Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια, et v. 225., Ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια.) Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268., Εἰνοδίην Ἑκάτην κλῄζω, Τριοδῖτιν ἐπαινήν: vulgo scribitur ἐφανὴν, quod nullius est pretii." T. Hemsterh. ad Lucian. l. c. "Pro ἐφανὴν, quod nihili esse putarem, posui ἐραννὴν, epitheton, quod, si minus Hecatæ, certe Lunæ ac Triviæ convenire, nemo temere negaverit. Sed totus versus sic, ut conjeceram, legitur in Εὐχῇ v. 45." Gesner. ad Orph. Fragm. xxxiv. T. ii. p. 490. De præclara hac Hemsterh. emendatione silet et Hermann.]

[Apollon. R. iii. v. 1207., Πηχύϊον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας Νήησε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ ταμε λαιμὸν, Αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ * φιτροὺς, Πῦρ ὑπένερθεν ἱεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς, Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἄτουσα Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν Ἰρόις Αἰσονίδαο· πέριξ δὲ μιν ἐστεφάνωντο Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες· Στρᾶπτε δ' ἀπειρέσιον δαίων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήν γε Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο. "Nescio an huc referri debeat Varronis Ata-

Deorum atque adeo omninm signa inerant in Hierapolitanis imaginibus Syriæ Deæ et Apollinis, quarnm meminerunt Lucian. et Macrob. Ad earnm quoque exemplum fabricatum fuit Myobarbum Ausonii, de quo nos alibi fuse egimus." Athen. xiii. p. 561. d., Ἔτι δὲ καὶ οἱ τούτου (Zenone Citieo) πρεσβύτεροι κατὰ φιλοσοφίαν σεμνόν τινα τὸν Ἔρωτα καὶ παντὸς αἰσχροῦ κεχωρισμένον ᾖδεσαν. Δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ γυμνάσια αὐτὸν * συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ, τῷ μὲν λόγου, τῷ δε ἀλκῆς προεστῶτι· ὧν εὐωθεντων φιλίας τε καὶ ὁμόνοια γεννᾶται, δι' ὧν ἡ καλλίστη ἐλευθερία τοῖς ταῦτα μετιοῦσιν συναύξεται. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ συνοῦσας τινὰς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας * ἐκδήλως τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῇ. Ubi Casaub.:—"Ait Amorem in Gymnasiis solitnm συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. Notabunt studiosi de Cupidine; non emm passim obvinm. At Mercnrium et Herculem ornamenta fuisse omnium gymnasiorum, passim testautur Græci, et M. Tullius ad Attic. (i. 10.) Itaque fuerunt, qui unum ex duobus signum conficerent: Hermeraclam vocat idem Tullius." Mirum sane est Casaub. Schweighæuserique diligentiam emugisse et Plinii Hermerotes, et hæc Plutarchi verba in Coni. Præc. T. vi. p. 523. ed. Reisk., Καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν Ἑρμῆν συγκαθίδρυσαν, ὡς τῆς περὶ τὸν γάμον ἡδονῆς μάλιστα λόγου δεομένης. "Quod hic (i. e. in lapide quodam honori Antinoi dedicato) nominatur * Antinous, σύνθρονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν, dicitur Ægypti consessor et consors, illud significat: urbem de hujus nomine * Antinoum sive * Antinoopolin in Thebaide jussu Hadriani appellatam, non a fundamentis fuisse novam factam, sed ejus gratia instauratam, et quasi denuo conditam, cum ante is locus alii numini consecratus. * Besam deum illum et urbem quoque priores vocabant: quam appellationem diu etiam postea retinuerunt Ægyptii, altera Græcis relicta. Propterea fuere qui de duobus unum nomen componerent, et oppidum illud * Besantinoum appellarent. Photius patriarcha, de Helladio scriptore Ἀιγυπτίου, Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συνταξάμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου, ἤ, ὡς αὐτὸς ἐπιγράφει, Βησαντινόου. Duorum numinum appellationes in unam conflatæ, ut in Hermeraclas, Hermathena, * Heraclammon, * Hermammon." Casaub. in Spartian. p. 28. e. ed. 1620.

Sed non satis vim vocabulorum, Hermathena, Hermeracles, Hermerotes etc. percepisse viri docti videntur, interpretantes modo duorum numinum statuas in unam conflatas, modo duorum numinum statnas in una eademque basi positas, modo duorum numinum simulacra simul juncta in uno lapide. Hermathena (et sic de ceteris id genus vocabulis censendum est,) non Mercurii et Minervæ statuam significat, in qua utriusque forma effingatur integra, sed in qua forma et Dei et Deæ dimidiata viraeque parte superiore illum, parte autem inferiore hanc referente. Hoc satis patet ex Philodemi Epigr. ubi describitur statua puerilem quandam trinitatem exhibens, i. e. tres personas in uno numine, (vide quæ de Ethicorum Trinitatibus scripsit Baiterus in *Class. Journ.* N. v. p. 125. etc.) nempe capite Panis cornigero, pectore ventreque Herculis, Mercurii autem femore et auris. Patet porro id ex voce Hermaphroditus similiter composita, quæ de una eademque persona, sed natura duplici, et virili et muliebri, prædita, dicitur, et denique ex voce Besantinous, quæ non de duabus urbibus ponitur in nnam conflatis, sed de una eademque urbe, adeo Antinoi gratia instaurata et quasi denuo condita, nt pro veteri Besæ nomine apud quosdam Besantinous dicerefur, duorum numinum, Antinoi et Besæ, appellationibus in una junctis.

cini versus apud Nonium in Angues: Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum. Quernis ramis et serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Schol., adlato cantici fragm. e Sophoclis Ῥιζοτόμοις, quod a præstantissimo Valckenaerio Diatrib. Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hic proponam: Ἥλιε δέσποτα, Καὶ πῦρ, ἱερὸν, της Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,[1] τῷ δι' Ὀλύμπου Πολλὴ φέρεται καὶ γης, καίουσ' Ἱεραῖς τριόδους, στεφανωσαμένη Δρυσὶ καὶ πλεκταῖς Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Virg. Æn. vi. 256., Sub pedibus mugire solum, et juga cœpta moveri Sylvarum, visæque canes ululare per umbram, Adventante dea. Seneca Trag. in Œdip. v. 569., Latravit Hecates turba; ter valles cavæ Sonuere mœstum; tota succusso solo Pulsata tellus. Theocr. in Pharmaceut. (ii. 35.), Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται· Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres: has ob causas Orpheo Σκυλακίτις, Lycophroni * Κυνοσφαγῆς appellatur." Brunck. Locus est hic: Ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφανοῦς θεᾶς (leg. θεοῦ ex Codd. et Schol. Nicandri v. 460.) Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, * Σάον,[2] ubi "κυνοφαγοῦς Vat. 1421. Alex. et Cas. Chart. κυνοσφάγου alii, κυνοσφάγους Seld. κυνοσγανοῦς (κυνοσφανοῦς) impressi, aliique." Sebastiani Varietas

[1] "Non ausim ἔγχος cum Sealig. in φέγγος mutare, quia novator est Sophocles etiam in voce ἔγχος, in qua vide Etym. M. p. 313. 3." L. C. Valck. Diatr. in Eurip. Dram. Reliqq. p. 167. Locus est hic: Ἔγχος· τὸ δόρυ, παρὰ τὸ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος. Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος, (sed vide Eustath. mox citandum,) ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται, καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. "Videtur neutro gen. scripsisse ἱέμενον, seu ιέμενον, ut iunuit expositio, ὁρμὴν ἔχον." Sylburg. Brunckius in Lex. Sophocl., vel ex sua conjectura, vel Sylburgio monitus, dedit Ἔγχος ἱέμενον, suspicaturque non sine veri specie locum hunc ad illud pertinere Ῥιζοτόμων fragmentum, quod nobis servavit Schol. Apollon. R. An pro ἱερον, ut legitur in Schol. edito pariter atque in Schol. ex Cod. Par., reponendum ἱέμενον, ex Etymol.? Judicent rei metricæ periti. Ceterum, quod Sophocles in voce ἔγχος novator sit, præter Etym. a Valck. laudatum, docet Eustath. ad Il. Γ. p. 422. 6., Ἔγχος μὲν οὖν ἐνταῦθα καὶ ἐγχείας, πολλάκις φησὶ, δόρυ δὲ οὐδὲ εἰσάπαξ, καὶ ἴσως αὗται μὲν ὠρεκται, ἐκεῖνα δε καὶ ἀφίεντο, τυχὸν δὲ καὶ τῳ μήκει διέφερον· διὸ καὶ περὶ των μονομάχων τούτων, φησὶν ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχήσονται, et v. 34., Δύναται δὲ δολιχόσκιον ἔγχος λέγεσθαι, καὶ πρὸς διαστολὴν ξίφους, ἔγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς τραγικοῖς: ad Il. E. p. 604. 1., Καὶ ὅτι ἔγχος οὐ μόνον δόρυ δηλοῖ, ἀλλά που καὶ ξίφος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, δῆλόν ἐστιν: et ad Il. Z. p. 644. 45., * Σκόπητέον δὲ εἴπερ τὸ ἑνδεκάπηχυ καὶ πρὸς διαστολὴν τινα εἴρηται, καὶ σαφήνειαν, ὡς ἔγχους δυναμένου καὶ τοῦ ξίφους λέγεσθαι. Σοφοκλῆς γὰρ ἔγχος περιπετὲς εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας, ξίφος ὂν ἐκεῖνο πάντως. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ, Ἔγχος ἐχθιστον βελων, ὧν δοθεν ὑπὸ ἐχθροῦ του Ἕκτορος· δηλον δὲ ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἐδωκεν Αἴαντι, ὁ ταυτίζεται πρὸς ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος τὸ κατὰ τὸ ξίφος· ἐκηβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. Ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. His addi potest locus, qui legitur in Œdip. Theb. v. 167., Ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω Πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας Ἄτολος· οὐδὲ νω (sic Suid. et Schol. sicque edidit Elmsleius, vulgo οὐδ' ἔνι) φροντίδος ἔγχος, Ὦι τις ἀλέξεται. Schol. Ἔγχος· * ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, οἷον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος, τουτέστι, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον. Hinc sua sumsit Suid. V. quæ de h. l. scripsit E. H. Barker. in Class. Journ. N. xv. p. 397.

[2] Scholia Tzetzæ: Κτίσμα Κυρβάντων· τὸ * Σάον σπήλαιον Θρακικὸν τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας, ubi nota τὸ Σάον, pro ὁ Σάος. "Absunt a nostris, et sane bene abesse possunt, cum eadem jam antea dicta sint. E glossa videntur adjecta." Müller. Dixerat quidem Tzetzes, Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, at non dixerat, Τὸ Σάον σπήλαιον Θρακικόν. E glossa tamen esse adjecta cum Mullero censemus, prænsam cum nusquam alibi Σάον τὸ legatur. Nicandri Ther. v. 458.: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι ἠὲ * Σάμου δυσχείμερον (lege cum Bentleio, probante Schneid., Σάμου δυσχειμέρου), αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληται, ἑκὰς * Ῥησκυνθίδος Ἥρης, Ἕβρος ἵνα * Ζωναιά τ' δρη χιόνεσσι φάληρα, Καὶ Δρύες * Οιαγρίδαο, τόθι (τό τε Bentl. probante Schneid.) Ζηρύνθιον ἄντρον, Δήεις κεγκρίνεω δολιχὸν τέρας, ὃν τε λεοντα Αἰόλον αὐδάξαντο, * περίστικτον φολίδεσσι· Τοῦ πάχετος μηκός τε πολύτροπον (sic edidit Schneider., sed vulgatam scripturam πολύστροφον, etiam Schneidero in Cur. poster. p. 244. probatam, bene exposuit Schol. beneque vertit Gorræus, Corporis hand unus monstro modus,) αἶψα δε σαρκὶ Πυθεδόναις κατέχευε δυσαλθέας· αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται· ἀεὶ δ' ὑπὸ νηδύσιν ὕδρῳ Ἄλγεσιν * ἐμβαρύθουσα μέσον κατὰ δμφαλὸν ἕζει. Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο * θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, Οὔρεα μαιμώσσων * ἐπινίσσεται ὀκριόεντα, Αἵματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δυκεύων, Ἦ Σάου ἠὲ * Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς Ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομάων, κ. τ. λ. Scholia: Ἡφαίστου δὲ νῆσον τὴν Λῆμνον, καὶ Ὅμηρος, Κάππεσεν ἐν Λήμνῳ. Σάμον δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθράκην λέγει. Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ * Ῥησκύνθου, ὄρους Θράκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν εσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Ὑντίνου Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Της Αἴνου δε πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· οὗ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμου εστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσιν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Οἰαγρίδην δὲ τὸν Ὀρφέα λέγει. * Οἴαγρος γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ἄλλοι δε τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς (sic Schneid.; sed vulgo θεοῦ, recte, ut supra monstravimus), ὅ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης——Καὶ ὁ Σαος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου· μέμνηται δε τούτων τῶν τόπων ἐν Λήμνῳ τε καὶ Σαμοθράκῃ, τὰς νήσους ἑκατέρων ἀπὸ τούτων σημαίνων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρακικὴ Σάμος. Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὅς Ἀντίμαχος, Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἦν ρα τιτύσκει Δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῆσι Μοσύχλου. Καὶ Ἐρατοσθένης φησὶ, Παμφαίνεσκε * Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἴσον. "Ignivomum illum montem fuisse, ex ipsis Antimachi versibus, et Eratosthenis fragm. discimus, et satis nota aliunde tota Lemnus propter ignis subterranei explosiones; notus Lemnius pater. Εἴκελον, ἦν relata fuerunt ad φλόγα aut simile quid, nisi potius fuit ὅρα, ubi vi sequentis consonæ articulus prodnci potest. Δαίμων, h. θεὸς, de Vulcano intelligo. Is τιτύσκει, projicit, ernctat ignem, quod activum exquisitius positum pro medio, quo Homerus utitur de eadem re, Il. Φ. v. 342., Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. Scholion vel turbatum est, vel in principio post ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου addendum καὶ Λήμνου. Hesych. * Μόσυχλον· ὄρος Λήμνου, [ubi, si exemplaria mendo careant, nota Μόσυχλον, τὸ, non, ut in Schol. ad Nicandri Ther., Μόσυχλος, ὁ.] De montibus illis, Sao et Mosychlo, apnd alios uihil memoratum legi præter Nicandrum, quem conf. etiam v. 458, 9. Hinc fragmento nostro pretium aliqnod accedit. Sai montis mentio latet fortasse obliterata in Hesych. v. Σάμου ὑληέσσης——καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, et citato ibi Schol. min. Il. N. v. 12., ubi nunc legitur, Τῆς Σαμοθράκης· τὸ μέν τοι ἐν αὐτῇ ὄρος * Σαώκη καλεῖται. Habemus tamen Saocen montem et apud Plin. H. N. iv. 12. med. [Recte omnino se habet vox Σαώκη apnd Pseudo-Didym. et Saoce apnd Plin. ubi Harduin. hæc notavit:—' Ita libri omnes, Hermolaus tamen libentius Sao agnoscit ex Nicandro—, at receptam lectionem defendit Hesych. qui et ipsam insulam eo nomine quondam appellatam tradit, ex monte hand dubie cognomine: * Σαωκίς· ἡ Σαμοθράκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. Didymus vero et montem ipsum nominat—Item Geopon. auct. ii. 5.' (imo 6, 10., ex Democrito, Τὰς δὲ ἀφ' ὑψηλῶν τόπων πηγὰς φερομένας λέγουσι, διὰ τοὺς ὑπερκειμένους τόπους, παρακειμένου τοῦ λεγομενου Σαώκους, καὶ ἔχοντος οὐ μακρὰν τῆς κορυφῆς τόπους τραχεῖς καὶ φαραγγώδεις, καὶ δυναμένους τὰ πλεῖστα τῶν οὐρανίων ὑδάτων δέχεσθαι, ubi nota gen. Σαώκους, a * Σαώκης. Alibi non Saoces, sed Saoce mons ille dicitur. Scholia Veneta ad Il. N. v. 12.: Οὐκ ἀπίθανον δε ἡ χωρὶς τοῦ μ γραφὴ, Σάου, ἀντὶ τοῦ Σάμου· τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι. Σάμοι (adde οἱ ex Pseudo-Did.) εν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος, τὸν Τρωϊκὸν (leg. ut in Pseudo-Did. μ. δ. καὶ εννατοιά ε. τῶν Τρωϊκῶν, cf. Eustath. p. 817. 16., μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι προς,) χρησμὸν ἔλαβον περὶ (leg. παρὰ, ut in Pseudo-Did.) τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρωάδι Θράκην μετοικῆσαι, ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη (adde ex Pseudo-Did. προσηγορεύθη. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.) Σάμου οὖν Θρηϊκίης, τῆς Σαμοθράκης· τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ὄρος, Σαώκη. 'De nomine utique traditum falso: quandoquidem nomen Sami jam in Homero eod. loco occurrit.' Heynius ad Apollod. Fragm. p. 429. Si vir doctus Enstath. cum Pseudo-Didymo et Scholiis Venetis contulisset, nobiscum forte statnisset vel Apollodori mentem minus recte percepisse Pseudo-Did. et Schol. Ven., vel glossas, quæ apud eos bodie leguntur, mutilas ad nostra tempora pervenisse: Eustath. enim, Ἰστέον δε, inquit, ὅτι Θρηϊκίη λέγεται ἡ Σάμος αὕτη πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τῆς Ἰωνικῆς, ἤδη δε καὶ τῆς ἐν Ὀδυσσεία * Κεφαλληνιακῆς, καὶ ὅτι ἡ Θρακικὴ αὕτη κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται, διὰ τὸ ὕψος, * σάμοι γάρ φησι τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Θρηϊκίη δε ἡ τοιαύτη, ἡ διὰ τὸ * ἀντιπαρακεῖσθαι τῇ κατὰ Θράκην χέρσῳ, ἢ ἀπό τινων Θρακῶν οἰκησάντων ἐκεῖποτε. Λέγει δε ὁ Γεωγράφος καὶ ὅτι Σάμοι ἐκ Μυκάλης πάλαι ῳκισαν ἐν αὐτῇ, ἐρημωθείσῃ κατὰ ἀφορίαν καρπῶν, ὥστε καὶ οὕτω κληθῆναι Σάμον. Ἄλλοι δὲ περὶ τῆς τοιαύτης μετοικίας, φασὶν ὅτι Σάμοι εξ Ἰωνίας μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς, εἰς τὴν Σαμοθράκην μετῴκισαν· ὡς μὴ ἂν διὰ τοὺς τοιούτους Σαμίους κληθῆναι Σαμοθράκην, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὰς πρώτας δύο αἰτίας.] Quod postea adscribit Nicandri Schol. longius patnisse Sai appellationem, atque etiam omni Samothraciæ datam, advocandus hue erit Eustath. ad Dionys. P. v. 533., qui, tradita vulgata ratione, qua * σάμους veteri sermone τὰ ὕψη valuisse, indeque insulæ nomen venisse putabant, [cf. Idem loco jam a nobis citato, et ad Il. Ω. p. 1340. 14., et Bochart. Geogr. S. I. 8. p. 377—8., voci σάμος pro celso Phœniciam originem tribuens,] sic pergit: Οἱ δέ φασιν, ὅτι Σάμος λέγεται ἡ Θρακία, οἱονεὶ Σάος τις, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, Σάμος, ἀπὸ Σάων, ἔθνους παλαιου οικήσαντος αὐτὴν, οὗ μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχραντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. Postrema habet ex Strabone x. p. 457=702., ubi noti versus Archilochi adscripti sunt. Saium vetustius insulæ fuisse nomen, docebit quoque Diod. S. iv. 47. [v. 48.], a levi mendo purgatus. Dixerat ibi primum, Τὴν Σαμοθράκην ἔνιοι μέν φασι τὸ παλαιὸν Σάμον ὀνομασθῆναι, mox aliorum sententiam allaturus pergit, Ἔνιοι δε φασι τὸ παλαιὸν Σάμον νῆσον καλουμένην, διὰ τοὺς ἀποικισθέντας ἐκ τε Σάμου καὶ Θρᾴκης, Σαμοθράκην ὀνομασθῆναι. Posteriore loco proculdubio scrib. Σάον, quo Diodorus ipse ducit, cap. seq. Saonem aliquem prodens, qui ab insula nomen suum acceperit. [Teste Wesseling, Cod. Vat. habet Σαόν-

Lectionis. "* Κυνοσφαγοῦς, Cui canes mactantur. Hanc lectionem, cui omnes nostri Codd. consonant, jam Reinesius ante Sebastian. adscripsit margini ed. Canteri, quæ est in Bibl. Cizensi; priores enim editt. omnes legunt male κυνοσφανοῦς. Inepte interpretati sunt Canter. et Sebast. adeo ipse Reichard., a Cantero deceptus, *canivoræ*, nam non a φάγω, sed a σφάττω derivatur. Cf. Reines. Varr. Lectt. p. 57." Müller. Adde Berkel. ad Steph. B., * Ζήρινθος (pro quo Muller. l. c. reponit * Ζήρυνθον)· πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρᾴκη. Λυκόφρων· Ζήρυνθος ἄντρον της κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιπών:—" Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin et calamo exarati totum versiculum non exhibent, Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνός φησιν. Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo κυνὸς φανοῦς. Quod nos divulgamus, ab unoquoque, ut spero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hic intelligere Hecaten, cui canes immolabantur; unde apud Theocr. (Id. ii. 12.) legimus, Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ (τὰν χ˜ αἱ) σκύλακες τρομέοντι. Hinc etiam Canes Ἑκάτης ἀγάλματα Hesychio dicti sunt, Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτη κύνας. Sic quoque apud Spartanos Juno Αἰγοφάγος, *Capri-vora*, nuncupatur, quod ipsi capræ immolabantur." Adde et L. Holsten. et Kuster. ad Suid. v. Ἀλλ' εἴ τις: uterque κυνοσφαγους legit vertitque *canivoræ*, cum, ut ostendit Mullerus, vertendum sit, *Deæ, cui canes mactantur*. Idem Mullerus κυνοσφαγοῦς, cui omnes ipsius Codd. consonabant, jure prætulit, sed cur neglexerit Scholiastæ ad Nicandri Ther. v. 460. testimonium, qui laudato Lycophr. versu eandem habet lectionem, nescimus.

"Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, insula Hebro Thraciæ flumini opposita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum scriptis non manifeste liquet. Cum Nostro consentit Lycophr. Scholiasta v. 449.: Γράφε καὶ τὴν Τροιζηνίαν. Ἐν Θράκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται, ὑπὸ Φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἤρα Ἱππολύτου, τοῦ Θησέως καὶ Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος παιδός· ἢ ὅτι ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἀφροδίτης, ὅπερ ἡ Φαῖδρα ἱδρύσατο. (Schol. Brev. apud Muller. p. 1082., Κύπρον, ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης νάον, τὴν Θρᾳκικήν.) Idem alio loco (v. 77.), Ζήρυνθον ἄντρον· Θρᾳκικὸν σπήλαιον, ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ * ἀνατετρῆσθαι,[1] ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. (Phavor. Ζήρινθον· ἄντρον Θρᾳκικὸν σπήλαιον. Vide quoque Etymol. in illa voce, (p. 411. 30., Ζηρυνθία· Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ· Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θράκῃ, οὐ γὰρ μόνον Ἄρεως ἱερά ἐστιν

νησον, quæ lectio, etsi editori doctissimo spreta, conjecturam hanc confirmare videtur. Certe *Saon* ille, de quo mox loquitur Diodorus, non a *Samo*, sed a *Sao* insula nomen ascitum habuit.] Superest Σάου nomen, sic latins usurpatum apud Lycophr. antiquarum vocum frequentatorem, Cass. v. 78. ubi v. Potter. [cujus hæc sunt verba:—' Ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Schol. ait esse Thraciæ montem vel antrum. Canterus insulam Saonem pouit, vel putat esse Thraciæ promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paulo ante in Samothracia posuerat; et certe Dardanus in Phrygiam e Samothracia enatavit, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionys. P. v. 524., Θρηϊκίη τε Σάμος, * Κορυβάντιον ἄστυ. Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam, quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri interpres (l. c.) Atque hinc Eustath. in Dionys. P. l. c. ait, Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρακικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται.' Imo, ut Σάμος in Dionys. P. l. c. ponitur pro urbe insulæ Sami primaria, atque adeo pro insula tota, Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ, sic in Lycophr. Σάος eandem insulæ ejusdem metropolin notat, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον.] Certiora, puto, sciremus, si Polemonis Geographicum opus de Samothracia superstes esset, citatum ab Athen. ix. p. 372. a. [Adde Apollodori Νεῶν Κατάλογον, v. Pseudo-Did. l. c., et Callistrati Hist. Samothraciæ, v. Dionys. Hal. i. 68.] Sed veniamus ad Mosychlum, alterum montem, æque prætermissum a Geographis. Attigit eum Bochart. de Colon. Phœn. i. 12., et præter Scholiastæ nostri locum nihil nisi etymologias suas potuit propinare." C. A. G. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. p. 74. Mirum est Schellenbergium prorsus silere de Wesselingii verbis ad hunc Diodori locum, Μετὰ δὲ ταῦτα των κατὰ τὴν νησον Σάωνα, γενόμενον, ὡς μέν τινες φασὶν, ἐκ Διὸς καὶ Νύμφης, ὡς δέ τινες, ἐξ Ἑρμοῦ καὶ * Ῥήνης, συναγαγεῖν τοὺς λαοὺς σποράδην οἰκοῦντας, καὶ νόμους θέμενον, αὐτὸν μὲν ἀπὸ τῆς νήσου Σάωνα κληθῆναι κ. τ. λ.:—" Σάος est Schol. Apollon. R. i. 917., Ἡ δὲ Σαμοθράκη ἐκαλεῖτο πρότερον * Λευκοσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθράκης Πολιτείᾳ, ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη, κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ [leg. * ἐπένθεσιν τοῦ μ, ut in Schol. ex Cod. Par., * ἐπεντεθέντος τοῦ μ], Θρακῶν οἰκησάντων αὐτὴν, ἐκλήθη Σαμοθράκη. [An hinc corrigendus est Eustath. ad Il. Ω. p. 1340. 14.? Σάμον δὲ ἐνταῦθα, τὴν Θρηκίην Σάμον ἤτοι Σαμοθράκην φησίν· ἢ * Λευκωνία φασὶ πρότερον ἐκαλεῖτο. Imo lege in utroque scriptore * Λευκωσία, ut legitur in Apollon. R. Schol. ex Cod. Paris. a Schæfero edito. Λευκοσία ne Gr. quidem est, ut ostendetur inf. ad v. Λευκωσία. 'Dicta etiam fuit * Λευκανία ob colorem album, sicut Albion, et hinc forte Λευκανία, Lucania, cujus promontorium Leucopetra. Heraclides de Polit., Ἡ Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία διὰ τὸ λευκὴν εἶναι, ὕστερον δὲ Θρᾳκῶν κατασχόντων, Θρακία.' L. Holsten. ad Steph. B. Forte scripsit Heraclides, Λευκωσία, quod Librariorum culpa primum in Λευκασία, deinde vero in Λευκανία corruptum fuerit. Certe permutantur nomina Λευκωσία, Λευκοσία, et Λευκασία, de una eademque Sirene et Insula ab ea dicta, ut alibi olim demonstrabitur.] Festo in v. Salios * Saon, quem, alium licet atque hunc, sine causa Salonem esse jubent: [' Salios a saliendo et saltando dictos esse, quamvis dubitari non debeat, tamen Polemon ait Arcada quendam fuisse nomine Salium, quem Æneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui juvenes Italicos ἐνόπλιον saltationem docuerit. At Critolaus Saonem ex Samothrace cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, Saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos Salios, quibus per omnes (leg. omnis) dies, ubicumque manent, quia amplæ pouuntur cœnæ, si quæ aliæ magnæ sunt, Saliares appellantur. (De hoc loco fuse egit G. Cuper. Obss. ii. 4.) Cum verba *a quo* plane referenda sint ad *Saonem*, omnino amplectenda est, quicquid vir doctus contradicat, eorum conjectura, qui pro *Saonem* reponendum velint * *Salonem*. A *Saone* enim *Salii* nomen suum adipisci non potuerunt.] Dionysio Hal. Antiqq. R. i. (61.) p. 50 (=155.) Samon; nam conflatum insulæ vocabulum ex viri locique nomine ostensurus, (Ἡι τίθενται τοὔνομα σύνθετον ἔκ τε ἀνδρὸς καὶ τόπου, Σαμοθρᾴκην), addit, Τὸ μὲν γὰρ χωρίον, τῆς Θρᾴκης, ὁ δὲ οἰκιστὴς, * Σάμων, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης * Κυλληνίδος Ῥήνης ὀνομαζομένης: quo loco, si extrita media litera Σάων legeretur, Dionysio sola ea cum Diodoro lis intercederet, utrum insulæ a Saone, an contra Saoni ex insula inditum sit nomen? [Imo recte se habet apud Dionysium vox Σάμων, quam sensus flagitat: Σαμοθρᾴκη enim a loci, τῆς Θρᾴκης, nomine, et viri, Saonis, formari non potest. Hoc si sibi voluisset Dionys., procul dubio perspicuitatis ergo, ut in Schol. Apollon. R. scriptum est, (Ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ μ,) scripsisset, Ὁ δὲ οἰκιστὴς Σάων καὶ κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ μ Σάμων.] Insulæ quidem certe olim Σάου fuisse titulum, Lycophr. v. 78. et vett. critici in Nicandri Ther. v. 472. testantur. Venit indidem Σαωκὶς ἡ Σαμοθράκη apud Hesych. et insulæ mons Saoce, de quo Plin. H. N. iv. 12." Ceterum apud Pausan. ix. 40. de Trophonii oraculo loquentem, hæc habemus: Ὡς δὲ ἐς τὴν Λεβάδειαν ἐλθόντες οὐκ ἐδύναντο εὑρεῖν τὸ μαντεῖον, ἐνταῦθα τῶν ἐξ Ἀκραιφνίου πόλεως Σάων· οὗτος δὲ ἦν καὶ ἡλικίᾳ τῶν θεωρῶν πρεσβύτατος· εἶδεν ἑσμὸν (ubi nota obiter ἑσμὸν, non ἐσμὸν, ut scribendum censuit Porson., de cujus errore supra monuimus,) μελισσῶν ὅποι ποτ' ἂν ἀποτράπωνται καὶ αὐτοὺς ἕπεσθαι· αὐτίκα δὴ τὰς μελίσσας ἐς τοῦτο ἐσπετομένας ὁρᾷ τῆς γῆς, καὶ συνεισῆλθέ σφισιν ἐς τὸ μαντεῖον. Τοῦτον τὸν Σάωνα καὶ τὴν ἱερουργίαν τὴν καθεστηκυῖαν, καὶ ὁπόσα περὶ τὸ χρηστήριον δρῶσιν ἄλλα, διδαχθῆναι παρὰ τοῦ Τροφωνίου φασί. "Kuhn. emendat κ. αὐτὸς ἕπ. Equidem mallem κ. αὐτοῖς ἕπεται." Facius. Vir d. vel scripsit, vel scribere debebat αὐταῖς, non αὐτοῖς. Idem fugientibus oculis legit Kuhnii notam, quæ est hæc:—" Leg. esse suspicor, Εἶδεν ἑσμὸν μελισσῶν, καὶ ὅποι ποτ' ἂν ἀποτράπωνται, αὐτὸς ἕπεσθαι, Vidit examen apum, et quocunque se verterent, ipse sequi, i. e. sequebatur."

[1] Codd. Vitt. 2 et 3. teste Mullero habet, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι, quod notandum potius quam rejiciendum est. Etymol. p. 115. 1., Ἄντρον· τὸ σπήλαιον· Ἐγγύθι δ' αὐτῆς Ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, (ex Hom. Od. N. v. 103., collato v. 347., Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, [illegible], ubi Clark. et Ernestius, et R. M. Van Goens ad Porphyrii Lib. de Antro Nympharum, de Etymologi lectione silent,) ἀνάτορόν τι ὄν· παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπῆσθαι· τὸ ἀνατετρημένον, ἢ παρὰ τὰ [leg. τὸ] ἄνθη, ἄνθηρον [leg. [illegible]] ἄνθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνίδων νυμφῶν ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἄντω [l. ἄντω, cf. p. 113. [illegible]] τὸ ἱκετεύω, [illegible], Ἀντομένην Ἥρην, (ex Apollon. R. iii. v. 77., Ἄζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἔμπης εἰσορόωσα,) ἄντορον, καὶ ἄντρον· διότι τοὺς θεοὺς ἐν αὐτῷ ἱκέτευον, ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι. "Transposito commatum ordine legendum videtur, ἄνθηρον [imo [illegible]] κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον καὶ ἄντρον, aut plenius et dilucidius, κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον, καὶ τροπῇ, ἄντρον. Seq. v. cum εἶναι [illegible] diendum φασὶ, vel simile quid." Sylburg. Zonar. p. 193., Ἄντρον· τὸ σπήλαιον, ἀνάτορόν τι ὂν τὸ ἀνατετριμένον [leg. ἀνατετρημένον], ἢ παρὰ τὸ ἄνθη, ἀνθηρὸν, καὶ ἄνθρον, καὶ ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνιάδων θεῶν [leg. νυμφῶν, errore ex compendio scribendi orto] ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἄντω τὸ ἱκετεύω, ἄντορον, καὶ ἄντρον, διότι θεοὺς ἐν αὐτοῖς ἱκέτευον. Ubi prorsus silere non debebat Tittmann. Phavor. ex Tzetza l. c., Ἄντρον δὲ λέγεται τὸ σπήλαιον, ἀπὸ τῶν [leg. τοῦ] ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. Zonar. p. [illegible] Ἀνατρητὰς ἐμβάδας· τὰ διατετριμμένα καὶ κατακεκομμένα ὑποδήματα. " Suid., Ἀνατρήτους ἐμβάδας· τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα. Scribendum ἀνατρητούς. Est e Synes. Ep. lii." Tittmann. in Addendis p. cxxxi. Synesium laudaverat Noster in Thes. T. iii. p. 1318. f., qui cum Schneidero in Lex. habet ἀνατρήτους. Ceterum Zonaræ pro διατετριμμένα restitui debet διατετρημένα, pro quo in Codd. D. K. teste Tittmanno legitur διατετρυπημένα.

ἐν Θρᾴκῃ, ἀλλᾶ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων. (Zonar. p. 957., Ζηρυνθὰ· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον. Cod. D. K. Ζηρυνφᾶ et Ζηρύνφιον, et Phavor. ex Zonaræ Cod. exhibet Ζηρυνφὰ καὶ Ζηρύνφιον: scribendum esse Ζηρυνθία monet Tittmann. Cf. Steph. B., Ὁ πολίτης * Ζηρύνθιος, καὶ Ζηρυνθίας, ubi L. Holsten. corrigit Ζηρυνθία, et Berkelius, 'vel scribendum * Ζηρυνθιὰς,' inquit, 'vel Ζηρυνθία:' Suid. Ζηρυνθία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ * Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια.) Schol. ad Nicandri Ther. (v. 468.) in Samothracia collocat: Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ὁ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης. Sic Ovid. Trist. i. Eleg. 9. (17.) ab Hectoris urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, et inde ad Zerynthia littora, ubi denique Threïcia Samos: adeo ut Zerynthia littora in Samothracia collocet, ita enim ille:—'Fleximus in lævum cursus, et ab Hectoris urbe Venimus ad portus, Imbria terra, tuos: Inde levi vento Zerynthia littora nactis Threïciam tetigit fessa carina Samon. Saltus ab hac terra brevis est Tempyra petenti.' Non puto tamen Zerynthium Antrum et urbem in Samothracia fuisse, auctoritate Livii potissimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine statuit in Æniorum finibus, Thraciam inter Hebrum et Melan amnem habitantium. Ita enim ille L. xxxviii. (41.):—'Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, * Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant. Alia angustiæ circa Tempyra excipiunt, hoc loco nomen est, nec minus confragosæ, quam priores.' Et quanquam Schol. Nicandri in Samothracia supra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur, et situm accuratius describit hisce verbis: Τῆς Αἴνου πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος, οὗ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ * Ὀρφέως Δρύες εἰσί, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni." Berkel. ad Steph. B. Mirum est virum doctum, de Nicandri interprete agentem, nihil de Nicandro ipso monuisse, cum Zerynthii Antri poeta situm graphice depingat his verbis: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι, ἠὲ Σάμου δυσχειμέρου, αἴ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἑκὰς * Ῥησκυνθίδος[1] Ἥρης, Ἕβρος ἵνα * Ζωναῖά τ' ὄρη γιόνεσσι φάληρα, Καὶ * Δρύες[2] * Οἰαγρίδαο, τό τε Ζηρύνθιον Ἄντρον, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας. Vides hic Nicandrum, Zerynthii Antri situm in Thracia ponentem, et sic verba intellexisse Schol. extra controversiam est: Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· οὗ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσίν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ Ἄντρον. Cum vero idem Schol. statim τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον in Samothracia collocat, non in propria, ut Berkelius sibi persuaderi siverat, loquitur persona, (ipse enim, ut diximus, cum Nicandro in Thracia ponit,) sed ex aliorum sententia: Ἄλλοι δὲ τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι, deinde affert Lycophronis versum, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ, ad probandam istam sententiam. Ibi tamen Tzetzes de Thracia interpretatus est. Sed in hac quæstione Tzetzæ auctoritatem nihil moramur; idem enim ille glossator Saum, cujus oppidi ibidem meminit Lycophron, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ Αἰπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον κ. τ. λ., exponit per σπήλαιον Θρᾴκικὸν, et ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς· Ἢ Σάου, ἠὲ Μοσύχλου, cum procul dubio Nicander loquatur ibi de quodam Samothraciæ monte, qui in Schol. Homer., et Pseudo-Didymi et Venetis, dicitur Σαώκη, (unde Samothraciæ toti nomen Σάος apud Nicandri Schol. et apud Hesych. Σαωκὶς), Plinio Saoce vel Saoces, et Democrito apud Geoponica Σαώκους in genitivo: vide nos in nota supra posita. Nec uno hoc errore censeri contentus est Tzetzes: nam τὸ Σάον dixit pro ὁ Σάος: Schol. ad Ther. v. 472., Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου (καὶ τῆς Λήμνου). Lycophronem τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον, pariter ac Σάον, κτίσμα Κυρβάντων, in Samothracia collocare luculenter docuit Potterus ad v. 77. et v. 78., afferens ex Dionys. Perieg. v. 524., Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ, ubi Eustath. Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρᾳκικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται: et ex Schol. ad Aristoph. Pac. v. 277., Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει Μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν, Ἀποστραφηναι τοὺ μετώντος τῷ πόδε: Οἱ ἐν κινδύνοις, inquit Schol., γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τοὺτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ, τούς τε Κορυβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην, ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο, ubi pro ἐξ ἧς, ut legitur in edit. Æm. Porti, qua utimur, quod in hoc contextu nullum habet sensum, lege ἐκεῖσε, Suidas enim v. Σαμοθρᾴκη et v. Ἀλλ' εἴ τις, qui sine dubio, notante Kustero, Scholiastæ illius scrinia compilavit, hæc habet: Ἦν δὲ ἐκεῖσε, nempe ἐν Σαμοθρᾴκῃ, καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον. (Vide Schol. ad Apollon. R. i. v. 918., et Th. Gutberlethi Dissert. de Mysteriis Deorum Cabirorum c. x., a Brunckio laudatos, item nos infra v. Κάβειροι, et v. Κορύβας.) Porro, cum Dardanuni in Phrygiam ex Samothracia enatavisse, non ex Thracia, satis notum sit, vide Potter. ad v. 72., Lycophronis verba, ubi res hæc narratur, de Samothracia, non de Thracia, omnino intelligenda sunt. Zerynthium Antrum ergo, secundum Lycophr. et Ovid. in Samothracia; at secundum Nicandrum et Livium in Thracia collocatum est. Vel hi Thraciam cum Samothracia confuderunt, vel, quod nobis probabilius videtur, duo fuerunt loca, quibus Zerynthii Antri nomen impositum est, unum in Thracia, alterum autem in Samothracia, cui notioni favet, quod idem

[1] Scholia: Ῥησκυνθίδος· Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Ὑντίνου Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Sic edidit Schneider. ex Cod. Goett. Vulgo, Ὅπερ ἱερὸν—ἔσχεν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ καὶ κυτίνου. Sed vellemus vir eruditissimus lectoribus suis explicasset, quid sibi velit Ὑντίνου Ἀπόλλωνος νεὼς, nobis aliunde ignoti, deinde vero quomodo fiat, ut a Schol. hic τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν ἐν Ῥησκυνθίδι et ὁ τῆς Ἥρας νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ distinguantur, cum proculdubio τὸ ἱερὸν et ὁ νεὼς idem sonent. Vel delenda sunt verba τῆς Ἥρας, vel statuendum est, verba Ἔστι δε——usque ad τόπῳ ex glossa in textum invecta esse, vel denique, quod mallemus, verba Ἔστι δε—τόπῳ post τὸ ἄντρον ponenda, adeo ut locus sic constituatur, Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Της Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος, οὗ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶ, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον· ἔστι δε [delenda forte τῆς Ἥρας] καὶ Ὑντίνου [leg. Ζηρυνθίου] Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Recte Ζηρυνθίου pro voce nihili Ὑντίνου reposuisse videmur; nam Zerynthii Apollinis templi mentionem fecit Livius xxxviii. 41.:—"Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æmorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant." Ceterum Cod. Ricc. habet Ῥασκυνθίδος. "De Rascyntho nihil reperi annotatum præter nomina Thracica * Rhascus et * Rhascupolis apud Appian." Schneider.

[2] Schneider. et hic et in Schol. edidit δρύες pro Δρύες: est loci nomen, ut apud nostrates *Seven Oaks* in Cantia. Steph. B., Δρῦς· πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. "Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba sic constituit incomparabilis Is. Voss., Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρωνεία· κατὰ ταῦτα ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια, Δρῦς, Ζώνη. Ad quem locum vir magnus observat Nicandri Schol. hanc urbem Ὀρφέως Δρύας appellasse." Berkel. Ad eandem urbem allusum est ab Apollon. R. i. v. 23., sed apud eum est Φηγοὶ, non Δρύες: Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν βά ποτ' αὐτὴ Καλλιόπη Θρῄκι φατίζεται εὐνηθεῖσα * Οἰάγρῳ σκοπῆς * Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι. Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀπειρέσι οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα. Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης [illegible] Θρῄκιος [illegible] Ὀρφῆος [illegible] ἐπιστάμενος [illegible] ἐκ τοῦ [illegible] ἐπιστάμενος [illegible] κατήγαγε Πιερίηθεν. Sed teste Nicandro et φηγοὶ et δρύες ibi nascebantur. Schol. ad Ther. v. 460.: Τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ· Ἀκτῇ Θρηϊκίῃ Ζώνης * ἐπιτηλεθόουσαι, (perperam citatum esse hunc versum monet Brunck. sed utrum legas, ut hodie in Apollon. R. editum est, an ut hic scribatur, nihil interest). Μέμνηται καὶ αὐτὸς Νίκανδρος ἄλλαχοῦ· Καὶ μὲν ὑπὸ * Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφί τε φηγοὶ * Ῥιζόθι δινήθησαν, ἀνέστησαν (malit Schneider. ἐνέστησάν) τε χορείαν, οἷά τε παρθενικαί.

Ovid., qui in Trist. Zerynthia littora in Samothracia Hecates cultrice posuit, alibi Thraces ut Hecatæ cultores cecinit, nempe in Fast. i. v. 389., Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos, Et quicumque tuas accolit, Hæme, nives. "Adlndit haud dubie ad Antrum Hecates in Thracia, quod Ζήρυνθος appellatum." Car. Neapolis Anaptyxis ad Ovidii Fast. in Gruteri Lampade sive Face Artium Liberalium Tom. i. p. 19. ed. Florent. "Ζήρινθον, sic omnes Codd.," (et Schol. ad Aristoph. Pac. l. c.), "sed Steph. B. Ζήρυνθος, l. Ζήρυνθον, per υ, cui accinunt Suidas," (v. Ζηρυνθία, at idem in v. Ἄλλ' εἴ τις et in v. Σαμοθρᾴκη habet Ζήρινθον, Zonar. p. 957., atque ex eo Phavor. per υ,) "Lycophron ipse v. 449.," (958. 1178.), "Schol. Nicandri in Ther. v. 462., qui vero non Ζήρυνθον modo, sed Ζηρύνθιον etiam laudato Lycophrone exhibet," (at Schneider. ex Cod. Goett. edidit Ζήρυνθον pro Ζηρύνθιον.) "Livii xxxviii. 41. Zerinthium templum," (imo Apollo Zerynthius, verba enim sunt hæc, 'Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant.') "et Ovid. Trist. i. 10. 19. *littora Zerynthia* stant pro lectione Ζήρινθον." Müller. ad Lycophr. v. 77. T. i. p. 15.]

[Orphei Argon. v. 903., Αὐτὰρ ἐπεὶ σταθμοῖο πυλῶν * τηλῶπις ἄνασσα Ἱστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἣν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν * ἐμπυλίην * κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, Δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι, Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει (πελάσῃ Valck. ad Ammon. p. 168.) καὶ θύσθλα καθαρμῶν, Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις (κίστις reposuit Valck. l. c., sed tu cum Hermanno lege κίστει) * Δεινολεχὴς Μήδεια, * Κυτῃϊάσιν μίγα κούραις. Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν Ἐνδάπιος, ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας· Εἴργει γὰρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια, Λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν. Ibid. v. 938., Ἀμφί τε Μουνυχίης Ἑκάτης. Vide nos infra in Μουνυχία. Ibid. v. 975., Αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν Δειναὶ * θαμβήτειραι, ἀπηνέες, * ἀπροσόρατοι· Ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν, * Τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὅλοὸν τέρας, οὔτι * δαϊκτόν, * Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιοῦ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμου Ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσαι * Αυσσῶπις * σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος, Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα. Ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα Πανδώρη Ἑκάτηϊ τε· * συνεσ-

A σεύοντο δὲ Ποιναί· ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρὴν δέμας ἦκε χαμᾶζε Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανὸν ἤρεν ὄσσε. Σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀνίας Κλείθρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα Τείνιος * εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἔραννον." Nunc mihi fas sit intrare sacrum Hecatæ lucum, in quo vellus aureum a dracone custoditum esse dicitur. Video positum in ipso vestibulo simulacrum Deæ, quam Colchi sub nomine Dianæ janitricis et venatricis adorant, "Ἄρτεμιν ἐμπυλίην, κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, ut ait auctor v. 900., qui tamen ipse paulo post v. 933. Hecaten Munychiam et Ἀγροτέρην nominant. En tibi quatuor ejusdem Deæ cognomina, ex quibus tertium proprium domicilium olim habebat in Munychia Atheniensium portu, ubi Dianæ Munychiæ fanum erat. Expectabam hic, si Gesner. nos doceret, quo tempore, qua via, quove auctore Diana Munychia cum ipso portu ex Attica translata ad Colchos pervenerit; ille vero mirum quam absurdam vocis originem nobis insusurrat in Indice, ubi 'Lunæ,' B inquit, 'epitheton videtur, quæ μούνη νύχιος est cum plena est, ut solem a solitudine quidam dictum volunt.' Quid? quod idem cognomen de Diana Taurica simpliciter positum est ab hoc nostro scriptore v. 1074., qui stulto sane consilio ex tot Dianæ appellationibus, quæ prima memoriæ occursabat, statim arripuit, et quodcunque in solum veniebat, ut dicitur, effinxit. In longa arborum, stirpium, plantarumque enumeratione, quas ex memoriæ suæ areolis in lucum Hecatæ transplantavit auctor a v. 913. ad v. 921., Gesnero videbatur id spectasse, ut nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcaret. Verum hic vir doctissimus satis seculo fecisse pro suis rationibus sibi videbatur, si declaratione nominum illorum omissa, et in rei herbariæ studiosos rejecta, tantum occasionem præberet Orphicarum stirpium texendi catalogi, in quo nihilo tamen minus audacter affirmat, ut nempe in aliis quoque partibus hujus carminis, nondum quidquam se reperisse, quod antiquum non esse appareat. Ego vero, qui vel C hanc antiquæ eruditionis partem, quæ in cognoscendis herbarum nominibus et virtutibus versatur, nunquam mihi contemnendam, aut omnino a studiis humanitatis alienam putarim, in hac tanta nominum profusione non solum auctoris judicium valde desidero, sed etiam agnoscere mihi videor vestigia curiosæ magorum[1] superstitionis, quæ multis demum

[1] Mentio Magorum in Plinio, nt Prophetarnm in Append. ad Dioscor., frequens est. Per hoc, pariter ac per illud, vocabulum apud eos scriptores intelligendi sunt Ægyptiorum sacerdotes medicinæ periti, et artis chymicæ. Theophanis Nonni Epit. de Cur. Morb. c. 66. T. i. p. 244., Γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου * ὑγροκολλούριον. "Procul dubio ex Æg. in Gr. migravit hæc compositio: nam sacerdotes apud Æg. prophetæ dicebantur, vide Apuleii Metam. iii. 156. in primis Antinoi, nt docnit Casaub. ad Spartian. p. 137. unde collyrii hujus usum invaluisse suspicor tempore Hadriani, quem medicinæ studiosum fuisse testatur Caryophilus de Usu et Præstantia Thermarnm p. 35. Parabatur autem, ut hariolor, in fano Isidis, nnde ægri illud petebant, ac in quo habitabant prophetæ et aliquando etiam peregrinantes. Colligo hoc ex historia, quam de Achæmene refert Heliodor. L. vii. p. 338., qui Isidis templum introibat ἐναλειψόμενος τὼ ὀφθαλμω, addit scriptor eroticus, Οἶσθα γὰρ ὡς φέρει τι μικρὸν ἔτι κακώσεως, et p. 333. Achæmenes de se, Ἀλλὰ ῥᾶον ἔχω μὲν καὶ διαβλέπω σχεδόν τοι λοιπὸν συνήθως. Cf. Jo. Langins Epist. Medic. i. 33. p. 135." J. St. Bernard. "Προφῆται dicuntur Chymistæ, præsertim apud Æg., apnd quos ars sacra, uti Chymiam appellabant, in nsu fuit, cujusque auctores ii prædicantur. Atque ita hæc vox accipienda apud interpolatorem Dioscoridis, in singulis capitulis, apud Apuleium, Musam, et alios chymistas. Humelbergius vero medicæ artis professores hac voce intelligi censet, qui scilicet vaticiniis religionem et medicinam miscebant, uti obiter ex eo adnotavimus in Gloss. Med. Lat., quo spectaut ista Fulgentii Mythol. L. iii. scribentis: 'In omnibus artibns esse primas artes, esse secundas, ac in medicis primam gnosticen, secundam vero manticen.' Sed et huic sententiæ favet Callisthenes in Vita Ms. Alexandri M. qui prophetas astrologiæ studuisse indicat: Καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ ἐν ἑνὶ τόπῳ, ὡς ἰατρὸς σοφιστής, πολλοὺς ἀστρολογούμενος, ὡς προφήτας Αἰγύπτιος. Ægyptios porro μαθηματικὴν ἐν τοῖς μάλιστα coluisse testatur præ ceteris Philo de V. Mosis p. 412. ed. Turnebi. Steph. Philos. Chymicus Ms. [illegible] V. Gal. [illegible] Κατακρίσεως Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης, T. iv. p. 473. Olympiod. Alex. Ms. in Zosimum: Οὐ γὰρ [illegible] ἐνανται φίλοι ὄντες τῶν βασιλέων Αἰγύπτου, καὶ τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐξῶντες, κ. τ. λ. Ὑποφῆται τῆς ἐπιστήμης dicuntur Chymistæ apud eund. Zosim. Panopolitannm. De eodem Zosimo Cod. Reg. Ms. 618. fol. 163.: Τῶν δὲ πρὸς αὐτῶν οἱ προφητῶν ἀγαθώτατοι, μετὰ καὶ τούτων Ζώσημός τις πολυμαθέστατος ἐπιφημίζεται· οὗτοι οἱ μὲν οἰκουμενικοὶ φιλόσοφοι καὶ παγκόσμιοι, κ. τ. λ. Vide v. Χημία, Gaumin. ad Libr. de Vita et Morte Mosis, L. i. Notar. c. 5., et Salmas. in Plin." Du-Cang. Glossar. Gr. v. Προφῆται. Adde locum, quem ex ejusdem libri præfatione supra ad p. ccclxxiii. b. -iv. a citavimus. Intelligendi sunt, ut nunc demum arbitramur, nec secundum Du-Cang. Æg. Chymici philosophi, nec secundum Humelbergium medicæ artis professores apud eandem gentem, nec secundum Jabl. in Glossar. Vocc. Æg., sacerdotes, simpliciter sic dicti, sed Æg. sacerdotes et medicinæ et artis chymicæ periti. Hanc esse vim vocum Προφήτης et Magus in Pseudo-Dioscor. Plinioque docta Bernardi nota satis docet. Atque hic digna est quæ exscribatur nota Casaub. ad ista Ælii Lamp. p. 142. b. ed. Paris. 1620., 'Eadem die qua hic natus est, aquilam ei constat sensim palumbum regium parvulum [illegible] posuisse in cunis dormienti, ac recessisse sine noxa: * pantagathi in domo patris ejus nidum posuerunt:—" Neque [illegible] regii," inquit Criticus ille summus, "neque pantagathorum, de quibus auctor, mentionem ullam faciunt Aristoteles, Plinius aut quicunque alii e veteribus historiam animalium descripserunt. Nos ex Hesychio, et aliis antiq. Grammatt. didicimus, in augurali disciplina, et omnibus ἱερατικοῖς libris, rebus quamplurimis alia fuisse nomina, quam quibus vulgo dicerentur. Fortasse inde sunt et hæc vocabula, ex ipsa re imposita: nam regius palumbus illis dictus, qui omen faceret regiæ fortunæ; pantagathi quod amplas divitias, aut perfectam felicitatem sponderent." Nomen * Pantagathi imposuit tonsori Martial. [illegible] jacet in tumulo raptus puerilibus annis Pantagathus, domini cura, dolorque sui, Vix tangente vagos ferro resecare capillos Doctus, et hirsutas excoluisse genas. Sis licet inde sibi tellus placata, levisque, Artificis levior non potes esse manu." Pantagathos item herba dicitur, quæ alias pulegium appellatur, Apul. de Herb. c. xcii. Magi illi s. Προφῆται nepetæ montanæ s. pulegio agresti nomen * Ἀγαθοῦ Δαίμονος tribuerunt, testibus Pseudo-Dioscor. c. 498. et Apuleio c. 94., quos citavit Du-Cang. Glossar. Gr., sed in Pseudo-Dioscor. locum frustra quæsivimus. Idem ex Lex. Botanico Ms. Reg. affert, Ἀγαθὸς Δαίμων [illegible]

post Orphea seculis medicinæ studia rerumque naturalium scientiam tanquam pestis invasit et corrupit. Sic, ut exemplo utar, in mentionem cyclamini herbæ, quæ contra constantem scriptorum omnium usum * κυκλαμὶς θεουδὴς[1] vocatur ab auctore v. 915. plane convenit ille Plinii locus xxv. 9. de herba orbiculari, quæ Latine dicitur: 'In omnibus serenda domibus, si verum est, ubi sata sit, nihil nocere mala medicamenta; amuletum vocant, narrantque ea ebrietatem representari.' Sed omissa tota ista disputatione, paulo longiore, quam ferunt scripti hujus angustiæ, transeamus ad alium locum, qui, ut possit intelligi, emendationis opem desiderat. Memorantur v. 920. in herbarum medicatarum aut venenatarum numero, Ἄλκεα,[2] καὶ πάνακες, καὶ κάπασον, ἠδ' ἀκόνιτον, ex quibus eam, quæ tertio loco posita est, qui notam sibi esse diceret, aut ab aliquo rei herbariæ scriptore nominari meminerit, adhuc neminem reperire potui. Verum hic collatio Cod. Voss. a Gesner. allata nos in veræ lectionis vestigium perducet. Is enim κάλπασον præfert, ex quo κάρπασον efficiendum esse non dubito.[3] Hujus vero plantæ succus olim in venenis fuisse traditur primum a Diosc., si tamen is est auctor libri de Alexipharmacis, qui c. 5. ὀπὸν καρπάσου appellat. Plinius vero L. xxxii. 5. succum carpathi, et similiter L. xxviii. 10. et L. xxxii. 9. opocarpathon habet. Consentit tamen cum Diosc. Galen., qui Lib. i. Medicamentorum secundum Loca c. 3. ὀποκάρπασον ex Archigene nominat; atque idem L. i. de Antidotis, ubi Theriacam Archigenis interpretatur, myrrham sæpissime cum succo carpasi vel ipsorum medicorum consilio permisceri, vel fraude pharmacopolarum propter magnam opocarpasi similitudinem adulterari memorat. Fuit plane idem librariorum error in hoc posteriore Galeni loco, ubi Basil. edit. ὀποκάλπασον pluries expressum habet. Atque ex hoc Galeni fonte paululum inflexo nomine derivata est Καρπησία Pauli Æginetæ v. 45., cum qua nominis saltem usurpatione convenire videtur Καρπήσιον, quæ dicitur alibi a Galeno, festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore et magis aromatico; sed eam reapse et natura sua multum differre clarissimus medicinæ veteris interpres, Gorræus, nescio quam recte affirmat. Inter species ad vectigal pertinentes refertur etiam carpasum L. xvi. s. 7. de Publ. et Vectig. Quodsi vero carpasi memoria vetustior scriptis Diosc. et Plinii non extat, nec ulla ejus mentio facta est a gravissimis historiæ herbariæ auctoribus, Theophrasto et Nicandro, quorum hic posterior omnia plantarum venena, quæ tum nota erant, diligentissime persecutus est carmine luculento, vereor, ut aliquo satis commodo argumento defendi possit, notitiam hujus veneni usque ad remotissimam Orphei ætatem, aut saltem Onomacriti aliquanto propinquiora tempora pertigisse. Antequam Hecatæ lucum relinquamus, in transitu lubet adhuc inspicere plantam, quæ v. 914. cum cypero et aristereone posita θρύον appellatur. Solet eo nomine plerumque intelligi herba palustris, vide Reisk. ad Theocrit. xiii. 40., quæ cum in hac plantarum venenificarum societate locum non habeat, rectius interpretabimur θρῦον herbam Apollinarem, Græce

ὄαινον. Pseudo-Dioscor. p. 456. ed. Saraceni, Πευκέδανος· οἱ δὲ * ἄγριον, οἱ δὲ * ἀγριόφυλλον, Προφῆται, ἀγαθὸς δαίμων. Sed et hoc ipso nomine iidem draconem appellabant. C. J. Solinus c. 30. p. 41.: 'Veris draconibus ora nulla sunt ad morsum dehiscentia, sed artæ fistulæ, per quas et trahunt spiritus et linguas exerunt; quippe non in dentibus vim, sed in caudis habent, et verbere potius quam rictu nocent.' "Ora draconibus adeo parva, ut mordere non possint. Præterea innoxius eorum morsus, quod veneno careant. Ideo veteribus in deliciis et oblectamentis, eosque * agathodæmones vocabant, ἀγαθοὺς δαίμονας. Quo allusit Lucan. ix. (v. 727.), Vos quoque, qui cunctis innoxia munina terris Serpitis aurato nitidi fulgore dracones, Pestiferus ardens facit Africa. Innoxia numiua, ἀγαθοὶ δαίμονες. Plinius xxix. de dracone, Caput ejus limini januarum subditum propitiatis adoratione divis fortunatam domum facere promittitur. Servius ad illum poetæ versum de vipera, *Cœlumque exterrita fugit*, Tectis gaudet, ut sunt ἀγαθοὶ δαίμονες, Quos Latini genios vocant. Male itaque Scalig. Jul. ὁ δράκων παρὰ τὸ δρᾷν ἄχος." Salmas. Exerc. Plin. p. 275. b. Æl. Lamprid. p. 111., Ægyptios dracunculos Romæ habuit, quos illi agathodæmonas vocant. "Nam et dracones deliciarum causa aut superstitionis domi alebant, qua de re multa nobis notata in altera Suetonii editione ad L. iii. (c. 72.) Non Ægyptii, sed Pbœnices ita vocarunt. Philo Bybliensis apud Euseb., postquam docuit et Pbœnices et Ægyptios auctore Taauto divini aliquid attribuisse draconum et serpentum naturæ, Οὐ γὰρ, ait, θνήσκει ἰδίῳ θανάτῳ, εἰ μὴ βίᾳ τινὶ πληγεν, τοῦτο τὸ ζῶον, Φοίνικες δὲ αὐτὸ ἀγαθὸν δαίμονα καλοῦσιν, ὁμοίως δὲ καὶ Αἰγύπτιοι * Κνὴφ ἐπονομάζουσι." Casaub. Vide Jabl. Vocc. Æg. supra p. ccxxvii. a. Cfi de bono omine draconum Taciti Annal. xi. 11. Ceterum de Æg. Magis audi Plin. xxxvii. 3=14. "Nunc gemmarum confessa genera dicemus, a laudatissimis orsi; nec vero id solum agemus, sed ad majorem utilitatem vitæ obiter coarguetur Magorum infanda vanitas, quando illi vel plurima prodidere de gemmis, medicinæ ex his blanda specie prodigia transgressi." Idem c. 9=40.:—"Quintum (amethysti genus) ad viciniam crystalli descendit, albicante purpuræ defectu. Hoc et minime probatur, quando præcellens debet esse in suspectu, velut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leviter roseus nitor. Tales aliqui malunt * pæderotas vocari, alii * anterotas, multi * Veneris gemmam, quod maxime videtur decere et species et colos. Eas gemmas Magorum vanitas resistere ebrietati promittit et inde appellatas" etc. Iisdem Magis forte debentur nomina * paneros, * pansebastos, et * pæderos, de quo Plin. ibid. c. 10=66.: "Paneros qualis sit, a Metrodoro non dicitur, sed carmen Timaridis reginæ in eadem dicatum Veneri non inelegans ponit, ex quo intelligitur additam ei fecunditatem. Quidam hanc pansebaston vocant." Quæ in Indice Pliniano reperitur lectio *Pæderastos*, Harduino sincerior videtur, non nobis. Pæderastos enim longe aliud sonat quam pæderos. Lapides pretiosi pæderotes, anterotes, panerotes, Veneris gemmæ dicebantur, quod, ut Plinii verbis utamur, maxime videbatur decere et species et colos: vide quæ de his vocibus post Salmas. fuse dixit E. H. Barker. in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. Plin. eod. Lib. c. 9=49., "Celebrant et * astroïten, mirasque laudes ejus in Magicis artibus Zoroastrem cecinisse, qui circa eas diligentes sunt, produnt:" 10=54., "Androdamas argenti nitorem habet, ut adamas, quadrata, semperque tessellis similis. Magi putant nomen impositum ab eo, quod impetus hominum et iracundias domet. Eadem sit, an alia, * argyrodamas, auctores non explicant;" 10=70., * "Zoranisceos in Indo flumine nascitur; Magorum gemma esse narratur, neque aliud amplius de ea. Ubi Zoronisios Gr. et Al.; at Zoranisceos Harduini Mss., Index, * Zoromea, et Zoronisceos. In Plinio autem vox *Magi* sine adjuncto de *Ægyptiorum Magis* semper intelligi debet. Cum de aliis Magis sermo est, gentis nomen fere semper Plinius præfigit. Sic in eod. Lib. c. 9=51. de ceraunia gemma, "Faciunt et aliam raram admodum et Partborum Magis quæsitam, quoniam non aliubi inveniatur, quam in loco fulmine icto." Convenit vero speciatim Magis, quod generatim dixit Sextus Empir. adv. Mathem. i. 3. p. 234., * Φιλομετάβολόν τι ἐστὶν ὁ αἰὼν, οὐκ εἰς φυτὰ μόνον καὶ ζῶα, ἀλλὰ καὶ εἰς ῥήματα. Apud eos enim mystica sua cuique rei nomina, Φωνάντα συνετοῖσιν, ἐς Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων Χατίζει, ut cecinit Dircæus ille Cygnus.

[1] "Pro inepto epitheto θεοειδὴς dedi ἰοειδὴς, aptum et conveniens hnic flori: v. Dioscor. ii. 194. Plin. xxv. 72." Hermann.

[2] Vulgo, Ἀλκύα καὶ πάνακες. "Quum satis probabile videretur, herbam, quæ Ἀλκέα Dioscoridi est, hic nominari, καὶ delevi, et formam Ionicam (ἀλκείη) restitui. Schneideri (ex conjectura Eschenbachii) Ἀλκέα καὶ πάνακες metro repugnat." Hermann. Verius fortasse, simul et facilius, corrigeretur Ἀλκαῖον, πάνακες. "Ἀλκέα, ας, ἡ, Herba ex sylvestrium malvarum genere, (Sprengelio Hist. Rei Herb. i. p. 182. Malva Alcea), ap. Dioscor. iii. 164. et Plin. xxvii. 4. Ἀλκεὸν autem Hesychio "ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτὸν, si tamen ἀλκεὸν scripsit, et non ἀλκαῖον." H. St. Thes. Ind. Hesychii locus est hic: Ἀλκεόν· ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν. Ἐρατοσθένης δὲ ὄνομα εἶναί τινος ἀνθρώπου κωμῳδουμένου. "Ἀλκαῖον legerim cum Is. Voss. et Knst. ab ἄλκω, propulso. Et sic conjecit H. Steph. Ind. In fine hujus glossæ supplendum φησί." Albertius. "Ex serie literarum legendum potius Ἀλκαιὸν, vel Ἀλκαῖον, quam lectionem et illa suadent, quæ ex Eratostbene referuntur; ille enim procul dubio de Alcæo, poeta Comico, loquitur." Biel. apud Albert. Obstat Hermanni conjecturæ ἀλκείη, pariter atque nostræ Ἀλκαῖον, quod planta, de qua loquitur poeta, in venenatarum numero ponatur, cum Dioscor. et Plinius alceæ malvæ nullam exitialem tribuant vim.

In transitu nobis liceat notare conjectnram quandam G. Ganlmini ad Mich. Pselli de Operatione Dæmonnm Dial. p. 135., ab Hermanno prætermissam. Orpbei Hymn. lxvi=lxv., Παμφάγε, παυδαμάτωρ, πανυπέρτατε, * παντοδίαιτε, Αἴθηρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον· Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει. Sic edidit Hermann. "Quia οἱ πλάνητες sunt ἐκ πυρώδους οὐσίας," inquit Ganlminus, "inde Theurgicis veterum Vulcani membra dicebantur. Orph. Αἴθηρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον, Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη, θνητοῖσι προφαίνει. Lege σελήνης." Ubi nota punctum post μέλη. "Ταῦτα nominativus sit necesse est, nisi προφαίνει dictnm est pro προφαίνεται, ut in Argonanticis aliquoties καταφαίνειν. Id suadet similis locus in Hymno xi., Πᾶνα καλῶ κρατερὸν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν, Οὐρανὸν, ἥδε θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν, Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός." Hermann.

[3] Voss. Vind. Ruhnk. κάλπασον: margo Vind. καρπασὸν, ut recte edidit Hermann. De carpaso Ruhnken. attulit, notante eodem Hermanno, Salmas. Hyl. Iatr. p. 111.

strychnon manicon, quod a quibusdam rei herbariæ scriptoribus ita nominatum esse tradit Dioscor. iv. 74." Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. Vett. Gr. et Lat., Traj. ad Viadr. 1777. p. 62.]

[Tzetzes ad Lycophr. v. 1030., Ἀνθ' ου ιερὸν Ἑκάτης, οτι ἡ Ἑκάτη, φασμάτων αιτία, φοβερὰ, καὶ χαλκόπους ουσα, καὶ ὀφιώδης, καὶ τερατώδης, ἱδρύσατο, καὶ κεροτάφιον Ἑκάβης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον, Ὀδυσσείαν ἄκραν ἐκάλεσε, * Κάκραν καλουμένην πριν, οπερ εστὶ πλησίον τοῦ Παχύνου. Eustath. ad Od. M. p. 1714. 30., Την δὲ Σκύλλην Φόρκυνος θυγατέρα καὶ Ἑκάτης λέγει, εχουσαν πρὸς ταῖς πλευραῖς σκυλακας, κατέχουσαν τὸν περὶ Σικελίαν πορθμόν. Ὅμηρος μέν τοι Κράταιίν ἐν τοῖς εξῆς μητέρα τῆς Σκύλλης δηλοῖ, ἐπάγων καὶ, Ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν. Ει δὲ καὶ Ὅμηρος Κράταιίν λέγει αυτὴν, ἀλλ' οἱ μάγοι Ἑκάτην φασὶν αυτὴν καλουσιν——. Ἰστέον δὲ καὶ οτι ἐπιρρεπὴς ὁ μυθος εις τὰ κυνώδη φάσματα, ος καὶ τὴν Ἑκάβην * ἀπεκυνωσε, καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ κυνὸς κεφαλὴν εχουσαν πλάττει, καὶ Καλλίμαχος ουν ἐν Ὑπομνήμασι, τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ υιῳ Καυστρου, ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ της γυναικὸς, τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αυτὴν εἰς κύνα, εἶτ αὖθις ἐλεήσασαν, ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον, καὶ αυτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν επὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῃ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι—— Ἡ δὲ ἀλληγορία τὴν Σκύλλαν ταύτην εἰς αυθάδειαν μετάγει καὶ κυνώδη θρασύτητα· ἢ οὐδ' αὐτὴ κατ' Ὀδυσσέως ἔσχε νεανιεύσασθαι· τῶν μέν τοι φίλων τινὰς ὡς εικὸς, ἐσίνατο. Συντελεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀλληγορία, καὶ ο πατὴρ Φόρκυν, ὡς ἐν τη α' Ῥαψωδία ἐγράφη· ετι δὲ καὶ τὸ τῆς μητρὸς Ἑκάτης ἢ ἁπλῶς κύνεον, ἢ κατά τινας κυνοπρόσωπον. Idem ad Od. Λ. p. 1684. 25., Ὅτι δε κάτα τὴν εἰρημένην Σφίγγα κακὴ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται· δοκεῖ δὲ τοιαύτη καὶ ἡ Ἑκάτη εἶναι καθὰ καὶ ἡ Ἔμπουσα, διὸ καὶ οἱ μῦθοι φοβερας αὐτὰς τοῖς βλέπουσι πλάττονται.] "Ἔμπουσα, Empusa, spectrum "seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortu- "natis visendum offerre solebat, in omnes se trans- "formans figuras, alterum pedem æreum habens, "alterum asininum, unde et Ὀνοκώλη dicitur, et "Ὀνοσκελίς. Quæ fere ad verbum Aristoph. in Ran. "(v. 288.) testatur, Bacchum et Xanthiam ad infe- "ros descendentes sic introducens loquentes. Ξ. Καὶ "μὴν ὁρῶ, νη τὸν Δία, θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; "Ξ. δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται· Ποτὲ μὲν "βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, ποτὲ δε γυνὴ Ὡραιοτάτη τις. "Δ. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ "αν γυνὴ 'στιν, αλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν "εστί. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἄπαν τὸ πρόσωπον,[1] "(Δ.) και σκέλος χαλκοῦν εχει; Δ. (Ξ.) Νη τὸν "Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ετερον: appellans βολίτινον "asininum, quoniam βόλιτος proprie esse creditur "fimum seu stercus asininum.[2] Sunt qui putent "dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quum uno incedat pede "quasi Ἔμπουσαν: alterum enim pedem æneum "habet." H. St. Thes. Ind. [Schol. ad Aristoph. l. c.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης επιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν· καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν * μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ * ενίποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι, οἱ δὲ οτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. Δοκεῖ δὲ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, οταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν.[3] Ἔνιοι δὲ (τὴν) αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης εν Ταγηνισταῖς· Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν ἐξελιξομενη. Εἶτα επιφέρει· Τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν; Καὶ σκέλος χαλκοῦν ενεστι τῇ χαλκῳ προσέθηκε τὸ βολίτινον επίτηδες. Ἔνιοι δὲ σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι Ὀνόκωλον. Τὸ δὲ ολον φησὶ Κράτης εοικέ τι εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον, βολίτινον δὲ ονειον. Βόλιτος γαρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ βόλβιτος. Cf. Suidas, apud quem, inter plurima ex hoc fonte hausta, leguntur hæc: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρα το ἑνὶ ποδι ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκουν εχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων εφαίνετο τοῖς μυουμένοις. " Schol. Aristoph. plenius ita, Καὶ οἱ αὐτὴν μονόποδα εἶναι, και ἐτυμολογουσιν οἱονει ἐνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδι κεχρησθαι." Kuster. Mirum est vir doct. nulla corruptelæ in his Suidæ verbis vestigia percepisse. Sed forte venia ei danda est, cum et Noster vulg. Suidæ lect. se decipi passus sit, ita in Thes. T. iii. p. 517. b. scribens:—" Ποδίζω, Pedo Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἔμπουσαν dictam ait παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait μονόποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδι κεχρησθαι." Sed verbum ποδίζω, pro Gradior, Incedo, nec usquam alibi legitur, nec a Suida, utpote satis Græce docto, hic usurpari potuit. Qui Suidam cum ceteris vett. Lexicographis comparaverit, nobiscum forte glossam ejus mutilam esse statuet, in hunc fere modum refingendam: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ το ἑνι ποδι κεχρῆσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπὸ του τον ετερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. Zonar. p. 701.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες, υπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ἄλλασσον μορφὰς πολλὰς, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπο τοῦ τὸν ετερον πόδα χαλκοῦν εχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων εφαίνετο τοῖς μυουμένοις· ἐκαλεῖτο δε αυτη καὶ Ὀνοπόλη (leg. Ὀνοκώλη). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι φάντασμα ἦν τῆς Ἑκάτης τοῖς δυστυχοῦσι φαινόμενον. In Etym. p. 336. 39. idem articulus iisdem fere verbis extat, cum eadem vitiosa scriptura Ὀνοπόλη, (a Nostro in v. ex suo veteri Lex., i. e. Etymol. Ms. Leid., Vales. ad Sozomeni H. E. viii. 6. et a Meurs. Lectt. Attic. xvii. in Opp. T. ii. p. 1128. e. emendata), sed in fine additur, Ὅτι Ἔμπουσα ψιλοῦται, εἰ καὶ δοκεῖ παρὰ τὸ ἕνα συγκεῖσθαι, ubi Sylburg. post ενα supplendum censet πόδα εχειν, Ex eo quod unicum pedem habeat; sed egregie fallitur, nam sensus est hic, Vox Ἔμπουσα spiritu leni profertur, etsi composita esse videatur παρὰ τὸ ἕνα: Ἔμπουσα nempe ab εἰς, Unus, et πους, Pes. Idem vult Etymol. cum Zonara supra diceus, Ἔμπουσα—ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ετερον πόδα χαλκουν εχειν. Hesych. Ἔμπουσα· φάσμα δαιμονιῶδες, υπο Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ (nempe ἐν Ταγηνισταῖς, ut discimus ex Aristoph. Schol. l. c., quem, notante Albertio, ob oculos habuit) τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Λέξεις ρητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 249.: Ἔμπουσα φάσμα ἐστι τῶν τῆς Ἑκάτης πεμπομένων, εἰς πολλὰς ἀλλασσόμενον μορφάς· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀνοκώλη τουτο τὸ φάντασμα. Ἔμπουσα δε ἀπὸ του ἐμποδίζειν τους ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ετερον πόδα χαλκουν ἔχειν, τὸν δὲ ετερον βολίτινον. Ἐκλήθη ουν ἡ μήτηρ Αἰσχίνου Ἔμπουσα, ὡς μὲν λέγει Δημοσθένης, ἀπὸ τοῦ πάντα ποιεῖν και πάσχειν· καὶ γὰρ τὸ φάσμα * παντόμορφον (deest aliquid)· ὡς δὲ Ἰδομένης φησὶ δημαγωγὸν, επεὶ ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἀνεφαίνετο τοῖς μυουμένοις. Demosth. loc. est in Orat. de Cor. p. 270. 24., Τὴν δε μητέρα, σεμνῶς πάνυ, * Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην, εκ του πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι, ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχοῦσαν, ubi Schol. Bekkeri p. 310., Ἔμπουσαν· εκ

[1] Noster, et Casanb. ad Athen. xiii. p. 566. e.: Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἄπαν τὸ πρόσωπον. At Brunck. sic edidit: Ξ. πυρὶ γο λαμπεται. Ἄπαν τὸ πρόσωπον. Imo lege, Δ. πυρὶ γοῦν λάμπεται; Ξ. Ἄπαν τὸ πρόσωπον.

Athen. xiii. p. 566. e.: Καὶ ὁ Κύνουλκος· Ταύτῃ καὶ τολμας σὺ λέγειν, οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ [illegible] ἔχων θάτερον σκέλος. "Etsi non extat integer poetæ locus, ad quem adluditur, tamen non dubitamus descriptam his verbis fu Empusam. Hoc enim docuit nos Aristoph. in Ran. qui alienis verbis, ut sæpe solet, loquitur." Casaub. " interpreta Casaubon adstrictulatus est Kusterus, in not. ad Aristoph. Ran. v. 297. Cf. Suid. in Ἔμπουσα, ibique ejusdem Kusteri. Ea si placet ratio, statuendum fuerit, Cratinum Empusam. priusquam pedem habens asininum adparuisset, quæ apud Aristoph. simpliciter ut γυνὴ ὡραιοτάτη primum adparuisse dicitur. Βολίτινον σκέλος, quod stercoreum crus vulgo interpretantur. rectius crus asininum intelligi monuit Græcus Aristophanis interpres, et cum eo Suidas l. c. (Ὀνοκωλη [illegible] ὀνου ποδα ἔχει, ὁ λέγουσι βολίτινον, τουτέστιν, ὄνειον· βόλιτος γὰρ κυρίως των ὄνων τὸ ἀποπάτημα.) Cum quo consentit quod Ὀνοσκελὶς et Ὀνόκωλος eadem Empusa nominatur. Quidquid sit, his verbis utentem Cynulcum in Myrtilum inducit [illegible] quibus illum rideret, quod nec pulcra admodum forma et altero pede claudus esset, ut intelligitur ex p. 568. e.

[3] Sic legitur in editione Æm. Porti, qua utimur, sicque scriptum citat Valesius ad Harpocr. Lex., (qui et ἔνιοι δὲ αὐτὴν. ut vulgo, pro ἐ. δ. τὴν αὐτὴν, habet). Sed lege ἐναγίζωσιν, ut in Suida legitur.

τοῦ πάντα αἰσχρῶς καὶ ἀνοσίως ποιεῖν· τοιαύτη γὰρ ἡ πάλαι Ἔμπουσα. Eustath. ad Dionys. P. v. 723., Ἡ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξει, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἴδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι, καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι, (v. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxv. a.): Ὅτι πολλὰ καὶ ἄλλα θαύματα ἡ Κασπία ἐν ἀνδράσιν αὔξει, φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους, καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν, ὁ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινὴν, ἐχθρὴν Ἐμπούσαις καὶ ἄλλοις εἰδώλοις· δοκεῖ γὰρ ἀλεξίκακος εἶναι ἡ λίθος αὕτη, καὶ * ἀποτροπιαστικὴ φασμάτων, ὧν ἕν ἐστι καὶ ἡ Ἔμπουσα, δαιμόνιόν τι περὶ τὴν Ἑκάτην, ἑνὶ ποδὶ δοκοῦν διήκεσθαι· ὅθεν καὶ παρονομάζεται, ὡς εἴτις εἴπῃ, * μονόπους ποδὶ ζώου, ὡς τοῦ ἑτέρου ποδὸς χαλκοῦ ὄντος, κατὰ τὸν μυθον. Harpocration: Ἔμπουσαν· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· φάσμα τί φασιν εἶναι τῆς Ἑκάτης, ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο, πλήρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία. "Hoc spectrum apparebat præcipue iter facientibus, ut docet Harpocr. Ex quo corrigendi sunt Schol. ad Aristoph. Ran. l. c. et Suidas, et Etymol. (et Zonar. et Grammat. S. Germ. l. c.), apud quos τοῖς δυστυχοῦσι legitur pro τοῖς στοιχοῦσι. Quam emendationem confirmat Philostr. de Vit. Apollon. ii. 2. his verbis: Ἐπορεύοντο μὲν γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ· φάσμα δὲ αὐτοῖς Ἐμπούσης ἐνέπεσε, τοδὶ γινομένη, καὶ τοδὶ αὖ, καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ξυνῆκεν ὅ, τι εἴη, καὶ αὐτός τε ἐλοιδορεῖτο τῇ Ἐμπούσῃ, τοῖς τε ἀμφ' αὐτὸν προσέταξε τ' αὐτὸ πράττειν· τουτὶ γὰρ ἄκος εἶναι τῆς προσβολῆς ταύτης. Καὶ τὸ φάσμα φυγῇ ᾤχετο τετρυγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα." Vales. ad Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. Olearius ex Codd. Vat. Urbinate, et Vratisl. rescripsit, Τὸ δεῖνα γινομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ, καὶ οὐδὲν εἶναι, sed τὸ ante οὐδὲν negligere non debebat etiam tacentibus oraculis suis. "In v. Ἔμπουσα retinui, quod priores editt., quod Ms. Mediceus, quod ipsa antiquitas adeo bene per Valesium illustrata exigunt et stabiliunt, nempe ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο: ita miror, cur contra tot documenta ausus fuerit nuperus editor id mutare in δυστυχοῦσιν." J. Gronov. Lectioni τοῖς στοιχοῦσι, et a Kustero ad Suid. probatæ, onmino favet, quod Empusa præcipue iter facientibus apparere putaretur, cum hoc spectrum τοῖς δυστυχοῦσι apparere a nullo Græco scriptore dictum sit. Cf. Vales. ad Harpocr. Lex., ubi, errore apud Schol. ad Aristoph. Suid. atque Etymol. notato, et loco Philostrati citato, addit hæc:—"Idem Philostr. iv. 8. has Empusas ab aliis Λαμίας et * Μορμολυκίας[1] dici ait, et carnis humanæ appetentes esse. Artemidor. ii. 37.: Οἱ μὲν αἰσθητοὶ θεοὶ φόβων καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεών εἰσι σημαντικοί· καὶ γὰρ μεθ' ἡμέραν ἐπιφερόμενοι τῶν τοιούτων αἴτιοι καθίστανται. Σημαίνει δὲ καὶ διάφορα καὶ οὐδὲν ὅμοιον ἀλλήλοις ἕκαστος φαινόμενος. Οἷον Ἑκάτην ἰδεῖν τριπρόσωπον ἑστῶσαν ἐπὶ βάσεως κινήσεις καὶ ἀποδημίας σημαίνει· Ἐνοδία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. Μονοπρόσωπον δὲ ἰδεῖν πονηρὸν πᾶσιν, ὡς δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ξένης τὰ δεινὰ ἢ ἀπὸ ξένου ἐσόμενα προαγορεύει. Ἀεὶ δὲ τῶν καθεστώτων κινεῖ πραγμάτων τὸν ἰδόντα, καὶ οὐκ ἐᾷ μένειν ἐν τοῖς αὐτοῖς, οἷα ἂν φαίνηται καὶ ὁποῖα. Κινουμένη δὲ ἡ θεὸς καὶ συναντῶσα κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα. Περὶ ὧν λέγειν οὔτε ὅσιον, οὔτε ἀσφαλές. Ἄδηλος δὲ ὁ λόγος τοῖς μεμυημένοις τῇ θεῷ. Οἱ δὲ ἀμύητοι παρὰ τῶν μεμυημένων μανθανέτωσαν." Eustath. ad Od. A. p. 1704. 40., Πέμπει δὲ ἡ Περσεφόνη πρὸς * ἐκφόβησιν Γοργείας κεφαλὴν, καθὰ καὶ Ἔμπουσαν ἡ Ἑκάτη· Ἔμπουσα γάρ φασι φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὅ τινες μὲν Ὀνόκωλιν λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν. Ubi, notante Nostro in v. Ὀνόσκελος, proparoxytonως scribitur, secus quam apud alios. Schol. ad Aristoph. Eccles. v. 1056., ΓΡ. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ, Ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'. ΝΕ. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἔμπουσά τις Ἐξ αἵματος φλυκταιναν ἠμφιεσμένη. Ubi Schol. Ἔμπουσα, ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. de Gerontio, Nicomediensis Ecclesiæ diacono, Οὗτος γὰρ ὑπὸ Ἀμβροσίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ Μεδιολάνων διακονούμενος, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀλλ' ἢ τερατευόμενος, ἢ δαιμονίου σπουδῇ καὶ φαντασίαις ὑπαχθεὶς, νύκτωρ ἔφη τισὶν Ὀνοσκελίδα συλλαβόμενος, ξυρίσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ * μυλῶνίῳ ἐμβαλεῖν. Ubi Valesius ex Mich. Psello de Operatione Dæmonum p. 82. affert, Ὅσοι δὲ τόποις ἐνδιατρίβουσιν αὐχμηροῖς, ὑπόξηρά τε τὰ σώματα ἔχουσιν, οἵους τοὺς ὀνοσκελεῖς φασὶν εἶναι, εἰς ἄνδρας οὗτοι σχηματίζουσιν ἑαυτούς. "Illam Empusam conspicor ex Aristophanis descriptione inter Gemmas Gorl. Dact. T. ii. n. 41. quam, ut puto, hactenus viri docti ibi denotari non intellexerunt." Sig. Havercamp. ad Tertull. Apolog. c. xvi. p. 171. Alciphronis Epist. iii. 62., Αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. "J. Steph. Bernard. ad Anonymi Introd. Anatomicam p. 20. malit, Ἐκ τοῦ πάντας ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι." Wagner. Eandem in conjecturam incidit Jo. G. Reiflius ad Artemidori L. ii. c. 37. "Arnaldus in Misc. Obss. T. v. p. 295. quovis pignore contendere paratus est, totam ῥῆσιν non ab Alciphrone, sed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obsecundare volui. Sumta quidem verba sunt ex Demosth. de Cor. xli. p. 312. ed. Harles. ubi de Æschinis matre sermo est. Sed fieri potuit, ut ipse Alciphron, qui mos erat Atticistarum, ex Demosthene ῥῆσιν istam exscriberet, nec opus esset interpolatore. Nec ignorasse videtur hunc Demosthenis locum Berglerus; nam ad verbum βιάζεσθαι adscripsit πάσχειν, quod in Demosthene est. Præ festinatione, quam ipse in Præf. confitetur, sine dubio omisit adnotare." Wagner. Lucian. de Saltat. xix. T. ii. p. 279., Εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν, τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι. "Plut. in Libro Non poss. suav. viv. sec. Epicur. p. 1101. c., Αὕτη δέ ἐστιν οὐ φοβερά τις, οὐδὲ σκυθρωπὴ, καθάπερ οὗτοι (Ἐπικουρεῖοι) πλάττουσι διαβάλλοντες τὴν πρόνοιαν, ὥσπερ παισὶν ἐμπίπτουσαν ἢ ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν, ἐπιγεγραμμένην. "Quæ hunc in modum correcta, Ὥσπερ παισὶν Ἔμπουσαν, ἢ Ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην, Providentiam, sive Πρόνοιαν, sistunt, tanquam pueris Empusam, aut Furiam ultricem scelerum, tragicamque descriptam. Dicitur, Παισὶν Ἔμπουσα ἢ Ποινὴ ἐπιγεγραμμένη, ut τίμημα ἐπιγεγραμμένον, sim. de quibus Budæus." Lennep. ad Phalar. p. 150., a Schæf. in Mss. indicatus. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Herod. p. 602., et Jacobs. ad Epigr. iii. Statyllii Flacci, Anthol. T. ii. p. 238., v. 4. * Παντοπαθὴ κούρης αἰσχεα δερκόμενος, (v. Demosth. supra citatum), item Dosiadæ Aram secundam in Anthol. T. i. p. 203., * Εἱμάρσενός με στήτας Πόσις, μέροψ, * δίσαβος Τεῦξ', οὐ * σποδεύνας, ἶνις Ἐμπούσας, ubi Scholia Holoboli Rhetoris, Ὁ ἶνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμπούσας, ἤτοι τῆς Θέτιδος· φάσμα γάρ τι ἡ Ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὡς φησὶ καὶ Φιλόστρατος (l. c.), μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ Πηλεὺς ἔσπευδεν, ᾗ καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει. Cf. Selden. de Diis Syris p. 162.]

[Apollon. R. iii. v. 860., Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν, Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα, Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν, Αὐγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι. Ubi Scholia: Ἑπτάκις δέ φησι καὶ τὴν Ἑκάτην ἐπικαλέσασθαι. Δοκοῦσι γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν Ἑκάτην ἐπάγεσθαι. Βριμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα * Ἑκαταῖα (Schol. ex Cod. Paris., Καὶ φάσματα γὰρ ἐκπέμπει τὰ καλούμενα * Ἑκάτεια, leg. in Schol. edit. ἐπιπέμπει, v. T. Hemsterh. ad Luciani Deor. Dial. T. i. p. 208.: obiter notandus est hic vocis Ἑκάτειος s. Ἑκαταῖος usus, quæ alibi de Hecatæ statuis, non de spectris ab Hecate immissis, dicitur), καὶ πολλάκις

[1] Sic scriptum citat Valesius ad Harpocr. Lex., et sic edidit Olearius. At Steph. noster, et in v. Λαμία et in v. Μορμολυκεῖον, habet Μορμολυκεῖα, quam lectionem in textum admittendam esse censemus. Μορμολυκία enim pro μορμολυκεῖον alibi non legitur.

αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος. Ἢ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος. Τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεως ἐστὶν, ὡς τὸ, Βριήπυος ὀβριμος Ἄρης. Ἴσως οὖν Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, * βρίμηνίς τις οὖσα. Cf. Etymol. p. 213. 49. Eustath. ad Dionys. P. v. 143., Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως (i. e. Βόσπορος) ὕστερον ἐκλήθη, κατὰ παραγραμματισμὸν, ἢ μάλιστα κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγομένην πάραφθορὰν, * Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαναδύναι τοῦ ὀρύγματος, ἡ Ἑκάτη * Φωσφόρος οὖσα δᾶδας ἐκεῖθεν ἔφηνε τοῖς πολίταις· καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν. Aristoph. Lysistr. v. 443., Εἰ τ' ἄρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν Ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα. Idem in Eccles. v. 858., Πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον, ubi Schol. hæc habet: Οἱ ποιηταὶ τὴν Περσεφόνην, τὴν Ἑκάτην, τὴν Φοίβην, καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τὴν αὐτὴν θεὸν εἶναι νομίζουσι· διὸ καὶ νῦν τὴν Ἑκάτην Φωσφόρον καλεῖ. Hecate autem Φωσφόρος dicebatur, quoniam ἡ θεὸς λαμπαδοῦχος. Aristoph. Ran. v. 1359., Ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ Τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ· Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλαυκης, Ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φώράσω, ubi Scholia: Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην καὶ ἄλλην, ὡς κάνταυθα. Spanhem. et Kusterus hic per Ἑκάτην Dianam intelligunt, cum poeta manifestum inter Hecaten Dianamque discrimen posuerit; et ipse Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 11., Ἀλλὰ * φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, hæc notavit:—" Hinc Φαεσφόρος eadem Dea infra v. 204. dicta et culta apud Græcos, seu Φωσφόρος apud Romanos autem Diana Lucifera, sicuti indices etiamnum ejus rei multi superstites Græc. et Romanorum nummi, in quibus eadem Dea modo una facie, modo duabus facibus armata cernitur. Cujusmodi e multis, insignis est Regiæ Gallorum Gazæ nummus sub

A Hadriano cusus, in quo Diana gradiens cum [illegible] Luna in capite, utraque autem manu facem tenet. Unde liquet utique, cur modo Θεὰ Φωσφόρος; sicuti e Nausicrate apud Athen. vii. p. 325. (ei, A. Mei) αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν Αἱ * ξανθονῥῶτες, [illegible] κλύδων * Αἰξωνικὸς.[1] Πασῶν ἀρίστας ἐντόπους [illegible] δεύεται· Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κόρην, Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. B. Τρίγλαι λέγει,) aut Φαεσφόρος, quod eodem redit, Ἑκάτη, ab Eurip. in Helen. v. 575., (ME. Ὦ Φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε [illegible] ματ' εὐμενῆ. EL. Οὐ * νυκτίφαντον πρόπολον [illegible] μ' ὁρᾶς.) aut Ἀμφίπυρος, seu Utraque manu faces gestans, ut ibi veteres Critici, Diana ap. Sophocl. Trachin. dicatur v. 218(=211. Βοᾶτε τὰν ὀμόπτορον Ἄρτεμιν * Ὀρτυγίαν, Ἐλαφηβόλον, Ἀμφίπυρον, ubi Schol. Παρ' ὅσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ [illegible] αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ), et ap. Aristoph. similiter in Ran. p. 275., ubi Diana tamen Dictynna, seu Venatrix a Φωσφόρῳ Hecate distinguitur, et de qua postrema ait, Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας B Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, Duplices faculas tenens manibus perquam agilibus. Hinc Δάειρα, seu Δαίρα, quasi Δᾳδοῦχος. dicta eadem Hecate apud Apollon. R. iii. 844. Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο Φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ * Προμήθειον καλέεσθαι· Τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι Δαίραν (sic edidit Brunck. sed rectius scriberetur Δαιραν) * μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο, Ἠτ' ἂν ὀῖ· οὔτε * ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῆσιν, Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι, κ. τ. λ., (ubi Scholia, Τὸ δαίραν κατ' ἔλλειψιν ἐστι τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον· Δάειρα γάρ ἐστι. Λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν. Ὅτι δὲ τὴν Δαίραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαίραν: Scholia ex Cod. Paris. nabent * Ἐξηγηματικῷ, 'de fluctuatione formarum ματικος et τικος v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 88.' Schæfer.) sicuti alibi Proserpina apud Lycophronem p. 115. (v. 710., Θησεὶ Δαείρᾳ καὶ * ξυνευνέτῃ δάνος, ubi Tzetzes, Δάειρα· ἡ Περσεφόνη, παρὰ τὸ δᾷδα·[2] δᾳδοῦχος γὰρ ἡ θεός· quæ eadem C nempe cum Diana seu Hecate Noctiluca, ac inde

[1] Athenæus ibi affert ex Cratino ἐν * Τροφωνίῳ, Οὐδ' Αἰξωνίδ' * ἐρυθρόχρων ἔσθειν ἔτι τρίγλην. Huc respexerunt Suidas (nec Casaub. nec Schweigh. citatus), et Zonar. p. 81.: Αἰξωνίδα τρίγλην· δοκοῦσιν αὗται κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν, ταύτῃ. In Zonara, ubi nihil anuotavit Tittmannus, male editum est δοκοῦσαι pro δοκοῦσιν. In sequenti pagina Athenæus hæc habet de piece * Ταινία dicto: Πλεῖσται δὲ γίνονται καὶ κάλλισται κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ * Κάνωπον. Hinc corrigendus est Tittmannus ad Zonaræ glossam illam, Κάνωτος· τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, frustra sic scribens:—" In Cod. K. ambiguum an scriptum fuerit Κανωπος. Quod verum puto pro Κάνωβος, de quo v. Steph. B. Quanquam Κάνωπος non fuit τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, sed in rebus geographicis non magna diligentia Grammaticorum. V. infra Καρχηδών. Certe mihi quidem Κάνωτος non notus est." " Κανωπος," inquit Sturzius supra p. clxxi. a., " teste Phavorino, [Zonaræ verba exscribente], fuit nomen loci cujusdam in urbe Alexandria. Quæ si vere tradita sunt, [et vere sic tradi Athenæi locus satis docet], videtur dubitari [illegible] plicandus est Steph. Byz. loc., de quo supra pauca diximus p. cccxxvi. b., Κάνωπος· καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, [illegible] Cod. Vass. praebet, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κάνωβον, Templum Neptuni in urbe Alexandria, Canobum a. Canobus dictum, [illegible] forte in Athenæo per verba, Κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπον, urbs Canobus dicta, centum et viginti stadiis, (ut nos docet Steph. Byz.), terrestri itinere ab Alexandria distans, intelligi debet, et sic locutum esse Dipnosophistam suspicamur, ne urbs illa confunderetur cum Canobo insula quadam, et Canobo Libyæ quodam loco, (ab eodem Steph. Byz. memoratis.) Sequitur enim, Καὶ ἐν Σελευκείᾳ τῇ πρὸς Ἀντιοχείᾳ, eandem nempe ob causam, ne Seleucia illa cum aliis confunderetur ejusdem nominis urbibus.

[2] " Ita Vit. 1. et Ciz. recte pro π. τὴν δ.: nam haud dubie, ut Thryllit. conjicit, αἴρειν excidit, [nisi potius subaudiendum esse statuas]: nam alias sensus non constat. Etymol. tamen (p. 244. 34.), Δάειρα· ἡ Περσεφόνη παρὰ Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα, [illegible] μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ." Müller. " Δαῖρα Hesychio eadem cum Δάειρα, per syncopen vel crasin." H. St. Thes. Ind. " Frustra Jos. Scalig. ad Varr. p. 175. a δαίρα, Tera, Terra, deducit, notatus a G. J. Vossio (Etym. L. L.) in v. Terra." Albert. Harpocr. Lex. et ex eo Suidas: Δάειρα· ὄνομα κύριον. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 9., Κάειρα δὲ γυνὴ, ἡ Καρνὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ Καρικὴ, ἤτοι ἐκ Καρίας· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἐσθὴς Κάειρα· ἔστι τὸ παρά τισι τῶν παλαιῶν εὑρεῖν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι τινὲς τὸ * Καίρα γράφοντες, εἶτα καὶ * δισυλλάβως * Καῖρα συναιροῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. Κατὰ τὸν [illegible] τρόπον καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφεν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν * δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. [illegible] δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖνος. Idem ad Il. Z. p. 648. 30.: Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως ἤτοι γαλοῦς, ἐχθὴς γὰρ εἶναι δάειρα, ἐκ τοῦ δαήρ, δάειρος· καὶ εἰσὶν οἱ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. Ὅμηρος δὲ [illegible] ταύτην, γάλως λέγει ἑτερώνυμος, οὐ δάειρα. Λυκόφρων δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσεφόνῃ ὡς στίχε [illegible] γενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ δαιμονίαν. Καὶ δοκεῖ * προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ληφθεῖσα, σιγηθῆναι παρὰ τῷ Ποιητῇ [illegible] συγγενείας, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ὅτι [illegible] Ἀθηναίας [illegible] Ὅτι δὲ θεία λέξις τὸ δάειρα, δηλοῖ [illegible] Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικέ φησιν ὕστερον ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. Διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· Ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστι ἡ τῆς Δήμητρος ἱερεία. Καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. Φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος, Ἀφροδίτην φησὶ νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. Ἔτι δὲ φαυλότεροι, οἱ [illegible] Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες, Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλουτωνος [illegible] τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαίραν γράφων * δισυλλάβως τὴν Δάειραν, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν [illegible] Δαῖραν ὀνομάζουσι. Δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Δαῖρας γραφομένης διὰ τοῦ ι ἡ [illegible] σα Δαῖρα συνῄρηται, ὁμοίως κατά τινας τῷ [illegible] " Daira recte potuit a Pherecyde Stygis [illegible]. Ut enim Styx apud Hesiod. Theog. v. 361., ita Daira apud [illegible] 38. p. [illegible] est fil. Oceani, quo loco eadem e quorundam sententia dicitur Mercurio peperisse * Eleusinem [sic et Harpocr. [illegible] Suid. et Etym. p. 329. 42. et Zonaræ p. 687. * Eleusinum, rectius, ut putamus,] heroa, a quo urbs nomen traxit. Pro, Καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν, fortassis legi possit, Κ. ἔ. φύσιν ο. ἔ. ut sensus sit, Et videtur sane hoc cum rei natura consentire. Valesius ad Harpocr. p. 17. legit simpliciter, Καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν." Fr. Guil. Sturz. ad Phereecyd. Frag. p. 215. ed. sec. " Servius in Æn. iv. p. 325. pro Junone sumsit:—' Nam cum Eleusine Cereris sacrum fit, templum Junonis clauditur; item cum Junoni Eleusine fit, templum Cereris clauditur, nec sacerdoti Junonis gustare, unde Cereri sit libatum.' Clemens in Protreptico (p. 13=39. 10., " Ἴμμαρος δὲ ὁ Εὐμόλπου, καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, [illegible] ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; [illegible] vertit Arnob. L. vi. * Dai[illegible] Immarnachus fratres pessimi in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est. " Valesius l. c. Pro Immarnachus scribitur rectius Immaradus apud Potter, cujus hæc sunt verba:—" Ἴμμαρος. Euseb. [illegible]

Περσεφόνη etiam quasi Φωσφόρος, ut postremum hoc notat Plut. de Facie in Orbe Lunæ p. 942. appellata; et quo sensu Φερσεφάασσα, seu Φερσέφατται, quod notum, eadem dicta. Unde cum eadem Dea, seu Κόρη, tum Ceres mater filiam quærens, Δᾳδοῦχος utraque seu Tædifera itidem, sicuti sæpius ambæ pectantur in antiq. Rom. et Gr. nummis. Cur autem Φωσφόρος dicta sit hæc Dea, e priscæ scilicet Gentilium Theologiæ scitis, docebit Procl. in Platon. Πολιτ. p. 353., ubi idem nomen Minervæ quoque, Προσκείσθω δὲ καὶ ὅτι Φωσφόροι· ἡ μὲν εὐμενῶς εἰς φῶς ἄγουσα τοὺς ἀφανεῖς της φύσεώς ἐστι Φωσφόρος, ἡ δὲ, ὡς νοερὸν φῶς ἀνάπτουσα ταῖς ψυχαῖς." De Minera * Φωσφόρος dicta silent Lexica. Eurip. apud Plut.

etiam habet Joan. Ἰμμάραδος Cyril. quam lectionem secutus est Arnob.: Dairas, inquit, et Immaradus fratres. Pansanias eundem Immaradum vocat, [i. 5., ubi Cod. Vind. Ἰμάραδον, et i. 27. vide Meurs. de Reg. Athen. i. 5. in Opp. T. i. p. 590. E. et 592. C.] Mox Cyrillus Δαίρας pro Δαείρας habet." Potteri ergo diligentiam effugit insignis Meursii locus, qui extat in Lib. de Reg. Athen. ii. 8. in Opp. T. i. p. 650. A.:—" Apud Euseb. de Præp. Evang. Lib. ii. ubi locum hunc Clementis is transcribit, Ἴσμαρος, non Ἴμμαρος legitur aut Ἰμμάραδος, ut apud Pausan. tribus locis constanter scribitur. Arnobio vero, rem eandem referenti ex Clemente, ut alia quædam, Immarnachus [leg. Immaradus] dicitur L. vi., 'Dairas et Immarnachus fratres conditi scribuntur) in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est.' Sed scribendum eo loco, In Eleusinii consepto. Neque enim Eleusine est sepultus, sed Athenis intra septum templi Cereris Eleusinæ infra arcem; uti satis manifeste verba hæc Clementis indicant, Ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, In septo Templi Eleusinii, quod sub arce. Deiude, ut hoc quoque dicam, velut obiter, non sat animum advertit, quum Δαείρας, in Clementis illis verbis, primum potius casum censens, quam secundum, fratrem Immaradi, et non matrem existimavit." " Δάειρα Hesych. δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. " Videtur velle et fœmininum esse masculini δαήρ, accipereque pro Sorore mariti." H. St. Thes. Ind. Locus est hic: Δάειρα· ἀδάερα γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ, καὶ Δαήμων, ἔμπειρος. " Locus videtur mutilus, quem sic suppleverim, et legerim, Δάειρα· ἡ Περσεφόνη, Δαέρα δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς etc." Kuster. et sic Dan. Heinsius. " Posterius habet Hom. Il. Ξ. v. 156. Schol. ἀνδρὸς ἀδελφόν. Glossæ: * Δάηρος leg. Δαήρ· ὁ * ἀνδράδελφος, Levir. Quod ipsum est Δαήρ, ut Lacryma a δάκρυον, Ulysses ab Ὀδυσσεὺς etc. Vide Fest. in Dacrimas. Hellad. Chrestom. p. 4. ed. Meurs., Ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες Δαέρα καλοῦσι· τὴν δὲ ἀδελφὴν οὐκέτι Δάειραν, ἀλλὰ * Γάλον, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησι· Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Il. Γ. v. 122." Albert. Mirum est vir. doct. Helladio pro γάλον, quod est verbum nihili, γάλων s. γαλόων s. γάλωον non restituisse.

Mentione autem Dairæ, filiæ Oceani, modo facta nobis in mentem venit nomen alius filiæ ejusdem Oceani, Κορυφὴ, quæ Palladis mater fuit. Harpocr. Lex., Ἱππία Ἀθηνᾶ· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδωνα. Μνασέας ἐν πρώτῃ Εὐρώπης τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ * Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι. " Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege * Κορυφῆς. Cic. de Nat. Deor. iii. (23.), Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam Arcades Coryphasiam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt. Arnobius L. iv. (p. 137.), Quid arbitramur fore? Desistetue illa Minervam se dicere, cui Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod ex vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus etc. (Add. ib. p. 136.) Etymologus in Ἱππία, Κορυφῆς habet. Steph. in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν a Neptuno, aurigaudi artem a Minerva didicisse. Certe Neptunus Ἵππιος dictus est, ut notat Eustath. in Od. A. p. 1392. (21.)" Vales. ad Harpocr. Lex. Adde eund. Eustath. ad Il. Z. p. 656. 19.: Τὸ δὲ ἱππιοχαίτης, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἱππιοχάρμης, ἔοικεν ἔχειν καινότερον ἐν τῇ * προπαραληγούσῃ τὸ ι κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἱππεία χαίτη γέγονεν. Ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἵππιος Ποσειδῶν, καὶ τὸ, Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα, ὧν διὰ τοῦ ι ἡ παραλήγουσα. Ζητητέον δὲ εἰ τοιαύτην ἔχει γραφὴν καὶ ὁ Ἵππιος Κολωνὸς, ὃς ἀπὸ τοῦ Ἱππίου Ποσειδωνος ἔσχε τὸ οὕτω κληθηναι, ὅπου φασὶ καὶ οἱ ὀρεωκόμοι ἵσταντο, παράσημον αὐτοῖς διὰ τὴν ἐξ ἵππου παρωνυμίαν, τὸν τόπον ὡς εἰκὸς κρίναντες. Vide Etymol. p. 223. 10. Aristoph. Nub. v. 83. et Equit. v. 551. item Pausan. vi. 20. Idem Pausan. in L. i. 30., Δείκνυται δὲ καὶ χῶρος καλούμενος Κολωνὸς Ἵππιος, ἔνθα τῆς Ἀττικῆς πρῶτον ἐλθεῖν λέγουσιν Οἰδίποδα· διάφορα μέντοι καὶ ταῦτα τῇ Ὁμήρου ποιήσει· λέγουσι δ' οὖν [Facius conjicit, ποιήσει λέγουσι· ἔχουσι δ' οὖν] καὶ βωμὸν Ποσειδῶνος Ἱππίου, καὶ Ἀθηνᾶς Ἱππίας· ἡρῶον δὲ Πειρίθου τοῦ Θησέως, Οἰδιποδός τε καὶ Ἀδράστου· τὸ δὲ ἄλσος τοῦ Ποσειδωνος καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησεν Ἀντίγονος ἐσβαλὼν, καὶ ἄλλοτε στρατιᾷ κακώσας Ἀθηναίοις τὴν γῆν. Ubi uterque Facii Cod. Ἱππίου et Ἱππίας scribit per ει. Vide eund. in fine sequentis capitis. Idem in Eliacis v. 15., Ἐν δὲ τῶν ἵππων τῇ ἀφέσει, ἐν μὲν τῷ ὑπαίθρῳ τῆς ἀφέσεως κατὰ μέσον που μάλιστα, Ποσειδῶνος Ἱππίου καὶ Ἥρας εἰσὶν * Ἱππίας βωμοὶ, πρὸς δὲ τῷ κίονι, Διοσκούρων· τῆς δὲ πρὸς τὸν ἔμβολον καλούμενον εσόδου, τῇ μὲν Ἄρεως * Ἱππίου, τῇ δὲ Ἀθηνᾶς Ἱππίας βωμός. Ubi Cod. Vind. Ἱππείου et Ἱππείας habet, teste Facio, quem vide. Idem in L. viii. 47., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουριέων, Ἱππίας [rectius Ἱππίας, sicuti, notante Facio, Amasæus legisse videtur] δὲ παρὰ τοῖς Μανθουριεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Suid. et Phot. p. 86.: Ἱππεία (Phot. Ἱππία) Ἀθηνᾶ· ταύτην Ποσειδῶνος εἶναί φασι θυγατέρα, καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεάνου· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππείαν (Phot. Ἱππίαν) κληθῆναι. " Πολύφης quidem omnes editt. habent, sed jamdudum viri doctiss., Jo. Meursius Lectt. Att. v. 20. et Vales. ad Harpocrat. monuerunt legendum esse Κορυφῆς, quos vide." Kuster. Imo Vales. ibi reposuit, (ut supra vidimus), et quidem rectius, Κορυφῆς, non Κορύφης. Idem Meursius, qui in Lectt. Attic. l. c. (in Opp. T. iii. p. 1231. c.) scripsit Κορύφης, in Crit. Arnob. iii. 7. (in Opp. T. vi. p. 137. f.), rectius habet Κορυφῆς. Etymol. p. 474. 30., Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς [αὐτῇ] ὕμνος δηλοῖ, ἢ ὅτι, Ποσειδῶνος οὖσα θυγάτηρ καὶ Κορυφῆς τῆς Ὠκεανοῦ, ἔχουσα ἅρμα, οὕτως ἐγεννήθη, ἢ ὅτι Ἄδραστος Θήβηθεν φεύγων, ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσας τοὺς ἵππους, Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσηγόρευσεν. Idem articulus reperitur in Λέξεσι Ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 207., sed ibi, pro ὡς ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—προσαγορεῦσαι, reponendum est ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—προσηγόρευσεν. Intelligi autem debet Hymnus ille Nicophelis Thebani a J. Poll. iv. 77. laudatus, Καὶ Ἀθηνᾶ δὲ, εἶδος αὐλοῦ, ᾧ μάλιστα * Νικωφελῆ τὸν Θηβαῖον εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νόμον κεχρῆσθαι λέγουσι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 350.: Ἀθηνᾶ Ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος [fl. l. ὁ ὕμνος], μεθ' ἵππου [l. ἵππων] ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας [v. Harpocr. supra cit.], ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης [l. Κορυφῆς] τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. Ἄλλοι δέ φασιν, ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσαγορευθῆναι. Zonaras p. 1117., Ἱππεία· ἡ ἱππευσις, καὶ ἱππεία φατνη, καὶ οὐρὰ, καὶ Ἱππεία Ἀθηνᾶ. " Imo Ἱππία [imo utraque forma proba est, cf. loca supra laudata], de qua vid. Pausan. Arcad. c. 47. et Eliac. c. 15. Sed variat scriptura in libris. Sophocl. Œd. Col. v. 1070., Οἱ τὰν Ἱππίαν Τιμῶσιν Ἀθάναν. Ἱππεία etiam Suid. sed Harpocrat. rectius Ἱππία. Vide ibi Vales." Tittmann. Ceterum in Cicerouis loco, quem citavit Vales., " Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam * Coriam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt," vox *Coriam*, quicquid contradicant vir ille doctus Meursiusque in Lectt. Attic. et Crit. Arnob. ll. cc., recte se habet, ut satis patet ex hoc Pausaniæ loco, qui legitur in Arcadicis viii. 21., Πεποίηται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους κορυφῆς σταδίοις τριάκοντα ἀπωτέρω τῆς πόλεως ναὸς καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Κορίας: vide Davis.; et Gesner. Thes. L. L. v. Coria, cui nomen hoc Minerva invenisse videtur a virginitate, quod κόρη, Puella, Virgo, semper mansit. Utrumque, et Vales. et Meurs., decepit Arnobius, hæc scribens l. c.: "Desistetne illa Minervam se dicere, cui * Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod e vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus?" Sed fallitur Arnobius; Coryphasiæ enim nomen Minervæ impositum est, nec ex Coryphe matre, nec quod e vertice Jovis emicuit, sed a * Coryphasio promontorio, in quo Pylos urbs condita fuit: Pausan. in Messenicis c. 36., Ἔστι δὲ ἐκ Μεθώνης ὀδὸς σταδίων μάλιστα ἑκατὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὸ Κορυφάσιον· ἐπ' αὐτῇ δὲ ἡ Πύλος κεῖται.—Ἐνταῦθα ἱερόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, ἐπίκλησιν Κορυφασίας. Arnobium autem decepit hic Clementis locus in Protreptico p. 24. 12., Τετάρτην (Ἀθηναν), τὴν Διὸς, ἣν Μεσσήνιοι Κορυφασίαν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐπικεκλήκασιν. Cf. Reines. Var. Lectt. iii. 2. p. 367. Etymol. p. 774. 23., Ὑγεία Ἀθηνᾶ· ἐπίθετόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, καλεῖται γὰρ καὶ Νίκη, καὶ Ἱππία, καὶ Ἐργάνη. Hinc vindicandus est Arnobius contra conjecturam Meursii, cujus hæc sunt verba in Crit. Arnob. l. c.:—" Monstrosissima menda sunt in istis verbis, 'Quod si accipit res fidem, nulla est ergo Mentis filia, nulla Victoriæ, nulla Jovis elata de cerebro inventrix oleæ, nulla magisteriis artium et disciplinarum varietatibus erudita.' Apud quemnam scriptorem lectum unquam Minervam esse filiam Mentis aut Victoriæ? Equidem Mentem et Victoriam deas habitas scio, quarum hanc consecravit primo Attilius Regulus, postea Æm. Scaurus, illam vero bello Samnitico Attili collega in Consulatu M. Posthumius Megellus. Sed hoc Romæ, non in Græcia, ubi nata hæc Dea. Attamen Victoria etiam Athenis culta, ubi et simulacrum alis privatum habuit, [de Νίκης * Ἀπτέρου statua et templo vide Pausan. i. 22., iii. 15. v. 26.] Nondum hoc constituit, quod hic textus præfert. Emendo itaque, 'Nulla est ergo Metis filia, nullave Coryphæ.' Prima Jovis uxor Metis fuit, quam quum ille gravidam, et Minervam parturientem, instinctu terræ conique devorasset, capite prægnans factus, Vulcano accito, cerebroque dissecto, ipse Minervam peperit. Testis Hesiod. in Theog. (v. 884.), Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν, Πλείστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἣν ἐσκάθετο νηδύν, Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Et quæ sequuntur. Atque hoc de Meti. De Corypha etiam certum." Facilius et verius fortasse una tantum litera adempta scriberetur, 'Nulla est ergo Metis filia, nulla Victoria, i. e. Minerva Νίκη dicta. Etymol. p. 605. 46.: Νίκη· παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίνομαι γίνεται ἐνίκη, καὶ κράσει τῶν β' ι εἰς ἓν μακρὸν, νίκη, ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ γὰρ πολλάκις πέφυκεν ἀποβάλλειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ε· οἶον, ἐρύω, ἐρυτῆρες, ῥυτῆρες, ἔχω, ἐχέλρ, χείρ· ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ προσαγορεύεται, νομιζομένης γὰρ αὐτῆς πολεμικῆς καὶ * φρονητικῆς, ἀκόλουθον ἂν εἴη καὶ τὸ τὴν νίκην αὐτῇ ξυνέπεσθαι· τὸ γὰρ ἐμφρόνως πολεμεῖν, νικητικον, τὸ δὲ ἀφρόνως, καὶ ἀροπετῶς, καὶ χωρὶς νοῦ, σφαλερὸν καὶ ἐλαττωτικόν. Pausan. in Atticis c. 42., Ὠικοδόμηται δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν· ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος. Καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθηνᾶς πεποίηται, καλουμένης Νίκης, καὶ ἄλλο * Αἰαντίδος.

de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρον κύων ἕση, quem versum suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 36., καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρου γενήσομαι. Lycophr. v. 1174., Ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος Ἄπυστον ἔσται, * Περσέως δὲ παρθένος Βριμὼ τριμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα Κλαγγαῖσι ταρβήσουσαν ἐννύχοις βροτοὺς, Ὅσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρυνθίας Δείκηλα μὴ σέβουσι * λαμπαδουχίαις, Θύσθλοις * Φεραίαν ἐξακεύμενοι θεάν. Ψευδήριόν τοι νησιωτικὸς στόνυξ Πάχυνος ἐξει σεμνὸν ἐξ ὀνειράτων Τάῖς * δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον. Ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς τλήμονος ῥανεῖ χοὰς Ῥείθρων Ἑλώρου πρόσθεν ἐκτερισμένης, * Τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς, Λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτρον Ἅδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται. Scholia Tzetzæ: Περσέως δὲ παρθένος· ἡ Ἑκάτη. Καὶ τοῦτο τῆς ἀδείας ἐστὶ τῆς * Λυκοφρονείας, τὸν Πέρσην Περσέα λέγειν (vide Heyn. in Observatt. ad Apollodor. p. 55. et Schol. ad Apollon. R. mox laudandum), ὅπως ἀπαρτίζοιτο τὰ μέτρα· ὁ γὰρ Ἡσίοδος (Theog. v. 377. et 409. sqq.) τὴν Ἑκάτην Πέρσου καὶ Ἀστερίας φησὶ θυγατέρα, καὶ οὐ Περσέως· οὐδὲ μὴν Πέρσου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου τοῦ παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς Εὐρυβίας καὶ Κρίου, τῶν Οὐρανοῦ παίδων. Ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Ἀστερία παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης. Ὁ Κοῖος δὲ καὶ ἡ Φοίβη Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμώ· ἡ αὐτὴ Ἑκάτη, ὅτι Ἑρμοῦ ἐν κυνηγεσίῳ βιάζοντος[1] αὐτὴν, ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαυθη. Καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται. Δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. Τρίμορφος· τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ, καὶ γης, καὶ Ἅιδου. Φερο[illegible]αν· Ἑκάτη, ἐκ * Φερο[illegible]ας,[2] τῆς Αἰολου θυγατρὸς, κάκ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, καὶ ἐν τριόδοις ἐῤῥίφη. Βουκόλοι δὲ * Φέρητος εὑρόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν, ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. Φεραίαν δὲ, ὡς ἐν ταῖς * Φεραῖς τιμωμένην· Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέῤῥα καλεῖται. Καὶ Καλλίμαχος περὶ τῆς Ἀρτέμιδος φησι· Πότνια Μουνυχίη, * λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη. Ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἡ Ἑκάτη. Apollon. R. iii. v. 467., Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ * Περσηΐ, πέλοιτο. Scholia, atque ex iis Phavor.: Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως (nota Περσέως, pro Πέρσου, v. Tzetzam modo citatum) θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται· Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.[3] Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα· Ἑκάτα, δαδοφόρου Νυκτὸς * μεγαλοκόλπου θύγατερ. Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. Φερεκύδης δὲ, * Ἀρισταίου τοῦ Παίονος. Schol. ex Cod. Paris. Παίωνος. "Schol. edit. δαδοφόρου, quod in δαδοφόρος mutarunt Ruhnk. ad Hymn. in Cer. v. 24. ('hanc enim δαδοφόρον esse,' inquit, 'vel hic Homeri Hymn. docet v. 52., Ἥντετο οἱ Ἑκάτη, σελας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,') Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 517. et Jacobs. ad Anthol. Gr. i. 1. p. 360. Μεγαλοκόλπου in * μελανοκόλπου mutarunt Ilgen. l. c. et Jacobs. l. c. p. 391. De confusione adjectivorum μέγας et μέλας, vocumque cum iis compositarum, v. Brunck. ad Apollon. R. ii. v. 921. et 1172. Schweigh. in Athen. T. i. p. 375. et Schneider. in Cur. poster. ad Aristot. Hist. Anim. p. 477." Schæfer. "Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet nemo secutus est. Apollod. i. 2. 2. Hecaten vocat filiam Persis, qui Crium, Titanem, patrem habebat et Asteriæ, filiæ Cœi, qui et ipse erat unus ex Titanibus. Sane vix concoqui potest, qui factum sit, ut Hecate, quam tamen multi ne distinguendam quidem putabant a Diana et Proserpina, v. Schol Theocr. ii. v. 12., omnes certe pro Dea habebant, et quam Proclus in Hymno nuper edito, (Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, St. i. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente usa mere mortali, tamque obscuro et ignoto, ut etiam genus lateat plane, nisi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentavi, esse contentus, ut Aristæus Hecates pater plane dicatur idem esse cum Aristæo illo nobilissimo, Apollinis et Nymphæ Cyrenes filio Autonoes, quæ Cadmi filia erat, marito, patre Actæonis, qui post Libyas, primos Sardiniæ colonos, in hanc insulam migravit, v. Pausan. x. 17. p. 837., et qui, ipse Nympharum disciplina usus, primus homines docuit τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν, v. Diod. Sic. iv. 81., ob quæ et alia in homines merita tandem a Dionysio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et ut Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia, et Arcadia. Jam Schol. Apollon. videri potest hic et L. i. 230. Παίονος nomen pro nomine Ἀπολλωνος posuisse, vel quia in poeta aliquo Aristæum vocatum repererat filium Παίονος, quod erat Apollinis cognomen, idem significans quod ἰατρὸς, et οὔλιος, et σωτὴρ, et ἀκέστωρ, v. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. v. 40. et 46., vel speciatim quia Aristæus etiam pestem aliquando pulsisse dicitur apud Diodor. Sic. iv. 82. Præterea idem a Nymphis tripliciter appellatus est, * Νόμιος, Ἀρισταῖος, Ἀγρεύς: v. Diod. Sic. iv. 81. ibique Wesseling. Et Hecate fortassis hanc ipsam ob causam, quia Dea non ex Deo prognata est, a Tzetza ad Lycophr. v. 77. vocatur * Ξενοφυής: (vide locum supra citatum). At hæc, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiæ leges violat. Nisi diserte additum esset τοῦ Παίονος, intelligerem illum Aristæum, qui fingebatur Cœli ac Terræ filius: v. Schol. Apollon. ii. v. 500." Fr. Guil. Sturzius[4] ad Pherecydis Fragmenta p. 159. Hom.

[1] "Sic etiam Vitt. 2 et 3., sed Vit. 1. et Ciz. nt edd. pr. Ἑρμὴν—βιάζοντα. Supra ad v. 698., Ἑρμῇ—βιάζοντι, recte, nam ἐμβριμάομαι construitur cum dativo; forte hic quoque Ἑρμῇ—βιάζοντι legendum." Müller. Sed stare potest vulgata lectio, modo dativum post ἐνεβριμήσατο subintelligas.

[2] "Vit. 1. et Ciz. ἑταίρα φεραίας, mendose pro ἑτέρα, ut edd. pr. Vitt. 2. et 3. ἕτεροι φεραίας, quæ lectio non est plane absurda, si addas ὡς, vel ὥς φασι. Sic Schol. Theocr. Idyll. ii. 36., qui omnino est conferendus: Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι· διόπερ τῆς τριόδους ἱερὰν τῆς θεοῦ νομίζεται. Nam supra dicebatur filia Persæ et Asteriæ, alias Jovis et Asteriæ, ut Schol. Theocr. ii. 12. [illegible] Asteria nihil loquitur Schol. Theocr.] Locum vero etiam habere potest ἑτέρα, si interpreteris, Alia, diversa ab ea, quæ antea est commemorata." Müller.

[3] Huc pertinet Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 12.: Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει, ἣν ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν, καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ * Φύλαξ, καὶ Δᾳδοῦχος, καὶ Φωσφόρος, καὶ Χθονία. Nomen Φυλαξ an alibi extet, nescimus.

[4] Hujus viri eruditissimi levis error obiter hic nobis notandus est. In eo libro p. 210. citatur Schol. Hom. Od. A. v. 320. Θησεὺς, ὁ Αἰγέως, λαχὼν μετὰ τῶν ἠθέων, εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινοταύρῳ παρατεθεισόμενος πρὸς ἀναίρεσιν· ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ, ἐρωτικὸς πρὸς ["post ἐρωτικῶς inserendum est πρὸς," inquit Sturz. et quidem inseritur in edit. Oxon. qua nos utimur] αὐτὸν διατεθεισα ἡ του Μινωος θυγατηρ, Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος κοησαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας, καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. "Ζυγὸς et h. l.," inquit Sturz., "et apud Eustath. p. 1688. 39. est limen superum, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Unde ἄνω vel ante ζυγὸν [mo post ζυγὸν et ante τῆς, τὸν ζυγὸν ἄνω τῆς θύρας] ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet Eustath. Ἀγαθὶς μίλτου est glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in æquandis lignis sequantur." Minium est virum doctum hæc sine corruptelæ suspicione legisse, cum in Eustathio l. c., eandem historiam narrante, legisset [illegible] non ἀγαθίδα μίλτου: Αὐτὴ (sc. Ἀριάδνη) τρόπον ὑποτίθεται τῷ Θησεῖ, δι' οὗ καὶ τοῦ θηρίου περιγενήσεται, καὶ τὸν τοῖς ἄλλοις * [illegible] λαβόρινθον διεκφεύξεται, καὶ ὑποθεμένου Δαιδάλου δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθίδα μίτου, ἣν καὶ ἐν Ἰλιάδι λεχθεῖσαν, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σκάλαιον ἐπόησαι τοῦ τῆς θύρας ζυγοῦ, καὶ ἀνελίσσοντα, ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχὸν, καὶ, εἰ περιέσται του κακοῦ, ὀπίσω ἐπανελίσσοντα ἐξελθεῖν, cum in eodem Eustath. ad Il. Σ. p. 1166. 29. extet, Περὶ δὲ Ἀριάδνης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅτι τε Θησέως ἐρασθεῖσα, καὶ ὅπως εἰς Κρήτην ἐκεῖνος ἔλθοι, καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδευσαι τὸν λαβύρινθον, ἱστοροῦσι πολλοὶ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὁμήρου ἐξηγήσεσιν ἐν γέγραπται τινα, cumque in Pseudo-Didymi Scholiis ad Il. Σ. v. 590. sit, Μίτον ἀγαθίδος δωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ, εἰπὼν δοῦναι τῷ Θησεῖ, ὅπως τὴν ἀρχὴν ἐξάψας τῆς εἰσόδου τῆς ἀγαθίδος, οὕτως ἀνελὼν αὐτὴν εἰσέλθοι εἰς τὸν λαβύρινθον, καὶ περιγενόμενος τοῦ θηρίου, πάλιν ἔχοι ῥᾳδίαν καὶ [illegible] εὑρέτου τὴν ἔξοδον τοῦ λαβυρίνθου, ποικίλων [illegible] ἔχοντος τὰς εἰσόδους. Nihil vero interest, utrum μίτον ἀγαθίδος, an ἀγαθίδα μίτου dicas. Ἀγαθὶς enim, ut supra in hac ipsa voce monitum est, modo fili genus est, modo glomus staminum. "Ἀγαθὶς μίλτου," inquit Sturzius, "est glomus, quem minio tinc-

Hymn. in Cer. v. 24., Εἰ μὴ * Περσαίον θυγάτηρ ἀταλὰ φρονέουσα Ἄϊεν ἐξ ἄντρου [1] Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος, ubi Ruhnken. hæc notavit:—" Περσαῖος ab Homero dicitur, qui ab Hes. Theog. v. 409. et Apollod. i. 2. 4. Πέρσης, frequenti talium formarum permutatione. Hiuc Hecate Περσηὶς, vel Περσεία, ut in veteri monumento apud Dorvill. ad Charit. p. 48. Quæ posterior forma Orphei Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesner., temere cum Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον coaluit, e libro Ms. restituta est a Gul. Cantero Novar. Lectt. ii. 3. Id quod, præter alia multa, Gesnerum latuit in Orphicis edendis." " Ovid. Met. vii. 174., Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras. Perseida vocat, h. e. Persæ filiam, sive ille Solis filius, et Æetæ frater fuit, ut tradit Diodorus, sive Crei potius et Eurybiæ, Titanici generis, ut Hesiodo placet in Theog. (v. 375.) Solem ferunt, ait Diodor. Sic. iv. 45., duos procreasse pueros, Æetam et Persen: Æetas in Colcho regnavit, in Taurica Perses, crudeles ambo efferique. Ex Perse Hecate orta est, superans audacia immanitateque patrem, ut quæ, cruciatu hominum læta, eos pro feris appetere sagittis consueverit. Sed ad venena mortifera conficienda summum studium operamque impendens, prima aconitum invenit, vim naturamque cujusque veneni in cibis, quos advenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum veneno patrem sustulit: deinde regno assumto, templum statuit Dianæ, cui præter navigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Æetæ, gennitque liberos tres, Circen, Medeam, Ægialium. Perseis quoque vocatur Stat. Theb. iv. 482.: Val. Argon. vi. 494., Perseia Hecate. Isis illa apud Apul. 11. p. 364. 4. ed. Florid. etiam Hecaten se esse gloriatur." Gesner. Thes. L. L. Claudian. de Raptu Pros. i. 15., Ecce procul ternas Hecate variata figuras Exoritur, i. e. Tauri, Canis, et Leænæ. Jo. Laur. Philadelph. Lydus de Mensibus p. 33.: Τριῶν εἶναι λεγομένων τῶν τῆς σελήνης δρόμων, ὀξέως, μέσου, καὶ ἀνειμένου, δι' οὗς καὶ Τριοδῖτιν τὴν Ἑκάτην οἰονεὶ τὴν σελήνην οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, τρισὶν ἑορταῖς (ὁ Νουμᾶς) τὸν μῆνα διέλαβε. Τρίμορφος γὰρ ἡ σελήνη, καὶ ὅπως, ἐκ τοῦ χρησμοῦ γνωστέον, λέγει δέ οὕτως· Ἡ δ' ἐγώ εἰμι κόρη * πολυφάσματος, * οὐρανόφοιτος, * Ταυρώπης, τρικάρηνος, ἀπηνὴς, χρυσοβέλεμνος, Φοίβη, * ἀπειροτέχνη, φαεσίμβροτος, Εἰλήθυια, Τριστίχου φύσεως συνθήματα τρὶς ἀφαιροῦσα. Ὀξυτέραν γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, ποιεῖται τὴν πορείαν τὴν πρὸς τῷ χειμερινῷ τροπικῷ, βραδυτέραν δὲ τὴν πρὸς τῷ θερινῷ, ὁμαλὴν δὲ τὴν πρὸς τῷ ἰσημερινῷ. " In ἀπειροτέχνη metrum claudicat; reponerem * ἀπειρότοκος (imo ἀπειροτόκος), virginitatis, quæ in Dianam optime cadit, epitheton." Schow. Ἀπειροτόκος quidem extat, ut ex Schæferi Mss. discimus, in Epigr. Antip. Sid. xii. Anthol. T. ii. p. 8., Τριτογενὲς, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα, Παλλὰς, ἀπειροτόκου δεσπότι παρθενίης, sed longius justo recedit a vulgata lectione ἀπειροτέχνη, pro qua facilius et forlasse verius scriberetur ἀπειρολεχὴς, quo epitheto Hecaten s. Dianam ornavit Aristoph. in loco, ab eodem Schæfero ibidem indicato, nempe Thesmoph. v. 114., ΑΓ. Τάν τ' ἐν (Τὰν ἐν apud Valck. ad Eurip. Hippol. v. 58. p. 169. b.) ὄρεσι * δρυογόνοι-Σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-Τεμιν Ἀγροτέραν. ΧΟ. Ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν Γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Schowium fugit, ut videtur, Oraculum illud, a Jo. Lydo laudatum, reperiri in Eusebio Præp. Evang. iv. 23., ex quo sumtum est a Jo. Opsopœo, qui inter sua Oracula Vetera id inseruit p. 62. Ibi est * Ταυρῶπις, ut in Jo. Lydo legi debet: ibi ἀπειροτεχνῆς, et τριστοίχου, non, ut apud eum, ἀπειροτέχνη et τριστίχου: ibi τρισσὰ φέρουσα, quod Lydo restituendum est pro edito τρὶς ἀφαιροῦσα.. Ibi, post quatuor versus a Jo. Lydo laudatos, sequuntur hi:— Αἰθέρι μὲν πυρόεσσιν ἐειδομένη εἰδώλοις, Ἥερα δ' ἀργεννοῖσι * τροχάσμασιν * ἀμφικάθημαι, Γαῖα δ' ἐμῶν σκυλάκων δνοφερῶν γένος ἡνιοχεύει. Ἤδη μοι σύγε πάντα ποίει, ξόανον δ' ἐν αὐτῷ (sic). Μορφή μοι πέλεται Δημήτερος ἀγλαοκάρπου, Εἴμασι παλλεύκοις, περὶ ποσσὶ δὲ χρυσοπεδίλοις, Ἀμφὶ δὲ τῇ ζωνῇ δολιχοὶ προθέουσι δράκοντες, Ἴχνεσιν ἀχράντοισιν ἑφερπύζοντες ἄνωθεν, Αὐτῆς ἐκ κεφαλῆς ἀρτώμενοι ἐς πόδας ἄκρους, Σπειρηδὸν περὶ πᾶσαν ἑλισσόμενοι κατὰ κόσμον. Hinc firmari potest conjectura Hermanni, qui in Orphei Argon. v. 980. de Hecate, λαιοῦ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμου Ἵππος χαιτήεις, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι Αυσσωπις σκυλάκη, μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος, ingeniose simul et docte reposuit, Αυσσῶπις σκυλάκαινα, μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος. Jo. Lydus de Mensibus p. 40., Τρίμορφος μέν γάρ ἡ της Ἑκάτης, ἤτοι τῆς σελήνης, δύναμις· ὁ γάρ Ἀπόλλων ἐν ἡλίῳ, τοῦτο Ἑκάτη ἐν σελήνῃ. Idem p. 31.: Ὅτι βίσεξτον λέγεται, διὰ τὸ δὶς (Cod. Vat. βίσεξτον δὶς) πρὸ ἓξ καλανδῶν Μαρτίων ἀριθμεῖν (Cod. Vat. ἀριθμῆσαι δεῖ) παρὰ τετραετίαν Ῥωμαίους, καὶ ἐν τούτῳ τὸν ζωογονικὸν ἀριθμὸν ἐπιτηροῦντας· Ἀφροδίτης δέ οὗτος, ἔφορος δὲ Ῥωμαίων Ἀφροδίτη· Τοῦ γάρ μεταβολικοῦ σώματος κατὰ τὴν σφετέραν τοῦ βάρους ἀναλογίαν τῇ γῇ περιχυθέντος, ἀναγκαῖον ἦν, τὸ μέλλον πλησιάζειν αὐτῇ πάσης μετέχειν δυνάμεως· διόπερ ἁρμοσάμενος ὁ θεὸς (Cod. Vat. διὸ περιαρμοσάμενος ὁ θ., quod Schowio præferendum videtur) τὴν σεληνιακὴν σφαῖραν· πάσης μετέχουσαν δυνάμεως τῶν δραστηρίων σφαιρῶν· πλησίον τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ παρεστήσατο ἔφορον τῶν στοιχείων. Ὅθεν καὶ * τετρακέφαλον τὴν Ἑκάτην ὁ μυστικὸς παραδίδωσι λόγος διὰ τὰ τέσσαρα στοιχεία· καὶ ἡ μέν πυρίπνους τοῦ ἵππου κεφαλὴ, δῆλον ὡς εἰς τὴν τοῦ πυρὸς σφαῖραν ἀναφέρεται· ἡ δὲ τοῦ ταύρου μυκωμένη δαιμόνιόν τινα μυκηθμὸν, εἰς τὴν τοῦ ἀέρος· ἡ δὲ τοῦ ἀνδρὸς πικρὰ καὶ ἄστατος φύσις

tum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in æquandis lignis sequantur." Sed ἀγαθὶς μίλτου pro instrumento fabrili nusquam alibi legitur, et, si sic locutus esset Scholiasta, proculdubio errasset, cum propria in hac re dictio sit, σχοινίον * ὑπομεμιλτωμένον, στάθμη, * σπάρτος ἡ, κανὼν, κατευθυντηρία, ut satis docet ipse ad Od. E. v. 245., Στάθμην· κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον, ἢ τεκτονικὴν σπάρτον, et ad Il. O. v. 410., Στάθμη· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη· τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. Ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λεπτὸν, ἐρυθρῷ ἢ μελανὶ χρώματι κεχρισμένον, [ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα, ut addi potest ex Villoisoni Scholiis.]

[1] " Hecates Antrum, Zerynthus, in Samothrace erat, [sed et in Thracia, ut supra nobis ostensum est.] Vide Lycophr. v. 77. et ibi Meursium. [In margine præterea adscripsit, teste Matthiæo, v. Bochart. Geogr. S. i. 12. p. 397.] Sed id longius remotum a Nysa Cariæ, quam ut hic intelligi possit." Ruhnken. " Ne quisquam hac observatione moveatur," inquit Matthiæus, " vid. ad Hymn. in Apoll. v. 391." Locus est: " Acrem visu Apollinem, qui ex Phocide navim in mari Ægæo adhuc navigantem cernit, hic nobis exhibet poeta, ut Neptunum Hom. Od. E. v. 283. Virg. Æn. vii. v. 289. Ut omnia in Diis majora credebantur, ita etiam intervalla locorum iis minora. Cf. Il. N. v. 20.". Notandum est Ruhnken. *Zerynthus*, ἡ * Ζήρυνθος, pro *Zerynthum*, τὸ * Ζήρυνθον, scripsisse, cum Millerus ad Lycophr. v. 77. vocem Ζήρυνθος, quæ non aliunde, quam ex Steph. Byz. ipsi nota erat, in Ζήρυνθον mutandam censeat. Sed Ζήρυνθος extat in Nonni Dionys. xiii. v. 393., Θρῃκίης δὲ Σάμοιο συνέρρεον ἀσπιδιῶται· Κοίρανος οὓς προίαλλε * βαθυσμήριγγος ὑπήνης Ἡμαθίων βαρύγουνος ἔχων χιονάδεα χαίτην, Τιτήνων μελέεσσιν ἐοικότας· οἵ τ' ἔχον ἄμφω Ἀγχίαλον * Μύρμηκα, καὶ ἀνθεμόεντα * Σαώκην, Καὶ χθόνα * Τεσμερίοιο, καὶ εὐλείμονος ἀρούρης Ἄλσεα * Φυσιάδαο κατάσκια * δενδράδι λόχμῃ, Καὶ ζαθέην Ζήρυνθον ἀκοιμήτων Κορυβάντων, Κτῆσμα φατιζομένης * Περσηΐδος· * ὀπποθι κούρης Μυστιπόλων δαΐδων θιασώδεες εἰσὶν ἐρίπναι. Nonno ergo in Samothracia et Zerynthium Antrum positum est, et mons Σαώκης dictus. A Democrito autem in Geoponicis sic montem illum dici, jam supra vidimus. Schol. Homer. est * Σαώκη, Nicandro Σάος. Vox Σαωκὶς formata esse videtur a nomine ejusdem montis vetere * Σαωκὼ s. Σαωκὼς, quod au usquam in Græcis scriptoribus extet, nescimus. " Samothrace, teste Plinio (iv. 23.), ' attollitur monte Saoce immensæ altitudinis, a quo et Saocis olim dicta est.' Hesych. Σαωκίς· ἡ Σαμοθράκη, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον." Bochart. Geogr. S. i. 8. p. 378. Verba, *Immensæ—a quo, et Saocis olim dicta est*, quæ Bochart. Plinio tribuit, in eo non leguntur. Locus sic exhibetur in Harduini editione: " Samothrace—attollitur monte Saoce decem mill. passuum altitudinis, vel importuosissima omnium." Etymol. p. 708. 10., * Σαμοθράκη· ἀπὸ * Σαμόθρακος υἱοῦ Διὸς, ἢ ὅτι κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θράκης, φασὶ δὲ Σαμίους αὐτὴν οἰκῆσαι. Σαμοθράκην a Samothrace Jovis filio nomen adeptam esse alibi, ut putamus, non legitur. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. i. 305.: Σαμοθράκη διὰ τί καλεῖται; κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θράκης, φασὶ δὲ Σαμίους οἰκήσαντας αὐτὴν τὸ ὄνομα θέσθαι. Ubi lege οἰκήσαντας ex Suida, quem confer. Plinius xxxvii. 67.: Samothracia insula ejusdem nominis gemmam dat nigram, ac sine pondere, ligno similem. De gemma * Samothracia silet Schneideri Lex.

εἰς τὴν τοῦ ὕδατος· ἡ δὲ τοῦ κυνὸς κολαστικὴ καὶ τιμωρὸς, εἰς τὴν γῆν, ὅθεν καὶ Κέρβερον αὐτὴν, οἱονεὶ * κρεωβόρον, οἱ ποιηταὶ προσαγορεύουσιν. Αὐτῆς οὖν τῆς σελήνης τῶν τεσσάρων στοιχείων κρατούσης, εἰκότως οἱ παλαιοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀμφότερον ἅμα ἀνέθεντο τοῖς φωσίν.[1] De Hecate vero quadriformi nihil omnino alibi legimus. Pro ἀνδρὸς proculdubio legendum est λέοντος, ut satis patet ex locis supra laudatis, atque ex his Porphyrii de Abstin. iii. 17., Ἡ δ' Ἑκάτη ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα, μᾶλλον ὑπακούει, et iv. 16., Καὶ θεοὺς δὲ τούτους δημιουργοὺς οὕτω προσηγόρευσαν· τὴν μὲν Ἄρτεμιν λύκαιναν, τὸν δὲ Ἥλιον σαῦρον (leg. ταυρον), λέοντα, δράκοντα, ἱέρακα, τὴν δ' Ἑκάτην, ἵππον, ταῦρον, λέαιναν, κύνα, ubi ordo est idem, atque in Lydo ex emendatione nostra. Schol. ad Theocr. Idyll. ii. v. 12.: Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον· ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι * Ἄγγελον. Ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. * Αὐξυνθεῖσαν (f. l. αὐξηθεῖσαν) δὲ κλέψαι τὸ της Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. Αἰσθομένην τὴν B Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. Ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι, ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. Ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Hujus historiæ ne unum quidem vestigium alibi invenimus. Suspicamur autem eam depromtam esse ex Apollod. Περὶ Σώφρονος, i. e. Comment. in Sophron., ab Athenæo citato in L. iii. 89. a. vii. 281. e. et 309. c. d.; nam in Scholii principio legitur, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Et in Hesychio est, forte ad Sophronem respiciente: Ἄγγελον· Συρακούσιοι τὴν Ἄρτεμιν λέγουσιν. Idem: * Ἀγγίτας· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Παγγαῖον. Ὁμοίως καὶ ἡ

A Ἄρτεμις. "Ultima verba, Ὁμοίως καὶ ἡ Ἄρτεμις, omnino ad aliam glossam pertinuisse videntur, cujus caput forte excidit. Priora levis corruptela insedit; ita enim constituenda sunt: Ἀγγίτης· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι περὶ τὸ Παγγαῖον. Quæ hausta videntur ex Herod. vii. 113.: Ἡ δὲ γῆ αὕτη ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καλέεται * Φυλλὶς, κατατείνουσα τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρην, ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκδιδόντα ἐς τὸν * Στρυμόνα, τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην, τείνουσα ἐς αὐτὸν τὸν Στρυμόνα, ἐς τὸν οἱ Μάγοι ἐκαλλιρέοντο σφάζοντες ἵππους λευκούς. Cujus loci priorem partem adducit Steph. B. in v. Φυλλίς." Adr. Heringa Obss c. xxiv. p. 201. Recte conjecit Criticus summus; nam, teste Schowio, in Cod. Ven. pro παρὰ legitur περὶ, compendiose scriptum. De περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comment. Paleogr. p. 830. Orphei Argon. v. 17., Βριμοῦς τ' * εὐδυνάτοιο γονὰς, et v. 431., Καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα, Ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων * πολυεθνέα φύτλην Ἥειδον. "Βριμὼ esse Hecaten non est dubium, sed eandem B esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, æque constat. Clem. Alex. Cohort. p. 13. 22. Potteri:—Δηοῦς δὴ μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαὶ, καὶ μῆνις, οὐκ οἶδ' ὅτι φῶ λοιπὸν, μητρὸς ἢ γυναικὸς, τῆς Δηοῦς· ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται. ἱκετηρίαι Διὸς, καὶ πόμα χολῆς, καὶ * καρδιουλκίαι, καὶ ἀῤῥητουργίαι· ταῦτα οἱ Φρύγες τελίσκουσιν Ἄττιδι, καὶ Κυβέλῃ, καὶ Κορύβασιν. Totam fabulam, cujus certe cortices valde fœdi sunt, ex ipso Clementis loco, ut videtur, repetit Arnobius Adv. Gentes v. p. 170. Breviter, 'Jupiter fit ex Deo taurus,—agit incestius res suas,—cognitus evolat, ardescit furiis atque indignationibus mater,—nec fremitum continere irarum volens, ex continua passione Brimo deinceps ut appelletur, assumsit,' etc. Hæc est μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vide Fragm. xviii. 7." Gesner. "Quod Eschenbach. dicit, se nus-

[1] Statim sequuntur hæc verba: Ὅτι ἡ σελήνη προσεχῶς ἐπιβέβηκε τῶν γενητῶν παντὶ, καὶ πάντα κυβερνᾶται τὰ τῇδε ἐναργῶς ὑπ' αὐτῆς, ὡς τὰ Λόγια φασί· Νύμφαι πηγαῖαι, καὶ * ἐνύδρια πνεύματα πάντα, Καὶ χθόνιοι κόλποι τε καὶ ἠέριοι ("Fulcrum ob metrum inserui, legebatur κόλποι ἠ." Schow.) καὶ ὑπαυγοι, * Μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ἠδ' * ἐπιβῆται Ὕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας, καὶ ἀβύσσων. Locum hunc in Jo. Opsopœi Oraculis Veteribus frustra quæsivimus. In eodem libello p. 15. legitur: Πολλαῖς ὀνομασίαις καλεῖται ὁ ἥλιος· Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, Ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, Ὡρῶν καὶ καιρῶν ταμίης, ἀνεμῶν τε καὶ ὄμβρων, Ἠοῦς καὶ νυκτὸς * πολυαστέρος ἡνία νεύων. Versus hi Apollinis Clarii in Colophone leguntur in Jo. Opsopœi Oraculis Vett. p. 6., sed ibi est Διόνυσος et νωμῶν, pro Διὸς υἱὸς et νεύων. Apollo quidem a Phlyensibus, teste Pausania i. 31., * Διονυσοδότης dicebatur, Φλυεῦσι δέ εἰσι καὶ Μυῤῥινουσίοις, τοῖς μὲν Ἀπόλλωνος Διονυσοδότου καὶ Ἀρτέμιδος Σελασφόρου βωμοὶ, Διονύσου τε * Ἀνθίου, (Διονύσος * Ἀνθεὺς, ab Achaiæ oppido Anthea, notante Facio, est L. vii. 21.) καὶ Νυμφῶν * Ἰσμηνίδων, καὶ Γῆς, ἣν Μεγάλην Θεὸν ὀνομάζουσι, ναὸς δὲ ἕτερος ἔχει βωμοὺς Δήμητρος * Ἀνησιδώρας, Διὸς Κτησίου, καὶ * Τιθρωνῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Κόρης * Πρωτογόνης, καὶ Σεμνῶν ὀνομαζομένων Θεῶν: et * Πυριτόκος Bacchus appellabatur, teste ipso Jo. Lydo p. 126., Διόνυσός ἐστι τὸ ἐν τῷ πυρὶ γενόμενον πνεῦμα, τουτέστι τὸ θερμὸν, ὅθεν Πυριτόκος ἐκλήθη, καὶ Μηροτραφὴς, καὶ Ἀρσενόθηλυς ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀγνοησάντων ἐκείνων τὴν περὶ αὐτὸν φιλοσοφίαν, καὶ τίς τετύχηκεν ὤν· οὗτος γάρ ἐστι τὸ θερμὸν πνεῦμα τὸ ἐκ πάσης σπορᾶς παντὸς ζώου πνευματικοῦ συγκατατιθέμενον εἰς ζωογονίαν καὶ αὔξησιν πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, idemque in Orphei Hymn. xlv=xliv. * Πυρισπόρος vocatur, Ἐλθὲ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, * ταυρομέτωπε, * Βάσσαρε, καὶ * Βακχεῦ, πολυώνυμε, * παντοδυνάστα, et lii=li., Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, * Βακχεῦ, * Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε (sic Hermann. recte, at in priore loco et in Indice edidit πυρίσπορε, vide Schneid. Lex.), * Νυσιε, * λυσεῦ, Μηροτρεφὴς (leg. Μηροτραφὴς, v. Hermanni notam, quem fugit Jo. Lydi locus, cujus partem modo citavimus,) λικνῖτα, * πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα, et * Πυριφεγγὴς ibid. v. 9., * Ῥηξίχθων, πυριφεγγες, * ἐφάπτορ, κοῦρε διμήτωρ. Sed an alibi nomina Διόνυσος et Ἀπόλλων permutentur, valde dubitamus, ideoque, pro Διόνυσος in Opsopœi Orac. Vett. l. c., legendum censemus ex Jo. Lydo Διὸς υἱός. Idem Lydus p. 2.: Ὅτι Ἔρυλον τὸν περὶ Ἰταλίαν, ὃν κατασχὼν Εὔανδρος, ὁ τῆς μαντικῆς Καρμέντης υἱὸς, ἔσχε τὴν χώραν, * τρίψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται φιλοσοφώτατα. Τριπλᾶς γὰρ ἔχειν τὴν ψυχὴν δυνάμεις ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης παραδίδωσιν, ἡνίοχον μὲν τὸν νοῦν, ἵππους δὲ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις. Ταύτῃ καὶ χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ Λόγια· Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητὸν, Ὄφρα μὴ ἐγκύρσῃ χθονὶ δυσμόρφῳ, ἀλλὰ σαωθῇ. Τῆς γὰρ τῶν ὅλων φύσεως ἐξ ἐναντίων δυνάμεων τυγχανούσης, ἀνάγκη καὶ τῇ διὰ πάντων κεχωρηκυίᾳ ψυχῇ τὰς ἐναντίας ἐφαρμόζειν ἀρχάς· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογικὸν ἐκ τῆς μονάδος, τουτέστι τοῦ νοῦ, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν ἐκ τῆς δυάδος, οἷον τῆς ὕλης, ἐστί. Κἂν εἰ τὸ Λόγιον ὅλην τὴν ψυχὴν τριάδα θείαν παραδίδωσι· φησὶ γὰρ ὁ αὐτός· * Ψυχαῖον σπινθῆρα δυσὶ κράσας ὁμονοίαις, Νῷ καὶ νεύματι θείῳ, ἐφ' οἷς τρίτον ἁγνὸν ἔρωτα, Συνδετικὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνὸν ἔθηκεν. Versus illi in Opsopœi opusculo non leguntur, sed nec quos Lydus p. 20. laudavit, Πάντα τὰ νοητὰ ἐν τῇ τριάδι περιέχεται, καὶ πᾶς ὁ θεῖος ἀριθμὸς ἐν τῇ τάξει ταύτῃ προελήλυθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Χαλδαῖος ἐν τοῖς Λογίοις· Τῆσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποισιν ἐπάρχεθ' ἅπαντα ("Codex contra metrum, κόλποις ἐπάρχεται ἅπαντα," Schow.) Καὶ πάλιν· Τῆσδε γὰρ ἐκ τριάδος πᾶν πνεῦμα πατὴρ ἐκέρασε, nec versus, qui extat in p. 24., Τῆς δὲ αἰσθήσεως λέγεται δημιουργὸς παρὰ φιλοσόφοις ὁ Ζεὺς, καὶ εἰκὸς ἦν ἐν αὐτῷ τὴν πεντάδα κατὰ φύσιν ὥσπερ ἀνατεθῆναι, συγγενὴς γὰρ ἡ πεντὰς τῇ αἰσθήσει, ἥτις πενταχῶς τέμνεται· καὶ τούτου χάριν ὁ Πυθαγόρας εἱμαρμένην τὸν πέντε ἀριθμὸν ἀνακεῖσθαί φησι, ἐπεὶ τῶν αἰσθητῶν κατάρχειν τὴν εἱμαρμένην λόγος· ταύτῃ τὰς ἀποκαθισταμένας ψυχὰς ὑπερβαίνειν τὴν εἱμαρμένην φησὶ τὸ Λόγιον· Οὐ γὰρ ὑφ' εἱμαρτὴν ἀγέλην πίπτουσι θεουργοί. Adde ex seq. cap. ibid., Ἀφροδίτην δὲ ἄν τις εἴποι τὴν τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φύσιν, τουτέστι τὴν πρωτογενῆ ὕλην, ἣν καὶ Ἀστερίαν καὶ Οὐρανίαν καλεῖ τὰ Λόγια, (ubi Cod. Barb. πατρογενῆ habet. De πατρῷος et πρῶτος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 177. 837. et 1019.) Est p. 121., Κατὰ δὲ τὸν Αὔγουστον μῆνα μαλάχης ἀπέχεσθαι τοῖς γε βουλομένοις ὑγιαίνειν τὰ ἄρθρα τὸ Λόγιον θεσπίζει: p. 123., Τὸ δὲ Λόγιον ἀνὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον μῆνα γαλακτοποτεῖν ὑπὲρ ὑγείας παρεγγυᾷ: p. 106., Καλάνδαις Ἰουνίαις ἑορτὴ Ἥρας καὶ εὐχαὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ, πάντων δμοῦ Ῥωμαίων ὕδατος ἐξ ὠθίνης ἀπογευομένων ψυχροῦ πρὸς φυλακὴν νόσου παντοίας καὶ διαφερόντως ποδαλγικῆς, ὡς ὁ Χρησμὸς ἐβούλετο, καὶ ὥστε μὴ διδύμους ἢ τερατώδεις γενέσθαι τοὺς τοκετούς: et p. 111., Χρησμὸς ἐδόθη Ῥωμαίοις πρὸς τῆς μητρὸς, μηδ' ὅλως Ἀφροδισίοις χρῆσθαι ἀνὰ πάντα τὸν Ἰούλιον, ὅπως αὐτοῖς ὑγιαίνειν τὰ σώματα μέλλοι. In transitu autem notemus ex eodem Lydo p. 56. petendam esse veram lectionem Callim. Fragm. cliv., quod interpretes valde et frustra torsit. Etym. M. p. 177. 53., Ἄφενος· ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. "Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαΐδα Νεστορίδεω, vel, Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον· τετραετῆ, καὶ τετραέννον, leg. Τετράενον." Bentleius. Παῖδα Δαμαστορίδην conjecit Toup. in Schol. Theocr. p. 216., notat Blomfield. p. 248. Imo repone, Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. Lydus p. 56., Ἄλλος δὲ αἰωνάοιον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βούλεται (in Cod. superscribitur μιάζεται) οἱονεὶ τοῦ αἰῶνος πατέρα. ἢ ὅτι ἔνον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ Ἕλληνες εἶπον, ὡς Καλλίμαχος ἐν ποιητῷ Αἰτιῶν· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. "Pro τετραέννον reposui Bentleii emendationem τετράενον, sensu et metro jubentibus." Schow. Imo in Etym. ubi Callimachi versus citatur, est τετράενον, recte; [illegible] ex Etym. emendat Bentleius Hesych., apud quem male editum est τετραέτηρον. * Δάμασος autem Pausaniæ vii. 3. est Orestis filius, at Strab. xiv. p. 939. a. est Ναύκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτο Ποίκνης (l. Ἄποικος ex Pausania) καὶ Δαμασὸς (l. Δάμασος) Ἀθηναῖοι.

quam Βριμὼ pro Terra reperisse. non vid[illegible] zen ad Hesiod. E. κ. H. v. 144. legisse, Βριμὼ δὲ καὶ * Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ: καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ ὄβριμον λέγεται." Ruhnken. In Orph. Argon. v. 431., "ad furores, quos Brimo immittit, unde Δημητριακοὶ, Cerriti, respicitur, quo nomine etiam cum Baccho illi societas est." Gesner. Lycophr. v. 698., Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος οὐδαίας Κόρης, Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος Τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα * πολυδέγμων λόφος. Tzetzæ Scholia: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἐπαύθη τοῦ ἐγχειρήματος. Ὥσπερ δὲ σταφὶς καὶ ἀσταφὶς,[1] οὕτω Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ εἴρηται. Τινὲς δὲ γράφουσιν * Ὀμβριμους (leg. Ὀμβριμοῦς), παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρύ. Cf. Etym. M. p. 213. 51., Ἑρμῆν ἐρασθέντα, ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. Porro "de Brimo vide Turneb. Advers. xi. 16. Scalig. ad Cat. 210. P. Leopard. Emendd. xvii. 11. Canter. Novantiq. Lectt. i. 6. Gronov. ad Stat. c. xx. p. 109., et Schol. ad Oppian. Hal. i. 306. p. 36. (* Ὀβριμόγυια· * ἰσχυροσώματα, * μεγαλοσώματα. S. Ὀβριμόγυια· * βαρυμελῆ. Ὄβριμον παρὰ τὸ βρι, ἐπιτατικὸν [illegible] πλεονασμὸν τοῦ ο καὶ παραγωγὴν, ὄβριμος, ὁ πάνυ ἰσχυρός· ἢ ἀπὸ τοῦ Βριμὼ ἡ Περσεφόνη, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ὄβριμον, τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν.)" Thryllit. ad Lycophr. v. 698. Eudocia in Violeto p. 87.: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Ἀπολλώνιος (iii. v. 862.), Βριμὼ νυκτίπολον, φθονίην (leg. χθονίην,) ἐνέροισιν ἄνασσαν. Φασὶν Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο, ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. (Eadem verba leguntur in Etym. M. l. c.) Ἢ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα, καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος, (Forte respicitur ad Apollon. R. iii. 1303., Δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ex memoria atque adeo parum fideliter citatum.) Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ, Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης, (ex Hom. Il. N. v. 521.) Ἢ
B Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα. Verba, Διὰ τὸ φοβερὸν——οὖσα, extant in Schol. ad Apollon. R. iii. v. 861. l. c. ubi, ut hic, est διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι, sicque in Schol. ex Cod. Paris. legitur; sed sensus flagitat, δι' ὃ, vel διὸ Ἔ. κ.

[1] Sic edidit Müller. Sed tu lege ὀσταφίς. Idem est mendum in Zonara p. 994.: Ἠμύω· τὸ ἐκκλίνω, μύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠμύω, ὡς τὸ σταφὶς, ἀσταφίς· λέγεται καὶ ὁ ἀσταφὶς, ubi et Tittmann. corrigit, ἐγκλίνω—ὁ ὀσταφὶς, sed corrigere debebat, ἐγκλίνω—ἡ ὀσταφίς. "'Ὀστακὸς, Attice pro ἀστακὸς dicitur, ut Ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς, teste Athen. iii. (p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ "διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας.) Est autem ἀστακὸς, Cancrorum genus; ὀσταφὶς autem, Uva passa." [Hesych. Ὀστακός· εἶδος καράβου, οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν. Photius p. 257., Ὀστακὸς, οἱ δὲ ἀστακὸς, καράβου εἶδος, καὶ τὴν ποὴν τὴν * ὀστακὸν Ἴωνες. Κάρ' ὦ Χάρων, ubi Cod. D. omittit καὶ τὴν ποὴν—Χάρων. De herba quadam Ὀστακὸς dicta nihil alibi legitur: mendum in his verbis subesse videtur. An legendum πόλιν pro ποήν? Sequitur enim in novo articulo, * Ὀστακὸς ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. Vide Steph. Byz. v. Ἀστακός. 'Quid sibi velint verba, Κάρ' ὦ Χάρων, nemo facile divinaverit. Suspicor latere in his verbis nomen Epicharmi, cujus locum in Terra et Mari Athen. l. l. ad vocem ἀστακὸς adduxit, adeoque legendum esse, Καθὼς ὁ Ἐπίχαρμος, quem Photius sæpius laudavit.' Schleusner. Cur. Noviss. in Phot. p. 293. Hac speciosa viri docti conjectura admissa, Photius Epicharmum vocem ὀστακὸς usurpantem facit; quod ingens falsum esset. Nam, teste Athenæo, forma ὀστακὸς Atticis solis in usu erat, atque adeo, teste eodem, Epicharmus utpote Syracusius et ἀναττικὸς scriptor, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ dixerat, Κ' ἀστακοὶ γαμψώνυχοι, et ἐν Ἥβης Γάμῳ, Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ, κολύβδαιναί τ', ἔχοισαι τὰ πόδια Μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τὤνυμα. Si nos Photio recte restituerimus πόλιν pro ποὴν, in corruptis illis Κάρ' ὦ Χάρων latebit nomen auctoris, qui Ὀστακὸν de urbe vulgo Ἀστακὸς dicta usurpaverat. Σ. A. χ. Bekk. Anecd. Gr. i. 455.: Ἀσταφίδα· ἀσταφίδα καὶ ὀσταφίδα οἱ Ἀττικοὶ, ἑκατέρως. Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν ὀσταφίδα εἴρηκεν. Etym. M. p. 430. 57., Ἠμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η, ὁ δὲ Ἡσίοδος, Ἀμύοντα χαμάζε, εἶπε, διὰ τοῦ α, (quod fragm. Gaisfordii collectioni addendum est), καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ τὸ σταφὶς γίνεται ὀσταφὶς καὶ ἀσταφὶς. κατὰ πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο, οὐ κατὰ τροπὴν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ α καὶ τὸ ε· Ἐπί τ' ἠμύει ἄσταχυς, * ἐπικατακλίνει δὲ τοὺς στάχυας, (leg., ut monent Sylburg. et Tittmann. ad Zonar. p. 994., Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, ex Hom. Il. B. v. 148. Vide Toupii Emendd. in Suid. T. i. p. 39., qui confundit Etymologi ἀμύω τὸ ἐγκλίνω cum Suidæ ἀμύω τὸ σπεύδω, quod, ut recte conjecit vir doctus, per Suidæ ipsius errorem, ponitur pro ἀνύω.) Etym. M. p. 636. 5., Ὀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ ἀσταφὶς, πλεονασμῷ τοῦ α· σταφὶς γάρ· σπάνιον τὸ σταφίς· σχεδὸν γὰρ ἡ εἰς α χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. (Ἡρωδιανὸς) Περὶ Παθῶν. 'Post σπάνιον insere δὲ, pro quo in vulg. γὰρ, parum convenienter,' Sylburg. Zonaras p. 1474., Ὀσταφὶς καὶ ἀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο καὶ τοῦ α· σπάνιον δὲ τὸ σταφὶς, σχεδὸν γὰρ ἡ [εἰς α] χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. Eust. ad Il. B. p. 218. 20., Εἰ δέ τῳ δόξειε ταυτὸν εἶναι εἰπεῖν ὀμόργειν καὶ ἀμέργειν, ἔχεται λόγου καὶ αὐτό· οὕτω γὰρ τὰς ἀσταφίδας καὶ ὀσταφίδας φαμὲν, καὶ τὸν ἀστακὸν, ὀστακόν: et ad Odyss. A. p. 1406. 56., Ὅτι δὲ τὸ α εἰς ο μεταβάλλεται, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ ἀσταφίς· λέγεται γὰρ καὶ ὀσταφίς. Οὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, (L. ii. p. 58. d.) οἷον (in Antiphanis Minoe), Τρώγοντες (Τρώγοντας, in Athen.) μολόχης ῥίζαν, καὶ πάμα (leg. καὶ πάλιν, v. Porsoni Præf. ad Eurip. Hec. ed. 2. p. 81. et ad Hom. Od. N. v. 352.; Kœn. Schæf. et Bast. ad Greg. Cor. p. 455.; item Pierson. ad Mœr. p. 264. Schweigh. ad Athen. T. xiii. p. 405.), Πραΰτερος ἔγωγε μολόχης.] "Hesych. (Ὄσταφις· "οὕτω διὰ τοῦ ο ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας,) proparoxytonως ὄσταφις [Albert. edidit ὀσταφὶς], oxytonως apud Athen. et Etym." H. St. Thes. Ind. In Etym. p. 636. 5., ut supra vidimus, est ὀσταφὶς, at in p. 430. 57., ὄσταφις καὶ ἄσταφις: p. 428. 30., Ἠλύσιον πεδίον· τὸ τῶν εὐσεβῶν χωρίον, παρὰ τὸ λυτὰς σωμάτων ἐκεῖ μένειν τὰς ψυχὰς, τοῦ α πλεονάζοντος, ὡς τὸ ἀλαλητὸς, ἀσταφίς. Photius p. 257.: Ὀσταφίδα· οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις, Ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἡ Νόμοις, Τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσταφίδος, ubi, teste Hermanno, omissus numerus in Cod. D., in quo ἀπὸ θ... pro ἀπόθεσιν. Locus Platonis extat in T. viii. p. 431. b. ed. Bip., sed ibi vulgo legitur ἀσταφίδος: Ἐὰν δέ τις αἴστωρ ὢν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται, τὸν μὲν δοῦλον πληγαῖς κολάζειν, τὸν δὲ ἐλεύθερον ἀποπέμπειν, νουθετήσαντα, καὶ διδάξαντα τῆς ἄλλης ὀπώρας ἅπτεσθαι, τῆς εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου τε καὶ ξηρῶν σύκων ἀνεπιτηδείου κεκτῆσθαι. "Ἀδάξεσθαι, ὀδάξεσθαι, ὀδαξεῖσθαι, ὀδαξάσθαι, prima origine nihil videntur differre a δάξασθαι, Mordere se, Morderi, et eadem ratione inde formari, qua ἀσταφὶς, et ὀσταφὶς, a σταφίς." Pierson. ad Mœr. p. 40. Similem nominis διττογραφίαν, notante Albertio, observat Jac. Gronov. ad Herod. p. 946. a. "Dorienses præsertim Æolesque ad eam rationem in multis vocabulis, quæ per α reliqui efferebant, ο solebant pronuntiare. Æoles enim, secundum Jo. Grammaticum de Dial. Æol., Ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ο τιθέναι, Θρασέως θροσέως, Στρατὸς στροτὸς, Ἄνω ὄνω, Ἀνέληται ὀνέληται, Ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, Σταλεὶς στολείς. Κριθὰς κοθαρὰς, pro καθαρὰς, præbet Tab. Heracleensis i. 55., Ἀντόρως ἀνεπιγρόφως, pro ἀνθρώπους ἀνεπιγράφους, vs. 36, Æolica sunt apud Hesych. præter cetera, Βόρταχος, transposita canina pro βράταχος· Βρουχέως ἢ βροχέως, pro βραχέως· * Δόμορτις, pro δάμαρ, (Hesych. interpretatur γυνή) Στολεῖσα pro σταλεῖσα. Æoles τοὺς πάρνοπας dixisse * πόρνοπας, monuit ad Pausan. p. 58. Fr. Sylburg. Πέποσχε, pro πέπασχε, Epicharmi (ἐν Ἁρπαγαῖς) est apud Etym. M. p. 662. 13. [Idem tamen Epicharmus, teste Athenæo l. c., ἀστακὸς, quod Atticum est, dixit, pro ὀστακὸς, quod Doricum atque Æolicum.] ΟΝΤΕΘΗΝ præbet Marmor Cumeum in Cailusii Recueil d'Antiq. T. ii. Tab. lv. vs. 8. 34. 39. 53. Hesych. Ὀσκάπτω· ἀνασκάπτω, et Ὄστασαν, ἀνέστησαν, emollita pronunciatione, pro ὀνσκάπτω et ὄνστασαν." Kœn. ad Greg. Cor. p. 456. "Sed forsan scribendum ὀσκάλλω." H. St. Thes. Ind. "Sic Æoles pro παῖς dixere ποῖρ, et προὺς pro πραΰς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *Puer* et *Probus*. V. Salmas. de Fœn. Trapezit. p. 737. Etym. M. p. 728. 43., Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα, καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος.—Certum esse videtur, Atticorum sermonem in nonnullis vocabulis pro vocali α substituisse vocalem ο. Nam Athen. iii. p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Cf. Eust. ad Il. N. p. 947. 16. Sed Etym. 431. 1. ait, vocalem ο in nomine ὀσταφὶς tantum redundare, ut α in ἀσταφὶς, pro σταφίς. [Suid. et Συναγ. Λεξ. χρησ. Bekk. Anecd. Gr. i. 453., Ἄσταχυς· ἄσταχυς καὶ ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ (l. τὸ, ut ap. Suid.) α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν ἐστιν. Ὅμηρος· Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Κρατῖνος· Φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.] Sic ἄλοκα, pro αὔλακα, Æsch. ap. Plut. V. Aristid. c. 3. p. 343. T. ii. Tub., et Eurip. Phœn. v. 18.; ἄλοκι, Aristoph. Av. v. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, Sulcos ducere, Aristoph. Vesp. v. 846. Vide Etym. M. p. 70. 2. Neque tamen μολόχη laudari debebat, ut exemplum hujus vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη, v. Hesiod. E. κ. H. v. 41. Aristoph. Plut. v. 544.; sed Dores μολόχη, ut Epicharmus apud Athen. ii. p. 58. e., qui ostendit in multis Antiphanis exemplaribus scriptum extitisse μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica sive communis hanc formam nominis Doricam retinuit. Mœris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed jam Nicephorus Gregoras Excerpt. Grammat. apud Matthiæum Anecd. Gr. T. i. p. 4. contra præcipere ausus est: Μαλάχη, κοινὸν, μολόχη, Ἀττικόν. Gesner. apud Columellam R. R. x. 247. pro Moloche reposuit Malache, nescio, an sine causa." J. F. Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. i. p. 62., a Schæf. in Mss. citatus. Atqui quid impedit, quo minus credamus utrumque, et Mœrin, et Niceph. Greg., errasse? Ex locis enim supra laudatis, præsertimque ex Grammat. S. Germ. cum satis pateat et ἀσταφὶς et ὀσταφὶς Atticis in usu fuisse, haud parum probabile videtur eosdem et μαλάχη et μολόχη dixisse.

Schol. ad Aristoph. Ran. l. c., Καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφὴν, i. e. Ἔμπουσα παρὰ τὸ πολλὰς μορφὰς ἐμποιεῖν.]

["Quæ autem Deæ hujus tergeminæ fuerit forma, de eo non convenit inter eruditos. Lucas Holstenins in explicatione picturæ veteris Nymphæum referentis, tria diversa ejus fuisse corpora existimat, proindeque Deorum trigam, uno ibi sacello dedicatam, Hecaten triformem interpretatur. At hujus sententia repugnat statuis, nummis, et infinitis veterum locis, qui Dianam nunquam *trigeminam*, aut *tregeminam*, ut in L. iii. D. *Si pars her. pet.*, sed ter geminam vocant, i. e. triplicem et triformem. Sic Lucretius (v. 28.), Tergemini vis Geryonaï, et Catullus de Cerbero (Tibullus iii. 4. 88.), Nec canis anguinea redimitus terga caterva, Cui tres sunt linguæ, tergeminumque caput. Adde Dukeri notas ad Florum i. 3. Rectius ergo G. Cuperus in Monum. Antiq. p. 206. unum tantum corpus, cui tria capita fuerint imposita, ei assignat, partim quia ab Orpheo in Argon. * τρισσοκέφαλος (leg. * τρισσοκάρηνος, v. 979., vide Hermann.) appellatur, et Artemidorus ii. 47. (37.) Ἑκάτην τριπρόσωπον, super basi stantem, peregrinationes indicare scribit, partim etiam quod Virg. Æn. iv. 511., Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ. Et Ovid. Fast. i. 141., Ora vides Hecates in tres vergentia partes, Servet ut in ternas compita secta vias. Plenius autem sic dicendum videtur. Tria Hecatæ fuisse corpora, non diversa tamen, sed ex uno trunco formata, quibus singulis suum caput, a ceteris separatum. Huc enim primo epitheta ista nos ducunt, Diva triformis, apud Horat. Od. iii. 22. Valer. Flacc. vii. 395. et Silium i. 120.; Tergemina Hecate, apud Auson. Grypho v. 18.; Ternas Hecate variata figuras, apud Claud. de Raptu Pros. i. 15. Idem præterea multæ illæ, puta sex, manus, quibus eam horrificam fuisse, Minucius in Octavio c. 21. prodit, indicare videntur. Illustris porro hanc in rem est locus Pausaniæ in Corinth. (l. c.): Ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἐν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν * Ἐπιπυργιδίαν (leg. * Προθυριδίαν, ut supra monuimus,) i. e. Signum factum a Myrone, cujus unicum os, ut corporis truncus unicus; nam primus, uti ego existimo, Alcamenes Atheniensibus triplex fecit junctis proxime corporibus Hecates signum. Egregie quoque hoc ipsum patet ex Abraxeis figuris, apud Chifletium n. 56. 57., in quibus unico corpori tria corpora et sex brachia afficta cernuntur. Fabrettus item c. vii. Inscript. p. 535. lapideam Hecaten ex museo suo produxit, tergemina manu instructam. Optime vero, ad mentem nostram Montfaucon. Antiq. T. i. p. 152., ex Peirescii gaza triplicem repræsentat, ita ut tres figuræ a dorso mutuo jungantur, et ora exterius exhibeant, cum cane adstante. Denique sententiam banc confirmant bini nummi, in quibus tres figuræ muliebres exhibentur, obversis tergis junctæ, tribusque capitibus impositis, quarum pedibus canis assistit. Alterum Philippi Junioris protulit Petrus Abbas Seguinus in Selectis suis Numm.: alterum Ez. Spanhem. in Lib. de Cæs. Imp. Jul. fol. 84. Uterque eos ad Furias pertinere credidit, sed ad Hecaten referendos esse, ex aliis ejusdem generis simulacris, ostendit Mich. Angelus Causeus de la Chausse, in Deorum simulacris tab. 13." Ev. Otto de Tutela Viar. public. P. i. c. 8. Traj. ad Rh. 1731. 8. p. 142.]

["Priusquam vero hinc discedamus, paucis monendum est, Dianam non minus navigationis præsidem et adjutricem fuisse: unde * Λιμενοσκόπος, Portuum inspectrix, et λιμένεσσιν ἐπίσκοπος dici meruit apud Callim. Hymn. in Dian. v. 39. et 259., ubi notat ὁ πάνυ, tot portuum ac urbium maritimarum nummos, sicut Ephesi, Smyrnæ, Cumæ, Mytilenes, Cyzici, Byzantii, Amisi, Syracusarum, Messinæ, Neapoleos, Massiliæ, cum sculptis in iisdem Dianæ, tanquam tutelaris Deæ, iconibus, in pretiosis nummorum cimeliarchiis hac propter reperiri. Nec aliam ob causam [illegible] * ὠρείτιδας Ὠκεανίνας, Nymphas Oceaninas, tanquam comites et [illegible] quas, petiisse dicitur, apud eundem Callim. v. 19., et v. 230., Μείλιον ἀπλοίης, Placamentum navigationis eidem offertur. Hesiod. Theog. v. 41[illegible], Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται, E[illegible]χονται δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ. Venus porro, sive eadem sit, quæ Luna, auctore Macrobio viii [illegible], sive stella salutaris, a nautis observata, et * Pelag[illegible] dicta est, in lapide Reines. cl. i. n. 93., et [illegible] Artemid. ii. 42. (37., vide nos infra v. Πελαγία) [illegible] eam, in somnis visam, navigantibus et peregre itu[illegible] bonam esse scribit. * Φιλορμίστειρα, Navium stationi præfecta, dicitur a Philodemo Anthol. i. c. 31. Ep. 5. (Anal. T. ii. p. 89. n. xxiv., Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι.) Cnidii * Euplœam vocarunt, a prospera navigatione, teste Pausania i. 1., (Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καὶ σφίσιν ἐστὶν ἱερὰ τῆς θεοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότερον * Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ, Ἀκραίας, νεώτατον, δὲ, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοὶ, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσιν Εὔπλοιαν.) Ad ejus quoque simulacrum Herostratus Naucratides, cum tota vectorum turba, sæviente tempestate et navi periclitante confugiens, servatus putabatur, apud Athen. xv. 6. Marinam Venerem celebrat Horatius, alii Pontiam appellant, quod ortum habet ex spuma maris, et sustentata a Tritonibus in Cochlea; cujus fabulæ pompam et magnificentiam Montfauconius repræsentavit Antiq. T. i. p. 166." Ev. Otto l. c. p. 147.]

[Pseudo-Hippocrates Περὶ Ἱερῆς Νούσου, a Schæf. in Mss. indicatus, p. 123. 17=328., Κὴν μὲν γὰρ αἶγα μιμῶνται, κὴν βληχῶνται, κὴν τὰ δεξιὰ σπῶνται, Μητέρα θεῶν φασὶ αἰτίην εἶναι. Ἢν δὲ ὀξύτερον καὶ εὐτονώτερον φθέγγηται, ἵππῳ εἰκάζουσι, καί φασι Ποσειδῶνα αἴτιον εἶναι. Ἢν δὲ καὶ τῆς κόπρου τι παρίῃ, ὃ πολλάκις τισὶ γίνεται ὑπὸ τῆς νόσου βιαζομένοισιν, Ἐνοδίου πρόσκειται ἡ προσωνυμίη. Ἢν δὲ λεπτότερον καὶ πυκνότερον, οἷον ὄρνιθες, Ἀπόλλων Νόμιος. Ἢν δὲ ἄφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀφίῃ, καὶ τοῖσι ποσὶ λακτίζῃ, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ * ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν εἶναι ἐπιβουλὰς, καὶ ἡρώων ἐφόδους. Lucian. Philops. xxxix. T. iii. p. 65., Τέρατα γοῦν καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ. Hesych. Ζέα· ἡ Ἑκάτη παρὰ Ἀθηναίοις. Glossa hæc, cujus sedem ignoramus, apud ceteros lexicographos non legitur. Porro de Hecate legendi sunt De Sainte-Croix Recherches sur les Mystères du Paganisme, Dissert. sur Hécate, et Böttiger in Libro, cui titulus est, Die Furienmaske, im Traverspiele und auf den Bildwerken der alten Griechen. Eine archaologische Untersuchung. Mit 3 Kupfertafeln. Weimar, 1801. p. 61. et seq.]

[* Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις. Oracula Magica p. 18. ed. Opsopœi, Ἀαιῆς ἐν λαγόσιν κοίτης (leg. Ἑκάτης) ἀρετῆς πέλε πηγὴ, Ἔνδον ὅλη μίμνουσα, τὸ παρθένον οὐ προϊεῖσα. Pselli Scholia: Τὴν Ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν ὁρίζονται μεσαιτάτην ἄγουσαν τάξιν, καὶ οἷον κέντρον ἔχουσαν τῶν ὅλων δυνάμεων, καὶ ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς μέρεσι τιθέασι τὴν πηγὴν τῶν ψυχῶν, ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν· καὶ φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν, ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὰς * ἀπογεννήσεις· ἡ δὲ πηγὴ τῶν ἀρετῶν ἐν ὅροις μένει ἔνδον τῆς ἰδίας οὐσίας, καὶ οἷον παρθένος ἐστὶ καὶ ἀμιγὴς, τὸ στάσιμον τοῦτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς τῶν ἀμειλίκτων λαβοῦσα δυνάμεως, καὶ ζωστὴρι κοσμηθεῖσα παρθενικῷ.]

[* Ἑκατικὸς, sive * Ἑκατινὸς * στρόφαλος. Oracula Magica p. 74., Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον, ubi Psellus: Ἑκατικὸς στρόφαλος σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας· ἢ (l. ἣν) δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅτι σχῆμα. Ἃ δὴ δονοῦντες τοὺς ἀσήμους ἢ κτηνώδεις ἐξεφώνουν ἤχους, γελῶντες καὶ τὸν ἀέρα μαστίζοντες. Διδάσκει οὖν τὴν τελετὴν ἐνεργεῖν, ἤτοι τὴν κίνησιν τοῦ τοιούτου στροφάλου, ὡς

δύναμιν ἀπόῤῥητον ἔχουσαν. Ἑκατινὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος. Ἡ δὲ Ἑκάτη θεός ἐστι παρὰ Χαλδαίοις, ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν. Ἔστι δὲ τό πᾶν φλύαρον. Vide nos infra ad vv. Ἴυγξ et Ῥόμβος.]

"Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti a ja-" ciendo procul. Hom. Il. (A. v. 384.), ἄμμι δὲ " μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, [ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἑκάτοιο· Ἀπόλλωνος, τοῦ " μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ.] Convenit autem " hoc ejus epithetum cum altero Ἑκάεργος." H. St. Thes. Ind. [Adde Il. H. v. 83., Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: Υ. v. 71., Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο, et v. 295., Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο. " Est epitheton Apollinis i. e. Solis, qui ex longinquo præsens tamen nobis est et operatur," Dammii Lex. Hom. p. 2609. Hesych. Ἑκάτοιο· * μακροβόλον. Ubi Albertius ex Zonara p. 651. affert, Ἕκατος· ὁ ἥλιος, ἐκ τοῦ ἑκὰς, ἕκατος. Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο. Secundum Damm. l. c. Ἕκατος " est per syncopen ex superlativo ab ἑκᾶς, ἑκάστατος." Etym. M. p. 320. 9., Ἑκάτοιο· τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ, ἐκ τοῦ ἑκὰς ἕκαστος, ἕκατος. (V. nos supra ad v. Ἀγαστός.) Idem p. 321. 55., Ἑκηβόλος, καὶ * Ἑκηβελέτης, καὶ Ἕκατος, οὕτως ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἡλίῳ, καὶ τὰς ἀκτῖνας ἕκαθεν βάλλει, ὅ ἐστι πόῤῥωθεν βάλλοντος τὰ βέλη, εὐστόχου τοξότου. Ἐκ τοῦ ἑκὰς καὶ τοῦ βάλλω, γίνεται Ἑκαβόλος καὶ Ἑκηβόλος, ὁ μακρὸς βόλος, ἢ ὅτι ἑκατὸν βέλη ἐπαφῆκε τῷ δελφῖνι. Eustath. ad Il. A. p. 52. 10., Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοί εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί· ποῦ γὰρ σεμνὸν Ὁμήρου Ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα, (Il. A. v. 75., Μῆνιν Ἀπόλλωνος, Ἑκατηβελέταο ἄνακτος,) μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὂν μιᾷ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι· οὔκουν Ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος· ἀλλ' ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. Διὸ καὶ Ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἕκαθεν εἴργων. Δύο οὖν των ἐπιῤῥημάτων τοῦ ἑκὰς καὶ ἕκαθεν· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, Ἑκηβόλος λέγεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις Ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἤγουν πολλὰ ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος * εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. V. Gaisford. ad Simonidis Fragm. ccxxvii. p. 410., quem fugit insignis hic Juliani locus in Epist. xxiv. p. 395. d.: Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἑκατὸν προσειπόντι, καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἑκατὸν, ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Ceterum in v. εὐρυφαρέτραν Eustath. respexit vel ad Pindari Pyth. ix. 45., Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπάλλων, vel ad ejusdem poetæ fragmentum (liv. ed. Heynii), quod nobis servavit Athen. i. p. 22. b., Ὀρχήσ' ἀγλαίας ἀνάσσων, Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Idem Eustath. ad Il. Υ. p. 1197. 27., Κασιγνήτη Ἑκάτοιο, τουτέστιν Ἀπόλλωνος· διὸ καὶ αὐτὴν Ἑκάτην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάσαντες, ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, τὸν Φοῖβον εἰρῆσθαί φασιν. Porro vox Ἕκατος legitur in Homeri Hymn. i. 1., Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: 63., Ἑκάτοιο ἄνακτος, et 275—6.: viii. 1., Ἄρτεμιν ὕμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο, Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος: et xxiii. 1. Epigr. ἀδεσπ. cccclxxix., a Schæf. in Mss. citatum, Ἄδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο * σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα Τῶδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα, Παρθένος αὐδάεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄνανδος, Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ τήνδε λαχοῦσα πέδην· Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι, Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτω τῆς τότ' ἀνακτορίης.]

[* Ἑκάτης Νῆσος. Harpocration: Ἑκάτης νῆσος· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ της Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται * Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὸν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Suidas: Ἑκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅ ὑπ' ἐνίων * Ψαμμίτη καλεῖται· καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς * ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὸν θεὸν, ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Ubi Kusterus:—" Harpocr. habet Ψαμμητίχη, sed lectionem Suidæ præferendam puto, vide etiam infra v. Ψαμίτη, (Ψαμίτη· νησύδριον. Ζήτει ἐν τῷ Ἑκάτης. Ψάμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Καὶ ζήτει ὁμοίως.)" Vocem Ψαμμητίχη vir doctus jure habuit suspectam, sed paulo audacius loqui debebat: nam Ψαμμητίχη a v. ψάμμητον formari non potest; ratio enim Gr. linguæ Ψαμμητικὴ flagitat, non Ψαμμητίχη. Athen. xiv. p. 645. b., Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς Βασυνίας καλουμένους· ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σύν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα * Κόκκωρα[1] ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Pro Βασυνίας H. Vales. ad Harpocr. habet Βασυνέας.] " Βασυνίας, sub. ἄρτος, vel πλακοῦς." H. St. Thes. Ind. [Hesych. Ἑκάτης νῆσος· Ἑκάτης νησος· ἡ περὶ Αέσβον, ubi Schrevel. et Is. Voss. ex verborum ordine reposuerunt Ἑκατόνησος. Vide H. Vales. ad Harpocr.]

[* Ἑκατόννησοι. Steph. Byz.: Ἑκατόννησοι· οὕτω περὶ τὴν Αέσβον νησία κ, ὡς Στράβων, περὶ (leg. παρὰ, uti Salmasio, Casaubono, et L. Holstenio visum: de περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comm. Paleogr. p. 830.) τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα· τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς (leg. τούτοις τοῖς) τόποις, Σμινθεὺς, * Κιλλαῖος, * Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες, * Ἑκατόννησιοι. " Habuisse Stephanum in genuino suo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet; ita enim Geographus de viginti hisce insulis L. xiii. (p. 618.): Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αέσβου, νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα. Καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι * συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς * Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ * Ἀλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον * Ἀπολλώννησοι.

[1] " Verba hæc silentio prætermisit doctus Animadversor. Scripta autem illa in contextu dederat in hunc modum, Ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα ΚΟΚΚΩΡΑ ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Quibus in verbis nihil quidem variant editiones veteres aut Cod. Ms., sed illud primus in Græco Athenæi exemplo commisit Casaub., ut vox ΚΟΚΚΩΡΑ uncialibus literis excuderetur, quasi esset hoc alicujus placentæ nomen. In quo ei Dalechampius in Latina versione præiverat, verba supra scripta sic convertens:—' Fiunt hæc ex farina tritici aqua subacta et cum melle cocta. Quæ vero Coccora nominantur, (fiunt) ex tribus ficis, et totidem nucibus.' Ego vero, quale sit hoc vocabulum Κόκκωρα, ignoro quidem juxta cum ignarissimis; sed illud mihi perspicue videor intelligere, Κόκκωρα hic non dici aliquod placentarum genus, sed aliquid (qualecumque fuerit) quod simul cum subacta triticea farina et melle effecisset τοὺς βασυνίας, de quibus hic loquitur Semus. Illud vero minus perspicuum, dixeritne Semus τὰ Κόκκωρα diversum quid ab his quæ continuo deinde nominantur, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία: an hæc ipsa, caricam et tres nuces, Κόκκωρα adpellata fuisse dicat. Epitomæ auctor, omisso barbaro nomine, ita scripsit, Βασυνίας, ἐφθὸν πυρινὸν (leg. πύρινον) σταῖς, σὺν μέλιτι, ἰσχάσι, καὶ καρίοις, sic perperam pro καρύοις." Schweigh. An legendum * κοκκονάρια? Hierophilus Sophista Ms. de Alimentis apud Du-Cang. Glossar. Append. p. 105., Ἐκ δὲ τῶν σπωρῶν, σταφίδας, ἀμύγδαλα, κοκκονάρια, πιστάκια, καὶ μῆλα ὀπτά. " Κόκκαλος a κόκκος deductum est, quæ vox granum et nucleum significat. Hinc et κοκκῶνες, Nuclei olivarum. Hesych. Κοκκόνοι· οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν. Κοκκῶνες [vulgo Κόκκωνες]· οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς. Galen. in Lex., Κοκκῶνα· κόκκον, τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον. Inde et τὰ κοκονάρια, et κουκουνάρια apud Myrepsum [de Antidotis c. lxv. et xcix.] nuclei pinei. Quæ vox ab antiqua κοκκῶνες diminutione facta est, non corrupta pro κωνάρια, nec nuces pineas significat, sed nucleos, quos antiqui κοκκάλους vocabant." Salmas. in Exerc. Plin. p. 160. c. Vide Meursii Glossar. ubi male vertitur Nux pinea: ad quem forte respexit Salmas. Theoph. Nonnus de Cur. Morb. c. xxiii. p. 92., Ὑοσκυάμου σπέρμα Λδ'. κουκουναρίων Λε'. κρόκου Λδ'. ἐψήματι ἀναλαβὼν δίδου ἐκλείχειν, pro quo Paulus habet * στροβιλίων: cxxxiii. p. 420., * Ἔλιγμα δὲ τούτοις ἁρμόδιον τὸ δι' ἀμυγδάλων καὶ κουκουναρίων καὶ πιστακίων, καὶ τραγακάνθης, καὶ κρόκου, καὶ μέλιτος, ubi Cod. B. κοκκοναρίων: clxxii. p. 58., Κόνκκονάρια κδ', λεῖα μετὰ ῥοδίνου, et clxxvi. p. 72., Κουκκουναρίων δραχμ. ε'. Athen. iii. p. 126. a., Ἡδέως δ' ἂν χόνδρου φάγοιμι, των ὀστρακίδων ἢ τῶν κοκκάλων ἀφθόνως ἔχοντος.

Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς, ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς, ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem locum vide Casaub. ex Diodoro (xiii. 77., Εὑρὼν δὲ αὐτὴν ἡλωκυῖαν, τότε μὲν ηὐλίσθη πρός τινι νήσῳ τῶν Ἑκατὸν καλουμένων), et Herodoto (i. 151., Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι Ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία,) locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere a voce ἑκατὸν, sed illorum opinioni adversatur Eustath. ad Il. A. p. 49. (18.) Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit, Οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἑκατόννησοι· ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι, οὕτω λέγονται." Abr. Berkel. Vide et H. Vales. ad Harpocr.]

[* Ἑκατήσια. Steph. Byz. Ἑκατήσια· οὕτως ἡ Ἰδρίας πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες, τὴν θεὸν * Λαγινίτην (leg. * Λαγινῖτιν, ut monuit Berkel. ad v. Λαγινία) ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζώου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐτήσια τελοῦντες, ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης, * Ἑκατήσιος. "Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod Nostro * Λαγινία dicitur; ita enim scribit: Λαγινία· πολίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, * Λαγιναῖος, καὶ * Λαγινίτης, καὶ θηλυκῶς, * Λαγινῖτις. Templum in Laginis illustrissimum Hecatæ sacrum describit Strabo L. xiv. (p. 944. ed. Falconer.) hisce verbis: Ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερὰ, ἐν μὲν * Λαγίνοις, τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτόν. Constanter τὰ ἐτήσια legunt libri Mss. et editi, facillime tamen hoc loco et sine magna mutatione rescribi posset Καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες. Hac enim appellatione veteribus Hecates sacrificia insigniuntur. Vide J. Poll. iv. (i. 37., de festis, a Diis quibus consecrati sunt, denominatis, Ἑκάτης, * Ἑκατήσια, ... νίου, * Τροφώνια.) Præterea Strabo verbis ... citatis de Hecatæ templo mentionem facit, cui non incommode Ἑκατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in Nostro τὰ ἐτήσια mutaverim, cum etiam in aliis scriptoribus hæc phrasis reperiatur. Nazianzenus: Τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, Anniversaria celebrant." Berkel. Idem vir doctus, ad Steph. Byz. v. Λαγινία, in hoc Strabonis loco, qui legitur in L. xiv. p. 947. ed. Falc., Μέχρι μὲν Λαγίνων ὁ... σίους εἶναι καὶ πεντήκοντα σταδίους, reponendum censet Λαγινίων. Sed nihil mutandum esse, satis patet ex altero ejusdem Strabonis loco supra citato, in quo reperitur, ἐν μὲν Λαγίνοις.]

"Γελλὼ Hesych. est δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ "παιδία φασὶν ἁρπάζειν, item εἴδωλον Ἐμπούσης." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven., teste Schowio, est Γελλώς. "Ἁρπάζειν, i. e. Rapere, proprium est immaturæ mortis. Unde Heraclides de Alleg. Hom. dicit, quod cum pulcher juvenis moriebatur, dicebatur, Ἡμέρας ἁρπαγή." Anonymus apud Albert. ad Hesych. "In Isidori Glossis reperio, * *Baucalem, gellonem.* Verum rectius multo * *Baucalem* legeris, ut alibi, *Gellonem, baucalem.* (Adde Glossas Labbæi, * Βαυκάλιον· Gillo, E.: ubi Albertio ad Hesych. reponendum videtur Βαυκάλην. Gellonem, sed procuIdubio rectius hic per βαυκάλιον [1] intellexeris vas;

[1] "Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucalium dicitur vas angusti oris, a sono, quem edit, dum aqua ei infunditur; tunc enim veluti "βαΰζει et baubatur. Alex. Aphrod. Probl. i. 94., Διὰ τί τὰ λεγόμενα βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ; Ubi "hæc de nomine quoque verba subjicit, Ὅθεν καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ ποιὸν τοῦ ψόφου εἰς ὄνομα αὐτοῖς μετενήνεκται· ὡς καὶ τὸ φλοῖσβος "καὶ βορβορυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum vero est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια, veterem autem codicem Βαυκάλια ut Gaza "quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur "positum, L. ii., ubi Nicarchus ait, (Anthol. T. iii. p. 66. n. 24.), Ἠγόρασας χαλκοῦν * μιλιάριον, Ἡλιόδωρε, Τοῦ περὶ τὴν Θρᾴκην "ψυχρότερον Βορέου. Μὴ κάμνε, μὴ φύσα, τί μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις; Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, Æreum vas frigi"darium." H. Steph. Thes. Ind. "Βαύκαλις, vasis genus, cujus usus miliarii usui plane est contrarius. Inserviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψυκτὴρ, de quo videndus Athen. xi. p. 503. c. d. et T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 74. Latini Gillonem vocabant τὴν βαύκαλιν, sive potius Gelonem, quem e terra plerumque factum esse, apparet ex Cassian. Inst. iv. 16., Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, casu aliquo fregerit. Hanc ob causam testa vocatur in Epigr. Lat. apud Pithœum iv. p. 159.: Gillo vomit gelidum vastis singultibus amnem, Vis aliena cui frigoris addit opem. Nam tepidum laticem curamus claudere testa, Ut mersa imbrigenis unda nivescat aquis. Cf. Burmann. in Anthol. Lat. T. ii. p. 370. Ceterum simile est acumen in Epigr. Martialis ii. 78., Æstivo serves ubi piscem tempore, quæris? In thermis serva, Cæciliane, tuis." Jacobs. Glossæ: * Ποδόκοιλον· Aquale, Gello. "Vide Scriver. in Martial. ii. 85., qui notat Italos vocare Boccalem, Hispanos Cangilonem. Gellonem s. Gellunculum Ruffin. Presb. Aquilei. ii. 14. Hæc pulcre conveniunt cum Vet. Epigr. in Catal. p. 244., Augustum penitus torret Phaethontis ardor, Quem recreat fessum Gillo, facella melo." Gesner. Thes. L. L. Scaliger ad Catal. Virg. p. 244. facelam s. facellam interpretatur acetarium s. olusculum aceto maceratum, sed Salmas. ad Lamprid. Heliog. 20. p. 838. Haek. negat hanc significationem aliunde posse erui, legit ex Ms. *fabilla*, intelligitque fabam Gr., i. e. Loton arborem. Legitur ET * Βαυκαλία apud Achmetem Onirocrit. cxcviii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι μετὰ βαυκαλίας τὴν Κλεοπάτρας πίνει οἶνον, εὑρήσει πλοῦτον καὶ ἐξουσίαν μετὰ γυναικὸς, ἀναλόγως τοῦ κάλλους τῶν ἀγγείων. Interpretem, qui vertit, Cum ...cino, jure castigavit Meurs. in Glossar. quem vide. Philostorgii Hist. Eccles. i. 4., Ὅτι Ἀλεξανδρόν τινα πρεσ... ἐπονομαζόμενον, διὰ τὸν σαρκὸς * ὑπερτραφοῦς ὄγκον ὑπὸ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ σεσωρευμένον, ἄγγους ὀστρακίνου ἐκμιμεῖσθαι σχῆμα, ἅπερ οὖν * βαυκάλας ἐπιχωρίως Ἀλεξανδρεῖς εἰώθασιν ὀνομάζειν. Adde Niceph. Callist. viii. 5. "Meminit Nicetas L. v. Thes. Orthod. Fid. c. 1. loci * Βαυκάλεως dicti haud procul ab Alexandria, forte quod ibi βαυκάλεις conficerentur, nisi ipsi a loco, ubi conficiebantur, nomen sortiti sunt." Du-Cang. Glossar. Loca vero Nicetæ et Philostorgii præterierunt diligentiam Sturzii de Dial. Maced. et Alex. supra p. clxx. a. et Schweigh. ad Athen. xi. p. 784. b., ubi hæc leguntur: Βαυκαλίς. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη, ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδός· Βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος. Καὶ πάλιν· Νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου * Καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς * Κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις. "In Sopatri verbis nihil de Alexandria: ergo illud, ὡς Σώπατρος, nonnisi eo pertinet, quod vocabulo βαύκαλις ille usus sit. Quid sit vero quod ille ait, Βαύκαλις ἡ τετράκυκλος, Quatuor circuiis vel orbibus instructa, eo minus perspicuum est nobis, quod de vasis hujus forma nihil Athenæus nos docuit, nihil certe excerpsit Breviator. Quum de curru agebatur apud Nostrum v. 198. c. et e. τετράκυκλον dictum vidimus Quatuor rotis instructum. Quod si hic de dolio ageretur, intelligeremus Quatuor circulis cinctum revinctumque: nam et testacea dolia, qualia hæc fuerint, majoris firmitatis causa circulis vel laminis quibusdam metallicis potuerint cingi. Ceterum refrigerando vino inserviisse τὴν βαύκαλιν, intelligitur ex Nicarchi Epigr. Cum quo quidem convenire videtur id quod ex Alex. Aphrodis. adnotavit H. Steph. Βαυκάλιον diminutiva forma dici vas angusti oris, a sono, quem edit, quum aqua repletur. Sed ad hanc soni notionem fortasse respexit idem Sopater in altero testimonio, ubi fortasse dixit Lamberе, Sorbillare cum aliquo linguæ et labiorum sonitu. Ibidem ... μελισσῶν Gallici interpretes intellexere Mel aqua dilutum, quæ interpretatio perapte quidem convenit cum eo, quod ... ex crapula ibi adjicitur: sed eadem dictione nil aliud nisi mel significatum vidimus L. x. p. 449. c. et 432. c. De paucis ... denique observemus, æneam fuisse illam, quæ in Nicarchi prædicto Epigr. memoratur." Schweigh. l. c. ... Onirocr. clxxxvii. loco mox citando, ubi est Καυκαλίῳ ὑελίνῳ. Et in Athen. post baucalis notitiam additur: Κατασκευάζουσι, φησὶν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταρρυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι.

"Καυκάλιον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. i. 94., affertur pro Vase sic dicto a sono, quem edit, dum aqua confertim "egreditur aere exeunte, et contra. Sed rectius scribitur Βαυκάλιον, cum vett. codicibus. Itidem vero et nostra lingua ... "modi vas appellamus *Bocal.*" H. St. Thes. Ind. Palladii Hist. Laus. in Macario Alexandr., Καθαρὰν ὀθόνην φέρουσα, ... ἔχουσα καυκάλιον ὕδατος στάζον, et Achmetis Onirocr. clxxxvii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι καυκαλίῳ ὑελίνῳ * ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ, * ἀγαθοεργήσει καὶ * μισθοκομιεῖται, καὶ φήμην ἀνάλογον τῆς * ὑδροχοΐας. Apud Du-Cang. pro ἀγαθοπραγήσει est ἀγαθοποιήσει. ... latinitatis vit idem Du-Cang. Trebellius Pollio p. 207. 16., Item in caveos et scyphos, ubi Salmas. egregia hæc notavit: "... In * caucos et scyphos. Nec dubium quin illa sit vera lectio. Caucum enim vocarunt recentiores, qui vetustioribus erat cyathus. [Vide Du-Cang., qui ex Gloss. Basilic. affert, Καύκους· γάβατα, citatque Theophanem in Phoca, Πάλιν εἰς τὸν ... ἄγοντες.] Isidorus cyathum sua ætate caucatum fuisse dictum scribit: Cyathi pondus decem drachmis appenditur, qui etiam a quibusdam caucatus dicitur. Ita enim libri veteres. Vulgo caulacus scribitur. Quidam libri, causatus. Omnino veram ... caucatus. Caucus autem et caucatus idem. Sic Terminus, terminatus: Matella, matellata: Matula, matulata in veteribus Glossis. Magistrati pro magistris apud Livium in vetustissimis membranis, unde Magistrati pagorum pro magistris pagorum apud agrimensores olim mihi notati. Caucus igitur vel caucatus est cyathus. Epigrammatis Gr. [Œnomai, Anthol. ... p. 110.] lemma, Εἰς Ἔρωτα ἐν * καυκίῳ γεγλυμμένον. Καυκίον appellat, qui in ipso Epigr. κύαθος vocatur: Ἐν κυάθῳ τὸν ...

ea enim Gillo dicta nusquam alibi Βαυκάλη dicitur.) Gello virgo erat, quæ immatura morte quum obiisset, ictum est a Lesbiis spectrum ejus oberrare, et ut ueris somnum incuterent nutrices, utebantur hoc erriculamento, dicentes Gellonem instare, quæ nortem esset immaturam adlatura, nisi somnum caesserent. Auctor Proverbiorum: Γελλὼ τις ἦν παρένος, καὶ ἐπειδὴ * ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι ὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾷν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς ῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Jam * βαυκάλη uoque, et βαυκαλᾷν, et καταβαυκαλίζεσθαι quid sit, otum est: ergo optime Gello explicatur βαυκάλη." [1] Meursii Auctarium Philolog. xxxiv. in Opp. T. v. . 761. e. Vide ejusdem Tractatum de Funere c. i. n Opp. T. v. p. 301.; et Lectt. Attic. iii. 17. in Opp. T. ii. p. 1129. a., ubi legi possunt hæc:—' Etiam virgines immaturas territare putabatur (Heate). Γελῶ· εἴδωλον 'Εμπούσης τὸ τῶν δώρων τῶν αρθένων, Imago Empusæ, quæ pertinet ad munera irginum. Sed corrupta ista verba sic emendo: Γελλὼ· εἴδωλον 'Εμπούσης τὸ τῶν ἀώρων τῶν παρθέων, Gello, imago Empusæ, immaturarum virginum." [2] In Cod. Ven. teste Schowio est Γελῶ. In lossa hac corrigenda Meursium secutus est Kuster.:

A vide interpretes ap. Albert. "Puto legendum, Γελλώ· εἴδωλον, ἢ Ἔμπουσα τῶν ἀώρων παρθένων. Nam quid sit εἴδωλον 'Εμπούσης, nescio. Recte vidit Meursius legendum esse ἀώρων παρθένων. Vide omnino Sapph. p. 98. ed. Wolfii." Toup. Emendd. in Hes. T. iii. p. 309. "Maleficam, ab Latinis deflexo vocabulo, * Στρίγλαν (* Στρίγαν), Striglam (Strigam) vocant, et reconditiore nomine Γελοῦ, sive Γελλὼ, sive * Γιλλὼ, Gelu, seu Gello, sive Gillo. Narrant veteres, Gellonem, puellam formosissimam, virginem vita decessisse, et ejus spectrum, in lecto oberrans, immaturam pueris necem adferre, voluntque illius meminisse Sapphonem; hincque ortum adagium, Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, de iis, qui puerorum amore insanirent. Suidas: Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα· αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι, Gellone ipsa magis pueros amans. Proverbiorum Sylloge: Γελλὼ (leg. Γελλοῦς) παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν * ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων B μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἄωρος (* ἀώρως, Zenob. Adag. Centur. iii. 3. p. 54.) ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾷν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς

ίνος χάριν; ἀρκετὸν οἴνῳ Αἴθεσθαι κραδίην. Μὴ πυρὶ πῦρ "παγε." Glossæ Mss. apud Du-Cang. Κισσίβιον· καυκίον. Suid. Καυκίον· παρ' μῖν, κύλιξ δε παρὰ τοῖς σοφοῖς. Schol. Nicandri in Ther. v. 527., Καρδόπῳ· ἤγουν κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ καυκίῳ. Schol. Theocr. Id. i. 27., ισσύβιον·—καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Vide alia loca apud Du-Cang. Labbæi Glossæ: * Καῦκα· patera. Caucum, baucum etiam vocabant, et caucam, baucam. Cauca in Glossis exponitur Patera. [Myrepsus s. x. c. 90. ex Cod. Ms. apud Du-Cang., Κριθίνου ἀλεύρου, μέλιτος 'Αττικου καύκην α'.] Anastas. in Vita Leonis iv., Cantharam exauratam unam, aucas exauratas tres, fibulatoria majora et minora quinque, et in Bened. iii., Baucas ex auro purissimo, duas peusantes libras. Bauca et cauca idem: et βαυκάλιον et καυκάλιον. Sic et in aliis multis vocibus harum duarum invicem literarum permutationem animadverti. Βορβορύγην et κορκορύγην Græci rem eandem appellant. Ita Latinis bufo et cufo indifferenter dicitur: ptimæ Glossæ, Bufo et Cufo, * ὀξυγὴ [Schneid. in Lex. ὀξύγη], εἶδος ἀκρίδος. A bauca, baucar, vel baucal, et baucale, quod st vas vitreum vinarium. Est et baca vel bacea; nam ita scribitur apud Isidor. genus aliud vasis, a quo Bacar ἀγγείου εἶδος in Glossis, et Bacarium. Errant igitur, qui distinguunt inter βαυκάλιον et καυκάλιον, baucam et caucam. Veteres Glossæ: Macusta. * Βαύκη. Lege, Mascauta, vel Mascauda. Mascaudam appellat ille Grammaticus, quam alii communius, Bascaulam. Sic et apud vet. Schol. Juvenalis in antiquo libro lectum fuisse Mascaudam notarunt eruditi viri. Glossæ: Βαύκη [in Labbæi Gloss. * Βαυκὶς, et sic apud Du-Cang.], hoc viniferum. Viniferum Latine vocat, quod ænophorum Gr. voce magis in usu est. Baucas istas, vel baucales, gillones etiam appellarunt." Salmas. l. c. Vide eund. in Jul. Spartian. p. 152. et nos infra ad v. Καῦκον. "Καύκιον, Brunck. ad Aristoph. ii. 129.," Schæf. in Mss. Salmasio l. c. p. 152. e. est Καύκιον: at idem bid. p. 333. d. vulgarem scripturam Καυκίον sequitur, sicque scriptum in ejus Indice reperitur, item in Suida et Schol. ad Theocr. ll. cc.

[1] Statim sequuntur hæc:—" Apud Agellium xvi. 7. Laberii versus profertur ex Staminariis ejus, Tollet bona fide vos Orcus nudas in * Catonium. Vidi virum doctum, qui Catonium (sic) vellet, at ille parum versus habuit rationem, qui tum nit. Lego, *Caronium;* id erit *Charonium,* * χαρώνιον: nam tum adspiratas rejicere mos. Vetus poeta: Quoniam Caron eas aciebat nuptias. Ut recte apud Varronem emendavit Scaliger. Jam Charon est Orcus. Gloss. Græco-Lat., Χάρων· Orcus. Ergo Χαρώνιον est iste locus, cujus fines *orsi cancros* nominat Apuleius." "Cancros antiqui dixerunt, qui nobis sunt cancelli, Fest. Hinc *inter Orci cancros adhærere,* pro adeo irretitum illaqueatumque teneri, ut nusquam pateat effugium, Apul. Miles. vi. p. 176. 26. Advocat huc Pricæus Isidori Gloss. Cancer, forceps. Sed hoc puto ad chelas cancri pertinere. Rectius monuisset, ab hac significatione esse usitatissimam notionem diminutivi *Cancelli.*" Gesner. Thes. L. L. "Apul. vi. Metam., Meas manus incidisti, et inter Orci cancros jam ipsos adhæsisti. Sed Apuleius potuit alludere etiam ad brachia cancrorum, forcipis more, quidquid attigerint, constringentia: nam L. vii. etiam Orci manus dixit." Forcellini Lex. "Catonium, locus inferorum, inferi, a κάτω, Infra, vel deorsum. Gell. (l. c.) enumerat inter ea, quæ obsoleta et maculantia ex sordidiore vulgi usu Laberius adhibuit. Sunt tamen, qui Ciceroni quoque tribuunt Epist. ad Fam. vii. 25., (Vereor, ne in Catonium Catoninos.) Sed valde incerta ea lectio est. Præterea apud Laber. alii legunt Charonium, a Gr. Χαρώνειον, seu Χαρωνεῖον, quo significatur Barathrum gravem odorem exhalans, et translate Orcus, Inferi. Huc referri potest, quod docet Pollux viii. 9. Χαρώνειον dictam esse portam carceris, qua damnati ducebantur ad supplicium, quasi iliac via esset ad Charontem." Idem. Vide H. Steph. et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcvii. b., ubi legi debet *charongne.* Adde Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 90.: Τὰ δ' ἄλλα δαιμόνων γένη, σοφὸν μὲν οἶδεν οὐδὲν, οὐδὲ ῥαδιουργεῖν ἐπίσταται· χαλεπὰ μέν τοι καὶ δεινῶς ἐστιν ειδεχθῆ καὶ τὸν χαρωνείου πνεύματος τόπον (leg. τρόπον) βλάπτοντα· καθάπερ γάρ φασι διαφθείρειν τουτο, πᾶν τὸ προσπελάζον, κἂν τετράπουν, κἂν ἄνθρωπος, κἂν πτηνόν ἐστι· κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὰ δυσάντητα ταῦτα δαιμόνια λυμαίνεται δεινῶς οἷς ἂν ἐμπεσόντα τύχοι, δοκοῦντά τε καὶ σώματα καὶ ψυχὰς, καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἕξεις ἐκτρέποντα· ἐστι δ' οὖν καὶ προσαπολύντα πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ κρημνῷ, μὴ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ἔνια ζώων. Ubi Gaulmin. hæc notavit:—" Photius in Isidori Vita ex Damasc. (p. 1053.), * Καταβάσιον ὑπέκειτο θανασίμους ἀναπνοὰς παρεχόμενον. Ecce τὸ χαρώνειον. In Apollinis fano Hierapoli, ilia nota sunt, ut et fuisse νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο, unde et Χαρώνειος θύρα in Zenob. et Diogeniano Adagium vulgare." Ceterum recte omnino se habet apud Gell. vox Catonium, ut et apud Ciceronem, ubi Ernesti hæc notavit:—" Frustra in Catonium hæsere multi, idque conjecturis tentarunt. Catonium est Orcus. Lusus necessarium facit, hanc lectionem servari." Ante Ernestium scripserat Salmas. in Æl. Spartian. p. 48. f.:—Quod Catomium in versu Laberii vir magnus ad catomia trahit, quæ scapulas significant, et *in catomium tollere* interpretatur Capite sistere, tam interpretatio ista, quam lectio ipsa vulgata Laberiani versus falsa est. Catonium enim, non catomium ibi legendum, et de inferis, non de colli vertebris accipiendum. Versus Laberii ap. Gellium extat, quo loco notat Laberium, quod multa verba sordida et e media vulgi fæce sumta usurparit; inter hæc et catonium: tollet bona Fide vos orcus nudas in catonium. Vox mere Gr., εἰς τὸ κατώνιον, ad inferos, vel, ut infimi ævi scriptores dixere, ad inferuum. 'Απὸ τοῦ κάτω, κατώνιον dictum, et locum inferum significat, vel inferos. Hæc παραγωγὴ Æolica plane est. Sic enim κατώνιον a κάτω deduxerunt, ut ἑτερώνιον ἀπὸ τοῦ ἕτερος, * ἀλλώνιον ἀπὸ τοῦ ἄλλος, ἐτυμώνιον ἀπὸ τοῦ ἔτυμος, et * ἀνεμώνιον ἀπὸ τοῦ ἄνεμος. Vide Eust. in Il. Υ. [p. 1214. 26.] Κατώνιον igitur est inferorum locus. Græci poetæ κάτω plerumque de inferis usurpant. Sic Latini *infra.* Tibull. Non seges est infra, i. e., Οὐκ ἀγρός ἐστι κάτω, apud inferos. Hoc verbum etiam reducendum in Cic. Ep. vii. 25., Vereor ne in catonium Catoninos, i. e. ne morte afficiat Catoniarum partium homines, et orco demittat. Sic enim legendum ex veteri scriptura, quam notavit Victorius. Sed et ipsa vocum παρονομασία, quam captavit Cicero in *catonio* et *Catoninis,* facile convincit scribendum illo loci esse catonium: res autem ipsa suadet ita explicandum, ut explicavimus."

[2] Meursius ibi affert Dosiadæ locum, quem supra posuimus, deinde vero addit hæc:—" Sed, ut per occasionem dicam, illud Poemation anne Simmiæ Rhodii? Res ambigua est; et alii Theocrito id adscribunt. Nec scio an recte. Certe Suidas, qui de utrinsque scriptis agit, in neutro agnoscit. Vis verum tibi auctorem ut dicam? Invenio eum, sed corrupto valde loco apud Scholiasten Theocriti ad illud ipsum poemation, de quo disputamus. Is reperitur in edit. Veneta, quæ prodiit ex officina Farrea A. MDXLIII. Nam, ut scias, in Romana, et nupera Lugd. Batava, non comparet. In eo igitur Scholiaste in principio ita legitur: 'Ο διὰ τῶν μέτρων οὑτοσὶ βωμὸς * 'Ωδιάδου τινὸς εὕρημα. Inde ego verum non-en erno, * Δωσιάδου. Et profecto nemo est alius quam Dosiades. Habe vadem Lucianum in extremo Lexiphane, Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν, τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σά, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος 'Αλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονεστερος.' Ecce comparat propter obscuritatem cum Lycophronis Alexandra, quæ a veteribus ideo etiam Σκοτεινὸν ποίημα, Obscurum poema dicebatur. Ac sane Aram nihil Alexandræ concedere verborum obscuritate, facile concedet, qui utramque legit. Ergo vere de auctore ejus arbitratum me censeo."

τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασιν. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. Ignat. Diac. Constantinop. in Vita Tarasii Patriarchæ, quando verba Gr. non habui:— Est enim apud Græcos in fabulis femina quædam, Gello nomine quæ dicitur, quum immatura morte vitam abrupisset, quibusdam spectris accessisse ad recens natos infantes, et eos interfecisse; hujus fabulæ pellecti ac decepti spiritu, qui ea dicebant probabiliter, conantur ad mulierculas transferre hoc exsecrandum scelus, et eis adscribere, in spiritum conversis, causam eorum, qui moriebantur ante tempus. Ex eo factum est, ut ad præsens Striges, quia infantibus mala machinantur, et eorum sanguinem exsugentes, sive alia ratione, mortem conciliant, Gellones dicantur. Nicephorus Callistus xviii. 9.: Ἡ δέ γε μήτηρ κατὰ τὸν τοῦ τόκου καιρὸν ἐκ γης ξενίζουσάν τινα, καὶ παρηλληγμένην ἔλεγεν εὐωδίαν ἀναῤῥυῆναι. Καὶ τὸ γραῶδες δὴ τοῦτο, καὶ ἐμοὶ τέως ἄπιστον προσετίθει, πολλάκις λέγουσα, καὶ τὴν ἣν φασιν Ἔμπουσαν, Γιλὼ δ' ἂν ἄλλος εἴποι, της κοίτης μεταθεῖναι τὸ βρέφος, ὡς τοῦτο βρώξουσαν, μηδαμῶς δὲ δυνηθεῖσαν τοῦτο λυμαίνεσθαι. (Cf. Evagrii Scholastici Hist. Eccles. v. 21. de signis, quæ Mauricio imperium portenderunt: Ἡ δέ γε μητὴρ αὐτὴν ἔφασκεν τὴν ἀπότεξιν, εὐωδίαν ξένην τε καὶ παρηλλαγμένην τὴν γῆν ἀναθυμιάσαι· πολλάκις δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ἔμπουσαν μεταθεῖναι τὸ βρέφος, ὡς τοῦτο βρώξουσαν, μὴ οἵαν δὲ γενέσθαι τοῦτο λυμήνασθαι.) Mich. Psellus nomen esse ex Hebræis deductum, fatetur: Ἡ δὲ Γιλλὼ, τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον καὶ πολυθρύλλητον ὄνομα, οὔτε δαίμων τίς ἐστιν, οὔτε ἄνθρωπος ἀθρόον εἰς ὠμότητα θηρίου μετενεχθείς. Ἀπήρηται (sic, sed forte leg. ἀπήρνηται) γὰρ πᾶσι φιλοσόφοις τῆς φύσεως ἡ μετάβασις, καὶ οὔτε θηρίόν ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη, οὔτε μὴν ἄνθρωπος εἰς θῆρα μετενεχθείη. Ἀλλ' οὔτε εἰς δαίμονα, οὔτε εἰς ἄγγελον. Ὀνόματα δὲ δαιμόνων, καὶ δυνάμεις αὐτῶν πολλάς τε καὶ ἐν πολλοῖς γνοὺς, οὔτε παρὰ τοῖς λογίοις, οὔτε παρὰ ταῖς ἀγυρτικαῖς βίβλοις τοῦ Πορφυρίου τῇ Γιλλῷ ἐντετύχηκα. Ἀπόκρυφον δέ μοι βιβλίον Ἑβραϊκὸν τοῦτο τὸ ὄνομα προσέπλασεν. Ὁ δὲ τὸ βιβλίον γράψας τὸν Σολομῶντα ποιεῖται ὑπόθεσιν, κἀκεῖνον εἰσάγει, ὥσπερ ἐν ὁράματι τὰ τῶν δαιμόνων ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις ἀγγέλλοντα. Ἔστι γοῦν παρ' αὐτῷ ἡ Γιλλὼ δυναμίς τις πρὸς τὰς γενέσεις καὶ τὰς οὐσίας ἀντίθετος. Αὕτη γοῦν τά τε κυοφορούμενά φασιν, ἀναιρεῖ, καὶ ὁπόσα τῆς μήτρας * διολίσθεται (sic, sed forte leg. διολισθαίνει), καὶ χρόνος αὐτῇ τῆς ἀναιρέσεως ἐνιαύσιος ὥρισται· εἶτα δὴ δεσμεῖ αὐτὴν ἡ Ἀδράστεια. Ἀλλ' ἥ γε τήμερον ἐπέχουσα δόξα τοῖς γραϊδίοις τὴν δύναμιν ταύτην παρέχεται. Πτεροῖ γοῦν τὰς παρηβηκυίας, καὶ ἀφανῶς εἰσοικίζει τοῖς βρέφεσιν· εἶτα θηλάζειν ποιεῖ ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς βρέφεσιν ἀπορροφᾶν ὥσπερ ὑγρότητα. Τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν * Γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσι. Quod nomen Hebr. putat Psellus, in mentem revocat fabellam quandam Hebr. non omnino absimilem, ubi Gello Lilit vocatur, de qua consulendus Paulus Medices de Ritibus et Institutis Hebræorum c. ii." Leo Allatius de Opinionibus quibusdam Græcorum c. iii. in Meursii Opp. T. v. p. 301. n. a. Cf. G. Gaulmin. ad Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 134—5. "Non est dubium quin ortu Syra sit hæc vox," inquit Dan. Heins. (apud Albert. ad Hesych.), quem vide. Huc referenda sunt, quæ in M. Psello l. c. p. 78. legas: ΘΡΑΞ. Διὸ καὶ τὸ τῇ λεχοῖ παρενοχλῆσαν δαιμόνιον, εἰς (sic) γυναῖξὶν ἐμφερές ὠρᾶτο, μὴ τοιοῦτον εἶναι καθ' ἕξιν οἷον, μόνον δὲ σχῆμα γυναῖον προβάλεσθαι. ΤΙΜΟΘ. Πῶς δὲ, ὦ Θρᾶξ, οὐκ ἄλλοτε πρὸς ἄλλο καὶ ἄλλο σχῆμα μεταχωρεῖ, καθάπερ οἱ ἄλλοι δαίμονες, ἀλλὰ τοιοῦτον ἐς ἀεὶ ὁρᾶται· καὶ γὰρ πολλῶν κατακούσας ἔχω, θηλύμορφον πάσαις ταῖς λεχοῖς ὁρᾶσθαι: p. 85. ΘΡ. Οὐδὲν οὖν ἄπορον εἰ καὶ τὸ ταῖς λεχοῖς ἐνσκῆπτον δαιμόνιον, θηλύμορφον ὁρᾶται, μάχλον ὂν, καὶ ὑγρότησιν ἀκαθάρτοις χαῖρον· τῷ γὰρ κεχαρισμένῳ βίῳ κατάλληλον μορφὰς ὑποδύεται: p. 86. ΘΡ. Οὐ σοὶ μόνῳ, Τιμόθεε, περὶ τούτων νῦν ἀπορεῖν ἐπῆλθεν· ἀλλὰ πρότερον κἀμοὶ πρὸς Μάρκον ἠπόρηται· καὶ ὅς μου τὸ ἄπορον ἐξιώμενος, πάντα μὲν ἔφη τὰ δαιμόνια φῦλα, θράσους καὶ δειλίας ἔμπλεα εἶναι· πλέον δὲ δὴ τῶν ἄλλων τὰ πρόσυλα· τὰ μὲν γὰρ ἀέρια περίνοιαν κεκτημένα πλείστην, ἂν τιμώη τις, τὸν ἐπιτιμῶντα διακρίνειν οἶδε, καὶ ἐνοχλουμένων οὐκ ἀπαλλάττεται ἄλλος, εἰ μὴ οὗτος ὅσιός τε τὰ πρὸς θεὸν, καὶ ὄνομα τοῦ θεοῦ λόγου φρικτὸν ἐπάδει σὺν δυνάμει θείᾳ. Ταῦτα δηλαδὴ τὰ πρόσυλα δεδιότα, εἰς τὰς ἀβύσσους, καὶ τὴν εἰς τοὺς ὑποχθονίους τόπους ἀπυπομπήν· ἔτι τε τοὺς ἀγγέλους τοὺς εἰς αὐτοὺς ἀποπέμποντας, ὁπότε τις ἀπειλέοι τοις, τὴν εἰς ἐκείνους τόπους ἀπαγωγὴν, καὶ τὰς τῶν εἰς τοῦτο τεταγμένων ἀγγέλων ἐπιλέγει κλήσεις, ὅτε καὶ ταράττεται λίαν· ὑπ' ἀνοίας γὰρ οὐδὲ τὸν ἀπειλοῦντα δύνανται διακρίνειν· ἀλλὰ κἂν γραυς τις εἴη, κἂν ἀγερωχόν τι γερόντιον, ταύτας σχεδιάζει τὰς ἀπειλὰς. δέος αὐτὰ λαμβάνει, καὶ ἀπαλλάττεται πολλάκις, ὡς ταῦτα δυναμένων τῶν ἀπειλούντων εἰς τέλος ἐξενεγκεῖν οὕτως ἐστὶ περιδεῆ τε καὶ ἀδιάκριτα. Διὸ καὶ ῥᾶστα χειροῦται τοῖς περιττώμασι, λέγω δὴ, σιέλοις καὶ ὄνυξι καὶ θριξὶ, παρὰ τοῦ μιαροῦ τῶν γοήτων γένους· καὶ μολύβδω καὶ κηρῷ, καὶ λεπτῇ προσδεθέντα μίτῳ διὰ τῶν ἀθεμίτων * ἀφορκισμῶν, πάθη τραγικὰ κατεργάζονται. Vide nos infra ad v. Ῥόμβος. "Nihil notius in maleficio hostili, amatorio, imo in omnibus pene; hoc non ita notum, ceram illam κηρὸν (τῆς) θεᾶς dictam. Euseb. Præp. Evang. v., ubi * τρίχρωμος et σύμβολον Ἑκάτης dicitur. Vide quæ ad illa Theocriti (ii. 28.) notavit eruditorum stupor Heins., Ὡς τοῦτον τὸν κἀρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις." G. Gaulmin. p. 147. Καρὸς σὺν δαίμονι, inquit ibi Heins., cera sacra dicitur, ὁ κηρὸς τῆς Ἑκάτης, Plango veneficæ. "Ejusmodi maleficas intelligit Nomocanon Cotelerianus N. 489., Γυλοῦ ἐὰν μετανοήσει, χρόνους ε'. μετανοίας φ'. Ita Græculus recentioris ævi hanc vocem usurpat, Καὶ ἤρξαντο καταδιώκειν τὴν μιαρὰν Γυλουν." Du-Cang. Apud Latinos Striga erat infantium pavor. Festus: Strigas, ut ait Verrius, Græci σύρνια (leg. στρίγγας) appellant, quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Græci, Σύρριντα πόμπειν νυκτικόμαν στρίγγα τολαον ὄρνιν ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας. Jos. Scaliger ad Fest. reposuit, Στρίγγ' ἀπόπεμπον, * νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαοῦ Ὄρνιν ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἐλαυνε, eodemque modo correxit Albert. ad Hesych. v. Ἀποπομπεῖν, nisi quod apud eum est ἀπόπομπον— νυκτίβοαν. Huc respexisse videtur Hesych. in glossa turpiter corrupta, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος, * νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ * νυκτιβόα, οἱ δὲ νυκτικόρακα. "Leg. Στριγγός· τοῦ νυκτικόρακος, νυκτιφοίτου, καλεῖται δὲ καὶ νυκτιβόα, οἱ δὲ καὶ νυκτικόρακα. Quod Strigas νυκτιφοίτους vocari solitas ait, propterea etiam Latini Volaticas vocabant. In Glossis Isidori: Harpyiæ, Virgines volaticæ. Quod non intelligit, quia eis essent alæ, sed ab ea significatione." Scalig. in Catalect. p. 241. "Quamvis Scaligeri emendatio non displiceat, coaluisse tamen puto diversas glossas. Lego, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. Στρίγγα, νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ νυκτίβοας, vel νυκτίβιος. Cf. v. Κρίγη: Κρίγη· ἡ γλαῦξ, οἱ δαίμονες, εἴδωλα. Lamias intelligere videtur, quæ strigæ, vel striges." Albert. "Quanquam variæ Doctorum in loco restituendo conjecturæ conspiciuntur," inquit Verheyk. ad Anton. Lib. p. 140., a Schæf. in Mss. laudatus, "inter omnes tamen convenit, vel Στριγγὸς loco priore legendum, vel Στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inserendum." In Cod. Ven. Στρίγλος— νυκτοκόρακα legi testatur N. Schow. Ceterum ad eosdem versus respexit et Plin. xi. 39.:—'Fabulosum arbitror de strigibus, ubera eos infantium labris immulgere. Esse in maledictis jam antiquis strigem convenit.' Petron. in Fragm. Tragur. c. lxiii. Burm., Cum puerum mater misella plangeret, subito strigæ cœperunt etc., et paulo post, Jam strigæ puerum involaverant, et supposuerant stramentitium etc. Vide Burm. ad Petron. xxxvi. p. 318. Plaut. Pseud. iii. 2. 31. cum nota Taubmanni, Passerat. ad Propert. iii. 5. p. 436., et G. J. Voss. Etym. L. L.: item Test. ad vv. Manducus et Maniæ, Casaub. ad Strab. p. 19., nosque infra ad vv. Κερχνῆς, Λαμία, Μομβρώ,

Μορμὼ, Μορμολυκεῖον. Glossæ: Striga. *Αωστρυγων, καὶ γυνὴ φαρμακὶς, ubi Vulcanius *Λαιστρυγὼν reposuit.]

[*Ἑκάτης Μυχός. Plut. de Facie in Orbe Lunæ T. ix. p. 721.: Ἔστι δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ ἡ παρ' ἡμὶν ἔχει γῆ κόλπους βαθεῖς καὶ μεγάλους, ἕνα μὲν ἐνταῦθα διὰ Στηλῶν Ἡρακλείων ἀναχεόμενον εἴσω πρὸς ἡμᾶς, ἔξω δὲ τὸν Κάσπιον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλατταν, οὕτω βάθη ταῦτα της σελήνης ἐστὶ καὶ κοιλώματα. Καλουσι δ' αὐτῶν τὸ μὲν μέγιστον Ἑκάτης Μυχὸν, ὅπου καὶ δίκας διδόασιν αἱ ψυχαὶ, καὶ λαμβάνουσιν, ὧν ἂν ἤδη γεγενημέναι ἢ πάθωσιν, ἢ δράσωσι.]

[Ἄγαλμα passim a Poetis metaphorice ponitur pro Decus, Ornamentum, Deliciæ. Musæus v. 6., Αὔχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης, Ἡροῦς *νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην, Αὔχνον, Ἔρωτος ἄγαλμα, ubi vide Heinrich. p. 41. sq., a Jacobsio ad Anthol. T. viii. p. 245. laudatum. Æschyli Prom. V. v. 465., ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον *φιληνίους Ἵππους, ἄγαλμα τῆς *ὑπερπλούτου χλιδῆς: Agam. v. 741. de Helena, *ἀκασκαῖον Ἄγαλμα πλούτου, Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, ubi Schol. A. Ἄγαλμα· διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς, οὐ γὰρ ἦν δυσειδὴς ὥστε τὸν πλοῦτον αἰσχύνειν: v. 215., Βαρεῖα δ' εἰ τέκνον Δαΐζω, δόμων ἄγαλμα, Μιαίνων *παρθενοσφάγοισιν Ῥεέθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ Πέλας: Grammaticus vetus apud Scnol. ad Pyth. iv. v. 25., Εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χώρων ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρωΐδων ὀνόματα *διακοινοποιοῦντες, οἷον· *Εὐάρματε, *χρυσοχίτων, Ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα· τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρωΐδος, vide Schæf. ad Gregor. Cor. p. 413.: Nem. viii. v. 27., Πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα, ubi sic vocatur hymnus, scriptus in honorem patris, victoris in Nemea, Schol. Τὸ γεγραμμένον εἰς *Νεμεακὴν νίκην ποίημα: iii. v. 21., Χώρας ἄγαλμα, sc. ὁ Ἀριστοκλείδης, Ornamentum et decus regionis. Æschyli Eumen. v. 920., Οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε Φρούριον θεῶν νέμει, *Ῥυσίβωμον Ἑλλά-Νων, ἄγαλμα δαιμόνων. "Verterim: Quam et Jupiter omnipotens et Mars colunt, cujus altaria præbent salutem et liberationem Græcis, Deorum delicias. Ad ῥυσίβωμον sc. intelligo vel φρούριον, vel πόλιν, cui per appositionem subjicitur ἄγαλμα δαιμόνων, Ornamentum, decus, deliciæ Deorum. Hesych. ad rem perbene, Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται." S. Butler. Eustath. ad Il. A. p. 65=87. 21., a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. citatus, Οὕτω καὶ ἄλλα τινὰ τισὶν ἀνάκειται διὰ ὁμοίας αἰτίας, οἷον Διονύσῳ κισσὸς, *κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, οὗ δοτὴρ ὁ Διόνυσος· νάρκισσος, Ἐριννύσι στεφάνωμα, (Sophoclis Œd. Col. v. 682., Ὁ *καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμα) *νάρκισσόν τε (sic legitur et in ed. Rom. et Bas. at νάρκισσον, τὸ, Lexica non agnoscunt, jure igitur reposnit Politus νάρκισσός τε) γὰρ ἐκ τοῦ ναρκᾷν παρηχεῖται, καὶ τοῦ ναρκᾷν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις παραίτιαι· πεύκης φυτὸν Ἡφαίστῳ ἀνεῖται, οὐ μόνον ὅτι *εὐεξαπτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δᾷδα, ἥτις ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω παράγεται, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ αἴθειν ὁ Ἥφαιστος· ἡ τρίγλα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, παρόσον ἡ τρίγλα μὲν κατὰ τὸν Κίλικα ποιητὴν (Oppian. Hal. i. 590.), τριγόνοις γοναῖς ἐπωνόμασται, τρὶς γεννῶσα τοῦ ἔτους, καὶ Ἄρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς *διεκφαίνεται—οὕτω καὶ λύκος, Ἀπόλλωνος ἄθυρμα, διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ἥλιος· καὶ λαγωὸς, Ἐρώτων ἀνάθημα, διὰ τὸ ταυτὸν τῆς κατὰ κλῆσιν γενέσεως, λαγώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ λάειν, καὶ ἔρως ἐκ τοῦ ὁρᾷν, ἅπερ τὸ βλέπειν μηνύουσι. Ubi ἄγαλμα, ἄθυρμα, et ἀνάθημα tanquam synonyma ponuntur. Idem Valck. ibid. ex Eust. ad Il. K. p. 744. 12. ed. Bas. affert, Καὶ χαίρων ἀγάλλει τὸν λόγον περικάλλει σχήματι, ubi verbum proprio sensu sumitur.]

[Περὶ Ἀγαλμάτων librum scripsit Fronteius, teste Jo. Lydo de Mens. p. 56., Ὁ δὲ Βάρρων ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ τῶν Θείων Πραγμάτων φησὶν, αὐτὸν (Ἰανὸν) παρα Θούσκους (leg. Θούσκοις) οὐρανὸν λέγεσθαι καὶ ἐφορον πάσης πράξεως, καὶ *Ποπάνωνα διὰ τὸ ἐν ταῖς Καλάνδαις ἀναφέρεσθαι ποπάονα (leg. πόπανα). Φροντήϊος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀγαλμάτων ἔφορον αὐτὸν οἴεται τοῦ παντὸς χρόνου τυγχάνειν, καὶ ταύτῃ *δωδεκάβωμον εἶναι τὸν αὐτοῦ ναὸν κατὰ τὸν τῶν μηνῶν ἀριθμόν. Quod Fronteio tribuit Lydus, in Varrone legerat Macrob. i. 9.: "Junonium, quasi non solum mensis Januarii, sed omnium mensium ingressus tenentem. In ditione autem Junonis sunt omues calendæ; unde et Varro lib. v. Rerum Divinarum scribit Jano xii. aras pro totidem mensibus dedicatas." Quod vero ex Varrone sumtum affert Lydus, an alibi legatur, nescimus. Idem Lyd. p. 104., Καὶ καθ' ἕτερον δὲ ἱερὸν λόγον ὁ Φρωντήϊος (leg. Φροντ. ut in altero loco) χρῆναι τιμᾶσθαι τὴν γῆν ἐν ταῖς καλάνδαις Μαίαις λέγει, ὅτι θέρμην τὴν ἔμφυτον ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ γῆ, ἀναβλύζουσα γαυριᾷν ὥσπερ καὶ σκιρτᾷν, ἐξαγομένη σάλους ἐμποιεῖν (leg. ἐμποιεῖ, Schow.) ὡς ἐπίπαν κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα· τιμῶσιν οὖν κατὰ τοῦτον τὴν Μαῖαν, τουτέστι, τὴν γῆν θεραπεύοντες· *μαϊουμίζειν τὸ ἑορτάζειν ὀνομάζουσιν, ἐξ οὗ καὶ *μαϊουμᾶν. Suidas: *Μαϊουμᾶς· πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μαΐον μῆνα. Τὴν παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν, τὴν λεγομένην Ὀστίαν, οἱ τὰ πρῶτα της πόλεως τελοῦντες, ἡδυπαθεῖν ἠνείχοντο, ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασιν ἀλλήλους ἐμβάλλοντες. Ὅθεν καὶ Μαϊουμᾶς ὁ της τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς ὠνομάζετο. Ἐτέλουν δὲ μέχρις Ἀναστασίου βασιλέως οἱ ἐν Κωνσταντίνου πόλει πανήγυριν τῶν *Βρυτῶν. Καὶ ταύτην Ἀναστάσιος ἔπαυσε. Καὶ τὴν τῶν κυνῶν δὲ ἐτέλουν πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸν Αὔγουστον μῆνα, ἀναιροῦντες αὐτοὺς ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς ὑπὸ Γάλλων, διότι *ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν χηνῶν ἐκβοησάντων. De festivitate autem Majumas dicta vide Lipsium ad Tacitum, et Andr. Rivinum, qui de hoc argumento dissertationem conscripsit, quam Syntagmati Grævius suo inseruit p. 537.]

[Ἄγαλμα Αἰωναρίου, sive *Ἰανουαρίου. Suid. Ἰανουάριος· ἄγαλμα *τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. Οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἄνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ θυρεόν· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξε' κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτόν. Ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος Αἰωνοάριον αὐτὸν ἑρμηνευσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. In Jo. Lydo p. 56. Cod. teste Schowio duplicem præbebat lectionem, βούλεται, superscripto βιάζεται. Simpliciorem elegit editor, at exquisitiorem βιάζεται, quæ et in Suida reperitur, admittere debebat; recondita enim verba ex librariorum ingenio satis crasso nunquam proficiscuntur. Βούλεται proculdubio glossa est in textum ex margine invecta, genuina lectione βιάζεται superscripta. "Jo. Lydus in libello inedito de Mens. et Codinus de Origin. CPol. p. 13. (in Meursii Opp. T. vii. p. 601.) Janum vocant, qui hic a Suida Januarius appellatur, ejusque simulacrum iisdem pene verbis describunt. Verba Jo. Lydi adducit Lambecius in notis ad Codin. quem vide. Idem de simulacro Jani testatur Macrob. Saturn. i. 9, his verbis:—'Inde et simulacrum ejus plerumque fingitur manu dextera trecentorum, et sinistra sexaginta et quinque numerum retinens, ad demonstrandam anni dimensionem.'" Kuster. Testibus Jo. Lydo et G. Codino numerus ille per calculos, ψήφους, significatus est.] "Αἰωνοάριος, dictus a Longino "fuit Januarius mensis, quasi αἰῶνος πατὴρ, teste "Suida, Αἰωνοάριος· ὁ Ἰαννουάριος μὴν, οὕτω Λογγῖνος "αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται [ecce iterum βιάζεται], "ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα." H. St. Thes. Ind. [Zonaras p. 71., Αἰωνάριος· ὁ *Ἰάννου ἄγιος μὴν (leg. ex Suida, ὁ Ἰαννουάριος μὴν), οὕτως ἑρμηνεῦσαι αὐτὸν Λογγῖνος βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. "Suid, Αἰωνοάριος male, (imo recte: Αἰωνοάριος plene, Αἰωνάριος contracte dicitur.) Cod. D. K. Ἰανουάριος e glossemate. Sed pro Ἰάννου leg. Ἰάνου." Tittmann. In Jo. Lydo scribitur Αἰωνιάριος, sed repone vel Αἰωνοάριος, vel Αἰωνάριος. In eodem Lydo semper scribitur Ἰαννὸς, at in Plut. Quæst. Rom. T. vii. p. 89. est τὸν Ἰανὸν διπρόσωπον, et p. 86. τὸν Ἰανὸν εἰς τιμὰς προήγαγε μεγάλας, et p. 111., Διὰ τί τὸ παλαιὸν νόμισμα, πῇ μὲν εἶχεν Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα, πῇ δὲ πλοίου πρύμναν, ἢ πρῶραν ἐγκεχαραγ-

μένην; Ceterum * *Αἰῶνα* pro Deo haberi solere A patet ex Eurip. Heracl. v. 898., *Πολλὰ γάρ τίκτει Μοῖρα * τελεσσιδώτειρ'*,[1] *Αἰών τε Κρόνου παῖς*. Ubi Musgrav.:—"Dei hujus meminit Suid. v. *Ἐπιφάνιος*. Orpheus ad Musæum v. 28., *Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχὺν, Καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ*. Plura vide apud Nonnum vi. 371. vii. ab initio ad v. 110. xli. 179. Q. Calabrum xii." "Jovem hic intelligi parum dubito," inquit Elmsleius, "licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur Noster. Passim conjunguntur *Μοῖρα*, Fatum, et Jupiter. Noster El. 1247., *τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι*. Adde Soph. Phil. 1466., modo *ὁ πανδαμάτωρ δαίμων* Jupiter sit." Ut apud Eurip. h. l. *Αἰὼν Κρόνου παῖς*, sic in Orphei Hymno xiii=xii. 6. legitur, *Αἰῶνος Κρόνε * παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε*. Orphei *Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον* v. 17., *Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' * Ἐνιαυτὸν*, ubi hæc notavit Gesner.:—"Quod bic *Ἐνιαυτὸν* et mox v. 28. *Αἰῶνα* Deos facit, apertum est, id B quod in universum semper meminisse Orphei studiosum, vel judicem, oportet, illum nihil aliud voluisse, quam poeticis illis imaginibus ipsam rerum naturam, in quantum divina est, a Deo pendet, tota ultra nostram potestatem ac directionem est, describere, quod quidem ipsi cum sacris etiam ex Oriente poëtis commune esse, mihi liquidum est. Annum et Seculum Deos esse, quis miretur, qui Saturnum norit?" Jo. Lydus de Mens. p. 41.: *Μετὰ δὲ τὰς καλάνδας εὑρίσκομεν πολλαχῶς τὸν χρόνον διαιρεῖσθαι εἰς αἰῶνα, εἰς χρόνον, εἰς καιρὸν, εἰς ἐνιαυτόν. Αἰὼν τοίνυν ἐστὶν ἄπειρός τις τῶν οὐρανίων σωμάτων * περιπόλησις, ἢ αὐτοῦ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ παντελὴς ἀνακύκλησις· χρόνος δὲ ἡ ἐξ αἰῶνος ἀόριστος ἔκστασις· ταύτῃ καὶ Κρόνος παῖς Οὐρανοῦ*

A *λέγεται, ὁ γὰρ χρόνος ἐκ τῶν τοῦ οὐρανοῦ κινήσεων πρόεισιν· ὥστε καιρός ἐστι χρόνου παράδειγμα καὶ οὐκ αὐτὸς ὁ χρόνος*. Insignis est Suidæ locus de Deo *Αἰὼν* dicto: *Διαγνώμων· διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. Εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κάτοχος. Εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα, καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. Οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν*. Idem articulus legitur apud eund. v. *Ἡραΐσκος*, ubi monet Kuster. eum depromtum esse ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio conscripta. Deus autem hic idem est ac *Φάνης*. Vide Jablonsk. supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. b., ubi vir doctus ex Etymol. p. 787. 29. affert: *Φάνης, Φάνητος· Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι * φαντὸς ἐγένετο*, Ὀρφεύς. Οὕτως Ὦρος. B Sed locus corruptus est, ut vidit Sylburg., cujus hæc sunt verba:—"Metrum talem quamplam lectionem requirit, *τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο*." "Orus de memoria, ut sæpe solent Grammatici, laudavit Argon. v. 15., *ὅν ῥα Φάνητα Ὁπλότεροι καλέουσι (κλήζουσι) βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη*." Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 129. "Fallitur Ruhnk. hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumtum arguunt. Quæ Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: *τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο*." Hermann. Nostra quidem sententia duo hic Orphicos locos laudaverat Etymol. ex quibus unum (Fragm. vii. T. ii. p. 463.) conservavit Macrob. i. 18.,[2] *Τήκων*

[1] "Analogiæ repugnare videtur hæc vox per Ω scripta. Quamvis enim *δωτῆρες ἐάων* et *δῶτορ ἐάων* dixerit Homerus, Attici, ni fallor, in derivatis a *δίδωμι* semper O adhibent, præterquam in * *δωσίπυγος*, * *προδωσέταιρος*, et similibus, quorum diversa est ratio. *Ὀλβοδότειρα* legitur in Bacch. 419., (*Φιλεῖ δ' ὀλβοδότειραν Εἰρή-Ναν*,) *ὑπνοδότειρα* in Orest. 175., (*Ὑπνοδότειρα τῶν Πολυπόνων βροτῶν*)." Elmsleius. Adde ex Æschyli Prom. V. 577., * *Ὑπνοδόταν νόμον*, atque ex Sept. c. Theb. 983. et 995., *μοῖρα * Βαρυδότειρα, μογερά*. Nihilominus utraque forma satis proba est: nam, ut dicitur *Βώτηρ, Βώτης*, * *Βῶτις*, unde *Παμβῶτι γᾶ* apud Sophoclem in Philoct. v. 391., *Συβώτης*, pro scriptura per O, *Βοτὴρ, Βοτὴς, Βοτις, Παμβοτις*, * *Συβότης* (*Συναγ. Λεξ. χρησ.* in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 361., * *Αἰγύπτης· συβότης, νομεύς*, ubi pro voce *Αἰγύπτης*, quæ nusquam alibi hoc sensu usurpatur, forte leg. *Αἰγιβότης*, vel * *Αἰγοβότης*, quod Schneideri Lex. agnoscit,) cur non eandem in derivatis a *δίδωμι* obtinere rationem credamus? Certe poetis utraque forma in usu est. Orphei *Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον* v. 25., *Πίστιν τ', ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα * Θεσμοδότειραν*, (v. 31., *Δαίμονά τ' ἠγάθεον*, quod bene notandum, nam vocab. *ἠγάθεος* de personis usurpatum vix alibi reperias, hinc omnino firmari potest Hermanni suspicio de hujus versus interpolatione, vide notata ad v. 36.), et v. 34., *Καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε * συνευαστῆρας ἅπαντας*, * *Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' * ὀλβιοδώτην*: Hymn. iii=ii. 7., *Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων*, * *ἐλάσιππε*, * *νυχαυγής*: ix=viii. 9., * *Λαμπετίη*, * *χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα*: xxvi=xxv. 2., [illegible] *ροφε*, * [illegible]*τειρα, τελεσφόρε*, * *παντολέτειρα*: xxvii=xxvi. 9., *σε δ'* * *ὀλβοδότιν καλέουσιν, Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ*: x[illegible]x=xxviii. 3., *Πλου[illegible]ε πολύτιμε δάμαρ, κεδνή*, * *βιοδῶτι*: xxxiv=xxxiii. 2., * *Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήιος*, * *ὀλβιοδῶτα*: xl=xxxix., *Δηοῖ* * *παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον, Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφος*, * *ὀλβιοδῶτι, Πλουτοδότειρα θεά*, * *σταχυοτρόφε*, * *παντοδότειρα*: xliii=xlii. 9., *Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι * καρποδοτείρῃ*: xlvii=xlvi. 1., *Κικλήσκω Βάκχον * περικιόνιον*, * *μεθυδώτην*: lv=liv. 9., *Πειθοῖ * λεκτροχαρής, κρυφίη*, * *χαριδῶτι ἄνασσα, Φαινομένη τ', ἀφανής τ'*, * *ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια, Νυμφιδίη*, * *σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα*, * *Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη*, * *βιοδῶτι*: lix=lviii. 18., * *Παντοδότειραι*, * *ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης*: lx=lix. 10., *Εὐκταῖαι*, * *κυκλάδες*, * *καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι, Ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστῃσι προσηνεῖς*: lxv=lxiv. 9., *Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον*, * *ὀλβιοδῶτιν*: lxviii=lxvii. 9., *Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν*: lxxiii=lxxii. 1., *Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν*, * *εὐηγήτορα, φρικτόν, Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν, Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα, Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ*: lxxvi=lxxv. 5., *Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας * ὀρθοδότειραι, Καὶ νόου * εὐδυνάτοιο * καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε * μυστιπολεύτους, Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε*: lvii=lvi. 8., * *Εὐΐερῳ ῥάβδῳ θέλγων * ὑπνοδώτιδι πάντα*: x=ix. 16., *Πάνσοφε*, * *πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια*: et Fragm. li. ex Diod. Sic. i. 12., *Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα*. Adde ex Fr. Patrisc. Discuss. Peripatt. 2. 6. p. 238., *Ἠδ' ὕλην πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων*. Ex his locis satis patet utramque formam in usu esse. Scriptura tamen per O, ut verum fateamur, Atticis poetis *magis*, prosaicis scriptoribus unice placuisse videtur. Hinc apud Juliani Orat. iv. p. 148. d. legas, *Χαριδότης δέ ἐστιν ὁ Διόνυσος εἰς ταὐτὸν λεγόμενος ἡλίῳ συμβασιλεύειν*, et apud Jo. Malelam Chronogr. p. 90., (cum quo cf. Cedrenum), ex emendatione Bentleii p. 2., *Οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε * Μῆτιν, Φάνητα*, * *Ἠρικαπαῖον, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Βουλή, Φῶς*, * *Ζωοδοτήρ*. Vide Suid. v. *Ὀρφεύς*, qui pro *Ζωοδοτὴρ* habet *Ζωήν*, quæ forte verior est lectio. Obiter ex Orphicis istis vulgatam Callimachei loci, qui legitur in Hymno in Dian. v. 225., lectionem tueri nobis placet contra Blomfieldii, viri alias de Græcis literis optime meriti, conjecturam: *Πότνια*, * *πουλυμέλαθρε*, * *πολύπτολι, χαῖρε * Χιτώνη, Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο * Κεκροπίηθεν*. "Confidenter reposui *Ἡγέμον' ἦν* pro *Ἡγεμόνην*, quæ vox nihil aliud quam *ductum* significare posset." Blomf. Imo *Ἡγεμόνη* est inter Dianæ titulos, ut ostendit Ez. Spanhem. ad h. l. Hesych. *Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις, καὶ Ἀφροδίτη. [illegible] ναῦς τις οὕτω καλεῖται*, ubi vide Sopingii, Kusteri, atque Albertii notas. Adde Orphei Argon. v. 912., *Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς * ἡγεμόνεια*, et Hymn. i. 7., *Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον*, * *οὐρεσιφοῖτιν*: et lxxii=lxxi. 1., *Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κρατεῖραν ἐπ' εὐχαῖς, Μειλιχίην*, * *ἐνοδῖτιν, ἐπ'* * *εὐόλβοις κτεάτεσσιν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον*, * *Εὐβουλῆος Αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν*, * *Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν*. Idem in Hymno x=ix., cui titulus *Φύσεως θυμίαμα, ἀρώματα*, v. 11., *Εὐανθής, πλοκίη, φιλίη*, * *πολύμικτε, δαῖμον, Ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη*.

[2] "Quis sit ille *τήκων αἰθέρα*, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit *τήκειν τὸν αἰθέρα*, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quæ conduxit Pauli Leonardi Eschenbachiique diligentia, et ex Mss. protulit Bentleius Epist. ad Mill. sub Jo. Malela p. 3. de Phanete illo Orphico, de ovo, e quo ille prosiliit etc., tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e Ms. Damascio dedit Bentleius: *Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ῥαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ.* *Τήκειν αἰθέρα* et *ῥήσσειν νεφέλην* hic quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *cœli* adjunxerit. Phaneta, *ætheris filium*, statim videbimus." Gesner. Nostra quidem sententia illud *τήκων*, ex glossa adjectum, veram lectionem *ῥήσσων* ex textu expulit. Orpheum enim, vel quicunque fuerit horum versuum auctor, verbum *ῥήσσειν* usurpasse, cum ex Damascio Ms. l. c., *τῆς νεφέλης ῥαγείσης*, tum ex hoc patet Suidæ loco in v. *Ὀρφεύς*, cujus testimonium Gesnerus neglexit, *Ἔφησε δὲ, ὅτι φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν, καὶ πᾶσαν κτίσιν ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον ὅπερ ὠνόμασε * Βουλήν*, * *Φῶς*, * *Ζωήν*, ubi nota insignem phrasin, *ῥήσσειν τὸν αἰθέρα*, ne de nostræ conjecturæ veritate amplius dubites. (Ceterum pro *Ζωὴ* Cedrenus et Jo. Malela habent * *Ζωοδοτήρ*, sed proculdubio verior est Suidæ lectio, quæ et melius convenit præcedentibus nominibus, *Βουλή, Φῶς*. Porro, cum *Ζωοδοτὴρ* in Hymnis et Hymnorum fragmentis, quæ supersunt, nusquam reperiatur, *Ζωὴ* hoc sensu legitur in Hymno

αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα, * Ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι, Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, * Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ * Ἀνταύγην ἀρίδηλον· Ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. Πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη, Οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον· Ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον Παντοδαπὰς κατὰ καιρόν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο, (ubi Noster Poes. Philos. p. 83. habet, δῖον, ἀκίνητον πρὶν ἐόντα): alter autem sic ex Hermanni conjectura scribendus esse videtur, Ὅτι πολὺ πρῶτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. Verum Jablonsk. l. c. scribit:— "Ausonii Epigr. xxviii., Αἰγύπτου μὲν Ὄσιρις ἐγὼ, μυστῶν δὲ * Φανάκης, quod idem Epigr. xxix. ita Latine interpretatus est, Ogygia me Bacchum vocat, Osirin Ægyptus putat, Mystæ Phanacen nominant. In quibus versibus pro Φανάκης reponendum esse * Φανήτης, et in Latinis Phaneteu, nemo negaverit, qui loca veterum de celeberrimo Orpbicorum Phanete attente expenderit." Φανήτης pro Φάνης an alibi legatur, nescimus. Sed et vulgata lectio, Φανάκης, ἐν τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumeranda est. Ceterum ex fragmento illo, quod supra ex Macrobio citatum est, satis patet in versu quodam apud Jo. Lydum p. 15., (de quo supra egimus), Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, pro Διὸς υἱὸς reponendum esse Διόνυσος, ut legitur in Eusebii Præp. Evang. iii., unde locum sumsit Jo. Opsopœus, cujus Oracula Vetera p. 6. vide. Macrob. ibi hoc unice agit, ut Liberum patrem demonstret eum ipsum esse Deum, quem Solem, interque alia testimonia affert hoc:— "Ne quis opinetur diversis Diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse significans scribit, Δέσποτα * φιλόδαφνε, Βάκχε, Παιὰν, Ἄπολλον εὔλυρε. Ad eandem sententiam Æschylus, Ὁ * Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ * Καβαῖος, ὁ μάντις." Ubi Barnes. ad Eurip. Baccb. v. 408. pro ὁ Καβαῖος reponit ὁ Σαβαῖος, sed Meursius (probante Butlero ad Æschyli Fragm. T. viii. p. 250., qui, quæ fuerint ipsa verba Æscbyli, definire non audet,) legit ὁ καὶ Βάκχος, idque omnino recte. Macrob. enim testatur, Æschylum in illo versu ad eandem cum Euripide sententiam dixisse Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse. At, nisi cum Meursio legas, ὁ καὶ Βάκχος, nihil ibi est, ex quo Macrobii mens erui possit. Nemo enim dixerit Macrob. hac una de causa versum attulisse, quod Æscbylus Apollinem Κισσέα appellarit, quo epitbeto Bacchus alibi oruatur. Suid. Κισσεύς· ὁ Διόνυσος. "Κισσεὺς, Lobeck. ad Sophoclis Ajac. p. 352.," Schæf. in Mss. Hinc in Pausania i. 31., Ἔστι δὲ Ἀχαρναῖ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα· καὶ Ἀθηνᾶς βωμὸς ἐστιν Ὑγείας, τήνδ' (sic) Ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι· καὶ Διόνυσον Μελπόμενον, καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες, reponendum Κισσέα arbitramur pro Κισσόν. Bacchus in Orphei Hymno xxx=xxix. * Κισσόβρυος dicitur, Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα, Πρωτόγονον, διφυῆ, * τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα, Ἄγριον, ἄῤῥητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον, Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀῤῥήϊον, εὔϊον, ἁγνὸν, Ὠμάδιον, τριετῆ, * βοτρυοτρόφον, * ἐρνεσίπεπλον: et * Κισσοχαρὴς in Hymno lii=li., * Παιὰν * θυρσεγχὴς, ὑποκόλπιε, * βοτρυόκοσμε, Βάσσαρε, κισσοχαρὴς, * πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε. "Voc. * Παιὰν postulat, ut nomen addatur, quo ab Apolline distinguatur Bacchus. Itaque pro * χρυσεγχὴς reposui θυρσεγχὴς, de quo vide notata ad Hymn. xlv. 5." Hermann. Macrob. i. 23.:—"Solem esse omnia et Orpheus testatur his versibus, Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης * ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων, Ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης, Ἥλιε * παγγενέτορ, Παναίολε, * χρυσεοφεγγές. Pro παναίολε Gesner., metricis rationibus motus, Πὰν αἰόλε reposuit, probante, ut videtur, Hermanno. Sed nos, quicquid dicant rei metricæ periti, propter graviores rationes vulgatam lectionem παναίολε restituendam censemus. Nam 1. positio vocis inter παγγενέτορ et χρυσεοφεγγὲς huic lectioni omnino favet; et 2. αἰόλε pro dei epitheto nusquam, quod sciamus, alibi legitur; et 3., si quis locus extaret, in quo uni ex ceterorum deorum turba hoc epithetum tribuatur, valde dubitamus, an propterea id Pani tribuere poetæ liberum esset. At Παναίολε de Sole recte dici, et cum χρυσεοφεγγὲς satis apte jungi, nemo negarit. In Hymno iv=iii. est Cœli epithetum, Κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε, Πανδερκὲς, * Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον, Κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίην μύστῃ * νεοφάντῃ. In Hymno viii=vii. 11. legas de Sole, Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, * πυρίδρομε, * κυκλοέλικτε, Φωσφόρος, * αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε Παιὰν, Ἀϊθαλὴς, ἀμίαντε, Χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ. Si quid igitur mutandum, tutius legeris, παμποίκιλε, quod vocabulum occurrit in Hymno lxxii=lxxi. 6., Ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 331.: Ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἡλίου, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Vide Nostrum infra ad v. Ἀγυιεὺς, Juliani Orat. iv. p. 144., quæ est de Solis Laudibus, et Ev. Ottonis Lib. de Tutela Viarum Publicarum P. i. c. 7., ubi loquitur fuse de Apolline, Baccho, et Jano pp. 112—27.]

[Ceterum Orpbicorum Fragmentorum collectio ab Hermanno edita his locis ex Jo. Lydi libro augeri potest, quæ eo libentius exscribemus, quod vocabulorum seriem habeant, de quibus Lexica hodierna οὐδὲ γρύ. In Lydo igitur p. 6. est: Ἡ δεκὰς πλήρης ἀριθμός ἐστιν, ὅθεν καὶ * ΠΑΝΤΕΛΕΙΑ καλεῖται, πάσας τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων ἀριθμων καὶ λόγων καὶ ἀναλογιῶν καὶ συμφωνιῶν περιέχουσα, γνῶμων γὰρ ἐν τοῖς οὖσιν ἐστὶν ἡ δεκὰς πάντα χαρακτηρίζουσα, καὶ ἰδίως τὸ ἐν ἑκάστῳ ἄπειρον ὁρίζουσα, καὶ πάντων οὖσα συναγωγός τε καὶ συνακτικὴ καὶ ἀποτελεστικὴ τῶν, ὅσα ἥ τε νοητὴ περιέχει φύσις, ἥ τε ὑπὸ σελήνην· οὕτως γὰρ ἡμῖν παραδίδωσιν ὁ Παρμενίδης, πρῶτιστα μὲν τὰ νοητὰ, δεύτερα τὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, τρίτα τὰ συνεκτικὰ, τέταρτα τὰ τελεσιουργὰ, πέμπτα τὰ διαιρετικὰ, ἕκτα τὰ ζωογονικὰ, ἑβδομα τὰ δημιουργικὰ, ὄγδοα τὰ * ἀφομοιωματικὰ, ἔννατα τὰ ἀπόλυτα, δέκατα τὰ ἐγκόσμια. Ὀρθῶς οὖν αὐτὴν ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, Ὀρφεὺς δὲ * ΚΛΑΔΟΥΧΟΝ, ἐξ ἧς, ὡσεὶ κλάδοι τινὲς, πάντες οἱ ἀριθμοὶ φύονται. In verbis, Ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, corruptela manifesta est: Lydo enim in animo certe non erat dicere Philolai ingenio deberi vocem δεκάδα, quæ multa sæcula ante eum in Gr. lingua extitit. In δεκάδα ergo latet nomen a δέχεσθαι formatum. Lege * ΔΕΧΑΔΑ. Meurs. Denar. Pythag. c. xii. (in Opp. T. iv. p. 72. f.):—"Anonymus in Theologumenis, (de decade), * ΚΡΑΤΟΣ δὲ (ἔλεγον) ὅτι κρατύνεσθαί τε τὰ κοσμικὰ δι' αὐτοῦ συμβέβηκε, καὶ τῶν ἄλλων κρατεῖν ἀριθμῶν ὁ δέκα φαίνεται· πάντων τε λόγων ἔρκος τι, καὶ * περίκλεισις, καὶ δοχεῖον· διόπερ καὶ * ΚΑΕΙΔΟΥΧΟΣ ἐκαλεῖτο. Apud Cedrenum Κλαδοῦχος scribitur, quia ceteri inde numeri, tanquam

x=ix. 26. cni titulus Φύσεως θυμίαμα, ἀρώματα: Ἄτρομε, * πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους, Ἀΐδιος ζωὴ, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια, Πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μούνη τάδε τεύχεις.) Cf. Idem Orpheus in Hymno vi=v.: Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, * αἰθεροπλαγκτον, * Ὠογενῆ, χρυσέησιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, Ταυρωπὸν, γένεσιν μακαρων θνητων τ' ἀνθρώπων· Σπέρμα * πολύμνηστον, * πολυόργιον, * Ἠρικαπαῖον, Ἀῤῥητον, κρύφιον, * ῥοιζήτορα, παμφαες ερνος· Ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν * ἀπημαύρωσας ομίχλην, Πάντη δινηθεὶς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον· Λαμπρὸν ἄγων φάος ἁγνὸν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω, Ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ * Ἀνταυγὴ (leg. * Ἀνταύγην) ἑλίκωπον. Ἀλλὰ, μάκαρ πολύμητι, πολυσπορε, βαῖνε γεγηθὼς Ἐς τελετὴν ἁγίην πολυποίκιλον * ὀργιοφάνταις. "Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis observavi, ad Solem et fixas referatur, [imo, si fides Indici ab Hermanno edito misquam alibi in Orphicis legitur, quam in hoc seq. Hymni loco, Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης, Ἐγκυκλίοις δίνησι * περιθρόνιοι κυκλέοντες, Ἀνταυγεῖς, πυρέοντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων, et in alio loco, de quo mox ipse vir doctus loquetur:] malim ubique legere * αὐταυγὴς, Sua, non aliena, luce fulgens, Suum splendorem mittens, Non remittens alienum. Sed in libris nihil est præsidii. Hymno quidem lxix. 6. (* Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων Δεινὴν ἀνταυγὴ φάεος * σαρκοφθόρον αἴγλην,) ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emissum: sed habet sola Eschenb. et sphalma adeo librarii esse videtur. Cf. Fragm. vii. 4. ("Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον)." Gesner. Fragmentum illud, ad quod vir doctus lectores suos remittit, et cui eaudem injecit manum, ipsum docere debebat, locum, de quo agitur, recte se habere, modo cum Hermanno pro vulgata lectione Ἀνταυγὴ reponas Ἀνταύγη.

rami pullularent: Ἡ δεκὰς, δεχὰς προσαγορεύεται, ὡς A δεκτικὴ τοῦ ἀπείρου· ἡ αὐτὴ καὶ Κλαδοῦχος, διότι ἐξ αὐτῆς οἱ ἀριθμοὶ πάντες, ὡς κλάδοι τινὲς, φύονται." Plura testimonia de hac re vide apud ipsum Meursium, cujus tractatus integer, cum totus sit iu explicandis numerorum secundum Pythagoricos nominibus, quorum vix vola aut vestigium in Lexicis deprehenditur, inter nostra ad Thesaurum Supplementa olim sedem habebit. Desumtus autem ille Philolai esse videtur locus ex ejus Libro de Numericis Pythagoricis, ad quem passim provocat auctor Theolog. Arithm., cf. p. 61. 62. et ipsum forte in Stobæi Eclog. p. 8., notante Heerenio, habemus principium libri, ubi leguntur hæc:—Θεωρεῖν δεὶ τὰ ἔργα καὶ τὰν ὦσίαν τῶν ἀριθμῶν κατὰ δύναμιν ἅτις ἐντὶ ἐν τᾷ δεκάδι. Μεγάλα γὰρ καὶ παντελὴς καὶ * παντοεργὸς καὶ θείω καὶ οὐρανίω βίω καὶ ἀνθρωπίνω ἀρχὰ καὶ ἀγεμὼν κοινωνοῦσα ... δύναμις καὶ τᾶς δεκάδος. "Verba καὶ ἀγεμὼν—δεκάδος corrupta et mutilata sunt; lacunam enim indicant post κοινωνοῦσα Codd. V. E. Legendum forte et supplendum, ἀγεμὼν B κοινῶς ἐοῦσα φαίνεται δύναμις ἁ τᾶς δεκάδος, Patet vim ejus omnibus præesse, vel simile quid." Heeren. Jam vero vocem δεχάδα a Philolai ingenio non abhorrere patet ex duobus aliis locis, quæ servavit Lydus: p. 26., Οἵ γε μὴν * Πυθαγόρειοι τῷ ἡγεμόνι τοῦ παντὸς τὴν ἑβδόμην ανατίθενται, τουτέστι τῷ ἑνὶ, καὶ μάρτυς Ὀρφεὺς λέγων οὕτως· Ἑβδόμη, ἣν ἐφίλησεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. * ἈΠΟΛΛΩΝΑ δὲ μυστικῶς τὸν ἕνα λέγεσθαι προειρήκαμεν διὰ τὸ ἄπωθεν εἶναι τῶν πολλῶν, τουτέστι μόνον. Ὀρθῶς οὖν * ἈΜΗΤΟΡΑ τὸν ἑπτὰ ἀριθμὸν ὁ Φιλολάος προσηγόρευσε, μόνος γὰρ οὔτε γεννᾷν οὔτε γεννᾶσθαι πέφυκε· τὸ δὲ μήτε γεννῶν μήτε γεννώμενον ἀκίνητον, ἐν κινήσει γὰρ ἡ γένεσις, τὸ μὲν ἵνα γεννήσῃ, τὸ δὲ ἵνα γεννηθῇ (Cod. Barb. ἡ γέννησις, ἐπειδὴ καὶ τὸ γεννῶν καὶ τὸ γεννώμενον οὐκ ἄνευ κινήσεώς ἐστι, τὸ μὲν ἵνα γ., quæ hic inseruntur, inquit Schowius, bene abesse possunt), ὥς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὁ Ταραντῖνος, φησὶ δὲ οὕτως· Ἔστι γὰρ ἡγεμὼν καὶ ἄρχων ὁ πάντων (εἰσαεὶ ὢν θεὸς) μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἑαυτῷ ὅμοιος. Rhetor autem Tarentinus est ipse C Philolaus: Jamblichus de Pythag. V. s. 267. p. 524. ed. Kiessling., Ταραντῖνοι, Φιλολάος, Εὔρυτος, vide Heerenii Comment. de Font. Eclog. Jo. Stobæi s. 50. p. 207. Lydus p. 86., Ἀιδην δὲ αὐτὸν (Πλούτωνα, καλοῦσιν· ἡ γὰρ δυὰς ὡς ἀνείδεος καὶ ἀόριστός ἐστιν) ὅθεν αὐτὸς τῶν ἀειδῶν καὶ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν [illegible] ἐσχηκότων βασιλεὺς εἶναι λέγεται. Ὀρθῶς οὖν ὁ Φιλολάος τὴν δυάδα ΚΡΟΝΟΥ * ΣΥΝΕΥΝΟΝ εἶναι λέγει, (alibi hoc non legitur), ὃν κατὰ τὸ προφανὲς χρόνον ἄν τις εἴποι· συνάπτεται δὲ τῷ χρόνῳ ἡ δυὰς, ὡς τῆς φθορᾶς αἰτίῳ· μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει τῆς ῥευστῆς οὐσίας. "Postrema, Μήτηρ δὲ α. mutila sunt. Codex in textu, Μήτηρ δὲ αὐτῇ τ. inter lineam, Μήτηρ δὲ αὐτῷ τ. quod adsumsi. Tota sententia forte ita supplenda est, Πατὴρ μὲν τῷ Ἀΐδῃ Κρόνος, μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει Ῥέα, θεὸς τῆς ῥευστῆς οὐσίας." Schow. Facilius et fortasse verius, pro Ῥέα, θεὸς της ῥευστῆς οὐσίας, scripseris, Ῥέα, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς οὐσίας. Aliquid lucis afferunt sequentia hæc loca: Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 268. a.: Ἡ Ῥέα δὲ τῷ Κρόνῳ ὑποδμηθεῖσα, τεκεῖν λέγεται τήν τε Δήμητραν καὶ τὴν Ἥραν καὶ τοὺς ἄλλους, εὐλόγως. B Τῆς γὰρ ῥυτῆς ἐκείνης καὶ ἀστάτου καὶ ἀνειδέου ὕλης καὶ πάντοθεν ἀλλοιωτῆς καὶ τρεπτῆς κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἐπιπολάζοντος ἄνωθεν της [illegible] ἀρχεγόνου σκότους, καὶ * κοραίνοντος τὰς αἰσθήσεις, ἤτοι μελαίνοντος, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ * ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων. Etym. M. p. 701. 18. Ῥέα· ἐπὶ τῆς θεοῦ, Πλάτων μὲν, παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ μὴ μένειν τὸν χρόνον· οἱ δὲ, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διὸς ὄμβροι καταρέουσι. Κρόνῳ δὲ λέγουσιν αὐτὴν συνεῖναι, καθόσον ἐξ ἀϊδίου χρόνου ἡ τοιαύτη ῥύσις γίνεται. Αἰγύπτιοι δέ φασιν αὐτὴν εἶναι ῥύσιν καὶ φορὰν τῶν γινομένων πραγμάτων. Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ * εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων.[1] Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a. ed. Heins. paulo aliter Chrysippi sententiam tradidit: Ῥεία κατὰ τὸν Χρύσιππον ἡ ἐξ ὄμβρων χύσις, ἔστι δὲ ἡ γῆ, Ῥέα ἡ φθαρτικὴ, ὅτι εἰς αὐτὴν ἀναλυόμεθα, καὶ ὅτι πάντες τῶν ἐν αὐτῇ διαῤῥέουσι. Eustath. ad Il. A. p. 46. 8., Μάλιστα δὲ προσφυὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἥραν ἀναγραμματιζόμενον C τὸ, Ῥέα κύριον, εἰς τὸ ἔρα ὃ ἐστι γη, εἰς ἣν δηλαδὴ ἀλληγορεῖται ἡ τοῦ Κρόνου γυνὴ Ῥέα, κατὰ τὸ, Ὀρεστέρα παμβῶτι Γα, Μάτερ αὐτοῦ Διὸς, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

[1] Paulo obscurius dixit Etymol. Sed aliquid lucis ipse afferet in v. Κρόνος p. 540. 4.: Ὁ Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτὴρ, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ * κορὸς νοῦς καὶ καθαρός. Πάντες οὖν οἱ νοερως ζῶντες Κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν· ὅθεν καὶ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος λέγεται. Locus hic sumtus est ex Proclo ad Hesiodi Opera p. 39. a., ubi sic legitnr: Ὅτι μὲν ἀπὸ χρυσοῦ γένους ἄνθρωποι ζωὴν εἶχον καθαρὰν καὶ ἄλυπον καὶ ἀπαθῆ· καὶ ταύτην ὁ χρυσὸς δηλοῖ, καθάπερ ἐξηγήσατο ὁ Πλάτων, φανερόν· καὶ ὁ χρυσὸς ἄδεκτος ἰοῦ καὶ [illegible] ὁ Κρόνος ζωῆς, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦς καὶ καθαρός· τὸ γὰρ * κορὸν σημαίνει τὸ καθαρόν. Πάντες οὖν οἱ νοερῶς ζῶντες, Κρονίαν [illegible] πολιτείαν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος, ὥσπερ ὁ Ζεὺς τῶν [illegible] ζώντων, κατὰ τὴν [illegible] πολιτείαν τὴν πάντα κοινὰ τιθεμένην. Huc respexerunt Eustath. ad Il. O. p. 1012. 25., Κρόνος δὲ καὶ Ῥέα ὅτι εἰς χρόνον [illegible] ὕλην τὴν ἀρχέγονον ἀλληγοροῦνται. δῆλον· ἀφ' ὧν τὰ κατὰ κόσμον ὡς Ἑλληνικὸς λόγος [illegible] ὥσπερ καὶ τὸ [illegible] τισὶ Κρόνον, [illegible] κόρον ἤτοι νέον καὶ καθαρὸν νοῦν λέγεσθαι κατὰ ἀλληγορίαν ἠθικήν: et Jo. Lydus p. 25., qui tamen medica manu eget, Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν Αἰγύπτιοι μὲν καὶ Χαλδαῖοι προσφωνοῦσι Φαίνοντι, οὕτω κατ' αὐτοὺς προσαγορευομένῳ ἀστέρι τῷ πάντων * ἀνωτάτῳ, ψύχοντι ἄκρως καὶ προσεχῶς ξηραίνοντι. Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλλησιν ἔθος καλεῖν κατὰ μὲν θεολογίαν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν * Διακορὴν οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτων, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. "Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορη νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν οἱονεὶ π. Idem ordo in Barb. Verba disposui, et διακορῆ νοῦν ex Barb. correxi, ubi bene διακορῆν, notato in margine mendoso διακονῆν οὖν. Mendæ origo: Διακορουν(ην)." Schow. Quod vir doctus edidit, id proculdubio mendosum est: post θεολογίαν aliquid deest, significans quid κατὰ θεολογίαν sit Κρόνος apud Græcos: percommode autem præbet Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορη νουν. Locus hunc fere in modum refingendus est: Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλλησιν ἔθος καλεῖν κατὰ μεν θεολογίαν οἷα νέον καὶ κόρον (sive καθαρὸν) νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν διακορὴν (i. e. satiatnm, vide Nostrnm in voce), οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. Jo. Diacon. in Hes. p. 277. a.: Ἀλλὰ ὁ Κρονίδης ἐλθὼν καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, δηλαδὴ ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς τοῦ πατρὸς ἄγγελος, ἥν τινα καὶ διὰ τὸ ἀφανῆ εἶναι, καὶ ἄγνωστον τοῖς ἀγγέλοις, καὶ ἀπόκρυφον, ἀτρέστως ὁ λόγος κορὸν νουν ὀνομάζει, ἢ διὰ τὸ ἀκατάληπτον εἶναι τὴν ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γέννησιν, καὶ οἱ ἐκ τῆς Ῥέας γεννηθέντες καὶ τοῦ Κρόνου, τουτέστιν οἱ κατὰ χάριν υἱοθετηθέντες τῷ υἱῷ, [illegible] φθαρτοὶ μὲν καὶ ῥευστοὶ κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, ἀθάνατοι δὲ καὶ θεοὶ χρηματίσαντες κατὰ χάριν· Κρόνον γὰρ νῦν τὸν πατέρα νομιστέον, κορὸν νοῦν ὄντα καὶ ἀκατάληπτον· τὴν γὰρ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; Et p. 278. a.: Ζῆνα δὲ Κρονίδην πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν μονογενῆ τοῦ θεοῦ υἱὸν ἀκουστέον. Οὗτος γὰρ, ὡς μὲν ζωῆς αἴτιος, Ζεὺς προσαγορεύεται, ὡς δὲ υἱὸς τοῦ θεοῦ, Κρονίδης καλεῖται. Κρόνον γὰρ, τὸν κόρον ἐκεῖνον νοῦν καὶ ἀφανῆ ἡμῖν καὶ ἀκατάληπτον οἰητέον, τὸν οὐκ ἔκ τινος οὐδὲ γεννητὸν, τὸν ἀγένητον ἀλόγητον λέγω πατέρα· τίς γὰρ διηγήσεται τὴν γενεὰν αὐτοῦ; Ceterum articulus in Etym., qui verba modo citata sequitur, ut id obiter moneamus, depromtus est totus ex Schol. ad Hesiodi Th. p. 279., ubi sic legitur: Κρόνος εἴρηται ἀπὸ τοῦ κερᾷν καὶ κιρνεῖν (lege, ut in Etym., τοῦ κρᾶν καὶ κιρνᾶν) ἕκαστα τῶν * γενεθλιωμάτων καὶ μῖξαι τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι. Χρύσιππος δέ φησιν, ὅτι καθύγρων ὄντων τῶν ὅλων, καὶ ὄμβρων καταφερομένων πολλῶν, τὴν τούτων ἔκκρισιν Κρόνον ὠνομᾶσθαι. Ἡ δὲ ἐκτομὴ αὐτοῦ οὕτως ἀναλ[illegible]εται· ὅτι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μίξεως γενομένης (lege, ut in Sylburgii Etym., ὅτι τῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς μ. γ., in edit. Ald. γῆ deest), ἐζωγονεῖτο (ἐζωογ.) πολλά· εἶτα τοῦ χρόνου (lege ex Etym., τοῦ Κρόνου, ἤτοι τοῦ χρόνου) ἕκαστα διακρίναντος, καὶ τὰ [illegible] ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα μίξεως ζωογονοῦντος, ἐκτετμῆσθαι τὸν Οὐρανὸν εἴρηται. Ἄλλοι δέ φασι Κρόνον εἰρῆσθαι ὅτι πρῶτος θεῶν εἰς κρίσιν ἐπέβαλε· νομίζεται δὲ παῖς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν (Etym. ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν) ἄστρων ὁ Κρόνος (leg. ut in Etym., ὁ χρόνος) γίνεται· διὰ γὰρ τούτου (leg. ut in Etym., τούτων) καὶ ἡμερονύκτιον, καὶ μῆνα, καὶ καιρὸν ὁριζόμεθα. Καταπίνειν δὲ λέγεται τὰ τέκνα, ὅτι ὅσα διὰ χρόνου (Etym. χρόνον) γίνεται, τῷ χρόνῳ πάλιν συνδιαφθείρεται (Etym., [illegible] Φώτιος Πατριάρχης.) Jo. Diaconus, ut hoc qnoque in transcursu liceat notare, Alleg. in Hesiodi Th. p. 267. a. med. de Sole et Luna loqneus, Ἔνθεν τοι καὶ κοσμοκράτορας διὰ τοῦτο (Orphei Hymn. viii=vii. 11.) καὶ σημάντορας ἔργων (ibid. v. 10.) καὶ φερε[illegible] βίους, καὶ καρπίμους (v. 12.), καὶ * ἀστεράρχας (Hymn. ix=viii. 10., * Ἀστράρχη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη), καὶ δεσπότας κόσμου, καὶ πιστοὺς φύλακας, (viii=vii. 16., Δεῖκτα δικαιοσύνης, * φιλονάματε, δέσποτα κόσμου, * Πιστοφύλαξ, αἰεὶ παννέρ[illegible], πᾶσιν ἀρωγὲ), καὶ * ῥιζωτῆρας (leg. * ῥοιζητῆρας) πυρόεντας (ibid. v. 6., ex Hermanni edit. Εὔδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπὲ, διφοεντα, sed forte melius Jo. Diaconus ῥοιζήτωρ et πυρόεις junxit), καὶ * ὡροτρόφους (v. 10.), καὶ χρόνου πατέρας ἀθανάτους [illegible] χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ) προσαγορεύει ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς * Θυμίοις (an Θυμιάμασι, ut in Orphicorum Hymnorum titulis, [illegible] ἄρωμα?) Ἀρώμασι. Σύγγραμμα δε τοῦτο * Ὀρφαϊκόν. Dubitamus autem, an a v. Ὀρφεὺς formari possit adject. Ὀρφαικ[illegible] * Ὀρφεία λύρα· τοῦ Ὀρφέως. In eodem Jo. Diacono p. 266. b. reperitur vox * ἀγαθοπάροχος, quam fortasse frustra alibi quæsiveris: Τῆς γὰρ ἀγαθοπαρόχου καὶ προετικῆς τῶν ὄντων καὶ πηγαίας χύσεως ἐρῶσί τε καὶ ἐφίενται τὰ πολλά.

(in Philoct. v. 391.): ad Il. Ξ. p. 978. 42., Τὸ δὲ τὴν Ἥραν ἐν δόμοις ὑπὸ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐκτραφῆναι, τάς ἐκεῖθεν αἰνίττεται ἀναθυμιάσεις, αἳ καὶ αὐταὶ συμβάλλονταί τι τῷ ἀέρι, γεννηθέντι μὲν καθάπαξ ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης, τῆς φερωνύμως ῥευστῆς, συγκροτουμένῳ δὲ ὡς ἑκάστοτε, καὶ οἷον τρεφομένῳ ταῖς τοιαύταις ἀναθυμιάσεσι—. Τὸ δὲ Ὠκεανὸν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν, ὥσπερ καὶ Ῥέαν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ Ῥείην, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, καθωμίληται.—Ἡ δὲ Ῥεία ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Θείαν· ὡς γὰρ Θέα, Θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ Ῥέα, Ῥείη. Respexit ad Hesiodi Theog. v. 135., Θεΐάν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε, et v. 371., Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, Ἠώ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει, Ἀθανάτοις τε θεοῖς, οἱ οὐρανὸν ε'ρὺν ἔχουσι, Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι. Sic edidit Gaisford., sed in priore loco pro Θεΐαν lege Θείαν: et in Indice legitur "θεῖα, Theog. 371.," pro Θεία. In Orphei Fragm. viii. 23. p. 467. ex Proclo in Tim. L. v. p. 295. 30. scribitur Θείαν, at Θεΐαν reposuit Eschenbach., probante, ut videtur, Hermanno p. 469., Μνημοσύνην τε * βαθυπλόκαμον, Θεΐάν τε μάκαιραν. Idem tamen Hermannus in Indice habet Θείαν. Apollod. i. i. 3., Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν: et i. 2. 2., Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας (ἐγένοντο) Ἠώς, Ἥλιος, Σελήνη. In Schol. ad Apollon. R. iv. 64. edito, ubi Hesiodi versus laudatur, est Θεία, (in Schol. ex Cod. Paris. Θεῖα), sicque citavit Ammonius v. Ἡμέρα p. 66. At in Etym. M. p. 449. 15. scribitur Θεῖα: Θεῖα σημαίνει τὴν μητέρα τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου· παρὰ τὴν θέαν, γέγονε θέεια, καὶ κατὰ συναίρεσιν θεῖα· καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶν αἰτία της θέας, καὶ τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a., Θείαν· παρὰ τὸ θεωρεῖν τά παρόντα, ἢ παρὰ τὸ τρέχειν, ἢ τὴν θέσιν του παντὸς, τὴν ἀμετάθετον. Catull. lxiv. 43., Ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris Progenies Thiæ clara supervehitur, Cum Medi peperere novum mare, cumque juventus Per medium classi barbara navit Atho. Hinc in Maximi Carmine de Electt. Luna dicitur κούρη * Θειαντίς: v. 6., Μή σε λάθῃ κούρης Θειάντιδος ὠκέα κύκλα Αοίγιον εἰς ἀρχὴν ἰχνευμένα θηρὸς ἐν αἴγλῃ: v. 94., Πάντα γὰρ ἤθεα καλὰ διασκίδνησι γυναικῶν Ταύρῳ ἐμβεβανῖα Θεαντὶς * χρυσοέθειρα: v. 102. Εἰ δὲ τύχοι γλήνεσσι Νεμειήταο Λέοντος Θειαντὶς κούρη φορέουσ' * ἐριλαμπέτιν αἴγλην, pro quo in v. 113., Ἣν δέ γε σῖα θέα * Ὑπεριονὶς ἐν σταχύεσσιν Ἀστραίης κούρης εὐώπιδος αὐγάζηται: v. 527., Αὔτως δ' εἰαρινοῖσιν ἐν ἰχθύσιν ἐστὶ φερίστη Γειοπόνοις Θειαντὶς ὅτ' ὄμπνια ἔργα πέλωνται Δηοῦς * εὐωδεινόος εὐστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ubi legendum videtur, Δηοῦς εὐώδινος εὔστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ut in Nonno, quem citat Noster, εὐώδινος θαλάσσης, pro Fœcundi maris: et v. 539., Οἷς κούρη Θειαντὶς ἐναίσιμα ἔργα προφαίνει. Sed et * Θειαντιὰς idem usurpavit v. 402., Εἰ δὲ Ζηνὸς ἄνακτος ἢ ἁγνῆς Ἀφρογενείης Ἴχνια βαίνῃσιν * Θειαντιὰς * ἀγλαόφοιτος. Etiam * Θειαντίνη, ut in v. 191., Εἰ κεν συμφορέῃται ἀγαυῇ Θειαντῖνι, ubi leg. ἀγαυὴ Θειαντίνη, et v. 270., Θηλυτέρῃσι δὲ πάντα κακώτερα φαίνεται ἄστρα Ὅσσα διαστείχῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη, et v. 595., εἰ δέ κεν ἄστρον Ὑδροχόου διΐῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη. Plura autem de Philolao vide ap. Bentl. Diss. de Phalar. p. 87=201. ed. Lips., Wyttenb. in Plat. Phædon. p. 130., Kiessling. ad Jamblich. de Pythag. V. s. 104. p. 222. s. 148. p. 310. et s. 199. p. 406. Ceterum quod Lydus dixit de decade Παντέλεια, et de monade Ἀπόλλων appellata, id firmari potest ex Incerto Auctore apud Jo. Stobæi Eclog. p. 22. ed. Heeren., Πυθαγόρας πλείστῃ σπουδῇ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐχρήσατο, τάς τε τῶν ζώων γενέσεις ἀνῆγεν εἰς ἀριθμοὺς, καὶ τῶν ἀστέρων τὰς περιόδους. Ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπεικάζων ἐπωνόμαζεν, ὡς * ΑΠΟΛΛΩΝΑ μὲν τὴν μονάδα οὖσαν, * ΑΡΤΕΜΙΝ δὲ τὴν δυάδα, τὴν δὲ ἑξάδα * ΓΑΜΟΝ καὶ * ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ, τὴν δὲ ἑβδομάδα καὶ * ΚΑΙΡΟΝ καὶ * ΑΘΗΝΑΝ. ΑΣΦΑΛΙΟΝ δὲ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τὴν δεκάδα * ΠΑΝΤΕΛΕΙΑΝ. "Neptuni Asphalii nomen explicat Plut. in Theseo Opp. i. p. 17. (Vol. i. p. 75. ed. Reisk.), Καὶ γὰρ Ποσειδῶνα ταῖς ὀγδόαις τιμῶσιν· ἡ γὰρ ὀγδοὰς, κύβος ἀπ' ἀρτίου πρῶτος οὖσα, καὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου διπλασία, τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαιήοχον προσονομάζομεν. Emendandus hinc Anatolius in Theol. Arithm. p. 56., qui ἡ ὀγδοὰς, inquit, * ΑΣΦΑΛΕΙΑ καλεῖται, quod recepit quoque Meurs. in Denar. Pyth., sed leg. Ἀσφάλιος, nempe Neptunus." Heeren. Quod vero Lydus de heptade Ἀμήτωρ dicta tradidit, id alibi non legitur. Idem Lydus p. 16., Ὀρφεὺς δὲ τὸν ἕνα ἀριθμὸν * ΑΓΥΙΕΑ καλεῖ, τουτέστιν ἀμερῆ, οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτὸν, οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον, τέλειος ἐπεὶ ὅλος, διαφέρει δὲ μονὰς ἑνὸς, ᾗ διαφέρει ἀρχέτυπον εἰκόνος· παράδειγμα μὲν γὰρ ἡ μονὰς, μίμημα δὲ μονάδος ἕν. Quod hic tradit Lydus, an alibi legatur, dubitamus. Ἀγυιεὺς enim, teste Nicomacho apud Photium, cujus verba citavit Meurs. l. c. p. 66. a., ἡ * ἑννὰς Pythagoricis, Orphei sectatoribus, appellabatur. Idem Lydus p. 18., Μεγίστη δὲ ἡ της τριάδος καὶ κατ' αἴσθησιν δύναμις, ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς τοῖς γενητοῖς ἐπιδέδωκε γένεσιν, αὔξησιν, τροφὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἴρηται, Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, (Hom. Il. O. v. 189.)· τριῶν ὄντων καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τοῦ τε αἰθερώδους, * ἀστρώδους τε, καὶ λιθώδους· Καὶ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν ἀρχὴ ἡ τριὰς, ὅθεν καὶ ἰδικὸς ἀριθμὸς ὁ τρία καλεῖται, μερισμὸν ἢ διαίρεσιν οὐκ ἐπιδεχόμενος· ὅτι πάντων ἄρχει τῶν ἀριθμῶν ἡ τριὰς, ὡς ἀρχὴ τυγχάνουσα τῶν περιττῶν πάντων, πληρούντων καὶ μηδέποτε λειπομένων. Καὶ τρεῖς πρῶται κατ' Ὀρφέα ἐξεβλάστησαν ἀρχαὶ, νὺξ, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός. Et p. 25., Καὶ ἄλλος φησίν· Ὁ ἐξ ἀριθμὸς * ψυχογονικός ἐστιν ἀπὸ ἑξάδος * ἐπιπεδούμενος τῇ τοῦ παντὸς σφαίρᾳ, καὶ τὰ ἐναντία δὲ κατακεράννυσιν, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἄγει, ἔπειτα δὲ ὑγείαν μὲν ἐμποιῶν τοῖς σώμασι, συμφωνίαν δὲ ἐν λύρᾳ καὶ μουσικῇ, καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καὶ ἐν πόλει εὐθηνίαν, ἔν τε τῷ παντὶ πρόνοιαν. (Locus hic sumtus esse videtur ex Philolao de Numeris Pythag.) Ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς περὶ ἑξάδος ταῦτα φησί· Ἴλαθι κύδιμ' ἀριθμὲ, πάτερ μακάρων τε καὶ ἀνδρῶν, ita scripsit Schowius pro vitioso πάτερ μακαρίων, πάτερ ἀνδρῶν, quod ambo codices exhibent: huc refer Proclum in libro Θεολογούμενα Ἀριθμητικὰ p. 37. fin., Τὴν ἑξάδα * ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ * Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ: vide Meurs. l. c. p. 49. e. Hinc autem haud parum constat Orpheum præter libros a Suida enumeratos et Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse. Tali ex libello depromtus esse videtur locus (Fragm. xxxvi. p. 493. ed. Hermann.) ad quem respexit Proclus ad Hesiodi Dies p. 168. b. fin., Καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ, primo mensis die) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται * ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ * ΜΟΣΧΟΣ· ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν ὡς γενέσεως ἐργάτης λέγεται βοῦς, ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν (leg. ἔκφυσιν), μόσχος, καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως: et Jo. Protospatharius ibid. p. 182. b. med., Ὁ δὲ μὴν παρ' Ὀρφεῖ μόσχος μονόκερως ὀνομάζεται, καὶ μόσχος μὲν, ὡς πρώτην ἔχων τῇ νέᾳ τὴν ἔκφυσιν, μονόκερως δὲ διὰ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ. Sed, cum uterque scriptor de Hesiodi Diebus loquitur, suspicio iude oritur eos hæc ex Orphei Diebus exscripsisse, ut putabat Car. Gotthold. Lenz., Comment. de Fragmentis Orphicis ad Astronomiam et Agrorum Culturam spectantibus Goett. 1789. 12., qui, his ejusdem Orphei versibus ex Jo. Tzetza ad Hesiodi Dies p. 170. b. allatis, Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἑνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται· ἴσχεο δ' ἔργων. Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει. Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο, Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς. Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει, p. 30. scribit:—"Recte Gesner. h. l. difficultatem inovit, an et cur primus uniuscujusque mensis dies Marti assignetur, incertus. Scaliger Emend. Temp. L. i. p. 10., qui eandem sensit, conjectura Orpheo suppetias ferre studuit, Πρῶτα μὲν εἰ πρώτῳ ἑνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' ἐς τ' Ἄρην κ. τ. λ., quæ ita Prolegg. p. 47. interpretatur, Si neomenia κατὰ σελήνην inciderit in diem Martis, i. e. feriam tertiam, abstinendum ab opere. Cui quo minus concedam, hac una ratione me impediri fateor, quod mihi Orpheus universe unius cujuslibet mensis

dies triginta deinceps enumerasse, nulla ejus, quod neomenia in hunc illumve diem inciderit, ratione habita, videtur. Potest alicui forte Ἄρης corruptum videri, inprimis cum ed. Trinc. ἄρσως ostendat, voc. monstrum, quod in μόσχος transmutandum dixeris. Primus enim mensis dies Orpheo μόσχος dictus. Sed vel sic in v. 2., Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην (ed. Tr. ὥστ' ἀρέειν) ἐπιτέλλεται, hæremus. Desiderabam tamen h. l. mensis incipientis epitheton, inductus auctoritate Procli (l. c.) V. 3. ed. Tr. (et Noster Poes. Philos. p. 96.) rectius, Τὴν δὲ * παρεξανύσασα. Scaliger versum ita constituit, Τὸν δὲ (Ἄρην) παρεξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει, i. Martem vero ubi Luna superavit, naturam bicornem ostendit, seu, Se δίκερων conspiciendam præbet. V. 4. s. ex Scal. conjectura, Αὐτὰρ ἐπὶ τρίτον ἡμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο Πᾶσιν ε. φ. α. α., Tertio die Luna jam a sole recedere incipit." At, ut hæc omnia, notante Hermanno, pertinent ad Maximum Περὶ Καταρχῶν, sic illa, Μονόκερως μόσχος, quominus ad deperditam quandam ejusdem libelli partem referamus, aut ad Orphei Thracii, vel si magis placeat Lenzii (p. 6—8.) sententia, ad Alexandrini poetæ, sub Orphei nomine latentis, carmen de Agrorum Cultu, prohibet, quod neque in Maximi versibus, in Fabricii Biblioth. Gr. T. viii. p. 414 =48. ed. pr. editis, neque in Fragmentis Orphicis ad agrorum culturam pertinentibus, quæ Lenzius diligenter et docte collegit atque illustravit, mysticæ illius theologiæ de numerorum potestatibus, ut μονόκερως μόσχος de primo mensis die, κλαδοῦχος de decade, et ἁγνιεὺς de monade, vestigia appareant. Atque hac una de causa rectissime dubitabat Lenz. p. 32., "au vocabula Orphica, quæ ex Epigene apud Clem. Alex. Strom. v. (p. 244=675.) profert Eschenbach. p. 7. ex his ipsis, quæ tractavit, Ἔργοις καὶ Ἡμέραις excerpta sint, id quod argumenti affinitas suadere videatur." Locus est :—Οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὀρφέως Ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί; * ΚΕΡΚΙΣΙ * ΚΑΜΠΥΛΟΧΡΩΣΙ, τοῖς ἀρότροις μηνύεσθαι· * ΣΤΗΜΟΣΙ δὲ τοῖς αὐλαξι· * ΜΙΤΟΝ δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι· καὶ * ΔΑΚΡΥΑ Διὸς τὸν ὄμβρον δηλοῦν· * ΜΟΙΡΑΣ τε αὖ, τὰ μέρη τῆς σελήνης, τριακάδα[1] καὶ πεντηκαιδεκάτην καὶ νουμηνίαν· διὸ καὶ * ΛΕΥΚΟΣΤΟΛΟΥΣ αὐτὰς καλεῖν τὸν Ὀρφέα, φωτὸς οὔσας μέρη. Πάλιν, * ΑΝΘΙΟΝ μέν, τὸ ἔαρ, διὰ τὴν φύσιν· * ΑΡΓΙΔΑ δὲ, τὴν νύκτα, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν· καὶ * ΓΟΡΓΟΝΙΟΝ τὴν σελήνην, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον· * ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ τε, τὸν καιρὸν, καθ' ὃν δεῖ σπείρειν, λέγεσθαι παρὰ τῷ θεολόγῳ. Τοιαῦτα καὶ οἱ * Πυθαγόριοι (vox contra analogiam formata, scribe vel Πυθαγορικοὶ, vel Πυθαγόρειοι, Schæf. in Mss. citat Thom. M. p. 766., Toup. Emeudd. ii. p. 124., et Kœn. ad Gregor. Cor. p. 27.) ᾐνίσσοντο. ΦΕΡΣΕΦΟΝΗΣ μὲν * ΚΥΝΑΣ τοὺς πλανήτας· ΚΡΟΝΟΥ δὲ * ΔΑΚΡΥΟΝ, τὴν θάλασσαν ἀλληγοροῦντες· καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα. "Quæ omnia poterant sane in Opp. atque Diebus occurrere, sed dubitem tamen, an inde ducta sint, cum in iis quidem, quæ supersunt, fragmentis nec vola nec vestigium harum formularum Orphicarum deprehendatur. Forte locus potius his ῥήσεσιν in Orphei Onomastico erat, licet in eo deorum tantum nomina comprehensa fuisse Eschenbach. existimet," Lenz. l. c.] "ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ, ον, τὸ, Media capitis seu "cranii pars, Vertex. Scribit enim J. Poll. ii, (90.) "τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου vocari κορυφὴν, quod et "μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus." H. St. Thes. Ind. [Pro ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται τρόποις Seberi et Jungerm. Mss. habent, τινὲς ὠνόμακασιν. Proclus in Tim. L. v. p. 293. 21., Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον—εἰώθασι * ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν—καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ * ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ. τ. λ. Idem ibid. L. i. p. 35. 99. Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν * ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulæ Phaethontis persequitur) σημαίνουσι· Δάκρυα μὲν σέθεν ἐστὶ πολυκλαύτων γένος ἀνδρῶν. Tzetzes ad Lycophr. v. 523.: Κοιράνῳ * ψευδωμότῃ·—κακῶς εἶπε κοιράνῳ, οφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἡ βασιλεῖ· κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. Τύραννος δὲ, ὁ βιαίως μοναρχήσας. Βασιλεὺς δὲ, ὁ * ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὕτωσὶ λέγων ἐν ταῖς * Δωδεκαετηρίσιν· Ἔσται δ' αὖ τις ("pro αὖτις Vitt. 2 et 3. cum Seb." Muller, αὖτις edidit Hermann. ad Orph. Fragmm. p. 493.) ἀνὴρ, ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἢ ΤΥΡΑΝΝΟΣ, Ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν. Judice Hermanno hi versus Maximi sunt ex ea parte carminis, quæ periit. "Scaliger Emend. Temp. Prolegg. p. 5. apotelesma cujusdam genethliaci esse censet, consulti super genesi alicujus, quem regem aut dynastam cet. fore respondet. V. 2. qui aliquando in cœlum elevabitur, i. e. quem fortuna ad summum fastigium evehet. Maneth. iii. 67., Ἐξαπίνης δ' ἔσφηλεν, ἐς οὐρανὸν αἰπὺν ἀείρας, Δειλαίους φῶτας ποτὶ Τάρταρον ἠερόεντα. Ceterum antiquiore ævo promiscuus erat vocum τύραννος, βασιλεὺς etc. usus." Lenz. l. c. p. 37.] "ΔΡΥ-"ΚΑΡΠΑ, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, i. e. οἱ τῆς "* τροφοφόρου δρυὸς καρποί. Intellige autem δρυὸς "nomine non quercum solum, sed alias etiam in "genere arbores fructuosas. Eustath." H. St. Thes. Ind. [Locus est, ad Il. Ω. p. 773. 48.: Μῆλα δὲ, ἀκρόδρυα λέγει ἐκ μέρους, ἤτοι ἐξ ἑνὸς καρποῦ τοῦ μήλου τοῦ καλοῦ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀγλαοῦ· καθὰ καὶ ἀκρόδρυα καὶ δρύκαρπα, ἐξ ἑνὸς δένδρου τῆς παλαιγόνου τροφοφόρου δρυός. Idem ad Od. K. p. 1652. 16.: Δρυμὰ δὲ καὶ ὕλη, ταυτὰ ἐκ παραλλήλου. Ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ * συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ὅθεν καὶ δρυοκολάπτης, ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων, καὶ δρύκαρπα, οὐ τὰ ἐκ δρυὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων δένδρων: et ad Od. M. p. 1726. 4.: Ὅτι δὲ τίμιον ἡ δρὺς ἦν ποτε ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη, ἐκ πολλῶν δῆλον, ὧν τινα καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. Δρὺς τε γὰρ ἐκεῖθεν, ἅπαν ξύλον ὡς ἀπὸ μέρους ἀξίου λόγου, καὶ δρύκαρπα, οἱ τῶν ξύλων καρποί. Vide infra Ἀκρόδρυα. Respicitur ad Lycophr. v. 83., Φηγὸν δὲ, καὶ δρύκαρπα, καὶ γλυκὺν βότρυν Φάλαι τε καὶ δελφῖνες, αἱ τ', ἐπ' ἀρσένων, Φέρβοντο φῶκαι, λέκτρα * θουρῶσαι βροτῶν, ubi Tzetzes: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὡς που φησιν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεά τε πάν-

[1] De die τριακὰς dicto plurima jam supra diximus, sed pauca quædam hoc loco dicenda restant. "Græci dicunt simpliciter ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 498. Plene sic dixisse videtur Jo. Lydus de Mens. p. 7., Ἐπὶ δὲ Ῥωμύλου ὁρίζεται (ὁ ἐνιαυτὸς) δεκαμηνιαῖος, τῶν μὲν ὑπὲρ τριετάτης ἡμέρας πολλῷ, τῶν δὲ ἐλάττονας λαχόντων μηνῶν οὔπω γὰρ ἀπὸ τῆς ἡλίου κινήσεως ἐφυσιολογεῖτο αὐτοῖς τὸ τοῦ χρόνου διάστημα. "Legendum, τῶν μὲν ὑπὲρ τριακάδος ἡ." Schow. Sed forte ex Schæferi canone tutius reposueris, τριακοστῆς, quod facilius quam τριακάδος in τριετάτης librariorum incuria transire potuit. Hesych. Τριακὰς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. J. Poll. viii. 146., Προθέσεις, εἰσφοραὶ, τρίτα, ἔννατα, τριακάδες, [illegible] ἀπὸ τοῦ [illegible] ἐπὶ τῶν [illegible] 1021, [illegible], ἐπῳδαὶ, ἔννατα, τριακάδες, γενέσια, νεκύσια. i. 66., ἰδίως (δὲ, addendum ex Jungerm. Mss.) παρ' Ἀθηναίοις καλοῦνται τριακάδες ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων. "Est et proverbium, * Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας, quod Erasmus (Chil. ii. Cent. ix. Adag. 39. p. 599.) vertit, Qui apud Inferos sunt terniones. Verum hoc adagium male vertisse, male cepisse Desiderium ait Lipsius ad Lib. de Constantia i. 19., ubi ipse sic reddit, Tricesimas quæ in Orco." Jungermann. Suidas: Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας· ἐπὶ τῶν κεριέργων, καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν. "Vat. Prov. iv. 16." G. Wakef. in Mss. "Trices mutilatus cujusque mensis dies non tantum Diis Manibus, sed et Diis inferis sacer erat, atque appellabatur Τριακὰς, vel Τριακάδες, [illegible] cimus ab Harpocr. v. Τριακὰς, quem eleganter et, ut putamus, vere emendat T. Hemsterh. (l. c.), Τοῖς τετελευτηκόσιν ἦγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα (l. e. ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς) διὰ τὴν Ἑκάτην. Igitur, quum jam haberetur judicium de vindicanda nece cæsi, solemne jusjurandum præstabatur illo die, qui et Manibus defuncti et Enmenidibus cum reliquis Inferis erat sacer. Atque hac τριακὰς Orator (contra Aristocr. p. 642. 19. Reisk.) vocat τὰς ἡμέρας, αἷς προσήκει, euphemismo simili aliis, quos in eiusmodi argumento memorat J. Poll. viii. 25., Εἴποις δ' ἂν καὶ φιλόδικόν τινα, καὶ ἔνδικον οὐ μόνον ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ἡμέραν, ἐν ᾗ δικάζουσι· τὸ γὰρ ἀοίκητον εἰπεῖν, ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, βαιότερον. Quanto βαιότερον fuisset, si ipsas τριακάδας Demosth. memorasset? Atque hanc, quam conjectura ducti facimus, interpretationem, æquis rerum arbitris placituram speramus." Jo. Luzac. Exercitt. Acad. Spec. iii. p. 175., a Schæfi in Mss. citatus.

τα, τά τε δρυὸς ἄκρα. " Vitt. 2. et 3. Βάλλειν ἐννέα πάντας τά τε δρυὸς λέγεται. Vit. 1. et Ciz. Βάλλειν ἔρνεά τε πάντα, τά τε δρυὸς, omisso cum Sebast. λέγεται. Phavor. ad Δρύκαρπα sic, Πᾶσαν ὀπώραν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, λέγεται δὲ καὶ τὰ δρυὸς ἄκρα, ἤγουν ἀκρόδρυα. Forsau exciderunt ultima, ἤγουν ἀκρόδρυα, e scholiis Tzetzarum. Thryllit. ut versus quodammodo sibi constet, ita legit, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται." Müller. Has difficultates tollit Maximi carmen, ubi v. 490. legitur, ut in Tzetzæ legi debet scholiis, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Imo Tzetzes ipse sic ex Orpheo versum affert in Chil. iv. 128. " Λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et convenit cum βάλλειν," inquit Gesner. Imo sensus flagitat λέγονται, quod a nominativo τὰ pendet, cum βάλλειν ad præcedentia referendum sit; in Maximo enim sic legitur, Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν * ἐναίσιον, ἔν τε βόθροισιν Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, ubi pro ἐναίσιον lege ἐναίσιμος, ut in v. 518., Αὔτως δ' αἰγοκερῆα διαστείχουσα σελήνη Μήλοισιν σύμπασιν ἐναίσιμος ἠδὲ φερίστη, Εἴκεν ἄγοις ἑτέρην χώρην * ἐριαχθέα πείμνην. Quod vero ad Phavorini locum attinet, verba, ἤγουν ἀκρόδρυα, eum non in Tzetzæ scholiorum exemplari, quo usus erat, reperisse, sed ipsum ex suo addidisse, valde ei probabile videbitur, qui bene secum reputarit quæ scripsit Noster supra p. 23. a., quæque nos notavimus paulo ante p. 22. not. 5. de similibus Phavorini interpolationibus. " Hoc versu," ait Gesner., " non tam δρύκαρπα, nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est." Mirum sane est, viros doctos, in quibus est et Wesseling. Probab. xvii. p. 136., nihil in hoc versu suspectum habuisse, cum ex Tzetzæ verbis haud parum constet ipsum aliam reperisse lectionem, atque eam, quæ hodie in ejus Scholiis reperitur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς Δωδεκατηρίδιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Si, ut ex Tzetzæ verbis recte colligi potest, Orpheus eandem cum Lycophrone dictionem usurpasset, Tzetzes in ejus Libro proculdubio non legerat τά τε δρυὸς ἄκρα, sed τά τε δρύκαρπα, vel potius * δρυόκαρπα. Sed audiamus Lenz. l. c. p. 21.: " Tzetz. Chil. iv. 128., Μέμνηται ταύτης (της Ἐριγόνης) καὶ Ὀρφεὺς ἐν Γεωργίᾳ γράφων· Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν ἐναίσιμος (Maxim. ἐναίσιον), ἔν τε βόθροισι (vulgo prima syllaba in βόθρος intenditur, cf. Il. P. v. 58. Od. K. v. 517., malim igitur, ἐν δέ τε βόθροις) Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ στυγέει περίαλλα (Maxim. περὶ ἄλλα, vide Hermann. de Hiatu ad Orphei calcem p. 749.) Ἰκαρίου κούρη ληνοὺς (Maxim. ἐλινοῦς), Μνωομένη ὅσα λυγρὰ Διωνύσοιο ἕκητι Ἀκταῖοι μήσαντο, μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ, Ἰκάριον, καί μιν (Max. μὴν) στυφελαῖς κορύνησι δάϊξαν (Max. σταφελαῖς κορυναις ἐδάϊξαν), Σφαλλόμενοι δώροισι * χοροιμανέοιο Βάκχοιο. Respexit Orphei locum Tzetzes, ad Hesiodi Opp. 570. p. 130. b. Vers. 9., metrum jugulatur, sed salutem affert lectio Steph. Poes. Philos. (p. 97.) χοροιμανέοιο Ἰάκχου. (Idem Steph. in notis ibid. p. 219. rescribit * χοροιμανέοντος.) Nec spernenda est lectio Max. v. 496., χοροιμαινέος (in ed. 1729., qua utimur, est χοροιμανέως) Ἰοβάκχου. (Vide Hermanni Diss. de productionibus ob Cæsuram, ad Orphei calcem p. 703. et 715.) Bacchus χοροιμανὴς i. τερπόμενος χοροῖς, qui choreas amat. Μανία in compositis nimium alicujus rei studium innuit, Chrysippo apud Athen. xi. p. 464. multis exemplis confirmante. Cf. Toup. Opusc. in Suid. P. ii. p. 7. s. Lips., Beck. Aristoph. Av. v. 1096. (Orphei Hymn. lii=li. de Τριετηρικῷ, Ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανὲς, ἡγέτα κώμων, Βακχεῦον ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς.) Vers. 3. singulatim a Tzetz. ad Lycophr. 83. laudatur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς που φησὶν ἐν ταῖς Δωδεκαετη-

A ρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τὰ δὲ (imo in omnibus Codd. τά τε) δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι. Quod Tzetza h. v. e Dodecæteride laudat, Eschenbachium p. 167. impulisse videtur, ut totum fragmentum Δωδεκαετηρίσι vindicaret. Sed fides Tzetzæ habenda, qui l. l. totam sectionem ex Orphei Γεωργία attulit, ac potuit facile unus ex his similisve versus in Dodecæteride iterum occurrere. Nam in alio verborum nexu ibi versum lectum esse, vel inde apparere videtur, quod δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι, non λέγονται, inde excitatur. (Mss. ibi præbere λέγεται, non λέγεσθαι, quæ Gesneri est emendatio, supra docuimus.) Sed in eo Tzetzes hallucinatus esse videri possit, quod voc. δρύκαρπα de omnis generis fructibus Lycophroni dictum exemplo Orphei illustravit, in quo tamen non δρύκαρπα, sed δρυὸς ἄκρα occurrunt. Cf. Gesner. Fr. p. 397. Invenerat autem forsan in libro suo, Τὰ δὲ (imo Τά τε) δρυόκαρπα λέγεσθαι. Cum tamen in Orphei Ἔργοις (et Maximi Carmine) idem versus δρυὸς ἄκρα præ se ferat, mutari quidquam nolim, sed

B Tzetzam ad Lycoph. exemplo Orphei usum esse censeo, ut vim του δρῦς declararet. Np. in δρύκαρπα, eodem modo ut in δρυὸς ἄκρα, omne genus arborum sub voc. δρῦς contineri. Δρυὸς ἄκρα i. q. vulgare ἀκρόδρυα. Etym. M. v. Δρύϊνος: Ἐκάλουν ἀκρόδρυα οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐδώδιμον. Cf. Albert. ad Hes. h. v. Spanh. ad Callim. Del. v. 83. Scilicet ὀπώρα et ἀκρόδρυα antiquioribus promiscue dicta, serioribus R. R. scriptoribus ὀπώρα, Poma, ἀκρόδρυα, Nuces s. fructus putamen lignosum habentes vocantur: v. Niclas. ad Geopon. x. 74. 1." Vide eund. Lenz. de Personati Orphei Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, in Commentt. Philolog., editis a G. A. Ruperti et H. Schlichthorst Vol. i. Bremæ 1794. 12. p. 107., ubi p. 133. scribit:—" Traxisse videtur mensis principium epitheta μονόκερώς μόσχος, (de quibus supra egimus,) a Luna, quam sibi μόσχοις vectam fingebant v. c. Dionys. Hymn. in Apoll. 21—3. in Brunckii Anal. ii. 254., Γλαυκὰ δὲ πάροιθε σελάνα Χορὸν * Ὥριον [1] ἀγεμονεύει, Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι

C μόσχων. Meminit etiam ταυροπόλοιο σελήνης Tzetzes Antehom. v. 201." " Luna bigis vecta apud Callim. H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur apud Auson. Epist. v. 3., Tertia fissipedes renovavit Luna juvencas. Fulgentius Mythol. L. i. p. 24. ed. Munk., Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Bullatum bijugis conscenderat æthera tauris, ubi vide Muncker." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 250. " Adhæsisse Ἔργοις καὶ Ἡμέραις e probabili Eschenbachii p. 176—8. conjectura olim libellus Orphei videtur, * Ἀμοκοπία Suidæ dictus, depravata voce in * Ἀμνοκοπία mutanda, qui, cum de rei pecuariæ cura s. pastorali scientia præcepisse videatur, post Opp. et Dies locum utique habere potuit. Sed de his nihil cum fiducia pronunciare licet, cum præter titulum nulla libelli λείψανα adsint. Fuere olim, auctore Proclo ad Ἡμ. 828. p. 180. b., qui simili conjectura in calce Hesiodeorum Dierum carmen * Ὀρνιθομαντείαν inscriptum collocarent." Lenzii Commentatio p. 33. Teste eodem Suida Orpheus

D libros scripsit, quibus tituli fuerunt * Ἱεροστολικά· * Νεοτευκτικά· Περὶ Λίθων Γλυφῆς ἥτις * Ὀγδοακοντάλιθος ἐπιγράφεται· * Θυηπολικόν· * Ἠοθυτικὰ ἢ * Ἠοσκοπικὰ, * ἐπικῶς (Olympiodor. Comment. Ms. in Phædonem apud Hermann. ad Orph. p. 509., Καὶ μὴν ἐν τοῖς * Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ᾠῷ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν)· et * Καταζωστικόν. Porro idem Suidas: Ὀρφεύς· Κροτωνιάτης, ἐποποιὸς, ὃν Πεισιστράτῳ συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. * Δεκαετηρίαν, Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινά. " Lambecius, Fabricio non obloquente, * Δωδεκαετηρίαν inde facit, intelligitque Dodecæteridem." Wesseling. Probab. c. xvii. p. 138. " Δωδεκατηρὶς, et Carmen Orphei Περὶ Σεισμῶν unice in astrologorum decretis et hariolationibus versantur. Similes hujus farinæ libelli, ut

[1] " Quid sit χόρος Ὥριος, non plane perspicio. An sic vocantur stellæ, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὥριον pro ὡραῖον positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De Orione cogitavit Sneedorf.; sed hic est Ὠρίων, non Ὥριον. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit." Jacobs. F. l. ἱερὸν pro Ὥριον.

Manethonis et aliorum, ad astrologiam judiciariam pertinentes, e schola Alexandr., tanquam ex equo Trojano, prodiere complures. Dodecæteris fuit genethliaca xii. annorum periodus, e qua, quæ hominis alicujus essent fata futura, tuto mathematici colligerent. Locus classicus est apud Censor. de Die Nat. xviii. 7. Cf. Scalig. Emend. Temp. 2. p. 100. ed. 1629." Lenz. l. c. p. 36. In transitu notare nobis liceat vocem * Λιβανομάννα, quæ legitur in titulo Hymni Orphici viii=vii. et xxii=xxi. et lxvi=lxv. Teste autem Suida Orpheus scripsit Φυσικὰ, ἃ Βρὐτίνου φασίν. Orphei Physicorum mentio facta est a Jamblicho, cujus ex libro deperdito de Anima excerpta quædam habet Jo. Stobæus Eclog. p. 868. ed. Heeren.: Ὥσπερ Ἀριστοτέλης μὲν παρὰ Ὀρφέως ἐν τοῖς Φυσικοῖς Ἔπεσί φησιν λέγεσθαι τὴν ψυχὴν ὡς εἰσιέναι ἐκ τοῦ ὅλου ἀναπνεόντων ἡμῶν φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἔοικέ γε μὴν αὐτὸς ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μίαν τὴν ψυχὴν, ἀφ' ἧς πολλὰς μὲν εἶναι διαιρέσεις, πολλὰς δὲ καὶ μέσας ἐπιπνοίας καθήκειν ἐπὶ τὰς μεριστὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὅλης ψυχῆς. "Extat Aristotelis locus de Anima i. 5., Opp. i. p. 485.: Τοῦτο δὲ πέπονθε, (nempe quod explicatio non omnem animæ naturam complectatur), καὶ ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις Ἔπεσι λόγος· φησὶ γὰρ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι, ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Patet jam inde apud Stob. recte in marg. emendatum esse εἰσιέναι pro ὡς εἰσὶν, quod confirmatur quoque Cod. E. auctoritate." Heeren. Uterque locus Hermanni diligentiam effugisse videtur. Hermiæ Irrisio Gentilium Philosophorum p. 216. ed. Worth., Τὴν δὲ φύσιν ψυχῆς οἱ μὲν ἀθάνατόν φασιν, οἱ δὲ θνητὴν, οἱ δὲ πρὸς ὀλίγον ἐπιδιαμένουσαν, οἱ δὲ ἀποθηριοῦσιν αὐτὴν, οἱ δὲ εἰς ἀτόμους διαλύουσιν, οἱ δὲ τρὶς ἐνσωματοῦσιν, οἱ δὲ τρισχιλίων ἐτῶν περιόδους αὐτῇ ὁρίζουσιν· καὶ γὰρ εἰ (leg. οἱ) μηδὲ ἑκατὸν ἔτη ζῶντες, περὶ τρισχιλίων ἐτῶν μελλόντων ἀπαγγέλλονται. "Ms. οἱ δὲ τρεῖς ἐνσωματοῦσαν, (Edit. Basil. et prior Paris., τρισὲν σωματοῦσαν: posterior Ed. Paris., τρίτον σωματουσιν). Forte οἱ δὲ εἰς τρίτον, vel εἰς τρὶς ἐνσωματοῦσιν. Orphicorum opinio huic affinis. Animæ apud eum orant ut liceat eis κύκλον λῆξ... Origenes non multum hinc abiit. Platonici omnes ψυχῆς ἀποκατάστασιν sanciunt." Gale. Respexit vir doctus ad Orpbei locum, quem servavit Proclus in Tim. v. p. 330. 17., ubi de vita beata agitur: Ἡ καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελούμενοι τυχεῖν εὔχονται Κύκλου τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπεῦσαι (lege cum Hermanno ad Fragm. xlv. p. 499., ἀναπνευσαι) κακότητος. Cf. Fragm. xxiv., p. 510. ex Olympiodori Comment. Ms. in Phædonem, Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Idem Hermannus, qui in Addendis ad Orphica Fragmm. p. xxv. post Heerenium Orphicis carminibus adnumerandos putat tredecim versus Hermeti[1] tributos apud Stobæum Ecl. Phys. i. 6. p. 174., notare debebat alios hos undecim versus, quos ex genere orationis et epithetis Deorum Orpheo recte vindicavit idem Heeren. ibid. p. 68.: Ἡρακλέος κραταιοῦ (κρατεροῦ, Grot.) ὃς γᾶι ἐκάθηρεν ἅπασαν, * Πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομιοιο * βρυάκτα, Θνατῶν τ' ἰατῆρος, Ἀσκληπιοῦ * ὠραιοδώτα, * Πρεσβίστας τε θεοῖς Ὑγιείας μειλιχοδώρου, Ναυσί τ' ἐν ὠκυπόροισι Διὸς κούρων * ἐπιφάντων, Κουρήτων θ' οἳ ματρὶ Διὸς Ῥέᾳ ἔντι πάρεδροι· Καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον, Ἠδὲ Χρόνου παίδων Ὥραν ταὶ πάντα φύοντι, Νυμφῶν θ' ὡραιᾶν, τὰς νάματα καλά γ' ἔφερβον, Ὑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, (αἰὲν) Ἀφθίτοις ἀοιδαῖς. Ubi Heeren.:—"Πρεσβίστας, Honoratæ, sic Cod. V. pro πρεσβυς τας, Grot. Πρεσβύτατάς τε θεῶν, quod tamen non necessarium videtur; nil enim frequentius, quam unum Deum honorari dici inter ceteros." * Πρεσβίστατος, unde contracte πρέσβιστος, pro πρεσβύτατος legitur in Nicandri Ther. 344., Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου

[1] "Codd. V. E. in marg. habent Ἑρμοῦ. Cod. A. περὶ εἱμαρμένης Ἑρμοῦ. Ex libro Hermetico versus hos desumtos esse, satis quoque quæ in iis continentur, produnt, insolitum tamen est, versus hic Hermeti tribui, cum reliqua ejus λείψανα soluta oratione conscripta sint. Unde quis, ex Orphicis potius carminibus eos petitos esse, non male conjecerit. In Patric. Ed. non extant, ap. Cant. autem valde corrupti leguntur; neque Codd. omnia integra servarunt." Heeren. Fefellerat et Heeren. et Hermannum, ut videtur, quod versus illi extent in Brunckii Anal. T. iii. p. 4., qui eos Theoni Alexandr. ascripsit. "Hujus carminis v. 7. separatim legitur sub Theonis nomine in Plannd. p. 125. St. 179. W. cum lemmate, Μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 3. W. In Stobæi Ecl. Phys. p. 135. ed. Grot. Quum illum versum singularem Br. exhibuisset in Anal. T. ii. p. 405., hæc in Lectt. p. 219. notavit:—'Integrum carmen, ex quo desumtus hic versus, edidit primum Aldus in Appendice primæ quam vulgavit editionis Anthologiæ, e Ms. Cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi hoc debemus, quod sciamus id carmen Theonis esse. Repositum est infra T. iii. p. 4. In posterum autem versus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam si solus per se epigramma constitueret, seorsim legendus non erit. Sic e Nicandri Ther. v. 741. excerpsit, et in libri i. caput εἰς Ὄρνις, tanquam absolutum Epigramma retulit; quem versum, ut Theognidis disticha duo, et alia quædam consulto omisi. Hic Theonis versus etiam omittendus erat, sed Planudis furtum serius deprehendi.' Br. Hoc quoque loco justo iniquius de Plannde existimat cl. editor. Nam non hic primus hunc versum ex integro Theonis carmine excerpsit, sed eum sic scriptum invenit in Anth. Cephalæ (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate instructum verbisque eodem ordine positis, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς, quo ordine hæc nomina ponuntur etiam apud Maneth. v. 34.: quare mihi quidem non tam certum videtur, ut Brunckio, totum hoc carmen, quod exhibuit etiam J. Gronov. ad Maneth. i. p. 266. sq., [sed nesciens an editum], Theonis esse." Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 196. Carmen autem ipsum sic edidit idem vir doctus nulla lectionum, quæ apud Stobæum reperiuntur, mentione facta:—Εἰς τοὺς ἑπτὰ πλανήτας καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις καὶ πάθη. Ἑπτὰ ("pro ἑπτὰ ap. Cant. corrupte, ἕπα, nec meliora habent Codd." Heeren.) πολυπλανέες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν ("οὐδὸν vitiose Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum esse sponte vidit Huetius, qui comparat βηλὸν θεοπέσιον Homeri et Catull. lxviii. 115., Pluribus ut cœli tereretur janua Divis," Jacobs. Οὐδὸν est in Stob. et J. Gronovii Apographo l. c.) Εἰλεῦται καὶ τοῖσιν ἀεὶ κοινωνίζεται αἰὼν (sic et J. Gronov., sed Stob. [illegible] : [illegible], [illegible] [illegible] ἀεὶ δ' [illegible] αἰὼν, i. e. Con[illegible]olvitur ævum,) Νυκτιφανὴς Μήνη, στυγνὸς Κρόνος, Ἥλιος ἠδὺς ("νυκτιφανὴς, vulg." J. [illegible] et J. Gronov., "νυκτὶ φαν[illegible]ὶς μήνην, ἥλιος ἠδὺς Cant. Codd. V. A. E. Νυκτιφανὴς μήνη νυκτὶς ἥλιος ἠδὺς, post μήνη addendum esse στυγνὸς Κρόνος in marg. jam adnotaverat Cant. et edidit Grot." Heeren. habet et J. Gronov.). Παστοφόρος Παφίη, θρασὺς Ἄρης, εὔπτερος Ἑρμῆς ("leg. ap. Cant. πεστοφόρος Παφίη, θρασὶς Ἄρης, εὔσπερος Ἑρμῆς. Emendatam lectionem servarunt Codd. V. A. παστοφόρος, quæ thalamum affert, pronuba, vox lexicographis neglecta, idem quod γαμοστόλος in Orph. Hymn. liv. 8." Heeren. Imo παστοφόρος legitur suo loco in Nostri Thes. "Mercurius quare εὔσπορος, Fœcundus, vocatur obscurum est, maxime cum infra dicatur esse λόγος, explicandum inde fere videtur Aptus ad sermones sereodos, Facundus, solenne Mercurii epitheton, Horat. Od. i. 4. 1." Heeren. Εὔσπορος habet et Grot. Lege, ut in Anthol. εὔπτερος, quod extat apud Jo. Gronov.), Καὶ Ζεὺς * ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν. Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἔλαχον γένος, ("'his contigit, ut humanum genus regerent, doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde sumserit, non indicavit cl. editor, vulgo enim ἐλάουσι legitur, Hnenus ἔλασαν corrigebat," Jacobs. Proculdubio sumsit ex Stobæo. In J. Gronov. est ἔλκουσ'): ἐστὶ δ' ἐν ἡμῖν Μήνη, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. Τοὔνεκ' ("Οὔνεκ' vulgo," Jacobs, τοὔνεκ' Stob. et Grot. οὔνεκ' J. Gronov.) ἀπ' αἰθερίου μεμερισμένα πνεύματος ἕλκειν Δάκρυ, γέλωτα, χολὴν (χόλον J. Gronov.), γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν. Δάκρυ μέν ἐστι Κρόνος· Ζεὺς δε, γένεσις ("Ζεὺς δὴ, vulgo," Jacobs, sicque J. Gronov., sed in Stob. et Grot. pejus ἡ γένεσις)· λόγος, Ἑρμῆς· Θυμὸς, Ἄρης· Μήνη δ' ἄρ, ὕπνος· Κυθέρεια δ', ὄρεξις· Ἥλιος δέ, γέλως (τε γέλως Stob. Grot. et J. Gronov.)· τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως Καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων. "Referebatur vero ab Astrologis Saturni stella inter maleficas, Jovis vero et Veneris inter beneficas. Cf. Sext. Emp. adv. Math. v. 29.: Τῶν δὲ ἀστέρων ἐνίους μὲν ἀγαθοποιοὺς εἶναι λέγουσιν, ἐνίους δὲ κακοποιοὺς, τινὰς δὲ καὶ κοινούς· οἷον ἀγαθοποιοὺς μὲν τὸν τοῦ Διὸς καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης, κακοποιοὺς δὲ τὸν τοῦ Ἄρεος καὶ Κρόνου· ἐπίκοινον δὲ τὸν τοῦ Ἑρμοῦ." Heeren. [illegible] quæ notavimus supra ad v. Ἀγαθοποιός. Adde ex Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 266. b.: Ταύτην δὴ τὴν Ἀστερίαν [illegible] Περσῆς λέγεται ἀναγνέσθαι [illegible] [illegible] πρήγματα κατὰ τοὺς θύραθεν, καὶ ὑπ' [illegible] περ [illegible] ἡμέτερα, ὡς ἐκεῖνοί φασιν, ἀγαθοποιοὺς τῶν ἀστέρων εἰσάγοντες, κ[illegible] τοιοῦς. καὶ [illegible] αἰτιώμενοι, καὶ ἀποστάσεις, καὶ πλησιασμοὺς ἀστέρων, καὶ ἐκλειψεις, καὶ προποδισμοὺς, καὶ ἀναποδισμ[illegible] ὅσα ἄλλα τῶν κοινῶν ἐκιστήμης ἐστὶν * αἰτιολογήματα. Et Jo. Lydus p. 47.: Ὅτι οὐκ εἰσὶν ἀστέρες κακοποιοὶ, ἀλλὰ πάντες [illegible] ἀλλ' ἐπὶ καθ' [illegible] τὸ πᾶν συνίσταται, οἱ μὲν αὐτῶν εἰσὶ ἔκκοποι. οἱ δὲ ὀγρωνουσιν, οἱ δὲ ἄλλο τι ἔχουσι πρὸς τὰς κρήσεις αὐτῶν· τινὰ [illegible] κακοῦσι βλάπτει [illegible] τὴν ἐνέργειαν, οὐ κατὰ τὴν προάρεσιν, καὶ ὅτι τὰς ἀκρατους αὐτῶν ἐνίοτε δυνάμεις οὐχ ὑπομένοντα[illegible] τονται, ὡς καὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ σφοδρότητος φωτός. Cf. Jo. Diacon. l. c. Uterque scriptor ad eundem auctorem nescimus quem respexisse videtur.

πρεσβίστατον αἷμα. "Vulgatum πρεσβύτατος correxi e M. R. G. αἷμα πρεσβίστατον M. R. et superscriptum in G. ἐντιμότατον αἷμα. Supra πρεσβίστατος υἱός." Schneider., quem et in Lex. h. v. vide. Nemo vero miretur fragmentum illud Dorica dialecto scriptum esse, cum in ceteris Orphicis nihil tale appareat: nam testatur Jamblichus Vit. Pythag. c. xxxiv. p. 477. ed. Kiessl., ex Metrodoro, Κεχρησθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν. Quod autem supra diximus Orpheum et librum Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse, id ei satis probabile videbitur, qui in eodem Jamblicho c. xxviii. p. 304. hæc legerit: Πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέλαβον, ῥητέον, ὥς τῆς * Πυθαγορικης κατ' ἀριθμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ἔκειτό πως ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα συντάξαι τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ του μυστικωτάτου ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρὸς, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε Τηλαύγους——. Δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱερου Λόγου τοῦτο ἡ Περὶ Θεῶν Λόγου (τοῦτο a Cod. Ciz. recte deest, locum sic constituit Kiessling., Δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱερου, ἢ Περὶ Θεῶν, Λόγου), ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα, καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρᾳ τὸν περὶ θεῶν λόγον. Λέγει γὰρ, "ὅτι τὰ περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχω ἐξέμαθεν (sic locum restituit Kiessling.) ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, * Ἀγλαοφάμω τελετὰς μεταδιδόντος (ὑφ' οὗ καὶ ἐδιδάχθη, vel simile quid, supplendum censet Kiessl.) ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῶ οὐσίαν ἀΐδιον εἶναι μὲν ἀρχὰν, * προμαθεστάταν τῶ παντὸς, ὠρανῶ, καὶ γᾶς, καὶ τᾶς μεταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θείων, καὶ θεῶν, καὶ δαιμόνων διαμονᾶς ῥίζαν." Ἐκ δὴ τούτων φανερὸν γέγονεν, ὅτι τῷ ἀριθμῷ ὡρισμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν.[1] Supra Ἐνιαυτὸν pro Deo, apud Orpheum ἐν Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον, invocatum vidimus. Et in hanc rem afferri poterat insignis locus Jo. Lydi[2] p. 42.: Ὅτι δὲ τὸν Ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δηλον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ αὐτὴν καὶ * Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ. Τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακοσίας εὑρήσει συνάγων μονάδας· ὡς κάντευθεν εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν ἡλίου, τοῦ τοσαύταις ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν. Νέον δὲ * Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἴσι δὲ οἵ φασι, τῇ Λυδῶν ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι σάρδιν. Sed et Καιρόν pro Deo antiquitus habitum esse, patet ex Nostro, quem vide h. v.]

["Αγαλμα Πανός. Steph. Byz. * Πανὸς πόλις· πόλις Αἰγύπτου (Ms. Αἰγυπτία). Ἔστι δὲ καὶ τοῦ θεοῦ ἄγαλμα μέγα, * ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους, ἐπαίρει τε μάστιγας τῇ δεξιᾷ σελήνῃ (Mss. σελήνην), ἣς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πανα. Ὁ πολίτης, * Πανοπολίτης. Vide supra v. Χεμμὶς in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcviii. a. et v. Μένδης ibid. p. ccxxxviii. a. not. 1. "Quare flagellis Lunæ minitatur? Fortassis ne illicitos concubitus, qui lucente luna et nocte instituuntur, aperiret. Vel tale quid comminiscendum. Pan enim omnis salacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter describit in Hieroglyph." Berkel.]

[1] * ΜΗΛΙΝΟΗ. Nuper, dum de spectris dæmonicis agebatur, mentionem Melinoes facere debebamus, præsertim cum de Dea illa in Lexicis altum sit silentium. Locus autem classicus est Orphei Hymn. lxxi=lxx.: Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον, * Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο· Ἣι ψευσθεὶς Πλούτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάτησιν, Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν. Ἢ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν, Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον * ἐκπροφανοῦσα. Ἄλλοτε μὲν προφανὴς, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, * νυχαυγὴς, Ἀνταίαις εφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα. Ἀλλὰ, θεὰ, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια, Ψυχῆς ἐκπεμποις οἴστρον ἐπὶ τέρματα γαίης, Εὐμενὲς * εὐίερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον. "Plutonem mentitus Jupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, unde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor moustrum fuisse, candidum et nigrum: ἔσπασε χροιὴν, colorem traxit duplicem, a Plutone furvum, lucidum a Jove. Nec hodie a magica vanitate, et spectrorum fabulis abesse solet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque." Gesn. "Vers. 5. obscurus est, ut in re ignota. E verbis nihil elicias aliud, nisi duplicem colorem Melinoes, quam Schneider. recte Empusam interpretatur, Proserpinæ ob vitium sibi illatum indignatæ deberi." Hermann. Dea hæc an alibi memoretur, nescimus.

Ὀνοσκελὶς. De spectro hoc multa diximus supra, sed hic obiter notari meretur Plutarchi locus in Parallelis T. vii. p. 241.: Ἀριστώνυμος Ἐφέσιος, υἱὸς Δημοστράτου ἐμίσει γυναῖκας, ὄνῳ δ' ἐμίσγετο· ἡ δε κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τοὔνομα, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρᾳ Παραδόξων.

[2] Idem p. 60.: Πλακούντας δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐκ μέλιτος πόπανα καλοῦσι, διὰ τὸ ἐν Πλακεντίᾳ τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας πρῶτον ἐξ Ἑλλήνων, ἢ μᾶλλον Σαμίων, τὴν τοιαύτην ἐδώδην παρελθεῖν, ὡς * Ταραντηνὰ (leg. * Ταραντινὰ) ἀπὸ Τάραντος, καὶ * Κανουβικὰ (leg. * Κανωβικὰ) ἀπὸ Κανούβου (leg. Κανώβου), καὶ Κοπτὰ ἀπὸ * Κοπτοῦ. Σάμιος δέ τις πρῶτος μέλιτι φυράσας ἄρτον κατεσκεύασε, δι' ὧν καὶ τὴν λεγομένην σίσαμον εξεῦρεν ἐν τῇ Σάμῳ· ὅθεν καὶ συγγενὴς προσηγορία τούτου καρπου τὸ χωρίον. Non una autem de causa notandus est hic locus. 1. Placentam a Placentia urbe nomen ascitum habuisse, nusquam alibi traditum est, et proculdubio erravit Lydus, vel potius auctor, quem sequitur. Placenta enim descendit a Gr. Πλακόεις. "Placenta, non quia *placeat homini*, vel quia *placet deos*, sed ex Gr. Πλακοῦντα. Nam fere Latini suos rectos formant ex Græcorum obliquis. Gloss. Philox.: Placenta, Πλακοῦς. Πλακοῦς contractum ex πλακόεις, quod proprie notat *latus instar tabulæ*. Hinc quæ Latinis *placenta*, Græcis est πλακόεις ἄρτος, sed Attice pro eo dicitur πλακοῦς, idque contracte, et subintellecto ἄρτος, ut docet Athen. xiv. (p. 644. b., atque ex eo Eustath. ad Il. P. p. 1114. 1.) Est vero πλακόεις a πλὰξ, quod est Tabula, unde in Scripturis πλάκες fere dicuntur Tabulæ, quibus Deus inscripserat legem. Beemannus deducit ἀμέσως placentam a πλὰξ, in quo falli patet ex iis, quæ diximus." G. J. Vossii Etym. L. L. Eustath. l. c., Καὶ διακόνιον δε φασιν εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις, ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα. Idem ad Il. Z. p. 649. 52., Πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα, ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς. Etym. M. p. 674. 26.: Πλακοῦς· πλάκας ἐκάλουν πάντα τὰ εἰς πλάτος ἐκτεταμένα, ὅθεν πλακόεις, καὶ Ἀττικῇ συναιρέσει, πλακοῦς. 2. Athen. xiv. p. 647. c. et Ταραντῖνον et Κανωπικὸν inter εἴδη πλακούντων καὶ γένη recenset ex Chrysippo Tyaneo ἐν τῳ ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοκοπικῷ. "Nos pro edito olim Ταραντῖνον, * Τερεντῖνον scripsimus vetustarum membranarum auctoritate: quo de vocabulo vide Lexica Latina, sed præsertim Harduin. ad Plin. xv. c. 10. s. 9., et quem is laudat Macrob. Saturn. iii. 18. sub. fin." Schweigh. "Κανωπικὸν excogitarunt Canopitæ τρυφηταὶ, de quibus Strabo Lib. ult. (p. 800.)" Casaub. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cccxxvi. b. 3. Quod tradit Lydus Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ (i. e. Urbe Κοπτὸς, vel potius Κοπτὼ appellata, de qua vide notata in Lex. Vocc. peregr. p. cccxii. b.,) dicta esse, id quoque falsum est. Nam neque Athenæus, qui multa de coptis locutus est l. c. p. 648. f., hoc utpote Naucratites silentio prætermisisset, et Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ formari posse vehementer negamus. Gr. enim linguæ ratio Κοπτικὰ flagitaret, non Κοπτά. Vide nos infra ad v. Κοπτά. Urbs illa bis memorata est ab Athen., apud quem scribitur Κόπτος, non, ut vulgo scribitur, Κοπτός: i. p. 33. f., Ὁ δὲ κατὰ τὴν Θηβαΐδα (οἶνος), καὶ μάλιστα ὁ κατὰ τὴν Κόπτον πόλιν, οὕτως ἐστὶ λεπτὸς, καὶ εὐανάδοτος, καὶ ταχέως πεπτικος, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν, et xi. p. 464. b., Ἐγὼ δὲ εὖ οἶδα, ὅτι ἥδιστα πολλάκις ἐστὶ τὰ κεράμεα ἐκπώματα, ὡς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς Κόπτου καταγόμενα· μετὰ γὰρ αρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται. 4. Athen. xiv. p. 644. c., "Οτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντες εἰσι πλακοῦντες, Σώπατρος ὁ Φλυακογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος Μνηστῆρσι· Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον. "Samias placentas fuisse in pretio et J. Poll. (vi. 78.) observat, Ευδόκιμοι, ait, καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες." Casaub. 5. De scriptura σίσαμος, recentioribus Græcis frequentata, jam supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxliv. b. pauca diximus. Adde quæ habet Schneider. Ind. ad Rei Rusticæ Scriptt. vett. Lat. T. vii. p. 335. Obiter monemus nos in Lex. Vocc. peregr. p. cccxlv. a., male Schneideri Lex. secutos, σησαμότυρος scripsimus, cum in Schol. ad Hom. Batrachom. 36., ad quem respicitur, legatur πολὺ σησαμότυρον. Pseudo-Herodiani Epimerismi Mss.: Σησαμοῦντες· τὰ * γλυκύσματα. Notanda est vox Γλύκυσμα, quæ et in Libanio T. iv. p. 1072. ed. Reisk. reperitur, Ὅσον δε εἰκὸς ἦν εκ τῶν χειλέων τεκμαίρεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα· σίμβλον γὰρ ἦν μελισσῶν· καί πως εἰ ἔφθη μικρὸν ὑποσφθέγξασθαι, εἶδον ἂν τάχει, καὶ μέλι καταῤῥέον ἐκ στόματος, καὶ γλῶσσαν περιλιχμαζομένην τὸ γλύκυσμα, καὶ τὸ * φοίνιγμα καθυγραίνουσαν. Κάλλος οὖν τοιοῦτον ἰδὼν πόθου παντὸς * διεστάλαξα δάκρυον· ῥκτειρον γάρ μου τὸ πάθος καὶ οἱ οφθαλμοί. Et Schol. Cod. D'Orv. apud T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 660., notante Schæf. in Mss., Πόπανα· γλυκύσματα. Ut βάθυσμα a βαθύνω, sic γλύκυσμα a * γλυκύνω, quo verbo augeri possunt Lexica. Gloss. Labb.: Γλυκύνομαι· Dulceo, O. Περιγλυκύνομαι· Obdulcesco. O. Probior scriptor γλύκασμα dixisset a γλυκαίνω. Athen. ii. p. 200. a. ex Callixeno Rhodio Lib. iv. Περὶ Ἀλεξανδρείας: Μεθ' οὓς ἄλλοι παῖδες ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν. Sed pro γλυκισμοῦ reponendum censemus vel γλυκασμοῦ, vel * γλυκυσμοῦ, præsertim cum nusquam alibi vox γλυκισμὸς legatur, cum nulla verbi * γλυκίζω, a quo ea formanda est, vestigia apud Gr. scriptores appareant, cumque statim in Athen. sequatur: Ὧν εἴκοσι μὲν ἦν χρυσᾶ, πεντήκοντα δὲ ἀργυρᾶ, τριακόσια δὲ κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις, καὶ κερασθέντων ἐν ταῖς ὑδρίαις καὶ πίθοις, πάντες κοσμίως ἐγλυκάνθησαν οἱ ἐν τῷ σταδίῳ. Vide Schneid. Lex. v. Γλυκάζω.

[Ἄγαλμα Γῆς. Suid.: Γῆς ἄγαλμα· γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Idem in v. Ἑστία: Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. "Codinus de Origg. CPolit. p. 15. (in Meursii Opp. T. vii. p. 605.), Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑστίαν, καὶ πλάττουσιν αὐτὴν γυναῖκα, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὰν τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Sic etiam apud Suid. scribendum est: quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἑστία." Kuster. Facilius ac fortasse verius reponeretur ex Suida ipso in priore loco, Γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Πυργοφόρου. Suid.: Δημήτηρ· ἡ γῆ, οἱονεὶ * Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Vide Codin. l. c. p. 601.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ * Πτερωτοῦ. Suid.: Ἑρμῆν· τοῦτον υἱὸν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίας, οἷον του νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως· ἐκ νοῦ γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται. Διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιουσιν, ὡς ταχύν. Οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. Καὶ Ὅμηρος· Ἔπεα πτερόεντα. Πάντων δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. Ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν στερρότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. ("Cf. Macrob. Saturn. i. 19., et Suid. v. Ἑρμῶν," Kuster.) Λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κέρδους αἴτιον ("hinc dictus est Κερδῷος, vide Suid. h. v." Kuster.), καὶ τῶν ἐμποριῶν ἐφορον, ("hinc etiam dictus est Ἐμπολαῖος, vide Suid. h. v." Kuster.) Ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσυπον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσιν ἀποφέροντας (Codin. l. c. p. 604., habet ἐπιφέροντας) βαλάντια, ὡς του χρυσοῦ συμβόλου ὄντος δυναστείας. Οἱ δὲ Ἕλληνες σιδηροφοροῦντας αὐτοὺς πλάττουσιν, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τῶν ἀνθρώπων.]

[Ἄγαλμα Εὐγνωμοσύνης. Codin. l. c. p. 605.: Τὸ ἄγαλμα τῆς Εὐγνωμοσύνης τῇ δεξιᾷ χειρὶ σκῆπτρον κατέχει, ὡς ἀγχίνου (sic) οὔσης της εὐγνωμοσύνης, τῇ δὲ ἀριστερᾷ βιβλίον, διὰ τὸ τὸν εὐγνώμονα δεῖσθαι ἀναμνήσεως, ἥτις διὰ βιβλίων γίνεται.]

[Ἄγαλμα Πριαποῦ. Codin. l. c.: Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πριάπου, τοῦ Ὥρου παρ' Αἰγυπτίοις καλουμένου, ἀνθρωπόμορφον ποιοῦσι, τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον κατέχον, ὥσανεὶ παρὰ τὸ φανῆναι τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν (Suid., ὥσανεὶ παρ' αὐτοῦ φανεῖσαν τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, vide Lambec.)· ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἐντεταμένον, ὅτι τὰ κρυπτὰ ἐν τῇ γῇ σπέρματα φανερὰ καθίστησιν. Ἔχει δὲ καὶ πτερὰ, κατὰ μέσον δὲ τῶν πτερῶν δισκοειδεῖς κύκλους· τὰ μὲν πτερὰ διὰ τὴν ταχύτητα τῆς κινήσεως, τοὺς δὲ κύκλους, διὰ τὴν τοῦ δίσκου περιφέρειαν, (hinc supplendus est Suid.) ταυτὸν γὰρ εἶναι τῷ ἡλίῳ αὐτὸν δοξάζουσιν. Suid.: Πρίαπος ἐκ τοῦ Διὸς ("imo ἐκ τοῦ Διονύσου, vide Etym. v. Ἀβαρνὶς," Kuster.) καὶ τῆς Ἀφροδίτης συνειλήφθη. Ἡ γὰρ Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μαγγανείᾳ τινὶ ἥψατο τῆς κοιλίας της Ἀφροδίτης, καὶ παρεσκεύασεν ἄμορφον καὶ αἰσχρὸν (Etym. l. c. ἄσχημον καὶ * βαθυαιδοῖον) τεχθῆναι τὸ βρέφος, καὶ * περισσόσαρκον. Ἡ δὲ μήτηρ ἐόρτιψεν αὐτὸ εἰς ὄρος· ποίμην δὲ αὐτὸ ἀνεθρέψατο. Εἶχε δὲ τὸ αἰδοῖον ἐπάνω εἰς τὴν πυγήν. Ἐκλήθη δὲ Πρίαπος κατὰ τὴν Ἰταλῶν γλῶσσαν, καὶ τιμᾶται παρὰ ποιμέσι· τὸ δὲ ἀφίδρυμα αὐτοῦ ἐστι παιδίον, μόριον ἔχον μέγα καὶ ἐντεταμένον. Vide Schol. ad Lucian. supra ad v. Ἑρμαφρόδιτος citatum, ubi pro εἰς ὄρος legitur εἰς λειμῶνας. Plura de deo Priapo habebis ad v. Πρίαπος. Ex Priapi hac mentione nobis in mentem venit vox ΦΑΛΛΟΣ, de qua quædam diximus supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxc. a.—xcii. a. Gregor. Naz. in Julian. Στηλιτ. α'. p. 42. ed. Eton. 1610.: Οὐδὲ γάρ ἐστιν εἰς ὅ,τι μεταθείημεν ἂν ἄλλο γελοιότερον τοὺς Φαλλοὺς, καὶ τοὺς Ἰθυφάλλους, καὶ τοὺς Απύγους, καὶ τοὺς Μελαμπύγους, καὶ τὸν Τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα, τὸν ἐκ πάντων μνηστήρων ἕνα θεὸν, καὶ ὄνομα λαβόντα τὴν ὕβριν, ὥσπερ ἡν ἄξιον· δεῖ γὰρ ἢ ἀσκεῖν παρ' ἐκείνοις εἰς πολλὰς ἕνα καὶ τὸν κράτιστον, ἢ ἐκ πολλῶν γίνεσθαι ἕνα καὶ αἴσχιστον: et Στηλιτ. β'. p. 104., Πάλιν ἀνδρόγυνος ὁ Διόνυσος, καὶ χορὸν (γρ. χορὸς) μεθυόντων ἐξηρτημένος, καὶ τὸ μέγα σε μυστήριον ὁ Φαλλὸς, καὶ * Προσύμνῳ τῷ καλῷ θεῷ παθαινόμενος. Nonnus (sive potius Maximus, indice L. C. Valck. ad Phalar. Epist. p. ix.) Συναγ. Ἱστορ. p. 139. ad priorem locum: Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν· φαλλὸς δὲ ἐστιν ἐκ δέρματος ῥουσίου (Suidæ δερμάτων ἐρυθρῶν) σχῆμα αἰδοίου ἀνδρὸς, καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον, (hinc sua sumsisse videtur Suid.) τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος· αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα ἐξητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πρόσυμνος (in Eudocia p. 412., ubi eadem narratio est, reperitur, * Πολύϋπνος, κατὰ δὲ ἄλλους * Πολύσυμνος, at in Schol. ad Lucian. de Dea Syria T. iii. p. 463. legitur * Πολύυμνος, sed corrupte; nam Schol. Nonnum totum exscripsit) παῖς οὕτω λεγόμενος, περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει (sicque Eudocia at Schol. ad Lucian. l. c. rectius forsan, παιδεραστήσῃ, de ει et η confusis vide nos supra n. 2. p. 211.) αὐτόν· ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τουτο (Eudoc. τούτῳ)· λέγει αὐτῷ ὁ Πρόσυμνος, ὅτι ἐν * Λέρνῃ (Eudoc. τῇ Λέρνῃ τῇ Ἅδου πηγῇ) ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν (sic Schol. ad Luc., at rectius Eudoc. εἰσηλθὼν) ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάττῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ (sicque Eudoc. et Schol. ad Luc. ubi M. du S., "corrupte, sic tamen etiam C.")· συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πρόσυμνος, καὶ ὁ μὲν Διόνυσος ὡς θεὸς οὐ τέθνηκεν (Eudoc. διεσώθη), ὁ δὲ Πρόσυμνος τέθνηκε (verba καὶ ὁ μὲν—ὁ δὲ Π. in Schol. ad Luc. desiderantur). Λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ τέθνηκε (sic Eudoc., at Schol. ad Luc. ὅτε—ἔθνησκε), πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ μνήμην αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου ἐπελέκησε, μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς αἰσχρᾶς καὶ παρανόμου ἡδονῆς, (Schol. ad Luc., πελεκήσας, C. πελεκίσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην του Πολυύμνου: Eudocia, Πελεκήσας καὶ καταχρήσας, κατεῖχεν ἀεὶ ὁ Διόνυσος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ παραμυθίαν, ὡς πάνυ ἡδέως μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς παρανόμου ἡδονῆς· καὶ τύπον σκήπτρου τοῦτο ἐπεφέρετο· οἱ δέ φασιν ὅτι εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον τοῦτο περιῆψε, καὶ οὕτω περιῄει.) Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ οὖν (δὲ, Schol. ad Luc.) εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ (οἱ Scholiastæ ad Luc. restituendum est) εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι, (Schol. ad Luc., εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι). Eudocia l. c.: Καὶ ἄλλως. Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου φαλλοὺς δερματινοὺς καὶ σχηματιζομένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· καὶ τινας τῶν φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν· ἄλλους δὲ καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν τὴν ἑαυτῶν * ἰθυτενῶς * περιεδέσμουν, μιμούμενοι αἰδοῖον ὄρθιον, οὓς καὶ ἰθυφάλλους ἐκάλουν· ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ * ΠΛΑΓΙΟΦΑΛΛΟΥΣ. Vocem πλαγιόφαλλος, qua caret Schneideri Lex., nusquam alibi legimus. Idem ibid.: Φαλλὸς δέ ἐστι, ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκυτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. Ἱστορεῖται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Πήγασος ὁ ἐκ τῶν Ἐλευθήρων (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα, ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. Ὡς δ' ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὴ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους· ἴσως καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ καὶ (τὰ) ἀφροδίσια. Πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτους ἐγέραιρον τὸν θεόν. Φαλλοὶ οὖν εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι· διὰ τοῦτο καὶ * φαλλητάρια καλοῦνται. Nec tius scriberetur *ΦΑΛΗΤΑΡΙΑ, a v. Φάλης. Diminutivum enim a v. φαλλὸς esset φαλλίον, φαλλαρίσιον,

vel φαλλάριον, nt a λίθος formatum est * λιθαρίδιον, λιθάριον: sic παῖς, παιδίον, * παιδαρίδιον, (quod usurpavit Nicetas Annal. v. 2., teste Schueidero in Lex.), παιδάριον. Regulæ de Prosodia apud Hermannum iu Gr. Gramm. p. 440.: Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α· ἱππάριον, * φελάριον. Ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς των Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον. Ubi pro corrupto φελάριον restitue * φυτάριον, ex Dracone Stratonic. de Metr. p. 56. 25., Κυνάριον τὸ α συνέσταλται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, οἷον ἱππάριον, φυτάριον, κυνάριον, λιθάριον, ξυλάριον, et p. 95. 20., Φυτάριον τὴν * προπαραλήγουσαν συστέλλει· τὰ γὰρ εἰς αριον ὑποκοριστικὰ συστέλλει τὸ α, οἷον κυνάριον, λιθάριον, φυτάριον. Φαλητάριον autem extat in Nonno Συναγ. Ἱστορ. p. 166.: Περὶ δὲ τοῦ φαλλοῦ ἤδη εἰρήκαμεν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ, ὅτι ἀκάθαρτόν τι ἦν αἰδοῖον ἔχον αἰσχρόν, ᾧ ὁμοιοῦσιν νῦν οἱ μίμοι δερμάτινον, ὁ καλοῦσι φαλητάριον· καὶ τοῦτο ἔχουσιν ἐν τοῖς Διονυσίοις, φοροῦντες ἐν παιγνίοις, καὶ ἑορτάζουσιν, ἐν ᾧ τότε ἐτέλουν ἐκεῖνοι. Jo. Lydus de Mens. p. 82., Ἐν ἀπορρήτῳ δὲ τῷ Διονύσῳ τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπόκρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς φύσιν κοινωνίαν· καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ παρελάμβανον οἱονεὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ ἔσοπτρον οἱονεὶ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν, σφαῖραν δὲ οἱονεὶ τὴν γῆν, ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησίν· "Γῇ μὲν τὸ σφαιρικὸν εἶδος·" διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς δέκα σφαίραις οὕτως καὶ αὐτῆς ψυχὰς ἐνεσπάρθαι φησί. Nonnus Συναγ. Ἱστορ. p. 172.: Τοῦ Ὀσιρίδος ἤτοι Διονύσου διασπασθέντος ὑπὸ Τυφῶνός φασιν, ὡς ἡ τούτου ἀδελφὴ ἡ Ἴσις, τὰ τούτου μέλη σὺν πόνῳ πολλῷ συλλέξασα, μόνον τὸ αἰδοῖον οὐχ εὗρε. Τούτου χάριν εἰκόνα τοῦ αἰδοίου ποιήσασα, προσκυνεῖσθαι ὑπὸ πάντων ἐκέλευσε· γίνεται οὖν παρ' Ἕλλησιν ἑορτὴ τοῦ φαλλοῦ, ἣν προσηγόρευσαν ΦΑΛΛΑΓΩΓΙΑ. Cf. Cornutus de Nat. Deor. c. xxx. p. 218. ed. Gale. Jul. Capitolin. p. 56. e., Vasaque eluto (Casaub. conjicit, *electro*, sed lege ex Palatino aliisque libris, probante Salmas., *e ludo*) auro, ebore, argento, citroque composita, atque etiam PHALLOVITROBOLI ex materia eadem. "Nescio quis primus hanc vocem Capitolino dedit. Ingenio suo ille, quisquis est, hanc acceptam retulit: nec enim sic habent veteres et meliores libri, in quibus, ut et in antique excusis legitur magno consensu, * PHANDOVITROBULI. Quam vocem quomodo explicem nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinquere, quam inepta vocabula comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt nec Latina, sed ex utroque composita, mera monstra potius quam voces, ut hie Phallovitrobelos finxere, pro veretris vitreis, si Diis placet, et poculis, quæ virile membrum figurarent. Sed ab illis requiro cur in eodem verbo duæ voces ejusdem significationis, phallos et belum, quarum illa pure Gr., hæc semibarbara? deinde quid faciat illud *vitro?* an quod ex vitro essent facta? atqui scribit hic Capitolinus hæc vasa ex ebore, auro, et argento fuisse. Præterea quibus rationibus moti vitreos priapos interpretabimur, quos hie phandovitrobulos vocat auctor, cum ne verbo quidem de hujusmodi vasis sentire se aperiat? Scio veteres circa istam libidinem etiam nimios fuisse; sed nihil tale significari puto. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravatæ." Salmas. "Phallovitrobolos, vel phallovitrobelos appellabat Commodus pocula, quæ obscœnitatem illam figura sua referebant, quam Græci φαλλὸν, Latini *belum* vocabant. Unde * MONOBELI[1] in Alagabalo (p. 104. 10.) Belum pro telo e Gr. βέλος posterior ætas usurpavit, etiam extra fœditates istas. Luithprandus Ticinensis L. ii., Versi terga ceu in fugam Hungari directis acriter belis plurimos sternunt. Si legas *phalloveretrobeli*, erunt synonyma tria ad majorem obscœnitatem a flagitiosissimis propudiis conjuncta. Juvat quod non e vitro calices hi fuerunt, sed ex auro, ebore, argento, citro: quauquam et ex istis aliter nominari possunt, ut pyxis dicitur, quæ est argentea." Casaub. Nostra quidem sententia vox Phallovitrobolus, vel Phallovitrobelus pariter barbara est, ac Phandovitrobulus, (quæ lectio in veteribus melioribusque libris, ut et in antique excusis

[1] Locus est hic:—'Idque diligenter curatum est, ut ex tota penitus urbe atque ex nauticis monobelos quærerent: sic eos appellabant, qui viriliores videbantur.' "Gr. esse vocem nullo modo dubitandum, non tamen ad Gr. formam composita est. Non enim a βέλος, μονόβελος, aut ὀξύβελος potest fieri, sed * μονοβελής, ut ὀξυβελής. Falluntur qui aliter putant. In Palatino scribitur, *Monobiles*, omnino pro *Monobelis*, parva transpositione, h. e. μονοβελεῖς. Sic igitur viriliores homines appellantur. Nam βέλος illud vocatur, quo homines viri sunt. *Telum* igitur et Latini id vocarunt. Justin. xxxviii. (1.): 'Sollicitatoque juvene ad colloquium cum ferrum occultatum inter fascias gereret, scrutatori ab Ariarathe regio more misso, curiosius imum ventrem pertractanti, ait, caveret ne alind telum inveniret, quam quæreret: atque ita risu protectis insidiis, evocatum ab amicis, velut ad secretum sermonem, inspectante utroque exercitu, interfecit.' (Adde Martial. ii. Epigr. 79., et Auct. Priap. Carm. 8. Simili metaphora Catullus Carm. lxviii. *siculam* dicit, Propert. i. 3. et iii. 19. *arma*, Cæcilius Hymnide, Nihil agit in amore inermus. Vide Bern. ad Justini locum.) *Monobelis* autem, non *onobelis*, (quod malebat Lipsius). Nam per excellentiam μονοβελεῖς appellati, ut in veteri Epigr. * μονοστόρθυγξ Πρίαπος ab eadem ratione: στόρθυγξ enim est telum aut teli acumen, et quicquid in acutum desinit. Μονοβελὴς igitur et μονοστόρθυγξ idem." Salmas. Respexit ad Zonæ Epigr. in Brunckii Anal. T. ii. p. 80., * Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ * ἀρτίχνουν τόδε μῆλον, Καὶ ῥυτιδόφλοιον σύκον ἐπομφάλιον, Πορφύρεόν τε βότρυν * μεθυπίδακα, πυκνοῤῥῶγα, Καὶ κάρυον χλωρῆς (sic Suid. in v. Ἀντίδορον, et sic plane legitur in Cod. Vat. atque hinc Brunck. χλωρῆς sumsit pro vulgato λεπτῆς, notante Jacobs.) * ἀρτίδορον λεπίδος Ἀγροιώτη τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, * δενδριακὴν θυσίην. "Ἀρτίδορον esset Recens excoriatum, sed in Plaund. et apud omnes alios ἀντίδορον legitur. Quam vim præpositio in hac compositione habere possit, non video: an fuit ἀμφίδορον? Jacobs. "Ἀντίδορον, Suidæ τὸ τοῦ δέρματος δέρμα, afferenti hunc ex Epigr. "pentametrou, Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος. Interpretantur cuticulam tergori seu pelli oppositam et subjectam. Sonat "tamen potius δέρματος loco intectum χλωρᾷ λεπίδι." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 193., Ἀντίδορον· τὸ τοῦ δόρατος δέρμα. "Suidas, Τοῦ δέρματος δέρμα. Sic lege apud Nostrum, aut δέρατος. Vide VV. DD. ad Epigr. Zonæ, cujus versum Suidas habet. Sed fateor, me ejus sententiam non assequi posse, nisi quid obscœni insit." Tittmann. Ceterum "μονοστόρθυγξ ad Priapi veretrum referri non potest. Inepta est Brodæi explicatio. Μονοστόρθυγξ est μονόξυλος, Ex uno stipite dolatus. Quis Horatii Priapum ignorat e ficulno trunco factum?" Brunck. "In Vat. Cod. superscriptum * μονόποδι, et in marg.: Ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱστάμενος· στόρθυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον, καὶ ὁ τῆς συὸς ὀδούς. Λυκόφρων· Στόρθυγξ δέδουπε, τὸν κτανόντ' ἠμύνατο, [v. 492., Στόρθυγξ δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.] Recte Schol. explicuisse v. στόρθυγξ, apparet ex versu Sophoclis apud Æl. H. A. vii. 39. cerva attollens κερασφόρους στόρθυγγας εἶρπεν ἔκηλος. De Priapo bene peculiato locum interpretatur Salmas. ad Scr. H. A. T. i. p. 813., qui Huetium in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse * ὀνοστόρθυγγι· nam Priapum partis obscœnæ magnitudine cum asino certare." Jacobs. Cf. Noster in v. Στόρθυγξ. Recte omnino Salmasius *monobelis* pro *monobelos* scripsisse videtur. Pindari Pyth. v. 56., * ΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ φυτὸν, ubi Schol. Μονόδροπον τὸ * μονόβολον ἢ μονόξυλόν φησι, παρὰ τὸ μόνον αὐτὸν εἰλῆφθαι, δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν. "Schol. Pind. Pyth. v. 56. erklart damit μονόδρομπος [μονόδροπος], s. v. a. μονόξυλος. Doch steht μονόβελος in den Ausgaben." Schneider. Lex. At Μονόβελος esse vocem nihili, supra docuit Salmas., cum vocabula a βέλος formata in ης desinant, ut ὀξυβελής. "Μονόβολον, τὸ, [imo Μονόβολος, ὁ, ἡ,] Unum truncum habens, ex μόνος et βόλος," Lex. Hederic. Adverbium * μονοβόλως legitur in Epiphanii Hær. lxi. 3. p. 508. ed. 1622., cujus loci notitiam doctissimo debemus Routhio, qui eum ad Hederici marg. citavit: Ἔοικε δὲ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία νηί· ναῦς δὲ οὐκ ἀπὸ ἑνὸς ξύλου ἁρμόζεται, ἀλλ' ἐκ διαφόρων, καὶ τὴν μὲν τρόπιν ἀπὸ ἑνὸς ξύλου κέκτηται, ἀλλ' οὐ μονοβόλως· τὰς δὲ ἀγκύρας ἑτέρων, περιτόνεα (leg. περιτόναιά) τε καὶ σανίδας, καὶ τὰ * ἐγκυλίσματα (Dionys. Petav. conjicit χελύσματά) τε, καὶ μέρη πρύμνης, καὶ τοίχων, καὶ ζυγωμάτων, ἱστίων τε, καὶ πηδαλίων, δικνῶν (sic, an typothetæ culpa pro δίκων?) τε καὶ αὐχενίων, οἰάκων τε, καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ἐκ διαφόρων ξύλων ἔχει τὴν συναγωγήν. Ἑκάστη δὲ τούτων τῶν Αἱρέσεων μονόξυλός τις οὖσα, τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας οὐχ ὑποφαίνει. Μονοβόλως hic a Dionys. Petavio versum est, Uno ac simplici modo. Id satis intelligimus. Sed vocem μονόβολος pro Unum truncum habens, ex μόνος et βόλος, ut in Lex. Hederic. expouitur, haud parum intelligimus. Βόλος enim pro Truncus nusquam occurrit. Atqui, secundum Schol. ad Pindari locum, μονόβολος (in ed. Heyn. μονόβελος) idem est ac μονόδροπος, et μονόξυλος, Ex una arbore factus. Id quidem concedimus; sed ex βόλος, Truncus, factam esse vocem hanc pernegamus. Μονόβολος, quod est a μόνος et βάλλω, Pono, Immitto, Condo, Ædifico, generatim exponi possit Ex una eademque materie factus, sed in Schol. ad Pindari loc. speciatim usurpatur de statua ex una arbore sculpta.

reperitur), non solum propter graves rationes a Salmasio allatas, sed etiam propterea quod Commodus *vitrophallobelus* dicere deberet, Græcæ linguæ ratione sic postulante. In verbis enim compositis ea pars, quæ notat materiem, ex qua res fiat, Græce semper præfigitur; at in composito verbo Phallovitrobelus, medium tenet locum inter duas ejusdem significationis voces, nempe Phallos et Belum, quod ingens est monstrum. Num igitur reponendum est Phalloveretrobeli? Hæc certe lectio nobis magis arrideret, si aliquot in promtu essent exempla verborum ex duabus ejusdem significationis vocibus compositorum, quarum una pure Græca, ut Φαλλὸς, altera autem pure Latina, ut *Veretrum.* Nam *Monobelus*, quod Casaub. affert, nihil moramur, cum melius, ut luculenter docuit Salmas., scriberetur *Monobelis*,[1] pro μονοβελεῖς. "Non sine exemplo autem insaniam hanc insanivit Commodus. Plin. xxxiii. (præf. s. 2.):—'Auxere et artem vitiorum irritamenta. In poculis libidines cælare juvit, ac per obscœnitates bibere.' Juven. (ii. 95.), Vitreo bibit ille Priapo, (ut similis formæ panis Martiali xiv. 69.

A Priapus siligineus dicitur: vide Rupert. ad hunc locum.) Vetus Schol. explicat, In vitreum penem, quos appellant * DRILLOPOTAS, ubi fortasse scribendum, * PHALLOPOTAS, aut Veretrillopotas." Casaub. "Perperam vir doctiss. reponit Phallopotas, aut Veretrillopotas. Drillopotas enim verum est. * ΔΡΙΛΛΗ enim est Verpa, vel Pars illa, qua viri sunt. Unde * ΔΡΙΛΛΟΣ, Verpus. Glossæ: Δρίλλος· Verpus. Vulgo, Varus: perperam. Aliæ Glossæ: Verpus, Δρίλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος. Melius autem per unicum λ scribitur, quod ostendit vetus Epigramma Gr., hujus vocis ignoratione male hodie viris doctissimis intellectum, Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τοπρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι, Νῦν δὲ τὸ δρῖ μὲν ἔχει, λὸς δὲ τὸ μῦς γέγονεν: hoc est δρῖλος est factus, cum prius esset δριμύς. Nam doctissimus commentator, qui γρύλλος exponit, nugas agit. Δρίλος igitur est Verpus, et δρίλη, Verpa, unde δριλλοπόται." Salmas. Epigramma illud, quod Lucillii est, legitur in Brunckii

B Anal. T. ii. n. 8. p. 318. "Hieronymus, qui olim δριμὺς, severus et morosus, videri volebat, repente

1 * "MONOBOLON, Ludus quo cursu se exercebant et certabant." Gesner. Thes. L. L. "Meminit Imperator Justinian. in L. Victum 1. Cod. de Aleatoribus: Duntaxat autem ludere liceat Μονόβολον. Iterum in L. Alearum 3. ibid.: Deinceps vero ordinet quinque ludos, Monobolon etc. Photius in Nomocanone c. xxix., Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, ubi Balsamon in Scholiis, Γίνωσκε δὲ, ὅτι μονόβολον λέγεται ὁ δρόμος." Jo. Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1024. a. Cf. Idem et Du-Cang. in Gloss. Gr., item Bulenger. de Ludis Veterum c. xxvi. p. 29. Vox hæc Suiceri Thesauro addenda est. "Θαυματοποιοὶ dicebantur * ΚΟΝΤΟΠΑΙΚΤΑΙ. De his ænigma hoc vetus inter nostra nondum edita Epigrammata (in Brunckii Anal. T. iii. p. 332. Anthol. T. iii. p. 111.), quod Juliano Apostatæ tribuit liber Regiæ Bibliothecæ, cum hoc lemmate, Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς κοντοπαίκτην: Ἔστιν τι δένδρον τῶν ανακτόρων μέσον, Οὗ ῥίζα καὶ ζῇ, καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα· Μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως, Καὶ καρπὸν αὔξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν. Huic ænigmati interpretationis vicem subjicienda sunt verba Chrysostomi: Τί ἄν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρων, οἳ κόντον ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐῤῥιζωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις, παρασκευάζουσι δὲ τὸ μέτωπον μόνον δεσμοῦ παντὸς ἀσφαλέστερον; Radix homo est qui conto subest, quæ vivit et loquitur. Fructus pueruli sunt in summo lusitantes et luctantes, qui pariter cum radice loquuntur et vivunt. Intra unius horæ spatium arbor illa erigitur, ac radicitus eruitur, post finem scilicet ludicri, deposito conto et abjecto. Qui aliam hujus ænigmatis interpretationem quærit, frustra est. Quod autem eam arborem in mediis ædibus esse tradit τῶν ἀνακτόρων, hoc quidem recte procedit. Reliquæ arbores, quæ veræ sunt, in mediis campis nascuntur, hæc intra ædes ipsas erigitur. Quia sane hæc θαυματοποιΐα sub tecto fiebat in publicis aut privatis aliquorum ædibus. ['Hæc vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tempora erigitur. Tale quid Julianum in mente habuisse, nullus dubito. Jam vide, an τὰ ἀνάκτορα aures esse possint, quasi sancti capitis recessus, in quibus optima quæque deponuntur.' Jacobs. Animadvv. ad Anthol. T. x. p. 190.] Κοντοπαίκτου meminit Diomedes Grammaticus Scholiis in Dionys. Thracem, vetustissimum Grammat., qui inter exempla ματαιοτεχνίας recenset κοντοπαίκτην cum aliis θαυματοποιοῖς. [Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. ii. p. 652., Ματαιοτεχνία δὲ ἡ * σχοινοβατικὴ, ἤγουν ὁ ἐν τῇ σχοίνῳ περίπατος, καὶ ὥσπερ ὁ κοντοπαίκτης.] Mentio etiam κοντοπαίκτου apud Balsamon. ad Concil. vi. Alius erat * ΚΟΝΤΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ, vel * ΚΟΝΔΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ. * ΚΟΝΤΑΞ, vel * ΚΟΝΔΑΞ genus erat jaculationis. Photius in Nomocanone, Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, καὶ * ΚΟΝΤΟΜΟΝΟΒΟΛΟΝ καὶ * κυνταυὸν κόντακα ἄνευ πορπης. *Quintanæ* ludum etiam hodieque vocamus. Cujus mentio fit in Cod. Μονόβολον, Simplex saltus: κοντομονόβολον, Saltus cum conto. Rufinus in Epigr. quodam nondum edito (Brunckii Anal. T. ii. p. 391.) κόνδακα παίζειν dixit pro κόντακα: Τῇ * κυανοβλεφάρῳ παίζειν κόνδακα Φιλίππῃ Ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελᾶν ἐπόουν, Δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὔριον ἄλλα βαλῶ σοι, Ἢ πλέον, ἢε πάλιν οὐδεκ' ἐπιστάμενος. Jaculationem esse ostendit. ΚΥΝΔΑΛΙΣΜΟΝ veteres Græci lusum huic similem vocarunt, et ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΚΤΑΣ qui eo luderent, vel ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΣΤΑΣ, ut habet Hesych. [Κυνδάλη· παιδιά τις, καὶ οἱ μὲν ὑπομνηματισταὶ, Κυνδάλας τὰς σκυτάλας (Cod. Ven. teste Schowio, κυτάλας) ἀπέδοσαν, οἱ δὲ τὰ γεωμετρούμενα σχήματα, κακῶς. Κυνδαλισμοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς πασσάλους, καὶ Κυνδαλοπαίστην τὸν * πασσαλιστήν. Ubi Jo. Meurs. de Lud. Gr. et Is. Voss., probante, ut videtur, Albertio, corrigunt Κυνδαλοπαίστην. Sed utraque forma satis proba est. Anton. Lib. Metam. c. xxi., Ἀρτέμιδος ἐγένετο * συμπαίκτρια καὶ συνήθης. 'Ut a συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτωρ, συμπαίκτρια cur non æque bene dicatur, causam nullam dices.' Muncker. 'Eandem scribendi rationem servat c. xxix. et xxxii., obnitente Berkelio, qui συμπαίστριαν ubique legendum contendit, quia est multo usitatius, uti ex Aristoph. aliisque ostendit. Vix tanti est, ut his immoremur, propterea quod, etsi minus esset usitatum, sufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis sibi constat auctor. Sed utrumque æque est analogicum, utrumque optimis scriptoribus adhibitum. Ab Antoniniana voce non differt, quam ad Theocr. Id. vi. 18. exhibet Schol., Τον ὅμοιον * παίκτορα, pro quo mavult docta, credo J. Scaligeri, manus, * ὁμοπαίκτορα." Verheyk. Vide nos infra in v. Παῖσαι et Παῖξαι.] Ludicrum illud explicat J. Poll. ix. c. 7. ΚΥΝΔΑΛΗ, vel ΚΙΝΔΑΛΗ Dorice palus dicebatur. Ludus igitur erat palum eminus jaculando ita adtemperare missum, ut summo capite rectus in terra humectata ac mollita sisteret, eumque sic depactum alio subinde misso palo evertere. In quo certamine vincebat, ut par est, qui palum suum rectius defixerat, et citius defixum everterat, paucioribus missis paxillis, vel unius paucioribus jactibus. Nec enim licuit semper primo jactu optatum finem consequi. Et fortasse hic est κόνταξ ἄνευ πόρπης. Nam κόνταξ est parvus contus, qui, cum sine ferro est, pali instar habet. Inde et ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, Scapus chartarum, vel volumen ad instar baculi." Salmas. Exerc. Plin. p. 726. "Κόντακα et κόνδακα nihil differre Salmas. contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apographi sui hæc notaret: 'Fort. κόντακα, κόνταξ est κόνταξ (sic), genus lusus, unde κοντοπαίκτης.' Κόνταξ a κόντος derivandum, fortasse verum est. [Imo nihil certius. Deminutivorum in αξ satis superque dederunt Bast. ad Gregor. Cor. p. 240. et E. H. Barker. Epist. Crit. ad G. H. Schæf. in Class. Journ. N. xxiv. p. 399. Adde ex Schneideri Lex. v. Πόρπαξ: Ὑσσὸς, * ὕσσαξ, et * πύνδος, πύνδαξ. Vide nos supra p. ccclviii. not. 2. ubi pro ποῖος corrige ποιός. "Dorioni placet tenerum orphum ὀρφακίνην dici, quæ vox non fit ab ὀρφὸς, sed ab * ὄρφαξ, Orphus grandiusculus, ut apud Dioscor. νεόσσαξ, vel νόσσαξ, et πλούταξ, * μώμαξ, alia.' Casaub. ad Athen. vii. p. 315. b. Μώμαξ frustra quæsivimus in Lexicographis veteribus. An Casaub. scripsit μύρμαξ pro μύρμαξ? Etym. M. p. 534. 31., Ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ, καὶ νέος νέαξ, καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος κόχλαξ.] Ludit Rufinus in ambigua significatione vocis κόνταξ, quæ πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex Aristoph. Eccles. v. 1019., Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου, cum quo cf. facetum locum in Eqq. v. 374. sq. Quod autem in allegoria persistens noster, Δώδεκά σοι βέβληκα ait, aliud dicit, aliud significat, Duodecies tibi palum defixi, et cras toties fixam, vel etiam sæpius, quæ amantis sunt, qui se duodecim numeros sustinuisse gloriatur, Ovid. iii. Amor. vii. 26." Jacobs. Animadvv. in Anthol. T. x. p. 157. "Contomonobolum, Leg. 1. de Aleatoribus et Leg. 3. est πήδημα, ut vult Balsamon. Existimem eos conto innixos fossas, aut rivos transiliisse, quod hodieque fit. Ibidem * HIPPICE est lusus equestris. Eadem Lege 3. permittitur Quintanus Contax sine fibula, χωρὶς τῆς πόρπης. Balsamon ad tit. 13. Nomocanonis, ait fuisse jaculationem ἄνευ περόνης, ἤτοι σιδήρου, Sine fibula, ferro, vel cuspide, dictam a Quinto quodam [illegible] Habemus hodie in Gallia ejusmodi ludos, qui fiunt vel decursione navigiorum in fluviis cum lancea, et conto, ita ut scopus aliquis percutiatur, ubi percutientes sæpe in fluvium devolvuntur. Dicitur *Courir la Quintaine.* Aut ut in Italia equites decurrentes, hasta inermi et pura stipitem armatum feriunt, quem Itali vocant *Il Faquino.* Meminit hujus ludi Rob. Monachus Hist. Hierosolymitan. L. v. Terræ infixis sudibus scuta apponuntur, quibus in crastinum quintanæ ludus scilicet equestris exerceretur. Igitur ad sudes humi fixas scuta suspendebantur, ut discerent equites adversis hastis cum hoste concurrere, et clypeos hostium ferire, vel trajicere. Sumtum id a militibus, qui Romæ in Campo Martio ad palum exercebantur, de quibus Juven., Quis nescit palaria campi? Quid sit contopæctes, Synod. vi. in Trullo Can. 51. ignoratur. Eadem L. 3. mentio fit * Περιχύτης, quam Balsamon tit. 13. c. 29. Nomocan. interpretatur πάλην. Perichyte est lucta, vel quia ipsi luctantes circum seipsos funduntur, vel quia se in terram fundunt et sternunt, vel quia se manibus et brachiis circumfundunt, vel quia oleo inuncti in arena se versant, ne membra lubrica sint. Statius (Theb. vi. 847.), Postquam oleo gavisa cutis, procedit uterque Procul in medium, atque hausta versatur arena." J. C. Bulenger. de Lud. Vet. c. xxxix. p. 35.

δρῖλος factus est, et illius pristinæ conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qua ratione Lucillius noster Hieronymum appellat δρῖλον, eadem Catullus Pisonem salacissimum *verpum Priapum* vocavit Carm. xlvii. 3. In nota Ms. Casauboni nomini Ἱερώνυμος appictum ἐπώνυμος: quod si cum metro ita conciliaveris, ut scribas, τοπρόσθεν ἐπώνυμος εἶναι, arguta existet lectio, auctore suo minime indigna. Tum hominis nomen erat Drimys, qui etiam mores δριμεῖς simulabat. Elegantem usum vocabuli ἐπώνυμος, quo hominem sui nominis significat, illustravit Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. T. ii. p. 553., et Abresch. in Lectt. Aristæn. p. 70. In Vat. Cod. ἱερώνιμος et γέγονεν legitur." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 443.] "Δρῖλος, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. "At ΔΡΙΑΑΚΕΣ Eleis sunt βδέλλαι, Hirudines, teste "Hesych." H. St. Thes. Ind. [Forte ad Lucillii Epigr. respexit. De Verpa autem et Verpo vide quæ scripsit Gesner. Thes. L. L.]

[Ἄγαλμα Διός. Suidas: Ζεύς· τούτου τὸ ἄγαλμα ἱστοροῦσι καθήμενον, γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα· κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμῳ σκῆπτρον, τῇ δεξιᾷ δὲ ἀετὸν προτεῖνον. Καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται, τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερὸς τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κοσμου· μέρεσι. Τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, διότι τοῖς χαμαιζήλοις ὁ θεὸς ἄγνωστος· τὸ δὲ τῇ λαιᾷ σκῆπτρον κατέχειν, σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν· τὸ δὲ ἑτέρᾳ ἀετὸν, δῆλοι, ὡς τῶν * ἀεροφόρων πνευμάτων κρατεῖ, ὡς ὁ ἀετὸς μεταρσίων ὀρνέων. "Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codin. l. c. p. 14 (=604.), unde apparet, et Suidam, et Codinum, qui Suida longe recentior est, ex eodem auctore sua descripsisse. Apud Codin. (pro ἱστοροῦσι) rectius legitur πλάττουσι, et post ὀρνέων hæc addita leguntur, quæ in Suida desiderantur: Ἀλλὰ καὶ πλάττουσιν αὐτὸν τρία μῆλα ἐν τῇ χειρὶ βαστάζειν· διὰ δὲ τῶν τριῶν μήλων δηλοῖ τρία κλίματα κατέχειν τὴν πᾶσαν διακόσμησιν. Sic enim locum hunc Lambecius ex Mss. restituit." Kuster. "Hæc sane adjectitia sunt; nam non conveniunt cum toto hoc capite. Ecce aquila occupata est dextra; sinistra sceptro: qua ergo teneat bæc poma? Credo, aliquis Euclio Plautinus, ut coco isti, adfinget tertiam. Ἀῆροι λήρων. At in gremio, inquies; verum cur hæc potius in inscriptione capitis, quam aut aquila, aut sceptrum? Omnino abolenda, et delenda censeo. Confirmat censuram meam Suidas, apud quem quum omnia hæc totidem verbis legantur, postrema ista non reperiuntur. Ergo et illa inducenda. Convenirent autem melius Herculi, quem eo modo fingebant. Suidas alibi: (totum hunc articulum descripsit Suid. ex Jo. Antiocheno, vel potius Collectaneis Constantini Porphyrog. a Vales. editis, eadem quoque αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Cedrenum p. 18., notante Kusterò): Ἡρακλῆς· Ἀλκμήνης υἱός. Τοῦτον φιλόσοφον ἱστοροῦσι, καὶ γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα, καὶ ῥόπαλον φέροντα, καὶ γ' μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον (apud Jo. Antioch. et Cedrenum ita legitur, Ἅπερ τρία μῆλα ἀφελέσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι, νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον) τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν, διὰ τοῦ ῥοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἀφελέσθαι ἐμυθολόγησαν, ἔχοντα περιβόλαιον τὸ φρόνημα, ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτω φονεῦσας τῷ ῥοπάλῳ τὸν δράκοντα τῆς ἐπιθυμίας, ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅ ἐστι τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργιζεσθαι, καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, καὶ τὸ μὴ * φιληδονεῖν· διὰ γὰρ τοῦ ῥοπάλου τῆς καρτερικῆς ψυχῆς, καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν ἰὸν τῆς φαύλης ἐπιθυμίας (apud Jo. Antioch. legitur τὸν υἱὸν, quod corruptum esse existimat Kuster., Cedrenus vero habet, τὸν γήϊον τῆς φαύλης ἐπιθυμίας ἀγῶνα), φιλοσοφήσας ἄχρι θανάτου. Et fortasse hic exciderit narratio de statua Herculis." Meursius in Codin. l. c. "Simili prorsus modo simulacrum Jovis describitur et exponitur a Porphyrio apud Euseb. de Præp. Evang. iii. 9., cujus verba hic describere operæ pretium visum fuit: Κάθηται δὲ, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνιττόμενος. Γυμνὰ δὲ ἔχει τὰ ἄνω, ὅτι φανερὸς ἐν τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις του κόσμου μέρεσίν ἐστι· σκέπεται δὲ αὐτῷ τὰ πρόσθια, ὅτι ἀφανὴς τοῖς κάτω κεκρυμμένοις. Ἔχει δὲ τῇ μὲν λαιᾷ τὸ σκῆπτρον, καθ' ὃ μάλιστα τῶν του σώματος μερῶν τὸ ἡγεμονικώτατόν τε καὶ * νοερώτατον ὑποκουρεῖ σπλάγχνον ἡ καρδία. Βασιλεὺς γὰρ τοῦ κόσμου ὁ δημιουργὸς νους. Προτείνει δὲ τῇ δεξιᾷ ἢ αἰετὸν, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀεροπόρων θεῶν, ὡς τῶν μεταρσίων ὀρνέων ὁ ἀετὸς, ἢ νίκην, ὅτι νενίκηκεν αὐτὸς πάντα. Hic rectius legitur ἀεροπόρων, i. e. Quæ per aerem gradiuntur vel volant, uti naves dicuntur ποντοπόροι, quia per mare quasi gradiuntur. Ἀεροφόρων tamen etiam legitur apud Cedrenum." Kuster.]

[Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος. Codinus l. c. p. 601.: Κιθάραν ἐπὶ χειρῶν πλάττουσι τοῦ Ἀπόλλωνος οἱονεὶ τὸν ἥλιον τοῦ παντὸς ἁρμονίαν· κιρνάμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἄστρασι, καὶ τίκτει καὶ ζωογονεῖ.]

[Ἄγαλμα Ἥρας. Suid.: Ἥρα· ὁ ἀὴρ, καὶ ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, τὸ εἴδωλον αὐτῆς * ἀντιβαστάζει ψαλίδα χαλκὴν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κειρούσης ψαλίδος τὰς τρίχας, καὶ καθαρὸν ἀποδεικνυούσης τὸ σῶμα. Cf. Codin. l. c., ubi est, Ποιοῦσι τῆς Ἥρας τὸ ἄγαλμα βαστάζειν ψαλίδα χαλκῆν, et ἄνω ante κειρούσης legitur. Jo. Lydus de Mens. p. 66., Τὴν Ἥραν ἔνιοι τῶν φυσικῶν τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιοῦσι, τὸν δὲ Δία τὸ πῦρ, μίξει δὲ ὑγρότητος τίκτεσθαι τοὺς καρποὺς, ἀλλὰ καὶ σελήνην αὐτὴν θεολογοῦσιν, οἷα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας τεταγμένην, καὶ τὸν Ἄρεα ἐξ αὐτῆς τεχθῆναι λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς * συνθλίψεσι τῶν νεφελῶν τὸ ἀέριον καὶ δραστικὸν πῦρ· καὶ * ταῶνα τὸν ὄρνιθα τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἥρας οἱ φυσικοὶ διδόασιν, οἱονεὶ τὸν ἀστερωπὸν ἀέρα, ἤτοι οὐρανόν.]

[Ἄγαλμα Ἀφροδίτης. Suid.: Ἀφροδίτη· ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον, ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι, εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ * ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι κτένα φέρουσαν ("scribendum potius est φέροντι, ut referatur ad ἀγάλματι, Codinus habet, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι," Kuster. verba κτένα φέρουσαν Meursius ad sequens πλάττουσι referenda censet, sed Kusteri conjecturæ favet Codinus,), καὶ γένειον ἔχουσαν (supple ex Codino, πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχουσαν), διότι καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. Ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα· τὰ δὲ κάτω, θήλειαν. Πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι. "Honeste ὄργανα, pro eo, quo sumus. Epiphanius Κατὰ Οὐαλησίον: Οἶμαι καὶ τὸ εὐνοῦχον καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ εὐνοεῖν δύνασθαι ἀφαιρουμένων τῶν μελῶν, καὶ τῶν ὀργάνων ἀφῃρημένοις. Petronius, Illud unum memento non me, sed instrumenta peccasse." Meursius. Plene diceretur, Τὰ γεννητικὰ ὄργανα, ut dixit Jo. Lydus de Mens. p. 82.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. Suid.: Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κράτει, διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον· ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. Καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης. Φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. Καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ. Hæc totidem verbis extant apud Codin. l. c. Cf. Lydus de Mens. p. 45., et 84. ubi, Μικρὰς *Ἀθήνας ἐκάλουν τὴν Φιλαδέλφειαν διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἱερὰ τῶν εἰδώλων. Idem p. 66.: Οἱ μὲν Ἀθηνᾶν τὴν ψυχὴν εἶπον, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρεῖς εἶναι τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· οἱ δὲ Ἀθηνᾶν τὸν ἀέρα, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρισὶ μεταβολαῖς ἀλλοιοῦσθαι τὸν ἀέρα, εἰς ἔαρ δῆλον, θέρος τε, καὶ χειμῶνα, Γλαυκῶπιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ὄψιν * ἐγγλαυκον εἶναι. Περσέα δὲ τὸν ἥλιον καὶ Γοργόνα τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ τάχους οἷον εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ἀέρος ὁ ἥλιος ἀποτρέχων ἀποτέμνει τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, οἱονεὶ τῆς προνοίας, τὴν ἅρπην, ἀντὶ τῆς ὀξύτητος, λαβών· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἡμέραν. Zonaras p. 60.: Ἀθηνᾶ· ὁ ἀὴρ καὶ ἡ φρόνησις. Eustath. ad Il. A. p.

83. 31.: *Ἀλληγορικῶς δὲ, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλὰ συνελεῖν, Ἀθήνη ἡ φρόνησις, ἡ κατὰ στέρησιν καὶ αὐτὴ τῆς θηλῆς διὰ τὸ τέλειον, ἡ παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, ἀθρήνη τὶς οὖσα, ὡς τῶν μελλόντων καὶ δεόντων * προβλεπτική· ἐκ Διὸς δὲ, διότι ἐκ τοῦ νοός· Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς· ἐκ κεφαλῆς δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ λογιστικὸν, οὗ προβολὴ ἡ φρόνησις. Ἥφαιστος δὲ αὐτὴν ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, τὸ καὶ φωσφοροῦν καὶ ἐκκαῖον καὶ * ἀνωφορούμενον· καὶ ἡ φρόνησις δὲ, φωσφόρος τέ ἐστι, καὶ τὸ δραστήριον, πρηστήριον οἷον ἔχει, καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ, ἀλλὰ ὑπερῆρται καὶ ἄνω φέρεται. Συνσκροτεῖται (lege cum Polito post Froben., συγκροτεῖται) δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιθέτων ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸ νοεῖσθαι φρόνησις κ. τ. λ.: et p. 123. 17., Ἀθηνᾶν δὲ, τὸ αἰθέριον πῦρ, διὰ τὸ τῆς χροιᾶς φασιν ἄνθος οὕτως ὀνομαζομένην: et p. 124. 13., Ἰστέον δὲ ὅτι αἰθέρος, ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, νοηθείσης τῆς Ἀθηνᾶς, * προσεθώρησάν τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα· κορυφῆς μὲν αὐτὴν ἐκγενέσθαι Διὸς, διὰ τὸ δοκεῖν, αἰθέρα τὸν ὑψηλότατον εἶναι ἀέρα, παρθένον δὲ διατελεῖν, διὰ τὸ ἁγνὸν τοῦ τοιούτου ἀέρος, Γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοῦ στοιχείου * ἔγγλαυκον, καὶ φωσφόρον, διὰ τὸ διαφανές.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Κιδαρίας. Pausan. viii. 15.: Παρὰ δὲ τῆς Ἐλευσινίας τὸ ἱερὸν πεποίηται * Πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι. Ἄγοντες δὲ παρὰ ἔτος, ἥντινα τελετὴν μείζονα ὀνομάζουσι, τοὺς λίθους τούτους τηνικαῦτα ἀνοίγουσι, λαβόντες γράμματα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα ἐς τὴν τελετὴν, καὶ ἀναγνόντες ἐπήκοον (lege cum Facio, ἐς ἐπήκοον) τῶν μυστῶν, κατέθεντο ἐν νυκτὶ αὐθις τῇ αὐτῇ. Φενεατῶν δὲ οἶδα τοὺς πολλοὺς καὶ ὀμνύνταις ὑπὲρ μεγίστων τῷ Πετρώματι· καὶ ἐπίθημα ἐπ' αὐτῷ περιφερές ἐστιν, ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσωπον Κιδαρίας. Τοῦτο ὁ ἱερεὺς περιθέμενος τὸ πρόσωπον ἐν τῇ μείζονι καλουμένῃ τελετῇ, ῥάβδοις κατὰ λόγον δή τινα τοὺς ἐπιχθονίους παίει. " Kuhn. recte monuit, emendandum esse τοὺς ὑποχθονίους, Inferos, qui ejus filiam Proserpinam detinebant. Ὑποχθονίους cum Plutonem et Proserpinam, tum manes et umbras denotare, D'Orville docet ad Charit. p. 265. et 492. ed. Lips." Facius.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Λουσίας. Pausan. viii. 25.: Τῇ θεῷ (Δήμητρι) δὲ Ἐρινὺς γέγονεν ἐπίκλησις· πλανωμένη γὰρ τῇ Δήμητρι, ἡνίκα τὴν παῖδα ἐζήτει, λέγουσιν ἕπεσθαί οἱ τὸν Ποσειδῶνα ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβάλλουσαν ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς * Ὀγκείου· Ποσειδῶν δὲ συνίησιν ἀπατώμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρι, ἄρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθείς· τὸ μὲν δὴ παραυτίκα τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐθελῆσαί φασιν αὐτὴν λούσασθαι. Ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ γεγόνασι, τοῦ μηνίματος εἵνεκα Ἐρινὺς, ὅτι τῷ ὑνῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐρινύειν οἱ Ἀρκάδες (cf. Etym M. p. 374. 1.), Λουσία δὲ ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι. Τὰ δὲ ἀγάλματά ἐστι τὰ ναοῦ ξύλου, πρόσωπα δὲ [illegible] καὶ χεῖρες ἄκραι καὶ πόδες εἰσὶ Παρίου λίθου· τὸ [illegible] τῆς Ἐρινύος, τήν τε κίστην καλουμένην (cf. Cl. Alex. Admonit. ad Gent. p. 14. A.) ἔχει, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾷδα· μέγεθος δὲ εἰκάζομεν ἑννέα εἶναι ποδῶν αὐτήν· ἡ Λουσία δὲ ποδῶν ἓξ ἐφαίνετο εἶναι. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἄγαλμα [illegible] νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Προσύμνης. Pausan. ii. 37.: Ἀπὸ δὴ τοῦ ὄρους τούτου, (ὃ καλοῦσι * Ποντίνον), τὸ ἄλσος ἀρχόμενον πλατάνων τὸ πολὺ ἐπὶ τὴν θάλασσαν καθήκει. Ὅροι δὲ αὐτοῦ τῇ μὲν ποταμὸς ὁ Ποντίνος, τῇ δὲ ἕτερος ποταμὸς, * Ἀμυμώνη (cf. Apollodor. ii. 1.) δὲ ἀπὸ τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς ὄνομα τῷ ποταμῷ. Ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ἀγάλματά ἐστι μὲν Δήμητρος Προσύμνης, ἔστι δὲ Διονύσου καὶ Δήμητρος καθήμενον ἄγαλμα οὐ μέγα.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος * Στιρίτιδος. Pausan. x. 35.: Δήμητρος δὲ ἐπίκλησιν Στιρίτιδος ἱερόν ἐστιν ἐν [illegible] ριδι· πλίνθου μὲν τῆς ὠμῆς τὸ ἱερὸν, λίθου δὲ τοῦ * Πεντελησίου τὸ ἄγαλμα· δᾷδας ἡ θεὸς ἔχουσα· παρὰ δὲ αὐτὴν κατειλημμένον * ταινίαις ἄγαλμα ἀρχαῖόν ἐστιν ἄλλο ὀπόσα Δήμητρι ἐς τιμήν. " Sylburg. post ἄλλο excidisse suspicatur verba, ἔνθα τελεῖται, et Kuhn. emendat, ἀρχαῖον, εἴ τι ἄλλο, ὀπόσα. Equidem leviori medicina usus scribere mallem, Ἔστιν καὶ ἄλλα ὀπόσα." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Αἰτωλῆς. Pausan. x. 38., de Naupacto Locrica loquens: Ἐνταυθά ἐστι μὲν ἐπὶ θαλάσσῃ ναὸς Ποσειδῶνος, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν χαλκοῦ πεποιημένον· ἔστι δὲ καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος, καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου· σχῆμα δὲ ἀκοντιζούσης παρέχεται, καὶ ἐπίκλησιν εἴληφεν Αἰτωλή.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Ἀλφειαίας, et * Ἐλαφειαίας. Pausan. vi. 22.: Εἰ δὲ ἐλθεῖν ἐς Ἦλιν διὰ τοῦ πεδίου θελήσειας, σταδίους μὲν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἐς * Λετρίνους (Cod. Vind. constanter exhibet, Λεκτρ.) ἕξεις, ὀγδοήκοντα δὲ ἐκ Λετρίνων καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Ἦλιν. Τὸ μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς πόλισμα ἦν οἱ Λέτρινοι, καὶ * Λετρεὺς ὁ Πέλοπος ἐγεγόνει σφίσιν οἰκιστής· ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματά τε ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ. Γενέσθαι δὲ τὴν ἐπίκλησιν τῇ θεῷ λέγουσιν ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε. Ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Ἀλφειὸν, ἐρασθέντα δὲ, ὡς ἐπέγνω, μὴ γενήσεσθαί οἱ διὰ πειθοῦς καὶ δεήσεως τὸν γάμον, ἐπιτολμᾶν ὑβριάσαντα (sic vulgo legitur, sicque edidit Facius, sed reponendum videtur βιασάμενον) τὴν θεὸν, καὶ αὐτὸν ἐς παννυχίδα ἐς Λετρίνους ἐλθεῖν, ὑπὸ αὐτῆς τε ἀγόμενον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν,[1] αἷς παίζων συνῆν ἀκολουθῶν αὐτῇ· τὴν δὲ (ἐν ὑπονοίᾳ γὰρ τοῦ

[1] Hesych. Νυμφεών· Νυμφῶν ἱερόν. De glossa hac, ab Is. Voss. et Maussaco suspecta, supra cum de v. Ἑκατεῖον s. Ἑκαταῖον agebamus, pauca diximus. Nunc vero obiter addendum est, Hesychii locum a corruptelæ suspicione satis vindicare Pausan. ii. 11., apud quem legitur Νυμφῶν pro Ædes Nympharum, s. Νυμφῶν ἱερόν: Ἐκ Σικυῶνος δὲ τὴν κατ' εὐθὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις, ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ δεκα μάλιστα ἑκτραπεῖσι σταδία, * Πυραία καλούμενόν ἐστιν ἄλσος, ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῷ * Προστασίας Δήμητρος καὶ Κόρης· ἐνταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι. Καὶ ἀγάλματα Διονύσου καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης τὰ πρόσωπα φαίνοντα ἐν τῷ νυμφῶνί ἐστιν. Ceterum in loco illo, quem modo indicavimus, multa τῶν τεμενικῶν ὀνομάτων exempla citavimus. Adde sequentia hæc. " ΌΜΟΝΟΕΙΌΝ, (τὸ), Concordiæ templum, apud Dionem." H. St. Thes. Ind. Dionis Hist. Rom. xlix. 18. p. 583., Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Καῖσαρ ἱπποδρομίαν τε ἐποίησε, καὶ τῷ Ἀντωνίῳ ἅρμα τε ἔμπροσθεν τοῦ βήματος, καὶ εἰκόνας ἐν τῷ Ὁμονοείῳ ἔστησε: lv. 8. p. 778. de Tiberio, Καὶ τὸ Ὁμονόειον αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπισκευάσαι προστάξας, ὅπως τό, τε ἴδιον καὶ τὸ τοῦ Δρούσου ὄνομα αὐτῷ ἐπιγράψῃ: et 9. p. 780. de eodem Tiberio, Καὶ τήν τε ὁδὸν ἰδιωτικῶς ἐποιήσατο, πλὴν καθόσον τοὺς Παρίους τὸ τῆς Ἑστίας ἄγαλμα πωλῆσαί οἱ ἠνάγκασεν, ὅπως ἐν τῷ Ὁμονοείῳ ἱδρυθῇ: et lvi. 25. p. 823., Τῷ δὲ [illegible] ἔτει τό, τε Ὁμονόειον ὑπὸ τοῦ Τιβερίου καθιερώθη, καὶ αὐτῷ τό, τε ἐκείνου ὄνομα, καὶ τὸ τοῦ Δρούσου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τεθνηκότος ἐπεγράφη: et lviii. 11. p. 885., Ἡ γερουσία πλησίον τοῦ οἰκήματος ἐν τῷ Ὁμονοείῳ. Ὁμονόειον edidit Reimar., sed rectius Noster et Schneider. in Lex. Ὁμονοεῖον scripserunt. * ΦΕΡΕΦΑΤΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φερεφαττεῖον τὸ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης. Grammaticus in animo habuit Demosth. adv. Conon. p. 1259. 4. ed. Reisk., Καὶ ἡμῖν συμβαίνει ἀναστρεφουσιν ἀπὸ τοῦ * Φερρεφαττίου, καὶ περιπατοῦσι, πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι, καὶ τούτοις περιτυγχάνομεν. Lege, Φερεφαττείου, vel Φερρεφαττείου. Sic voluit usus veterum et Atticorum scriptorum, qui nomina ea enuntiabant παραγωγικως, quæ Hellenici et recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt. Vide Salmas. in Solin. p. 684. b., et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclv. a. Verus tamen est menda. Nam et in Hesychio est Φερεφάττιον: Φερεφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ, ubi Salmasio et Is. Voss. Φερεφαττεῖον reponendum videtur: "locus ille nimirnm a Phersephatta dictus." Sed lege nostro periculo, vel Φερρεφάττιον, vel Φερρεφαττεῖον, consentiente verborum ordine. Illud τόπος ἐν ἀγορᾷ illustrat Demosth. locus, ex quo Φερρεφαττεῖον hoc, sive Proserpinæ fanum, in Atheniensi foro situm esse satis patet. " Φερεφάττιον, Demosth. Κατὰ Κόνωνος. Hesych. τόπος ἐν ἀγορᾷ, recte: nam ex loco Demosthenis patet in foro illud fuisse. Proserpinæ templum vertit Volfius, [et quidem recte, ut ostendunt Λέξ. ῥητορ. l. c. Adde Meurs. Athen. Attic. ii. 10. in Opp. T. i. p. 175. a.] Nam Φερεφάττη est Proserpina, seu potius Hecate. Hesych. * Φερεά· [Φερεά· Ἀθήνησι ξενική θεὸς, οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην,] apud Aristoph. Θεσμοφ. p. 782. [v. 287. et Ran. v. 671.] Περσέφατταν. H. Vales. ad Harpocr. Lex. p. 251. Porphyr. [illegible] est vir alias doctissimus, confundens voc. [illegible], Proserpina, cum voce Φερεά, Hecate, quæ longe alius originis est. Pro Φερεά, Albertio, et Meursio, ut videtur, aliunde ignoto, (vide eum in Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. a.) recte Is. Voss. correxit * Φελλεά, quod titulo, ut supra sub v. [illegible] p. 239. [illegible] nobis ostensum est, Dianam s. Hecaten ornarunt Callimach. Hymn. in Dian. v. 259., et Lycophron v. 1180. Φελλαίας, ut [illegible] Tzetzes ibi citatus, nomen ascitum Hecate habuit, vel ἐκ Φελλαίας, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κἀκ τοῦ Διὸς, vel potius ὡς ἐν τοῖς Φερεά τιμωμένη, Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Ζερρα καλεῖται. Imo Σέρδα, teste Steph. Byz., [illegible] teste eodem, Φεραὶ sit πόλις Θεσσαλίας· Οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ * Βοιβηΐδα λίμνην. ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερὰς τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, ὁ πολίτης, Φεραῖος, καὶ Φεραία. Pausan. ii. 23., Τῆς δὲ Ἀρτέμιδος τῆς Φεραίας· σέβουσι γὰρ καὶ Ἀργεῖοι Φεραίαν Ἄρτεμιν [illegible]

Ἀλφειοῦ τὴν ἐπιβουλὴν ἔχειν) ἀλείψασθαι τὸ πρόσωπον πηλῷ, καὶ αὐτὴν καὶ ὅσαι τῶν Νυμφῶν παρῆσαν, καὶ

A τὸν Ἀλφειὸν, ὡς ἐσῆλθεν, οὐκ ἔχειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων διακρῖναι τὴν Ἄρτεμιν, ἄτε δὲ οὐ διαγινώσκοντα,

ταυτὰ Ἀθηναίοις καὶ Σικυωνίοις· τὸ ἄγαλμα καὶ οὗτοί φασιν ἐκ Φερῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κομισθῆναι. Callimachi Fragm. cxvii. ex Hephæst. p. 36. ed. Gaisf., Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς, Ἐμμὶ τῳ * φυγαίχμα. Ceterum et in Tzetzæ verbis, Ἑκάτη, ἐκ Φεραίας τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κὰκ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, et in Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, error latet, qui viros doctos hucusque præteriit. Hecates enim nomen, Φεραία, παρὰ Φεραίαν, Æoli filiam, descendere non potest; nam desideratur forma patronymica. In utroque Scholiasta lege Φερᾶς pro Φεραίας, (nisi ipsorum potius auctorum, quam librariorum, hoc peccatum esse statuas), ex Steph. Byz. apud quem recte legitur, Φερᾶς της Αἰόλου θυγατρός. Sed et Eustath. ad Il. B. p. 327. 11. nostram sententiam confirmat: Φεραὶ δὲ, ἀπὸ Φερητος παρονομάζονται υἱοῦ Κριθέως (leg. ex Steph. Byz. Κρηθέως, v. L. Holsten.) ἢ ἀπὸ Φερᾶς θυγατρὸς Αἰόλου· δύο δὲ ἦσαν Φεραὶ, ἡ μεν ἀρχαία, ἡ δὲ νέα. “Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus ΦΕΡΑΙΩΝ, cum capite et arcu Dianæ. Apud Orpheum in Argon. v. 173., Ἄδμητος δ' ἀφίκανε * Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν Θητεύων ὑπόεικε, et v. 221., (Αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος κ. τ. λ.) In Issa, insula maris Adriatici, in veteri lapide legit Cyriacus Anconitanus: ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΦΕΡΑΙΑΙ ΚΙΝΤΟΣ ΔΡΩΝΟΝ. Hunc Dianæ cultum confirmat nummus modo adductus.” L. Holsten. * ΦΟΡΒΑΝΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φορβαντεῖον· ἡρῷον * Φόρβαντος, ὃς ἦν ἡνίοχος Θησέως. Harpocr. Lex.: Φορβαντεῖον· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρητων, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν, ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. Cf. Phot. et Suid. et Etym. M. p. 798. 24., qui sua ex Harpocr. sumsisse videntur. In Suida legitur ὁ Φόρβας, ὁ καὶ * Φόρβανος, quod in ceteris Lexicographis desideratur. “Meminit ejus Andocides in Orat. Περὶ Μυστηρίων: Αἰσθόμενος δὲ ὁ Εὐφίλητος, ως ηκοιμι, λέγει πρὸς αὐτοὺς, ὅτι πέπεισμαι ταῦτα * συμποιεῖν, καὶ ὡμολόγηκα αὐτῷ μεθέξειν του ἔργου, καὶ περικόψειν τὸν Ἑρμῆν, τὸν περὶ τὸ Φορβαντεῖον. Phorbantis vero, tanquam Attici herois, meminit Hesych. Φόρβας· Ἀττικὸς ἥρως.” Meursii Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. d. Cf. Idem de Reg. Athen. ii. 11. ibid. p. 661. e. De Phorbante vide Eustath. ad Il. B. p. 303. 8., et ad Il. Σ. p. 1156. 51. Vales. Not. in Harpocr. p. 197., et in Maussaci Notas p. 337. ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ. Steph. Byz. Καπετώλιον· ἐν Ῥώμῃ λόφος, * Ταρπαῖος πάλαι λεγόμενος. Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ *τεμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξύνει, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. Τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, * προπερισπᾶται, (“innuit Ludos Capitolinos, quos Camillus instituit, postquam suo ductu et auspicio Gallos vicisset, vide Liv. v. 50.,” Berkel.) Ὅσα γὰρ ἔχει προυπάρχον τὸ ι (καὶ, sine causa supplet L. Holsten.) εἰς ος λῆγει καθαρὸν, παραληγόμενα ἢ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, * προπερισπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· * Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γὰρ, * Πτολεμαεῖον, * Πτολεμαῖος γὰρ, * Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. Τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, καὶ Καπετώλιος Ζεὺς, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν, * Καπετωλῖνος. “Καπετωλὶς αὐλὴ, Aula, seu Palatium Capitolinum, in Epigr. Et Καπετώλιος “Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, apud Pausan. (in Corinth. ii. 4., Ὑπὲρ δὲ τὸ θέατρόν ἐστιν ἱερὸν Διὸς Καπετωλίου φωνῃ τῇ Ῥωμαίων, κατὰ “Ἑλλάδα δε γλῶσσαν Κορυφαῖος ὀνομάζοιτ' ἄν,) a Romano videlicet Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare solent Græci, litera ι “versa in ε.” H. St. Thes. Ind. “Καπετωλὶς, Monum. Byz. 154, et Dionys. Halic. (Antiqq. Rom. vi. 68.) T. ii. p. 1194. ed Reisk., Εἴη μὲν οὖν, ὦ Καπιτώλιε (Cod. Vat. Καπετώλιε) Ζεῦ, καὶ θεοὶ πόλεως ἐπίσκοποι τῆς ἡμετέρας, ἥρωές τε καὶ δαίμονες,” Schæf. in Mss. Teste Berkel. ad Steph. Byz. sic frequentissime apud Dionys. occurrit, et teste eodem viro docto, Καπετωλῖνος passim apud Gr. et Latinos in usu est, afferente ex eodem Dionys. l. c. iv. 61. T. ii. p. 787., Ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος, ἀπὸ τῆς εὑρεθείσης ἐν αὐτῷ κεφαλῆς· κάπιτα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὰς κεφαλάς. “Græci hoc nomen bifariam scribunt: quidam per ι, Καπιτώλιον, ut semper in nostris libris, et apud Plut.; plures per ε, Καπετώλιον, ut apud Diodor. Euseb. (Jo. Lydum de Mens. p. 106.) et multos. Deducebant isti haud dubie a voce Gr. Κάπετος, Fossa, Tumulus. Hesych. in hac voce nescio quid de Jove Capitolino balbutit.” Casaub. in Polyb. p. 63=116. ed. Gron. Glossa est hæc:—Καπετώλιον· ὁ Ζεὺς ὄρος. “L. Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ ὄρους,” Heins. “Forte, Ου Ζεὺς οὖρος, Capitolium, ubi Jupiter custos est.” Perger. “Olim emendabam, Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, (ut Steph. Byz.), Καπετώλιον, ὄρος, vel inverso ordine. Eodem redit Heinsii lectio. Res nota. Miror Casaub.” Albert. Suidas: Καπιτωλεῖον· τὸ ἱερὸν, Καπιτώλιον δὲ, ubi ex ejusdem Albertii monitu reponendum est, ordine verborum postulante, Καπετωλεῖον. Ad lacunam illam supplendam facit Lex. Reg. Ms. apud Albert. l. c.: Καπετώλιον· ἱερὸν, ἢ * παλάτιον, ἡ ἀγορὰ, Καπετωλεῖον δὲ, ὁ ἀγών. Locus hic legitur in Zonara p. 1159., sed apud eum editum est Καπιτώλιον——, Καπιτωλεῖον δὲ ὁ ἀγὼν, δίφθογγον. “Codd. D. K. superscr. ε, quasi Καπετώλιον. Notatur duplex scriptura.” Tittmann. Etym. M. p. 490. 44.: Καπετώλιον· κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἢ ὅτι ἐκεῖσε, μέλλοντες κτίσαι, εὗρον κεφαλὴν νεόσφακτον. Κάπουτ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ κεφαλή. Respici videtur locus auctoris incerti, quem servavit Suid. v. Καπιτώλιον: Ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον, (“hoc falsum puto, quoniam alii scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt,” Kuster.) ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ της πόλεως Ἄλβης ἀπέθετο, (“vide L. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάρδανος,” Kuster.). Σατούρνιον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Καπιτώλιον ἐκ τῆς φανείσης ὀρυττομένων τῶν θεμελίων εν τῇ γῇ κεφαλῆς σώματος νεοσφαγοῦς. Cf. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. i. 34. et ii. 1. Ceterum, ut ab Ἑκάτη factum est Ἑκατήσιον, Hecates templum, et ab Ἡμέρα, (Hesych. Ἡμέρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, respexit ad Callim. Hymn. in Dian. v. 233., Ἠ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθείσατο νηοὺς, Ἄλλον μὲν * Κορίης, ὅτι οἱ σύνελέξαο κούρας Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ' ἐνὶ Λουσσοις Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων, ubi Blomf. legendum putat Κορίῃ in dativo, sed an tulissent delicatæ Callimachi aures, Καρίῃ ὅτε οἱ, jure dubitari potest) * Ἡμερασία (Spanhemio, quem vide, ad Callim. p. 338. ed. Ern. * Ἡμερησίη), teste Pausan. viii. 18., (Τὰς δὲ θυγατέρας τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσσοὺς, καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι, ubi Cod. Mosc. Ἡμεροσίαν,) sic a Μεγάλη formatum est * ΜΕΓΑΛΗΣΙΟΝ, της Μεγάλης Θεᾶς templum. Varro de L. L. v. p. 47.: * Megalesia dicta a Græceis, quod ex libris Sibyllineis accersita ab Attalo Rege Pergami prope murum Megalesion, ubi templum ejus Deæ, unde advecta Romam. “Hæc ita scripsisse Varronem vix quispiam vel leviter doctus sibi persuaserit, nisi qui Varronem σολοικίζειν velit. Puto legendum: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, Pesimunte ubi Megalesion, templum ejus Deæ. Nam Μεγαλήσιον, ὁ ναὸς τῆς Μεγάλης Θεᾶς, ut Μητρῷον. Sic * ΤΥΧΕΙΟΝ, Τύχης, Ἀνακεῖον, Ἀνάκων. Vel: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, ἀπὸ Μητρὸς Μεγάλης, ubi templum ejus Deæ. *Ubi*, i. e., in regione Pergami. Nam qui legerat, Apometros megales, ex eo fecerit, Prope mœrum megalesion. Sed puto priorem conjecturam veram esse. Non enim verisimile est Varronem de Pesimunte urbe tacuisse, quam alii Pesinunta vocant per n.” Scalig. “Megalesion est Templum Μεγάλης Θεᾶς, ut Τυχεῖον, Τύχης; * ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ, Ἀσκληπίου, et apud Latinos * DIANIUM, Dianæ, (Festus ex Scalig. emendatione, Dianium, locus Dianæ sacratus, et Liv. i. 48.), * MINERVIUM, Minervæ, (Varr. de L. L. iv. 8. et Arnob. vi. p. 193., Scaliger Append. ad Conject. in Varron. p. 185. etiam huc refert Liv. xlv. 16., nolente tamen Gesnero Thes. L. L. quem omnino vide. Et * VULCANIUM, Vulcani, v. not. ad Fest. l. c., sed Vulcanium pro Vulcani templo Lexicographi Lat. non agnoscunt.) Hoc autem in Pergamena jurisdictione, urbe Pessinunte, propter magnificentiam et splendorem in magna admiratione fuit. Strabo xii. (p. 567.): Πεσσινοῦς δ' ἐστὶν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μεγίστων, ἱερὸν ἔχον τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἄγδιστιν. Οἱ δ' ἱερεῖς τοπαλαιὸν μὲν δυνάσται τινες ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται, τὸ δ' ἐμπορεῖον συμμένει· κατεσκεύασται δ' ὑπὸ τῶν * Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς * λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμοὺς, καθάπερ καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ. (Vide Liv. xxix. 10. et Herodian. i. 11.)” Popma. De Megalensibus autem ludis consule auctores, quos citavit Forcellin. Lex. Unde vero vocem Τυχεῖον, pro Fortunæ templo, anmserint Scalig. et Popma ll. cc., nescimus. Frustra enim eam quæsivimus in Lexicographis vett., sed, Schæfero in Mss. teste, legitur in Fabricii Biblioth. Gr. T. i. p. 326., ubi tamen rectius scriberetur * Τυχαῖον. Labbæi Glossis pro vulgato Τύχεον, quæ est vox nihili analogiæ repugnans, Τύχεον. *Genium, Genitalium, caret plurali*, restituendum videtur vel Τυχίον, ὑποκοριστικῶς, ex more citerioris Græcitatis, elatum pro veterum paragogica forma Τυχεῖον, (vide nos supra in hac ipsa nota, et Lex. Vocc. peregr. p. cccliv. a.), vel Τυχαῖον. Suid. * Τυχαῖος· ὁ τῆς Τύχης ναὸς, ubi pro Τυχαῖος repone Τυχαῖον. Τυχαῖος enim est Fortuitus, at Τυχαῖον, Fortunæ templum. Quo tempore Eustath. vivebat, in usu esse Τυχαῖον, non Τυχεῖον, satis patet ex his ad Od. Z. p. 1552. 31. verbis: Ὅτι δὲ ὥσπερ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου, καὶ Τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, * προσκεφαλάδιον, * Τυχάδιον, οὕτω καὶ ελαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί· κεῖται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, Ἐλαδίου κοτύλη. (Vide Nostrum in v. Ἐλάδιον, Eustath. ad Od. A. p. 1675. 45., Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. ii. p. 24., et Fr. A. Guil. Spohn. Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 123. Etym. p. 240. 2., Κεφάλαιον, κεφαλαίου, * κεφαλάδιον, σπήλαιον, σπηλαίου, σπηλάδιον, et p. 700. 46., Τὰ διὰ τοῦ διον ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆεν ἔχοντα τὸ α, οὐ τρέπεται, ὡς κεφάλαιον, κεφαλάδιον, καὶ ἐλάδιον, καὶ σπηλάδιον, καὶ οὐ λέγεται κεφαλήιον, καὶ ἐλήδιον, καὶ σπηλήδιον: et p. 172. 24., Οὐραῖον, * οὐράδιον, κεφάλαιον, κεφαλάδιον: et p. 105. 36., Οὔραιον leg. Οὐραῖον, οὐράδιον.) Hesych. Illustris de Origg. CPolit. p. 46. 23. ed. Meurs., Ῥέας μὲν, κατὰ τὸν τῆς βασιλικῆς λεγόμενον τόπον, νεών τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο· ὅτε καὶ τυχαῖον τοῖς πολίταις τετίμηται. “In cod. nihil aliter. Meursius verba postrema ita transtulit, Quod a civibus colitur, neglexit autem vocem τυχαῖον. In Commentario p. 236., ‘In Codino,’ inquit, ‘et Chron. Constant., ubi verbatenus hic locus descriptus, ita legitur, Ὅπερ τείχεον τοῖς πολίταις. Locus corruptus.’ Neque vero est difficile restituere veram lectionem. Lambecius Obss. ad Codin. p. 138. nostram retinet. Lege, Ὅ, τε καὶ Τυχεῖον τοῖς πολίταις τετίμηται, Quod et pro templo Genii Publici a civibus colitur. Quam correctionem esse veram argumento est locus Socratis Hist. Eccles. iii. 11. V. ii. p. 187., Θυσίας δὲ ἐπετέλει τῇ Κωνσταντίνου πόλεως Τύχῃ Δημοσίᾳ ἐν τῇ βασιλικῇ, ἔνθα καὶ τὸ τῆς Τύχης ἵδρυται ἄγαλμα. Vox Τυχεῖον significat templum Genii Publici, nec Fortunæ. Vide H. Valesii notas doctas ad Socr. l. c., ad Euseb. de Martyr. Palæst. V. i. p. 433., et Ducangii Constantin. Christ. L. ii. p. 148. H. Vales. (in Mss.) emendavit locum Chronographiæ Theophanis, quo et

ἀπελθεῖν ἐπὶ ἀπράκτῳ τῷ ἐγχειρήματι. * Λετριναῖοι μὲν δὴ Ἀλφειαίαν ἐκάλουν τὴν θεὸν ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ τῷ ἐς αὐτὴν ἔρωτι· οἱ δὲ Ἠλεῖοι (φιλία γάρ σφισιν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἐς Λετριναίους) τὰ παρὰ σφίσιν Ἀρτέμιδος ἐς τιμὴν τῇ Ἐλαφιαίᾳ καθεστηκότα ἐς Λετρίνους τε μετήγαγον, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἐνόμισαν τῇ Ἀλφειαίᾳ δρᾷν· καὶ οὕτω τὴν Ἀλφειαίαν θεὸν Ἐλαφιαίαν ἀνὰ χρόνον ἐξενίκησεν ὀνομασθῆναι. Ἐλαφιαίαν δὲ ἐκάλουν οἱ Ἠλεῖοι τὴν Ἄρτεμιν ἐπὶ τῶν ἐλάφων (ἐμοὶ δοκεῖν) τῇ θήρᾳ· αὐτοὶ δὲ γυναικὸς ἐπιχωρίας ὄνομα εἶναι τὴν *Ἐλάφιον, καὶ ὑπὸ ταύτης τραφῆναι τὴν Ἄρτεμίν φασι.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος *Κονδυλεάτιδος et *Ἀπαγχομένης. Pausan. viii. 23.: * Καφυῶν δὲ ἀφέστηκεν ὅσον στάδιον *Κονδύλεα ("Rectius esse videtur *Κονδύλεαι, sic enim paulo infra," Facius) χωρίον, καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ναός ἐστιν ἐνταυθα καλουμένης Κονδυλεάτιδος τὸ ἀρχαῖον· μετονομασθῆναι δὲ ἐπὶ αἰτίᾳ τὴν θεὸν φασι τοιαύτῃ. Παιδία περὶ τὸ ἱερὸν παίζοντα· ἀριθμῶν δὲ αὐτῶν οὐ μνημονεύουσιν· ἐπέτυχε καλωδίῳ· δήσαντα δὲ τὸ καλώδιον τοῦ ἀγάλματος περὶ τὸν τράχηλον, ἐπέλεγον, ὡς ἀπάγχοιτο ἡ Ἄρτεμις. Φωράσαντες δὲ οἱ *Καφυεῖς τὰ ποιηθέντα ὑπὸ τῶν παίδων, καταλεύουσιν αὐτά· καί σφισι ταῦτα ἐργασαμένοις, ἐπέπεσεν (sic dedit Facius pro vitiose vulgato ἐπιέπεσεν, Cod. Mosc. exhibet ἔπεσεν) ἐς τὰς γυναῖκας νόσος, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ πρὸ τοκετοῦ τεθνεῶτα ἐκβάλλεσθαι, ἐς ὃ ἡ Πυθία θάψαι τε τὰ παιδία ἀνεῖπε, καὶ ἐναγίζειν αὐτοῖς κατὰ ἔτος· ἀποθανεῖν γὰρ αὐτὰ οὐ σὺν δίκῃ. Καφυεῖς δὲ ποιοῦσι τά τε ἄλλα καὶ ἔτι καὶ νῦν κατ' ἐκεῖνο τὸ μάντευμα, καὶ τὴν ἐν ταῖς Κονδυλέαις θεὰν (Cod. Mosc. θεὸν), προσεῖναι γὰρ καὶ τόδε ἐπὶ τῷ χρησμῷ φασι, καλοῦσιν Ἀπαγχομένην ἐξ ἐκείνου. Paulo ante legitur: * Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν *Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος *Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. Ceterum mentio Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος et Ἀπαγχομένης facta est a Clemente Alex. Cohort. ad Gent. p. 11=32. 23., sed apud eum scribitur *Κονδυλῖτις pro Κονδυλεάτις: Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην προτρέπονται, ὡς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις· καὶ Κονδυλῖτις ἐν Μηθύμνῃ ἑτέρα τετίμηται Ἄρτεμις· ἔστι δὲ καὶ *Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερὸν, ὡς φησι Σωσίβιος. "Scribe ex Nov. προστρέπονται, ut bis superius προστροπαίους pro προτροπαίους. Hesych. Προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες. Eidem vero προτρέπεσθαι est παρακαλεῖν. Quorum illud prius huic loco convenit." Potter. Προτρέπονται habet Bentleius ad Callim. Fragm. iii., ubi Gronovium Defens. Diss. de Nece Judæ p. 62. citavit Ernest.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος *Δερριάτιδος. Pausan. Lacon. iii. 20., Πεντεκαίδεκα δὲ τοῦ Ἐλευσινίου σταδίους ἀφέστηκε *Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου *Λαπίθου. Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ οὐ πόρρω *Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος, καὶ πηγὴ παρ' αὐτῷ, ἣν *Ἄνονον ὀνομάζουσι. "Variat scriptura in Codd., Δέριον, Δέρειον, et sic in utroque etiam Δερεάτιδος. Stephano Δέρεα oppidum Arcadiæ est." Facius.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος *Κνατεάτιδος, et *Λιμναίας, sive *Λιμνάτιδος, sive *Λιμνάδος. Pausan. Arcad. viii. 53.: Προελθόντι δὲ ἀπ' αὐτῶν μάλιστά που σταδίους ἑπτὰ, ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Λιμνάτιδος, καὶ ἄγαλμά ἐστιν ἐβένου ξύλου· τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων. Τούτων ὅσον δέκα ἀπωτέρω σταδίοις Ἀρτέμιδος Κνατεάτιδος, ἔστιν Ἀλεοῦ τὰ ἐρείπια. "In his mutili aliquid inesse, in dubium vocari nequit. Amas., qui interpretatur Et Alei ruinæ, legisse videtur, Ἔστι καὶ Ἀλεοῦ. Sed ex iis, quæ præcedunt, huc revocandum esse ἱερὸν facile patet. Forte tamen Ἀλείου, Alei heroi, scribere præstet. At cum statim cap. seq. plura de Alpheo flumine memorentur, emendationem Sylburgii magis probandam duco scribentis, Ἔστιν ἐπ' Ἀλφειοῦ τὰ ἐρείπια." Facius. Idem Pausan. in Messen. iv. 4., Ἔστιν ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Μεσσηνίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος καλουμένης Λιμνάτιδος. Idem in Laconicis iii. 7., Καὶ τὰ Μεσσηνίων ἐς Τήλεκλον τὸν τῆς ἱερείας βασιλέα οἰκίας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λιμνάδος συμβάντα ἐπὶ Νικάνδρου γίνεται βασιλεύοντος: et c. 23., Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Βοιῶν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηραν ἄγουσαν Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίων Λιμνάτιδος. Idem in Messen. iv. 31., Ἔστι δὲ ἐν τῇ μεσογαίῳ κώμῃ Καλάμαι καὶ Λίμναι χωρίον, (vide Nostrum in v. Λίμνη)· ἐν δὲ αὐτῷ Λιμνάτιδος ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ἔνθα Τηλέκλῳ βασιλεύοντι ἐν Σπάρτῃ τὴν τελευτὴν συμβῆναι λέγουσιν. Vide J. Meurs. de Regno Lacedæm. c. ix. in Opp. T. iii. p. 39. Pausan. in Achaicis vii. 20.: Τῆς δὲ ἀγορᾶς ἄντικρυς κατὰ ταύτην τὴν ἔξοδον τέμενός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ναὸς Λιμνάτιδος. Ἐχόντων δὲ ἤδη Λακεδαίμονα καὶ Ἄργος Δωριέων, ὑφελέσθαι Πρευγένην τῆς Λιμνάτιδος τὸ ἄγαλμα κατὰ ὄψιν ὀνείρατος ἐκ Σπάρτης λέγουσι, κοινωνῆσαι δὲ αὐτῷ τοῦ ἐγχειρήματος τῶν δούλων τὸν εὐνούστατον. Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἔχουσιν ἐν Μεσόᾳ, ὅτι καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Πρευγένους ἐς τοῦτο ἐκομίσθη τὸ χωρίον· ἐπειδὰν δὲ τῇ Λιμνάτιδι τὴν ἑορτὴν ἄγουσι, τῆς θεοῦ τῶν τις οἰκετῶν ἐκ Μεσόας ἔρχεται τὸ ξόανον κομίζων τὸ ἀρχαῖον ἐς τὸ τέμενος τὸ ἐν τῇ πόλει. Τούτου δὲ τοῦ τεμένους ἐστὶ καὶ ἄλλα τοῖς Πατρεῦσιν ἱερά. Πεποίηται δὲ ταῦτα οὐκ ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ ἔσοδος ἐς αὐτὰ διὰ τῶν στοῶν ἐστι. Τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, πλὴν ἐσθῆτος, λίθου τὰ ἄλλα· Ἀθηνᾶ δὲ ἐλέφαντος εἴργασται καὶ χρυσοῦ. Πρὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ ἱεροῦ Πρευγένους μνῆμά ἐστιν. Ἐναγίζουσι δὲ καὶ τῷ Πρευγένει κατὰ ἔτος, ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς τὴν ἑορτὴν τῇ Λιμνάτιδι ἄγοντες. "Non suo loco hic esse præpositionem πρὸς, nemini non liquere puto; nec tamen illa sublata melius sese habet verborum nexus. Cod. Mosc. mendose exhibet πρὸς εἰς προσ. Equidem pro πρὸς scribendum esse censeo Πατρεῖ, quem hujus nominis dativum similiter fere corruptum in Codd. deprehendimus L. iii. 2., ubi vide not. 2. Non patri autem solum, sed et filio, urbis conditori, parentatum esse, admodum est credibile." Facius. Pausan. in Corinth. ii. 7., Ἐκ δὲ τοῦ Διονυσίου βαδίζουσιν ἐς τὴν ἀγοράν ἐστι ναὸς Ἀρτέμιδος ἐν δεξιᾷ Λιμναίας. Καὶ ὅτι μὲν κατερρύηκεν ὁ ὄροφος, δῆλά ἐστιν ἰδοῦντι· περὶ δὲ τοῦ ἀγάλματος, οὔτε ὡς κομισθέντος ἐτέρωσε, οὔτε ὅντινα αὐτοῦ διεφθάρη τρόπον, εἰπεῖν ἔχουσιν, ubi Cod. Mosc., notante Facio, dat κομισθὲν ἐτέρωσε, quod commode locum habere potest. Idem in Lacon. iii. 14., Θεῶν δὲ ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐστιν *Ἱπποκουρίου, καὶ Ἀρτέμιδος *Αἰγειναίας· ἐπανελθοῦσι δὲ ὀπίσω πρὸς τὴν λέσχην ἐστὶν Ἀρτέμιδος *Ἰσώρας ἱερὸν, ἐπονομάζουσι δὲ αὐτὴν καὶ Λιμναίαν, οὐσαν οὐκ Ἄρτεμιν, Βριτόμαρτιν δὲ τὴν Κρητῶν. Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν ὁ Αἰγιναῖος ἔχει μοι λόγος. "*Αἰγιναίας scribendum esse, Sylburg. recte monet. Idem fere mendum paulo post pro Αἰγιναῖος in Cod. Vind. est, qui exhibet Αἰγειναῖος. De Diana Ægin. et Britomarte relata lege L. ii. c. 30." Facius. Imo scriptura per ει pro ι in quorundam librariorum more fuisse videtur. Nam in Codice Homeri Townleiano scripta reperit G. H. Noebden, (Comment. de Por-

ipso verisimiliter de Genii Publici templo sermo est. En locum ipsum p. 94. b. ed. Paris. 1655., Τῷ αὐτῷ δὲ τῷ ἔτει ἀνενεώθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Γρατιανὸν βαλανεῖον καὶ ἡ βασιλικὴ μεγάλη εἰς τὸ στοιχεῖον. Vales. censuit pro στοιχεῖον ponendum esse Τυχεῖον." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 54. Ex Bastii nota vocem Τυχεῖον in Lex. suum recepit Schneider. Sed non erat, cur vir ille doctus in Hesychii Illustris loco vulgatum Τυχαίον in Τυχεῖον mutaret. Dionis Hist. Rom. Fragm. Peiresc. lxxxi. p. 35. 85., Ὥστε καὶ τῷ Λουκούλλῳ χρῆσαί τε ἀγάλματα πρὸς τὴν τοῦ Τυχαίου, ὃ ἐκ τοῦ Ἰβηρικοῦ πολέμου κατεσκεύασε, καθιέρωσεν: et Liv. viii. p. [illegible] 44., Παρ' αὐτῷ τῷ Τυχαίῳ τῷ ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου οἰκοδομηθέντι: et l. p. 310. 94., Καὶ λίθοις τε τὸ Τυχαῖον [illegible] συνελήφθη καὶ κατεσφάγη. Vox hæc vetustioribus scriptoribus prorsus ignota videtur. Certe Athen. viii. p. 361. f. dixit: Ἐτυχε δὲ οὖσα ἑορτὴ τὰ Παρ[illegible] τάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Sic et Strabo p. 227. ed. Casaub., Μέταυρος ποταμὸς, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Τύχης, et p. 238., Πραίνεστος ὁ [illegible] ἄκραν τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρηστηριάζον: et p. 381., Λεύκουλλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν κ.τ.λ. Idem p. 249., Καλκη τε καὶ Τέανον Σιδικηνὸν, ὃς διορίζουσιν αἱ δύο Τύχαι ἐφ' ἑκάτερα ἱδρυμέναι τῆς Λατίνης ὁδοῦ.

phyrii Schol. in Hom. p. 54.), Il. Θ. v. 112. Ἀπείθησε pro ἀπίθησε: I. 246. Φθείσθαι pro φθίσθαι: v. 381. Ποτινείσεται pro ποτινίσσεται: Λ. v. 52. Μετεκείαθον pro μετεκίαθον: v. 678. Συβόσεια pro συβόσια: v. 725. Ἔνδειοι pro ἔνδιοι: M. v. 409. Μεθείετε pro μεθίετε: v. 441. Ἐνείετε pro ἐνίετε: N. v. 114. Μεθειέμεναι pro μεθιέμεναι: Σ. v. 566. Νείσοντο pro νίσσοντο: Ω. v. 784. Ἀγείνεον pro ἀγίνεον. "Apud Apollonium Pergæum L. i. Prop. xi. p. 32. ed. Oxon.," addit vir doctiss. "legitur ὀρθία et ὀρθεία, i. e. Latus rectum in parabola. Sed prior est vera lectio; ὀρθεία enim Græcum non est. In præf. Matthæi ad Fabb. Syntipæ p. viii. legitur ex cod. Mosq. διασύρι pro διασύρει." Imo utrum legas ὀρθία an ὀρθεία, nihil omnino interest, cum ὀρθεία pro ὀρθία tam Græcum sit, quam ἀπείθησε pro ἀπίθησε, ceteraque modo citata exempla, in quibus ει pro ι ex more potius scribendi quam ex vitio positum est. Audi quæ ipse Noehden scripsit in eodem libello p. 48.:—"M pro B (in Cod. Townl.) positum, sive litera B figura M expressum. B et M igitur facile permutantur: necnon M et K. Est exemplo Il. Θ. v. 156. Βάλες, quod e Codicis scriptura Κάλες et Μάλες legi possit. Vide quæ hac de re notavi in Kaestner's Geometr. Abhandl. 11. Saml. 20. Abhandl. Occurrit etiam in Cod. Iliadis Paulino-Lipsiensi et in ed. Florent. v. c. Il. M. v. 206., ubi Κάμβαλ' pro Κάββαλ' scriptum. Sed parum recte judicat Ernesti Præf. Hom. p. vi., dum id scribendi vitium censet. Est enim literæ B figura, a communi diversa." Ceterum in illo Pausaniæ loco non dubitat Facius, quin * Ἰσσωρίας rescribendum sit ex ipso Pausan. iii. 25., Ἀπὸ δὲ Πυῤῥίχου καταβάντι ἐς θάλασσαν, ἔστι * Τευθρώνη· τὸν δὲ οἰκιστὴν οἱ ταύτῃ * Τεύθραντα Ἀθηναῖον ὄντα ἀποφαίνουσι· τιμῶσι δὲ θεῶν μάλιστα Ἰσσωρίαν Ἄρτεμιν, καὶ πηγή σφισίν ἐστι * Ναία, atque ex Steph. Byz. * Ἰσσώριον· ὄρος της Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία, et ex Hesych. Ἰσσωρία· ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἑορτή, καὶ τόπος ἐν Σπάρτῃ. Adde Plut. in Agesilao T. iii. p. 687. ed. Reisk., Ἐν δὲ Λακεδαίμονι τῶν πάλαι τινὲς ὑποτίλων καὶ πόνηρῶν, ὡς διακόσιοι, συστραφέντες, κατελάβοντο τὸ Ἰσσώριον, οὗ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν, εὔερκῆ καὶ δυσεκβίαστον τόπον, (ubi nota Ἰσσώριον cum aspero spiritu, Hissorium, in Lat. versione,) et Polyænum L. ii. 14. p. 44. ed. Coraii, Ἀγησίλαος, ἐν τῇ Σπάρτῃ στάσεως γενομένης, ὥστε τῶν ὁπλιτῶν οἱ πολλοὶ κατελάβοντο λόφον ἱερὸν Ἀρτέμιδος Ἰσσωρίας ἐγγὺς Πιτάνης. "Issoriæ Dianæ mentio apud Appian. L. iii. p. 112., et p. 186. Ἀρτέμιδος Ἰσώρας ἱερὸν scribitur, perperam." L. Holsten.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Λαφρίας. Pausan. Achaic. vii. 18.: Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ξενικὸν μὲν τῇ θεῷ τὸ ὄνομα, εἰσηγμένον δὲ ἐτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου βασιλέως ἐρημωθείσης διὰ τὸ ἐς τὴν Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συνοικίζεσθαι καὶ τὸ Αἰτωλικὸν, οὕτω τὸ ἄγαλμα της Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον, ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγάλματα ἔκ τε Αἰτωλίας καὶ παρὰ Ἀκαρνάνων. Τὰ μὲν πολλὰ ἐς τὴν Νικόπολιν κομισθῆναι, Πατρευσι δὲ ὁ Αὔγουστος ἄλλα τε τῶν ἐκ Καλυδῶνος λαφύρων, καὶ δὴ καὶ τῆς Λαφρίας ἔδωκε τὸ ἄγαλμα, ὃ δὴ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἐν τῇ ἀκροπόλει τῇ Πατρέων εἶχε τιμάς. Γενέσθαι δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Λαφρίαν ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκέως φασί· * Λάφριον γὰρ τὸν * Κασταλίου τοῦ ἀδελφοῦ ("Amas. legisse videtur τὸν ἀδελφόν. Sed τοῦ * Δελφοῦ potius scribendum esse, admodum probabile est. De Delpho et Castalio vide L. x. c. 6." Facius, cf. Hesych. mox citandum) Καλυδωνίοις ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. Οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μήνιμα τὸ ἐς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῷ τῆς ἐπικλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Τὸ μὲν δὴ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος θηρεύουσά ἐστιν· ἐλέφαντος δὲ καὶ χρυσοῦ πεποίηται· Ναυπάκτιοι δὲ Μέναιχμος καὶ Σοίδας εἰργάσαντο· τεκμαίρονται σφᾶς Κανάχου τοῦ Σικυωνίου καὶ τοῦ Αἰγινήτου Κάλλωνος οὐ πολλῷ γενέσθαι τινὶ ἡλικίαν ὑστέρους. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρίᾳ ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐν ᾗ τρόπος ἐπιχώριος θυσίας ἐστὶν αὐτοῖς. Deinde vero sequitur sacrorum illorum descriptio. Vide Meursii Græciam Feriatam in Opp. T. iii. p. 915. c., ubi Jo. Lamius ex Jac. Gronovio hæc affert verba:—"Græca eduntur insigni vocum confusione, et videndum, an non * Λερναῖα ediderit auctor, ipsam solennitatem sic a cognomento Deæ dictam innuens." Legitur quidem in Pausania Arcad. viii. 15.: Ἐν δὲ τῇ * Κράθιδι τῷ ὄρει * Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα παρὰ τῆς θεοῦ ταύτης ἐπήγοντο Ἀργεῖοι πῦρ ἐς τὰ Λερναῖα. Sed Lernæa sacra erant Cereri, teste eodem Pausan. Corinth. ii. 36., (Ἡ δὲ * Λέρνα ἐστὶν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τοῦ λόγου, πρὸς θαλάσσῃ, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι,) et Libero quoque et Proserpinæ, ut patet ex Inscriptione quadam Antiqua apud Meurs. l. c. p. 917. c., SACRATAE. APVD. LAERNAM. DEO. LIBERO. ET. CERERI. ET. CORAE., at non Dianæ, ut vult Jac. Gronov. Pausan. in Messen. iv. 31.: Δαμοφῶντος δέ ἐστι τούτου καὶ ἡ Λαφρία καλουμένη παρὰ Μεσσηνίοις. Σέβεσθαι δέ φασιν ("Sylburg. ingeniose conjicit σφισιν, sæpius enim hæ voces in libris scriptis inveniuntur permutatæ, v. not. ad c. 32." Facius) ἀπὸ τοιοῦδε αὐτὴν καθέστηκε. Καλυδωνίοις ἡ Ἄρτεμις· ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα ἔσεβον· ἐπίκλησιν εἶχε Λαφρία. Μεσσηνίων δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων· τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ὤκουν· παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον· (τὸ σχῆμα ἑτέρωθι δηλώσω, addit Cod. Mosc., nempe vii. 18. l. c.) Τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἔς τε Μεσσηνίους καὶ ἐς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους, Ἐφεσίαν δὲ Ἄρτεμιν πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Anton. Lib. Metam. c. xiv. p. 266.: Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου, καὶ Φοινίκος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φευγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην καὶ Μαίραν καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν, καὶ ἱρὸν (leg. ἱερὸν) ἤγαγον ὡς θεῷ. "Hæccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen et ipsum simulacrum aliunde ad Patrenses, apud quos Laphriæ Dianæ fanum erat, deportatum tradit Pausan. l. c.?" Verheyk. Suidas: Λαφρία· βαθεῖα. Τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. Πλοῦτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν. "Totus hic locus sic legendus et distinguendus est: Βαθείᾳ τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. † Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν. Sic enim legitur supra v. Βαθεῖα, unde ista exiguo cum judicio huc translata sunt. Prius enim fragmentum facit quidem ad vocem Βαθεῖα, sed nihil omnino ad hunc locum, quod proinde hic iterandum non erat." Kuster. A Λάφριος autem, de quo vide Pausan. l. c., formata est vox * ΛΑΦΡΙΛΣ. Hesych. Λαφριάδα· φρατρία ἐν Δελφοῖς. Sed pro Λαφριάδα lege nostro periculo * ΛΑΦΡΙΛΔΑΙ. Sic in Steph. Byz. omnibus libris erat Κειριάδα, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, quod auctoritate Harpocr. et Hesychii emendarunt, legendo Κειριάδαι, Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 284. b., L. Holsten., et Abr. Berkel.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Λυκοάτιδος. Pausan. Arcad. viii. 36.: Τοῦ δὲ ὄρους ὑπὸ τοῖς καταλήγουσι πόλεως σημεῖα * Λυκόας καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα ἔστιν χαλκοῦν Λυκοάτιδος.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, * Ἀναίτιδος, et * Αὐγόδεσμας. Pausan. Lacon. iii. 16.: Τὸ δὲ χωρίον τὸ ἐπονομαζόμενον * Λιμναῖον Ὀρθίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος. Τὸ ξόανον δὲ ἐκεῖνο εἶναι λέγουσιν, ὅ ποτε καὶ Ὀρέστης καὶ Ἰφιγένεια ἐκ τῆς Ταυρικῆς ἐκκλέπτουσιν· ἐς δὲ τὴν σφετέραν Λακεδαιμονίαν ("Amas. legisse videtur Λακεδαιμόνιοι, quod, sensu exigente, frigidæ vulgatæ præferendum est," Facius) κομισθῆναί φασιν, Ὀρέστου καὶ ἐνταῦθα βασιλεύοντος. Καί μοι εἰκότα λέγειν μᾶλλόν τι δοκοῦσιν, ἢ Ἀθηναῖοι. Ποίῳ γάρ δὴ λόγῳ κατέλιπεν ἂν ἐν Βραυρῶνι Ἰφιγένεια τὸ ἄγαλμα; ἢ πῶς, ἡνίκα Ἀθηναῖοι τὴν χώραν ἐκλιπεῖν παρεσκευάζοντο, οὐκ ἐπέθεντο ("Libri scripti collati dant ἐσέθεντο," Facius) καὶ τοῦτο ἐς τὰς ναῦς; καί τοι διαμένηκεν ἔτι καὶ νῦν τηλικοῦτο ὄνομα τῇ Ταυρικῇ θεῷ,

ὥστε ἀμφισβητοῦσι μὲν Καππάδοκες καὶ οἱ τὸν Εὔξεινον οἰκοῦντες τὸ ἄγαλμα εἶναι παρά σφισιν· ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Αυδῶν οἷς ἐστιν Ἀρτέμιδος ἱερὸν Ἀναΐτιδος. Ἀθηναίοις δὲ ἄρα παρώφθη γενόμενον λάφυρον τῷ Μήδῳ· τὸ γὰρ ἐκ Βραυρῶνος ἐκομίσθη τε ἐς Σοῦσα, καὶ ὕστερον Σελεύκου δόντος Σύριοι Λαοδικεῖς ἐφ' ἡμῶν ἔχουσι. Μαρτύρια δέ μοι καὶ τάδε, τὴν ἐν Λακεδαίμονι Ὀρθίαν τὸ ἐκ τῶν βαρβάρων εἶναι ξόανον· τοῦτο μὲν γὰρ Ἀστράβακος καὶ Ἀλώπεκος οἱ Ἴρβου τοῦ Ἀμφισθένους του Ἀμφικλέους τοῦ Ἄγιδος, τὸ ἄγαλμα εὑρόντες, αὐτίκα παρεφρόνησαν· τοῦτο δὲ οἱ Αιμνάται Σπαρτιατῶν καὶ * Κυνοσουρεῖς (" a pago Laconico, qui * Κυνοσουρὶς vocabatur, v. Schol. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 94., vel * Κυνόσουρα, uti Hesych. habet," Facius) καὶ ἐκ * Μεσόας τε (" variat scriptura in Μεσόα, pagi Laconici nomine, iu Pausan. h. l. et vii. 20. scribitur Μεσόα, in Stephano vero, Strab. et Suida * Μεσσόα," Idem) καὶ Πιτάνης θύοντες τῇ Ἀρτέμιδι ἐς διαφορὰν, ἀπὸ δὲ αὐτῆς καὶ ἐς φόνους προήχθησαν (uterque Facii Codex καὶ ἐς φόβους καὶ ἐς φόνους π.), ἀποθανόντων δὲ ἐπὶ τῷ βωμῷ πολλῶν, νόσος ἔφθειρε τοὺς λοιπούς. Καί σφισιν ἐπὶ τουτο γίνεται λόγιον, αἵματι ἀνθρώπων τῷ βωμῷ αἱμάσσειν (" scribendum esse τὸν βωμὸν, constans verbi αἱμάσσειν constructio demonstrat," Facius)· θυομένου δὲ, ὅντινα ὁ κλῆρος ἀπελάμβανε (Cod. Mosc. ἐπελάμβανε), Αυκοῦργος μετέβαλεν ἐς τὰς ἐπὶ τοῖς ἐφήβοις μάστιγας (" de puberum Spartanorum διαμαστιγώσει v. Tertull. ad Martyr. c. iv. Cic. Tusc. ii. 14. Plut. Lycurg. xviii. et Hygin. Fab. cclxi." Facius), ἐμπίπλαται τε (Cod. Vind. ἐμπίμπλαταί τε) οὕτως ἀνθρώπων αἵματι ὁ βωμός. Ἡ δὲ ἱέρεια τὸ ξόανον ἔχουσά σφισιν ἐφέστηκε. Τὸ δέ ἐστιν ἄλλως μὲν κοῦφον ὑπὸ σμικρότητος, ἢν δὲ οἱ μαστιγοῦντές ποτε * ὑποφειδόμενοι παίωσι κατὰ ἐφήβου κάλλος ἢ ἀξίωμα, τότε ἤδη τῇ γυναικὶ τὸ ξόανον γίνεται βαρὺ, καὶ οὐκ ἔτι εὔφορον. Ἡ δὲ ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας πεποίηται (" Lectio utriusque Codicis hic partim mendosa est, partim vulgata rectior; ita enim sese habet, ἐναντία τ. μ. ποιεῖται. Præstare mihi videtur ποιεῖται ob sequens φησίν: sic enim temporum ratio sibi constat." Facius), καὶ πιέζεσθαι δι' αὐτούς φησιν. Οὕτω τῷ ἀγάλματι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ θυσιῶν ἐμμεμένηκεν ἀνθρώπων αἵματι ἥδεσθαι. Καλοῦσιν δὲ οὐκ Ὀρθίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ Αυγοδέσμαν τὴν αὐτὴν, ὅτι ἐν θάμνῳ λύγων εὑρέθη, περιειληθεῖσα δὲ ἡ λύγος ἐποίησε τὸ ἄγαλμα ὀρθόν. De Diana Ὀρθία dicta plura vide apud Nostrum in voce. De nefandis vero Dianæ Ἀναΐτιδος sacris hæc habet Strabo xi. p. 532=805.: Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μήδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι· τὰ δὲ τῆς Ἀναΐτιδος, διαφέροντως Ἀρμένιοι· ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ· ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους, καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν· ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέστατοι τοῦ ἔθνους ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ, μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον. Cf. quæ de Lydiis mulieribus scripsit Herod. i. 93., ab ipso Strabone citatus. Cod. Par. 1. Med. 3. 4. Bre. Esc. Mosc. præbent Ταναΐδος, teste Falconer. eademque est lectio Codicis Aldini et Hopperi. " Pro Tanaide Anaitidem reposui, non modo Epitomas, sed etiam Plutarchum et alios secutus scriptores, ipsumque adeo hoc in libro Strabonem." Xylander. " Eustath. in Dionys. legisse videtur Ταναΐτηδος, magno errore." Casaub. Sic legitur in edit. Almelov. et Falconer., sed forte Ταναΐτιδος vir doct. scripsit. Certe in Edit. Eustathii Comment. in Dionys., quæ Oxoniæ prodiit A. 1710., est, v. 846.: Αἱ δὲ Αυδαι πορνεύεσθαι πᾶσαι λέγονται, καὶ δῶρα πλείω διδόναι ἢ λαμβάνειν. Οὕτω δέ φασι καὶ παρὰ Ἀρμενίοις παρθένους ἐπιφανεῖς ἀνιερωθείσας θεᾷ τινι λεγομένῃ Ταναΐτιδι καταπορνεύεσθαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐκδίδοσθαι, μηδενὸς ἀπαξιοῦντος ταῖς τοιαύταις συνοικεῖν. Plura autem de hac Dea habes in Relandi Diss. de Vet. Ling. Pers., supra in Lex. Vocc. peregr. edita. Quod ad Dianam Αυγοδέσμαν attinet, Noster in v. Λύγος habet Αυγόδεσμος, ὁ, ἡ, sicque legitur in Hederici Lex., unde sumsit Schneider. Sed omnes hi vocem illam ἀμαρτύρως afferunt. In R. Constantini Lex. est, " Αυγόδεσμα, ἡ, Dianæ cognomen, quod in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur." Proculdubio respicitur ad Pausaniæ locum. Græce dici possit Αυγόδεσμα, valde dubitamus, de altera forma Αυγόδεσμος non est quod hæsitemus.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας.] " Βαυρωνία apud Schol. ad Aristoph. (Av. v. 872.) cognominari dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλιατῶν. Sed perperam, ut opinor, pro Βραυρωνία. Stepb. enim teste, Βραύρων (sic in Berkelii ed.) est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, a Brauro ne heroe denominatus, a quo Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. Ab eodem hæc τοπικὰ adverbia esse dicit, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, (Βραυρώναδε in Berkelii edit.) Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur apud Plut. et Pausan. et Suidam, aliosque." H. St. Thes. Ind. [Eadem scriptura, quam habet Schol. ad Aristoph. l. c., reperitur et in Plut. de Virt. Mul. viii. T. iii. p. 17. ed. Wyttenb., Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, ἐγένοντο παῖδες, οὓς ἐξήλασαν Ἀθηναῖοι, μιξοβαρβάρους ὄντας, ἐκ τῶν νήσων. " Ita Xyl. edidit e Cod. scripto, et monuit ita legendum esse L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 74., et res ipsa loquitur: vulgo Βαυρωνόθεν." Wyttenb. Paulo inferius in eodem Plutarchi libro est Βαύρωνος pro Βραύρωνος seu potius Βραυρῶνος, nempe p. 19.: Ὁρμισθεῖσιν οὖν πρὸς τῇ λεγομένῃ Χερρονήσῳ (i. e. Cretæ loco), θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ· ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες, ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως, ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθὲν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον. Cf. Idem in Quæst. Gr. T. vii. p. 186. ed. Reisk. Hesych. Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς. Suidas: Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης· ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτηετηρίδα (leg. * πρωκτοπεντετηρίδα)· εἴρηται δὲ διὰ * πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. Respexit ad Aristoph. Pac. v. 873.: ΤΡ. Αὕτη Θεωρία ἐστὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε Ἐπαλομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες· Σάφ' ἴσθι, καλήφθη γε μόλις. ΟΙ. ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα, ubi Schol. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Πρωκτοπεντετηρίδα· παρόσον διὰ πενταετηρους χρόνον ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 220.: Βραυρωνία· Ἄρτεμις, οὕτω καλουμένη ἀπὸ Βραυρῶνος τόπου, ἐν ᾧ μάλιστα ἡ θεὸς τιμᾶται, ἐκλήθη δὲ ὁ τόπος ἀπὸ Βραυρῶνος ἥρωός τινος: et p. 242., * Διάκρια· τόπος Ἀττικῆς ὑπὸ Βραυρῶνα Ἐλευσίνιον Δήμητρος καὶ Φερεφάτης ἱερὸν, ubi aliquid corruptelæ latere videtur. Pro Ἐλευσίνιον repone Ἐλευσινίας. Hesych. * Διακρεῖς (rectius * Διακριεῖς, ut in Etym. M. p. 268. 3.)· οὐ μόνον Εὐβοέων τινὲς, ἀλλὰ καὶ Ἀθῆναι (ex Palmerii et Valesii conjectura leg. Ἀθηναῖοι), καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα, Διακρία, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα, ubi Βραυρῶνα pro vulgato Βαβυλῶνα dedit Albertius. Cod. Ven. teste Schowio, Διακρεῖς μόνον εὐ. ἐων τ.—χώρα Διακρία, ἡ α.—βαλυλῶνος. Musurus scripserat Βαλυλῶνα. " In εὐ. ἐων prima scriptura sub emendatione superscripta evanuit: male in Ald. Βαβυλῶνα." Schow. Steph. Byz.: Διάκρεια· φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱὸς, οἱ δημόται, Διακριεῖς, ubi, cum τὸ τοπικὸν, Διακριεῖς, a v. Διάκρεια formari non possit, corrige Διάκρια, ut in Λέξ. ῥητορ. l. c. legitur. Pausan. i. 23.: Ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει—Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστι Βραυρωνίας, Πραξιτέλους μὲν τέχνη τὸ ἄγαλμα, τῇ θεῷ δ' ἔστιν ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ἀρχαῖον ξόανόν ἐστιν ἐν Βραυρῶνι. Ἄρτεμις, ὡς λέγουσιν, ἡ Ταυρική. Idem i. 33.: Μαραθῶνος δὲ ἀπέχει τῇ μὲν Βραυρὼν, ἔνθα Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἐκ Ἰαύρων φεύγουσαν, τὸ ἄγαλμα ἀγομένην τῆς Ἀρτεμιδος, ἀποβῆναι λέγουσιν, καταλιπουσαν δὲ τὸ ἄγαλμα ταύτῃ, καὶ εἰς Ἀθήνας, καὶ ὕστερον εἰς Ἄργος ἀφικέσθαι. Ξόανον μὲν δὴ καὶ αὐτόθι ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἀρχαῖον. Idem viii. 46.: Βασιλέα τε τῶν Περσῶν Ξέρξην τοῦ Δαρείου, χωρὶς ὅσα ἐξεκόμισε τοῦ Ἀθηναίων ἄστεως, τοῦτο μὲν ἐκ Βραυρῶνος ἄγαλμα ἴσμεν τῆς Βραυρωνίας λαβόντα

Ἀρτέμιδος, τοῦτο δὲ αἰτίαν ἐπενεγκὼν Μιλησίοις ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐναντία Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι ναυμαχήσαντας. τὸν χαλκοῦν ἔλαβεν Ἀπόλλωνα τὸν ἐν Βραγχίδαις. J. Pollux viii. 107., περὶ ἱεροποιῶν, Δέκα ὄντες οὗτοι ἔθνον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν, τὴν Ἐλευσίναδε. "De Braurone haud ignobili Atticæ regionis pago ad L. viii. 107., ubi vocem illam habebamus corruptam, collegit abunde Jungermann., jussitque ibi hic reponi accentu mutato Βραυρῶνι (pro vulgato Βαύρωνι), qua in re viro præstantissimo morem gerendum duximus: atque ita est apud Steph. in illa voce, parilique modo Μαραθῶνι, Βαβυλῶνι, aliaque similia. Sed tamen et hic nobis quædam veniunt notanda, quæ non Jungermanni nostri tantum, sed et eximiam Jo. Meursii diligentiam effugerunt penitus, et indicabo, quæ vir eruditissimus ignorare semet fuit fassus, cui nimirum tribui adscribenda fuerit Attica Brauron. Plinius itaque inter Atticæ regionis oppida Brauronem recenset L. iv. c. 7., 'Potamos, Brauron, Ion, quondam oppida:' meminitque Strabo L. viii. (ix. p. 398., Τοσαυτ' οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρων, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυωκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, Ἀφύδνα, λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς Ἀφυδναι, Θόρικος, Βραῦρων, Κύθηρος, Σφῆττος, Κηφισσία, Φάληρος. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὴν νῦν, τὰς δώδεκα Θησεύς. Cultam fuisse eximie Dianam a Brauronis incolis constat testimoniis antiquorum frequentibus: hinc et ἡ Βραυρώνια, et τῆς Βραυρωνίας sacerrimum Brauroni templum, cujus dicto loco mentionem fecit Strabo (Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σουνιον, εἶτα Θόρικος, εἶτα * Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες * Ποτάμιοι, εἶτα Πρασία, Στειρέα leg. Στειρία, Βραῦρων, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος ἱερόν.) De loco ipsoque religiosissimo Dianæ cultu apprime concinna Diphili verba apud Athen. (vi. p. 223. a.) in fabula Ἑλενηφοροῦσιν, ubi virginem venatricem hoc adloquitur modo: Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρῶνος ἱερὸν θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶ λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. 'Pictoribus nimirum atque poetis quidlibet audendi semper fuit æqua potestas,' ut initio Artis Poeticæ Horatius, quæ cum pangeret, oh oculos sibi, credo, posita babuit ista Diphili de Tragœdis verba. Hujus autem Brauroniæ Dianæ simulacrum eo venerabantur magis, quo fuit antiquius ac vetustius habitum, siquidem putarent Iphigeniam Tauris in Græciam reducem, cum huc appelleret, apud se eam, quam ex Taurica regione advexerat, imaginem Dianæ reliquisse, ut testis est Pausan. Attic. xxiii. et xxxiii., qui tamen ipse diversa sentit. Sed agamus quod constitutum fuerat, atque Brauronem ad tribum pertinuisse Ægeïda probemus: locus est in Schol. ad Aristoph. Aves, qui rite expiatis mendorum prodigiis pristinoque suo restitutus nitori viam nobis ad hujus rei notitiam præibit: Οἱ δὲ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν, * Φιλιάται δὲ τὴν Βαυρωνίαν. In his Commentatoris antiqui verbis ἐπὶ delendum est, et tum Βραυρωνίαν pro Βαυρωνίαν debere legi Meursius etiam monuit, apud quem et similis corruptelæ alios quoque locos habebis emendatos: sed illi Φιλιάται, quos intactos vir eruditissimus præterit, quinam sunt? quibusve terræ oris morantur? In Attica certe hos, ubi reperiri eos decebat, quæras frustra. Sed, me monitore, restituas Φιλαΐδαι, quod vocabuli diversimode aliquando in scriptis veteribus esse depravatum non ignorabit lector eruditus. Hi vero Philaidæ populus fuit Ægeïdis tribus, dictus ita ab Heroë Philæo Ajacis ex Lysida filio, qui Brauronem incoluit: fidem facit Plut. in Solone (x. T. i. p. 332. ed. Reisk.), ubi de Philæo et Eurysace, Καὶ κατῴκησαν, inquit, ὁ μὲν ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ· καὶ δῆμον ἐπώνυμον * Φιλαίου τὸν τῶν Φιλαΐδων ἔχουσιν, ὅθεν ἦν Πεισίστρατος. Cetera, quibus ad nostra confirmanda nobis est opus, in manus suppeditabit Steph., cujus apposuisse locum operæ fuerit pretium: Φιλαΐδα, leg. Φιλαῖς, (Berkelius edidit, Φιλαΐδαι, nihilque annotavit), δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσίδης τῆς Κορωνοῦ τοῦ Λαπίθου· ὁ δημότης, Φιλαΐδης, τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαϊδῶν, εἰς Φιλαϊδῶν, ἐν Φιλαϊδῶν. Habemus hic Philaidas ex Ægeïde tribu, eosdemque Brauronis incolas; unde, puto, clarissime patet, et Brauronem Ægeïdi tribui esse adscribendam, et verissimam esse, quam fecimus in Aristoph. Schol., emendationem. Porro Brauroniæ Dianæ fieri solebat capra, et Βραυρωνίαν ἑορτὴν dici sacrum venatrici Deæ festum auctor est Hesych. Βραυρωνίοις· τὴν Ἰλιάδα ᾖδον Ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ Βραυρωνία ἑορτὴ Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἄγεται, καὶ θύεται αἴξ. (Βαυρωνίοις est apud Aristoph. Lysistr. v. 646., quo forte respexit. Quæ huc pertinent, exhauserunt viri præstantissimi P. Castellan. et J. Meurs. de Fest. Gr., qui pro Βραυρωνία ἑορτὴ, mutato accentu, Βραυρώνια exhibent.' Albert.) Sed vero ne mihi cum hoc festo alia diversa Brauronia, quæ singulo quinquennio Braurone in Bacchi celebrabantur honorem, confundas temere, quod a diligentissimo Meursio factum animadverto in Græcia Feriata, eumque male secutus est Jonstonus, et ad superiorem Pollucis librum Kuhnius noster: stant pro nobis, quos ipse adduxit auctores, Suidas, Herod. Aristoph. Schol. et Scholium vetustum ad Demosth. in Conon. (loco mox citando): Βραυρον, sed scribendum Βραυρὼν, τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο καὶ μεθύοντες πολλὰς πορνὰς ἥρπαζον. (Verba illa depromta sunt vel ex Aristoph. Schol., vel ex ejus exscriptore Suida: apud utrumque est Βραυρὼν, non Βραῦρον.) Et quidem, nisi fallor, diversissima fuere Dianæ atque Bacchi sacra, ut pro iisdem haberi nec possint, neque debeant. Meursius tamen melius ista ipsa ceperat exposueratque libello commentario de Populis Atticis, ubi ista quinquennalia festa Baccho, non Brauroniæ Dianæ adscribit. Hujus autem Dianæ fuisse τὴν ἐν Βραυρῶνι ἱέρειαν, (cujus meminit J. Poll.), haud est quod dubitemus." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 74. p. 1046. Dinarchus Orat. in Aristogit. p. 82. ed. Reisk., Οὐκ Ἀριστογείτων ἐστὶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ κατὰ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας καὶ τῶν οἰκείων αὐτῆς, τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος; Ubi Reisk. pro vulgato Βαυρωνίας dedit Βραυρωνίας, uti legendum monuerat Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 253. not. Demosth. Orat. in Conon. p. 1264. 19., Τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ὁμολογουμένως οὐχ ἁψάμενον τοῦ τελευτήσαντος, ὅτι τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο, ἐξέβαλεν (αὐτὸν) ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου. J. Poll. ix. 74.: Ἀλλὰ μέντοι καὶ * κόρη, νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, ὡς Ὑπερίδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τὶ λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρα συνέσεως κόρην· εἴποις δ' ἂν καὶ (verba εἴποις δ' ἂν καὶ in Jungermanni Ms. deerant) τετράδραχμον· Κάπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι· τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν· Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, * πῶλον ἂν δίδως ἕνα, Τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεττάρων Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν * παρθένους, ὅταν φέρῃ Παλλάς. Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον, Ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὐβουλος ἐν Ἀγχίσῃ καλεῖ * Παλλάδας, πῶλον δὲ, τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον." Tu locum ita lege et distingue, Τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τὶ λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρα συνέσεως κόρην τετράδραχμον κάπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Scilicet narrat historiam ex Hyperide de puello antistitæ in Braurone, quem rapuisse quid e donariis; an vero malitia hoc fecisset, an sine dolo, sed puerili simplicitate potius, hoc, inquam, explorare volentes, objecisse illi κόρην τετράδραχμον, quo periculum de ipsius intellectu et calliditate facerent: postquam vero ille manus contulit ad tetradrachmum,

visum fuisse illum jam scire, quid lucrum esset, nec peccasse ex imprudentia. Hujus antistitæ patris casus aliquis narratur et apud Demosth. in Orat. contra Conon. (l. c.) Dubito tamen adhuc de istis superioribus, et duplicia videntur enim illi proposita fuisse, ejus animi explorandi: quid itaque, si forte scripsit, Κόρην καὶ τετράδραχμον, et κόρην minus scilicet valuisse quam τετράδραχμον, quod quum arripuerit, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset? Nescio tamen an non aliud dent: nam κόρην τετράδραχμον fuisse, probat id quod mox παρθένον eandem dictam ait: illa autem erat στατὴρ, qui valebat τετράδραχμον· ut tibi patebit, si conferes imaginem παρθένου cum iis, quæ Hesych. in Παλλάδος πρόσωπον et στατὴρ scribit. An ergo illi forte pupa ficta objecta, et κόρη quoque τετράδραχμος; Et incidit fabellæ nobis sæpius narratæ a majoribus in pari exemplo, puello pomum et nummum argenteum propositum fuisse, qui cum ad pomum accurrisset, fuerit judicio omnium liberatus. Sed viri docti hæc discutient rectius scilicet." Jungerm. "Quid opus tricas quærere? Duplicia puerilis animi explorandi causa fuisse proposita neque nos dubitamus: sed alterum illud præter κόρην quid investigamus frustra, cum Pollux hanc solam, quæ ad rhombum suum faciebat, ponere voluerit? Alias puerilia fuisse ludicra atque crepundia, ex Æliano constat. Protulit autem, puto, Onomasticographus noster istum Hyperidis locum, Κάπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι, quo κόρην atque τετράδραχμον evinceret eundem esse nummum: neque itaque tolli probavero εἴποις δ' ἄν, quæ certe in Jungermanni Ms. vitio sunt omissa. Sed subit mirari, quid fuerit causæ, cur hæc tetradrachma κόραι fuerint dicta: nil mihi se citius in manus dat, quam quod imaginem gestarint Minervæ, quod et Pollux noster mox indicat: Palladem tamen ab antiquis Κόρην fuisse dictam, nescio quo probi scriptoris testimonio possit constare: de Proserpina res est notissima, ut ejus insigniti figura nummi Siculi majori jure ac ratione κόραι appellari potuerint: sed id quoque Minervæ fuisse nominis necdum a me fuit observatum: quin ne ἐπιθετικῶς quidem virginem hanc patrimam a Poetis ita fuisse dictam memini: videant alii." T. Hemsterh. Coriam quidem apud Arcades dictam esse Minervam, ex Pausan. viii. 21. et Cicer. de Nat. Deor. iii. 59., discere potuit, sed, cum de Minerva Cora dicta, de qua hic agitur, nihil omnino alibi legisset T. Hemsterh., jure suspectam habuisset Pollucis sententiam in Hyperidis verbis interpretandis. Sed et fallitur idem vir doctus, putans Polluci, uno tantum memorato ex duplicibus puerilis animi explorandi causa propositis, liberum fuisse dicere, παραβληθῆναι ἐπὶ πεῖρα συνέσεως: nam illa πεῖρα συνέσεως, quam Pollux lectoribus suis narrandam in se susceperat, nullo modo ab iis intelligi poterat, absque mentione esset utriusque rei puero propositæ. Tam facile credidisset Pollux satis exploratum esse pueri animum, si una tantum ei proposita esset res, quam lectoris sui mentem satis illius de puello historiæ capacem esse, si κόρης solius ex duplicibus ad faciendum ejus intellectus periculum propositis meminisset. Audi Ælianum de hac ipsa historia scribentem, Var. Hist. v. 16.: Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στεφάνου πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, οὐ μὴν ἔλαθεν. Ὁ οὖν δικάσταὶ παίγνια καὶ ἀστραγάλους προὔθηκαν τῷ παιδὶ, καὶ τὸ πέταλον. Ὁ δὲ καὶ αὖθις ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη· καὶ διὰ ταῦτα ἀπέκτειναν αὐτὸν ὡς θεοσύλην, οὐ δόντες συγγνώμην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν. Hic habes duplicia puero proposita, παίγνια καὶ ἀστραγάλους, et τὸ πέταλον χρυσοῦν, idque omnino recte. Pollux quoque, ni egregie fallimur, crepundia præter τὸ τετράδραχμον memoravit. Anne igitur statuendum est verba, παίγνια καὶ ἀστραγάλους, vel simile quid, ex Pollucis textu excidisse? Id quidem inconsulte et temere contra codicum auctoritatem dixeris, nullam hic habentium lacunam. Multo leniori medicina utendum est. Scripto Jungermani libro partim fretus sic locum legeris et distinxeris: Τῷ παιδίῳ τῆς ἐν-

A Βραυρωνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τὶ λαβόντι παραβλ-θῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρα συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον· κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι, omissis istis, εἴποις δ' ἄν. Sed quid est κόρη? An intelligi debet, ut Polluci visum est, numisma quoddam apud Athenienses? "Et κόρην minus valuisse quam τετράδραχμον," ut ait Jungerm., "quod quum arripuerit puer, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset?" Imo "κόρην τετράδραχμον fuisse," ut addit idem vir doct., "probat id quod mox Pollux παρθένον eandem dictam ait." Et si dixisset κόρην καὶ τετράδραχμον puero proposita esse, ubinam fuisset illa πεῖρα συνέσεως? Nihil enim mirum, si puer ex duobus numismatibus sibi propositis majus pulcriusque elegisset. "An ergo," pergit Jungerm., "illi forte pupa ficta objecta, et κόρη quoque τετράδραχμος?" Nobis saltem, utpote quibus unice placeat lectio, κόρην καὶ τετράδραχμον, unice placet sententia, pupam fictam et numisma quoddam puero proposita esse. De usu vocis κόρη pro Imaguncula non est quod dubites. Etymol. p. 530. 11.: Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον· τὸ *γύψινον ἢ πήλινον. Αἑξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 272., Κόρη· ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ *γύψινον καὶ πήλινον, ἀφ' οὗ καὶ κοροπλαθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται: et p. 275., Κοροπλάθος· ὁ κατασκευάζων εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν. Apud Atticos præsertim in usu erat hæc vox, teste Anti-Atticista in ejusd. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 102.: Κοροκόσμια· κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν *τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κάπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. "Coraius ad Isocrat. p. 232., mavult legere τριόδων, et ἄλλοι δὲ ἡγοῦνται. Neque hac neque illa conjectura opus videtur. Vox τριοδίων vero perperam scripta est: nam ita accentu notanda, τριοδιῶν. Dicitur τρίοδος, et ἡ *τριοδία." Fr. Jac. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 196. Labbæi Glossæ: Τριοδία· Compitus, P. Trivium, S. *Τριόδια (leg. *Τριοδία)· Trivia. Trivia autem est Diana. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 17=51. 32.: Ἀλλὰ τοὺς μὲν πιθήκους οἱ τούτων τροφεῖς καὶ μελεδωνοὶ τεθαυμάκασιν, ὅτι τῶν κηρίνων ἢ πηλίνων ὁμοιωμάτων καὶ κοροκοσμίων ἀπατᾷ τούτους οὐδέν· ὑμεῖς δὲ ἄρα καὶ πιθήκων χείρους γενήσεσθε, λιθίνοις, καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες; Ubi Scholion Ms. apud Bast. l. c. habet: Κοροκόσμια καλεῖται πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου, νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἅπερ Δωριεῖς μὲν *δαγύρας ("leg. δαγύδας, Theocr. Id. ii. 110. et Scholia," Bast.), Ἀθηναῖοι δὲ κοροκόσμια καλουσιν, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικά. "Vocem κορύλλιον præterea sibi usquam occurrisse non recordatus est" criticus summus. Κορύλλιον quidem non negamus Græce dici posse, quamvis alibi hujus vocis exemplum frustra quæsiverimus; (deminutivorum in υλλιον hæc exempla habes apud Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. Spec. ii. p. 32., Ξενύλλιον, Plut. Apophthegm. Lacon. T. viii. p. 228. 257., Μειρακύλλιον, Diog. Laert. vi. 52., cf. Vales. ad Harpocr. Lex. p. 245., Βρεφύλλιον, Lucian. Diall. Meretr. T. ii. p. 539. ed. Græv., Κρεύλλιον, Menag. ad Diog. Laert. ix. 59., Ἐπύλλια, Aristoph. Ran. v. 973., Acharn. v. 397., Suid. h. v. et Schol. ad Aristoph. Ran. p. 167. Basil., qui etiam nomen εἰδύλλιον attulit, et ex eo Phavor. v. Ἐπυλλίοισιν. Vide Fr. Aug. Guil. Spohnii Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 137.) Sed in hoc contextu κορυλλιον locum habere posse, id vero confidenter negamus, atque adeo, dum aliquid melius nobis sese obtulerit, reponendum esse κοροπλάθων pro corrupto κορυλλίων arbitrabimur, Τὰ ὑπὸ τῶν κοροπλάθων νυμφικά. Forte autem κοροπλάθων in κορυλλίων ex scribendi compendio parum intellecto transit. Certe

οἱ κοροπλάθοι * νύμφας τὰς κόρας, s. Pupas suas, appellare solebant. Testis est Julian. Imp. Cæsar. p. 332. d., a G. Wakef. in Mss. citatus: Πολλὰ, εἶπεν, ὁ Σειληνὸς, καὶ θεῶν ὄντως σωτήρων ἔργα δέοντα (Voss. δεόμενα) συνεφόρησεν οὗτος ὁ κοροπλάστης (Voss. κοροπλάθος). Εἶτα, ἐφη, διὰ τί τοῦτο τὸ ὄνομά μοι γελοῖον οὕτως ἔθου; Ἢ γὰρ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, εἶπεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, ὦ Σεβαστὲ, θεούς; ὧν ἕνα καὶ πρῶτον τουτονὶ Καίσαρα. Hesych. Κόρη· νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Glossæ veteres: Πλαγγόνες· αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 166.] "Δαγὺς, υδος, [Schneidero in Lex., "Δαγὺς, ὑδος, ἡ,] Crystallns, vel Glacies. Sunt "enim qui δαγύδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc "loco Theocriti Id. ii. (v. 110.), Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι "καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα, præsertim quum præce-"dat paulo ante, (v. 106.), Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος "πλέον. Alii vero esse volunt κοροκόσμιόν τι, quod "νύμφη dicitur alio vocabulo, et πλαγγὼν, παρὰ τὸ "ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κήρινον "intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν, alii "στέφανον περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγότα "ἐπ' αὐτήν." H. Steph. Thes. Ind. [Scholiastæ verba sunt hæc: Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγύδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. Δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι· καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. Οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος * ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.] "Δατὺς Hesychio est κουράλλιον [vulgo legi-"tur κουράλλινον, sed et Kuster. κουράλλιον reposuit,] "item νύμφη * λευκόκηρος, Corallium, Puppa e cera "alba, pro qua supra δαγὺς, sed hæc Hesych. "scriptura melior." H. St. Thes. Ind. [Λευκόκηρως ante Albertii edit. vulgabatur, pro quo G. conjicit λευκόχρους, sed melius Noster et Kuster. et Salmas. ad Solin. p. 63. c. λευκόκηρος correxerunt. Vide Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 313. "Δαγὺς, vox rarissima atque incertæ originis bis fuit apud Hesych. inventa; nam, ubi vulgatur Δατὺς, viri docti hinc scribendum monuerunt, Δαγύς· κουράλλιον, νύμφη λευκόκηρος, et in v. Κάχαρις junguntur Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ * Χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον. Sic dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cera, gypso, vel ære factæ. Vide eruditissime notata a D. Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 120. Cf. J. Toup. Emendd. in Suid. P. iii. p. 145." Valck. ad Theocriti Decem Idyll. p. 60."] "Κά-"χαρις, dicitur δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, "τὸ κοροκόσμιον. Imaguncula, seu Puppa ex cera "alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἡ χαρί-"ζεσθαι μὴ δυναμένη, aut οὐκ εὔχαρις. Ita Hesych. "respiciens proculdubio ad hæc verba Sapphonis, "Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις. Sed se-"cundum has posteriores expositiones scribendum "potius κἄχαρις, ut sit synaliphe pro, καὶ ἄχαρις, "meminitque ejus expositionis Plut. quoque in Ero-"tico (T. ix. p. 11. ed. Reisk.) Ibi enim dicit χάριν "a veteribus vocari τὴν τοῦ θήλεος ὑπεῖξιν τῷ ἄρρενι, "et τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν, a Sapphone sic "compellari, Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κάχα-"ρις. Itidem vero et Pind. Schol. ἄχαριν ibi esse "dicit τὴν μήπω δυναμένην διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσα-"σθαι." H. St. Thes. Ind. ["Homer. in ea ætate, in qua Jurisconsulti pubis emissionem locant, τὴν χάριν collocare videtur, cum naturæ beneficio viro aut feminæ conceditur, ut Veneris leges inire possit. Unde Sappho ἡ καλὴ puellam ἄχαριν vocabat, quæ nondum viripotens erat, et, ut comœdia loqueretur, τὴν ἔτι ἀταύρωτον. Hanc ætatem Daphnidi τῷ ὑποκειμένῳ τῇ βουκολικῇ πραγματείᾳ tribuunt veteres. Æl. (Var. Hist. x. 18.): Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρωτὸς ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς ποὺ φησι καὶ Ὅμηρος. "Homeri locus, quem respexit Ælian. habetur Od. K. v. 279., Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη, Primum pubescenti, cujus gratiosissima est pubertas, quod et eodem prorsus modo legitur Il. Ω. v. 348., atque ita forsan etiam scripserit Ælian." Th. Gataker. Diss. de Stylo N. F. c. xi. p. 73. a. Vide Perizonii notam, qui pro vulgato τοῦ χρωτὸς ex quibusdam Mss. edidit, τοῦ χρόνου, idque recte, ut nos arbitramur. Daphnis igitur ingressus ἡλικίαν τῆς χάριτος, venuste a poeta χαρίεις dici potest, (Idyll. viii. 1., Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας), ut hac voce denotetur non forma corporis, sed ætatis tempus." Dan. Heins. Lectt. Theocr. p. 317. a. "Ex Plutarchi loco, nescio an profecerit Schol. ad Pindari Pyth. ii. 78., (Χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται· ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Αυκάβηττόν λέγοντα, Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν, ἐκ μεταφορᾶς, (v. 517.) Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. Καὶ Σαπφὼ, Μικρά μοι παῖς ἔμμεναι * λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι,) ubi in Sapphonis fragmento male legitur λιθόχαρις, (pro quo corrupto vocabulo Noster, ut videtur, legerat ἄχαρις: a λιθόχαρις autem Reiskius suum * 'ἀλιτόχαρις, i. e. ἁμαρτάνουσα τῶν χαρίτων, ἐστερημένη τῶν χαρίτων,' sumsisse videtur, vide ejus notam ad Plutarchi locum,) sicut æque prave, καὶ χαρίεσσα, apud Max. Tyr. Diss. xxiv. p. 297., (Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους· Σμικρά μοι πάϊς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει,) quod Davisius in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed Sapphoni non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex (Hesych. a Nostro supra citato, Κἄχαρις· χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὔχαρις, atque ex) Lex. Sangerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 473.,) Ἄχαρις· ἢ τινι μὴ μέτεστι χάρις, ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operæ pretium erit legere, quæ ad eandem lectionem vindicandam attulit Th. Gataker. de Stylo N. F. c. xi. p. 72. f." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 274. Pro voce nihili λιθόχαρις Is. Casaubono ad Diog. Laert. vi. 91. placet * λιπόχαρις. Heins. vero apud Davis. ad Maximi locum pro καὶ χαρίεσσα conjicit καὶ μήπω χαρίεσσα. "Nullus veterum in poetriæ verbis tradendis sibi consentit, et nullus ea ita tradidit, ut sensum probabilem reddant. Delegi ergo verisimillima quæque, et Sapphum huncce fere in modum scribere potuisse credam, Σμικρά μοι, πάϊς ἔμμεν' ἔτι Φαίνῃ, κ' οὐ χαρίεσσα, metro scilicet Æolicum se præbente. Sed videamus jam de singulis. Nominativus πάϊς h. l. habet vim vocativi, ut sæpius. Ἔτι, hæc vox, quam Maximus solus perhibet, omitti omnino nequit. Quod ut intelligatur, trium scriptorum laudatorum verba tantummodo, quæ ante Sapphus fragmentum afferunt, perspiciamus, in quibus voces πρὶν, οὔπω, μήπω reperiuntur, quæ conditionaliter et comparative sunt dictæ, ac in Sapphus ideo poematio tale quoddam verbum evincunt extitisse, quod puellam, de qua agitur, *nondum* esse adultam, eique *tunc demum* posse gratificari amatores, si ad pubertatem venisset, exprimeret. Istud autem verbum est hoc ἔτι, in Maximo obvium. Maximi καὶ χαρίεσσα laborare apparet, cum sensus contrarium prorsus postulet. De notione τοῦ χαρίζεσθαι multus est Plato Sympos. c. ix. s. 7. sqq. Wolf. Opponitur ἀχαριστεῖν, vel ἀναίνεσθαι. Cf. Harpocrat. hh. vv. ibique Maussac. Lennep. ad Phalar. Epistt. p. 13. Erit adeo πάϊς οὐκέτι (nam ἔτι utique repetendum ἀπὸ κοινοῦ) χαρίεσσα, Puella, cui per ætatem nondum in amore gratificari licet, quæ viro nondum est matura. Neque tamen spernendum Plutarchi κἄχαρις, quod metro adeo convenit, ut difficile sit dictu, an Sappho κἄχαρις, aut κ' οὐ χαρίεσσα scripserit. Prius Ruhnk. l. l. præfert." H. Fr. M. Volger. ad Sapphus Carm. et Fragm. p. 96. Blomfieldius in Mus. Crit. Cant. i. p. 27. verba sic ordinavit, Σμικρά μοι, πάϊς, ἐμμέναι Φαίνεαι, κἄχαρις. "Cum Barthio," inquit vir doctus, "legerim ἔμμεν, pro σμικρὰ vero prætulerim ψυχρά." Sed in voce σμικρὰ hærere non debebat, cum sensum satis bonum efficiat, eumque, quantumvis veteres in poetriæ verbis tradendis inter sese discrepent, omnes tamen eam exhibeant, nisi quod in

Schol. ad Pindari locum legitur *μικρά*. Adde quod vocab. *ψυχρὸς*, pro Frigidus in Venerem, (Virg. Georg. iii. 97., Frigidus in Venerem senior), vetustioribus scriptoribus, atque adeo Sapphoni ipsi prorsus ignotum fuisse videatur. Ceterum apud quemnam auctorem Hesych. vocem Κάχαρις repererit expositam per *δαγὺς, καὶ πλαγγῶν, καὶ *χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον*, nescimus. Non placet Pergeri sententia, scribentis: "Κάχαρις, pro *κάρχαρις, Aspera*, et nondum usu quotidiano detrita bractea, e collo virginum pendula. Hesych. *Κάρχνη· ἀργυρῆ, (quod G. interpretatur, Aspera, argenti more.)" In Hederici Lex. Κάχαρις formatum esse traditur ex *κηρὸς*, Cera, et *χάρις*, sed vox sic formata analogiæ omnino repugnat. Quod vero ad Χρυσαλλὶς τὸ κοροκόσμιον attinet, de eo vocabulo silentium altum egerunt omnes hodierni Lexicographi, atque etiam Du-Cang. in Glossar. Gr. Ex veteribus autem Hesych. unus eam habet. Alibi vero usurpatur pro insecta, de qua vide Nostrum in voce. An intelligi debet ornamentum insectæ illius figuram referens, atque ex mulierum collo pendulum? Huc quidem facit locus insignis hic Clementis Alex. Pædag. ii. p. 90=244. 36.: Ἤδη δὲ καὶ φανερώτατα τοῦ Πονηροῦ σύμβολα οὐκ αἰσχύνονται περικείμεναι. Ὡς γὰρ τὴν Εὔαν ὁ ὄφις ἠπάτησεν, οὕτω δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ὁ κόσμος ὁ χρυσοῦς, δελεάτι προσχρῶμενος τοῦ ὄφεως τῷ σχήματι, ἐξέμηνεν εἰς ὕβρεις, *σμυραίνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποπλαττομένας εἰς εὐπρέπειαν. Λέγει γοῦν ὁ κωμικὸς Νικόστρατος, Ἁλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλια, ὄφεις, περισκελίδας, ἐλλέβορον. Ubi in Potteri Edit. hanc habes notam:—"Non vestium hæc sunt nomina, sed monilium. Nam J. Pollux L. v. c. 16. inter mundi muliebris nomina ad ornatum brachiorum numerat *ὄφεις*, Serpentes, et legimus 1 Cantici Cantic. (v. 10.), Murænulas aureas faciemus tibi. Licet lxx. habeant *ὁμοιώματα χρυσίου*, non *μυραίνας*. V. editio *στρεπτοῦ χρυσίου*, ut annotatum est in Romana postrema, ubi forte legendum *στρεπτοὺς χρυσίους*. Nam et *στρεπτοὺς* numerat Pollux inter monilia, et hic Clemens ipse, quod vertit interpres Torques. Hieron. (Epist. xxiv=xxv. ad Marcell.) de Laudibus Asellæ; Aurum colli sui, quod quidem murænulam vulgus appellat, quod scilicet metallo in virgulas lentescente, quadam ordinis flexuosi catena, contexitur, vendidit." Collect. Sed cum vocis *χρυσαλλὶς* pro Ornamento muliebri mentio nec a Clemente facta est, nec a J. Polluce l. c., fuse de mundo muliebri agentibus, reponendum esse *καλαθὶς* non male conjecerit quis, ex ipso Hesych. afferens, Πλαγγών· *κήρινόν τι κοροκόσμιον, σφαῖρα, καλαθὶς, καὶ* Πλαγγόνες· *κεκρυφαλοι*. Quemadmodum autem Πλαγγὼν est et *κοροκόσμιον* et *καλαθὶς*, sic forte Κάχαρις cum pro Pupa, tum pro Calatho forte usurpari potuerit. Vide nos infra. Sed hoc esset paulo longius a vulgata lectione recedere. Mallemus igitur, *χρυση * ἄλυσις* quæ verba cum *χρυσαλλὶς*, ex scribendi compendio quodam parum intellecto, facile confundi potuisse, omnes vident. Clemens l. c. p. 90=244. 19., Ἡ γὰρ οὐχὶ κλοιὸς τὸ χρυσοῦν ἐστι περιδέρρεον, καὶ οἱ στρεπτοί, οἵ τε καθετῆρες καλούμενοι, ἁλύσεων ἐπέχοντες τρόπον; καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐτῷ τούτῳ τῷ ονόματι ἁλύσεις κέκληνται. J. Pollux x. 167.: Καὶ κλῳὸς, καὶ κλοιὸς, καὶ ἄλυσις, καὶ *μονάλυσις· ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει (in primis Thesmophoriazusis, teste ipso Polluce vii. 95., et Clemente l. c. p. 90=246.)· Σφραγίδας, ἁλύσεις. Φιλιππίδης δὲ ἔφη, Ἁλύσιον δὲ εἶχε τετταράκοντα δραχμὰς ἄγον. "C. A. ἁλύσιον τετταράκοντα ἄγον δραχμὰς, Pondus habens drachmarum quadraginta. Salmas. putat legendum, Ἁλύσιον εἶχε τετταρας δραχμὰς ἄγον, ut stet versus, sed et τετταράκοντα retineri potest. C. V. καὶ μοναλυσις non habet, Simplex catena, Torques." Kuhnius. "In Ms. desunt καὶ μονάλυσις, sed μονάλυσις a recentiore manu ad oram adpictum, ut inseratur." Jungerm. Certe vox μονάλυσις alibi non legitur. Suidas. Ἁλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῳ (leg. Καρίνῃ, uti reponit Kuster.)· Περὶ τὸν τράχηλόν ἁλύσιόν τί σοι δώσω. "In posterioribus Editt. Suid. atque adeo in præclara ilia celeberrimi Kusteri δόσω legitur, unde ob versum Kuster. sic in notis legendum esse monuit, Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον δώσω τί σοι. Hic aliquid latere suspicatus vir cl. aliam viam instituit, et ordinem quidem verborum servavit, Δόσω autem in δόσω mutavit. Utinam vero Clenardus, aut Caninius, aut Grammaticorum quispiam ad manum ei fuisset. Quid enim est δόσω? ubi lectum, ubi auditum? Piget me profecto miseretque. Sed omnem difficultatem toilet editio princeps Mediolanensis, quæ non δόσω exhibet, sed δότω. Lege ergo Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τίς σοι δότω, Circa collum catenulam aliquis tibi circumdet." Phileleutherus Lips. Emendd. in Menandri et Philemonis Reliqq. p. 42. Δόσω habet et Noster in v. Ἁλύσιον, sed altera lectio δότω ex Lex. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 380. firmari potest: Ἁλύσιον· *ἁλυσείδων πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνῃ· Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιόν τι (lege cum Bentleio τίς) σοι δότω.] "Πλαγγὼν, (όνος, ὁ,) Hesychio est *κήρινόν τι κοροκόσμιον*, Icuncula cerea, Puppa cerea, tracto nomine *παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι*, ut in synonymo *Δαγὺς*, sive *Δατὺς* (supra) monui. Sed exponit etiam *σφαῖρα, καλαθὶς*, et *κεκρύφαλος*. (Anonymus) apud Suid., Τὰ *μειράκια θρυπτόμενα παρα ταις τίτθαις στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν*." H. St. Thes. Ind. [Πλαγγόνων autem in illo Suidæ loco cave pro *Puparum* cum Æm. Porto, Kustero, et B. Vulcanio ad Callim. Hymn. in Cer. v. 92., atque etiam Schleusnero Cur. Noviss. in Photii Lex. p. 346. habeas. Hanc enim interpretationem falsam esse probat contextus, Περὶ *κρόκης, καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων*. Πλαγγόνων hic significat Calathorum.] "Καλαθὶς, (ἡ.) affertur pro Parvus calathus, Quasillus." H. St. Thes. Ind. [Teste autem Hesych. Πλαγγὼν est *καλαθὶς*, i. e., ut Porphyrionis verba usurpemus, Vas vimineum, in qua mulieres pensa vel tramam revolvunt. Silius ii. 70., Nec calathis adsueta manus, operataque fuso. Ex Virg. Æn. vii. 805., Non illa colo calathisve Minervæ Femineas adsueta manus. Ovid. Met. xii. 475., columque I cape cum calathis: et Fast. iv. 435., Hæc implet calathos lento de vimine nexos. Cf. Idem in Epist. ix. 76. Juven. Sat. ii. 54., Vos lanam trahitis, calathisque peracta refertis Vellera. Catull. Carm. lxiii. de Nupt. Pel. et Thet. v. 318., Candentis mollia lanæ Vellera virgati custodibant calathisci. Vide Gesneri Thes. L. L. et Forcellini Lex. Secundum Schol. ad Theocr. Id. ii. 110. πλαγγὼν ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι deductum est. At Etymologo p. 674. 9. aliter visum: Πλαγγὼν· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς *σπάσσω σπάδων, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγὼν, τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορωνῶν. "Σπάσσω, ut πλάσσω, non facile inveneris. (Pro κορωνῶν) rectius, opinor, κορῶν, Puellarum." Sylburg. "Non invitus accesserim Sylburgio emendanti κορῶν, Puellarum, licet Codex meus contra stet. In Articulo sequenti vir doctus emendat quoque πλαγγηδών. Sed tota ilia periodus videtur a manu recentiore; nam a membrana nostra exulat." Dorvillius Animadvv. in Charit. ii. 2. p. 157=295. Photius p. 318.: Πλάγγων· κοροκόσμιον κήρινον, ὅπερ *δάγυνον οἱ Ἴωνες, ubi Cod. D. teste Hermanno præbet *Πλάγγης, (quod et in suo Apographo invenit Albertius), moxque omittit οἱ. "Apographum Albertii ad Hesych. T. ii. col. 969. n. 6. habet, οἱ (lege ὃ, vel οἱ δὲ) *πειδάγυνον Ἴωνες, quæ lectionis diversitas certe notanda fuisset." Schleusner. Animadvv. ad Photii Lex. p. 80. Nostra quidem sententia utrumque, et δάγυνον et πειδάγυνον corruptum est. Blomf. ad Callimach. p. 398. corrigit, ὅπερ δάγυν οἱ Ἴωνες, sed pro Ἴωνες corrigere debebat Δωριεῖς. Nobis, ut verum fateamur, tota glossa mutila videtur. In Curis vero Novissimis in Photii Lex. p. 346. idem Schleusner. πλαγγὼν pro vulgaro πλάγγων reposuit, idque omnino recte, sed, cum addebat, "legendum κόρη κόσμιος κήρινος," pro κοροκόσμιον κήρινον, quæ satis recte se habent,

profecto bonus ille Homerus dormitabat. Callim. Hymn. in Cer. v. 92., Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν, Καὶ τοὔτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ πλευρὰς Δειλαίῳ ἱνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, ubi Blomf. p. 131., ab Ernestio monitus, recte rescripsit πλευραῖς. Idem Blomf. probat Valckenaerii conjecturam, ῥινός τε καὶ ὀστέα. "Πλαγγὼν sic Mss. Reg. et Voss. Edd. Flor. Ald. Frob. Græv., nisi quod Flor. Ald. Frob. penultimam acuunt. In edit. Vascosana credo πλαγκὼν irrepsisse vitio operarum, quod Benenatus et Stephanus male servarunt, secutique sunt Vulcanius et alii." Ernest. "Πλάγκων, seu verius πλάγγων, ut in antiquioribus hujus poetæ editionibus, sicut id jam a Vulcanio monitum, ac, ut hic dicitur, vulgo de imagine cerea, quæ proinde solis æstu liquesceret, prout hic Gr. enarrator, Πλάγγων· ἡ κήρινος νύμφη, Puppa cerea, et vetus Theocr. Schol. l. c., Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ κύμφην, οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Hinc veteres Glossæ, ab H. Stephano primum editæ: *Puppæ*. Πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Et alibi: Πλαγγόνες· *Puppæ*. Unde cum κηροπλάστης (vulgo κοροπλάστης, idque omnino recte) ejusmodi imaguncularum e cera artifex dictus a Sileno in Juliani Cæsaribus (l. c.) Augustus; tum, ut illius vocis vel dicterii vim ibi continuo explicat, qui Deos ἡμῖν ἔπλαττες, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, Nobis effinxisti, sicut illi puppas, prout ibidem docuimus. Adde Hesych. Πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον, ac unde explicanda Sapphus ad Venerem verba apud Athen. ix. p. 410. χειρόμακτρα πλαγγόνων, ornamenta id genus pupparum, cum ipsis nempe puppis Veneri, ut jam ibi e Persio monuit ὁ πάνυ, consecrata. Ita baud ignotæ apud Tullium ad Atticum, vi. 1., 'In his inventæ sunt quinque plangunculæ matronarum,' e Bosii ibidem restitutione, pro vulgato, et quod nauci omnino, Lagunculæ, ac prout in Bessarionis codice extare monuit Manutius, ac inde etiam præter Lambinum ac Junium, in accuratissimam editionem suam retulit Gruter., ac ejus exemplo servarunt Batavæ Ciceronis editt. Neque Tullio omnino insolitum, ut cum Attico suo Atticis verbis, seu ad morem Atticum formatis subinde agat. (Vide Ernest. in Indice Latin. Cicer.) Ut nunc mittam, quod πλαγγόνα de ornamento capitis muliebri seu reticulo insuper dictum notet Hesych., Πλαγγόνες· κεκρύφαλοι, et quomodo etiam χειρόμακτρα πλαγγόνων, per reticula virginum, dicto paulo ante Sapphus apud Athenæum loco, verti posse agnovit ibi ὁ πάνυ. (Nostra quidem sententia Hesych. ipsum Sapphonis locum in animo habuit.) In reliquis autem, ut obiter hoc addam, ejusdem Lesbiæ Musæ verbis enucleandis minus felix aut lynceus fuit ibi magnus Animadversor; et potior omnino, ut alia nunc mittam, quam in notis ad ultima Sapphonis verba aliunde adtulerat, eamque præterea obviam lectionem, eruditissimus Fulvius Ursinus p. 294. In. ix. nempe, Ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκαίας δῶρα τίμια, 'Quæ misi a Phocæa urbe dona eximia,' non vero 'e Phocide' cum Dalechampio. Æolis enim, ut notum, Sappho, et Phocæa finis Æolidis apud Strabonem xiii. p. 582." Ez. Spanhem. Mirum sane est verissimam hanc lectionem, a magno Spanhemio probatam, virorum doctorum, Schweigh. Jacobs. et Blomf. in Mus. Crit. Cant. i. p. 25. diligentiam effugisse. At Volgero ad Sapphus Fragmenta p. 73. non latuit, qui tamen de iis silet, quæ habet Schweigh. in Addendis et Corrigendis ad Athen. ix. T. xiii. p. 478.:—"Sapphonis Eclogam doctus Censor Halensis, vestigia veteris scripturæ persequens, in hunc modum refingendam censuit: Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ καλυγασμένα. Οὐκ ἀτιμάσεις ἃ πέμψα Σαπφὼ κρατὸς δῶρα τίμια." Ipse Volgerus, "ad metrum quod attinet," inquit, "videtur illud trochaicum trimetrum catalecticum fuisse: Χειρόμακτρα πλαγγόνων δὲ πορφυρᾶ, καὶ Ταῦτα μὴ ἀτιμάσῃς· ἔπεμψα Σαπφὼ Κεῖνα δῶρα τίμια. Δὲ in tertium demum ab initio locum repo-

A nere cogebar; hoc tamen durius si cui videatur, cum rescribere jubeo, Πλαγγόνων δὲ χειρόμακτρα. Χειρόμακτρον proprie est Mantile, manuum abstergendarum causa inserviens, i. q. μανδύλιον, cf. Athen. ix. p. 410. b. qui laudat Xenoph. K. Π. i. 3. 5. et Suid. ac Hesych. h. v., deinde vero etiam velamentum capitis, tanquam pars mundi muliebris, ut nostro loco, quem Athen. adscripsit inter exempla quibus evincere vellet, vocem habere hanc secundam quoque potestatem. Reliqua, quæ citat, exempla sunt Hecatæi in libro qui Asia inscribitur, (opus ipsum periit), Γυναῖκες δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα, et Herodoti ii. 122. Casauboni πλαγγόνων sola felix est emendatio inter reliquas ab eo propositas, qua haud mediocriter de toto loco meruit, cum illa totius sensus præstet basin. Πλαγγόνες sunt Puppæ e cera fabricatæ. Harum velamenta capitum poetria dicit Veneri consecrasse. Mos videlicet erat, ut virgines, posteaquam ex ephebis excesserant, pueritiæ suæ ludicra Veneri consecrarent, et in templis ejus suspenderent. Cf. Callim. Epigr. xxxi. apud Jacobs. B Anthol. T. i. p. 219. Persii Sat. ii. 70. ibique Schol. (et Casaub.) Alex. ab Alex. v. 18. Jacobsii conjectura πορφυρόβαπτα nimis audax; omnino mutatione in hac voce non indigemus. Casaub. monet Sapphum una cum pupparum velamentis ipsas quoque puppas Veneri misisse. Velim scire, unde hæc collegerit. Nostro quidem loco nihil de ea re scriptum est, quamvis alias concedam, virgines non indumenta tantum pupparum, sed puppas etiam ipsas cum indumentis Veneri consecrasse, ut e. g. docet Persius l. l. (Adde Epigr. ἀδεσπ. cxv. in Anal. T. iii. p. 173., ubi vide Jacobsii notam, a Schæf. in Mss. allatam.) Καὶ ταῦτα autem adhuc respicit τὰ χειρόμακτρα, et nexus illorum verborum dependebat a superioribus deperditis. Sappho scilicet *antea* jam egerat de aliis ludicris pucrilibus, quæ Veneri dedicaverit; *nunc* inter ea etiam velamenta capitum pupparum commemorat. Καὶ h. l. igitur habet vim τοῦ *etiam*, et χειρόμακτρα est accusativus absolutus, Quod attinet ad C velamenta. Jacobs. acute vidit, legendum esse μὴ ἀτιμάσῃς. Μὲν sensum pervertit. Ἔπεμψα, sc. in templum tuum, o Veuus, tanquam ἀνάθημα. In Πυφωκείας baud dubie latent verba Σαπφὼ κεῖνα, quæ recte rescripsit Fiorillo. Prima autem vox initio eo facilius poterat mutilari, cum ultima verbi præcedentis exeat in ψα. Post has emendationes fragmenti argumentum erit hoc: Sappho Venerem adloquitur, petens ab illa, ne pupparum velamina capitis, quæ tanquam ἀναθήματα ipsi miserit, aspernari velit." "Petron. lxiii., Strigæ puerum involaverant, et supposuerant stramentitium Vavatonem.' Sed quid hoc monstri? quis obsecro dixerit, quid sit hic Vavatonem? Multum ergo hic sudarunt interpretes; sed frustra, nec extricarunt quidquam. Forsan Trimalchio pro consueta insolentia, suopte ingenio et lubitu finxerit *Stramentitiam larvationem*, eodem scilicet sensu, quo Apuleius Metam. i. p. 104. dixit *Larvale simulacrum*, et *Larva umbratilis*, Plautus, in Adject. ad Amphitr. in cujus Fragmentis D et hoc legitur, *Pro larvatore circumferam*, quemadmodum *Macies larvalis*, in Priap. Carm. xxxii. Sed hæc incerta. Fortassis nonnihil certius hic potius legendum, *Stramentitium Plangonem*. Nimirum Plangon, sive Πλαγγὼν, Græcis est icuncula, sive pupa, ex gypso, cera, vel luto formata, testibus Hesych. Suida et aliis. (Imo Suidæ locum alio pertinere, jam supra demonstravimus.) Unde *plangunculа*, apud Cicer. ad Attic. vi. 1., ut docti ibi recte restituunt. De qua voce plura egregie notavit Casaub. in aureis Commentariis ad Pers. Sat. ii. p. 107. et ad Athen. ix. c. 13. p. 699. item Des. Hiraldus Advers. i. 8. p. 41., ut alios taceam. *Plangonem* ergo *stramentitium*, sive *Maniolam de stramentis factam* hic veri pueri loco, supposuisse dicuntur sævæ et scævæ striges, sensu claro magis, quam vero." D. W. Triller.[1] Obss. Crit. p. 384. Πλαγγὼν Chari-

[1] Eidem Trillero debetur restitutio Julii Capitolini in loco, de quo multa diximus supra. "Inter locos corruptos et depravatos, omnium confessione, facile eminet, et corruptissimus habetur sequens Julii Capitolini, in Vita Pertinacis c. 8. p. 553.

toni L. ii. c. 2. p. 33. ed. Lips. est nomen proprium: Πλαγγὼν δὲ, ἡ τοῦ οἰκονόμου γυνὴ, ζῶον οὐκ ἄπρακτον. "Apud Demosth. Πρὸς Βοιωτὸν περὶ Ὀνόμ. p. 1002. d. habes, Πλαγγὼν, Πλαγγόνος, et Anaxilan apud Athen. xiii. 1. p. 558. b., cum apud Nostrum semper exaretur Πλάγγων, Πλάγγωνος. *Pupa* apud Romanos quoque femininum nomen esse, nisi aliunde constaret, frustra adstrueres ex Muratorii titulo 2. 1239., et repetito 14. 1273., si conferas Gruter. 728. 8., et 828., et 896. 7., ubi aliter plane extet. Alciphroni L. iii. Epist. 22. est Πλαγγὼν caniculæ nomen, (Πλαγγὼν δὲ, τὸ * Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθῦρμα τῇ δ-σποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμήσαν, κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδήσαν, ubi Cod. Vind. B. præbet Πλαγγῶν): concinna igitur Rusticæ hujus nomenclatura. Legitur hoc nomen apud eund. in Epist. Ms. (Fragm. xiii. p. 227. ed. Wagner.), Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγὼν, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. In antepenultima ibi voce Codex minus verax, quam Apographum; in eo enim litera Pythagorica restituta est. Occurrit quoque in Asclepiadæ, vel Posidippi Epigr. (Anthol. T. i. p. 150. n. xxix.): Πορφυρέην μάστιγα, καὶ ἡνία * σι-γαλόεντα Πλαγγὼν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ [illegible] Νικήσασα κέλητι Φιλαινίδα τὴν * πολύχαρμον (πολύ-σκαρθμον conjecit Jacobs.), Ἑσπερίων πώλων [illegible] φρυασσομένων. Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῇδε πόρῃς (leg. πόροις) νημερτέα νίκης Δόξαν, ἀείμνηστον τήνδ' ἐπὶ [illegible] χάριν. Cod. Pal. a prima manu Πλαγγὼν, in antigraphis quibusdam Πλαγγὼ, nec non in epigraphe, Εἰς Πλαγγὼ ἑταίραν." Dorvillius. "Hesych. Γέλγη· ὁ ῥῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄτρακτοι, καὶ κτένες. Idem alio loco * Γέλγια interpretatur κούλαρια. Ubi legendum κουράλια, vel κουράλλια. Sunt autem κουράλλια, quæ alio nomine κοροκύσμια vocantur, pupæ scilicet, et imagunculæ, puellarum ludibria. Idem Grammaticus: * Γεάγια· κουράλλια. Lege, Γέλγια: Alibi: Γέλγια· πήνη, σπάθη, κουράλλια. Sic enim emendandum. Pupæ igitur, et imagunculæ puellarum inter varias istas minutasque merces, quas qui vendebant, Ῥωποπῶλαι, et * Γελγιοπώλαι Græcis, atque etiam παντοπῶλαι dicti, quod omne genus merces

ubi pretiosissima et sumtuosissima Imperatoris Commodi supellex hunc in modum exacte recensetur: 'Vasaque eluto auro ebore, argento, citroque composita, atque etiam phallovitroboli ex materia eadem et vasa Samnitica' etc. Quibus vel leviter saltem inspectis, primo mox intuitu attonitos quasi atque stupefactos omnes puto hæsnros lectores ad inauditum atque invisum vocis monstrum *phallovitroboli:* quis enim quæso simile quid vel viderit unquam, vel fando perceperit, vel per quietem saltem sibi oblatum meminerit? Est enim, ut qnivis deprehendit statim facillimo quidem negotio, vox hæc semi-Græca, et semi-Latina; tota vero barbara, inficeta, et, ut dixi jam, monstrosissima. Neque Codices manu exarati hic quidquam juvant, nam monstrum mutant in novum, non tollunt vetus, quando Grutero atque Salmasio testibus, scriptum exhibent *phandovitrobuli.* Quare non mirum, h. l. pro deplorato et insanabili prorsus relictum et intactum fuisse tantum non ab omnibus. Ipse Salmas., vir maximus, qui alioqui desperatissima et depravatissima quæque in veteribus auctoribus obvia majore sæpe cum audacia, quam felicitate, adgreditur, impellens, quidquid sibi snmma petenti Obstaret, gaudensque viam fecisse ruina, nt quondam de Cæsare poetarum summns, Lucan.; hic tamen animum plane despondet, unguesque criticos a fœdissimo hoc ulcere caute dicam, an timide? abstinet, ac suam, quod mirum de Salmasio et iuauditum, snam inquam ignorantiam ita publice confiteri haud erubescit:—' Quam vocem *(phallovitroboli)*, qnomodo explicem, nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinqnere, quam inepta vocabula hic comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt, nec Latina, sed ex ntroque composita, mera monstra potius, quam voces. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravata.' Hæc quidem ille verissime et modestissime simul. Interim tamen hæc me non deterrebunt, quo minus conjecturam aliquam verisimilem circa hunc depositnm locum proponere audeam, conjecturam dico verisimilem; non vero veritatem indubitatam et nullis contradictionibus opportunam. Ne igitur per longiores ambages Lectores diutius teneam, locnm ita legendum et emendandum arbitror. *Atque etiam phialæ e vitro Beli, ex materia eadem et vasa Samnitica.* Singula nunc paucis explicanda. * Belns nimirum est amnis Syriæ vel Palæstinæ, ex palude Cendevia ortus, et in mare Judaicum profluens, ex cujus arenis fluctibns volutatis, atque hinc nitescentibus, admixto nitro, purissima olim atque præstantissima vitra conflabantur. Clare hanc in rem Tacit. Hist. v. 7.: ' Belus amnis Judaico mari illabitur; circa cnjus os collectæ areuæ, admixto nitro, in vitrnm excoquuntur.' Sed clarius adhuc Plin. xxxvi. 36.:—' Pars est Syriæ, quæ Phœnice vocatur, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ vocatur Cendevia. Ex ea creditur nasci Belus amnis, quinque M. Pass. spatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem coloniam. Lentus hic currit, insalnbris potn, sed cærimoniis sacer, limosus, vado profundus. Non nisi refuso mari arenas fatetur; fluctibns enim volutatæ nitescnnt detritis sordibus. Quiugentornm est passuum nou amplius litoris spatium, idqne tantum multa per secnla giguendo fuit vitro' etc. Vide et ibi sequentia, ubi de fortuita vitri origine singularis historia narratur. Idem alibi, v. 19., ' Belus vitri fertiles arenas parvo litori miscens,' ubi v. Harduin. Sed eadem fere de vitriferis Beli arenis referunt Strabo xvi. Josephus de B. J. ii. 9. Isidor. Origg. xvi. 15. aliique, quos cum his laudavit Hadr. Reland. in Palæstina, cap. de Palæstinæ Fluviis, p. 290. et 267. ubi de hoc singularis prorsus natnræ amne Belo, plura ex instituto, quibus addeudæ DD. VV. notæ ad supra laudatum Taciti loc. in Edit. Gronov. simul exhibitæ, nec non adjiciendus Harduin. in Obss. ad allegatum Plinii loc. Nos quoque ipsi plura olim hac de re diximus in Exercitt. nostris Grotianis, ad ejusd. Christum Patientem, Tragœdiam, quæ, si tanti, inspiciantur, p. 217. sq. Ex his vero late jam disputatis clarissime patere arbitror, quid proprie apud Capitolinum sint *Phialæ e vitro Beli* sc. paratæ. Nempe e tribus hisce vocibus clare distinctis, vitio et uegligentia stupidorum libtariorum, horrendum illud porteutum in ultimas terras exportandum, ut cum Cicerone loquar, *phallovitroboli*, fœdissime coaluisse et infausto partu in unum concrevisse videtur, quod omnes postea occupavit Libros cnm scriptos, tum impressos, omnibusqne eruditis in hunc usque diem inexpugnabile visum fuit. Si quis tamen legere hic malit minore cum licentia, *phalli e vitro Beli*, equidem haud magnopere repugnabo. Nota enim sunt illa Juvenalis Sat. ii. (95.), ' Vitreo bibit ille Priapo,' h. e. Pballo vitreo, inde Græcis * Δριλλοπόται et * Δριλλοποσίαι, et id ipsum est *per obscenitates bibere*, ut acute Plin. xxxiii. procem. ubi v. Hardnin., inprimis Salmas. l. c. Jan. Rutgers. Var. Lectt. vi. 18. [' Juvenalis Scbol., In vitreum penem, quos appellant drillopotæ, leg. *drilopotæ.* * Δρίλος noununquam usurpant Græci pro ea parte, quæ honeste nominari neqnit. Hinc compositum Δριλοπόται.] Scaliger ad Priap. Carm. [cujus hæc sunt verba p. 204.:—' Ψωλεὸς et ψωλος, Verpus, et ψωλή, Verpa, παρὰ τὸ ψᾶν. Cui αἰδοῖον ἀποψώμενον καὶ ἐσκολυμμένον. Iuvenio et * Δρυλλος vocari.' Apud quemnam auctorem δρύλλος pro vulgari scriptura δρίλος, s. δρίλος s. δρίλλος repererit vir doctus, nescimus,] et Commentatores ad dictum Juvenalis locnm. Ne quid vero Lectorem meum celem, fuit etiam, qnum legere mallem aliquando, cnm amico quodam doctissimio et celeberrimo, *atque etiam flando vitro tubuli*, quod nempe proxime abest a Codd. lectione, *phandovitrobuli*, superius jam annotata. Verum, quum nulla prorsus ratio appareat, quomodo inter supellectilem imperatoriam apte atque concinne referri possint *tubuli flando vitro parati*, neqne constet omnino, Imperatorem Commodum artis vitriariæ unquam fuisse stndiosum; hanc conjecturam, licet non usque quaque ineptam aut coactam, merito nunc missam facimns præ altera illa modo proposita et uberius interpretata. Quod vero post nostram illam emendationem, *Phialæ e vitro Beli*, distinctionem posuimus, atque verba, *ex materia eadem*, ad sequentia, *et vasa Samnitica*, retulimns, ideo factum a nobis, quia phialæ illæ e vitro Beli conflatæ dici commode haud poterant ex eadem materia, nempe auro, argento, ebore, atque citro, quod præcessit, compositæ. Poterant vero ex altera parte vasa Samnitica ex eodem Beli vitro longe commodius esse præparata, ita ut ob formam quidem et originem, ut et usum, vocarentur Samnitica, nempe a natali solo. Vide hic Hadr. Jnnium Animadvv. ii. 10. p. 95. non vero ob materiam, veluti *Ollulæ Rhodiacæ* apnd Athen. xi. p. 464. de qno nos alibi. Sic et similem fere in modum pocula sic dicta Thericlea proprie fictilia erant; postea tamen etiam terebinthma, argentea, aurea, vitreaque ad istam formam elaborata, ita vocata esse constat, de quo v. Salmas. Exerc. Plin. 734. et ex hoc Græv. ad Cic. in Verr. iv. 18. item Casaub. ad Athen. xi. p. 791. inprimis vero Bentl. Diss. de Epistt. Phalar. s. iii. item Bergler. ad Alciphr. ii. 3. p. 229. Vulcan. ad Agathiæ Hist. p. 9. et S. Petit. Miscell. vii. 4., ut alios plnres taceam, ita et *pyxis aurea* et *charta plumbea* dicitur, quo de v. Gronov. ad Senec. de Benef. ii. 13. inprimis Montfancon. Paleogr. Gr. i. 2. item Herm. Hugo de Prima Scribendi Origine c. xi. et Gnilandin. de Papyro p. 94. sed hæc obiter tantum. Sic ipse Seneca de Benef. v. 13., ' Pyxidem et argenteam et auream dicimus,' qnæ tamen sc. a buxo nomen proprie sortita, ut ibi in notis monet Lipsius post alios. Ceterum vox *phiala* freqnentius in his scriptoribus Hist. Ang. occurrit, v. Lamprid. in Alexandr. Sev. c. xiii. et alibi sæpius, adde Juvenal. Sat. v. Verum hæc jam sufficiant. Ex hoc vero Capitolini loco simul disci potest, et ex vitro [illegible] oi m fuisse phialas, quæ alias ex argento, auro, cupro, atque electro confici solerent, qua de re plura Athen. xi. c. 14. et Commentatores ad dictam Juvenalis Sat. v. ut alios taceam. Immo notissima est ex Petronii c. li. phiala illa vitrea, ex vitro ductili et tenaci summo artificio fabricata, quam ingeniosissimus quidam Faber Cæsari Tiberio, ut creditur, porrexisse dicitur, sed ingenio suo miser et meliore fato dignus, decollatus enim fuit immerito artifex iste, et tenacius ipsi fuit vitrum, quam caput. Triller. l. c. p. 344. Deinde vero vir doctus coronidis loco alias præterea suspiciones adjicit, quæ ei quondam circa desperatum hunc locum in mentem venerant. Sed ut ipsi, sic nobis quoque magis placent *phalli* seu potius *phialæ e vitro Beli.*

promercales haberent. Latini Seplasiarios dixerunt." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386. c. T. ii. H. A. p. 535. Simile esse vitium apud eund. Hesych. in Ἐκέασεν et Ἔκελσεν, et A et A sæpissime confundi, notavit Albert. Cf. idem Salmas. Exercc. Plin. in Solin. p. 63. c.: verba ipsa supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not. Quod autem dixit Salmas. γελγιοπῶλαι pro γελγοπῶλαι, id profecto apud Gr. scriptores nondum vidimus. Hesych. * Κωμμωνία· κοροκοσμία, ubi legendum est ex Is. Vossii conjectura * Κωμμωσία, atque ex Albertii monitu, κοροκόσμια. Hesych. * Ἱππεὺς· εἶδος κοροκοσμίου. "Ἱππεὺς, idem quod Ἱππίσκος," Is. Voss. De v. Ἱππίσκος autem vide Nostrum in voce. Clemens Alex. Pædag. ii. p. 90=243. 24., Καθόλου μὲν οὖν τὰ κόσμια, ὥσπερ κοροκόσμια, * ἀποσκορακιστέον, ὅλον καὶ αὐτὸν παραιτουμέναις τὸν κόσμον. " Dio Chrysost. Orat. xxxi. p. 356. d.: Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. Ubi Scholion margini adjectum κόρας exponit, Τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων * γύψινα πλαττόμενα * ἀνδριαντάρια. ——Proclus in Tim. L. ii. p. 120., Οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις * κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. * Κοραλλιοπλάσται, Fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio, occurrunt in Marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. " Alcipbronis L. i. Epist. 39.: Τοῖς Ἀλώοις[1] δὲ ἐν Κολυττῷ ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. Ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. Piersonus optime Ἀδωνίοις corrigit pro Ἀλώοις, sed quid sibi volunt verba κήτιον καὶ κοράλλιον? 'Desertum,' inquit Wagner., 'hic me video ab ope aliorum—Fortasse, aliquando cogitabam, curaliis usi sunt pro tessellis lusoriis; sed tum pluralis sine dubio stare debebat. Erat etiam ubi κουράλιον legi posse hariolarer, ut, præsertim si sequens καὶ ante Ἄδωνιν deleas, ad amasium referatur ita: Venias comitem habens pupulam tuam Adoniu.' Neutrum placet. Jam vero video, glossatori Eichstad. simile quid in mentem venisse, quanquam in alio verbo, nempe ad κήτιον, adscripsit νήττιον, Anatula, quod an in blanditiis amatoriis in usu fuerit, fateor me ignorare, vel κήριον, Euthydemum nempe.' Semper censui, legendum esse κῆπον, vel κήπιον καὶ κοράλλιον. Κῆπος unus illorum hortulorum est, quibus circumvallabatur suggestum, quod amatori Veneris constituebant; et κοράλλιον imagunculam, qua Adonis repræsentabatur, notare mihi videtur. Plut. in Vita Alcibiadis Vol. ii. p. 34. ed. Reisk.: Ἀδωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκόντων, εἴδωλα πολλαχοῦ νεκροῖς ἐκκομιζομένοις ὅμοια προὔκειντο ταῖς γυναιξὶ, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Artifices, qui ejusmodi icones effingebant, κοραλλιοπλάσται dicebantur. Vide Ruhnk. in Timæi Lex. p. 166. Opinio hæc est mera conjectura, cujus veritatem evidenter probare non potero. Jacobsius vero, cum idem fere sentiat, quodammodo probabiliorem eam reddit. Vide ejusdem Comment. in Anthol. Gr. Vol. xi. p. 165. f. Suadet ibi lectiouem κήπιον καὶ κεράμιον, sed in Ephem. Litter. Halens. ab omni parte mecum consentit." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 196. " In Ephippi poetæ Fragm. P. 571. E. V. 65. ubi promtæ et paratæ meretricum laudantur illecebræ, cl. Editor hæret, et merito hæret in verbis, Οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιον, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαυνοῦσ' ὁμοίως. Comparandum inprimis Epigr. Stratonis xxv., quod ad ductum membranarum sic videtur scribendum: Τίς χάρις, Ἡλιόδωρε, φιλήμασιν, εἴ με λαβροῖσι Χείλεσι μὴ φιλέεις ἀντιβιαζόμενος; Ἀλλ' ἐπ' ἄκροις ἀσάλευτα μεμυκόσιν, οἷα κατ' οἴκους, Καὶ δίχα σοῦ με φιλεῖ πλάσμα τὸ * κηρύχυπον. Unde suspicabar Ephippum dedisse, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ κοράλλιον, ut pupa. Sic fere Melitta apud Achill. Tat. v. 22., Αὐτῷ συγκαθεύδουσα οὕτως ἀνέστην ὡς ἀπ' εὐνούχου, ἔοικα δὲ εἰκόνος ἐρᾷν. Pupas autem veteres fingebant ex cera, gypso, curaliis, unde qui eas fingebant, κοραλλιοπλάσται appellabantur; iidem et κοροπλάθοι, cum quorum artificio philosophorum quorundam negotium comparat Dio Chrys. Or. Ix. p. 311., Καὶ οὐκ οἶδα ὅπως δοκεῖ μοι προσεοικέναι τὸ (vulgo τῷ) τῶν φιλοσόφων ἐνίων περὶ τοὺς λόγους ἀμηγέπη τῷ (vulgo τὸ) τῶν κοροπλάθων. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τύπον τινὰ παρέχοντες, ὁποῖον ἂν πηλὸν εἰς τουτον ἐμβάλλωσιν, ὅμοιον τῷ τύπῳ τὸ εἶδος ἀποτελοῦσι. De illo hominum genere vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. et Bast. in Epist. ad Boissonad. p. 159. sq." Fr. Jacobs. Additt. Animadvv. in Athen. p. 305. Egregie profecto falluntur hi critici summi, Ruhnk. Bast. et Jacobs., quibus addas Schneiderum iu Lex. h. v., et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 598., putantes miro consensu in voce Κοραλλιοπλάστης innui materiem, ex qua fieri solebant imagunculæ, puellarum crepundia. At ab hujus sententiæ fautoribus requirimus, quo idoneo testimonio ostendi possit, imagunculas ex curalio fieri solere? Laudat quidem Boissonadius in Schedis P. Burmannum Secundum ad Dorvillii Sicula p. 571., qui liber, et a Ruhnkenio et Toupio ll. cc. allatus, nobis ad manum non est; sed nemo ex veteribus Lexicographis sic tradidit. Vide loca supra citata, quæ satis superque demonstrant, pupas illas vel ex cera vel ex argilla, non ex curalio, fingi solere. Etiam ex auro et ære fieri dixerunt Noster supra in v. Κάχαρις et L. C. Valck. ad Theocr. Decem Idyllia l. c., sed utrumque hunc in errorem induxisse videtur corrupta illa vox χρυσαλλὶς, pro qua Hesychio χρυσῆ ἄλυσις supra restituimus. Κάχαρις, inquit Glossographus, δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον. Istud κοροκόσμιον ambigue dictum est: nam et pro pupa et pro ornamento muliebri apud Græcos sumitur, ut docet Lex. S. Germ. l. c. Ceterum proculdubio κοράλλιον in κοραλλιοπλάστης est parva κόρη. Κοροπλάστης, Qui κόρας fingit: κοραλλιοπλάστης, Qui parvas κόρας fingit. Sic recte vocem κοράλλιον apud Alcipbronem accepit Bast. l. c.; recte quoque in Ephippi Fragmento l. c. κοράλλιον, Pupam, Jacobsius legit pro vulgata lectione πολέμιον. Sed hic hujus vocis sensus frustra quæritur in Lexicis hodiernis. Hesych. Κωράλλιον· παιδάριον, κόριον. Κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, παρὰ Σικελοῖς. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. a. " Ita (i. e. pro Pupis et Imagunculis) accipienda κουράλια apud Lucian. in Apolog. (pro Merc. Cond. c. ii. T. i. p. 707.): Παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ * σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. Quam vocem apud Lucian. minime quid vellet, assequuti sunt etiam in his literis doctissimi viri, et in ipsa Græcia nati." Salmas. ad Hist. Aug. Scriptt. l. c. Hanc quidem interpretationem probat Jac. Gronovius, qui consuli jubet eund. Salmas. in Solin. p. 63. b—d. (verba ipsa jam supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not.), et p. 267. ubi legas hæc:—" Græci πίθηκον, et * πιθήκιον de homine et muliere deformi sæpe usurpant. Spinturnicium igitur in versu Plauti (Mil. iv. 1. 42.), Pithecium hæc est præ illa et spinturuicium, est τὸ σφιγγίον, quod genus simiæ est turpicula facie, et liquet in Græco fuisse, Πιθήκιον καὶ σφιγγίον, Pithecium et spinturnicium. Alibi *clurinum pecus* de turpiculæ formæ puella dixit, i. e. Simiam. Σφίγξ, σφιγγὸς, producto nomine Latinis *Spinturnix*. Sic ὄρτυξ, ὄρτυγος, *Coturnix*. Nam γ in τ mutatur, ut in aliis sexcentis soliti sunt Latini. Ita * τρυγὸς, et Æolice * τυργὸς, Latine *Turtur*. Hesych.[2] Τρυγώς· τὰς τρυγόνας." Sed de Luciani loco, quicquid con-

[1] Sic habet Bastii Epist. Crit. ed. Lips. 1809. vel sua, vel editoris Car. Alb. Wiedeburgii, vel typographi culpa. In Alciphrone enim vulgatum est cum leni spiritu Ἀλώοις, quod et Wagner. dedit, nec aliter citavit Pierson. Verisim. p. 95.

[2] In Albertii Edit. legitur: Τρυγὼς· τὰς τρυγόνας. Quod virum doctum intactum reliquisse, mirum est, præsertim cum et Noster in voce Τρυγὼν, (pariter ac Salmas.), recte correxisset: Τρυγὰς· τὰς τρυγόνας, qui ex hac glossa in Indicem sui Thesauri

tradixerint viri docti, tu doctissimo J. G. Grævio subscribas, per κουράλια animal quoddam intelligendum esse monenti. Nam "pueros," inquit, "illas delicias dominorum et dominarum, apud Ro-

referre debebat, Τρυγὸς, οῦ, ἡ, (æque atque Τρυγὼν, ὀνος, ἡ,) quo vocabulo etiam Schneideri Lex. augeri potest. Hes. * Τριγός· τρυγῶν. "Græci κατὰ μετάθεσιν primam syllabam extulere. Nam iis *turtur* est τρυγὼν, pro quo et τρυγὸς dixisse, auctor est Hesych. Solent Lacones mutare ρ in σ, unde in Ephororum decreto apud Lacedæmonios, Τιμόθεος παραγινόμενος, pro Τιμόθεος παραγινόμενος. Sic ex τρυγὸς potuerit esse τρυγὸρ, κατὰ μετάθεσιν τυργὸρ, inde γ in τ abeunte *turtur*." G. J. Voss. Etym. L. L. Turpiter sane erravit vir alias accuratissimus et πολυμαθέστατος, Hesychii τυργὸς pro nominativo accipiens, cum revera sit accusativus pluralis, ut viderunt Noster et Salmas. ll. cc. Hesych. Τρυγῶν· καὶ ὄρνις, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, καὶ σύντροφος. Pro σύντροφος Martinius (in Etymol. v. Turtur) εὔτροφος, Pastus, Bene saginatus, legendum conjicit. "Hæc verba mendo non carere videntur." H. St. Thes. T. iii. p. 1676. c. "Repetenda videtur hæc interpretatio a sensu obscœno verbi τρυγᾶν. Vide Aristoph. Eccles. v. 881. Phot. Lex. Ms., Τρυγῶν· τὸ ζῶον. Παίζεται καὶ [δὲ edidit Hermann. monens in Cod D. reperiri καὶ] εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν." Albert. Sed uterque fallitur, ille credens verba mendo non carere, hic autem existimans a sensu obscœno verbi τρυγᾶν hanc interpretationem repetendam esse, ut et Schleusner. existimabat, qui in Conc. Noviss. in Phot. p. 452. lectores suos ad Albertii notam contentus est remittere. "Est *turturis* vox quoque inter lasciva, indeque *turturilla* apud Senecam Epist. xcvi. (extr. 'Hi, qui expeditiones periculosissimas obeunt, fortes viri sunt, primoresque castrorum; isti, quos publica quies, aliis laborantibus, molliter habet, turturillæ sunt, tuti contumeliæ causa'), ubi fortibus viris ac primoribus castrorum opponit molles et *turturillas*, sive, ut aliqui legere malunt, *turturillos*, quos tutos dicit contumeliæ causa, quasi qui relinquantur non honoris, sed contemtus ergo. De turturillæ voce ita Isidori Glossæ: Turturilla ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi turturi opera daretur, hoc est, panem. Ubi pro panem recte Gruterus emendat peni. Sic *passeris* quoque nomen huic parti accommodatum fuisse varii monuerunt. Imo et τρυγὼν, qui Latiuis *turtur*, notat τὴν τῶν γυναικῶν μίξιν, teste Hesych. Nimirum quia, etsi turtur una contentus sit femella, femellæ tamen, si mare destituantur, se mutuo conscendant. Nec tamen displiceat, si apud Isidorum pro *panem* legas *guneæ*, quod Lipsio visum. Non quasi *turtur* interdum *ganeam* notet, sed quia peni inprimis in ganeis locus." G. J. Voss. l. c. Cf. Taubmann. ad Plaut. Bacch. i. 1. 35. p. 540. "Ut transeam varias eruditorum de hoc depravatissimo loco sententias, a Martinio in Etymol. enarratas, levi literarum mutatione sensum integrum, quem scriptori fuisse arbitror, eruam: Furfurilla, ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi furfuri opera daretur, i. e., paui. Non est quod quis objiciat e furfure confectum fuisse panem, cum e veteri Dictionario constet inde dictum *furnum*. *Furnus*, sic sonant verba, *dicitur a furfure, quia panis ex eo factus ibi coquitur*. Atque hinc unusquisque observare potest facile a *furfure* ductam fuisse *furfurillam*, quemadmodum *pistrilla* a *pistrino* seu *pistrina*. Quod autem Isidorus dicat in loco *furfurilla* appellato corruptelas virginum scilicet atque juvenum fieri, nullus mirabitur, qui observarit meretrices olim ante pistrinas, vel in ipsis pistrinis versari fuisse solitas. Testatur id Festus in Alicariæ: 'Alicariæ meretrices appellabantur in Campania solitæ ante pistrina alicariorum versari quæstus gratia, sicut hæ, quæ ante stabula sedebant, dicebantur prostibulæ.' Plautus in Pœnulo A. i. Sc. 2. meretrices, Prosedas, pistorum amicas, reliquias alicarias nominans. Apertius et verbosius rem exponit Paulus Diaconus Hist. xiii. 2.:—Horum inaucipes tempore procedente pistrina publica latrocinia esse fecerunt; cum enim essent molæ in locis subterraneis constitutæ, per singula latera earum domuum tabernas instituentes, meretrices in eis prostare faciebant, quatenus per eas plurimos deciperent, alios, qui pro pane veniebant, alios, qui (NB.) pro luxuriæ turpitudine ibi festinabant." Th. Jansson. ab Almeloveen in Isidori Gloss. p. 13. ed. Clerici. Vulgatam lectionem tuetur J. G. Græv. ibid. p. 54. afferens ex Porphyrio de Abst. iv. 7. p. 316., ubi agit de Ægyptiorum sacerdotibus: Περιεργότερον δ' ἔτι περὶ τὰ πτηνὰ, οἷον τρυγόνα μὴ ἐσθίειν· ἱέραξ γὰρ ἔφασαν πολλαχῇ τὸ ζῶον συλλαβὼν ἀφίησιν, μισθὸν ἀποδιδοὺς μίξεως σωτηρίαν· ὡς οὖν μὴ λάθοιεν τοιούτῳ περιπεσόντες, ἅπαν αὐτῶν περίστανται τὸ γένος. Ubi vide Jac. de Rhoer. * Τρυγόνιον, τὸ, Palumbula, sive Columbula, legitur in Themistio. Ælii Herodiani Philetærus p. 446.: * Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, ἡ γὰρ ἀγρία, πελειάς. Ubi Pierson., a Schæf. in Mss. allatus, hæc notavit:—"Vox aliunde non cognita, cui similis alia, Lexicographis etiam ignota, * ἐθὰς, Columba domestica, apud Themist. Or. xxii. p. 273. c.: Μιμεῖται (Petav. μιμητέον, Pierson. malit μιμητέα, ut φυλακτέα, paulo post) οὖν πρὸς τὴν ἄγραν αὐτοῦ τοὺς κούφους θηρευτάς. Καθάπερ οὖν ἐκεῖνοι * φάττιά τε καὶ τρυγόνα τιθασσεύοντες, διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα γοητεύουσι, καὶ ἑκόντα ὑπάγονται εἰς τὸν ἰξὸν ἢ τοὺς βρόχους· ὧδε ἄρα δεῖ καὶ ἡμῖν τῶν ἤδη προηλωκότων φίλων τοὺς οὔπω τεθηρευμένους, οὐ γὰρ δὴ τῶν περιστερῶν μὲν αἱ ἐθάδες πολλάκις τινὰς καὶ ξένας ἐπάγονται. Ἐθὰς analogiæ convenit: εἰωθὰς vix videtur posse defendi." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 147., a Schæf. in Mss. citatus:—"Philodemi Epigr. (in Brunckii Anal. T. ii. p. 91.), Ἐνθάδε της * Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθαδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα * σαλμακίδων. Τρυγόνιον est Palumbula, sive Columbula. Quomodo amicas suas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus Asin. iii. 3. 103., Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel catellum. Cf. viros doctissimos ad Aristoph. Plut. v. 1012." Ex hoc autem Plauti versu disci potest id, quod ignorabat Wagner., dum verba supra citata scribebat, anaticulam nempe, sive, ut ipse parum Latine loquitur, anatulam, usurpari in amantium deliciis. Vide Bastii notam in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 195. Hesych. Ἀηδόνος νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 401. veram reposuit lectionem:—"Corrigunt ἀηδονὶς, vel νεοσσοῦ: imo vox excidit restituenda, * Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός. Luscinarum pulli (apud Theocr. Adoniaz. v. 121.) propria sua adpellatione dicuntur ἀηδονιδῆες." Valckenaerii emendatio diligentiam effugerat Liebelii ad Archilochi Reliqq. p. 230., cujus hæc sunt verba:—"Ex emendatione Albertii et Vossii voces primæ non divisæ interpunctione, sed conjunctim legendæ sunt, ut etiam apud Phavorinum inveniuntur. Rei turpis honesta et comica circumlocutio. Tale quid etiam ab Aristoph. Av. 207. obscure innui putat Perger.: Ἀγ' ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην Ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα. In quo tamen mihi falli videtur." At Albertius cum Pergero consentit, etiam v. 660. et sqq. consuli jubens, recte omnino. E. H. Barker. in Epist. Crit. ad Th. Gaisford., Class. Journ. N. xxv. p. 176. ex Hesychii verbis collegit, voc. ἀηδὼν, vel ἀηδονὶς, (vel potius ex Valck. emendatione, * ἀηδονιδεὺς) Archilochum pro muliebri pudendo usurpasse. Certe Boccatius in Fab. de Venili dixit *luscignuolo*, notante G. ad Hesych. "Et nos," inquit Boissonad. in Epist. Ms. ad Barker., "hanc metaphoram habemus. Ad calcem Fontanii Narrationum reperies narratinnculam, quæ Vergerii fertur, cuique titulus *le Rossignol*: luditur facete satis in nomine aviculæ ad mentulam detorto. Voces *moineau* et *serin* simili modo usurpantur ab hominibus infimæ plebis, vel obscœnius facetis." Ad eandem rem designandam in usu erat et vox * Τιτὶς, qua proprie significabatur avicula. Photius p. 435.: Τιτίς· βραχὺ ὀρνίθιον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. * Τιτὶς καὶ ἡ κέρκος. "Τιτίζειν dicitur de voce, quam edunt aves, vel potius pulli avium, Eustath. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo derivatum esse voc. τίτις [Photio τιτὶς, Cod. D. teste Hermanno τιττὶς], quod de quadam avicula dicitur, aut generaliter aviculam significat." H. St. Thes. Ind. "Passerculi τρίζουσι et τιτίζουσι. Eustath. ad Il. B. p. 229. 18. ed. Rom.; Τὸ τετριγῶτας (v. 314.) μίμησίς ἐστι φωνῆς τῶν νεοττῶν, ἤτις ἀπαλωτέρα τοῦ τρύζειν ἐστὶν, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ τρυγών. Τελειότερον δέ φασι τοῦ τετριγέναι τὸ ἰαχεῖν. Ὅθεν τὰ μὲν νήπια, τετριγώτα, ἡ δὲ μήτηρ, ἀμφιαχυία. Ζηνόδοτος μέντοι, φασὶν, ἀντὶ τοῦ τετριγώτας, τιτίζοντας γράφει, οἷα κρίνας αὐτὸ τοῦ τετριγέναι καιριώτερον. Καίτοι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἁπλῶς μὲν, τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ, κατεσθιόμενοι δὲ, τρίζουσιν. Ἔστι δὲ τρίζειν, τὸ λεπτὸν ἠχεῖν, κατὰ τὰς νυκτερίδας, αἳ καὶ αὐταὶ τρίζειν λέγονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσσείας (Ω. 5—9.) φησί· τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγὼν, * τραχυφωνότερόν ἐστι. Σημειώσασι δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν, τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βραχὺ ὀρνίθιον, ἢ καὶ πᾶν, φησὶ, μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Ἕτερος δέ τις φησὶ καὶ [illegible] κατὰ μίμησιν, ἤτοι ὀνοματοποιΐαν· ὅθεν ἴσως καὶ * τιτιγόνιον ζωύφιον παρὰ τῷ αὐτῷ, ὅμοιον τέττιγι, [vide Nostrum infra in v. Τεττιγονία.] Et ad Il. Ψ. p. 1399. 46. ed. Basil., Μάλιστα δὲ, φασὶ, στρουθάρια, ὧν καὶ ἡ β' δαψῴδια ἐμνήσθη, τρίζουσιν, ἢ τιτίζουσιν κατὰ Ζηνόδοτον. Scholia a Villoisono edita ad Il. B. v. 314.: Τετριγῶτας· Ζηνόδοτος γραφει, τιτίζοντας, εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοττοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι, τρίζουσιν. Cf. Phavor. in v. Τετριγῶτας, qui partem verborum Eustathii e priore loco exscripsit." Fr. Gul. Stnrz. Prolus. v. de Vocibus Animalium, Grimæ, 1810. 4. p. 4. "Oppian. Cyneg. iii. 129., Πρυλέες τρίζουσι νεοσσοί. Male h. l. interpretatur Turnebus, Teneri pupiunt pulli. Recte Brodæus, Densi et conferti, quo sensu vocem πρυλέες in Homero veteres Grammaticos accepisse docet Hesych. h. v. Vulgatum τρύζουσι mutavimus in τρίζουσι, quod illud fere semper de turture, hoc vero de reliquis etiam avibus dicitur. Ipsi tamen veteres auctores in usu horum verborum sibi non satis constitisse videntur. Ecce enim Hesych., qui * τριγὸς interpretatur τρυγὼν, quod a τρύζειν derivatum est, [Eustath. ad Il. I. p. 651. 7., Ἔστι δὲ τρυζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ * πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγὼν, ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσα. Καὶ τὴν αἰτίαν λέγει ἡ Περὶ τῶν Ζώων Ἱστορία (Aristot. Hist. Anim. ix. 49. extr.) δηλοῦσα συνεργάζεσθαί τι τῷ ὀρνιθίῳ καὶ τὰ ὀπισθεν πρὸς τὸ πολύφωνον. Hæc et plura affert eruditissimus Stutz. l. c. p. 11. not. 72.] τριγὸς vero est a τρίζειν. Hinc Latine de hirundine *Trissare*, *Trissitare* dicitur. Cf. Bondam V. L. p. [illegible] ubi in Glossario Ms. est, *Hirundo minurit*: cum alter Glossographus generatim id vocabulum omnibus avibus proprium [illegible] *Aves*, inquit, *minuriunt, vel vernicant, vel vernant*. Est vero verbum *Minurire* ductum ex Græco μινυρίζειν, quod Bondam [illegible] nere omisit. Simili ratione a voce, quam edit attagen, ductum est * ἀτταγάζειν, (ab ἀτταγᾶς enim fit ἀτταγαί), quod [illegible] explicat κιχλίζειν. Sic enim ille, * Ταγατίζων, κιχλίζων. Inversis literis est legendum, Ἀτταγίζων, vel Ἀτταγάζων. [illegible] vero κιχλίζειν de risu impudico, immodico, meretricio, ut etiam τριγλίζειν. Sic enim Hesych. Τριγλίζειν κατὰ μίμησιν [illegible] γελώντων. Cf. Interpp. ad Mœrin. p. 213—15." Jo. Gottl. Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. vett. Gr. et Lat. p. 44. Ex ipsius vero emendatione verbum ἀτταγάζω in Lexicon suum referre debebat vir doctus. In eo autem peccat, quod Ἀτταγάζων vel Ἀτταγάζων pro Ταγατίζων Hesychio restituendum censeat, cum Ταγατίζων proculdubio, ut ex verborum ordine [illegible] in Codice quodam corrupto scriptum legisset Lexicographus. Nugantur profecto Is. Voss. et Albertius, Ταγατίζων [illegible] Ταγγὸς, Rancidus, referendum esse putantes.

manos (et Græcos) aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum, neque auditum." Secundum Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 146. et p. 598. "est κουράλιον, sive κοράλιον nihil aliud, quam κόρη ἁλὸς, Nympha marina, sive Filia maris. Alii aliter deducunt, de quo Salmas. ad Solin. p. 63. Sed hoc verum. Κόραν λίμνας vocat nescio quis in Epigr. Anthol. Cephalæ p. 43." Epigramma illud est incerti poetæ n. cxv. Ibi, conjectura Toupii rejecta, Brunck. et Jacobs. Anthol. T. xi. p. 353. Ἀρτέμιδος * Λιμνάτιδος mentionem fieri viderunt, de qua Dea multa supra diximus. Κουράλιον autem, sive Κοράλιον, nihil aliud esse quam κόρη ἁλὸς, quo minus cum Toupio credamus, vetat Græcæ linguæ ratio, quæ, si vocem a κόρη et ἅλς compositam sibi voluisset, κοράλιον, sive κουράλιον certe non tulisset. Amplectenda est igitur Salmasii sententia, quam nos ex idoneis auctoribus firmavimus, κοράλιον nempe, sive κουράλιον proprie esse parvam κόρην. De deminutivis in αλιον desinentibus silet Spohnius, qui in libro de Extrema Odysseæ Parte ceteras omnes deminutivorum formas diligenter collegit, docteque exposuit. Nobis quidem in hac festinatione hujus rarioris formæ præter κοράλιον non succurrit exemplum. Sed pauca quædam exempla in Græcis scriptoribus reperiri posse nulli dubitamus. Ut ad Pollucis locum revertamur, Hyperidis κόρην pro numismate eum accepisse, cum proculdubio orator ille pupam fictam in animo habuerit, nemini mirum esse videbitur, qui ejus Onomasticon nocturna diurnaque versarit manu. Non enim semel tantum atque iterum, sed sæpenumero peccavit in interpretandis veterum auctorum locis. Grave exemplum habes in iis, quæ ex Platone attulit ii. 220.: Περὶ μέντοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὃ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων ἐκμαγεῖον του ἥπατος γεγενῆσθαί φησιν· ἄλλην γὰρ οὐδεμίαν χρείαν παρέχεται. At Platonem ipsum longe aliter de splene cogitasse vidit E. H. Barker., cujus notas ad Schæferi Etym. Mag. mox edendas inspice, si res tanti est.]

["Αγαλμα Ἀρτέμιδος * Λευκοφρύνης, sive * Λευκοφρυνῆνης. Pausan. Attic. i. 26., Τῆς δὲ εἰκόνος πλησίον τῆς Ὀλυμπιοδώρου χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἕστηκεν, ἐπίκλησιν Λευκοφρύνης· ἀνέθεσαν δὲ οἱ παῖδες οἱ Θεμιστοκλέους. Μάγνητες γὰρ, ὧν ἦρχε Θεμιστοκλῆς λαβὼν παρὰ βασιλέως, Λευκοφρύνην Ἄρτεμιν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Idem in Lacon. iii. 18., Καὶ ἄγαλμα δὲ Λευκοφρύνης ἐστὶν Ἀρτέμιδος. "De hac Diana simili fere habitu cum Ephesia expressa vide Heynium, qui in Antiquar. Auff. 1. St. p. 109. omnia, quæ ad throni Amyclæi descriptionem pertinent, docte explanavit et illustravit." Facius. Strabo L. xiv. p. 647=958. de Magnesia: Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυνήνης ("sic et vett. Libri, Xyl. Λευκοφρυνὴς," Marg. Casaub. forte Xyl. scripsit Λευκοφρύνης, non Λευκοφρυνὴς) ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων, λείπεται τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ' εὐρυθμίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περὶ τὴν κατασκευὴν του σηκοῦ πολυ διαφέρει· καὶ τῷ μεγέθει ὑπερφέρει (vett. libri ὑπεραίρει) πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ, καὶ του ἐν Διδύμοις. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 13=39., Ἐνταῦθα τῆς * Λευκοφρύνης τὸ μνημεῖον, οὐκ ἄξιον παρελθεῖν, ἑπομένους Ζήνωνι τῷ Μυνδίῳ· ἢ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν Μαγνησίᾳ κεκήδευται, ubi Cod. Nov. habet, * Λευκοφροσύνης: corrupte forsan pro Λευκοφρυνήνης. Ceterum notandus est hic Clementis locus, qui Leucophrynen et Dianam distinguit. Appian. de Bell. Civ. v. 9. T. ii. p. 723. ed. Schweigh., Τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἀρσινόην, ἱκέτιν οὖσαν ἐν Μιλήτῳ τῆς Λευκοφρύνης Ἀρτέμιδος. Nicander ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν apud Athen. xv. p. 683. Cas. p. 490. Schweigh.: Λὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας, Τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν διπάλαιστα * τελέσκων. Πρῶτα μὲν * Ὠδονίηθε, Μίδης ἄπερ, Ἀσίδος ἀρχὴν Λείπων, ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν, Αἰὲν ἐν ἑξήκοντα περιξ κομόωντα πετήλοις. Δεύτερα Νισαίης * Μεγαρηίδος· οὐδὲ Φασηλὶς, Οὐδ' αὐτὴ * Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα. Sic edidit Schneider., cujus hæc sunt verba:—"Edd. Λεύκοφρυν ἀγασσαμένης. Canter. et Casaub. corrigebant Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις. Sententiam Casaub. esse ait hanc: 'Sed neque Phaselis, neque Leucophrys eo nomine fuerint contemtu dignæ, verum admiratione potius.' Palmerius Λεύκοφρυν ἀγασσαμέναις scribi voluit, quod interpretabatur: 'Quæ Dianam Leucophryn vocatam colebant.' Reliqua verba non explicavit. Sed Diana Λευκοφρύνη vocata fuit; et cetera non convenire recte monuit Schweigh., qui ἀγασσαμένη Λεύκοφρυν scripsit et vertit, 'Nec ea quæ Leucophryn Dianam colit spernenda, Lethæi Magnetis ad undas florens.' In annotatione ita, 'Nec illa civitas quæ Leucophryn Deam colit.' Ipse tamen difficultatem versionis hujus vidit postea, ideoque conjecit scribendum, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hac sententia, 'Neque rursus, neque vero.' Manet tamen illa difficultas duplex, prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur; altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest. Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur. Vide dicta ad Xenoph. Hellen. iii. 2. 19. p. 142. et iv. 8. 17." At si cum Schneidero legas, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, triplex est difficultas, prima, cum constructio verborum ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς parum intelligi potest, præsertim si cum eodem Schneidero locum sic interpreteris, 'Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur': secunda autem, cum pronomen Rosas significans omissum suppletur, id quod in hoc contextu non fert Græcæ linguæ ratio: tertia vero, cum Λεύκοφρυς de urbe alibi Magnesia dicta ponitur, quod ἐν τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumerandum erit. Scimus quidem * Λεύκοφρυς antiquum fuisse nomen insulæ Tenedi, docere Diod. Sic. iv. 83., Strabonem, Plinium, et Heraclidem Ponticum de Polit. p. 514. ad calcem Cragii. Adde Hesych. Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι, et Eustath. ad Hom. Il. A. p. 33. 23. Sed ab hujus lectionis fautoribus requirimus, quo alio veteris scriptoris testimonio probari possit, urbem, Magnesiam ad Mæandrum, Λεύκοφρυν appellari solere. Vide Clementis locum supra allatum. Nos cum Schweighæusero scribendum omnino censemus, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, 'Neque rursus,' 'Neque vero.' "Manet tamen illa difficultas duplex," inquit Schneider., "prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur, altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest." Imo nulla est revera difficultas; * Λεύκοφρυς enim Diana dicitur in nummis Hadriani, teste Brotier. mox citando, et cur non hic liceat nomen civitatis omissum supplere, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, parum intelligimus, cum, quam in animo habuerit urbem, versus hic alterum illum statim excipiens, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, evidenter demonstret. Sed, si cum Schneidero legere malis, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hoc modo locum interpretari debebis: Neque vero ipsa urbs Leucophrys reprehensionem eo nomine meretur, quod rosas suas admiretur, quamvis Odoniis et Nicæis de primatu facile concedat. Ceterum recte se habet in Strabone vulgata lectio Λευκοφρυνήνης, a viris doctis suspecta. Diana enim modo Λευκοφρύνη, modo Λευκοφρυνήνη dicitur. Tacitus Annal. iii. 62.: Proximo ("castigandum, e proximo, vide Misc. Obss. ix. 394.," Brotier) Magnetes L. Scipionis, et L. Sullæ constitutis nitebantur; quorum ille Antiocho, hic Mithridate, pulsis, fidem atque virtutem Magnetum decoravere, uti Dianæ Leucophryenæ perfugium inviolabile foret. "In nummis Hadriani Dianæ effigies ΛΕΥΚΟΦΡΥΣ

ΜΑΓΝΗΤΩΝ. In nummis vero Otaciliæ Severæ, Dianæ templum, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. Vide Harduini Selecta Opera p. 97., et Marmora Oxoniensia p. 14. et 13." Brotier. "Dianæ Leucophryenæ. Ita Beroaldus et editt. omnes veteres. Lipsius emendavit, Leucophrynæ. At nihil mutandum; maxime cum habeantur nummi, in quibus appellatur ΑΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ, quam sic vocatam a Leucophryne, in hoc templo sepulta, docet Zeno Myndius apud Clem. Alex. in Protrept. p. 39. (l. c.) Marmora Oxoniensia, opus eruditissimum, Smyrnæorum et Magnetum fœdus exhibent, quod hunc Taciti locum egregie illustrat. Ibi enim p. 3. num. 85. memoratur templum Dianæ Leucophryenæ, in quo hujus fœderis exemplar fuit consecratum. ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ . . . . . ΝΗΣΙΕΡΩΙ, id est, Ἐμ (pro ἐν) Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ της Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυήνης ἱερῷ, Smyrnæi columnas fœderis consecrant Magnesiæ ad Mæandrum in Dianæ Leucophryenæ templo." Idem in Notis et Emendatt.]

["Αγαλμα Διονύσου * Ἐλευθερέως. Pausan. Attic. i. 29.: Καὶ ναὸς οὐ μέγας ἐστὶν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ παν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις. Idem ibid. i. 20., Δύο δέ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ, καὶ Διόνυσοι, ὅ τε Ἐλευθερεὺς, καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσου. "Bacchus ita dictus est, quod ejus ξόανον ex illius templo apud Eleutherenses Athenas translatnm fuerat, uti L. i. c. 38. in fine legimus, (Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὸ ξόανον ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον· τὸ δὲ ἐν Ἐλευθεραῖς ἐφ' ἡμῶν ἐς μίμησιν ἐκείνου πεποίηται.)" Facius.]

["Αγαλμα Ἥρας τῆς * Σαμίας. Pausan. Achaic. vii. 4.: Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας εἰσὶν οἱ ἱδρύσασθαί φασι τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλέοντας, ἀπαγέσθαι δὲ αὐτοὺς τὸ ἄγαλμα ἐξ Ἄργους. Σάμιοι δὲ αὐτοὶ τεχθῆναι νομίζουσιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν θεὸν παρὰ τῷ * Ἰμβράσῳ ποταμῷ ("inde Samus Apollonio Rhod. L. i. v. 187. dicitur * Ἰμβρασίης ἔδος Ἥρης, ubi vide Schol." Facius,) καὶ ὑπὸ τῇ λύγῳ τῇ ἐν τῷ Ἡραίῳ κατ' ἐμὲ ἔτι πεφυκυίᾳ· εἶναι δ' οὖν τὸ ἱερὸν τουτο ἐν τοῖς μάλιστα ἀρχαῖον. Ὃ οὐχ ἥκιστα ἄν τις καὶ ἐπὶ ἀγάλματι τεκμαίροιτο· ἔστι γὰρ δὴ ἀνδρὸς ἔργον Αἰγινήτου Σμίλιδος τοῦ Εὐκλείδου.]

["Αγαλμα Διὸς * Ὑμηττίου, et * Ἀγχεσμίου. Pausan. Attic. i. 32.: Ἀθηναίοις δὲ τὰ ὄρη καὶ θεῶν ἀγάλματα ἔχει· Πεντέλησι μὲν Ἀθηνᾶς, ἐν * Ὑμηττῷ δὲ ἄγαλμά ἐστιν Ὑμηττίου Διός· βωμοὶ δὲ καὶ * Ὀμβρίου Διὸς καὶ Ἀπόλλωνός εἰσι * Προοψίου. Καὶ ἐν * Πάρνηθι * Παρνήθιος Ζεὺς χαλκους ἐστι, καὶ βωμὸς * Σημαλέου Διὸς ("Valcken. ad Herod. p. 401. scribendum censet * Ἰκμαλέου, Pluvii Jovis, Ζεὺς Ἰκμαῖος est in Apollon. Argon. L. ii. v. 524., ubi vide Schol." Facius.) Ἔστι δὲ ἐν τῇ Πάρνηθι καὶ ἄλλος βωμὸς, θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, τοτὲ μὲν * Ὀμβριον, τοτὲ δὲ Ἀπήμιον καλοῦντες Δία. Καὶ * Ἀγχεσμὸς ὄρος ἐστὶν οὐ μέγα, καὶ Διὸς ἄγαλμα Ἀγχεσμίου.]

["Αγαλμα Διὸς Χθονίου, et * Ὑψίστου. Pausan. Corinth. ii. 2.: Ἑρμοῦ τέ ἐστιν ἀγάλματα χαλκοῦ μὲν καὶ ὀρθὰ ἀμφότερα, τῷ δὲ ἑτέρῳ καὶ ναὸς πεποίηται· τὰ δὲ τοῦ Διὸς καὶ ταῦτα ὄντα ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ μὲν ἐπίκλησιν οὐκ εἶχε, τὸν δὲ αὐτῶν Χθόνιον, καὶ τὸν τρίτον καλοῦσιν Ὕψιστον. Idem in Eliac. v. 15.: Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἐφεξῆς Διὸς Ὑψίστου. Et in Bœotic. ix. 8.: Θηβαίοις δὲ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἀρχαίου τείχους ἑπτὰ ἀριθμὸν ἦσαν πύλαι, μένουσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι. Τεθῆναι δὲ τὰ ὀνόματα ἐπυνθανόμην σφισὶν ἀπό τε * Ἠλέκτρας ἀδελφῆς Κάδμου, ("Kuhnius post σφισὶν excidisse Ἠλέκτραις præter necessitatem judicat. Sic enim loqui amat Pausan., uti L. i. c. 35. s. 2., Πρῶτον δὲ τῇ νήσῳ θέσθαι τοῦτο ἀπὸ τῆς μητρὸς Σαλαμῖνος. Amas. inseruit Electridem; scilicet non * Ἠλέκτραι solum, sed etiam * Ἠλεκτρίδες istæ πύλαι dicebantur. Schol. ad Apollon. R. i. v. 916., Καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, sc. Ἠλέκτρας, Ἠλεκτρίδας πύλας τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ Ἑλλάνικος etc. De his portarum nominibus cf. Apollodor. L. iii. c. 6. s. 6. et ibi notæ." Facius), καὶ * Προιτίσιν ἀπὸ ἀνδρὸς τῶν ἐπιχωρίων· ἡλικίαν δὲ * Προίτου καὶ τὸ ἀνωτέρω γένος νεανικὰ ἦν εὑρεῖν. Τὰς δὲ * Νηΐτας ("Amas. Neitidem, Apollodor. l. c. pro hoc portarum nomine exhibet * Ὀγκαΐδας," Facius, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cclx. b., et p. ccclxviii. b. et not. 2., item p. ccclxix. a.) ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε· ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν, ("post καλοῦσιν aliquid deesse, vel in ἐξ vox restituenda latere videtur Kuhnius conjicit ὀξυτάτην ex Suida, Νήτη· χορδὴ μουσικὴ ὀξὺν φθόγγον ἀποτελοῦσα," Facius)· ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. Ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου του ἀδελφου τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα * Νῆις γένοιτο ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νῆϊδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας Πυλας δὲ * Κρηναίας, τὰς δὲ * Ὑψίστας ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὀνομάζουσι· πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις ("Amas. hæc perperam interpretatur, Jam Crenæam portam Altissimam vocant. Ab Apollodoro enim l. c. * Κρηνίδες et Ὑψισται distinguuntur. Pro τὰς δὲ potius scribendum esse τάς τε, ac post ὀνομάζουσι illud excidisse patet, quod his portarum nominibus causam præbuerit; quam lacunam Kuhnius ita explendam esse conjicit, ὀνομάζουσι· πρὸς μὲν Κρηναίαις Δίρκης κρήνη, πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις etc. sic enim Statius Theb. L. viii. v. 357. has portas vocat culmina Dircæa, cf. Strabo L. ix. p. 627. a." Facius) Διὸς ἱερὸν ἐπίκλησιν ἐστιν Ὑψίστου. Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας ὀνομάζουσιν * Ὠγυγίας. Τελευταῖαι δέ εἰσιν Ὁμολωιδες (Cod. Mosc. Ὁμολοΐδες)· ἐφαίνετο δὲ εἶναί μοι καὶ τὸ ὄνομα νεώτατον ταῖς πύλαις ταύταις, αἱ δὲ Ὠγύγιαι τὸ ἀρχαιότατον. Τὰς δὲ Ὁμολωΐδας κληθῆναί φασιν ἐπὶ τοιῷδε· ἡνίκα ὑπὸ Ἀργείων μάχῃ πρὸς Γλισάντι (Cod. Mosc. Γλίσσαντι)· ἐκρατήθησαν, τότε ὁμοῦ Λαοδάμαντι τῷ Ἐτεοκλέους * ὑπεξίασιν οἱ πολλοί· τούτων οὖν μοῖρα τὴν μὲν ἐς τοὺς Ἰλλυριοὺς πορείαν ἀπώκνησε· τραπόμενοι δὲ ἐς Θεσσαλοὺς, καταλαμβάνουσιν * Ὁμόλην, ὁρῶν τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὐγεων μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιῤῥεομένην· Θερσάνδρου δὲ τοῦ Πολυνείκους ἀνακαλεσαμένου σφᾶς ἐπὶ τὰ οἰκεῖα, τὰς πύλας, διὰ ὧν τὴν κάθοδον ἐποιοῦντο, ἀπὸ τῆς Ὁμόλης ὀνομάζουσιν Ὁμολωΐδας. Ἐρχομένῳ δὲ ἐκ Πλαταίας ἔσοδος ἐς τὰς Θήβας κατὰ πύλας ἐστὶν Ἠλέκτρας· καὶ ταύτῃ Καπανέα τὸν Ἱππόνου βιαιοτέρας ποιούμενον πρὸς τὸ τεῖχος τὰς προσβολὰς βληθῆναι κεραυνῷ λέγουσι.] "Ὁμολώϊος, "Cognomentum Jovis apud Thebanos, apud quos "et Ὁμολωΐδες πύλαι. Vide Suid." H. St. Thes. Ind. [Steph. Byz. Ὁμόλη· ὄρος Θετταλίας, Παυσανίας ἐννάτῳ (l. c.) Λέγεται καὶ * Ὅμολος. Οἱ οἰκοῦντες, * Ὁμολοεῖς. Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι. Καὶ Ζεὺς Ὁμολόϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ. Idem: * Ὁμόλιον· πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας, Στράβων ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, * Ὁμολιεύς. Τὸ δὲ Ὁμολώϊος τὸ κτητικόν ἐστι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. "Ὁμόλιον, idem cum præcedente. Schol. vetus ad Apollon. R. i. 594., Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θρᾴκης." L. Holsten. "In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adversativam mutavimus, quia ipse Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magnesiæ sit adscribendum. Urbis nomen utroque modo effertur, et Ὁμόλιον et * Ὅμολις, ut docet ibidem Geographus libro citato circa finem. In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολώϊος * τεμενικόν ἐστι. Quod nos correximus ratione et sensu sic requirente. Suidas in medio habet, et duas istius appellationis etymologias adfert: * Ὁμολώϊος Ζεύς· ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀπὸ * Ὁμολωΐας τῆς * Ἐννεως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πέμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφανης ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ιβ' τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν, * ὅμολον λέγεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ * Ὁμολώϊα ἐν Θήβαις. (Postremum illud de Cerere Thebis culta Suidas sumsisse videtur ex Mich. Apostolio Proverb. xiv. 40.) Institutum fuit quoque festum in honorem Jovis Homoloii, et Cereris Homoloiæ, quod * Ὁμολώϊα dicebatur, teste Schol. ad Theocr. Id. vii., Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς περὶ της ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων. Sic ibi legendum, cum male hodie in vulgatis excusum sit, Περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν

Ὁμόλων." Abr. Berkel. Vide Meursii Græciam Feriatam p. 218. Hesych. Ὁμόλοος Ζεύς· Θήβησιν οὕτω προσαγορεύεται ὁ Ζεύς. Berkel. l. c. reposuit Ὁμολόϊος. Phot. Lex. Ὁμολώϊος per ω habet. Hesych. Ὁμολοίδες· πύλαι ἐν Θήβαις. Cod. Ven. teste Schowio præbet, Ὁμολοειδεῖς. Æschylus Sept. c. Theb. v. 567. ed. Blomf., Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. Lycophr. v. 520., καὶ * τριγένννητος θεὰ Βοαρμία * Λογγάτις Ὁμολωὶς βία, ubi Schol. Ὁμολωὶς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ * Ὁμολωίδος, της Νιόβης θυγατρός. Ὁμολωΐδες γὰρ, πύλαι Θηβῶν. Schol. A. ad Æschyli loc. cit., Ὁμολωΐσιν· ἀπὸ Ὁμολωίδος τῆς θυγατρὸς Νιόβης, et Schol. B., Ὁμολωΐσι· ταῖς ἀπὸ Ὁμολωΐδος θυγατρὸς Νιόβης καλουμέναις. Cf. Eurip. Phœn. v. 1126. Ceterum montis Ὁμόλη dicti "nomen corrupte legitur apud Orpheum in Argon. v. 460., Ἀγχίαλός θ' ὁμαλὴ, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς Ἐναύλου, Ὃς διὰ πολλὴν γαῖαν ἴει * μεγαλόβρομον ὕδωρ. Scribendum enim, Ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη. Ab hujus autem loci corrupta lectione deceptus Ortelius Anchialum facit nobis locum circa sinum Pelasgicum, seductus ante ab Hermolao Barbaro: infeliciter. Quod si quis ordinem itineris, quem Argonautæ tenuerunt, respiciat apud Apollon. R. i. 594., deprehendet et in sequentibus verbis Orphei mendum esse, legendumque, Ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς * Ἀναύρου." L. Holsten. Utramque emendationem calculo suo comprobavit Hermann., et de fluvio hoc consuli jubet Spanhemium ad Callim. H. in Dian. v. 101.]

["Αγαλμα Διὸς * Κροκεάτα. Pausan. Lacon. iii. 21.: Ἐπὶ θάλασσάν τε ἐς Γύθιον καταβαίνοντί ἐστι Λακεδαιμονίοις ἡ κώμη καλουμένη * Κροκεαι. Ἧς ἡ λιθοτομία, μία μὲν πέτρα συνεχὴς οὐ διήκουσα, λίθοι δὲ ("ubi lapidicina non est petra continuo porrecta, sed lapides etc. Amas. non legisse videtur οὐ." Facius) ὀρύσσονται σχημα τοῖς ποταμίοις ἐοικότες, ἄλλως μὲν δυσεργεῖς, ἢν σὲ ἐπεργασθῶσιν, ἐπικοσμῆσαιεν ἂν καὶ θεῶν ἱερά· κολυμβήθραις δὲ καὶ ὕδασι συντελουσι μάλιστα ἐς κάλλος. Θεῶν δὲ αὐτόθι, πρὸ μὲν τῆς κώμης Διὸς Κροκεάτα λίθου πεποιημένον ἄγαλμα ἔστηκεν, Διόσκουροι δὲ ἐπὶ τῇ λιθοτομίᾳ χαλκοῖ.]

["Αγαλμα Διὸς * Ὁμαγυρίου. Pausan. Achaic. vii. 24.: Πρὸς θαλάσσῃ δὲ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Αἰγίῳ, καὶ μετ' αὐτὸ ("scripsi αὐτὸ cum Sylburgio pro perperam vulgato αὐτῷ," Facius) Ποσειδῶνος, Κόρῃ τε πεποίηται τῇ Δήμητρος, καὶ τέταρτον Ὁμαγυρίῳ Διΐ. Ἐνταῦθα Διὸς καὶ Ἀφροδίτης ἐστὶ καὶ Ἀθηνᾶς ἀγάλματα. Ὁμαγύριος δὲ ἐγένετο τῷ Διΐ ἐπίκλησις, ὅτι Ἀγαμέμνων ἤθροισεν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον τοὺς λόγου μάλιστα ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀξίους, μεθέξοντας ἐν κοινῷ βουλῆς, καθ' ὅντινα χρὴ τρόπον ἐπὶ ἄρχὴν τὴν Πριάμου στρατεύεσθαι. Ἀγαμέμνονι δὲ καὶ ἄλλα ἐστὶν ἐς ἔπαινον, καὶ ὅτι τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀκολουθήσασι ("excidisse videtur σὺν ante τοῖς, quod Amas. expressit" Facius), καὶ οὐδεμιᾶς ἐπελθούσης ὕστερον στρατιᾶς, τήν τε Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ὅσαι περίοικοι πόλεις ἦσαν. Ἐφέξης δὲ τῷ Ὁμαγυρίῳ Διΐ * Παναχαιᾶς ἐστι Δήμητρος.]

["Αγαλμα Διὸς * Ἰθωμάτα. Pausan. Lacon. iii. 26.: Ἄνεμος πῦρ ἐς ὕλην ἐνεγκὼν τὰ πολλὰ ἠφάνισε τῶν δένδρων· ὡς δὲ ἀνεφάνη τὸ χωρίον ψιλὸν, ἄγαλμα ἐνταῦθα ἱδρυμένον εὑρέθη Διὸς Ἰθωμάτα. Τοῦτο οἱ Μεσσήνιοί φασι μαρτύριον εἶναί σφισι, τὰ Λεῦκτρα τὸ ἀρχαῖον τῆς Μεσσηνίας εἶναι. Δύναιτο δ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων τὰ Λεῦκτρα ἐξαρχῆς οἰκούντων ὁ Ἰθωμάτας Ζεὺς παρ' αὐτοῖς ἔχειν τιμάς. Idem in Messen. iv. 3.: Γλαύκῳ δὲ τῷ Αἰπύτου βασιλεύσαντι μετὰ Αἴπυτον, τὰ μὲν ἄλλα ἐξήρκεσε μιμήσασθαι τὸν πατέρα ἔν τε τοῖς κοινοῖς καὶ πρὸς τοὺς ἰδιώτας, εὐσεβείᾳ δὲ ἐς πλέον προέβη. Καὶ γὰρ τοῦ Διὸς τὸ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς * Ἰθώμης τέμενος, ἄνευ τῶν Πολυκάονος καὶ Μεσσήνης, οὐκ ἔχον παρὰ τοῖς Δωριεῦσί πω τιμὰς, Γλαῦκος ἦν ὁ καὶ τούτοις σέβειν καταστησάμενος, κ. τ. λ. "Amasæus, cujus interpretatio ab his verbis prorsus abhorret, alia legisse videtur, et Cod. Cas. hunc locum admodum corruptum esse judicat. Scilicet quid ad τῶν referendum sit, non tam facile statuere possis. Kuhn. sacra intelligenda putat a Polycaone et uxore instituta, de quibus c. i. Potius ex subsequentibus τιμὰς revocandum mihi videtur ad τῶν etc., ut sententia sit: Quod templum, præter quod a Polycaone et Messene cultum fuerit, nullos apud Dorienses honores habuit." Facius. Idem Pausan. ibid. c. 33.: Ἐς δὲ τὴν κορυφὴν ἐρχομένῳ τῆς Ἰθώμης, ὁ δὴ Μεσσηνίοις ἐστὶν ἀκρόπολις, πηγὴ Κλεψύδρα γίνεται. Πάντας μὲν οὖν καταριθμήσασθαι καὶ προθυμηθέντι ἄπορον, ὑπόσοι θέλουσι γενέσθαι καὶ γραφῆναι παρὰ σφίσι Δία. Μέτεστι δ' οὖν καὶ Μεσσηνίοις τοῦ λόγου· φασὶ γὰρ καὶ οὗτοι γραφῆναι παρὰ σφίσι τὸν θεὸν, * Ἰθώμην δὲ εἶναι καὶ * Νέδαν τὰς θρεψαμένας, κεκλῆσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῆς Νέδας τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ὄρει τὴν Ἰθώμην δεδωκέναι τὸ ὄνομα. Ταύτας δὲ τὰς Νύμφας τὸν Δία κλαπέντα ὑπὸ Κουρήτων διὰ τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς δεῖμα ἐνταῦθα λοῦσαι λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τῷ ὕδατι ἀπὸ τῶν Κουρήτων τῆς κλοπῆς. Φέρουσί τε ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐς τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμάτα τὸ ἱερόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Διὸς Ἀγελάδα μέν ἐστιν ἔργον, ἐποιήθη δὲ ἐξ ἀρχῆς τοῖς οἰκήσασιν ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσηνίων. Ἱερεὺς δὲ αἱρετὸς κατὰ ἔτος ἕκαστον· ἔχει δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον * Ἰθωμαῖα· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς. Τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν. Ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον. Τῷ γὰρ Ἰθωμάτα καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα, Ἁ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα ᾆσματ' ἔχουσα. "Sic rescripsi pro mendoso σάματ'. Cod. Mosc. dat σάμβαλ', quæ vox σάμβαλα ab Hesych. et Suid. per σάνδαλα, ὑποδήματα explicata huc non pertinet." Facius.]

["Αγαλμα Διὸς * Λαρισσαίου. Pausan. Corinth. ii. 24.: Ἐπ' ἄκρα δέ ἐστι τῇ Λαρίσσῃ Διὸς ἐπίκλησιν Λαρισσαίου ναὸς, οὐκ ἔχων ὄροφον· τὸ δὲ ἄγαλμα ξύλου πεποιημένον οὐκέτι ἐστηκὸς ἦν ἐπὶ τῷ βάθρῳ.] "Λαρισσοποιοὶ, ex Aristot. Polit. L. iii. affertur pro "Conditores Larissæorum. Locus est cap. 1., ubi "Gorgias Leontinus dicit, Καθάπερ ὁλμους εἶναι "τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ Λα-"ρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους· "εἶναι γάρ τινας λαρισσοποιούς. Sed videtur in am-"biguo lusisse, quod Λάρισσα sit et urbis nomen, "cujus incolæ Λαρισσαῖοι, et nomen ὅπλου, quod et "σάρισσα, cujus artifex λαρισσοποιὸς nominatur." H. St. Thes. Ind. [Fallitur vir doctus. Λάρισσα pro nomine ὅπλου alibi σάρισσα dicti nusquam legitur. Cum οἱ ὁλμοποιοὶ, i. e. Qui conficiunt mortaria seu pilas culinarias, τοῖς λαρισσοποιοῖς opponantur, satis constat λάρισσα fuisse ollæ genus τῷ ὁλμῳ similis, eosdemque in usus adhiberi solitæ. Hinc Gorgiæ Leontini jocus. Mentio ollarum Larissæarum facta est a Leonida Tarentino in Epigr. xiv. Anthol. Gr. T. i. p. 157.: Λαβροσύνα τάδε δῶρα, * φιλευλείχῳ τε * Λαφυγμῷ Θήκατο * Δηϊσίου Δωριέως κεφαλὰ, Τὼς Λαρισσαίως * κυογάστορας * ἐψητῆρας, Καὶ χυτρῶς, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα, Καὶ τὰν * εὐχάλκωτον ἐυγναμπτόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν * ἐτνοδόνον τορύναν. Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ * δωρητῆρος Δεξαμένα, νεύσαις μή ποκα σωφροσύναν.[1] "Cod. Λαρεισαίως habet. Ollæ Larissææ an alibi occurrant, nescio. Schneider. Λαρισσαίους

[1] "Helluonis et parasitæ est dedicatio advoracitatis deos. Comparavit Meinecke Ariston. Ep. 1. T. ii. p. 258. V. 1. Λαβροσύνα et * φιλευχείλῳ Cod. Parum feliciter Reisk. φιλοσκύλῳ, i. e. secundum eum τῷ σκύλλειν φιλοῦντι, Vellicare et discerpere amanti, conjecit. Optima est Brunckii lectio. Gulositatis est ligurrire, λείχειν. Λαφυγμὸς ut persona videtur commemorari in Aristoph. Nub. v. 52., ubi delicatam conjugem describit Strepsiades, ὄζουσαν—Δαπάνης, Λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος. In Achaia deos colebatur Δειπνεὺς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν, Munychiæ heros * Ἀκρατοπότης, apud Spartanos * Μάρτων καὶ * Κέρδων, (vide nos infra), eognomina, tradente Athen. ii. p. 40. c. d. V. 2. nomen dedicantis in Cod. * [illegible] scribitur. Unde Brunck. noverit, helluonem nostrum non sic, ut in Cod. est, sed Deïsoum appellatum fuisse, equidem ignoro. V. 3. 4. ex schedis Salmasii protulit Jungerm. ad Polluc. x. p. 1274. * κνάστορας legens, ut est in Cod.—In vocabulo κνάστορας (apud Lips. ἠνάστορας, (emendando valde trepidat Reisk., qui ex pluribus conjectuis tandem probat * εὐγάστορας. Brunckii lectionem κυογάστορας de ollis ventrem implentibus et curantibus male quidam interpretatur; nam ad ipsarum ollarum ventrem respicitur. Lagena Βακχιακὰς χάριτας dicitur * γαστροφορεῖν apud Philipp. Ep. lviii. Γάστρην τρίποδος dixit Homer. Il. Σ. v. 348. Vide Klotz. ad Tyrtæum p. 54. sq. Vera autem videtur Toupii emendatio, * κυτογάστορας, quod epitheton Leonidæ indolem

correxit, et Λαρισσαίους δημιουργοὺς occurrere in dicto Gorgiæ apud Aristot. de Rep. L. iii. c. 2. in margine notavit. Prope Larissam, urbem Phthiotidis, Oloossa jacet, quam πόλιν λευκὴν appellat Homer. in Cat. Nav. 246., ut Strabo ait, ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, L. ix. p. 440. Ex hac argilla ollas fuisse factas, verisimile est." Jacobs. Vide Schneideri Lex. v. Λαρισσαῖος, qui confert Τανάγρα et *Ταναγρίς.] "Τανάγρα, (ἡ,) Vas æneum, in quo condiebant car-"nes, Hesych. (Τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ "ἤρτυον τὰ κρέα). Est et urbis nomen." H. St. Thes. Ind. [J. Polluci x. 165., pro vulgata, Ὅτε καὶ τὰ λεβητάρια καλοῦσι *παναγρίδας, recte ταναγρίδας restituit T. Hemsterh., cujus hæc sunt verba:—" Cœcum in hoc loco ulcus absconditur, de quo forsitan ne cogitassem quidem, nisi cogitandi dedisset ansam Cod. Falck., qui clare ταναγρίδας præ se fert: et profecto veram illam esse lectionem existimo, siquidem in Hesych. invenerim, Τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα, nec enim opinor quenquam dicturum esse, Hesychii culpa accidisse ut τανάγρα legatur pro πανάγρα, librarium autem itidem in libro Falck. τ pro π exhibuisse vitiose. Nam, etsi revera sæpius in ipsum Hesych. mendarum origo rejicienda videatur, tamen ne sic quidem negari nequit, plura apud eum extare vocabula, quorum nos cognitio perfecta effugit, quæque adeo non sine validis rationibus immutari velim; horum in numero τανάγρα recenseri meretur, quod jam lucem accipit et auctoritatem a Cod. Falck. Præterea πανάγρα vel πάναγρον alia longe res est, ut suo ordine et loco Hesych. te docebit: nec scio an satis apte et ex Græcæ linguæ genio Lebes per hanc vocem significari possit, siquidem non designet id, quod multa vel omnia contineat, sed capiat: vocis autem ταναγρίδες insolentia movisse quosdam videtur, ut παναγρίδες inepte refingerent; in istis enim præcipue dominari solet librariorum libido, quæ captum eorum effugiunt: igitur non ægre ferent eruditi viri, si his permotus rationibus veram, me judice, lectionem restituerim."]

["Αγαλμα Διὸς *Λεωχάρους, et Πολιέως. Pausan. Attic. i. 24.: Καὶ Διός ἐστιν ἄγαλμα τό τε Λεωχάρους, καὶ ὁ ὀνομαζόμενος Πολιεύς· ᾧ τὰ καθεστηκότα εἰς τὴν θυσίαν γράφων τὴν ἐπ' αὐτοῖς λεγομένην αἰτίαν οὐ γράφω. Τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως κριθὰς καταθέντες ἐπὶ τὸν βωμὸν μεμιγμένας πυροῖς οὐδεμίαν ἔχουσι φυλακήν· ὁ βοῦς δέ, ὃν ἐς τὴν θυσίαν ἑτοιμάσαντες φυλάσσουσιν, ἅπτεται τῶν σπερμάτων φοιτῶν ἐπὶ τὸν βωμόν· καλοῦσι δέ τινα τῶν ἱερέων βουφόνον· καὶ ταύτῃ τὸν πέλεκυν ῥίψας, οὕτω γάρ ἐστιν οἱ νόμος, οἴχεται φεύγων, οἱ δὲ ἅτε τὸν ἄνδρα ὡς ("Kuhn. mavult ὡς, uti et Amas. habet," Facius) ἔδρασε τὸ ἔργον οὐκ εἰδότες, ἐς δίκην ὑπάγουσι (Cod. Vind. ἐπάγουσι) τὸν πέλεκυν.]

["Αγαλμα Διὸς *Σαῶτου. Pausan. Bœotic. ix. 26.: Θεσπιεῦσι δὲ ἐν τῇ πόλει Σαώτου Διός ἐστι χαλκοῦν ἄγαλμα ἔτι. Λέγουσι δὲ, ὡς λυμαινομένην πόλιν ποτὲ αὐτοῖς δράκοντος προστάξειεν ὁ θεὸς τὸν (" pro vulgata τῷ ex Cod. Mosc. restitui τὸν, quod sequens λαχόντα exigit." Facius) κλήρῳ τῶν ἐφήβων κατὰ ἔτος ἕκαστον λαχόντα δίδοσθαι τῷ θηρίῳ. Τοῦ μὲν δὴ διαφθαρέντων μνημονεύειν τὰ ὀνόματα οὐ φασιν ἐπὶ δὲ Κλεοστράτῳ λαχόντι τὸν ἐραστὴν αὐτοῦ Μενέστρατον λέγουσιν ἐπιτεχνήσασθαι. Χαλκοῦν θώρακα ἐποιήσατο ἔχοντα ἐπὶ ἑκάστῃ τῶν φωλίδων ἄγκιστρον ἐς τὸ ἄνω· τοῦτον τὸν θώρακα ἐνδὺς, παρέδωκε τῷ δράκοντι ἑκουσίως αὐτόν· παραδοὺς δὲ ἀπολεῖσθαί τε καὶ αὐτὸς ἀπολεῖν ἔμελλε τὸ θηρίον. Ἀντὶ τούτου μὲν τῷ Διὶ γέγονεν ἐπίκλησις Σαώτης.]

["Αγαλμα Διὸς *Μηχανέως. Pausan. Corinth. ii 22.: Πέραν δὲ τοῦ τάφου χαλκεῖον (sc. μνημά) ἐστιν οὐ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα, Ἀρτέμιδος καὶ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκέας δὲ οὖν ἐποίησε (uterque Facii Cod. μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησε), Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὀμόσαι παραμένειν πολεμοῦντας ἔς τ' ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἕλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτὴ σφᾶς ἐπιλάβῃ.]

["Αγαλμα Διὸς *Μοιραγέτου. Pausan. Phocic. x. 24.: Ἐν δὲ τῷ ναῷ πεποίηται μὲν Ποσειδῶνος βωμὸς ὅτι τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον κτῆμα ἦν καὶ Ποσειδῶνος· ἕστηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο· ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς τρίτης Ζεύς τε Μοιραγέτης, καὶ Ἀπόλλων σφισὶ παρέστηκε *Μοιραγέτης. Eliac. v. 15., Ἰόντι δ' ἐπὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἵππων, ἔστι βωμὸς, ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτῷ Μοιραγέτᾳ. Δῆλα οὖν ἐστιν ἐπίκλησιν εἶναι Διὸς, ὃς τα ἀνθρώπων οἶδεν ὅσα διδόασιν αἱ Μοῖραι, καὶ ὅσα μὴ πέπρωται σφισι. Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἐφεξῆς Διὸς Ὑψίστου: et Arcad. viii. 37.: Ἐντεῦθεν δὲ ἐς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς *Δεσποίνης ἐστὶν εἴσοδος, ἰόντων δὲ ἐπὶ τὸν ναὸν, στοά τέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ τοίχῳ λίθου λευκοῦ τύποι πεποιημένοι· καὶ τῷ μέν εἰσιν εἰργασμέναι Μοῖραι, καὶ Ζεὺς ἐπίκλησιν Μοιραγέτης, δευτέρῳ δὲ Ἡρακλῆς, τρίποδα Ἀπόλλωνα ἀφαιρούμενος κ. τ. λ.]

["Αγαλμα Ἑρμοῦ *Κριοφόρου. Pausan. Messen. iv. 33.: Τοῦ πεδίου δέ ἐστιν ἀπαντικρὺ καλουμένη τὸ ἀρχαῖον *Οἰχαλία, τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν *Καρνάσιον ἄλσος, κυπαρισσῶν μάλιστα πλῆρες. Θεῶν δὲ ἀγάλματα, Ἀπόλλωνός ἐστι Καρνείου, καὶ Ἑρμῆς φέρων κριόν. Idem in Eliac. prior. v. 27.: Ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ τὸν κριὸν φέρων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, καὶ ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κυνῆν, καὶ χιτώνα τε καὶ χλαμύδα ἐνδεδυκὼς, οὐ τῶν Φόρμιδος ἔτι ἀναθημάτων ἐστὶν, ὑπὸ δὲ Ἀρκάδων ἐκ Φενεοῦ δέδοται τῷ θεῷ. Et in Bœotic. ix. 22.: Ἐν Τανάγρᾳ δὲ παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου Θέμιδός ἐστιν, ὁ δὲ Ἀφροδίτης, καὶ ὁ τρίτος τῶν ναῶν Ἀπόλλωνος, ὁμοῦ δὲ αὐτῷ καὶ Ἄρτεμίς τε καὶ Λητώ. Ἐς δὲ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ ἱερὰ τοῦ τε Κριοφόρου καὶ ὃν *Πρόμαχον καλοῦσι, τοῦ μὲν ἐς τὴν ἐπι-

refert. Ad v. 6. Brunck. notavit hæc:—'Scribe ἐτνοδόνον. Τορύνη est Cochlear, seu Spatha, qua ἔτνος inter coquendum agitatur. δονεῖται. Suid. Τορύνη· τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, ubi partem hujus pentametri profert, cum scriptura ἐτνοδόκον, quam habent hic Vat. Cod. et Planudea in Aristonis Ep. 1., ubi recte dedi ἐτνοδόνον. Quod autem in textu legitur ἐτνοδόντων, e Salmasii emendatione est, quam nihili esse, nunc agnosco.' Hæc Brunck., a Schneidero erroris admonitus. Ἔτνος, τὸ πυρῆνι, et χύτρας jungit Aristoph. in Av. v. 78., ubi Beck. eadem in Platonis Hipp. Maj. p. 349. conjungi monuit." Jacobs. Quod vero ad Athenæi locum, a Jacobsio citatum, attinet, sic edidit Schweigh.: Πολέμων φησὶν, ἐν Μουνυχίᾳ ἥρωα Ἀκρατοπότην τιμᾶσθαι, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Μάττωνα καὶ *Κεράωνα ἥρωας ὑπό τινων μαγείρων ἱδρύσθαι ἐν τοῖς Φειδιτίοις. Τιμᾶται δε καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δειπνεὺς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν. "Eorundem numinum, Spartæ a coquis dedicatorum, rursus meminit Noster iv. p. 173. f. et sq., ubi pro ὑπό τινων μαγείρων, quod hic legitur, est ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Quibus verbis simul ratio significatur nominum numinibus illis impositorum. Nempe, ἀπὸ τοῦ μάζαν μάττειν, alterum Μάττωνα vocarunt; pro quo nomine, opportune hic posito, minus commode Δαίτωνα est iv. p. 173. f. Contra ibi recte ἀπὸ τοῦ κεραννύειν, vel κερᾶν τὸν οἶνον, alterius nomen Κεράωνα scriptum exhibent libri omnes et Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. et 36., quod ipsum hic pro vulgato Κέρδωνα, monente etiam Meursio in Miscell. Lacon. i. 6., eo minus dubitavi reponere, quo proclivior librariis erat ex litera A in Δ aberratio; cum præsertim notationem nullam haberet vox Κέρδων huic loco admodum opportunam." Schweigh. Alter autem Athenæi locus, cujus partem citavit vir doctus, integer hic afferri meretur: Δημήτριος ὁ Σκήψιος, ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου, ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ἑκατονθίδος, ἱδρύσθαι ἥρωας *Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας, καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἀν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας, *Δαίταν ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσὶν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερμον· κἀν Κύπρῳ δὲ τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία *Εἰλαπιναστήν τε καὶ *Σπλαγχνοτόμον. "Quæ de ridiculis veterum Græcorum nominibus Dætone, Ceraone, et ceteris narrantur, totidem fere literis apud Eustath. leguntur in Odysseæ Commentariis. Non dissimilia apud veteres Romanos Deorum mendicabula, de quibus S. Augustinus et alii Patres." Casaub. "Ad eund. loc. Kuster in libro, qui illius olim fuerat, hæc adnotavit:—' Vide supra p. 39. c., ubi male Κέρδων vocatur, (qui hic Κεράων). Sed mihi rectus puto Μάττων scribi, pro Δαίτων, propter ea, quæ hic sequuntur.' Pariter Μάττωνα h. l. potius, quam Δαίτωνα, legendum Meursius censuerat Miscell. Lacon. i. 6. p. 22., monens tamen, vetus esse mendum; quoniam sic etiam apud Eustath. legitur. Nempe quæ habet Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. sq. ex Epitome Athenæi ducta sunt, quæ cum editis libris et vetustis membranis in scripturam Δαίτωνα hoc loco consentit, quam scripturam, licet paulo minus commoda quam altera videri possit, tamen mutare non sum ausus, cum præsertim τὸ μάζας ποιεῖν ad δαιτρεῖν munus, unde ductum illud nomen, possit referri. Δαίταν, sic Ms. A. cum edd. Δαίτην, Ms. Ep. *Δαίτυν Eustath. l. c. Δία Εἰλαπιναστὴν, sic Ms. Ep. et Eustath. Δὶ' Ἐλαπιναστὴν Ed. Ven. et Bas. cum Ms. A. Δὶ' Εἰλαπιν. ed. Cas." Schweigh.

κλησιν λέγουσιν, ὡς ὁ Ἑρμῆς σφισιν ἀποτρέψαι νόσον λοιμώδη περὶ τὸ τεῖχος κριὸν περιενεγκών, καὶ ἐπὶ τούτῳ Κάλαμις ἐποίησεν ἄγαλμα Ἑρμοῦ φέροντα (Cod. Mosc. in margine dat φέρον) κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὅς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν (sic cum Amas. et Sylburgio rescripsit Facius pro mendose vulgato παρίησιν, Cod. Mosc. exhibente παρίεισιν) ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων. Τὸν δὲ Ἑρμῆν λέγουσι τὸν Πρόμαχον, Ἐρετριέων ναυσὶν (male vulgatum fuit Ἐρ. ἐν ν. Facius delevit ἐν Codicis Mosc. auctoritate) ἐξ Εὐβοίας ἐς τὴν * Ταναγραίαν σχόντων, τούς τε ἐφήβους ἐξαγαγεῖν ἐπὶ τὴν μάχην, καὶ αὐτὸν, ἅτε ἔφηβον, στλεγγίδι ἀμυνόμενον μάλιστα ἐργάσασθαι τῶν Εὐβοέων τροπὴν (Sylburg. mavult τὴν Εὐβ. τρ.) Κεῖται δὲ ἐν τοῦ Προμάχου τῷ ἱερῷ τῆς τε * Ἀνδράχνου τὸ ὑπόλοιπον· τραφῆναι δὲ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸν Ἑρμῆν τούτων νομίζουσιν.]

["Αγαλμα Ἑρμοῦ * Κυλληνίου. Pausan. Arcad. viii. 17.: Μετὰ δὲ τοῦ Αἰπύτου τὸν τάφον ὄρος τε ὑψηλότατον ὁρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ * Κυλλήνη, καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου κατερριμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους. Δῆλα δέ ἐστιν ἀπὸ * Κυλλήνου ("pro Aldina lectione Κυλλήνον Camer. Hartung. et Xyland. male reposuerunt Κυλλήνου, nam scribendum esse *Κυλλῆνος ex c. 4. liquet, ubi inter Elati filios Κυλλῆνα exhibet Pausan." Faeius) του Ἐλάτου τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις γεγενημένη τῷ θεῷ. Τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὸ ἀρχαῖον, ὁπόσα καὶ ἡμεῖς καταμαθεῖν ἐδυνήθημεν, τοσάδε ἦν, ἀφ' ὧν τὰ ξόανα ἐποιουντο· ἔβενος, κυπάρισσος, αἱ κέδροι, τὰ δρυΐνα, ἡ σμίλαξ, ὁ λωτός· τῷ δὲ Ἑρμῇ τῷ Κυλληνίῳ τούτων μὲν ἀπὸ οὐδενὸς, θύου δὲ πεποιημένον τὸ ἄγαλμά ἐστιν, ὀκτὼ δὲ εἶναι ποδῶν μάλιστα αὐτὸ εἰκάζομεν. Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη· κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες * ὀλολευκοί εἰσιν ἐν αὐτῇ.]

["Αγαλμα Ἑρμοῦ * Πολυγίου. Pausan. Corinth. ii. 31.: Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθά ἐστι Πολύγιος καλούμενος. Πρὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι τὸ ῥόπαλον θεῖναί φασιν Ἡρακλέα· καὶ, ἦν γὰρ κοτίνου, τοῦτο μὲν, ὅτῳ πιστὰ, ἐνέφυ τῇ γῇ, καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις, καὶ ἔστιν ὁ κότινος πεφυκὼς ἔτι. Τὸν δὲ Ἡρακλέα λέγουσιν ἀνευρόντα τὸν πρὸς τῇ Σαρωνίδι κότινον ἀπὸ τούτου τεμεῖν ῥόπαλον. "In gemma hoc expressnm deprehendit Winkelm. Descript. d. Pierr. Gr. p. 273." Facius. Sed quid sibi vult vox Πολύγιος, quam alibi non legimus? An legendum * Πολύγυιος? Judicent doctiores.]

["Αγαλμα Ἀθηνᾶς * Ἀλέας. Pausan. Arcad. viii. 4., * Ἀλεὸς δὲ τῇ τε Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ τὸ ἱερὸν ᾠκοδόμησεν ἐν * Τεγέᾳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ αὐτῷ κατεσκεύαστο αὐτόθι ἡ βασιλεία· et c. 45., * Τεγεάταις δὲ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας τὸ ἱερὸν τὸ ἀρχαῖον ἐποίησεν Ἀλεός· χρόνῳ δὲ ὕστερον κατεσκευάσαντο οἱ Τεγεάται τῇ θεῷ ναὸν μέγαν τε καὶ θέας ἄξιον· ἐκεῖνο μὲν δὴ πῦρ ἠφάνισεν ἐπινεμηθὲν ἐξαίφνης, Διοφάντου παρ' Ἀθηναίοις ἄρχοντος, ὑστέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἕκτης καὶ ἑνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἦν Εὐπόλεμος Ἠλεῖος ἑνίκα στάδιον, et cap. seq., Τῆς δὲ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον, σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ὑὸς τοῦ * Καλυδωνίου τοὺς ὀδόντας ἔλαβεν ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς Αὔγουστος, Ἀντώνιον πολεμῶν (Sylburg. mavult πολέμῳ), καὶ τὸ Ἀντωνίου νικήσας συμμαχικὸν, ἐν ᾧ καὶ οἱ Ἀρκάδες πλὴν Μαντινέων ἦσαν οἱ ἄλλοι: et c. 9. de Manlinæa urbe, Σέβουσι δὲ καὶ Ἀθηνᾶν Ἀλέαν, καὶ ἱερόν τε καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς ἐστιν Ἀλέας αὐτοῖς: Corinth. ii. 17., Καὶ Χρυσὴς μὲν ἀπελθοῦσα ἐς Τεγέαν τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, ubi Cod. Vind. pro ἐς Τεγέαν habet ἐσύνεσαν, et Mosc. ἐσένεσαν, teste Facio: Arcad. viii. 23., Μετὰ δὲ Στύμφαλόν ἐστιν * Ἀλέα, συνεδρίου μὲν τοῦ Ἀργολικοῦ μετέχουσα καὶ αὐτή· Ἀλεὸν δὲ τὸν Ἀφείδαντος γενέσθαι σφισὶν ἀποφαίνουσιν οἰκιστήν. Θεῶν δὲ ἱερὰ αὐτόθι Ἀρτέμιδός ἐστιν Ἐφεσίας, καὶ Ἀθηνᾶς Ἀλέας, καὶ Διονύσου ναὸς καὶ ἄγαλμα: et c. xlvii., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουριέων, Ἱππία ("forte rectius sit Ἱππίας, sicuti Amasæus legisse videlur," Facius) δὲ παρὰ τοῖς Μανθουριεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Ἀλέαν μέν τοι καλεῖσθαι καὶ ταύτην ἔς τε Ἕλληνας τοὺς ἄλλους καὶ ἐς αὐτοὺς Πελοποννησίους ἐκνενίκηκε.—Τοῦ ναοῦ δὲ οὐ πόρρω στάδιον, χῶμα γης, ἔστι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνας ἐνταῦθα, τὸν μὲν * Ἀλαῖα ὀνομάζοντες ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν δὲ * Ἀλώτια (Amas. Εἰλώτια legisse videtur, sed proculdubio corrupte), ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἷλον. Idem in Lacon. iii. 5., Τεγεάται δὲ αὐτὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτην ἐδέξαντο τῆς Ἀλέας, et c. 7., Καὶ ὁ μὲν αὐτόθι τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, et c. 19., Ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς πόλεως ὁδὸς ἐς Θεράπνην ἄγει, κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ξόανόν ἐστιν Ἀλέας.]

["Αγαλμα Ἀθηνᾶς * Κελευθείας. Pausan. Lacon. iii. 12., Τοῦ δὲ τῶν Βιδιαίων ἀρχείου ("uterque codex τὸ—ἀρχεῖον, quod orationis structuræ non convenit, nisi in subsequentibus legas, Ἀθηνᾶς ἱεροῦ," Facius) πέραν ἐστὶν Ἀθηνᾶς ἱερόν· Ὀδυσσεὺς δὲ ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα λέγεται, καὶ ὀνομάσαι Κελευθειαν, τοὺς Πηνελόπης μνηστῆρας τῷ δρόμῳ νικήσας. Ἱδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερὰ ἀριθμῷ τρία, διεστηκότα ἀπ' ἀλλήλων. Vide Nostrum in v. Κελευθεῖαι.]

["Αγαλμα Ἀθηνᾶς * Χαλινίτιδος. Pausan. Corinth. ii. 4.: Τοῦ μνήματος δέ ἐστιν οὐ πόρρω Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἀθηνᾶν γὰρ θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαι τά τε ἄλλα Βελλεροφόντῃ φασὶ, καὶ ὡς τὸν Πήγασόν οἱ παραδοίη, χειρωσαμένη τε καὶ ἐνθεῖσα αὐτὴ τῷ ἵππῳ χαλινόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα (Cod. Vind. ἄγαλμά οἱ) τουτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές[1] εἰσι λευκοῦ λίθου——. Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς της Χαλινίτιδος πρὸς τῷ θεάτρῳ σφίσιν ἐστίν.]

["Αγαλμα Ἀθηνᾶς * Κραναίας. Pausan. Phocic. x. 34.: Ἐλατείας δὲ ὅσον σταδίους εἴκοσιν ἀφέστηκεν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κραναίας ἱερόν. Ἡ δὲ ὁδὸς ἐπὶ τοσοῦτον * ἀναντεστέρα, ὡς ἀνιόντι μηδὲν καὶ λεληθέναι μᾶλλον αὐτῆς τὸ ἄναντες ("pro ἀνιόντι reponendum est ἀνιόντα, orationis structura accusativum exigente, dein vox μᾶλλον jungenda est cum ἄναντες, ita ut verba ista rectius disposita ita se habeant, ὡς καὶ ἀνιόντα μηδὲν λεληθέναι τὸ μᾶλλον ἄναντες αὐτῆς, ita ut, qui ascendit, majorem viæ acclivitatem probe sentiat. Amas. et Kuhn. male contra interpretati sunt, 'In tantum acclivis via est, ut ascendenti nil molesta sit, immo potius ipse nesciat, se ascendere per acclive,'" Facius) λόφος δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῷ πέρατι τὰ πλείω μὲν ἀπότομος, οὐ μέν τοι ἄγαν ἢ μεγέθους ἔχων ἐστὶν ἢ ὕψους· ἐπὶ τούτῳ τῷ λόφῳ τὸ ἱερὸν πεποίηται· καὶ στοαί τέ εἰσι καὶ οἰκήσεις διὰ τῶν στοῶν, ("Amas., 'In quibus cellæ per intervalla,' mihi potius interpretandum videtur, 'Ubi per porticus trans-

[1] In transcursu pauca dicere vellemus de hoc versu in Epigr. ἀδ. DXXI., *Λεσβίδες, *ἀβροπόδων βήματ' ἐλισσόμεναι, de quo vide notata supra p. 43. not. 1. Brunckio et Jacobsio, ut ibi monuimus, vulgata lectio satis ridet, ἀβροπόδων scilicet dicto ex eleganti poetarum usu pro ἁβρῶν ποδῶν, cum Schæfero et Schneidero unice probanda videatur correctio ἁβρὰ ποδῶν. At vulgatum ἀβροπόδων satis tuetur hic Pausaniæ locus, qui legitur in L. ii. c. 4.: Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ * ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου. Si enim ἀκρόποδες Græce dici potest pro ἄκροι πόδες, cur non Epigrammatographo ἀβρόποδες usurpare liceat pro ἁβροὶ πόδες, parum intelligimus. Sed et ex versu quodam apud Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf. hæc lectio firmari potest, Κοῦραι * ἐλαφραπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι, ubi Schæf. edidit ἐλαφρὰ πόδων. Sed ἐλαφραπόδων tenent Codd. Reg. 1. et Colb. "Dedi," inquit Schæf., "diremtis vocibus, ἐλαφρὰ ποδῶν: ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit." At poetæ forsan liberum fuit ἐλαφρόπους ex Græcæ linguæ genio dicere pro ἐλαφρὸς ποῦς, etiamsi ipse hoc compositum sibi finxisset. Obiter quoque Boissonadii observatio in Epist. Ms. ad Barker. de iis, quæ habes supra p. 27. not. 1. hic inseri meretur:—"Ἁ ἁ σύστημα ὕδατος, verum et probum esse potest, etsi valde mirabile. Cum quis inter ambulandum σύστημά τι ὕδατος, fossam aquæ plenam ante pedes sibi esse ex improviso animadvertit, exclamat εξ ἐκπλήξεως ἁ ἁ!! et hinc συστήματί τινι ὕδατος nomen fuit inditum. Gallice vocamus *un haha*, fossam in horto, quæ fit sæpe loco muri, ne prospectus impediatur. Eminus hæc fossa non potest conspici; et qui inter eundum propius accedit, cum sibi jam præpeditam cerult ambulationem, exclamat ha! ah!, hincque factum nomen *un haha*, ut Græcis ἁ ἁ, vel ἁ ἁ, de ὕδατος συστήματι. Piron, Poeta Comicus non minorum gentium, hac voce *haha* usus est in *Metromania* 1. sc. 1.: 'Il est dans quelque allée a bayer aux corneilles, si approchant pas à pas d'un *ha-ha* qui l'attend, et qu'il n'appercevra qu'en s'y précipitant.'"

eas, habitationes sunt,' h. e. 'In recessu porticuum habitationes sunt,' cf. not. 7. ad L. II. c. 10." Facius), ἔνθα οἰκοῦσιν, οἷς τὴν θεὸν θεραπεύειν καθέστηκε, καὶ ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ ἱερωμένῳ. Τὸν δὲ ἱερέα ἐκ παίδων αἱρούνται τῶν ἀνήβων, πρόνοιαν ποιούμενοι πρότερον τῆς ἱερωσύνης ἐξήκειν οἱ τὸν χρόνον, πρινὴ ἡβῆσαι· ἱεροῦται δὲ ἔτη συνεχῆ πέντε, ἐν οἷς τήν τε ἄλλην δίαιταν ἔχει παρὰ τῇ θεῷ ("Cod. Mosc. τῆς θεοῦ, sic δίαιτα hic victum denotare deberet," Facius), καὶ λουτρὰ ἀσάμινθοι ("lavacra, seu lavatrinæ, vide de iis Meurs. ad Lycophr. v. 1099. et not. ad Hesych. h. v." Facius) κατὰ τρόπον εἰσὶν αὐτῷ τὸν ἀρχαῖον. Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐποίησαν μὲν καὶ τοῦτο οἱ Πολυκλέους παῖδες· ἔστι δὲ ἐσκευασμένον ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐπείργασται τῇ ἀσπίδι τὸ Ἀθήνῃσι μίμημα ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τῆς καλουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Παρθένου. "Male Amas., 'Clypei eadem est forma.' Μίμημα enim est Imago expressa, sicuti μιμεῖσθαι, Imaginem exprimere. Sic supra c. 2. prope fin. μίμημα χαλκοῦν etc. Vide et Herodot. ii. 78. ac 169. Ælian. Var. Hist. iv. 4. et Polluc. vii. 127. et ix. 130. Argumentum, quod in clypeo Minervæ Virginis arte expressum fuit, Pausan. quidem hic omisit, et L. i. c. 24. Illud vero Amazonum pugnam fuisse, memorant Plut. in Pericle s. 31., et Plin. H. N. xxxvi. c. 5. s. 4." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς *Λημνίας. Pausan. Attic. i. 28.: Δύο δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα, Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, καὶ τῶν ἔργων τῶν Φειδίου θέας μάλιστα ἄξιον, Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἀπὸ τῶν ἀναθέντων καλουμένης Λημνίας, ubi Cod. Vind. præbet Αιμνίας.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Pausan. Attic. i. 2., Ἐνταῦθά ἐστιν Ἀθηνᾶς ἄγαλμα Παιωνίας.] "Memi-" nit Ἀθηνᾶς Παιωνίας Pausan. (Attic. i. 35.), scri-" bens: Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμου μοῖρα Ἀφροδίτης, " καὶ Πανακείας, καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς " Παιωνίας." H. St. Thes. Ind.

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς *Παναχαΐδος. Pausan. Achaic. vii. 20.: Τοῦ περιβόλου δέ ἐστιν ἐντὸς τῆς *Λαφρίας καὶ Ἀθηνᾶς ναὸς ἐπίκλησιν Παναχαΐδος· ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσου.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς *Παρείας. Pausan. Lacon. iii. 20.: Τὴν δὲ ἐπ' Ἀρκαδίας ἰοῦσιν ἐκ Σπάρτης, Ἀθηνᾶς ἔστηκεν ἐπίκλησιν Παρείας ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας, Ἰτωναίας, sive *Ἰτωνίδος. Pausan. Bœotic. ix. 34.: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερὸν, καλεῖται δὲ ἀπὸ *Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Ἐν δὲ τῷ ναῷ χαλκοῦ πεποιημένα Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας καὶ Διός ἐστιν ἀγάλματα. Et Attic. i. 13.: Δήλοῖ δὲ μάλιστα τὸ μέγεθος τῆς μάχης καὶ τὴν Πύῤῥου νίκην, ὡς παραπολὺ γένοιτο, τὰ ἀνατεθέντα ὅπλα τῶν Κελτικῶν ἔς τε τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν τῆς Ἰτωνίας Φερῶν μεταξὺ καὶ Ἀαρίσσης, καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς· Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ Πύῤῥος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατᾶν, Πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα· Αἰχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαι. " Plut. in Pyrrho c. xxvi. idem narrat, eademque habet scutis inscripta. Ibi vero Ἰτωνίδος legitur, et in inscriptione ἐκρέμασεν." Facius. Idem Pausan. in Lacon. iii. 9.: Ὡς δὲ ἐτράποντο οἱ Βοιωτοὶ, καταφεύγουσιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰτωνίας.] "Ἰτὼν et Ἰτώνη dicitur urbs " quædam Thessaliæ, quam nonnulli *Σιτῶνα ap-" pellant διὰ τὸ σιτοφόρον. Unde Minerva dicitur " Ἰτωνία, et Ἰτωναία, ut quæ ibi coleretur. Cives " quoque ejus Ἰτωναῖοι dicuntur, et Ἰτώνιοι, et fœ-" min. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teste Steph. " Byz. Sic sane Callim. H. in Cer. (74.) Ἦνθον " Ἰτωνιάδες. Dicitur et Ἰτωνὶς χώρα, teste Suida." H. St. Thes. Ind. [Quod ad Callimachi attinet locum, fallitur Noster. Ibi enim sermo est non de civibus urbis hujus, sed de Minerva, quæ ibi colebatur: verba sunt hæc, Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα Ὀρμενίδαι καλέοντες. Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 398.: Τοῦτό γ', ὡς ἔοικεν, ὅτι μὴ κατακεκλασμένους ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γοῦν τὰ ἄλλα πάντα τῷ παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, Ἀλλὰ *χρυσαιγίδος Ἰτωνίας Χρὴ παρ' *εὐδαίδαλον ναὸν Ἑλθόντας, ἀβρόν τι δεῖξαι, ubi ἀβρόν τι recte vertitur, Quiddam splendidum. Apollon. R. i. 549., ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι *Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς Ἥρωας χείρεσσιν *ἐπικραδάοντας ἐρετμὰ, (ubi Brunck.:—" Codd. nonnulli *Τριτωνίδος. Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. 25., ubi in præc. v. σκοπιῇσιν habet pro κορυφῇσιν. Obiter moneo, ex Etymol. emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. v. 355., ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.") Et i. 721., Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔγγυ. (" eadem hic in libris varietas, quæ supra v. 551.," Brunck.) et i. 768., Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ἰτωνίδος ἦεν Ἀθήνης, "sic omnino legendum e v. 721." Brunck. Hesych. Ἰτωνία· Ἀθηνᾶ, ἐν Βοιωτία. " Ab eadem Minerva videntur *Ἰτωνίαι πόλαι Athenis dictæ esse. Auctor Axiochi p. 365. ed. Steph., Ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἤειμεν, ταῖς Ἰτωνίαις· πλησίον γὰρ ᾤκει τῶν πυλῶν πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ κ. τ. λ." D. Heins. Schol. ad Apollon. R. i. 551.: Ἰτωνίδος· γράφεται καὶ *Τριτωνίδος. Ἰτωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. Ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος οὐκ ἂν λέγοι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τῆς ἐν Ἰτωνίᾳ κλήσεως, μᾶλλον δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰτωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν λέγει· Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (Schol. ex Cod. Par. Μεγαρικοῖς), Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἰτωνὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις, καὶ Ἰτωνὶς Ἀθηνᾶ. Μέμνηται καὶ Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Καρικῶν Ὑπομνημάτων, (Schol. ex Cod. Par. Ἀπομνημονευμάτων): et ad eund. L. i. 721., Ἰτωνίδος· ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. "Apud Schol. ad Apollon. R. i. 721. legitur, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως: credo male, corrigendumque ex Steph. Byz., τοῦ ἥρωος. Nam idem Schol. Itonum hunc ex Hecataeo Amphictyonis filium fecerat ad v. 551. ejusdem libri. Steph. Byz. v. Βοιωτία, Γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος. Ad quæ verba Pausaniæ locum adduximus, (ix. 1., Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν, ὃν Ἰτώνου παῖδα καὶ νύμφης δή Μελανίππης, Ἴτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι,) in quo Amphictyonis filius pariter Itonus dicitur. Patet igitur ratio, cur Ἥρως dicatur a Nostro, cur Ἱερεὺς ab Apollonii Scholiasta non patet." L. Holsten. Adde Eustath. ad Il. B. p. 324.:—Τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξύνεσθαί φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς Μήκωνα. Τινὲς δὲ ὀξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὠνομάζετο καὶ Σιτὼν, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται δέ φασι καὶ Ἰτώνη *τρισυλλάβως· ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος, καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. " Ἰτωνία Suidæ est ἡ Ἄρτεμις, (et Zonaræ p. 1131., Ἰτώνη, καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις· Ἰτωνὶς, χώρα, καὶ κλίνεται Ἰτωνίδος,) Etymologo ἡ Ἀθηνᾶ, sed παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, unde Θεσσαλίᾳ pro Βοιωτίᾳ adscripserat Is. Voss. Suidam gravissimi erroris accusat doct. Jac. Upton ad Dionys. Halic. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 240 (=401. ed. Schæf.), reddens ipsi ἡ Ἀθηνᾶ, quæ passim Ἰτωνία dicitur apud Auctores, cujus templum Coroneæ in Bœotia. Vide Pausan. Lacon. iii. 9. fin. p. 228., et Bœot. ix. 34. init. p. 778. Epigramma apud Plut. in Pyrrho p. 400. d. Plura dabunt Berkel., et Holsten. ad Steph. Byz. Ezech. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. v. 61., et in Cer. v. 75. Videtur antem et in Bœotia, et in Thessalia, culta Minerva Itonia, ut diserte Schol. Apollon. R. i. 551. et 721., cujus, et aliorum, loca nescio quomodo pro Diana adtulerit cl. Kuster. ad Sud. quæ sup. Ἰσσωρία dicta." Albert. Steph. Byz.: Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας· Ἰτῶνά τε μητέρα μήλων, (Hom. Il. B. v. 696.) Οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος, ἀπὸ *Ἰτώνου ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναῖα ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰτώνιος, καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἰτωνιὰς, καὶ Ἰτωνίς. Καὶ χώρη Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἶμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. " Intelige verba

ἥτις καὶ Ἰτώνη, non de Minerva, sed de oppido. Eustath. dicto loco meliori ordine. Nam viri docti emendatio, ἥτις καὶ Ἰτωνὶς, pro ἥτις καὶ Ἰτώνη, recipi non potest, nisi cum ineptissima auctoris ταυτολογίᾳ. Paulo enim post, καὶ Ἰτωνὶς dicit. "Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 287. et vii. p. 83. ('scribitur Ἰτωνία, * Ἰτωνιὰς, et Ἰτωνὶς, cf. L. Holst. ad Steph. Byz. p. 151. et Spanh. ad Callim. H. in Cer. 75. p. 796.' adde, etiam Ἰτωναία, ut supra tradidit Noster,) ad Dionys. Halic. v. 206. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi., et Piersoni Verisim. p. 200. ('Apollon. R. i. 551. Ἀθηναίης Ἰτωνίδος Ms. Ἰρινίδος, quod quid sibi velit, non extrico, vulgatam confirmat Etym. p. 479. 52.')" Schæf. in Mss. Vide Brunckii verba supra citata. Vir ingeniosus, G. Burges. ad Piersoni Verisim. marginem scripsit Τριτωνίδος, pro voce nihili, Ἰρινίδος. Vide quæ de Itoniæ Minervæ cultu, et agonibus apud Bœotios celebrari solitis, notavi ad v. 61. superioris Hymni, ubi de hujusce Deæ ad urbem Bœotiæ Coroneam, ubi illa ejus sacra, profectione agitur. Quanquam, quod tradunt etiam hic Scholia, daretur Iton urbs Thessaliæ antiqua, cujus mentio apud Homer. Catull. Strab. Steph. etc. et a qua hanc Minervam Itoniam primum appellatam, ex Hecatæo referunt Apollonii Enarratores i. 551. (l. c.) cujusque fanum ac fani locum tangit, quod vidit hic vir doctus, Pausan. i. p. 23. Iidem tamen Grammatici alibi, nempe ad v. 721. (l. c.) Ἰτωνίδα hanc deam, in Thessalia cultam, et in Coronea urbe Bœotiæ observant, et quidem non a loco, sed ab Itono sacerdote, ἀπὸ τοῦ ἱερέως, (lege cum L. Holstenio l. c. ἥρως,) seu ut de eodem antea, Amphictyonis filio. Quibus accedit etiam Pausan. ix. p. 593. ubi pro Ἰτωνίου leg. Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, et sicut ille alibi ab eodem vocatur p. 287. et 545. A quo Itono nempe dicta Ἴτων urbs ilia Thessalæ, et inde Minerva, *Incola Itoni*, ap. Catull. Epithal. Thet. p. 228. Græcis autem cum Ἰτωνὶς dicta eadem Dea, ut in memoratis ap. Apollon. locis, ac in vet. Epigr. (Leonidæ Tarentini) de Gallis devictis ap. Pausan. i. p. 23., cum Ἰτωνία ap. Bacchylidem, Polyb. Strab. Steph. ut viderunt VV. DD., tum * Ἰτωνιὰς, ut hoc ap. Callim. loco, ac in Epigr. (Theodoridæ) antea inedito, quod ad Steph. retulit Holsten. (Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἶδε παρὰ προθύροισι δ' Ἀθάνας Ἐστᾶσιν καλὸν δῶρον Ἰτωνιάδος, Πᾶσαι χάλκειαι δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον, Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκύλον ἀπ' Ἰλλυρίων.)" Spanhem. l. c.]

["Αγαλμα Διονύσου * Μεσαδέως s. * Μεσατέως, * Ἀνθέως, et * Ἄρεως. Pausan. vii. 21. Διονύσου δέ ἐστιν ἐνταῦθα ἀγάλματα, ἰσοί τε τοῖς Ἀχαιοῖς πολίσμασι καὶ ὁμώνυμοι· Μεσαδεὺς ("rectius forte Μεσατεὺς ab urbe * Μεσάτις," Facius) γὰρ καὶ Ἀνθεύς τε καὶ Ἄρευς ἐστὶν αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. Ταῦτα τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ Διονύσου ἑορτῇ κομίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰσυμνήτου.]

["Αγαλμα Νυμφῶν * Αιβηθρίων, Λειβηθρίων, * Αειβηθριάδων, s. Λειβηθρίδων. Pausan. ix. 34. Κορωνείας δὲ σταδίους ὡς τεσσαράκοντα ὄρος ἀπέχει τὸ Αειβήθριον· ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ Νυμφῶν ἐπίκλησιν ἐστι Αιβηθρίων, καὶ πηγαὶ τὴν μὲν * Αιβηθριάδα ὀνομάζουσιν, ἡ δὲ ἑτέρα πέτρα ("sc. ἐστὶ vel ὀνομάζεται," Facius) γυναικὸς μαστοῖς εἴσιν εἰκασμέναι, καὶ ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν ἄνεισιν. "In Strab. ix. 629. a. et x. 722. a. legitur Αείβηθρον. Cf. Schol. ad Lycophr. 275. Strabo ix. 629. habet Αειβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον, et x. 722. a. Αειβηθριάδων N. a." Facius.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ὀγχηστίου. Pausan. ix. 26. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια * Ὀγχηστοῦ· φασὶ δέ, ἐνταῦθα οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα * Ὀγχηστον. Ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσε, Il. B. 506.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ἐπόπτου. Pausan. viii. 30. Πλησίον δὲ ἤδη τῆς πόλεως Ποσειδῶνός ἐστιν Ἐπόπτου ναός, ἐλείπετο δὲ τοῦ ἀγάλματος ἡ κεφαλή.]

["Αγαλμα Πανὸς * Σινόεντος. Pausan. viii. 30. Βωμοί τέ εἰσι τοῦ θεοῦ (Λυκαίου Διὸς) καὶ τράπεζαι δύο, καὶ ἀετοὶ ταῖς τραπέζαις ἴσοι, καὶ ἄγαλμα Πανὸς λίθου πεποιημένον, ἐπίκλησιν δὲ Σινόεις ἐστίν· αὐτῷ δὲ τήν τε ἐπίκλησιν γενέσθαι τῷ Πανὶ ἀπὸ νύμφης * Σινόης λέγουσι, ταύτην δὲ σὺν ἄλλαις τῶν νυμφῶν καὶ ἰδίᾳ γενέσθαι τροφὸν τοῦ Πανός.]

["Αγαλμα Ἴσιδος. Pausan. ii. 32. Διαβὰς δὲ καὶ ἐς τὴν Τροιζηνίαν, ναὸν ἴδοις Ἴσιδος, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Ἀφροδίτης * Ἀσκραίας (in utroque Cod. scribitur Ἀκραίας, quod Sylb. conjecerat)· τὸν μὲν ναὸν (Cod., Mosc. ἅτε) ἐν μητροπόλει τῇ Τροιζῆνι Ἀλικαρνασσεῖς ἐποίησαν, τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἴσιδος ἀνέθηκε Τροιζηνίων δῆμος. De Iside supra actum est in Lex. Vocc. peregr. Nunc vero addendum est "voce * Ἴσις, pro Emplastri genere, Lexica hodierna carere. Sed vide Amaltheum Castello-Brunonianum s. Lex. Medic. Patavii 1746. p. 461. ubi laudatur Galeni locus. Oribas. de Fract. e Galeno xxi. in Cocchii Chirurg. Vet. p. 113. Ὀλίγοι δέ τινες τῇ ἐναντιωτάτῃ, διὰ τῶν ἰσχυρότερον ξηραινόντων φαρμάκων, ὡς καὶ τὴν Ἴσιν ὀνομαζομένην εὐθέως ἐπιτιθέναι γυμνωθείσῃ τῇ μήνιγγι, καὶ ταύτης ἔξωθεν ὀξύμελι." E. H. Barkeri Amœnitt. crit. et philol. in *Classical Journal* xxxi. p. 113.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Πράξεως. Pausan. i. 43. Μετὰ δὲ τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν ἐστιν Ἀφροδίτης ναός· ἄγαλμα δὲ ἐλέφαντος Ἀφροδίτῃ (Cod. Vind. Ἀφροδίτης) πεποιημένον, Πρᾶξις ἐπίκλησιν. Τοῦτό ἐστιν ἀρχαιότατον ἐν τῷ ναῷ.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ποντίας et * Αιμενίας. Pausan. ii. 34. Ἀφροδίτης ναός ἐστιν, ἐπίκλησιν Ποντίας καὶ Αιμενίας τῆς αὐτης· ἄγαλμα δὲ λευκοῦ λίθου, μεγέθει τε μέγα, καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ θεᾶς ἄξιον.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ἀμβολογήρας. Pausan. iii. 18. Τῶν δὲ ἀνδριάντων τοῦ Παυσανίου πλησίον ἐστὶν Ἀμβολογήρας Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἱδρυμένον κατὰ μαντείαν, ubi Facius affert e Plutarchi Quæst. Conv. iii. 6. Καὶ ἡμας οὔπω παντάπασιν ἡ Ἀφροδίτη πέφευγεν, ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα δήπουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς τῶν θεῶν ὕμνοις, Ἀνάβαλε ἄνω τὸ γῆρας, ὦ καλὰ Ἀφροδίτη.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Μηχανίτιδος. Pausan. viii. 31. Ἀγάλματα δὲ ἐν τῷ ναῷ Δαμοφῶν ἐποίησεν, Ἑρμῆν ξύλου καὶ Ἀφροδίτης ξόανον· καὶ ταύτης χεῖρές εἰσι λίθου καὶ πρόσωπόν τε καὶ ἄκροι πόδες. Τὴν δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Μηχανῖτιν ὀρθότατα ἔθεντο, ἐμοὶ δοκεῖν, Ἀφροδίτης τε εἵνεκα, καὶ ἔργων τῶν ταύτης· πλεῖσται μὲν γὰρ ἐπιτεχνήσεις, παντοῖα δὲ ἀνθρώποις ἀνευρημένα ἐς λόγους ἐστίν.]

["Αγαλμα τὸ ἐν * Αὐγουστεῶνι. Suid. Ἰουστινιανός· οὗτος κτίσας τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ἐκάθηρε (Codin. in Meursii Opp. T. vii. p. 608. ἐκαθάρισε) τὴν αὐλὴν, καὶ * ἐμαρμάρωσεν αὐτὴν, τὸ πρὶν οὖσαν Αὐγουστεῖον ("emenda e Codino Γουστεῖον, quæ vox e Lat. v. Gusto detorta est, et apud recentiores Græcos significat ὀψοπώλιον, sive Forum cibarium," Kuster.) καὶ ἔστησε τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἔφιππον· καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν, ἐμπεπηγότος τοῦ σταυροῦ ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντος, ὡς διὰ τῆς εἰς τὸν σταυρὸν πίστεως τῆς γης ἐγκρατὴς γέγονε. Σφαῖρα μὲν γὰρ ἡ γῆ, διὰ τὸ σφαιροειδὲς τοῦ αὐτῆς σχήματος. Πίστις δὲ ὁ σταυρὸς, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σαρκὶ προσηλωθέντα θεόν. Τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνατολὰς, στάσιν τῶν Περσῶν σημαίνων, καὶ μὴ μεταβαίνειν ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς, διὰ τῆς ἀνατάσεως καὶ ἀπώσεως τῶν χειρῶν, βοῶν, Στητε, καὶ μὴ πρόσω χωρεῖτε, οὐ γὰρ συνοίσει ὑμῖν. Hinc fortasse corrigendus est idem Suid. v. Αὔγουστος, Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τὴν ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης, propter obscuritatem aliis interpretanda relinquit Kuster. An leg. εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ ἔφιππον καὶ στήλην κ. τ. λ.? Codin. l. c. p. 605. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστεῶνα καλοῦσιν, ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἔστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός· διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον * Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Vide notata supra p.

201. n. "Αὐγουστεὼν, Augustale. Balsamon ad Concil. vi. Can. 76. Διαφόρων ἁγιωτάτων πατριαρχῶν προσταξάντων, ἀπό τε τοῦ Αὐγουστεῶνος, καὶ τῶν προσεχεστέρων μερῶν τῷ προνάῳ τῆς ἁγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, τοὺς τραπεζίτας διωχθῆναι. Mentio quoque ejus pluries apud Nicetam in Alexio Manuelis F." Meursii Glossar.]

["'Αγαλμα, considéré chronologiquement. Ce qu'il signifioit soit du temps d'Homère, soit à l'époque des Alexandrins, ou du moins longtemps après Homère. Théocrite emploie ἄγαλμα xxiii. 60. xxx. 28. Epigr. vii. 4. x. 2.; et dans ces quatre passages, on le rend par Simulachrum; et nul, je crois, ne conteste cette version; mais Simulachrum (rac. Similis) se dit en général d'un portrait ressemblant. Or jamais, je pense, quoi qu'en disent H. Etienne et autres, ἄγαλμα n'a signifié Simulachrum, Portrait. La signification a varié, suivant les époques. Du temps d'Homère, un ἄγαλμα étoit un ornement quelconque, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, Il. iv. 14.: et comme les statues sont un des principaux ornemens, dans les palais, dans les jardins et ailleurs, on conçoit que par extension le mot ait signifié statue? A-t-il signifié statue, en général? Oui, répondent H. Et., M. Heyne (Hom. l. l.) et Villoison p. 31. de son Lexicon Apoll. Et moi, j'oserois presque dire, non. Je crois avoir prouvé (dans un des deux articles, ἄγαλμα, envoyés à un Journal) que Pausanias surtout, qui l'emploie si fréquemment, l'entend uniquement des statues idéales des Divinités. Phidias νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς, créoit des Divinités, faisoit des ἀγάλματα; les autres sculpteurs, ses contemporains, dont les yeux étoient trop foibles pour contempler les immortels face à face, faisoient des εἰκόνας. J'ai donné ailleurs des preuves philologiques, j'y reviendrai.——J'ai dit d'après plusieurs savans (je n'aurois certes osé le dire le premier), que Pausanias étoit parfois incorrect et obscur. Parmi les passages obscurs et hérissés des difficultés, je rangerois une partie notable du chap. 18. lig. 26. livre premier, p. 42. Au nombre de termes qui chez lui et ailleurs engendrent obscurité, placerai-je ἀγάλματα, ἀνδριάντες, εἰκόνες, qu'il emploie i. 18. p. 41. sq. et que l'on rend (tous trois) par le seul mot, statues? Ou bien, au lieu de Pausanias, n'est-ce pas plutôt la tradition scholastique qu'il faut accuser d'être un peu trop routinière? Je ne prononcerai pas: j'exciterai du moins un doute salutaire. En raisonnant d'après le contexte, en considérant que Pausanias donne des ἀγάλματα, à la Paix, à Vesta, au Sommeil, i. 18. p. 41.; à Pan, à Diane, ii. 10. p. 134.; des εἰκόνας à Miltiade, à Thémistocle, i. 18. p. 42., et à Ptolémée, i. 17. p. 39.; en réfléchissant de plus, sur la racine du premier qui est ἤγαλμαι, id quo quis delectatur, et sur la racine du second, qui est εἴκω, Similis sum, je dirois, par forme de conjecture, toutefois que εἰκόνες[1] renferme l'idée de statue ressemblante, (on pouvoit en effet représenter les traits de Miltiade, Thémistocle et Ptolémée vivans); et ἀγάλματα, (quand il s'agit de statues de Divinités), l'idée de statue idéale et de fantaisie; car, qui a vu les Dieux face à face? Quant à l' ἀνδριὰς, (Paus. i. 18. p. 43. en attribue une à Isocrate,) il signifie proprement une statue d'homme. Au reste, je n'ai ici pour but que d'avertir, selon mon usage, des inexactitudes de la tradition. Avant de prononcer, il faudroit considérer le mot chronologiquement, méthode aussi utile que négligée, parce qu'elle est difficile." J. B. Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, p. 77, et 94—6. Ἀγάλματα, ἀνδριάντες, et εἰκόνες a Pausania distinguuntur x. 8., Ὁ ἐπὶ τούτῳ δὲ (ναὸς) κενὸς καὶ ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων, ὁ δὲ αὐτῶν τρίτος καὶ ὁ τέταρτος, ὁ μὲν τῶν ἐν Ῥώμῃ βασιλευσάντων εἶχεν οὐ πολλῶν τινων εἰκόνας. Ἄγαλμα vero apud Pausaniam semper fere omnesque Attico et probos scriptores, soluta oratione utentes, noni de Deorum simulacris, satis constat ex exemplis, quæ larga manu supra dedimus. At in eodem Pausan. x. 11. sensu duplici, et de diis et de hominibus, sumi, fatendum est, Κνίδιοι δὲ ἐκόμισαν ἀγάλματα ἐς Δελφοὺς, Τριόπαν οἰκιστὴν τῆς Κνίδου παρεστῶτα ἵππῳ, καὶ Λητὼ, καὶ Ἀπόλλωνά τε καὶ Ἄρτεμιν ἐφιέντας (Cod. Mosc. ἀφιέντας) τῶν βελῶν ἐπὶ Τιτυόν. "'Αγαλμα," inquit Lex. Xenoph. "semper Deorum est," et de Diis certe semper usurpavit Xenophon: Hellen. vii. 1. 21. ἄγαλμα Ἡρακλέους, at Hercules, etsi heros, post mortem tamen inter deos relatus est. Grammaticus S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335., Ἀγαλματοποιὸν δέ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. "Inprimis frequens hujus vocis usus est," ait Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6., "de donariis numini alicui consecratis, et de deorum simulacris." Certe ap. Homer. vox est generalis pro ornamento vel dei, vel hominis. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 24. accurate dixit, Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Idem Simonides, qui in Fragm. lxxvi=lxxx. habet, Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, in Fragm. lxxiv=lxxviii. sic loquitur, Μιλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ Ἑπτάκις νικήσας, εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. Apud scriptores citerioris Græcitatis vox ἄγαλμα non raro ponitur de humanis statuis. G. Codin. de Origg. Constantinop. in Meursii Opp. T. vii. p. 581., Τὸ περιβόητον καὶ θαυμαστὸν τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα, et p. 605., Τὸ ἄγαλμα τοῦ Σελεύκου, et p. 608. de Justiniano, Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι ἄγαλμα ἔφιππον.]

["'Αγαλμα et ἀνάθημα confusa, Monthly Review Jan. 1799. p. 97." Schæf. in Mss.]

[Φαιδρυντής. Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 314. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα καὶ τοὺς νεώς. Photius p. 465. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα. Hesych. Φαιδρυντής· ὁ τὸ ἔδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Etym. 436. 4. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτής, * ἀμυντής, ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, φαιδρυντής, ποικιλτής, καλλυντής, * πραυντής. Pausan. Eliac. prior. v. 14. a Schæf. in Mss. allatus, Ταύτῃ τῇ Ἐργάνῃ καὶ οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ Φαιδρυνταὶ, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰληφότες του Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται. Cum voce Φαιδρυντὴς conferenda est vox * Κομμὼ, de qua sic Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 273., Κομμώ· ἡ κοσμοῦσα τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, sive Κοσμὼ, ut tradidit Harpocration v. Τραπεζοφόρος, cujus hæc sunt verba: Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας· ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος· ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ * συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά, αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκε, καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in Classical Journal N. xxix. p. 170. et xxx. p. 310. "In v. Τραπεζοφόρος insigne nefas commissum est ab editione Frisii interpretis, dum exhibet ὅτι ἱερείας ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος, quum Aldus et Maussacus dederint ἱερωσύνης, nec aliter citare sustineat Meurs. Attic. Lect. iv. 11.: immo non aliter habeant Mss. in quibus etiam Mediceus. Adeo quia nihil præclarum novit, ne quidem (sic) relinquere aliis id potest, quod pro præclaro et utique Harpocrationeo haberi debet. Nam quum dicitur ab Harpocr. Τραπεζοφόρος est ὄνομα ἱερωσύνης, quid aliud quam quod toties ab eodem ponitur, Ζητητὴς, ἀρχή τις Ἀθήνησι, aut ut ap. Justin. inter Latinos xviii. 4., 'Sacerdotii Herculis, qui honos secundus a rege erat,' quomodo

[1] "Pausan. i. 18. p. 42. cite un εἰκὼν de pierre; Eschine adv. Ctes. un εἰκόνα χαλκῆν. L' εἰκὼν, dans Pausanias i. 27. p. 66. se dit de la représentation d'un fait; donc probablement se dit et d'une statue ressemblante et de toute image, représentation fidèle d'un objet quelconque. Diod. i. 15. p. 19. donne, comme Pausanias, des ἀγάλματα aux Dieux: ainsi Théocrite, à Esculape Epigr. vii. et aux Muses, Epigr. x. Ainsi Hérodote iv. et passim."

et alii plures? In sequentibus mirifica sunt, et de quibus a Meursio integrum istud, quod citavi, concinnatum est caput de duabus feminis omnia sacra Minervæ administrantibus, de quo nihil prorsus probat, nisi quod Τραπεζὼ fuerit etiam ἱέρεια ex Hesychio, (Τραπεζὼν· ἱέρειά τις Ἀθήνησιν.) Sed quum hic locus Harpocrationis decidat rem universam, certe antequam quid pronuncietur, oportet eum certum habere. Is autem mirabiliter ita concipitur in Ms. Mediceo, Ὅτι αὕτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ (nempe dicatur vel sit, quod ipsa etiam Cosmo appelletur) συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, simul exornans omnes Minervæ victimas. Nam et hoc Meursianum ἱερὰ alii possunt sibi habere; nos eo nequaquam utimur." Jac. Gronov. Etym. 763. 49., Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομά ἐστι· καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια. "Ex Harpocr. ac Suida lege, αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα." Sylburg. Edit. Aldina habet κοσμὼ, non, ut in Sylburgii Edit. legitur, κόσμῳ. Suidas: Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομα ἡ Τραπεζοφόρος· καὶ ὅτι αὕτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα· ὡς Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ δεδήλωκε. 'Pro ἱερωσύνης scribendum est,' inquit Kuster., 'ἱερείας, Sacerdotis, vel Sacrificulæ,' sed vide Jac. Gronovii verba supra citata: utrum legas ἱερωσύνης an ἱερείας, nihil omnino interest. "Scribe ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, i. e. In eadem oratione, ut ap. Harpocr. Intelligitur autem oratio Lycurgi Περὶ τῆς Ἱερείας, cujus mentio ap. Harpocr. præcesserat," Kuster.: et sic quidem legitur in Photio, cujus hæc sunt verba:—Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν. Καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσι πάντα τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκεν. "Leg. Κοσμὼ, est enim nomen proprium: in sequentibus etiam male legitur, συνδ. π. τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, pro σ. π. τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα. Cf. Suid." Schleusner. "De Trapezone locus est Hesychii, corrigendus: nam hodie editur Τραπεζὼν, litera ultima abundante; nam verum nomen erat Τραπεζὼ, ut Κοσμὼ, Βαυβὼ, Δηώ." Meursii Lectt. Att. iv. 11. in Opp. T. ii. p. 1160. e. Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τραπεζοφόρος· ἱέρεια ἡ τὴν τράπεζαν παραθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ. "Τραπεζοφόρος, Aristoph. Fragm. 227.; Τραπεζὼ, Wernsd. ad Plut. Quæst. i. p. 45." Schæf. in Mss. "Corrupta leviter (Harpocr.) verba, ac rescribo, τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὰ, Minervæ sacra. Idem mendum est apud Suid. et Etym. qui hinc sua acceperunt, quæ hac de re tradunt." Meurs. l. c. Jac. Gronovii verba, Συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, idem sic vertit, Simul exornans omnes Minervæ victimas: multo melius vertit Kuster., Simul omnia Minervæ sacrificia curans. Sed au Græce dici possit, συνδιέπουσα ἱερεῖα, Curans s. Exornans victimas s. sacrificia, dum res exemplis satis confirmetur, nobis dubitare liceat. Interim autem cum Meursio omnino legendum censemus ἱερὰ, quæ lectio reperitur in Edit. L. Bat. 1683. In Etym. ut supra vidimus, est ἱέρεια, non ἱερεῖα. Corruptelæ ratio forte petenda est e v. ἱερείας, quæ præcedit in Harpocr., apud quem articulus extat integer. Sed et lectioni ἱερὰ, *Templa*, prorsus favet, quod Grammatici veteres synonyma Φαιδρυντὴς et Κοσμὼ s. Κομμὼ exponant ὁ φαιδρύνων, ἡ κοσμοῦσα, τὰ ἀγάλματα, τοὺς νεὼς, τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς, non τὰ ἱερεῖα.]

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, Statua parva, Imaguncula. Luc. de Somnio (iii. T. i. p. 5.) Ἀλλά μοι καὶ παιδίαν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτια τινὰ μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προηρούμην. [Nonni Συναγ. Ἱστορ. p. 169. ed. R. Montagu: Τὸ δὲ, γράφειν θηρία σύνθετα καὶ ἀλλόκοτα, τοῦτο λέγει, ὃ καὶ εἶδον ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀγαλμάτια μικρὰ, ἔχοντα κεφαλὴν κυνὸς, καὶ παραφυομένην κεφαλὴν ἑτέραν αἰλούρου, καὶ ἑτέραν ἱέρακος, καὶ ἐσέβοντο ταῦτα οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν εἰκόσιν ἐνέγραφον· οὐ μόνον δὲ τοιαύτην φύσιν ἐνέγραφον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα * θηριόμορφά τινα, ἃ ἐσέβοντο οἱ Αἰγύπτιοι· ἃ θέμις οὐκ ἔστι (sic).[1] Theopompus Πηνελόπῃ, ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Cassius Dio Hist. xxxviii. 17. p. 163. 69. Ἀγαλμάτιόν τι Ἀθηνᾶς ἀνεθῆκε. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 51. 35. Ὑμεῖς δὲ ἄρα καὶ πιθήκων χείρους γενήσεσθε, λιθίνοις καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες; Suid. v. Ἀγάλματα: Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.]

Ἀγαλματικὸς, Auditor, ἀκουστὴς, Hesych. si mendo caret locus. [Soping. vertit, Ad auscultandum attentus, et statuæ similis. Albert. consuli jubet sequens comma, ubi sine explicatione exhibetur, * Ἀγαλμαῖος, quod Is. Voss. cum præcedd. ita jungit, ut legatur, Ἀγαλμαῖος· ἀγαλματικὸς ἀκουστής. "At deest forte explicatio, ut sæpius ap. Hesych." Albert. Vide notata supra ad Ἀγαλμητὸς p. 180. b. G. Wakef. ad Hesychii marg. glossam sic refingit, Ἀγαλματικὸς, ἀκουστὴς, ἀγαλμαῖος.]

Ἀγαλματίτης, λίθου κόλλα. Ita apud Hesych. "sed non sine mendo, quomodo enim ἀγαλματίτης "significare posset lapicidarum glutinum quo in con-"glutinandis lapidibus utuntur? At ἀγαλματίτης "λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis "utuntur." [St. J. Stephanius ap. Albert. pro λίθου κόλλα reposuit λιθόκολλα, seu potius λιθοκόλλα.]

Ἀγαλματοποιέω, ὠ, F. ήσω, Præt. ηκα, Statuas conficio. [J. Poll. vii. 108. Τούτοις δ' ἂν προσήκοι καὶ ἀγαλματοποιεῖν. Schæf. in Mss. e Schol. ad Philostrati Heroica p. 486. ed. Boiss. affert, Ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λόγῳ. Adde Origenis locum, mox citandum.]

Ἀγαλματοποιὸς, (οῦ, ὁ, ἡ,) Statuarum artifex. [Labbæi Gloss. Ἀγαλματοποιὸς, Fictor simulacri, Sigillarius. J. Poll. i. 12. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 82. Ἀνδριάντα· τὸν λίθινον ἔφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 45. 26. Κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν * ἀνεικίζουσιν οἱ ἀγαλματοποιοὶ, de quo loco vide notata supra p. 195. n. "Wesseling. ad Herod. p. 126. Aristoph. Fragm. 278." Schæf. in Mss. Palæph. de Incredib. xxii. 2., Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας, ubi Fischer. in Ind., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—"Ἀγαλματοποιοὶ, Sigillarii, Fictores simulacrorum, qui signa fabricantur, (Cic. Offic. i. 41.) ubi distinguuntur ab ἀνδριαντοποιοῖς. Phavor. Ἀγαλματοποιοί· τουτέστι, χειρουργοὶ ἀγαλμάτων, quæ quidem verba sumta videntur e

[1] Ibidem legitur: Οἱ δὲ Ἄπιδες, βοῦς εἰσι τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις· ἐτίκτοντο οὐ οὗτοι, καθαροὶ δή τινες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, καὶ σημεῖον εἶχόν τι, ὃ ἐδήλου αὐτοὺς εἶναι Ἄπιδας· ἐγεννῶντο δε διὰ χρόνου πολλοῦ· ἐπὰν δὲ ἐγεννήθησαν, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον οἱ Αἰγύπτιοι· καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν γεννηθέντα βοῦν, οἵτινες ἱεροῦντο αὐτῷ τῷ βοΐ. Hinc, quod Lexicographis notandum, hortulos suos irrigavit Suid. cujus hæc sunt verba: Ἄπιδες· θεοὶ ἦσαν, τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας· οἷς γεννωμένοις διὰ χρόνου, ὡς ἔλεγον, ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερωντο (leg. ἱεροῦντο), παρατιθέντες πανδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτοῖς. Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in *Classical Journal* N. xxx. p. 312. n., quem fugit, quod articulus iisdem verbis et in Eudocia p. 80. extet, ubi, quod miramur, idem est vitium, quod Suidæ insedit, nempe ἱερωντο pro ἱεροῦντο, sed additur in fine, Λέγεται δὲ Ἄπις καὶ ὁ παρ' ἐκείνοις βασιλεύς. Idem Suidas, notante Kustero, ex Astrampsycho versum hunc affert oneirocriticum: Ἄπιν κρατῶν τις ἀστοχεῖ των ἐλπίδων. Idem: Ἄπις· θεὸς Αἰγυπτίων. Ὅτι ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται. "Apidem ex Ægypto in Græciam venisse, apud nullum veterum scriptorum me legisse memini; eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem extitisse, testatur Clem. Alex. Strom. i. p. 225." Kuster. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 43. 18. Καὶ τῷ ἐκ τῆς Ὀσίριδος καὶ τοῦ Ἄπιος κηδείας ὑπολελειμμένῳ φαρμάκῳ (Βρύαξις) φυράσας τὰ πάντα, διέπλασεν τὸν Σάραπιν· οὗ καὶ τοὔνομα αἰνίττεται τὴν κοινωνίαν τῆς κηδείας, καὶ τὴν ἐκ τῆς ταφῆς δημιουργίαν, σύνθετον ἀπό τε Ὀσίριδος καὶ Ἄπιος γενόμενον * Ὀσίραπις. Vide Lactant. i. 21.

Lexico Suidæ, in quo tamen nunc deest ἀγαλμάτων." Suidæ locus est hic: Ἀγαλματοποιοί· τουτέστι χειρουργοί, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας. Zonar. p. 14. Ἀγαλματοποιοί· χειρουργοὶ ἀκριβεῖς. Quemnam locum Suidas et Zonar. in animo haberent, satis patet e Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιὸν δέ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μαλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε καὶ Πολύκλητον· σὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν σφαλείης, ubi nota Πολύκλητος, pro Πολύκλειτος. Respicitur ad Plat. Protag. T. iii. p. 88. ed. Bip. Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν ἐκείνοις, εἴτις σὲ ἤρετο, τελεῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν νῷ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίᾳ; τί ἂν ἀπεκρίνω; εἶπον ἂν ὡς ἀγαλματοποιοῖς. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; δηλονότι ἀγαλματοποιός. ——Τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου, ἀγαλματοποιὸν, καὶ περὶ Ὁμήρου, ποιητήν; Ante Kusteri edit. sic edebatnr Suidæ locus, Ἀγαλματοποιοὶ, τουτέστι χειρουργοὶ, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Ἀπελλῆς, Πολύκλειτος, Φειδίας. "In vulgatis Editt. Lysippum sequitur Apelles; sed quem merito ex loco isto, quem precario hactenus obtinuerat, migrare jussi, tum quia is pictor fuit, non statuarius, tum etiam, quia in duobus Mss. Paris. vox ista non legitur." Si quidem Suid. ad Platonis locum respiceret, proculdubio vir doctus recte vocem Ἀπελλῆς repudiavit, cum de Apelle sileat Philosophus. Origen. c. Cels. viii. p. 389., Ὥσπερ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλματοποιῶν, οἱ μέν τινές εἰσι θαυμαστῶς κατορθοῦντες τὸ ἔργον, ὥσπερ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, ἢ ζωγράφοι Ζεῦξις καὶ Ἀπελλῆς· ἕτεροι δὲ ἔλαττον ἀγαλματοποιοῦσι, καὶ ἄλλοι ἔτι καὶ τῶν δευτέρων ἐλαττον τούτων, καὶ ἁπαξαπλῶς πολλὴ διαφορά ἐστι τῆς τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων κατασκευῆς. Schol. ad Theocr. v. 125., a G. Wakef. in Mss. allatus, Δύο δέ φασι Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.]

Ἀγαλματοποιία, (ἡ,) Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [vii. 108., Ἀγαλματοποιεῖν, καὶ ἀγαλματοποιία, καὶ ἀνδριαντοποιεῖν, καὶ ἀνδριαντοποιία. Adde i. 13. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιία—ἐρεῖς καὶ ἀγαλματοποιός.]

[Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas. Hinc ἡ] ἀγαλματοποιητικὴ [sub. τέχνη], Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [i. 13. Τὴν τέχνην—ἀγαλματοποιητικήν.]

Ἀγαλματουργὸς, (οῦ, ὁ, ἡ,) idem quod ἀγαλματοποιὸς, [Statuarius. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41. 23., a G. Wakef. in Mss. allatus, Εἰ δὲ, ὥς φασί τινες, Βρύξιος (A. et H. Βρυάξιος) ἦν τέχνη, οὐ διαφέρομαι, ἔχεις καὶ τοῦτον ἀγαλματουργόν.] J. Poll. (i. 12. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, οὐδὲ ἀγαλματουργοὺς, ἀλλὰ καὶ θεοποιοὺς, καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀριστοφάνης.)

Ἀγαλματουργία, (ας, ἡ,) i. q. ἀγαλματοποιία, Ars statuaria. J. Poll. (i. 13. Τὴν τέχνην ἀγαλματοποιΐαν, καὶ ἀγαλματοποιητικήν.) Quibus addit et θεοποιὸς, θεοποιΐαν. [Usurpavit hanc vocem et Max. Tyr. teste G. Wakef. sed locus, ad quem vir doctus respexit, nos fugit.]

[Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas, vel pertinens ad confectionem statuarum. Hinc] Ἀγαλματουργικὴ ἡ [sub. τέχνη], i. q. ἀγαλματοποιία, [Ars statuaria]. J. Poll. [i. 13. Ἀγαλματοποιητικὴν, καὶ θεοποιητικὴν, καὶ ἀγαλματουργικήν. E Max. Tyrio affert G. Wakef. in Mss.]

Ἀγαλματοφορέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Simulacrum s. Imaginem gesto, vel circumfero sub. in animo; nam accipienda sunt hæc metaphorice. Frequens est vox Philoni, ut, Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, et, Τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν. [Vide notata supra p. 193. c. et notanda ad Ἀγαλματοφόρος. Philo Jud. de Mundi Opif. p. 4=10., a G. Wakef. in Mss. allatus, Εἶθ' ὥσπερ ἐν κηρῷ τινι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ τοὺς ἑκάστου δεξάμενος τύπους, ἀγαλματοφορεῖ νοητὴν πάλιν, "Toup. Emend. ii. p. 443." Schæf. in Mss. "Philo p. 670., Τὸ δὲ λογίον τετράγωνον διπλοῦν κατεσκεύαζετο, ὡσανεὶ βάσις, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, δήλωσίν τε καὶ ἀλήθειαν, 'Logium quadratum duplexque fecit, instar basis, quo virtutes geminas Manifestationem inquam et Veritatem, sustineret.' Ne cogites, quæso, de imagunculis diploidi rationalis inserendis, ἀγαλματοφορεῖν simplicius significat Gestare, Ferre, ac repræsentare. Leges enim paulo post apud hunc philosophum, cui quidem id verbum peculiare esse videtur et proprium, p. 673. propter Ephodam πολύμιτον quatuorque quasi elementis variam, τὸ μίμημα τοῦ κόσμου ἐνδυόμενος, ὀφείλει (ὁ Ἀρχιερεὺς) τῇ διανοίᾳ τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν, (Universi ferens exemplar,) αὐτὸς τρόπον τινὰ πρὸς τὴν τοῦ κόσμου φύσιν μεθηρμόσθαι, καὶ βραχὺς κόσμος εἶναι. Huc sane respexerunt Hesych. Suid. et Antonius Philosophus in Lexicis." Bernard. ad Josephi Antiqq. Jud. iii. 8. p. 165. b.]

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circumferor. Idem Philo, Τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ παραδειγμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ‖ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, Καὶ τίς ἄρα ὁ ἐνοικῶν αὐτοῦ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ἐστι; Id est, Turn. interpr. Ecqua obsecro mens corpus ejus incolit, et quasi simulacrum insignit? [Zonar. p. 35. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 324. Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων.]

Ἀγαλματοφόρος, (ὁ, ἡ,) apud Hesych. exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ, ubi deesse videtur φέρων, vel περιφέρων, ut sit, Tanquam simulacrum, vel imaginem animo circumferens. [Φέρων supplet et D. Heins. "Φορῶν vel φέρων supplet etiam L. Bos. Obss. Crit. p. 152. ut sensus sit, Imaginem rei in animo ferens. Quum vero Philoni vocem ἀγαλματοφορεῖσθαι ceu propriam tribuat Suidas, attulit v. cl. locum e Leg. ad Caj. p. 791. et Somn. p. 444. ubi ὑπὸ καρδίας ἀγαλματοφορεῖσθαι, Interpr. male, Circa cor delubrum habere, vertit. Eadem ex L. Bos adscripserat ὁμόψηφος Kuster. Bernardus notaverat in ora Codicis sui, Philon. p. 670. c. et 673. d. Reperies eadem in Notis ipsius ad Joseph. T. i. p. 165. ubi φέρων quoque p. 166. supplet h. l. Addo Philon. de Mund. Opif. p. 4. b. p. 15. d. p. 18. e. p. 31. d. et alibi. Sequor Edit. Francof. qua non usi sunt VV. DD. in prioribus exemplis. Nihil autem addendum Hesychio: nam φορῶν, vel φέρων, more suo, omisit, utpote latens in Ἀγαλματοφόρος, quod explicat. Vide me ad calcem Glossar. N. T. p. 297." Albert.]

Ἀγαλματόω, τῶ, F. τώσω, P. τωκα, In statuam verto. Lycophr. [844. Ὅς * ζωοπλαστῶν ἄνδραι ἐξ ἄκρου ποδὸς Ἀγαλματώσας * ἀμφελυτρώσει πέτρων (πέπλων Palatin. 158.), * Λαμπτηροκλέπτης * τριπλανοῦς * ποδηγίας.]

"Ἀγαλματίας, (ὁ,) pro pulcro videor apud recentiores mihi legisse, ut Gallice dicimus, *Beau comme un image.*" [Abr. Kall. in Mss. citat Const. Manassis Ann. 257. 6636. et Abresch. ad Cattien Gazophyl. Gr. p. 48=27. cujus hæc sunt verba:— "A μόνος, Solus, μονίας, Solitarius; a τραῦμα, Vulnus, dat. τραύματι, inde τραυματίας, Saucius; sic * κομματίας, Qui incisis frequenter utitur, a κόμμα, ut ἀγαλματίας, Statuæ seu Imaginis instar pulcer, a ἄγαλμα, utrumque apud Philostr. de Vit. Soph. p. 612. (Ξυνελάμβανε δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἡ περὶ τῷ εἴδει καὶ γὰρ ἐπίχαρις, καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβοι,) et p. 621. (Κομματίας ὁ σοφιστὴς οὗτος, v. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 186.); necnon στιγματίας, Stigmate notatus, et * δογματίας, Sententiosus, quo l. apud eund. de Vit. Soph. i. 16. 4. (p. 502. Τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου δογματίας ὁ Κριτίας, v. Ernestii Lex.

Technol. Gr. Rhetor. p. 88.)" Adde hæc: ληματίας et φρονηματίας, "derivatum a λῆμα adjectivum λημματίας, significans i. q. λῆμα ἔχων, λήματος πλέος, Præfidenti et præsenti animo præditus, Hesychio et Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων, γεννάδας." H. St. Thes. Ind. Item *ληματίας, a λήμη, Gramiæ, Lippientes oculi: Gloss. Labb. Λημματίας· Lippus, O. Et καυχηματίας: Gloss. Labb. Καυχηματίας· Gloriabilis, P. Et δρακοντίας: Etym. 271. 2. Δράκων, δράκοντος, δρακοντίας. "Je traduis *Κολχίας (Theocr. xiv. 17. Βολβός τις κολχίας ἐξηρέθη, ex Edit. Rom. 1516. et Ven. 1539. vulgo κοχλίας,) par, Semblable à l'oignon de la Colchide. Cette notion de ressemblance se retrouvera eu divers noms en ιας. Ainsi εὐνουχίας, Semblable à un eunuque. H. Et. a beau dire εὐνουχίας, idem quod εὐνοῦχος, (doctrine adoptée par notre Lexicographe): je dirai, εὐνοῦχος, Eunuque, εὐνουχίας, Semblable à un eunuque. Comment H. Et. a-t-il pu s'exprimer autrement, lui qui, d'après Constantin, de qui souvent il emprunte, cite des exemples qui détruisent l'idée de synonymie? H. Et. fait ces emprunts, sans citer son auteur; ce qui prouveroit deux choses: 1°. que des collaborateurs lui fournissoient des articles qu'il adoptoit de confiance, alors plagiaire sans le savoir: 2°. qu'il ne les lisoit pas tous; car auroit-il laissé dans son entier son mauvais article εὐνουχίας, où, après avoir affirmé, il cite des exemples qui détruisent l'affirmation. Je devois faire cette remarque, pour justifier le vertueux Etienne du reproche de plagiat volontaire. Ajoutons que l'article de Constantin lui-même où l'on a puisé, semble de deux mains, dont l'une a écrit ce qui affirme, et l'autre ce qui nie, ou du moins ce qui éveille le doute: ou, si Constantin est l'auteur de l'article εὐνουχίας, il ne l'a pas relu attentivement. Averti par Constantin et par H. Etienne, M. Coray (Hippocr. de Ær. n°. 106.) a profité non-seulement de l'induction à tirer de ces mots: 'Aristot. (Problem. iv. 27.) inter εὐνοῦχον et εὐνουχίαν distinguere videtur, Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις,' mais encore de la distinction formelle qu'Et. établit entre εὐνοῦχος et εὐνουχίας. Citons, d'après M. Cor., πυῤῥίας, Rousseau ou Roussâtre, et non pas Roux; ξανθίας, Blondin, et non pas Blond. Les exemples fournis par Abresch (l. c.), sont-ils bien tradnits? C'est ce que nous verrons ailleurs. Il importoit de citer, avec le nom d'Apollon. surtout, ἀγαλματίας, donné par H. Et., sans nom d'auteur, et omis par Hesych. et par M. Planche. Ces mots avec la desinence ιας sont-ils des diminutifs, comme le pense (l. c.) M. Coray? ou des fréquentatifs, comme le donne à entendre la version (ci-dessus) de κομματίας par Abresch? Autre question, ajournée. Aujourd'hui, bornons-nous à dire que les noms en ιας paroissent indiquer ou ressemblance, ou tendance à ressembler, ou désir de ressembler; et que (peut-être) ces adjectifs en ιας, ont, en vertu de leur désinence, de l'affinité avec les verbes en ιαω. Cette remarque qui manque à mon article de la désinence ιας, (p. 28, seconde part. de mes Essais sur les Désin.) pourroit, je crois, sauf modification, avoir place dans nos Grammaires. Peut-être, aussi, notre remarque sur le sens des termes précités en ιας seroit-elle applicable au νεανίας de nos Grammaires. H. Et. traduit νέος et νεανίας par Juvenis. Souvent, sans doute, νεανίας sera, à peu près, synonyme de νέος. Mais souvent aussi il en différera. Souvent l'un, νέος, se dira du jeune homme, et νεανίας de celui qui a la confiance présomptueuse du jeune homme; en sorte que le premier indiqueroit seulement la jeunesse comme âge; et l'autre, les résultats d'une jeunesse trop confiante: et si ces nuances sont admissibles, (induction à tirer d'exemples cités par Et. lui-même), il importe aux Grammairiens et Lexicographes de nos écoles de les indiquer." Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, pp. 127—37. Quod vero ad Theocriti locum attinet, an vir doctus voc. Κολχίας recte verterit, 'Semblable à l'oignon de la Colchide,' dubitamus. Pauca quædam afferre debebat exempla gentilium, vel deminutivorum, vel frequentativorum, in ιας desinentium. Dum id fiat, quod profecto haud facile fiet, Κολχίας nec deminutivo nec frequentativo sensu sumi licebit; sed nec simpliciter significabit i. q. Lat. *Colchicus*. Gentilia enim in ιας sunt feminina: at βολβὸς, cui, ut Gail. arbitratur, a Theocrito Κολχίας junctum est, masculini est generis. Κολχίας ergo, ὁ, pro voce nihili proculdubio habendum est. Etym. p. 389. 14. Εὐβοῖς· τὰ εἰς ευς ἐθνικά, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἷον, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρὶς γυνὴ, Ἀντιοχεὺς, Ἀντιοχὶς γυνὴ, εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιεὺς, Ἰλιάς. Οὕτως Ὥρος. "Ces diminutifs, qui, pour la plupart, servoient de noms propres chez les Grecs, expriment dans un moindre degré la qualité exprimée par leurs primitifs. Πυῤῥίας, dérivé de πυῤῥὸς, signifie, non pas Roux, comme ce dernier, mais Rousseau ou Roussâtre. On désignoit par ce nom une espèce de serpent; Ξανθίας, nom propre d'esclave, de ξανθὸς, signifie Blondin, et non pas Blond. Il en est de même d'une infinité d'autres qui dérivent des adjectifs ou substantifs de divers genres terminés en ος, ης, η, ou ις, comme *Ἀγαθίας, *Ἱππίας, *Καλίας, *Κριτίας, *Νικίας, *Σωσίας etc." Coray l. c. Cf. Etym. 606. 10. *Νίκων· παρὰ τὸ νικῶ γίνεται, ὡς παρὰ τὸ κρατῶ, *Κράτων, καὶ μέδω, *Μέδων, Νικίας δὲ ἡ παρὰ τὸ νίκη, ἢ παρὰ τὸ νικῶ, ὡς ἄρχω, *Ἀρχίας. Etymologus per Νίκων hic nom. viri propr. intellexerit, quod suadent voces Κράτων, Νικίας, et Ἀρχίας, nescimus, an vocabulum illud, de quo sic dixit Noster in Thes. Ind. "Νίκων, a Judæis "in obsidione Hierosolymitana nominata fuit ἡ μεγίστη Ῥωμαίων ἐλέπολις, ἀπὸ τοῦ πάντα νικᾷν, ut "Joseph. tradit Lib. 2. ubi etiam dicit, τῷ νίκωνι τοῦ "τείχους ἐνδιδόντος, Quum murus niconi cederet. "Alioqui νίκη est etiam nomen propr." Etym. 582. 18. Παρὰ τὸ μειδιῶ γίνεται *Μειδίας ὄνομα κύριον, ὡς παρὰ τὸ φείδω *Φειδίας: 588. 32. *Μιξονίδης· παρὰ τὸ μίσγω μίξω γίνεται μίξις, ὡς πράξω πρᾶξις, καὶ *Μιξίας, ὡς σώσω, Σωσίας, καὶ λέξω *Λεξίας, καὶ *Μίξων, Μίξονος, Μιξονίδης: et 271. 5. *Δίας· ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος, δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται *Δίας, καὶ κράσει, Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ *Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θείας καὶ Δίας, *ἰσοσυλλάβως.]

[*Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ, ἡ, Sculptor. Glossæ Labbæi: Ἀγαλματογλύφος· Marmorarius, P. Ex ἄγαλμα et γλύφω, Sculpo.]

[*Ἀγαλμοτυπὴς, ὲς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγαλματοποιὸς, ex ἄγαλμα et τύπτω. Maneth. iv. 569. *Εὐξοάνους, παλάμησιν ἀγαλμοτυπεῖς, θεοπλάστας, Χαλκοτύποις τέχνησι *κολοσσοπόνους παναρίστους. Ἀγαλμοτυπὴς autem ponitur contracte pro ἀγαλματοτυπής. Multa similis contractionis exempla supra dedimus p. 116. n. 2. Adde χαρίεις pro *χαριτόεις, et χαριδότης pro *χαριτοδότης. Etym. 34. 41. Τὸ δὲ χαρίεις ἀπὸ τοῦ χαριτόεις κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ χαριτόεις, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις. Idem Plut. qui in Quæst. Gr. T. vii. p. 210. ed. Reisk. habet, Ὅταν τῷ Ἑρμῇ τῷ Χαριδότῃ θύωσι, Sympos. L. i. T. viii. p. 423. Τὸν Διόνυσον—Μειλίχιον ὄντως καὶ Χαριδότην, et de Stoic. Repugn. T. x. p. 334. Ὁ δὲ Ζεὺς γελοῖος, εἰ Κτήσιος χαίρει καὶ Ἐπικάρπιος καὶ Χαριδότης προσαγορευόμενος, in Sept. Sapient. Conviv. T. vi. p. 602. dixit, *Ὀμβρίῳ δὲ Διὶ, καὶ *Προηροσίᾳ Δήμητρι, καὶ Φυταλμίῳ Ποσειδῶνι ποῦ βωμός ἐστι; ποῦ δὲ θυσία, πῶς δὲ χαριτοδότης ὁ Διόνυσος, εἰ δεησόμεθα μηδενὸς, ὧν δίδωσι; Nostro aliter visum est: vide eum in v. Χάρις T. iv. p. 353. a.:—"Esse χαριδότης a χαρὰ, non solum illa interpretatio (Horatii, Lætitiæ dator,) testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a χάρις dicendum potius fuisset χαριτοδότης, quæ vox certe in alio Plutarchi loco extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio." At χαριδότης si a v. χαρὰ descendisset, scribendum fuisset χαροδότης, postulante Gr. linguæ genio. Sic a χαρὰ, χαροποιέω, *χαροποιὸς, χαροειδὴς, non χαριποιέω, χαριποιὸς, χαριειδής. Idem dicendum est de v. Χαρίλαος, quod H. Steph. l. c. a χαρὰ formatum esse falso tradit: nam sic formatum scribendum fuisset Χαρόλαος. Χαριδότης, Lætitiæ dator; Χαρίλαος autem, populi ἄγαλμα:

utrumque a χάρις pro χαρά. Hesych. Χάρις· δωρεά, χαρά. Sed de his vocibus fusius olim agemus.]

'ΑΓΑΑΛΙΑΩ, ῶ, et 'Αγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt, ac præsertim posterius, apud Eccles. Scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. Luc. i. (47.) Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, [coll. v. 46. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου. Act. ii. 26. Ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου. Tob. xiii. 13. Καὶ ἀγαλλιάσεται τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ, coll. v. 20. Δώσεται ἀγαλλίαμα. Hesych. his duobus participiis ἀγαλλιῶν et χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. 'Αγαλλιᾶσθαι autem in frequenti est apud Eccles. Scriptores usu. Luc. x. (21.) Ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. xvi. (34.) Ἠγαλλιάτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. xix. (7.) Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1 Petr. iv. (13.) Χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι, [et 1 Petr. i. 8. 'Αγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, Summa olim erit felicitas vestra.] Greg. Naz. Τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε. [Cf. de hac voce J. F. Fischeri Animadvv. ad Welleri Gram. Gr. p. 238. (a Schleusnero in Lex. citatas,) Bergler. ad Alciphr. p. 56., Heumann. in Bibl. Brem. Cl. i. p. 474., Biel. in Thes. Philolog., et Schleusner. l. c. qui hæc notavit:—" Jo. v. 35. Ἠθελήσατε ἀγαλλιασθῆναι ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ, Lubenter ejus doctrinam admisistis, s. Præ vobis ferebatis lætitiam de hoc lumine. Syrus et Arabs h. l. gloriandi notionem huic voci subjecerunt, quam etiam apud Alexandrinos habet, v. c. Jes. xli. 16. et Jerem. xlix. 4. Hesych. 'Αγαλλίαμα· δόξασμα. 'Αγάλλεται· τέρπεται, γαυριᾷ. J. D. Michaelis (in Introd. in N. T. T. i. p. 140.) autem admodum male ἀγαλλιᾶσθαι ut Arab. (Coran. Sur. xl. 83.) h. l. Illudere, Ludibrio habere, significare statuit." Glossæ Labbæi: 'Αγαλλιάομαι· Jubilo, O. 'Αγαλλιάσασθαι· Refrigerare, P. Clem. Alex. Strom. vi. p. 291=815. 29. Ὃν φησιν ὁ Δαβὶδ, Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· εὐφρανθῶμεν καὶ ἀγαλλιαθῶμεν ἐν αὐτῇ, τουτέστι, κατὰ τὴν δι' αὐτοῦ γνῶσιν παραδιδομένην, τὴν θείαν ἐστίασιν εὐωχηθῶμεν. " Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 9. (supra p. 104. b. citatum, vir doctus ibi ἠγαλλιάσθησαν Græcum esse negat, at ἀγαλλιασθῆναι legitur in Jo. l. c.) et Valck. Oratt. p. 359." Schæf. in Mss. "'Αγαλλιάω, vel, quod usitatius, ἀγαλλιάομαι, proprie denotat, ut jam etymologia docet, (nam est ex ἄγαν, Valde, et ἅλλομαι, Salio, Salto,) Præ gaudio exulto, Lætitiam gestibus prodo." Schleusner. Cf. Albert. Obss. Philolog. in Sacr. N. F. Libros p. 193. et nos supra p. 176. d.]

'Αγαλλίαμα, ατος, τὸ, Exultatio. Hesych. tamen exponit δόξασμα. [Respexit Jes. lxi. 11. inquit Albert., quo vero jure potiori non satis intelligit J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 6., quem vide. Cf. Jes. lx. 15. lxv. 18. xvi. 10. xxii. 13. li. 3. xxxv. 10. Ps. xlvii. 2. xxxi. 9. et Prov. xi. 10. e Bielii Thes. Philolog. Labbæi Gloss. 'Αγαλλίαμα· Exultatio, P. Jubilum, O. Glossæ in Psalmos ex Catal. Codd. Mss. Biblioth. Taurinens. T. i. p. 190. 'Αγαλλιάματι· * χαροποιῷ. Εὐρίζων ἀγαλλιάματι· καλὰς ῥίζας ἔχοντι (adde, καὶ) χαροποιούς. Respicitur ad Ps. xlvii. 2.] " Εὔριζος, Bene radicatus: vel Radice " exuberans. Apud Suidam ex Psalm. David. Εὐρίζῳ " ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γης: quod ipse exp. καλῶς " ἐρριζωμένῳ, ἐπιμόνῳ: Hesych. καλὰς ῥίζας ἔχοντι " καὶ χαροποιούς. Rursum Suidas affert particip. " Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, seu καλῶς " θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρε- " μῆ διαμένειν: item πλατύνων quam postremam ex- " posit. affert Hes. quoque: sed secundum eam esset " ab εὔρος." [" Hæ duæ Glossæ nituntur loco Psalmi xlvii. 2. Ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, εὐρίζων ἀγαλλ. πάσης τῆς γης. Sed in hoc loco sunt variæ lectiones. Alii legebant εὐριζῶν, vel εὖ ῥιζῶν, quod illo modo, quo Glossa, explicant. Atque ita censet legendum esse Wesseling. Probab. c. xxxii. p. 286. Qui vero πλατύνων explicabant, legebant εὐρύζων, ut in Caten. Cord. ad h. l. quasi εὐρύνων vel εὐρύζων, (melius Noster, εὐρίζων quasi ab εὖρος.) Sic et verterunt Ambros. Augustin. etc. Dilatans. Alii εὐρίζῳ ἀγαλλ. ut Euseb. ad h. l. quam Bosius in Præfat. ad lxx. veram lectionem putat, non tamen cum ἀγαλλ. sed cum ὄρει ex versu antecedente conjungendam, ut sensus hic sit: Magnus est Dominus in monte suo sancto bene fundat, etc. Idem Bosius cum Wesselingio l. c. existimat in Hesychio etiam scribendum esse, εὐρίζῳ ἀγαλλ. cujus lectionis veritas confirmatur sequente ἔχοντι, (Toup. Emendd. in Hesych. T. iv. p. 192. corrivit ἔχων, quomodo habet Suid.) et maxime verbis Origenis ad h. l. unde sine dubio omnis glossa hausta est. Ibi dicit; Μήποτε οὐκ ἔστιν εὐ ῥιζῶν· ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ εὐρίζῳ, οἱονεὶ καλὴν ῥίζαν ἔχοντι, καταλλήλως τῷ κλάδῳ. Consentit Suid. Plura vid. apud Bos. et Wesseling. l. c. Biel. in Thes. Philolog. (qui e Cyrilli Lex. Brem. affert, Εὐρίζων ἀγαλλιάματι· καλὰς ῥίζας ἔχοντι χωροποιοὺς, leg. καὶ χαροποιοὺς,) Semler. in Epist. ad Griesbach. p. 16. item Corder. ad Caten. Patrr. l. c." Ernest. ad Gloss. Sacr. Hesychii p. 141. Suidas: Εὐρίζῳ· [illegible] Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γης, ἀντὶ τοῦ, ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ. " Εὐρίζῳ, ita legit Euseb. in Ps. xlvii. 2. et id ad præcedentem versum retulit, conjunxitque cum τῷ ὄρει, In monte bene radicato. Ergo non bene Suid. illud cum sequentibus junxit, cum glossemata contrariam potius sententiam arguant. Cf. Hesych. Sacr. Gloss. in Εὐρίζων. Alia glossa Suidæ est: Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας καὶ χαροποιοὺς ἔχων, καλως θεμελιων καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν (sc. ἐκκλησίαν) καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν, quæ ex Origene et Theodoreto descripta sunt." Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 53. Photius p. 34.: Εὔριζον· πλατύνον, ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον, ubi Cod. B. habet, πλατὺν ὄν. " Suid. habet, Εὐριζῶν, πλατύνων, ἢ κ. ρ. χ. ἔχων. Phavor. idem exhibet, omissa tamen voce χαροποιούς. Leg. Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων, χαροποιός." Schleusneri Animadvv. et Cur. Noviss. in Phot. Imo inserendum καὶ ante χαροποιούς. Zonar. p. 918. Εὐρίζῳ· ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ καὶ βεβαίως πεπηγμένῳ, et 921. Εὐριζῶν· πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων. " Cod. A. Ευρίζων. V. Hesych. h. v. Theodoretus Ps. xlvii. 2. legit, Εὐριζῶν ἀγαλλιάματι, pro Εὐρίζῳ." Tittmann. Huc forte respexit Etym. 395. 24. Εὔριζος· παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὔριζος, ἡ εὔριζος, τὸ εὔριζον. Zonar. p. 32. 'Αγαλλίαμα· καύχημα, δόξασμα, * χαροποίημα. " Sic dedi e Cod. K. Codd. D. A. ἀγαλλίωμα. V. Alexandr. Jes. lx. 15. lxi. 11. lxv. 18. et aliis locis." Tittmann.]

'Αγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio ["præ gaudio. Proprie dicitur de corpore, summum animi gaudium gestibus, præcipue tripudiando, prodente. 2. Gaudium summum, quod exultationem efficit, Lætitia, Hilaritas animi. Sic haud raro cum subst. χαρὰ conjungitur, v. c.] Luc. i. (14.) Καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, ["et 44. Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, præ gaudio. Hebr. i. 9. Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, Felicitas summo gaudio digna. Phavor. 'Αγαλλίασις· ἡ χαρά. 3. Cantus. Act. ii. 46, 47. Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν: ἐν ἀγαλλιάσει, ita ut hymnos canerent Deo." Schleusner. in Lex. Vide Ps. xliv. 17. lxiv. 13. xxix. 6. cxxxi. 17. lxii. 6. xcix. 2. xliv. 9. Job. viii. 21. in Bielii Thes. cit. Labbæi Gloss. 'Αγαλλίασις· Leticia. Clem. Alex. Strom. vi. p. 282=789. Δεξώμεθα οὖν τὴν γνῶσιν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ γινώσκειν ἀσπαζόμενοι· πρώτη γὰρ ὠφέλεια ἡ ἕξις ἡ γνωστικὴ, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς παρεχομένη καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ νῦν, καὶ εἰς ὕστερον. Τὴν δὲ ἀγαλλίασιν εὐφροσύνην εἶναι φασὶν, ἐπιλογισμὸν οὖσαν τῆς κατὰ τὴν ἀληθειαν ἀρετῆς, διά τινος ἑστιάσεως καὶ διαχύσεως ψυχικῆς.] Greg. Naz. 'Ακουτισθῶ μὲν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις.

[* 'Αγαλλίασμα, τὸ, Amphil. p. 39. ex Abr. Kallii Mss.]

'Αγαλλιάζω, Convitior, λοιδορεῦμαι, Hesych. 'Αγάλλιος, Convitiator, λοίδορος, apud eund. [et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 334.] Eidem Hesychio [et Grammatico S. Germ. i. 6.] 'Αγαλμὸς est λοιδορία, i. e. Convicium. Quod potius

est ab ἀγάλλω: nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμὸς, quo fortasse modo scriptum reliquit. [Etym. 7. 7. Ἀγάλιος· λοιδορία, καὶ τὸ *Ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Ταραντῖνοι, ubi nota Ἀγάλιος ἡ λοιδορία, non, ut ap. Hesych. et Grammat. S. Germ. Ἀγάλλιος ὁ λοίδορος, et Ἀγαλίζομαι τὸ λοιδοροῦμαι, non, ut ap. Hesych. Ἀγαλλιάζω. Albert. consuli jubet hanc ejusdem Hesych. glossam: *Γαρριώμεθα· λοιδορούμεθα. "I. e. γαρυώμεθα, v. Ἀρρήνειν." Is. Voss. "An e Lat. Garrio?" Kuster.] "Ἀρρήνειν Hesychio "est λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. "Innuit igitur de uxore proprie dici, quum marito "convitia dicit, et verbis cum eo contendit." [In Cod. Ven. teste Schowio scribitur Ἀρρήνην, suprascripto ειν. Albert. malit ἀρρηνεῖν. Pro γυναικὶ autem Kuster. reponit γυναῖκα, "ut sensus sit, ἀρρηνεῖν dici de femina, quæ cum viro contendat." Ἀρρηνεῖν formatum esse videtur ab Ἀρρηνής.] "Ἀρρηνὲς Hesychio est ἄγριον, δυσχερὲς, Agreste s. Ferum, Difficile." [Legitur ap. Theocr. xxv. 83. de cane, Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρηνὲς γένεθ' αὔτως. "Ἀρρηνὲς, parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum." Reisk. "Vide Eichst. de Carmin. Theocr. p. 43." Schæf. in Mss. Hesych. *Γάρρης· ἄγρης. "An pro Γάγρης, προθέσει? An ex ἄγρης, trajectione γάρης? Placet posterius." G. "An ἄκρης, pro ἄγρης." Is. Voss. Vera lectio est ἄρρης, quomodo in Cod. Ven. scriptum invenit Schow. qui editum ἄγρης vitio typothetæ babet.]

Ἀγγέλλω, F. λῶ, P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei et dativo personæ jungitur. Hom. Il. P. (701.) Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd. viii. (74.) p. 286. Ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Interdum solum accusat. rei habet. Aristoph. Plut. (268.) Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, [ubi Schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ, ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγείλας, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.] ‖ Interdum præpositioni εἰς jungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium affero, ut ap. Plut. in Parall. Ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. ‖ A λέγω fit ἀνλέγω, et per hyperbibasmon ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. (p. 6. 52. cui ἀγγεῖλαι, κυρίως τὸ διὰ λόγων κελεύειν. Eadem verba extant in Zonara p. 37.) Eustath. autem ἄγγελος, cui ἀγγέλλω præire debebat, ab ἄγειν deducit p. 1012. at p. 182. dicit, ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ‖ Sine adjunctione pro ἄγγελος ponitur interdum, ut Herod. (viii. 23.) Οἱ δὲ ὑπ' ἀπιστίης τὸν μὲν ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, i. e. τὸν ἄγγελον.

[Ἀγγελλόντων, ait Etym. 6. 56. ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοί φασι· οὗτοι γὰρ ἐπὶ προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν· Τύπτετε, τυπτόντων, ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν· Τύπτεσθε, τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Hesych. Ἀγγελλόντων, καὶ ἀγγελλέτωσαν. "Respexit Hom. Il. Θ. 517. Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων, Præcones autem per urbem Jovi cari nuncient. Schol. Ἀγγελλόντων· ἀγγελλέτωσαν." Albert. Cf. Schol. Ven.]

["Πόλεμον ἀγγέλλεις, Kuster. ad Aristoph. 6. a." Schæf. in Mss. Schol. in Plat. Phædr. p. 60. Οὐ πόλεμον· Οὐ πόλεμον ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων.]

["Ἀγγελῶ, v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 383. Thom. M. p. 365. (Ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω), Hœschel. ad Phrynich. p. 113. (qui e Plat. de Rep. iv. affert, εὖ ἀγγέλλεις, at teste Phrynicho, ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει *εὐαγγελεῖς, vide nos infra ad Εὐαγγελέω), Antipatri Sidonii Epigr. civ. e Vat. Cod. ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος, (ubi Jacobs. monet ἀγγέλλειν pro λέγειν simpliciter poni,) et Theodoridæ Epigr. xviii. A (Ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλός περ ἐοῦσα, Θεῖον *ὑλακτητὴν δῆμον ἔχουσα κύνα.)" Schæf. in Mss. Ubi cum participio usurpatur, ut et ap. "Xenoph. K. Π. vi. 2. 7. p. 366. Ἤγγειλέ τις ὑμῖν ταῦτα ἐν πολεμίοις ὄντα. Particip. fut. post πέμπειν, K. Π. vi. 3. 3. Πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα ταῦτα τῷ Κύρῳ: Hellen. ii. 2. 11. vii. 1. 22. similiter vi. 4. 16. Ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγελῶν τὸ πάθος ἀφικνεῖται. Cum πρὸς pro dativo, K. A. i. 7. 10. Ταῦτα δὲ ἤγγελλον πρὸς Κῦρον οἱ αὐτομολήσαντες. Ita recte explicare cum Leunclavio videtur Abresch. Dilucidd. Thucyd. i. 90. Sed Hutch. verba πρὸς Κῦρον refert ad particip. αὐτομολ." Lex. Xenoph.]

["Ἤγγελον, Aor. 2. Xenoph. K. A. 229. Joseph. 456. 30." G. Wakef. in Mss.]

["Ἀγγέλλω et αὖ λέγω, confusa, Porson. ad Eurip. Med. p. 56." Schæf. in Mss.]

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Sic et in participiis. Philo de Vita M. p. 472. Ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἅμα ὀρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. B Thucyd. (viii. 97.) p. 294. Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν. [Xenoph. Hellen. i. 5. 10. Ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία: v. 4. 22. Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠγγέλθη: cum ὅτι, i. 1. 18. Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς, ὅτι φεύγοιεν.] Hic de re: de persona autem in locis sequentibus. Xenoph. Hellen. vi. (4. 21.) Ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς ἢ ἀγγελθεὶς ὅποι [hodie legitur ὅπη, margg. ὅτι, de permutatione vocabulorum ὅποι et ὅπη vide Gronov. ad Arrian. iii. 25. p. 141. et Lex. Xenoph. v. Ὅποι] πορεύοιτο. Eurip. Med. [imo Hec. 591.] ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. [Cum participio Xenoph. Hellen. iv. 3. 7. Ἔλεγεν ὡς ἀγγέλλοιτο ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκὼς, νικῴη δὲ τῇ ναυμαχίᾳ: et vi. 4. 16. Ζῶντες ἠγγελμένοι ἦσαν. Cum infin. Xenoph. K. Π. v. 3. 15. Ὁ Ἀσσύριος ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται, Junt. λέγεται.]

Ἀγγέλλομαι, voce media, pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Ajace (1355. ed. Hermann.) Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τάπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι C φίλος, ubi Schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, i. e. Polliceor, Promitto, quam sequendo expositionem, εἶναι pro ἔσεσθαι accipietur. Fortasse tamen potest et aliter exponi. [Alter Schol. habet, Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγγέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ φιλίαν. "Aor. 1. ἠγγειλάμην, Hymn. Hom. vii. 33." Schæf. in Mss.]

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nuntiatur. Hesych. ἀγγελίην exponit ἄγγελμα. Fit ab ἤγγελμαι prima persona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. vii. (6. 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιστέλλεται. ["Illud subst. αγγ. per se æque capiendum cum Steph. Th., sed et ambiguum, quoniam de imperatore, quatenus ipse alteri, ut præfecto isti, aliquid nunciat, sane etiam simul aliquid injungere potest et jubere exsequendum, sed contra de privato homine quodam valebit pro mero indicio; qua quidem notione postrema cepit haud dubie etiam Steph., quum ad iii. 11. 14. D comparabat in Th. 'ἀγγελίας—ἀπορρήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα.'" Irmisch. Thucyd. vii. 74. Οἱ δὲ πρὸς τὸ ἄγγελμα ἐπέσχον τὴν νύκτα, νομίσαντες οὐκ ἀπάτην εἶναι. "Eurip. Or. 875. Μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ'; Iphig. T. 1184. Σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων, Troad. 706. Ἀγγελῶ ἀγγέλματα, Heracl. 660. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν, et 789. Ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι." Beckii Index.]

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ, ἡ, Nuntius, vel Nuntia. Hom. Il. X. (438.) οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων. Xenoph. K. Π. ii. (4. 19.) Τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Herodian. viii. (6. 18.) Ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. ["Dorvill. ad Charit. p. 37. dicit, usitatius ἄγγελον dici ἥκειν, quam ἐλθεῖν. In Xenophonte quidem legitur ¶ 1) ἥκειν. K. Π. iv. 5. 17. Τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. K. A. i. 2. 21. Ἧκεν ἄγγε-

λος λέγων. ii. 3. 4. E. ii. 1. 8. Παρὰ τοῦ πατρὸς ἧκεν ἄγγελος λέγων. Sed s. 6. est pluralis de eodem, Πέμψας ἀγγέλους. ¶ 2) ἐλθεῖν. K. Π. ii. 4. 1. Ἦλθε παρὰ Κυαξάρους ἄγγελος λέγων. iii. 2. 13. Ay. i. 10. Sic interdum omittitur ἄγγελος, ut Ay. i. 36. Ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, βοηθεῖν. Cf. K. A. v. 2. 6. ¶ 3) ἀφικνεῖσθαι. Π. iv. 2. 1. Ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι. ¶ 4) οἴχεσθαι. K. Π. iv. 2. 10. Οἴχεται ὁ ἕτερος τῶν ἀγγέλων. ¶ 5) πέμπεσθαι. K. Π. v. 3. 7. Sic K. A. ii. 1. 5. Ἀποστέλλει τοὺς ἀγγέλους. Est i. q. πρέσβυς. E. i. 4. 1. Οἵ τε Λακεδαιμονίων πρέσβεις καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Etiam superius nominantur πρέσβεις. ii. 1. 5. Λακεδαιμόνιοι—πρέσβεις, ξὺν αὐτοῖς δὲ καὶ παρὰ Κύρου ἄγγελοι. Cf. K. Π. iii. 3. 25. A. vii. 6. 10. E. iii. 1. 1. iii. 2. 14. Est i. q. κήρυξ, A. ii. 3. 2—5. nominantur ἄγγελοι, qui s. 1. κήρυκες. Sic K. Π. ii. 4. 18. Cyrus ἄγγελον præmittit ad Armenium. E. vi. 4. 9. Πέμψαντες ἄγγελον ἐστεφανωμένον, victoriæ nuncium." Lex. Xenoph. Luciani Contempl. xvii. T. i. p. 513. Ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ (θανάτου), καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι, ubi T. Hemsterh. a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. citatus, hæc notavit:—" Ad illos ἀγγέλους et ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων ap. Plutarch. T. ii. p. 127. d. et p. 128. f. Ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis scazon ap. Etym. 539. Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ." Juncus de Senect. ap. Stob. p. 593. 51., ab eodem Valck. ibid. allatus: Τῷ δὲ νέῳ πολλὰ μὲν πλεονεκτήματα, ἔν τε τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ἔδωκεν ὁ θεὸς ἀεὶ αὐξόμενα, μέγεθός τε καὶ ἀλκὴν, καὶ κάλλος, καὶ χάριν ἐπανθοῦσαν, νοῦν τε ἤδη βέβαιον, καὶ φρόνησιν, καὶ λόγον τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀγαθῶν ἄγγελον. " Leonidæ Tar. Epigr. xli. (Καὶ μαζὸς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ), et Philodemi Epigr. xiv. λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι—συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης, Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 316. Spec. p. 14. et Præf. ad B. et M. p. xxxiv. Ilgen. ad Hymn. p. 434. Δι' ἀγγέλων, Wessel, ad Herod. p. 34. 51. 70. 440. Mitscherlich. ad H. in Cer. 128. *Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, prov., Diod. Sic. T. i. 421. 557. et 695." Schæf. in Mss.]

Et pro Nuntia, Il. Ω. (561.) dicitur ἄγγελος μήτηρ, [Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε, Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος, et alibi Ἶρις itidem ἄγγελος, (Il. B. 786. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις: et Il. Γ. 121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν.]

Αὐτάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera non utens, vel, Qui ultro nuntius venit. Vide Suid. [Αὐτάγγελος· ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα. Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει. Ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων, cf. Zonar. p. 344.] et Ammon. ["Αγγελος, καὶ ἐξάγγελος, καὶ αὐτάγγελος, διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· Ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι (additur ap. Thucyd. vii. 73. τῶν ἔνδοθεν.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου. " Nollem, locus mendosus in limine nos detineret. Ms. legit. ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ διαγγέλλων, quæ loquendi formula ab Ammonio plane est aliena. Hesychio αὐτάρεστος exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος. Recte vero. Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ hic ferri potest, quippe quod res suo tempore gestas, Ammonio in v. Ἱστοριογράφος auctore, significaret. Itaque consideranda vett. editt. scriptura, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, et ὑφ' ἑτέρου διαγγέλλων; ut verba præcidam, ita scripserat, opinor, Ammon. Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς. Eo usu ἀφ' ἑαυτοῦ adhiberi solet ab Ammonio, quo exposuit Duker. ad Thucyd. p. 404. 35. Propter voculam τὰ inserendam videtur ἑαυτοῦ. Heliod. ii. p. 76. Γέγονας ἡμῖν ἄγγελος τῶν ἑαυτῆς συμφορῶν. Max. Tyr. Serm. xxvi. p. 151. Ὑποφήτης αὐτάγγελος. Ad rem Suid. (l. c.) Thucyd. iii. 33. Sacræ triremes αὐτάγγελοι —ἔφρασαν, Schol. Οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι. Id nonnihil firmat vocem πεμφθεὶς, quam tane abesse posset, si mavelis, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, Aliena opera non usus. Vide Ammon. in Διδάξω. Hesych. in v. (Αὐτάγγελοι· ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις,) in Αὐτουργία et Αὐτόταγος. Soph. Œd. Col. 325 (=333. Λόγων αὐτάγγελος,) et Phil. 569 (=568. Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος Πλεῖν ἦν ἕτοιμος;)" Valck. " Soph. Phil. 500. (Νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον Ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον.) et Dionys. Halic. T. iii. p. 1324. (ed. Reisk. Αὐτὸς ἄγγελος τοῖς Κυμαίοις τῆς αὐτοῦ νίκης βουλόμενος γενέσθαι.)" Schæf. in Mss. Plut. περὶ Φιλαδ. cum genitivo, Αὐτάγγελοι τοῦ πάθους ἥκειν δοκοῦντες. Idem in Catone, 250. (T. ii. p. 575. ed. Reisk.) Μετὰ δὲ τὴν μάχην εὐθὺς εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν ἡγωνισμένων αὐτάγγελος, Rerum abs se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελτος, (ου, ὁ, ἡ,) itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui non alio utitur nuntio, Arrian. iv. (2) Καί τινες καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ διαφυγόντες, αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suspicor autem legendum αὐτάγγελοι. [In Schmiederi Ed. 1798, legitur αὐτάγγελοι, sine alterius lectionis αὐτάγγελτοι mentione.]

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, servato nomine apud Latinos theologos: ut servarunt in Apostolus, in Martyr, et aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De Mundo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους προσαγορεύει πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῖοι. Eosdemque esse putat quos philosophi Græci heroes et dæmones vocaverint. [" Justin. Martyr in Dial. cum Tryphone, Ἄγγελος λέγεται, διὰ τὸ ἀγγέλλειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅσαπερ βούλεται αὐτοῖς ἀγγεῖλαι ὁ των ὅλων ποιητής. Origen. c. Cels. v. p. 233. Τούτους ἀγγέλους ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν μεμαθηκότες καλεῖν. Cyrill. Alex. in Catena in Jo. c. i. p. 21. Τὸ ἄγγελος ὄνομα λειτουργίας μᾶλλόν ἐστιν, ἤπερ οὐσίας σημαντικόν. Similia occurrunt ap. eund. in Act. Ephes. p. 148. Chrys. Homil. iii. de Incomprehensibili T. vi. p. 407. Ἄγγελος λέγεται, ἐπειδὰν τὰ τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἀγγέλλει. Et Theodoret. in Ps. cxlix. Ἄγγελοι λέγονται, ὡς τὰ θεῖα διαπορθμεύοντες ῥήματα. Vide etiam Dionys. Areop. de Cæl. Hier. vi. p. 48. et ad eundem Pachymer. p. 57. Athanas. de Communi Essentia trium Personarum T. i. p. 238. Angelum ita definit, Ἄγγελός ἐστι ζῶον λογικὸν, ἄϋλον, *ὑμνολογικὸν, ἀθάνατον. Eadem definitio repetitur Quæst. xxx. ad Antiochum T. ii. p. 342. Damascenus Orthod. Fidei ii. 3. p. 68. Ἄγγελός ἐστιν οὐσία νοερὰ, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, Θεῷ λειτουργοῦσα, κατὰ χάριν ἐν τῇ φύσει τὸ ἀθάνατον εἰληφυῖα." Suicer. Theodoret. Quæst. iii. in Genes. *Ἀπερίγραφον μόνην ἐδιδάχθημεν εἶναι τὴν θείαν φύσιν· ἄτε δὴ καὶ ἄκτιστον οὖσαν, καὶ ἄναρχον, καὶ ἄϊδιον· τὰ δέ γε ἀρξάμενα τοῦ εἶναι, περιγεγραμμένον ἔχει ὁμολογούντι τὸ εἶναι· οὐκοῦν καὶ ἀσώματον λέγοντες εἶναι τῶν ἀγγέλων τὴν φύσιν, περιγεγράφθαι φαμὲν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν. Greg. Nyssenus Hom. ii. T. ii. p. 23. Angelos bonos vocat οὐρανίους καὶ *πλησιοθέους ἀγγέλους. Photius in Pauli Epist. ad 1 Corinth. vi. 3. p. 411. Ἀγγέλους τοὺς δαίμονάς φησι, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε, Τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Πῶς δὲ αὐτοὺς κρινοῦμεν; ὅταν ἀσώματοι ἔλαττον ἡμῶν τῶν *σαρκοφορούντων ἔχοντες εὑρεθῶσι, πλέον κατακρινονται. Plura loca collegit Suicer. quem vide. " Quicunque interpres voluntatis divinæ, Minister vero divini, Doctor et præfectus Ecclesiæ, sive simpliciter ponatur, sive additis vocibus Θεοῦ et Ἐκκλησίας, Gal. iv. 14. Ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ, Imo velut doctorem divinum. 1 Timoth. iii. 16. Ὤφθη ἀγγέλοις,

Conspiciendum se præbuit Apostolis post resurrectionem. Apocal. i. 20. Ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν εἰσι, Sunt Episcopi, primi doctores septem Ecclesiarum. Ib. ii. 1. 8. 12. 18. iii. 1. Causa hujus usus loquendi est in eo. In V. T. sacerdotes, Levitæ, et præcipue summi sacerdotes Angeli vocabantur, quia Dei mandata ad homines et preces populi ad Deum deferrent, cf. Malaeh. ii. 7. et ibi Grot. Eorum in locum cum tempore N. T. Apostoli, Episcopi, et Presbyteri successerint, Jes. lxvi. 21., etiam hi κατ' ἐξοχὴν οἱ ἄγγελοι vocabantur. Aliis, v. c. Eichhornio in Comm. in Apoc. V. i. p. 56. nomen ductum esse videtur e Synagoga Judaica, cujus antistes, seu is, cui prælegendi, orandi, et docendi munus demandatum erat, vocabatur Legatus, ἄγγελος Ecclesiæ. Vide Vitringam de Synagoga Vet. L. iii. P. ii. c. 3. Braun. Select. SS. T. ii. p. 191. et Schœttgenii Hor. Hebr. P. i. p. 1089." Schleusner. in Lex. Cf. C. A. Heumanni Disq. Exeg. περὶ τῶν ἀγγέλων, 1 Cor. xi. 10. commemoratorum, Isenac. 1709. et in Pœcil. T. iii. L. i. p. 123. " De illo Senecæ loco Ep. xx. ubi (si vera lectio est) se Epicuri ἄγγελον vocat, possum ego et aliquid dicere. Allusum videlicet puto ad Tragœdias et Comœdias veterum, in quibus fere plerumque ἄγγελος inter personas est; qua metaphora usus est Seneca, quasi diceret, At ego, qui non minus Epicuri sensa possum exponere, quam ἄγγελος aliquis in Tragœdia pro iis respondet, qui longe absunt etc. Sed an eo possit referri is locus Maximi Tyrii, quem indicas, id vero est quod nequeo decernere, qui librum amissum doleam. Dicam obiter aliquid de v. ἄγγελος, quanquam nil ad Senecam, quod ab H. Steph. in Thes. L. Gr. notatum non est, et vulgo pro minus vero haberetur, hanc vocem sc. ap. scriptores ethnicos in ea etiam significatione occurrere, qua ap. Christianos usurpatur. Primum enim afferre possim Plat. de Legg. iv. p. DC. 1 ed. Læmar. Ait ibi Plato: Levium, volatiliumque verborum gravissima imminet pœna; nam omnibus præposita est Nemesis, Ἄγγελος Justitiæ s. Δίκης. Græca sunt: Διότι κούφων καὶ πτηνῶν (ex Homero) λόγων βαρυτάτη ζημία. Πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Dein, si quis forte erit, qui dicat imitationem Homeri esse, ubi Irin Junonis ἄγγελον vocat, tum ego locum Aristidis proferam, in quo nil est de quo dubitetur. Legitur is in Orat. εἰς Ἀθηνᾶν: Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην, τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι· ἀγγέλου μὲν γάρ ἐστι μείζων ἥδε, καὶ τῶν ἀγγέλων ἄλλοις ἄλλα ἐπιτάττει, πρώτη παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαμβάνουσα, ' Pindarus ait Minervam sedere ad dextram patris, mandata diis perferenda accipientem; est enim ipsa Angelis major, quippe quæ iis imperet, quæ a patre prius acceperit.' " Tanaq. Fabri Epist. i. 64. p. 214. ed. sec.]

Ἀγγελικός, ή, όν, Angelicus, Ad angelum pertineus. Greg. Naz. εἰς τὰ Γενέθλια (Orat. xxxviii. p. 617.) Ἀγγελικὰς καὶ οὐρανίους δυνάμεις, λαμπρότητας δευτέρας, λειτουργοὺς τῆς πρώτης λαμπρότητος. [Cf. Suiceri Thes. p. 33. " Ἀγγελικὸς βίος, Vita Monastica. Quippe, ut est in Vita S. Nili junioris p. 127. Μοναχός ἐστιν ἄγγελος, τὸ δὲ ἔργον αὐτοῦ ἐστιν ἔλεος, εἰρήνη, θυσία αἰνέσεως· ὥσπερ γὰρ οἱ ἄγγελοι τῷ μὲν Θεῷ ἀδιαλείπτως θυσίαν αἰνέσεως προφέρουσιν, ἐν ἀλλήλοις δὲ εἰρήνην ἀγαπητικῶς κέκτηνται, ἐλεοῦσι δὲ καὶ ἀντιλαμβάνονται τῶν ἀνθρώπων, ὡς μικροτέρων ἀδελφῶν, οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἀληθῆ μοναχὸν ἔλεος μὲν ἐπιδείκνυσθαι πρὸς τοὺς ἐλαχιστοτέρους καὶ ξένους τῶν ἀδελφῶν, ἀγαπᾷν δὲ ἐν εἰρήνῃ τοὺς ἰσοτίμους, τοῖς δὲ προκόπτουσιν μὴ φθονεῖν κ. τ. λ. Infra, Ἀφ' οὗ γάρ τις μονάσῃ, οὐκέτι διαμένει εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐκ τῶν δύο ἕν, ἢ ἄγγελος, ἢ δαίμων φανήσεται. Theodorus Studita in Epist. ad Gregorium filium, Καὶ οὔπω λέγω ὅτι οἱ πάντες οἱ ἔξοχοι τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ μοναχοὶ γεγόνασι, καὶ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς ἀγγελικὸν ἐκθειάζουσι. Hinc Monacborum ἀγγελικὴ πολιτεία appellatur ap. Isidor. Pelus. i. 92. (Εἰ δὲ τρίβωνα καὶ ὑπήνην καὶ βάκτρον ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς * ἐξάνυσιν τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα.)" Ducang. Glossar.

A Plura ap. ipsum vide l. c. et in Append. i. Idem in Append. ii. ex Andrea Cretensi in S. Patapium hunc affert locum, Ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ τῆς οἰκουμένης * ἐπισκεπτήτης, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ γῆν ὡς οὐρανὸν οἰκήσας, καὶ οὐρανὸν ὡς γῆν μυστικῶς περιπολήσας τῷ πνεύματι κ. τ. λ. Ἀγγελικὴ ἐσθής, Vestis Monachica. Symeon Thessalon. de Pœnitentia, Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ μετανοίᾳ καὶ τὸ ἱερώτατον περιλαμβάνεται σχῆμα τῶν μοναχῶν, ὃ δὴ καὶ ἀγγελικόν ἐστι καὶ καλεῖται, ὡς τὴν ἐκείνων μιμούμενον καὶ ἐπαγγελόμενον ἀγνείαν, ἀκτησίαν, ὕμνους, προσευχὰς, ὑπακοήν τε καὶ καθαρότητα. Ἀγγελικὸν ἔνδυμα, ap. Gregor. in Vita S. Basilii jun. n. 30. Τὸ τῶν μοναχῶν ἀγγελοπρεπὲς ἔνδυμα, in Vita Bacchi junioris Mart. σχῆμα τὸ ἀγγελικὸν, aliisque in locis, quæ citavit Ducang. " * Ἀγγελικοὶ, sic veteres quidam appellati sunt Hæretici, quorum meminit Epiphan. Hær. lx. p. 219(=505.) solum autem refert nomen, dogma nullum indicat. Putat autem Angelicos appellatos esse, vel quod ab Angelis mundum creatum esse docuerint, vel quod Angelicam simulaverint vitam, vel a loco, Angelina, ultra Mesopotamiam sito. Ejus verba sunt:—Ἀγγελικῶν αἵρεσιν ἀκηκόαμεν, καὶ τὸ ὄνομα μόνον ἐνηχήθημεν, οὔ πάνυ δὲ σαφῶς ἴσμεν τίς ἡ τοιαύτη αἵρεσις, διὰ τὸ τάχα ποτὲ καιρῷ αὐτὴν ἐνστᾶσαν, ὕστερον λῆξαι, καὶ καταλυθῆναι εἰς τέλος. Τὸ δὲ ὄνομα διὰ ποίαν αἰτίαν ἔσχεν, οὐκ ἴσμεν. Ἤτοι γὰρ παρὰ τὸ τινὰς ὑπὸ ἀγγέλων τὸν κόσμον γεγενῆσθαι φάσκειν· καὶ εἰ αὐτὴ τοῦτο φάσκουσα τῷ ὀνόματι τούτῳ κέκληται, οὐκ ἔχω λέγειν· ἤτοι διὰ τὸ ἐν τάξει ἀγγέλων ἑαυτοὺς σεμνύνειν, καὶ βίῳ ἐξοχωτάτῳ ἄγεσθαι, οὐδὲ τοῦτο διαβεβαιοῦμαι· ἢ καὶ ἀπὸ τόπου τινὸς εἰληφότες τοὔνομα, ἐπειδὰν χῶρος τίς ἐστιν * Ἰνγιλίνη ἐπέκεινα τῆς Μεσοποταμίας χώρας κείμενος. Fatemur, nos ignorare, quis Ἰνγιλίνη sit locus. An potius legendum * Ἀγγελίνη? sed nec illud conveniens, quia Geographi de eo silent. Quid * Ἀγγελὴ sit, ex Hesych. (Ἀγγελῆ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πανδιονίδος φυλῆς), Steph. Byz. et Meursio de Pop. Atticæ notum. At illa etiam appellatio non est hujus loci." Suicer. p. 29. apud quem plura de his Hæreticis legi possunt. De conjectura Ἀγγελίνη vir doctus non debebat dubitare, quamvis Geographi nullam loci sic dicti mentionem fecerint; sensus enim Ἀγγελίνη postulat, seu potius Ἀγγελικὴ: nam Ἀγγελικοὶ nomen suum ex Ἀγγελίνη trahere non potuerunt. Gentile ab Ἀγγελίνη esset Ἀγγελῖνος, ut ab * Ἐλεφαντίνη formatur * Ἐλεφαντῖνος, teste Steph. Byz. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxvii. b. Cf. v. Ἀγγελῖται.]

[* " Ἀγγελῖται, Hæretici, qui dicunt alium quidem esse Patrem, alium Filium, alinmque Spiritum Sanctum etc. sic appellati e loco ita dicto Alexandriæ, ut ait Timotheus Presb. Vide Niceph. Callist. xviii. 49." Ducang.]

Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, Saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Hesych. Ἀγγελίη· ὄρχησίς τις παροίνιος. [" Angelica πάροινος Hesychio est ἀγγελίη παροίνιος." Casaub. ad Athen. xiv. p. 629. e. ubi hæc leguntur verba: Παρὰ δὲ Συρακουσίοις καὶ * χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος καὶ αὔλησις· ἣν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος· καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ πάροινον ἠκρίβουν ὄρχησιν. " Desunt præscripta verba in Epit. In edita vero scriptura nil mutat Cod. A. Pio πάροινον tamen malebam παροίνιον, ut ap. Hesych. utque ap. Nostrum proxime ante legebatur, ὄρχησις παροίνιος. Cur autem ap. Polluc. iv, 103. (Τὸ δὲ Ἰωνικὸν Ἀρτέμιδι ὠρχοῦντο Σικελιῶται μάλιστα· τὸ δὲ ἀγγελικὸν ἐμιμεῖτο σχήματα ἀγγέλων, ubi Cod. P. ap. Seber. * ἀγγελτικὸν), pro olim edito τὸ παραγγελικὸν (ἀγγελικὸν), præter librorum, quod sciam, auctoritatem, τὸ παραγγελτικὸν (ἀγγελτικὸν) correxerint Editores, haud satis causæ fuisse videtur. (Ἀγγελτικὸν Salmasio et Kuhnio placuisse miramur.) Causam nominis declaravit Pollux, ubi lepide interpres, Angelicum, Angelorum referebat formas, cum *nuntiorum* debuisset. (Meurs. in Orchestra, Opp. T. v. p. 195. c.:—' Nuutiatorium vero imitabatur figuras nuntiorum, et observa illic nominis originem, quod, qui saltaret, nuntii habitum exhiberet.') Quod

vero ἠκρίβουν ait auctor, non liquet quinam sint qui ἠκρίβουν, utrum Syracusani, an Iones, an omnino veteres?" Schweigh. ad Athen. l. c. quem fugit, quod Meurs. l. c. Hesychio Ἀγγελική pro edito Ἀγγελίη restituerit. "Eandem saltationem," inquit idem Meurs., "designat Leontius Scholasticus in Epigr. quod, scriptum in effigiem Xenophontis Smyrnæi, legitur Anthol. L. iv. tit. 25. Αὐτὸν ὁρᾷν Ἰόβακχον ἐδόξαμεν, ἡνίκα ληνοῖς (Αηναῖς conjecit Jacobs.) Ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε * χορομανίης, Καὶ Κάδμου τὰ πάρηβα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης Ἄγγελον * εὐϊακῶν ἰχνελάτην θιάσων, Καὶ τὴν εὐάζουσαν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαύην Αυσσάδα· φεῦ θείης ἀνδρὸς * ὑποκρισίης." Jacobs. quem præteriit hic Meursii locus, Epigramma illud inter ἄδεσπ. cccliii. edidit, nihil de ejus auctore monens.]

[* Ἀγγελική, ῆς, ἡ, Angelica herba. Sic legitur in Lex. Hederic. 1767. nullo auctore citato.]

[* Ἀγγελικὸν μέτρον. "Angelicum metrum scribit Diomed. ii. p. 512. Putsch. inventum esse a Stesichoro, tanquam celeritate nuntiis aptum. Unam enim ultimam syllabam detraxit hexametro, et fecit tale, Optima Calliope miranda poematibus. Sunt hujus metri aliæ species, quas referunt Mar. Victor. L. ii. Art. Grammat. p. 2531. Putsch. et Plotius de Metris p. 2633." Forcellin. in Lex. "Stesichori versus hujus modùli extat Aristoph. Pac. 797. Τοίαδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, cui similes videntur Antiphanis Athenæi xi. 471. c. Τῆς τρυφερὰς ἀπὸ Αέσβου * σεμνοπότου σταγόνος Πληρες, ἀφριζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν. Idem ibid. xiv. 642. a. Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν, ἢ τράπεζαν δευτέραν, Καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς. Cf. Hermann. de Metris Pindari ap. Heyn. T. iii. p. 222." Gaisford. ad Hephæst. p. 354.]

[* Ἀγγελικὴ ῥῆσις. "Videntur veteres has tragœdiarum partes (nuntiorum narrationes), ut peculiare quid habentes, a ceteris partibus distinxisse, si quidem e nomine conjecturam facere licet. Vocabantur enim ῥήσεις ἀγγελικαί: vide (Phrynich. Arab. ap.) Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 26. (Ἀγγελικὴ ῥῆσις· αἱ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγῳδίαις ῥήσεις.)" Hermann. Elem. Doctr. Metr. i. 10. p. 52. Cf. eund. ibid. ii. 14. p. 121.]

[* Αὐτοαγγελικός, ή, όν. Maximi Schol. in Dionys. Areop. p. 233. Τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆς ψυχῆς ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ.]

[* Ἀγγελικῶς, More angelico, Procl. in Plat. Tim. p. 298. e Gul. Adams Mss. Zonar. p. 1786.]

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, s. ἀγγελία, Nuntium, ut Lat. Nuntius interdum idem est quod Nuntium. [Serv. ad Æn. vi. 456. 'Qui nuntiat, genere tantum dicitur masculino; quod autem nuntiatur, licet neutro dicatur ap. Catull., tamen invenitur etiam masculino.' Id. ad Æn. ii. 896. 'Nuntius est, qui nuntiat; nuntium, quod nuntiatur.' Varro de L. L. v. 9. Ubi noctu in templum censura auspicatur, atque de cœlo nuntium erit, al. leg. nuntiatum. Catull. Carm. lxii. 75. Geminas deorum ad aures nova nuntia referens. Plaut. Merc. v. 2. 66. Sedul. ii. 474. Adde Lucret. Liv. Tibull. Apulei. quorum loca afferunt critici magni nominis, neutrum genus constanter defendentes. Contra alii non minoris subsellii negant nisi masculine usurpari; locaque allata vel e Mss. vel e conjectura mutant, aut aliter interpretantur." Forcelliu. Lex. Sed, cum adjective adhibeatur (ap. Tibull. iii. 4. 5. Divi vera monent venturæ nuntia sortis: Vera monent Thuscis exta probata viris, Lucret. vi. 75. simulacra feruntur In mentes hominum divinæ nuntia formæ, iv. 705. et 1027. Ovid. Heroid. xvi. 10. Habes animi nuntia verba mei): satis patet Nuntium pariter ac Nuntius recte dici, et in utroque utpote adjectivo subaudiendum esse substantivum aliquod.] Thucyd. vii. (8.) p. 236. Τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν i. e. τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγελος, a Syracusanis dicta Diana, teste Hesych. [Vide nos supra p. 243. a. ubi locum e Theocr. Schol. de Hecate *Ἄγγελος dicta protulimus.]

[Il. M. 73. Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρον ποτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. ub. Eustath. p. 893. 11. Τὸ δὲ * Οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον, inquit, παροιμιῶδές ἐστιν, ὅτε πανωλεθρίας τινὰς γενομένης, οὐδ' ὁ μηνύσων τὰ σκυθρωπὰ ὑπολελείπται· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκυθρωπῶν, καὶ * [illegible] πότητος ἄγγελον τὸν τοιοῦτον φασίν· οἱ δ' αὐτοὶ ἐπ' ὁμοίοις δεινοῖς παροιμιάζονται καὶ τὸ, Μηδὲ πυρφόρον ὑπολείπεσθαι. Cf. in Schæferi Mss. supra cit. phrasin, Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, Diodoro Sic. plus semel usurpatam.]

Composita ex Ἄγγελος, Nuntius:

Ἀνάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος, et quidem s. nuntius, s. nuntium exponatur et α privativo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens, i. e. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus. Suidas, [qui cum Zonara exp. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι,] hæc ex poeta quopiam [Cneio Lentulo Gætulico Epigr. ii. notante Schæf. in Mss.] affert, Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendo ad illa Homerica, (Il. M. 73.) Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρον ποτὶ ἄστυ.

Εὐάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœn. Gratus nuntius, inquit Camer. [v. 1232. Αἴ αἴ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά; Med. 970. Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς, et v. 1005. μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην Οὐκ οἶδα, δόξῆς δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Æschyl. Agam. 20. Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων, Εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός: 269. Σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη, Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, Κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. ΚΛ. Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, Ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα: 483. Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου τὴν πόλιν Διῆκει θοὰ βάξις: et 655. Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν, Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω;] Ita vocatum Mercurium scribit Hesych. [Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς. Suid. * Εὐάγγελος· Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς, L. xiv. p. 644. sed ubi fabula hæc, notante Kustero, appellatur Ἀνακαλυπτομένη. Cyrilli Alexandr. Glossar. ap. Tittmann. in Prolegom. ad Zonar. p. civ. Εὐάγγελον· ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ. Lege εὐάγκαλον, ut in Suida legitur. Vide nos infra ad Εὐάγκαλος. Ab εὐάγγελος autem descendit VERB.

* Εὐαγγελέω. Phrynichi Ecl. Nom. et Verb. Attic. p. 114. Οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ· οὐ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. "Nescio an sit illud, quod nunc disparatis vocibus legitur (ap. Plat.) de Rep. iv. 353. Bip. p. 432. Steph. (Εὖ δ' ἀγγέλλεις, ἡ δ' ὅς.) Photius: Εὐαγγελεῖν, ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ * κακαγγέλλειν. Jam dudum rescripsimus εὐαγγελεῖν—* κακάγγελεῖν, quod utrumque omisit Schneider." C. A. Lobeck. in Comm. i. in Phrynich. p. 4. nondum edita. Vide Schæf. Append. ad Aristoph. Plut. p. 512. "Nemo," inquit Scaliger, "Hellenismi paulo peritior concedet εὐαγγέλλειν Græcum esse; nam τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω, item * δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii."] "Δυσθνήσκω, Ægre "vel infeliciter morior, Mala vel ingloria morte de-"cedo, unde δυσθανὼν ap. Eurip." [Electr. 842. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνήσκον φόνῳ, et auctor Rhesi v. 790. Θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότου παρὰ σφαγαῖς Βάλλει με δυσθνήσκοντος αἵματος φόνῳ. Δυσπροσίεσθαι autem Schneiderus prætermisit. Locum in Achille Tatio frustra quæsivimus. "Hac de re quum diutina observatione plura collegerim, alia ex aliis nexa, quo magis tirones demerear, ab ipsis doctrinæ velut incunabulis ordiar, proœmiique loco Sylburgii verba ponam, in Nott. ad Cleuard. et Antesign. p. 648. hæc scribentis:—'Χαλκοκεκαυμένος legitur etiam in vulgaribus Lexicis, et quidem e

Galeno citatum, quam compositionem tueri videtur ἰλυσπᾶσθαι, παμφαίνειν, χερνίπτειν, et similia, præsertim quum ap. Lysiam quoque legatur (c. Andoc. p. 255.) Ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος. Quia tamen raro sunt istiusmodi compositiones, e nominibus et verbis integris, vereor ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturæ non intellectum, nimirum ο dextro humero consonantis impositum pro ος. Atque hoc quidem vocabulum jam Steph. proscripsit. (Verba sunt hæc, "Χαλκοκεκαυμένος, Æs "combustum, V. L. e Galeno, perperam pro χαλκὸς "κεκαυμένος.") Illorum autem e numero si sustuleris ἰλυσπᾶσθαι et παμφαίνειν,[1] quæ composita non sunt, unum restat χερνίπτεσθαι, ex antiquitate retentum, ipsoque usu consecratum.[2] Sed sunt præterea alia quædam verba, ad idem exemplum facta, ex parte jam priscis Grammaticis animadversa.' 'Græca verba quando componuntur cum præpositione, eundem accentum sine dubio servant, καταγράφω, περιφέρω, ἀναγλύφω, ὑπομένω, διατρέχω, καταλαλῶ, προορῶ. Cum vero eis alia pars orationis adjungitur, modo mutant priorem, modo tuentur accentum. Servant in his, τίω, *ἀτίω· ὄσσω, κακόσσω· unde κακοσσόμενος· νίπτω, χερνίπτω, unde est, Χερνίψαντο δ' ἔπειτα· κιθαριζω, * χοροκιθαρίζω.' Macrob. de Differ. Gr. Lat. Verb. p. 706. Zeun. unde[3] χοροκιθαρίζω addatur Lexicis. Quanquam dicere haud vereor Grammaticos veteres, patrii sermonis incautissimos æstimatores, multa hujusmodi contra usum contraque rationem excudisse, quo e numero sunt βάσκιθι, πανέστησαν, atque illud ipsum, quod Macrob. affert, κακοσσόμενος.[4] Ἀτίω etiam Ælius Dionysius Περὶ Ἀκλίτων Ῥημάτων in Hort. Adon. commemorat, inter ἄκλιτα referens, quod ipsum indicio est, in ἀδεσπότῳ[5] versu, Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν, quem etiam Etym. exhibet leviter immutatum, (Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει κ. τ. λ.) s. Τιμῇ, non posse ἀτιτεῖ reponi. Sed hoc præterquam in illo proverbio, nunquam lectum, sed ad graviorem negationis oppositionem inventum esse, tanto certius mihi persuadeo, quo plura ejus generis collecta habeo exempla. Atque in hoc quidem satis insignita est nota veritatis; sed quid illud est, quod plus semel legimus ap. Grammaticos, ἀφροντίζει?[6] Suidas: Ἀλογῆσαι· ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι, καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι. Hesych. Ἀποκηδήσαντες· ἀφροντίσαντες. Etym. p. 130. 30. Ἀκηδήσαντα καὶ ἀφροντικότα, ubi notandus est augmenti error recentioribus familiarissimus. In Hesychio ἀφροντιστήσαντες recte reposuit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum negligentia corrupit, syllabas contrahentium; velut in Polyb. ix. 16. p. 125. pro *ἀφροντιστητέον, quod nunc, auctore Scaligero, legitur, codices ad unum omnes *ἀφροντιστέον exhibent, atque in eodem Hesychio s. ἀκήδεσεν Sorberii codex ἠφρόντισεν retinet. Ἀφροντιστεῖν Plato Legg. xi. 131. T. ix. v. Piers. ad Mœr. p. 85. Quam facile autem vitium semel susceptum radices agat et propagetur, ostendit barbarum illud *ἀκαθιστάναι, quod ter quaterque in Excerptt. Apotelesm. Hepbæstionis legitur, p. 7. Ἀκαταστήσει κατὰ τὴν γυναῖκα: p. 8. Μετὰ τὸ ἀκαταστῆσαι τεύξεται τῶν καλῶν: p. 9. Ἀκαταστήσει ἐν τοῖς κατὰ γυναῖκα: p. 17. Ἀκαταστήσει πρὸς γυναῖκα καὶ *βραδυγαμήσει, unde βραδυγαμεῖν Lexicis inserendum, ἀκαταστήσει autem in *ἀκατασταστήσει mutandum est, ab Hesychio s. Βράσσων, Etym. s. Σκοτόμαινα, aliisque sequioris ævi scriptoribus adhibitum. Adjectivum *ἀκάθιστος, quod et ipsum a Lexicographis neglectum recentiores usurpant pro Vagus, Instabilis, utrum verbum e se generaverit ἀκαθιστῶ, dicere non habeo. Neque tamen dissimulandum est, ejusmodi vitia nonnunquam Græcos ipsos in fraudem pellexisse, maxime Lexicorum conditores;

[1] "Λαμπρὸν παμφαίνοντα ὥσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ, Themist. Or. ix. p. 128. c. ex Homero expressum est. Sed ut in illo ad deteriora ruentis seculi cursu poesis serpere, ita prosa eloquentia intumescere altius et inflari cœpit. Anna Comn. xii. 355. b. Κομήτην ἐπὶ τεσσαράκοντα νυχθημέροις παμφαίνοντα. Nicet. Ann. iii. 3. 53. d. Δίκην *ἀκτινώδους λίθου ἐπάμφαινε. Ἀκτινώδης adde Lexicis. [Sed extat et ap. Nostrum atque in Schneideri Lex. ἀκτινοειδῆς, unde formatum est ἀκτινώδης.] Idem xv. 8. 307. Ἐνώτια παμφανόωντα, atque hanc vocaliorem formam recentiorum poesis maxime frequentavit, Arat. Phænom. 434. Quint. Cal. v. 117. Christodor. Ἐκφρασ. v. 100. p. 164. T. iii. Epigr. ἀδεσπ. clxxxix. 156." Lobeck.

[2] "Aristoph. Pac. 961. Dionys. Hal. vii. 72. 1495. T. iii. Reisk. Quæ de χέρνιψ et χερνίπτεσθαι ap. Suid. et Harpocr. leguntur, hausta sunt e Scholiis in Demosth. quorum particulam, hic ibi mutilatam, servavit Cod. Bavaricus p. 81. V. ii. Reisk. eoque exemplo intelligi volo, quantos usus hi commentarii ad Lexica Græca complenda afferant, quorum glossas rhetoricas pleiasque ex hoc fonte manasse, facile, si ad hujus libri institutum pertineret, probarem." Lobeck.

[3] In eodem tractatu reperiri possunt hæ voces. P. 595. ed. L. Bat. 1628. :—"Est autem meditativa, quæ significant meditationem rei, cujus imminet et speratur effectus, ut Parturio, quod est, parere meditor; Esurio, esse meditor: et sunt semper tertiæ conjugationis productæ. Hnic similis in Græcis quoque verbis invenitur species, Θανατιῶ, Δαιμονιω, * Κινητιῶ, Οὐρητιῶ, *Ἐρωτιῶ. His enim verbis tentamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus exprimitur. His similia videntur, *Ῥιγεῖω, Ὀκνεῖω, Γαμησεῖω, Πολεμησεῖω, Βρωσεῖω." P. 578. :—"Δωριεῖς in illis verbis, quæ in ον mittnnt parataticon, et propter *βραχυκαταληξίαν tertiam a fine patinntur accentum, tertiam numeri pluralis discretionis gratia βαρυτονοῦσιν· Ἔτρεχον ἐγὼ, *προπαροξυτόνως, Ἔτρεχον ἐκεῖνοι, βαρυτόνως." P. 579. :—"Et in his semper *ἰσοσυλλαβεῖ primæ secunda persona." P. 579. : —"Ideo autem prætermisimus disputare de duali nnmero, et de tempore aoristo, et de multiplici ratione temporum, quia his omnibus carent Latini, i. e. περὶ δευτέρων, καὶ μέσων, ἢ παρακειμένων, ἢ *ὑπερσυντελικῶν, ἢ μελλόντων." P. 591. :—"Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεποιηκέναι." Et p. 600. :—"In παρακειμένῳ, seu ὑπερσυντελικῷ." E quibus ῥιγεῖω et βραχυκαταληξία in Schneideri Lex. frustra quæruntur. "Ce traite de grammaire ne nous est point parvenu tel que Macrobe l'avoit composé; car ce qui nous reste n'est qu'nn abrégé fait par un certain Jean, qu'on suppose, d'après Pithou, être Jean Scot, dit Erigene, qui vivoit en 850, sous le regne de Charles-le-Chauve, et qui a traduit du Grec en Latin les ouvrages de Denys l'Aréopagite. Cependant il avoit existé auparavant, selon Tritheme, un autre Jean Scot, qui vécut sous le règne de Charlemagne, environ l'an 800; et il exista depuis un Jean Duns Scot, qui vivoit en 1308, sous l'Empereur Albert." Annales Encyclopediques rédigées par A. L. Millin, Année 1817. T. v. p. 53.

[4] "Κακοσσόμενος Hesychio est δεινῶς ἐμβλεψάμενος, Qui torvum intuetur et animo male affecto." H. St. Thes. Ind. "Refutat Porphyr. Quæst. Hom. xvi. et interpretatur, ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον, τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν." Heins. "Cum Porphyr. l. c. (p. 105. ed. Barn.) facit Anonymus Schol. Gr. in Hom. Il. A. ϛ. 100. e Ms. Ven. nuper editus ab Ant. Giovanni, quem cf. in Not. Desumta enim Glossa nostra ex Il. A. 105. ubi alii divisim κάκ' ὀσσόμενος, quod præstat, si ad Hesychii expositionem adtendamus, quamvis Jens. Luc. Hes. p. 126. scripserit: 'Ergo firmatur hæc istius loci lectio.' Schol. ibi, Δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Apollon. Lex. Homer. Κάκ' ὀσσόμενος· κακῶς ὑποβλεψάμενος. Vide Hesych. v. Ὀσσόμενος." Albert. "Il. A. 105. Κακοσσόμενος· κακολογήσων. Forte Grammaticus posuerat κακολογήσας, quanquam potuit et illud ponere, respiciens ad sequentia. In Scholiis editis legitur, Κάκ' ὀσσόμενος· δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος· hæc et omnia similia, quæ in Scholiis istis leguntur, in Codice, nnde fuere derivata, versibus legebantur interjecta. Egregie se facturum credidit Barnes. si Scholio antefigeret dictionem Κακοσσόμενος. Sed duplex fuit in Homero lectio: ad illam vulgo receptam, Κάκ' ὀσσόμενος, spectant interpretationes editi Scholiastæ, Hesychii, Apollonii Lex. Hom. et Etymologi. Ad compositum, Κακοσσόμενος, quod et in suis exemplaribus Eustath. et in Ms. Codice invenerat Barnes., pertinet κακολογήσας, et hanc lectionem probat, altera non nuam ob rationem rejecta, Porphyr. Quæst. Hom. xvii. p. cv. (Οὐ, κακῶς ὑποβλεψάμενος——, ἀλλὰ—ἐστὶν ὅσσα ἡ θεία φήμη·—μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδῆει, Ὀτρύνουσ' ἱέναι, Διὸς ἄγγελος, Il. B. 93. Ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποίηται τὸ Κακοσσόμενος, ἤτοι ὡς *κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων.—— Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, Il. Ω. 172., τουτέστιν, οὐ κακὸν κληδονιζομένη.)" Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p. 108. Quæ autem ap. Porphyr. leguntur, sine Porphyrii nomine occurrunt ap. Villoisoni Schol. Ven. notante G. H. Noehden Comm. de Porphyrii Schol. in Hom. p. 28. atque ex hoc ipso fonte manarunt Scholia ab Ant. Giovanni edita, quod Villoisonum ad Apollonii Lex. Homer. fugisse miramur. "Heyn. Hom. iv. 47. et Wassenb. ad Homer. p. 161. sq." Schæf. in Mss.

[5] Imo versus est Theognidis, teste Stob. xcvii. p. 393. Grot. xcv. 519. Gesn. In Theognidis Edd. quas curaverunt Gaisf. et Bekk. legitur v. 621. Utrumque præteriit Etymologi locus, in quo corrupte reperitur, Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δε πενιχρόν. "Metrum postulat, Πᾶς δέ τις ὄλβιον ἄνδρα τίει. In vulg. ed. Theognidis v. 621. est, Πᾶς τοι πλούσιον ἄνδρα τίει." Sylburg. De lectione τοι nihil monent Gaisf. Bekk. et Schæf., qui τις dederunt. Forte Sylburg. τις scripsit, quod ex typothetæ errore in τοι abiit. Quod autem ad v. Ἀτίω attinet, idem Schæf. in Mss. consuli jubet Brunckii Apollon. R. 177. notas ad Herod. 610. et Cattier p. 22.

[6] "Ἀφροντίζω, Negligo, Non curo, ut quidem tradunt VV. LL." H. St. Thes. Ind.

quorsum refero illud Hesych. Δυσαρεσκόμενοι· μὴ ἀρέσκοντες, Δυσαρεσκομένην· ἀπαρεσκομένην, quod haud dubie alicubi pro Δυσαρεστούμενοι scriptum invenit:[1] illud una cum εὐάρεσκος,[2] quod nuper admodum e Xenoph. Memor. iii. 5. 136. Schneider. sustulit, et δυσάρεσκος, quod uno Diphili exemplo firmatum, Porson. Advers. p. 313. suspectavit, e Lexicis nostris posthac exulabunt; itemque * ἀνθρωπαρεσκῆσαι[3] Ignat. Epist. xii. p. 262. Paris. quod Struvius meus suggessit, a Lexicographis omissum, et * δυσαρέσκησις emendanda sunt. Ap. Hesych. quod prope sequitur, Δυσαρεεῖ (sic)· δυσφροντίστω, mutandum videtur in Δυσωρεῖ· * δυσφροντιστεῖ. Sed illorum similia multa in Glossariis nostris etiam nunc circumferuntur verborum portenta, quorum potiora breviter recenseamus. * Ἀξιοπιστεύομαι, e Suida citatum, sed ap. Schol. Aristoph. Nub. 873. unde translatus est locus, pro ἀξιοπιστεύονται ante Hermann. legebatur, Ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, unde leviter inclinatis literis ἀξιοπιστότεροι emergit, quod non usus modo, sed ratio quoque flagitat. Hesych. Βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι. Leg. ἀναξιοπαθεῖσθαι. Neque etiam hoc concesserim, ap. eund. Βρενθύεται· ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται, recte Hemsterh. emendasse ἀξιοπιστεύει. Multo præstat, ἀναξιοπαθεῖ. Ἀναξιοπαθεῖν[4] Plut. Parall. xvi. T. viii. p. 421. Hutt. Strabo viii. 170. T. iii. Tschuck. et recentissimi quique. Veteres Attici βαρέως φέρειν, δεινὰ πάσχειν, δεινοπαθεῖν: recentiores δυσπαθεῖν, * ἰσχυροπαθεῖν (Schol. Arati Phænom. 71.) ὑβριοπαθεῖν dixerunt. Phot. Παθαίνεσθαι· οὐ δεινοπαθεῖν. Sed est δεινοπαθεῖν καὶ σχετλιάζειν ap. Demosth. c. Bœot. Ὑπ. Προικ. 1023. Maxim. Tyr. x. 170. Reisk. idque sine nota prætermisit J. Poll. vi. 201. qui τὸ δεινοπάθεια respuit ut εὐτελές: contra παθαίνεσθαι Liban. Φιλοπ. T. iv. p. 799. Reisk. Sopater Διαιρεσ. Ζητημ. 405. Πρὸς μηδὲν τῶν ἐν ὑλῃ παθαίνεσθαι Synes. Dion. p. 50. d. apud antiquos non reperio. Ne quis autem medium verbum ἀναξιοπαθεῖσθαι præter usum me confinxisse putet, præsto est εὐπαθεῖσθαι ap. Suid. et Photii Τρύχεται· κακοπαθεῖται. Lexicis infer * δευτεροπάθεια, *δευτεροπαθεῖν, *ἰδιοπαθεῖν, *ὑστεροπαθεῖν, quæ Galen. confertim posuit de Locc. Affect. L. i. 3. 388. c. T. vii. Ἀδύναμαι. Hesych. Ἀμενηνός· ἀδυνάμενος, ubi, quum alii ἀδύναμος, alii ἀδύνατος correxissent, Albert. neutrum se improbare professus est, posse tamen ἀδυνάμενος ex Hippocr. defendi. Verum is non ap. Hippocr. credo, sed ap. Steph. vocem legerat, qui T. iv. p. 277. ἀδύνανται λύεσθαι in L. de Vict. Acut. legi memorat, nescio qua fide.[5] Nam neque in hoc libro, nisi plane cæcutio, neque in reliquis, ut a Lindenio et Charterio editi sunt, hoc legitur, neque dubito, si quid ejusmodi in prioribus edd. reperiatur, quin id protinus corrigendum sit. Οὐ δύνανται, μὴ δυνάμενοι quum frequentissime Hippocr. dixerit, quid causæ habemus, cur prodigiosum illud ἀδύνανται probemus? Δύο ἐπιῤῥημάτων ἰσοδυναμένων Hort. Adon. p. 29. b. s. δυσαμμ. et ejusmodi alia unde orta sint, in oculos incurrit. De Hippocr. quoniam mentionem injecimus, non alienum fuerit monere et illud: pro γαλακτοπιέτω, quod editum est etiam a Charterio de Int. Aff. p. 675. a. T. vii. recte Linden. c. 51. p. 261. T. ii. et Mack. c. 50. p. 383. T. ii. e Cod. γαλακτοποτεέτω emendasse, eosdemque pro θερμολούσθω de Morb. ii. 5. 555. b. T. vii. Linden. quidem θερμολουτεέτω c. 70. p. 93. de qua forma alibi dicemus separatim, hunc autem c. 29. 245. θεομολούσθω edidisse. * Συνευπάσχω non ita pridem Lexicographi nostri susceperunt, ductum, ut arbitror, e Demosth. Or. de Reb. in Cherson. p. 105. 23. T. i. Μὴ συνευπεπονθότων τῶν πολλῶν Ὀλυνθίων—μὴ συνευπεπονθότος τοῦ πλήθους, sic repetitum in Or. Philipp. iv. 149. 7. ut Reisk. e compluribus Codd. edidit pro μηδὲν εὐπεπονθότος. Id quomodo corrigendum putem, e sequentibus intelligetur: Μὴ σὺν κακῶς αὐτοὺς ποιεῖν, ἀλλὰ συνελευθεροῦν, Thucyd. iii. 13. 428. Ὅτι ἐξ αὐτῶν τὸ ἀντ' εὖ πείσεσθαι προσδοκᾶν ἐστι, Aristid. Κατὰ τῶν Ἐξορχ. p. 404. T. ii. male Normann. copulatis vocibus ἀντευπ. Plato Gorg. p. 159. T. iv. Εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντ' εὖ πείσεται. Sed hoc vix debellato monstro, ecce aliud instat, e latebris et tenebris mediæ Græcitatis emersum, * ἐνευπάσχειν, quod Schneider. citat e Nicet. Ann. xxi. 6. Sed id neque h. l. scriptum invenitur, neque, ut mea memoria est, usquam alibi, neque suspicio abest eum, a quo Schneider. hoc sumsit testimonium, * ἐνευπαθεῖν, quod legitur L. ii. 6. sive L. i. Manuel. Comn. c. 6. p. 46. a. Paris. ad ἐνευπάσχω retulisse operas autem in numero scribendo aberrasse. Τοῖς κατὰ κοσμὸν ἐνευπαθεῖ τερπνοῖς, Id. L. v. 6. 94. d. quod neglectum reliquerunt Lexica. * Εὐπορίζειν. Lucian. de Conscr. Hist. liii. Εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι, ubi ut εὐπορήσει, quod Cod. Marc. et Flor. habet præ Schæferi emendatione ἐκπορίσει amplectar, his moveor ratiunculis. Εὐπορεῖν nunc Habere, nunc Suppeditare significat; prius illud rarenter cum quarto casu, (Εὐπορέει τὴν τροφὴν ἐκ της ἐγγυτα δεξαμένης, Hippocr. de Corde c. viii. 292. Lind. T. iv. p. 271. b. Charter.: Λόγους δὲ, δι' οὓς ἂν ἄμεινον ζῶσιν, οὐ σφόδρα εὐπορεῖν μοι δοκεῖτε, Themist. Or. xxii. 265. b.) ut plurimum cum secundo conjungitur, pariter ut medium εὐπορεῖσθαι, quod nonnunquam dativum adsciscit, (Strab. viii. 220. T. iii. Εὐπορουμένη ὕδασι.) Altera significatione Plato Legg. xi. 133. Ταυτά γε πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Dem. Sup. Phorm. 962. Χρήμαθ' ὑμῖν προσευπορηκώς, Æschin. c. Timarch. p. 121. Ὅθεν δὲ ταῦτ' εὐπόρησε, cf. Demosth. c. Apatur. 894. 14. De Reb. in Cherson. 94. c. Bœot. p. 1019. c. Neær. 1369. 10. Lycurg. c. Leocrat. p. 233. T. iv. Magna itaque suspicio est, ne ii, qui primi exemplaria Græca transcripserunt, antiqui sermonis inscitia, ubi activam significationem requiri intelligerent, εὐπορίζειν intulerint: ut Dion. Hal. de Ant. Rhetor. iv. 229. T. v. Τοῦτο δ' εὐπορίσεις τῷ λόγῳ, ubi Schæfero ἐκπορίσεις scribendum videtur. Ap. Lesbon. Λογ. Πολιτ. p. 7. T. viii. * Ἐξευπορίζοντες ὅπως αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν, legendum est ἐκπορίζοντες. Philostr. Epp. xxi. p. 922. Οὐκ ἄν ποτε εὐπορίσαι σκωμμάτων ὁ ἀλιτήριος, corrige εὐπορῆσαι. Galen. de Sect. c. 1. p. 286. T. ii. Ὅθεν εὐπορίσαντο τὴν ἐπιστήμην. Idem de Administr. Anatom. L. ii. 2. 48. b. T. iv. Εὐπορίαν τῆς ἀπολογίας εὐπορίζεσθαι. In Xenoph. Anab. V. 8. 25. Schneider. e Cod. Par. edidit, Ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξεπόρισα, ut Porson. præscripserat; Weisk. et priores * συνεξεπόρισα, cui parum aberat quin locum daret Schneider. Pro συνεξεπόρισα autem, quod quidem eminentissimis auctoribus video placuisse, mihi præplacet vulgatum * συνεξευπόρησα,[6] ut ap. Dinarch. c. Demosth. p. 43. T. iv. Διαλεγόμενος ἡτυχηκότι καὶ συνευπορῶν ἀπεστερημένῳ. Quam proclives autem omni tempore ad ejusmodi errores fuerint critici, exemplo est * συνευ-

[1] Forte hoc verbum legerat in Philone Judæo, e quo id affert G. Wakef. in Mss. loco non indicato.

[2] "Εὐαρέσκως, Placide. Hinc Ἀπ. iii. 5. 5. Δοκεῖ μοι—ἄρχοντι εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι ἡ πόλις, Operam dare ut magis placeat, np. obedientia. Margg. * εὐαρεστοτέρως." Lex. Xenoph. Vulgatum nonnihil tueri videtur, quod in Anti-Atticista ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 95. legatur, Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν. Ad Xenoph. enim locum respici nulli dubitamus. Laudat Glossæ: * Εὐαρέσκησις. Placor, oris, O. Εὐαρέστησις· Arbitrium, P. Εὐάρεστος. Placidus. Εὐάρεστος· Complacuo.

[3] Imo recte se habet verb. ἀνθρωπαρεσκῆσαι, quod, pariter atque ἀνθρωπαρεσκεία, de quo vide Suid. Phavor. et Sniceri. D. Scotto in Append. ad Thes. Gr. L. citatos, formatum est ab ἀνθρωπάρεσκος.

[4] Idem Plut. in Catone Minore lix. T. iv. p. 473. Reisk. Αὐτῆς τε τῆς Ῥώμης οὔπω δι' ἀήθειαν παντάπασι δεδεγμένης τὸν χαλινὸν, ἀλλ' ἀναξιοπαθούσης, καὶ συνεξευπαθούσης πρὸς πᾶσαν μεταβολήν. Pseudo Plut. de Fluv. T. ii. p. 720. et 779. 3. "Dionys. Halic. T. ii. p. 663." Schæf. in Mss. "Demarati Arcadic. ii. ap. Stob. p. 228. 35. Clem. Alex. Pædag. p. 70=189. 40. Joseph. Antiqq. xv. 3. 2." G. Wakef. in Mss. * Ἀναξιοπαθεία, ἡ, nutante eodem viro docto, legitur in Josephi Antiqq. xv. 3. 2.

[5] Albert. forte ad Ind. Thes. respexit; ibi enim Noster sic loquitur:—"Ἀδύναμαι, i. q. ἀδυνατῶ, Non possum. Hippocr. de Victu in Morb. Acut. ἀδύνανται λύεσθαι, Solvi nequeunt."

[6] "Polyb. Fragm. lvi. c. 49. p. 560. Συνεξεποιοῦντο ταῖς ἐκ τῆς Λακωνικῆς ἐπαρκείαις καὶ χορηγίαις, leg. συνεξευπορ." Lobeck.

πορίσαντες Demosth. c. Pantænet. 980. in margine Lutet. adscriptum, ut videtur, a Lambino; εὐπορίσωσι, quod ap. Dion. Halic. Antiqq. viii. 68. p. 1673. Portus reponebat pro εὐπορήσωσι, et complura alia. Addam et illud: ap. Zosimum L. i. 59. p. 90. Reitem. Ἐκ τούτου τε χορηγία τοῖς πολιορκουμένοις εὐπορεῖ, dubium mihi esse, an scribendum sit εὐπορεῖτο. Galen. de Comp. Medic. s. Locc. viii. 1. 560. Κηρὸς εἰ μὴ ποντικὸς εὐποροῖτό σοι. *Δυσελπίζειν tribus Polybii locis occurrit, ubi Scaligero δυσελπιστεῖν emendanti temere obloquitur Schweigb. Εὐελπίζειν e Charit. v. 1. p. 106. Lips. sustulit Dorvill. *Εὐελπιστεῖν e Nicet. Ann. xxi. 11. 415. addendum Lexicis. In Hesych. Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, magno consensu reponunt, *ἀελπίζοντες. Soping. ἀελπέοντες, quod infra legitur.[1] Suid. (et Zonar. p. 53.) Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων. Ἀελπτέοντες· *ἀνελπιστοῦντες, Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. In Hesychio fluctuant incerti, ἀελπτέοντες scribi debeat, an ἀέλποντες, pro ἀελπέοντες et ἀελίσποντες. In his judices desidero, qui Linguam Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse ἀέλπειν (aut ἀελπεῖν): fatebuntur ἀελπτεῦντες scribendum ap. Hom. Il. H. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur ἀέλπω, sed ab ἄελπτος formatum fuit ἀελπτεῖν: sicut ab *ἀβλεπτος, ἀβλεπτεῖν, ab ἄσεπτος, *ἀσεπτεῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet Soph. Antig. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est Etymologo in Λεύσσω pro *ἀποβλεπτῶ.[2] *Λοξοβλεπτοῦντες (pro vulg. *λοξοβλεποῦντες) Thomæ M. in Διάστροφοι restitui debuerat e Mss.[3] Valck. ad Herod. vii. p. 583. *Λοξοβλεποῖσα Theocr. xx. 13. Reisk. et Brunck. conjecerunt; ἀβλεπτέω Hippocr. de Decent. Hab. v. 255. b. T. ii. Euseb. H. E. x. 8. 489. Ap. Hesych. Ἀβλεπτῇ· ἀβλεπτοῦντα, scribendum est haud dubie Ἀβλεπῇ, si tamen id quoque in usu fuit.[3] Ceterum Grammaticorum testimoniis de v. ἀελπεῖν fidem abrogare mihi religio est,[4] Græcos quum videam in formando sermone sæpe tenui quadam similitudinis umbra ductos esse, e quo factum est, ut idem vocabulum non eodem omnes modo inflecterent. Notum est, quantopere Codd. fluctuent inter καιροφυλακτεῖν et καιροφυλακεῖν. Hoc Albert. ad Hesych. s. Καιροφυλακησαι unice probat, illud Reiskio ad Demosth. Or. in Aristocr. p. 678. 17. analogiæ magis convenire videtur; mihi propter multorum auctorilatem utrumque. Ἀφυλακτεῖν Aristot. H. A. viii. 1. p. 318. Schneid. Appian. Bell. Pun. xi. 21. 352. Ὑπὸ των περὶ Ἀντίπατρον καιροφυλακτούμενα, Joseph. Antiqq. xvi. 3. 792. Cod. Busb. καιροφυλακτούμενα. Καιροφυλακεῖν Philo de Nomm. Mutat. 1073. d. de Præm. et Pœn. 923. d. Sopater Διαιρ. Ζητημ. p. 314. et 332. Schol. Thucyd. v. 54. *Καιροσκοπεῖν, cujus mentionem Stephanus, Schneiderus auctorem omisit, usurpavit Eustath. ad Il. A. p. 30. Lexicis adde *εἰρηνοφυλακεῖν, Philo de Decal. p. 769. *θαλασσοφυλακεῖν, Nicet. Ann. iii. 7. 64. b. *ἡμεροφυλακεῖν ap. Suid. et Phot. s. Ἡμερωρεῖν,[5] (quam glossam e Rhetorico, ut videtur, Lexico transcriptam retulit Eustath. p. 1335. 19.) *ναυφυλακεῖν, Eustath. 1562. 36. *νεοφυλακτεῖν ap. Hesych. ubi Albert. malit νεοφυλακεῖν, de qua scriptura dicam

[1] "Ἀελίσποντες ap. Hesych. οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo infra ἀελπέοντες ex eodem." H. St. Thes. Ind.

[2] Locus est hic: Λεύσσω· τὸ βλέπω. Ἔστι ῥῆμα βλέπτω· ὅθεν καὶ ἀποβλεπτῶ· ὅπερ Αἰολικως γίνεται βλέσσω, ὡς ὄπτω, ὄσσω, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται λεύσσω. Quem ante Valck. eodem modo correxerat Sylburg. cujus hæc sunt verba:— "Ἀποβλεπτω mendi suspicione haud vacat; melius ἀβλεπτῶ, ea forma qua ἀελπτῶ supra 20. 22. Ἀβλεπτοῦντες sane cum verbali ἀβλέπτημα legitur ap. Suid."

[3] In usu id fuisse, patet ex eod. Hesych. Ἀβλεπές· φαῦλον, ubi vide Albertii not.

[4] "Ἀελπέοντες Hesych. affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo ap. Suid. ἀελπτέοντες: ap. eund. tamen Suid. itidem, "Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων, Non sperans. Ἀελπτέον, Diffidendum. V. L. Potius tamen significaret, Non speraudum, Desperaudum." H. St. Thes. Ind. "Ἀελπτέω, idem cum ἀελπέω et ἀέλπω, Non spero, Despero, teste Suida, ἀελπτέοντες exponente ἀνελπιστοῦν-"τες, afferenteque ex Herodoto (l. c.) Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. Itidem ap. Etym. (p. 20. 22. Ἀελπτέοντες· ἀνελπι-"στοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀελπτω, καὶ, Ἄελπτον· ἀπροσδόκητον ἐχθρόν.)" Idem ibid. Post ἀπροσδόκητον comma poni debet, ut ponitur in Ed. Ald. Hesych. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον, δεινὸν, αἰφνίδιον. "Melius ἀελπτω circumflexum, ut v. præcedente (ἀελπτέοντες), et infra 236. 19. (Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα βαρύνεται, βλάπτω, βάπτω, ὄπτω· τὸ δὲ ὀπτῶ, ἐκ του ὀπτω βαρυνόμενον διήλλαξε· χωρὶς εἰ μὴ προκατάρχει ὄνομα· διὰ τὸ ἀελπτω, καὶ *ἀπεπτῶ, εστι δὲ ἄελπτος καὶ ἄπεπτος), 464. 1. (Πᾶν ῥῆμα εἰς πτω λῆγον βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχει ὄνομα, ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, σκάπτω, θάπτω· τὸ γὰρ ῥιπτῶ, Ἀττικὸν ἢ ποιητικόν· νίπτω, τύπτω· τὸ δε τυπτήσω, ὡς ἀπὸ περισπωμένου· προσκειται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, διὰ τὸ *ἄβλεπτος ἀβλεπτῶ, ἄπεπτος ἀπεπτῶ, ἀλείπτης, φιλαλειπτῶ· ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, διὰ τὸ ὀπτῶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄπτω.)" Sylburg. Paulo audacius loqui debebat vir doctus; non enim solum *melius* ἀελπτῶ circumflexum legeretur, sed Etymologi mente sic postulante legendum est. Nam Lexicographus ille nunquam tradidisset ἀελπτέοντες formatum esse ἀπο τοῦ ελπω, ἀελπτω, quod falsum esset, cum ἀελπτέοντες certo certius sit ab ἀελπτέω. Hæc duo Etymologi loca Valckenaerii sententiam, a Lobeckio supra citatam, mire confirmant. Ceterum glossæ ejusdem Etymologi, Hesychii, Suidæ, et Zonaræ in v. Ἀελπέων, Ἀελπέοντες, Ἀελπτέοντες, respicinnt proculdubio vel ad Herod. vii. 168., vel ad Hom. Il. H. 310. At in Herod. Codices ἀελπτέοντες enm Suida et Etym. constanter exhibent. "Eustath. simpliciter dicit, repetens verba poetæ, Καί ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπέοντες ἢ ἀελποντες σόον εἶναι. Sed, qnanquam etiam ap. Hesych. est ἀελπέοντες, quod ex h. l. ductum videri possit, et ἀελπέων ap. Snid. [et Zonaram]: tamen veram lectionem et ap. Hesych. ἀελπτέοντες esse puto cum Heinsio, Jensio, Alberto, et Homeri quoque hanc veram lectionem credo, qnam Ms. Lips. habet in textu et in Scholiis. Ea est vox Ionica, Herodoto etiam usurpata. Ἀελπέω vix credo ferre analogiam." Ernest. ad Homeri loc. Præter Ms. Lips. ἀελπτέοντες habet Villoisoni Ed. ad fidem Codicis Veneti recensita, atque in ejusdem Scholiis legitur: Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἐπεγνωκότες. Sed, etsi nos ἀελπτέοντες s. ἀελπτεῦντες cum Valck. Gr. linguæ ratione sic flagitante et Mss. Lips. et Ven. faventibus, Homero restitui vellemus, iidem tamen Hesychii ἀελπεόντες in ἀελπτέοντες cum suis interpretibus et Ernestio mutari nollemus, quippe qui in Suida et Zonara, Ἀελπέων· ουκ ἐλπίζων, in Eustath. antem legerimus, Ἀελπέοντες ἢ ἀέλποντες. Ἀελπέω pro ἀελπτεω, sic contra analogiam verbum hocce Grammatici veteres scripsisse videntur. Toup. Emendd. in Snid. T. iii. p. 509. Herodoti locnm ab Hesychio respici putat, atque adeo recte ἀελπτέοντες, qnæ est, ut supra monnimus, Herod. Codd. constans scriptura, quamque agnoscunt Suidas et Etym., emendavit. Sed Hesych. Homeri versum in animo habuisse, nobis satis probabile videtur ex ipsius verbis, Ἀελπέοντες· μὴ ἐλπίζοντες, Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, qnæ plane respondent verbis Pseudo-Didymi, Ἀέλποντες· *ἀελπίζοντες, et Scholiastæ Veneti, Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἐπεγνωκότες, cum Etymologi glossam ad Herodoti locnm pertinere, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, pateat e Suida, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστουντες, Ἡρόδοτος. Ut ἀελπέω corrupte legitnr pro legitima forma ἀελπτέω, sic ἀελπὴς male ponitnr pro *ἀελπτὴς, *ἀελπία et *ἀνελπία pro *ἀελπτία." Hesych. Ἀελπές· ἀνέλπιστον. Ἀελπάρεα· δεινά. "An pro ἀελπέα, ab ἀελπες, qnod idem ac ἄελπτον: ἄελπτον autem ab ipso Hesych. exponitnr δεινὸν, unde non mirum et ἀελπέα eidem esse δεινά." Kuster. Pro ἀελπὲς repone ἀελπέα: respicitnr enim ad Odyss. E. 408. Ὦ μοι· ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δώκεν ἰδέσθαι, ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἀελπέα· ἀνέλπιστον. Veram lectionem ἀελπτέα nobis servavit Apollonii Lex. Homer. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, καὶ, Ἀελπτέα· τὸν ἀνέλπιστον. "Nec Homerica est forma ἄελπτον, nec admodnm difficilis: dedit forte Apollon. Ἀέλποντες· ἀελπίζοντες, ex Il. H. 310. ubi cf. Schol." Villois. Saltem scribendum esset, Ἀελπτέοντες propter sequens Ἀελπτέα. Sed hoc longins a vnlgata lectione recedit, quæ satis recte se habet. Apollonii mens est hæc, ab Ἄελπτος ὁ ἀνέλπιστος formari Homericum Ἀελπτὴς ὁ ἀνέλπιστος. At quanouam in Iliade et Odyss. ἄελπτος non legatur, extat tamen Hymn. in Apoll. 91. Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις Ὠδίνεσσι πέπαρτο. At cum Apollonius nusquam alibi Hymnos Homericos suas in partes vocasse videatur, nec hic ad Hymn. in Apoll. 91. respexisse crediderimus. Quod autem ad vocem ἀελπτία attinet, legitnr ea in Archilochi Fragm. xiii. p. 293. Gaisf. xxxv. p. 117. Liebel. Κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος. "Ἐξ ἀελπτίης hinc ap. Hesycb. corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. ['Et sic Toup. Emendd. iii. p. 386. et p. 509.' Gaisford. Adde G. Wakef. ad Hesychii marg.] Vide Wessel. ad Herod. p. 56. 42." Jacobs. Sed in glossa constitnenda Toupio et Jacobsio præivit Pierson. Verisim. p. 254.:— "Hinc emendandus est Hesych. Ἐξ ἀελπτόης· ἐξ ανελπίστου. Virornm eruditorum conjecturæ sponte dilabuntnr, simnl atqne ex hoc loco apparet nnica tantnm litera mutata legi debere, Ἐξ ἀελπτίης· ἐξ ἀνελπίστου. Adhibnit idem vocabulnm Pindar. Pyth. xii. 54. (Ἀλλ' ἔσται χρόνος Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτία βαλὼν Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.)" Jam vero in Archilochi Fragm. pro ἀελπτίης ap. Heraclid. ed. Gale. p. 412. scribitur ἀελπίης, notante Toup. ll. ee. De vocibus vero ἀέλπω, ἀελπέω, ἀελπτέω, ἀελπίζω, ἀελπὴς, ἀελπτὴς, et ἄελπτος Schæf. in Mss. consuli jnbet Heyn. ad Hom. v. 359., qui liber nobis hæc scribentibus non est ad manum. Idem Schæf. ibid. Hesychio pro corrupto ἀνελπία, Ἀπόγνωσις· *ἀνελπία, restituit *ἀνελπτία. Sed ἀνελπτία derivandum esset ab *ἄνελπτος, cujus vocabuli cum ne nnum quidem vestigium alibi appareat, amplectenda est lectio ab Hesychii interpretibus ap. Albert. proposita, nempe ἀνελπιστία.

[5] "Ἡμερωρεῖν, Suidæ est ἡμεροφυλακεῖν, Hesychio ἡμεροφυλακτεῖν, qnod nonnulli interpr. Interdiu custodire." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 993. Ἡμερωρεῖν· τὸ ἡμεροφυλακεῖν, ὥρω γαρ τὸ φυλάσσω.

alias, * νομοφυλακεῖν Liban. Φιλοπολ. p. 801. T. iv. * ὁδοφυλακτεῖν Phot. s. * ὁδωρεῖν. Τειχοφυλεῖν, quod usurpant Appian. Bell. Hisp. vi. 92. 215. Plut. V. Crass. xxvii. 450. T. ii. Dion. Hal. iv. 16. p. 678. Etym. s. Διεκωδώνισε, per mihi mirum est Schneiderum suspectum habuisse, dubitantem, ne τειχοφυλακτεῖν, quod ap. Polyæn. occurrit, rectius esset. Analoga sunt, ut sic dicam, ἀφυλακτεῖν, sola; ad alterum genus pertinent * εἰρκτοφυλακεῖν, Philo Quod Deus immut. 310. a. *ἱματιοφυλακεῖν, Lucian. Philops. p. 300. οἰκοφυλακεῖν, Æsop. Fab. lxxxii. p. 52. ὀπισθοφυλακεῖν, Irmisch. ad Herodian. viii. 268. * σιτοφυλακεῖν, Appian. Bell. Pun. viii. 47. 361. ὠοφυλακεῖν, Aristot. H. A. vi. 13. 273. x. 26. 450. quæ in Lexicis non satis munita extant, multaque præterea alia, quibus omnibus substantiva in φύλαξ ortum dederunt. Non absimilia sunt * ἀπραγεῖν, et ἀπρακτεῖν, στερνοτυπέω et στερνοτυπτέω,[1] ξηραλοιφέω et * ξηραλειπτέω, et centena alia, de quibus plura dicenda habeo, quam quæ hoc sermone explicari possint." C. A. Lobeck. Comm. i. in Phrynichi Ecl. nondum edita p. 4—11. Plura ap. ipsum eruditissimum virum in Comm. ii. iii. et iv. legi possunt. Hæc pro specimine sufficiant. "Haudquaquam admirandum est," inquit idem Comment. vii. in Phryn. p. 3., "gravissimum J. Scaligeri judicium, quo verbum *εὐαγγέλλω atque alia quædam huic similia civitate ejecit, neque olim magnopere esse animadversum, et non ita multo post ex animis et memoria hominum ita plane excidisse, ut ab uno Schæf. custoditum videatur, (adde Jungerm. ad J. Poll. iii. 106.) et esse etiam nunc aliquos, qui his scilicet seditiosis vocibus aures claudant, atque hac tota ratione nihil pravius fallaciusque esse vociferentur. (Acerrimus nuper extitit hujus doctrinæ oppugnator, J. W. Riemer in Lex. Gr. T. i. p. 414. ed. noviss. qui quæ protulit exempla, aut correcta jam sunt, aut corrigentur, post, si quis me locus admonuerit.) Etenim præcepti hujus tanta vis, tantaque sententia est, ut, nisi omni et verborum et nominum genere explicetur, quanta et qualis sit, intelligi nequeat; sin autem perfecta ante oculos ponatur, etiam invitis suffragium extorqueat; quod ostendam. Namque hæc ratio, quæ derivata a primitivis terminationis quadam diversitate discriminat, ita velut in venas et in omne corpus linguæ Græcæ permanavit, nullum ut reperiatur genus vocabulorum, quod non ad eam rationem adtemperatum sit." Exempla, quæ in Scaligeri regulam peccare videntur, hæc notavimus. 1. * Δυσαναβλαστέω, quod Schneider. in Lex. affert e Plut. Sympos. vi. 2. T. viii. p. 746., Ὅθεν ἡ ποιοῦσα διῃῆν ἔνδεια λήγει καὶ παύεται, τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναβλαστοῦντος ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον. Sic edidit Reisk. Sahnasii conjectura est hæc, * δυσαναβαστοῦντος. "T. * δυσαναβαστίζοντος. Forte leg. δυσανασχετοῦντος ἀναβλυζούσης, καὶ ἐπὶ τὸν δεόμενον." Wyttenb. 2. Δυσοίζω.] "Δυσοίζειν, Hesychio[2] est "φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare, qui "δυσοίζει Laconibus esse dixerat *δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ."

A [Pro δυσοίζει in Cod. Ven. teste Schowio est δυσοίζει. Pro δυσχερεῖ autem, quod est nihili verbum, Albert. δυσχεραίνει reposuit, et sic Abresch. Animadvv. ad Æschyl. ii. 21. p. 385. Vide Æschyli Schol. mox citandum. Clemens initio Epist. ad Corinth., Διὰ γενομένας ἡμῖν συμφορὰς καὶ περιπτώσεις, ἀδελφοί, δυσοίζομεν ἐπιστροφὴν πεποιηκέναι. Vide ibi Patric. Junii not. Hesych. Δύσοιο· φοβοῦ. "Forte, Δυσοίζεο, a δυσοίζομαι." Guyet. et Is. Voss. Æschyli Agam. 1325. Οὗτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ, ubi Schol. Οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρά τινα φοβουμένη. Hesych. Δυσοίζου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος. "Vereor ut hæc sana sint, et non exciderint quædam Quare expendendum relinquo peritioribus, an ex Eurip. in Rheso v. 805. medicina fieri possit loco male adfecto, Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε Leviori opera sanes, quod habetur infra, Ἐδύσωξα· ὑπενόησα, forte, Ἐδύσοιξα." Abresch. Misc. Obss. V. 3. p. 99. Is. Voss. reponit, Ἐδύσωξα, i. e. ἐδυσώπησα. B "Suum morem si relinuisset Voss. fieri non poterat, quin ad veri vestigia perveniret. Repone, Ἐδύσοιξα. Supra: Δυσοίζει· δυσχεραίνει, ὑπονοεῖ. Λάκωνες. Idem est Δυσωχεῖν[3] δυσχεραίνειν. Hinc emenda, * Ἐπιδυσωχεῖν· ἐπιτωθάζειν. Origo verbi et ratio majoris est operæ." T. Hemsterh. "Hesych. Δυσοίζει· δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ, Λάκωνες. Cum Moleste ferre a quibusvis Græcis, ab οἴω, Fero, dici potuerit δυσοίζειν, quod Æschylus jam adhibuit in Agam. (l. c.) dubites forsan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, immigraverit; verbum tamen Doriensibus usitatum monstrat ap. Hesych. Ἐδύσοιξα. Hinc mihi longe diversum videbatur Ἐπιδυσχεῖν· ἐπιτωθάζειν· et in Ἐπιλλίζειν, non in Ἐπιδυσωχεῖν, mutandum." Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 290. a Schæf. in Mss. citatus. "Si scripsit poeta (auctor Rhesi) πολεμίους, quod additur, Μηδὲν δυσοίζου, nequit explicari: verbo rarissimo speciem conciliat δυσοίζων, Moleste ferens, supra positum v. 724., quodque præbet Hesych. Δυσοίζου. Huc Rhesi locum, dubitanter tamen, C VV. DD. retulerunt, et multo magis alienum Clementis Romani. Si lenissima mutatione refingas Hesychianum in, Δυσοίστου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος, nihil aliud desideres: duplicem in talibus significandi vim sæpius attigit Thom. M. Vide T. H. in Lucian. p. 179. Isto sensu Δύσοιστος dici potuit cautus ille dux Atheniensium Nicias, καὶ φύσει δεισιδαίμων, ut dicitur Diodoro Sic. xii. c. 12. f. Thucyd. p. 478. 2. Scripserat, opinor, Schol. Aristoph. Eq. 357. Δυσοιώνιστος (pro * Δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας. Quam vocem adhibet in Lysistr. 506. Lucian. ii. p. 355. Nusquam nobis lectum * δυσοιωνεῖν e Phrynichi Soph. Appar. nihi suppeditavit Ruhnk. Δυσοιωνεῖν· τὸ * δυσφήμως καὶ * ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι, (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 35.) Nihil horum quadrat in hunc Rhesi locum, ubi nescienti famulo, quis herum obtruncasset, sinistri tamen aliquid de sociis suspicanti, hos nisi memoraverint, respondere debuerunt vigiles, Dubitare

[1] Sic ἀπαρκίας et ἀπαρκτίας dicebatur. Vide Nostrum in Ἀπαρκίας. Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 19. Ἀπαρκτίας· μετὰ τοῦ τ, οὐκ ἀπαρκίας.

[2] Obiter defendendus est Hesych. contra Albertii conjecturam. Hesych. Δύσμορος· * κακοθάνατος, ἄθλιος, ἢ * κακόμορφος. Δύσμορφος· ἄμορφος, ἄσχημος, δυστυχής. Pro κακόμορφος Salmas. et Bruno reponunt κακόμορος. "Concinne, si postremum illud huc pertineret. Sed referendum est ad v. Δύσμορφος. Vel potius, crediderim hanc glossam cum proxime sequenti commissam esse. Ut verbo absolvam, sic omnia restituenda: Δυσμορος· κακοθάνατος, ἄθλιος, δυστυχής. Δύσμορφος· ἄμορφος, ἢ κακόμορφος, ἀσχήμων. Ita enim, quam ἄσχημος malim, quod vetera Lexica sine ulla auctoritate exhibent. Supra Ἀσχήμονα explicuit, ἄμορφον. Suid. [et Zonar.] Δύσμορος· δυστυχής, κακοθάνατος, quæ nostram emendationem confirmant." Albert. Δυστυχής ad Δύσμορος pertinere monuerat et Noster in v. Δύσμορφος. "Ἀσχημος, ου, ὁ, ἡ, Deformis, Turpis. "sed sine ulla auctoritate." H. St. Thes. Ind. Vox extat in Etym. 2. 23. Ὃν Πρίηπον ὀνομασθῆναι, ἄσχημον καὶ θυαιδοῖον. Rejecit tamen eam et Schneider. forte Albertio monitus. Sed amplius de hac quæstione cogitandum est. Nam recte dicitur ἄσχημος pro ἀσχήμων, ut *εὐσχημος pro εὐσχήμων. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 35. Εὐσχήμων ἐπὶ τοῦ καλοῦ. "Vide Notas ad Herod. 455." Schæf. in Mss. Hinc * εὐσχήμως ap. Enrip. Hec. 569. Πολλὴν πρόνοιαν εὐσχήμως πεσεῖν. "Vide Steinbr. Mus. Tur. i. p. 197." Schæf. in Mss. Ab εὐσχημος vero formatum est v. εὐσχημολογέω, de qua vide Nostrum. "Aristæn. i. 26. Ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ * πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη. In universum notent tirones, adjectiva exeuntia in σχημος non nisi in recentioribus scriptoribus inveniri.——Antiquiores Græci utuntur forma in ων." Bast. Specim. n. Edit. Aristæn. p. 29. Sed Eurip. uti adverbio εὐσχήμως notavit Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 202.

[3] "Δυσωχεῖν Hesychio δυσχεραίνειν, Indignari, s. Ægre ferre. Ab eadem proculdubio origine, a qua δυσχεραίνειν." H. St. Thes. Ind. "Ἐπιδυσχεῖν, Adulari, Palpari. Ita V. L. ex Hesych. qui exp. ἐπιτωθάζειν. Sed suspecta est hæc scriptura." Idem ibid. Hemsterhusii conjectura ἐπιδυσωχεῖν Albertio placebat. G. Wakef. ad Hesychii marg. citat Plut. de Herodoti Malign. T. ix. p. 429. Reisk. Τί γὰρ ἂν τις * ἐπιδυσχεραίνῃ, Θηβαίους ἀεὶ καὶ Φωκέας πικρῶς αὐτοῦ καὶ κατακόρως ἐμνησικακοῦντας; Sed Reisk. restituit, probante Wyttenb. ἔτι δυσχεραίνῃ, idque omnino recte; nusquam enim alibi legitur verb. ἐπιδυσχεραίνειν. Pro ἐπιτωθαζειν autem in Cod. Ven. teste Schowio scribitur ἐπιτωμάζειν. Vide Valck. in textu citatum.

omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint: scripserat itaque poeta, Μηδὲν δοιάζου, aut, quod malim, Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε. In τοιοῦτος, ποιεῖν, corripitur et a Tragicis interdum οι, multo tamen rarius ab Eurip. quam a ceteris. Ἐνδοιάζειν et ἐνδοιάζεσθαι est ἐν δοιῇ εἶναι, vel ἑστηκέναι, Dubitare. Thucyd. i. p. 28. 75. 78. 84. Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ Sylla Plutarchi i. p. 457. b. Herod. vii. p. 589. 99. Οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς, Parthen. π. Ἐ. Π. c. ix. p. 363. Φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς, μὴ (μήδ') * ἐνδοιᾶσθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν." Valck. Diatr. c. x. p. 108. a Schæf. in Mss. citatus. "Leg. Μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε, Ne suspiceris alios, quam hostes, hoc fecisse." Musgrav. Et sic nuper edidit Matthiæ. "Ab οἴω, οἴομαι, οἴζω, οἴζομαι," Guyet. ap. Albert. ad Hes. "Illud δυσοίζω etiam ab οἴ factum puto, οἴ, οἴζω, δυσοίζω. Οἰμώζειν est ab οἴμοι, hoc ab οἴ solo: ὤζειν[1] ab ὤ ex Aristoph. recte adducit Stanl. Addam illud: οἴ non semper est dolentis, ideoque δυσοίζειν emphatice usurpatum cum charactere." Pauw. Eustath. ad Il. A. p. 127. 9. Τὸ δὲ ὀϊζυρὸς τοιαύτην ἔχει παραγωγήν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπίῤῥημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω· ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄγε δὴ περὶ κεῖνον ὀϊζυε· ἐξ οὗ ὀϊζὺς, ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ θρήνων ἐπάξιος. Schol. ad Aristoph. Vesp. 1495. Ἀλλ' ὦ 'ζυρέ· τὸ πλῆρες, ἀλλὰ ὦ οἰζυρέ. Οἰζύω, τὸ θρηνῶ, καὶ κακοπαθῶ, παρὰ τὸ οἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα, γίνεται οἴζω, ὅθεν οἰζύω, καὶ δια-

A λύσει ὀϊζύω, ὅθεν ὀϊζὺς, καὶ ὀϊζυρὸς ὀνόματα· ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια, θρηνεῖν ποιοῦσα, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ κακοπαθῶν, καὶ ἄθλιος. Etym. 619. 56. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἔστιν οἴ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν ἢ θρηνητικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἴζω, ὡς λίαν λιάζω, καὶ αἴ αἴ αἰάζω· ἐκ δὲ τοῦ οἴζω γίνεται οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω, καὶ οἰζυρός· Δυσοίζω igitur, e δὺς et οἴζω compositum Scaligeri regulæ repugnat. 3. * Δυσθανατάω, quod mirum est in Lex. suum recepisse Schneider., contra eandem regulam formatum est, pariter ac * δυσθανατόω. "Δυσθανατάω, δυσθανατέω, Bastii Specim. p. 31. Wesselingii Obss. p. 166. G. Wakef. ad Soph. Trachin. 29." Schæf. in Mss. Mœris p. 356. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· δυσθανατᾷν, Ἑλληνικῶς, ubi male Pierson. ab eodem Schæf. ibid. indicatus:—"Δυσθανατᾷν pro δυσθανατεῖν recepi e Coisl. et Coll. Schl. Hanc enim verbi formam agnoscit Etym. in Θανατῶ." Locus est p. 442. 45.: Θανατῶ· ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, θανατῶ, θανατοῖς, καὶ σημαίνει τὸ φονεύω· ὅτε δὲ σύνθετον, B δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, ubi Sylburgius, viro docto prætermissus, "Verius," inquit, "ὅτε δὲ σύνθετον, πρώτης, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατεῖς, nam δυσθανατεῖν iu prima dicitur ut δυσαρεστεῖν, et secundæ conjugationis verbum θανατᾷν, ut φονᾷν, sicut terminatione, ita etiam siguificatione diversum est, v. 50." Vulgatæ tamen lectioni favet Etymologi contextus. Vide Jungerm. mox citandum, qui verum vidit. Etym. p. 737, 15.: Ἐν δὲ τῷ Ῥητορικῷ Λεξικῷ εὗρον, τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων· Διὰ παντὸς βίου * σφαδᾷ. Respicitur

[1] "Ὤζειν est τὸ ὦ λέγειν, ut οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν, h. e. dicere ὄ, Exclamare cum admirativa particula ὤ. Utitur eo "Æschylus, sed et Aristoph. Vesp. (1527.) Ὤζωσιν οἱ θεαταί." H. St. Thes. Ind. Æschyli locus est in Eumen. 121. ΚΛ. Ἄγαν ὑπνώσσεις, κ' οὐ κατοικτίζεις πάθος· φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται. (ΧΟ. Ὠγμός.) ΚΛ. Ὤζεις; ὑπνώσσεις; οὐκ ἀναστήσῃ τάχος; Τί σοι πέπρακται (πέπρωται Bentl. Stanl. et Schutz.) πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; (ΧΟ. Ὠγμός.) ΚΛ. Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται Δεινῆς δρακαίνης * ἐξεκήραναν μένος. "Voces μυγμὸς et ωγμὸς non pronuntiautur a Choro, prout Cantero visum est; sed tantum denotant Chorum inter dormiendum stertere, et ronchum ciere. Μυγμὸν, Mussitationem, sequitur ὠγμὸς, Oscitatio, qui gestus est expergefactorum." Stanl. Schol. ad Æschyli locum, Ὡς παρὰ τὸ, αἶ αἶ, αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ, ὤζειν. Photius: Ὤζειν· θαυμάζειν. Ὤζηκεν λέγουσιν. "Lego, κραυγάζειν. Certe Hesych. ac Phavor. ὤζειν per βοᾷν interpretati sunt." Schleusner. Animadvv. in Photii Lex. p. 132. Alteram glossam, quæ huc pertinere videtur, intactam reliquit vir doctus, et nos quoque aliis emendandam relinquimus. Sed recte se habere vocem θαυμάζειν, Critico illi suspectam, patet ex Eustath. ad Il. X. p. 1279. 33. Ἰστέον δε ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω, αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. Τούτου δὲ ἡ χρῆσις, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσι. Λέγει δε περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω, Ὤζειν· τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ, [l. ὦ ὦ. Valck. Diatr. p. 21.] λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν. Schol. ad Aristoph. Vesp. 1524. Τὸ δε ὤζωσιν, ἀντὶ τοῦ, θαυμαστικόν τι λέγωσι, σύνθετον δέ ἐστιν, ὡς τὸ οἰμώζειν, καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ω θαυμαστικοῦ. "Ὤζωσιν οἱ θεαταί, i. e. Admiratione perculsi spectatores clament et vociferentur, cum viderint arduos secundum Phrynichum saltus, crure sc. in sublime extenso. Puto vero legendum per ο magnum, ὤζωσιν. Fictum verbum a particnlis ὦ, ὤ, quo etiam usus est Æschylus in Diris; proinde ut ab αἶ αἶ, v. αἰάζειν, ab οἴμοι v. οἰμώζειν, et a φεῦ φεῦ, fecit etiam idem Æschylus novum verbum φεύγειν [imo φεύζειν] in Agam. [1317.], ubi cum Cassandra dixisset φεῦ, φεῦ, respondet Chorus, Τί τοῦτ' ἔφευξας; Ego vero arbitror etiam ab ἒ ἒ manasse ἐλέγους eadem ratione, vel potius ἀναλογίᾳ." Flor. Christian. ad Aristoph. l. c. Sequentia loca indicavit Schæf. in Mss. "Hesych. Εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων, Εὐριπίδης Χρυσίππῳ. Ab εὖα sic formarunt εὐάζειν, ab αἶ, αἶ, αἰάζειν, atque ad eandem rationem ab aliis voculis, literisque, quas velut affectus notas interserunt orationi, verba produxerunt: ab ἃ formarunt ἄζειν. Grammat. S. Germ. Ms. penes Ruhnk. (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 348.) Ἄζειν· τὸ στένειν, Σοφοκλῆς. Ἄζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, οὕτω Νικόχαρις. Sic a φεῦ, φεύζειν, ab οἴ lamentantis οἴζειν, (ut ab οἴμοι, οἰμοίζειν, οἰμώζειν), ab ὦ admirantis ὤζειν. Hesych. Ὤζειν· βοᾶν. Ὦζεν· ἐβόησεν. Ὤζοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ, καὶ θαυμάζοντες." Valck. Diatr. p. 20. "Quod legitur in hoc loco Theocriti (Adoniaz. 124.) ὦ admirantis, (quod ab ὢ distinguit H. St. Append. Thes. p. 53. et 103.) verbum peperit ὤζειν, significans Cum admiratione ὦ ὦ exclamare: semel illud legitur in Aristoph. Vesp. 1518. quem locum a se emendatum primus explicuit R. Bentl. in Respons. ad Boyl. ex ed. Lennep. p. 149." Valck. ad Adoniaz. p. 403. Cyrilli Alexandr. Lex. Ms. ap. Matthiæ Gloss. Gr. Min. p. 42. Ὤζοντες· θαυμάζοντες. "Hæc glossa in Lex. A. B. non legitur. Hic autem alieno in loco posita est. Non rejicienda tamen, v. Hesych. h. v. et Schol. Æschyli p. 494." Matthiæ. "Ὠγμὸς Hesych. φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆσαι ἢ μετὰ χειροτονίας. Derivatum ab ὤζω." H. St. Thes. Ind. "Ὀττοτοῖ (s. Ὀτοτοί), Hesychio θρηνῶδες ἐπίφθεγμα, ut Hei, Heu, Ah. Legitur ap. Æschyl. et Luc." H. St. Thes. Luciani Contempl. xvii. T. i. p. 513. Ὅταν δε σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὤ μοι μοι, et Fugit. xxxiii. T. iii. p. 384. Φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοῖ, παπαιπαῖαξ. "Porsoni Orest. 1386. ('Ὀττοτοὶ Ald. solenni errore, qui et in ὀτοβεῖν frequenter occurrit'), Wakefieldii Trach. 1009. Valck. ad Phœn. p. 375." Schæf. in Mss. Zonar. p. 1477. Ὀττοτοῖ· ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτοτοῖ, Æschyli Agam. 1266.: Ὀτοτοτοῖ, Pers. 921. Chœph. 869. Suppl. 896.: Ὀτοτοτοτοῖ, Pers. 1048. 1056. 1081. 1085. Suppl. 905.: Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ. Chœph. 156. Hinc VERB. "Ὀτοτύζειν, Hesychio λέγειν, θρηνεῖν, Dicere, Flere." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 1477. Ὀττοτύζειν· βοᾶν, ἠχεῖν. "An sic leg. ap. Hesych. pro λέγειν?" Tittmann. Lectionem λέγειν recte se habere, satis constat ex hoc Albertii nota:—"Habet vocem Comicus Pac. 1011. ubi Schol. Ὀτοτύζειν· θρηνεῖν, ut Suid. Idem. in Lysistr. 520. Ὀτοτύζεσθαι (ὀτοτύξει τοι edidit Brunck.), unde * Ὀτοτύξιοι per lusum dixit in Av. 1043. quod præter Schol. monuit Eust. in Hom. p. 594. 27. (Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ὀλοφυδνὸν, προϋπόκειται θέμα τὸ ὀλοφύζω, ὅμοιον τῷ ὀλολύζω, ἵνα ὡς παίζω παιδνὸν, οὕτως ᾖ καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυδνόν· καὶ ὥσπερ ὀλολύζω ὀλολυγμὸν, τρύζω τρυγὼν, οὕτω καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυγδών· ὡς τὸ, Ὀλοφυγδόνα φύσεις· εἰ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ * Ὀλοφύξιοι, ἐκ τοῦ τοιούτου παράγονται ῥήματος, ἀφ' ὧν παίζει τοὺς Ὀτοτυξίους ὁ Κωμικὸς, οὐκ ἔστι στερεῶς εἰπεῖν. Πόλις δέ φασι Θρακικὴ περὶ Ἄθων * Ὀλόφυξος, ἀφ' ἧς ἱστορεῖταί τις Ἡρόδοτος γράψας Περὶ Νυμφῶν.) Iterum in Thesmoph. 1093. Οἴμωζε et ὀτότυζε commutat, ubi Schol. Ὀτότυζε· λέγε, * θρήνει [leg. θρηνεῖ], ut h. l. λέγειν, pro quo plenius leg. ὀτοτοῖ λέγειν, nisi e regula nostra illud ὀτοτοῖ subaudire malis, tanquam latens in v. ὀτοτύζειν. Sup. Αἰαλλιάσας s. Αἰάσας· οἴμοι sc. λέγων." "An scripserat Hesych." inquit Abresch. Animadvv. ad Æsch. ii. 19. p. 369., "ὀτοτύζειν λέγειν,—ut κλαίειν λέγειν? an in λέγειν supplendum ὀτοτοί?" Semper ὀτοτοὶ et ὀτοτύζω scribendum esse monet Porson. ad Phœn. 1052., a Schæf. in Mss. citatus, qui consuli jubet Brunck. ad Phœn. 1048. et Musgr. ad Eurip. p. 217. a. ed. Beck. Ab ὀτοτύζω autem venit COMPOS. * Ἀνοτοτύζω. "Cassandræ exclamanti Ὀτοτοτοτοῖ, inquit Chorus, Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; Quorsum illud ototototoi effers? Pari modo v. 1316. ΚΑ. Φεῦ, φεῦ. ΧΟ. Τί τοῦτ' ἔφευξας; Cas. Pheu! Pheu! Cho. Quare pheu exclamas? Ut ab ὀτοτοτοῖ ὀτοτύζω, sic a φεῦ verbum novum confinxit Æschylus; etenim ab imperfectis voculis vel exclamandi vel lugendi sæpe fiunt verba." Stanl. ad Æsch. Agam. 1083. "Ἀνωττότυξας, vel ἀνωτότυξας, jure tuetur Abresch. Animadvv. p. 369. Quod H. Stephano venerat in mentem, ἀνωλόλυξας præfert in isto versu Tragici Schol. in Eurip. Phœn. 1035." Valck. ad Phœn. 1045. a Schæf. in Mss. citatus. Eurip. Hel. 376. Βοὰν, βοὰν δ' Ἑλλὰς κελάδησε κἀνωτότυξεν "Valde placet, quod habet margo Barnesianæ, Κἀνωλόλυξεν, Clamorem lætum et triumphalem edidit. Hoc enim est ὀλολύζειν. Vide Æsch. Sept. c. Th. 831. Eum. 1051. Orest. 1143. 'Clamorem triumphalem edidit, tamen et illa capiti manus imposuit.' De quo more commode citat Barnes. Samuel. L. ii. c. xiii. 19. Plura vide ad Electr. 148." Musgr. ET * Ἐποτοτύζω. Eurip. Phœn. 1050. ed. Pors. Ἰήϊον βοὰν, βοὰν, Ἰήϊον μέλος, μέλος, Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν, ubi Schol. ap. Valck. Ἐπωτότυζε· ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί. "Cum membr. cum aliis habeant ἐπετότυζε, Brunck. edidit ἄλλον ἐποτότυζε. Male τ duplicant Mss. et editi quidam. Semper ὀτοτοὶ et ὀτοτύζω scribendum." Porson.

ad Plat. Polit. ix. 6. p. 579. Καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, unde, notante Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 243., corrigendum est Etymol. Phot. p. 411. Σφαδάζειν· φράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ubi Cod. D. σφάσσειν. "Mendose Hesych. Ἀνασπάζουσιν· ἀναταράσσουσιν. Repone, Ἀνασφαδάζουσιν· ἀναβράσσουσιν. Eodem mendo liberandus est Suid. Σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν. Scribendum, Σφαδάζειν· βράσσειν. Facem nobis præfert Hesych. alia glossa, Σφαδάζει βράζει,—σπεύδει, διασείει leg. διασείεται, θυμοῦται, etc. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset, ut alibi ap. Hesych. Σφαδάζει· ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος." Ruhnk. l. c. Adde Nicandri Alex. 25. Ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἤλιθα νηδὺς Πνεύματα. Sed vera lectio in Hesych. est ἀναβράζουσιν, in Photio autem βράζειν. Hesych. enim ipse in glossa a Ruhnk. et Schleusnero male suspecta habet, Σφαδάζει· βράζει. Et in Zonara quoque p. 1697. est, Σφαδάζειν· διεγείρειν, (lege cum Tittmanno, διεγείρεσθαι,) βράζειν, διαπίμπρασθαι, ἢ τὸ δυσθανατεῖν, καὶ ματαίως σπᾶσθαι. Βράσσω est Ferveo, Bullio, at βράζω præter hanc significationem notat et Tacite lamentari, qui sensus cum v. σφαδάζω, prout supra expositum est, optime convenit. Hesych. Βράζειν· τὸ ἡσυχῆ ὀδύρεσθαι, nisi Βράζειν irrepsit pro Βραγχιᾷν: in Etym. enim p. 211. 24. reperitur, Βραγχιᾷν γάρ τὸ ἡσύχως ὀδύρεσθαι. Plura vide infra in v. Βράζειν. "Suid. (et Zonar. p. 586.) Δυσθανατῶντα· βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην (στρ. in Zonara deest) Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον. Agathias (Hist. L. iii.) ap. Jungerm. ad Poll. iii. 106. (Οὐκ ἐνεγκόντες ἄνδρας δυσθανατῶντας, καὶ ὅποι αὐτοῖς τὸ θράσος χωρήσει, οὐ λογιζομένους). Δυσθανατεῖν, Philostr. V. A. v. 16. Δυσθανατοῦν, Hesych. Σφαδάζει· δυσθανατοῖ, nisi velis δυσθανατεῖ." Pierson. l. c. Cod. Marc. teste Schowio habet, δυσθάνατ.", pro quo Musurus dedit, Δυσθανατοῖ. J. Poll. l. c. Εἴη δ' ἂν τούτοις προσῆκον, καὶ ἐπιθανάτως ἔχειν, καὶ Ἡρόδοτος, ἐδυσθανάτει, οὗ τὸ ἐναντίον, εὐθανάτως, Κρατῖνος λέγει. Respexit ad Herod. ix. 72. Ὁ δ' ἐξενηνεγμένος ἐδυσθανάτεέ τε καὶ ἔλεγε πρὸς Ἀρίμνηστον, Ægre moriebatur, ubi Valck. "Utrumque fuit in usu δυσθανατεῖν et δυσθανατᾷν. Mœr. Att. l. c. ubi notat Pierson. Syllaba repetita scripsisse videtur Athenag. de Mort. Resurr. s. 4. (p. 49. ed. H. Steph.) Οὗτοι δέ γέ φασιν πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατώντων (vulgo δυσθανάτων) ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν." "Etym. in Θανατῶ scribit, θανατῶ verbum cum simplex sit, esse tertiæ flexorum, ut θανατῶ, θανατοῖς, significareque φονεύω. Ὅτε δὲ, ait, σύνθετον, δευτέρας, οἷον δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, quemadmodum sc. δοκῶ δοκεῖς simplex, primæ; compositum, secundæ, προσδοκῶ, προσδοκᾷς. Tum addit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν. Ἰώσηπος· Ἀνδρὶ θανατῶντι μὴ συμπλέκεσθαι, ἤγουν ἀνδρὶ ἐπιθυμοῦντι καὶ προαιρουμένῳ ἀποθανεῖν μὴ προσβαλέσθαι εἰς μάχην. Ubi si priora ab eo dicta mecum considerabis, in Josephi loco mirum, ni etiam mecum legendum putaveris, δυσθανατῶντι. Subjicit et alium locum Libanii, (Ποῦ δὴ καὶ ἐπὶ τούτῳ θανατᾷν;) de quo idem dicendum videtur. Meminit et hujus verbi δυσθανατᾷν Etym. in Σφαδάζειν. (Imo ibi est δυσθανατεῖν.) Ceterum pro δυσθανατῶ, Euripidis δυσθνήσκω barbarum est, ut notat Encyclopædiæ sol limpidissimus Notis suis in Interpretis Phrynichei Notas." Jungerm. l. c. Sed quamvis recte viderit Jungerm. in verbis, ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, a Sylburgio suspectis, nihil a librariis peccatum esse, (Etymologi enim mens vulgatam lectionem satis tuetur,) erravit tamen in credendo Josephi et Libanii loca emendatione egere. Nam dixerat Etym. simplex esse tertiæ flexorum, θανατόω θανατοῖς, compositum autem secundæ, δυσθανατάω δυσθανατᾷς, ut simplex primæ δοκῶ δοκεῖς, compositum secundæ προσδοκῶ προσδοκᾷς: deinde subjungit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, i. e. θανατῶ θανατᾷς secundæ, poni pro ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, tum vero loca ex Josepho et Libanio affert, in quibus θανατᾷν sumitur pro προαιρεῖσθαι ἀποθανεῖν. Josephi autem locus, quem in animo habebat Etym., est de B. J. iii. 7. 18. Τοῖς μὲν ὁπλίταις τὰς ὁρμὰς αὐτῶν ἐκκλίνειν ἐκέλευσεν, καὶ μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις ubi sensus plane postulat editum θανατῶσιν, Mori cupientibus, non δυσθανατῶσιν, Ægre morientibus. Idem Joseph. ibid. iv. 1. 4. Παρασπῶντες γὰρ τὰ τῶν πεσόντων ξίφη, κατὰ τῶν δυσθανατώντων ἐχρῶντο: v. 9. 3. Ἔπειτα ἀποσείεσθαι τὸν ζυγὸν, δυσθανατώντων οὐ φιλελευθέρων εἶναι: vi. 1. 8. Ἰουλιανὸς μὲν οὖν πολλὰ δυσθανατήσας. iv. 4. 3. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθανατώντων, καὶ πλησίον οὔσας τὰς τιμωρίας διακρουομένων σκῆψις ἐστιν. Idem tamen ibid. v. 12. 3. dixit, Ξηροῖς γὰρ τοῖς ὄμμασι, καὶ σεσηρόσι τοῖς στόμασιν οἱ δυσθανατοῦντες ἐφεώρων τοὺς φθάσαντας ἀναπαύσασθαι, ubi vel scribe δυσθανάτῶντες, vel potius cetera loca ex hoc corrige. Ceterum δυσθανατῶ, si contracte ponitur pro δυσθανατόω aut δυσθανατάω, tam barbarum est, quam δυσθνήσκω. Nam δυσθνήσκω e Scaligeri mente barbarum est, quia e δύς et θνήσκω compositum, cum Gr. linguæ ratio τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componat cum verbis, sed cum nominibus. At δυσθανατάω aut δυσθανατόω, quia e δύς et θανατάω aut θανατόω compositum, contra Scaligeri regulam peccat. Rectius igitur proculdubio dixeris δυσθανατέω, quod a δυσθάνατος formatur. Verba enim cum εὖ et δύς composita descendunt ab adjectivis, quæ cum iisdem particulis componuntur, semperque in έω desinunt, ut *δυσκωφέω, (in Leonidæ Tarent. Epigr. lxxix. a Schæf. in Mss. citato, Δυσκώφει μὴ Γόργε,) a δύσκωφος, *δυσπιστέω a δύσπιστος, (Albert. ad Gloss. Gr. in N. F. p. 99.:—" Hesych. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἀμφέβαλεν, οὐκ ἐδυσπίστησεν." Nota postremam vocem δυσπιστεῖν, quæ in Lexicis non extat. M. Meibom. ad oram Hesychii sui legendum conjicit, ἐδυσπέτησεν, Ægre aut impatienter tulit. Sed nihil mutandum. Glossar. Gr. Ms. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἐδυσπίστησεν. Et δύσπιστος ap. Hesych. est ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος, καὶ ἄπιστος μένων. Vide ibi Soping." Plut. de Socratis Genio T. viii. p. 342. Θαυμάζω δ' εἰ τοῖς ὑπὸ Σιμμίου λεγομένοις αὐτοῦ δυσπιστήσουσί τινες.) *δυστατέω s. *δυσδιαστατέω a *δύστατος s. *δυσδιάστατος, (Plut. de Esu Carnium Orat. i. T. x. p. 129. Ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀὴρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυσταστοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων. "Δυσδιαστατοῦντι e scripto. Nam concinnior vox videtur, quam δυσταστοῦντι. Est autem δυσδιαστατοῦν, quod non facile discedat a se, aut divellatur, non facile intercapedinem admittat, ideoque visu haud facile penetretur." Xyl. Sed Schneider. in Lex. affert ex ejusdem Libro adv. Colotem T. x. p. 621. Ἕξις ἀνδρῶν καὶ διάθεσις φυλάττουσα τὸ ἀδιάπτωτον, καὶ μὴ προσιεμένη ταῖς διαβεβλημέναις οὕτω καὶ δυσταστούσαις αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν.) Horum locorum notitiam Schæferi Schedis debemus, qui insuper *δυσφυλακτέω, a δυσφύλακτος, addit, ex Heynii Homero vi. 37. "Pseudo-Didymi Schol. ad Il. K. 183. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι,) Etym. 292. 50. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι,) et Hesych. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες· *ὥρος γὰρ ἡ φυλακή.)" G. Wakef. in Mss. "Ex Hom. Il. K. 183. ubi Schol. δυσφυλακτήσουσι, ut Suid. et Etym. quod et hic malim pro δυσφυλακτήσωσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι, Etym. διάξουσι, quod præstat. Nisi malis, Δυσωρήσωνται: quando reliqua bene se habent. Vide Barnes. ad l. l. Apollon. Lex. Homer. Δυσωρήσωσι· δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσιν." Albert. "Schol. et Hesych. habent διαγάγωσι, unde pro διωρήσονται lectum olim in Homero fuisse conjecit Barnes. δυσωρήσωνται, sed pertinent illæ interpretandi formæ, uti et Hesychii δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam Apollon. servavit, lectionem, δυσωρήσωσι." Herm. Tollius ad Apollon. Lex. In Pseudo-Didymi Scholio pro διαγάγωσι ex Etym. reponendum est διάξουσι, quando præcedit Δυσωρήσονται—δυσφυλα-

κτήσουσι, et in Hesych. legi debet Δυσωρήσωνται, seu potius Δυσωρήσωσι, cum quo conveniret δυσφυλακτήσωσι et διαγάγωσι. Porro in eodem Hesych. corruptum illud, Ὦρος γὰρ ἡ φυλακή, intactum relinquere cl. Editor non debebat. Ὦρος enim pro φυλακὴ nusquam legitur. (Etym. 60. 43. Ἀλεωρή· ἡ φυλακή. Vide Nostrum in Οὔριον, afferentem ex Hesychio, Ὅριον· φυλακή, sed pro eo ex ordine literarum reponentem, Οὔριον, et ad οὖρος, Custos, expositionem hanc referentem. Hesych. Οὔριον· * σωρίον, ubi vide interpretes.) Scribe igitur ὥρη. Hesych. Ὦροι· ὥρια, φύλακες. "Ὅρια i. q. οὖρος." G. "Horrea, ut supra." Soping. In Cod. Ven. teste Schowio est, Ὦρον· ὥρια, φ. An leg. Ὠρειάριοι· φύλακες?] "Ὠρεῖον in Pau-"dect. Gr. pro Lat. Horreum, et Ὠρειάριος, pro "Horrearius. Suidas ψιλῶς habet ὠρεῖον, expouens "ταμεῖον." [Labbæi Glossæ: Ὠρεῖον· Penus, S. Zonaras p. 1890. Ὠρειάρειος, "Cod. K. Ὠρειάριος, utrumque pro ὀρειάριος. Vide Du-Cang. v. Ὠρειάριος." Tittmann. Eustath. ad Il. K. p. 797. 27. Τὸ δὲ δυσωρεῖν παρῆκται μὲν ὁμοίως τῷ ἀρκυωρεῖν, ὁ ἐν τοῖς περὶ Προνοίας κεῖται παρὰ τῷ Αἰλιανῷ· ἔχει δὲ ὁμοιότητα συνθέσεως καὶ πρὸς τὸ πολυωρεῖν, δηλοῖ δὲ τὸ δυσφυλακτεῖν, ἤγουν κακοπαθεῖν ἐν τῷ φυλάσσειν, ὡς ἡ Ποιητὴς ἑρμηνεύει παραφράσας ἐν τῷ, Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· τὸ μὲν γὰρ δυς ἀντὶ κακοῦ, ὠρεῖν δὲ τὸ φυλάσσειν, ὥστε ταὐτὸν δυσωρεῖν, καὶ νύκτα κακὴν φυλάσσεσθαι, ἤγουν φυλάσσειν: et ad Od. M. p. 1715. 17. Πόδες δὲ ἄωροι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ λεπτοὶ, ἢ παραιωρούμενοι καὶ ἀσθενεῖς, ἢ δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν ὡρήσηται, ὅ ἐστι φυλάξηται διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς δεινότητα· ὠρεῖν γάρ φασι τὸ φυλάσσειν, ὅθεν καὶ ὁ πυλωρὸς, καὶ δυσωρεῖν ἐν Ἰλιάδι, τὸ δυσχερῶς φυλάσσειν. At 4. δυσωρεῖν, si quidem e δυς et ὠρεῖν componatur; ut tradit hic Archiepiscopus, Scaligeri regulæ obstat. Vide Nostrum in Δυσωρέω, qui rectius, "Δύσωρον," inquit, "Suidas esse dicit montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati: certe verb. Δυσωρέω significat Difficulter custodio." Adde Hesych. Δύσουρον· δυσφύλακτον. Ceterum exempla, quæ contra canonem nostrum faciunt, Verba e δυς aut εὐ composita, formataque ab adjectivis eodem modo compositis, semper desinere in εω, sunt hæc:—δυσχεραίνω a δυσχερὴς, δυσκολαίνω a δύσκολος, δυσμεναίνω a δυσμενὴς, * δυσερωτιάω a δύσερως, (in Achille Tat. v. p. 277. Πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν, et Plut. Stobæi Serm. xcii. p. 510. 50. Δυσερωτιῶσι δὲ τῶν ἀπόντων, ὑπερορῶντες ὧν ἔχουσιν,) et * δυσθυμαίνω a δύσθυμος, quod extat in Hom. Hymno in Cer. 362. Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλως. At verba in αινω desinentia descendunt non ab adjectivis, sed a verbis in εω. Sic in usu est δυσθυμέω, unde δυσθυμαίνω. Etym. 101. 19. e Methodio: Ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω (l. λιπῶ cum Sylburgio in Indice), καὶ ὁρμῶ ὁρμαίνω, καὶ ὑφῶ ὑφαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀρνῶ, ἐξ οὗ ἀρνοῦμαι, γίνεται * ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, ἀναίνω, ἀναίνομαι, ὡς σκηπτροῦχος σκηπτοῦχος, οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. Aliæ exceptiones sunt in verbis * εὐγενίζω (ap. Excerpta Grotii p. 917. Σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσειν καλῶς), * εὐγλωττίζω, (Philostr. V. Apollon. vi. 36. Ἐπεὶ δὲ τάς τε ἀηδόνας αὐτῷ διῄει, καὶ τοὺς κωφίχους, καὶ ὅποσα εὐγλωττίζει τοὺς χαραδρίους, "cui loco," inquit C. A. Lobeck. Obss. ined. in Phrynichum, "lenior adhibenda est medicina, quam quæ placuit Schneidero in Lex.") εὐδαιμονίζω, εὐθετίζω, (Hesiodi Theog. 541. Εὐθετίσας κατέθηκε, ubi Cod. Medic. εὐθετήσας), * εὐκαρπίζω, (Hippocr. Epist. p. 1274. sed vide Schneider. in Lex. qui, probante eodem Lobeck. l. c. εὐκαρπέω restituit), εὐκλεΐζω, * εὐκομίζω, (Apollon. R. ii. 1013. ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ Ἀνέρας, ubi Brunck. "Sic divisim scriptum in Codd. uti recte in Parisina et in Steph. Edit. excusum, perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν"), εὐμενίζω, εὐριζόω, (de quo vide nos supra) * εὐσπλαγχνίζω, ("Ab εὔσπλαγχνος, quod significat Misericordem, Pronum ad commiserationem, descendit εὐσπλαγχνίζομαι, quod Lexica non habent, Misericordia commoveor. Legitur ap. Chrysost. Homil. iii. de Pœnitentia T. iv. ed. Par. p. 567. de Deo sic scribentem, Ἀλλὰ πατήρ ἐστι φιλόστοργος, μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα." Suicer. Thes. Eccles.) εὐστολίζω.] "Εὐστολίζω, ex "Eurip. affertur pro Probe decoro, sed divisim po-"tius scribendum." [Respicitur ad Eurip. Iphig. Aul. 253. ubi sic edidit a Marklando monitus Matthiæ, πόντίας Πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν Σημείοις εὖ 'στολισμένας. Ed. Ald. εὐστολισμένας, neque aliter Codd. unde Scaliger ἐστολισμένας. Εὐστοχάζω.] "Εὐστοχάζομαι, Conjectura assequor, ut tradunt "Vulg. Lexx. quæ etiam addunt, esse deponens, et "genitivo jungi, sed viderint." ["Melius separatim verbum quodque exaretur," inquit Lex. Hederico-Ernestinum. * Εὐστρογγυλίζω, (quod Lexica exhibent, sed ἁμαρτύρως), εὐτελίζω, * εὐτραπελίζω, (etiam hoc affertur ἁμαρτύρως), εὐτρεπίζω, (unde, notante G. Wakef. in Mss. * εὐτρεπιστέον, Heliodori Æthiop. p. 187.) εὐτυκίζω.] "Εὐτυκίζειν Etymologo ἑτοιμάζειν." [Hesych. * Εὐτύκαζον· εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον, ubi Salmas. Is. Voss. et Kuster. corrigunt Εὐτύκισον. Albertio placet Bielii sententia utpote simplicissima, verba ita ordinanda esse censentis, Εὐτύκασον· ἔχε ἕτοιμον. Εὔτυκτον· εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον. Sed εὐτυκάζω alibi non extat. Adde εὐωνίζω. De quibus omnibus infra dicetur. 5. * Δυσπέπτω. Etym. 292. 35. Δυσπέμφελος· δυσάρεστος, δυσπειθὴς, δυσκίνητος, χαλεπὸς, μεμψίμοιρος. Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ, (Hesiodi E. κ. H. ii. 236.) εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσπεττούντων. "Vulg. δυσπεττούντων, perperam; requiritur enim πτ, ut in ἀπεπτῶ et similibus." Sylburg. in Indice. "Aptius pass. δυσπεπτουμένων, Quæ difficulter concoquuntur." Idem in Notis. Eustath. ad Il. P. p. 1085. 41. Δυσπέμφελος ὁ ἐστι δύσκολος, * δυσμετάπεπτος.]

[* Ὀρθάγγελος, ὁ, ἡ. Ut ab εὐάγγελος formatur εὐαγγελέω, sic ab ὀρθάγγελος venit VERB. * Ὀρθαγγελέω. Phrynich. Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 53. Ὀρθαγγελεῖν· ὀρθὰ καὶ ἀληθῶς ἀγγέλλειν.]

Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (ἡ,) quasi ψευδὴς ἄγγελος, Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, ap. Aristoph. [Av. 1340. ubi legitur * ψευδαγγελὴς, Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος, Schol. Οὐ ψευδῆ ἀπηγγελκέναι. Sed ψευδάγγελος extat in Hom. Il. O. 159. Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, et in Aristot. Poet. xxix. p. 53. ed. Oxon. 1806. Ἔστι δέ τις καὶ σύνθετος ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου, οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ ψευδαγγέλῳ. HINC verb. * Ψευδαγγελέω, quod e Philone Jud. affert G. Wakef. in Mss. ET * Ψευδαγγελία, ἡ, Falsus nuntius, Fictus rumor, Crimen quod intenditur ob falsa nuntiata. Xenoph. de Mag. Eq. v. 8. Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Dion. Hist. Rom. xlix. 28.]

Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solennitates, quæ panegyreis dicuntur. Hesych. Θεαγγελεῖς· οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες. Deduci puto a θέα. [Steph. Byz. * Θεάγγελα· πόλις Καρίας, ὁ πολίτης, * Θεαγγελεύς. "Hæc vox, si appellative accipias, denotat præconem, qui spectacula et deorum solennitates promulgat. Fortassis ipsa urbs a promulgata quadam panegyri nomen accepit. Urbis meminit Plin. v. 29.: 'Sex oppida contributa ei sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmassa, Euranium, Pedasium, Telmessum.'" Berkel. "Hinc oriundus Philippus, Caricarum Rerum scriptor, qui ap. Plut. in V. Alexandri p. 961. (T. iv. p. 105. Reisk.) perperam Φίλιππος ὁ Εἰσαγγελεὺς vocatur pro Θεαγγελεὺς, notante Th. Reinesio Var. Lect. i. 25." Holsten. "Holstenii et Reinesii emendationem secutus sum pro v. εἰσαγγελεὺς, hic, (Χάρης ὁ Εἰσαγγελεὺς), et lin. seq. (Φίλιππος ὁ Εἰσαγ.) ὁ Θεαγγελεὺς legentium. De posteriore ex Athenæo constat, vi. p. 271. Ap. Strab. etiam xiii. p. 611. c. * Συναγέλα mendose, pro Θεαγέλα legi, Harduin. docet in Not. ad Plin. x, 29." Reisk. Steph. Byz. * Σουάγελα· πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες * σοῦαν τὸν τάφον, * γέλαν δὲ τὸν βασιλέα, ὁ πολίτης, * Σουαγελεύς. "Meminit hujus Urbis Strabo xiii. p. 611. sed corrupte ibi scribitur Συναγέλα, pro Σουάγελα." Holsten.

Sic correxit et Casaub. Vide Jablonsk. et Tewater. supra in Lex. Vocc. peregr. p. cxliv. a. et n.‡]

[* Δυσάγγελος, ὁ, ἡ, Qui tristes nuntios fert. Nonnus in Dionys. xx. p. 354. a G. Wakef. in Mss. allatus: Ἀλλὰ πάλιν κοτέουσα τεῇ θεόπαιδι γενέθλῃ, Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμπε δυσάγγελον, ὄφρα σε θέλξῃ Κλεψινόῳ κεράσασα δόλῳ * ψευδήμονα πειθώ.]

"Παλινάγγελος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, qui, postquam "nuntiavit quod jussus est, ad eum, a quo missus "est, redit. Vide Hesych." [Παλινάγγελος· ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἅ φησιν ἐπιφέρῃ. Suid. et Phot. Παλινάγγελος· ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος. "Heyn. Hom. vi. 633." Schæf. in Mss.]

[* Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ. Epigr. de Meusibus Ægyptiorum in Anthol. T. iii. p. 211., quod Palladio tribuit Salmas. ad Solin. p. 304. a. Εἰαρινῶν * Φαρμουθὶ ῥόδων πρωτάγγελός ἐστιν. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxciii. n. 2. "Lexica non habent. Significat eum, vel eam, qui vel quæ primo aliquid nuntiat. Cyrillus Alexandr. L. xii. in Jo. ad c. xx. 17. dicit de Maria: Christus eam τῶν μεγάλων ἀγαθῶν κελεύει γενέσθαι πρωτάγγελον, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄνω βάδισιν εὐαγγελίζεσθαι τοῖς μαθηταῖς, Jubet magnorum bonorum primam fieri nuntiam, et ascensionem discipulis evangelizare." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Χαράγγελος, ὁ, ἡ. Etym. 7. 32. Ἄγγελος· ὥσπερ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γίνεται εἴκελος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγελος καὶ ἄγγελος, καὶ τὰ παρ' αὐτου συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον ἀρχάγγελος, εὐάγγελος, χαράγγελος. Cf. Zonar. p. 15. Ἄγγελος· ζῶον λογικὸν, * ὑμνολογικὸν, πύρινον, ἄϋπνον, ἀθάνατον κατὰ χάριν, οὐσία νοερὰ, αὐθεξούσιος (l. αὐτεξούσιος), ἀεικίνητος, θεῷ λειτουργοῦσα· ἢ δύναμις ἁγία ἀποστελλομένη παρὰ κυρίου εἰς διακονίας. "Cod. K. Ἄγγελος· μηνυτὴς, reliqua, ut leguntur. Sed post διακονίας pergit sic: Ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὅμοιον γίνεται εἴκελος, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγγελος· τὰ γοῦν παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλου γράφεται, οἷον ἀρχάγγελος." Tittmann. Fugit virum doctum, quod definitio illa, quam e Zonaræ Codice sumtam habet et Phavor. qui exhibet * ὑμνολογητικὸν, et ἄϋλος pro ἁγία, partim ex Athanasio ducta sit, partim e Damasceno, quorum verba supra ad Ἄγγελος citavimus. Obiter ex J. Seageri Mss. monemus ἄγγελος etiam de fœmina dici, ut Eurip. Androm. 82. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίν' ἀγγέλων; ΑΝΔΡΟΜ. Πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι; et Suppl. 203. Πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον Γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὅπα, κ. τ. λ. Adde Chariton. iii. 3. p. 45=62. Ἄγγελος δὲ φήμη ταχεῖα Συρακουσίοις ἐμήνυε τὸ παράδοξον.]

[* Νεκράγγελος, ὁ, ἡ, Mortui nuntius. Lucian. de Morte Peregrini xli. T. iii. p. 362. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους· καὶ τινας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ * νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. "Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearson. Vindic. Ignat. P. i. c. 2. p. 261. ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucian. Protea suum νεκραγγέλους et νερτεροδρόμους, quos cum * Θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Extat erudita Commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718. de Θεοδρόμοις Veteris Ecclesiæ Legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, p. 119." J. M. Gesner. "Θεόδρομος, (ὁ, ἡ,) significat eum, qui sanctum et Deo gratum iter init. Ignat. Epist. ad Polycarp. p. 209. Πρέπει συμβούλιον ἀγαγεῖν θεοπρεπέστατον, καὶ χειροτονῆσαι, εἴ τινα ἀγαπητὸν λίαν ἔχετε, καὶ ἄοκνον, ὃς δυνήσεται θεόδρομος καλεῖσθαι. Idem in Epist. ad Philadelph. p. 91. hanc vocem tribuit omnibus fidelibus, qui Θεόδρομοι vocantur, quia velut in stadio spiritualis vocationis decurrunt. Πολλοὶ, inquit, λύκοι κωδίοις ἡμφιεσμένοι, ἡδονῇ κακῇ αἰχμαλωτίζουσι τοὺς θεοδρόμους. Huc pertinet VERB. * Θεοδρομέω ap. Suid. (et Phot.) qui, Θεοδρομῶν· κατὰ Θεὸν πορευόμενος, Secundum Deum currens." Suicer. Thes. Eccles.]

"Κακάγγελος, (ὁ, ἡ,) Malus nuntius, Mala nuntians, "ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλλων, Homero, inquit Eust." [ad Il. P. p. 1123. 50. Ἐκ δὲ τοῦ, Κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. Valck. ad Scapulæ marg. affert ex Antonini Lib. Fab. xv. p. 108. Ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον, ubi vide Muncker., et Boissonadius in Mss. citat Eurip. Orest. 853. δῆλος εἶ λόγῳ· Κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος, ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ λόγου δῆλος εἶ κακάγγελος ὤν. Æschyli Agam. 645. Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ Γλώσσῃ μιαίνειν. "Valck. ad Eurip. Phœn. p. 415. Mitscherlich. ad Hymn. in Cer. 128. Meleagri Epigr. lxxii. (Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν * τρισάλαστε, Ἐννύχιος κράζεις * πλευροτυπῆ κέλαδον,) et Plutarchi Mor. i. 969." Schæf. in Mss. Hinc VERB. * Κακαγγελέω, Mala nuntio "Demosth. (Orat. pro Cor.) T. i. p. 315. 23. Κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με. Reisk. ad h. l. p. 641.: —'Κακαγγελεῖν uno verbo Bav. κακαγγέλλειν Pariss. pr. et sept. et sic videtur in Aug. pr. quoque a prima manu fuisse, sed recentior ad vulgatæ, (κάκ' ἀγγελεῖν,) modum reformavit.' Sic edidit etiam Auger. in Discours Grecs choisis de divers Orateurs T. i. p. 546. hac nota adscripta:—'Κακαγγελεῖν—hic alter versus est ex Soph. Antigona.' Vellem vir doctissimus versum fabulæ Sophocleæ indicasset. Mihi cum Tayloro (p. 312. Reisk.) scribendum est, 'Tragici est cujusdam, cujus locus mihi festinanti non occurrit.' (Deinde vero sic pergit Auger.) 'Vulg. κάκ' ἀγγελεῖν. Legi cum Reiskio uno verbo κακαγγελεῖν a κακαγγελέω, quam lectionem confirmant Codd. D, L, et X. Legitur κακαγγελεῖν apud U et Y, et κακαγγέλλειν apud Q et Cc, quod ultimum Y dat ad marg.' Ac vellem Wunderlich. hos duumviros secutus esset: quorum rationem nisi probaveris, scribere debebis κάκ' ἀγγέλλειν, quod metro adversatur. Quod autem Wakefield. hoc Demosth. loco usus, etiam in Eurip. Herc. Fur. 1139. κάκ' ἀγγέλλων in κακαγγελῶν mutandum censet, non assentior. Ceterum plane sic dicitur * εὐαγγελεῖν." Schæf. in Append. ad T. Hemsterhusii Aristoph. Plut. p. 511. Adde * ὀρθαγγελεῖν, de quo supra diximus. Phot. Εὐαγγελεῖν (Cod. B. εὐαγγέλειν)· ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγέλλειν, ubi Lobeck. ap. Schleusner. p. 481. reposuit, et quidem recte, κακαγγελεῖν. Vide et ejusdem Obss. ined. in Phrynichum, supra ad Εὐάγγελέω citatas.] "Soph. "ET Κακάγγελτα dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, "in Antig. p. 266. (v. 1286.) ὦ κακάγγελτά μοι Προ-"πέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς (τίνα θροεῖς) λόγον; Κα-"καγγελία, ας, ἡ, ET IONICE Κακαγγελίη, ης, ἡ, "Malus nuntius, a Galeno apud Hippocr. exponitur "κακορρημοσύνη, κακολογία, Maledicentia." ["Ap. Hippocr. in L. περὶ Τέχνης p. 1. 8. (Τὸ δὲ λόγων οὐ καλῶν τέχνη τὰ τοῖς ἄλλοις εὑρημένα αἰσχύνειν προθυμέεσθαι, ἐπανορθοῦντα μὲν μηδὲν, διαβάλλοντα δὲ τὰ τῶν εἰδότων πρὸς τοὺς μὴ εἰδότας ἐξευρήματα, οὐκέτι δοκέει ξυνέσιος ἐπιθύμημά τε καὶ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ καταγγελίη μᾶλλον φύσιος, ἢ ἀτεχνίης, Sed proditio magis naturæ suæ, aut ignorantia artis,) observante Foesio est καταγγελίη, et sic legitur quoque ap. Phavor. h. v." J. G. Fr. Franz. Cf. Schneideri Lex. vv. Κακαγγελία et Κακάγγελος.]

[* Νεάγγελτος, ὁ, ἡ, Nuper nuntiatus, Novus. Æschyli Choeph. 732. Αἴγισθον, ἡ κρατοῦσα τοὺς (leg. πρὸς) ξένους, καλεῖν Ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν Ἐλθὼν πύθηται τήνδε, ubi Schol. τὴν νεωστὶ ἀγγελθεῖσαν.]

Composita ex Ἄγγελος, Angelus:

[* "Ἀγγελιήτης. Jo. Geometræ Hymn. ii. 19. (Χαίροις ὑψιπόλοις κοινὴν ὁδὸν ἀγγελιήταις Δείξασα τὴν χθονίοις εὔχαρι τριβομένην,) iii. 37. (Χαῖρε πόλον χθονὶ, πότμῳ ζωὴν, ἀγγελιήταις Μίξασα τοὺς χθονίους, οὐρανίους χθονίοις, Salve quæ cœlumque solo, vitamque neci das, Cœlorum miscens numina terricolis) et iv. 25. (Χαῖρ' * ἀποτερπομένη * ψυχάρπαγας ἀγγελιήτας, Gaude quæ Genios animarum disjicis hostes.]" Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελιώδης, ὁ, ἡ: "A Jamblicho ap. Stob. Ecl. Phys. i. 52. 39. p. 926. animæ incorporeæ opponitur, vocabulum non satis clarum, ex adytis, ut videtur, sapientiæ Neo-Platonicæ repetitum." Fr. Passow. Symbol. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. V. i. p. 92. Locus est hic: Οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς τὴν ψυχὴν αὐτῷ τῷ σώματι τῷ ὀργανικῷ συνοικίζουσιν, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν Πλατωνικῶν· οἱ δὲ μεταξὺ τῆς τε ἀσωμάτου ψυχῆς, καὶ τῆς ἀγγελιώδους αἰθέρια καὶ οὐράνια καὶ πνευματικὰ περιβλήματα, περιαμπέχοντα τὴν νοερὰν ζωὴν, προβεβλῆσθαι μὲν αὐτῆς φρουρὰς ἕνεκεν (λέγουσι), ὑπηρετεῖν δὲ αὐτῇ καθάπερ ὀχήματα, συμμέτρως δ' αὖ καὶ πρὸς τὸ στερεὸν σῶμα συμβιβάζειν μέσοις τισὶ κοινοῖς συνδέσμοις αὐτὴν συνάπτοντα.]

[* Ἀγγελίαρχος, ὁ. "Toup. Opusc. i. p. 424. Dorvill. ad Charit. p. 551. Agathiæ Epigr: xxxviii." Schæf. in Mss. Vide nos infra ad Ἀρχάγγελος.]

[* Ἀρχάγγελος, ου, ὁ. "Archangelus, unus e principibus ac præfectis angelorum, quibus, ex opinione saltem Judæorum, parent angelorum copiæ, viribus ac dignitate admodum diversæ, Dan. x. 13. et xii. 1. vocatur. Judæi autem quatuor archangelos præ ceteris celebrant, Michaelem, Urielem, Raphaelem, et Gabrielem, quorum cuivis certam provinciam a Deo demandatam fuisse statuebant, ut colligere licet e Syncello Chronogr. p. 33. ubi Οὐριὴλ vocatur ὁ τῶν ἄστρων ἀρχάγγελος. Bis autem legitur hæc vox in N. T. Jud. v. ix. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, qui e traditione quadam Judæorum cum Diabolo disceptasse narratur de humando cadavere Mosis. Michael vero ille Judaicæ gentis præses et defensor esse existimabatur a Judæorum doctoribus, cujus opinionis vestigia in Targum ad Cant. viii. 9. reperiuntur, ut ad v. Μιχαὴλ docebitur. De eodem Michaele Archangelo haud improbabile est explicandum esse locum 1 Thess. iv. 16. ubi Christi reditus solennis e cœlo ad judicium, in universum genus humanum habendum, describitur futurus esse ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, quam formulam omnium optime de tonitru per Michaelem archangelum excitando in apparitione Christi explicaveris, nisi ἀρχαγγέλου h. l. positum esse pro ἀρχαγγέλων statuere malis." Schleusner. Lex. in N. T. Vide nos supra ad Χαράγγελος. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 42. Κατὰ τὸ τελευταῖον· ὅτι ἐσχάτη τάξις ἀγγέλων, καὶ *περικόσμιος. Ἡ τελευταία *τριαδικὴ τάξις· ἀρχαὶ, ἀρχάγγελοι, ἄγγελοι: et p. 49. Φαμὲν δὲ· πῶς πάντες λέγονται δυνάμεις· τελευταία γὰρ τάξις ἡ τῶν ἀρχῶν, καὶ ἀρχαγγέλων, καὶ ἀγγέλων ἐστὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ δυνάμεις ἐστὶν ὅτε ὀνομάζονται. Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Agathias in Epigr. Vat. Cod. p. 54. ap. Jacobs. ad Anthol. T. xi. p. 77., a Schæf. in Mss. allatus, Ἴλαθι μορφωθεὶς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ Ἄσκοπος, ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε. Loquitur ibi Jacobs. de ejusdem Agathiæ Epigr. (xxxviii.) in quo admiratur poeta pictoris artem, qui Archangeli imaginem pingere ausus sit: Ἄσκοπον *Ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς Ἅ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο. Vide notata supra p. 18. et n. 3. Adde e Bastii nota ad Greg. Cor. p. 894. locum hunc, quem protulit vir doctus e Lex. Ms. Darmstad., Θαυμαστικὸν δὲ (τὸ α) δασύνεται, ὡς Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμασιν· Ἅ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Hinc Suidæ lectionem ἅ contra Jacobsii emendationem α facile tueri possis. Sed an recte sic scribant Suidas et auctor Lexici illius Ms., viderint alii. Ἄγγελος, ut id obiter moneamus, etiam ap. Ethnicos in sensu Christiano sumi, supra vidimus, et notatis addi potest locus Diodori S., quem his verbis citavit C. F. Munthe Obss. Philolog. in Joannis Apoc. ii. 1.:—" Hæc notio τοῦ ἀγγέλου Diodoro quoque nota Ecl. i. 40. Διὸ καὶ βασιλέα μὲν μηδέποτε τῶν Ἰουδαίων (γενέσθαι φασὶ), τὴν δὲ τοῦ πλήθους προστασίαν διδόσθαι διὰ παντὸς τῷ δοκοῦντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν. Τοῦτον προσαγορεύουσιν ἀρχιερέα, καὶ νομίζουσιν αὐτοῖς ἄγγελον γίνεσθαι τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων, (ubi vide Wesseling.) 'Hunc summum Pontificem appellant, et pro nuntio ac interprete mandatorum Dei habent.'"]

A [* Ἀρχαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Archangelicus, Ad archangelum pertinens. "Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Dionys. Areop. p. 21. et Damasc. Ms. de Principiis ap. Wolf. Anecdd. Gr. T. iii. p. 201. (Ἐκ δὲ αὖ τριῶν πῶς μίαν τριάδα ποιοῦμεν ἐκ μοναδῶν τριῶν *ἀνομοειδῶν (f. l. ἀνομοιοειδῶν), τῶν μὲν *ἀμεθέκτων, τῶν δὲ μεθεκτῶν, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἕνα ποιοῖ ἀριθμὸν ἀπὸ μέν τινων ὑπερκοσμίων, ἀπὸ ἑνίων δὲ ἐγκοσμίων, ἢ τῶν μὲν ἀρχικῶν, τῶν δὲ ἀρχαγγελικῶν, ἢ τούτων τε καὶ τῶν ἀξώνων. In ultima voce error latere videtur, quem aliis tollendum relinquimus. Nihil enim nobis festinantibus succurrit.)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 5. Ἠπίστατο γὰρ ὅτι ἀνυμνῶν τοὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἱεροὺς νόας, ὡς αὐτός φησι κατὰ τὴν γραφὴν, ἀνάγκην εἶχεν εἰπεῖν περὶ ζώων *θηριομόρφων, καὶ ἀετῶν, καὶ τῶν ἄλλων οἷς ἀπεικάζουσιν αἱ θεῖαι γραφαὶ τὰς ἀρχαγγελικὰς δυνάμεις· λέγει γὰρ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ πολλοὶ, νομίζωμεν *ἀνίερως μὴ ἔχειν ἐξήγησιν τὰς τῶν *πολυπροσώπων καὶ πολυπόδων τάξεις ἐν οὐρανοῖς: p. 6.

B Εἰδυῖα γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ σοφὴ συγκατάβασις τὸν ἡμέτερον νοῦν ἀσθενῆ καὶ πρὸς ὑψηλοτέραν θεωρίαν ἀνεπιτηδείως ἔχοντα, ἀναγωγὴν αὐτῷ συμφυῆ πλασαμένη, οὕτως τὰς ἀρχαγγελικὰς εἰς φανερὸν ἤγαγε διακοσμήσεις, οὐχ ὅπως ἔχουσι τῇ ἀληθείᾳ διασαφήσασα, ἀλλ' ὅπως ἡμεῖς δυνάμεθα καταλαβεῖν: et ad eund. de Eccles. Hier. p. 111. Καὶ ἐν τῷ ιθ' τῆς ε' Ἑκατοντάδος (Εὐάγριος) λέγει οὕτως· Ἐξ ἀγγελικῆς καταστάσεως καὶ ἀρχαγγελικῆς, ψυχικὴ κατάστασις γίνεται, ἐκ δὲ τῆς ψυχικῆς, δαιμονιώδης καὶ ἀνθρωπίνη, ἐκ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης, ἄγγελοι πάλιν καὶ δαίμονες γίνονται. "Constantin. Porphyrogenn. Thema i. 3. *Κολοσσαὶ, αἱ νυν λεγομέναι *Χῶναι, οὗ ἐστι ναὸς διαβόητος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ. Cujus imago exhibetur in Biblioth. Coislin. p. 137. cum inscriptione, Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ *Χωνεὶ . . . (leg. *Χωνήτης.) Festum ejus celebratur vi. Septembr. Zonaras xviii. 12. Ἡ ἐν Χώναις πολιτεία, καὶ τὸ ἐκεῖ τοῦ ἀρχιστρατήγου περίπυστον τέμενος. Nicetas in Manuele vi. Ἀφικνεῖται εἰς Χώνας, πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, πάλαι τὰς

C Παλασσὰς (annon leg. Κολοσσάς?) τὴν ἐμοῦ του συγγραφέως πατρίδα, καὶ τὸν ἀρχαγγελικὸν νεὼν εἰσιὼν, μεγέθει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον ὄντα: in Isacio ii. Τὸν νεὼν του ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ—ἔργον μέγιστον καὶ περίπυστον ὄντα, καὶ ὑπερβάντα εἰς κάλλος καὶ τὴν εἰς μῆκος ἔκτασιν τὸ ἐν τῇ βασιλίδι πόλει τοῦ *καλλιμάρτυρος Μωκίου τέμενος." Wetsten. in Epist. ad Coloss. ii. 18.]

"Ἰσάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Angelis par et æqualis aut "similis, ut Lucæ c. x. de excitatis ad vitam æter-"nam, Ἰσάγγελοι γάρ εἰσι," ["homines, quibus beatitudo futura contingit, angelis similes erunt, maxime respectu ad immortalitatem et corporis naturam, quo in futura vita præditi erunt. Hierocles in Aur. Carm. p. 40. (Τοὺς οὖν τοῖς θείοις γένεσι συντεταγμένους ἀνθρώπους σέβειν ὁ λόγος παραινεῖ, τοὺς *ἰσοδαίμονας καὶ ἰσαγγέλους, καὶ τοῖς ἀγαυοῖς ἥρωσιν ὁμοίους.) Philo de Sacrif. Abelis et Caini T. i=ii. p. 164=74. (Καὶ γὰρ Ἀβραὰμ ἐκλιπὼν τὰ θνητὰ, προστίθεται τῷ Θεοῦ λαῷ, καρπούμενος ἀφθαρσίαν, ἴσος

D ἀγγέλοις γεγονώς· ἄγγελοι γὰρ στρατός εἰσι Θεοῦ, ἀσώματοι καὶ εὐδαίμονες ψυχαὶ, ubi Pfeiffer. legendum censet τῷ αὐτοῦ λαῷ, respicitur enim Gen. xxv. 8.)" Schleusner. Lex. in N. T. "Ammonius Monachus p. 98. m. ed. Combef. et Vita S. Nili Jun. p. 7. ed. Rom. 1644." Boissonad. in Mss. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Div. Nom. p. 125. Μετὰ γοῦν τὴν ἀνάβασιν ταύτην εἰς ἀπλότητα προκόπτουσιν, ἰσάγγελοι διὰ τῆς ἀναστάσεως γινόμενοι, καὶ οὐκέτι ψυχικὸν ἔχοντες σῶμα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τουτέστι διὰ ψυχῆς συνεστώς τε καὶ κινούμενον, ἀλλὰ πνευματικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ του παναγίου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς *πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας, καὶ τῶν αἰσθησέων ἀπηλλαγμένοι. "Suid. (et Zonar.) Ἰσάγγελος· ἴσος ἀγγέλῳ. Basil. Cæsar. in Martyrem Julittam p. 379. dicit Deum nobis permittere, Παραδείσου τρυφὴν, καὶ δόξαν ἐν βασιλείᾳ, καὶ ἰσαγγέλους τιμάς. Chrysost. de Virginitate c. xxi. παρθενίαν vocat ἰσάγγελον πολιτείαν. Idem Homil. in Parabolam de Ficu T. vi. p. 556. Paris. protoplastorum in

Paradiso vitam appellat ἰσάγγελον ζωήν. Ap. eund. Eclog. de Virt. et Vitio T. vi. p. 929. Ἐννόησον ὅσον ἂν εἴη κακὸν, τοῦ Χριστου θέλοντος ἡμᾶς ἐξ ἀνθρώπων ἰσαγγέλους ποιεῖν, αὐτοὺς ἐξ ἀνθρώπων εἰς θηρία μεταπεσεῖν. Clem. Alex. Pædag. i. 6. p. 99(=120.) Σὺν αὐτῇ γὰρ τὸ πρόσωπον ἰσάγγελον ἔχοντες, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὴν ἐπαγγελίαν ὀψόμεθα." Suicer. Thes. Eccles. Idem Clem. Alex. Strom. vi. p. 792. 31. Ὁ τοίνυν μετριοπαθήσας τὰ πρῶτα, καὶ εἰς ἀπάθειαν μελετήσας, αὐξήσας τε εἰς εὐποιΐαν γνωστικῆς τελειότητος, ἰσάγγελος μὲν ἐνταῦθα.]

" SIC Ἰσαγγέλως βιοῦντες, ap. Aretham, Non " aliter ac Angeli. AT Ἰσαγγελία, ας, ἡ, Nun- " tium conforme. Vulg. Lex." [sed ἀμαρτύρως.]

[* Φιλάγγελος, ου, ὁ, ἡ. " Dionys. Areop. p. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελοθεσία, ας, ἡ. Clem. Alex. Strom. vii. p. 833. 44. a Routhio ad Hederici marg. allatus, Εἶτα ἐπὶ τέλει τοῦ φαινομένου τῷ ἄκρῳ, ἡ μακαρία ἀγγελοθεσία, Beati positi sunt Angeli. Adde Eclog. e Scripturis Prophetarum ibid. p. 1003. 39., notante Abr. Kall. in Mss.: Καὶ τὸ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, οἱ τελειωθέντες εἰσὶν ἐξ ἀνθρώπων, ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, εἰς τὴν * πρωτόκτιστον τῶν ἀγγέλων φύσιν· οἱ γὰρ ἐξ ἀνθρώπων εἰς ἀγγέλους μεταστάντες, χιλια ἔτη μαθητεύονται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, εἰς τελειότητα ἀποκαθιστάμενοι· εἶτα, οἱ μὲν διδάξαντες, μετατίθενται εἰς ἀρχαγγελικὴν ἐξουσίαν· οἱ μαθόντες δὲ, τοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὖθις μεθισταμένους εἰς ἀγγέλους μαθητεύουσιν· ἔπειτα οὕτως περιόδοις ῥηταῖς ἀποκαθίστανται τῇ οἰκείᾳ τοῦ σώματος ἀγγελοθεσίᾳ, 'In propriam Angelicamque corporis stationem constituuntur.']

[* Ἀγγελοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Angeli formam referens, Angelicus. " Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 85. Acta Junioris Bacchi ed. Combef. p. 84. 86, 5. 119, 7. et Vita S. Sylvestri ed. Combef. p. 264, 5." Boissonad. in Mss. " Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ii. 5. v. G. Pachym. Paraphr. et Maximi Scholia (p. 14. Ἀγγελοειδεῖς· καλῶς τὰς τυπικὰς * εἰκονογραφίας, ἃς καὶ προεῖπεν, οὐκ ἀγγελικὰς, ἀλλ' ἀγγελοειδεῖς ὠνόμασεν· οὐ γὰρ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ὥς εἰσιν αἱ εἰκόνες ἐγράφησαν, ἀλλ' ἔμφασίν τινα * εἰδοποιίας ἀσωμάτων ὑπεμφαίνουσιν, ὡς ἐξηγήσατο αὐτὸς ἑαυτόν.)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia ad eund. Dionys. de Div. Nom. p. 232. Θαυμασίως πάντα τὰ δόγματα μετὰ ὀρθότητος διδάσκει· τὸν γὰρ περὶ τῆς ἀναστάσεως τρόπον νυν παραδιδοὺς, θνητοὺς μὲν ἡμᾶς ἀποφαίνει, ἅτε ἐξ ἀθανάτου ψυχῆς καὶ σώματος ὄντας θνητοὺς, τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆς ψυχῆς ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς * αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ. Hinc, notante Abr. Kall. in Mss.

[* Ἀγγελοείδεια, ας, ἡ, ap. G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 34.]

[* Ἀγγελομίμητος, ου, ὁ, ἡ. " Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. et Maximi Schol. (p. 133.) unde ADVERB. * Ἀγγελομιμήτως, ap. eund. l. c.," notante Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia l. c.: Τοὺς θεοειδεῖς νόας, οὓς ἀγγελομιμήτως φησὶ, καθ' ὅσον ἐφικνοῦνται εἰς ἕνωσιν ἄγεσθαι τῶν ἁγίων δυνάμεων, ἃς δυνάμεις ἀγγέλους προεῖπε, τοὺς καθ' ἡμᾶς θεολόγους * νοητέον, προφητάς τέ φημι καὶ ἀποστόλους· οὐ γὰρ δὴ * ὑπολητέον ἀγγέλους μάλιστα ἐκ τοῦ ἀγγελομιμήτως εἰπεῖν· ἄγγελος γὰρ ἄγγελον οὐ μιμεῖται, ἀλλ' ὁ ἐλάττων· νόας δὲ καλῶν τοὺς θεολόγους τῆς ἀγγελομιμήτου ἑνώσεως πρὸς Θεὸν αὐτοὺς ἔφη ἐφικνεῖσθαι, ὡς δυνατὸν, κατὰ * ἀπόπαυσιν πάσης ἐνεργείας κοσμικῆς ἐκθεουμένους· ἐπὶ γὰρ τῶν νοερῶν πᾶν κίνημα καὶ πᾶσα ἐνέργεια, καὶ πᾶσα ἠρεμία ἐνεργῶς ἐστι, καὶ πρὸς τελειότητα * ἐνοποιὸν χειραγωγοῦσα, εἴγε ἐν τοῖς αἰωνίοις καὶ ἀσωμάτοις αἱ οὖσαι ἠρεμίαι καὶ ἡσυχίαι, καὶ τῶν ἐνεργειῶν αἱ * ἀποπαύσεις, τὸ κατὰ φύσιν πράττειν ποιοῦσιν, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀοχλησίας καὶ τελειότητος εἰς ἑνάδα πρόζενον.]

[* Ἀγγελοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. " Andreæ Cret. Homil. i. in Dormit. S. Mariæ p. 124. et Homil. de Humana Vita p. 236. item Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. iv. 34." Abr. Kall. in Mss. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ap. Maxim. Schol. p. 58. Ἀγγελοπρεποῦς· ὡς ὀθόνη, ὡς ἄνθραξ, et de Div. Nom. ap. eund. p. 132. Ἀγγελοπρεπεῖς ἑνώσεις, et p. 161. Ἀγγελοπρεπεῖς καθάρσεις. UNDE Adverb. " * Ἀγγελοπρεπῶς, ap. Dionys. Areop. 71. 379." Abr. Kall. Mss. Et, notante eodem,

[* Ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ. G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23.]

[* " Ἀγγελώνυμος, ὁ, ἡ, Nicet. Choniat. Alex. Comn. iii. 8." Abr. Kall. in Mss.]

[* " Ἀγγελότης, ἡ, Athanas. ii. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελτὴρ, ὁ. " Orac. Sibyll. ii. p. 203. ed. Opsop. (Ἀθανάτου θεοῦ ἄφθιτοι ἀγγελτῆρες), et p. 204. (Ἥξει δ' ἐν νεφέλῃ πρὸς ἄφθιτον ἄφθιτος αὐτὸς Ἐν δόξῃ Χριστὸς σὺν ἀμύμοσιν ἀγγελτῆρσι.)" Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγέλτρια, ίας, ἡ, Nuntia, Nuntiatrix. Orac. Sibyll. viii. p. 371., notante Abr. Kall. in Mss., Οὐκ αὐλὸς πολύτρητος, ἔχων τε * φρενόβλαβον αὐδὴν, Οὐ σκολιου σύριγμα φέρον μίμημα δράκοντος, Οὐ σάλπιγξ πολέμων ἀγγέλτρια βαρβαράφωνος.]

[* Ἀγγελτικὸς, ἡ, όν. " J. Poll. iv. 103. et Justin. M. ii. 67." Abr. Kall. in Mss. Vide notata supra ad Ἀγγελικόν.]

[* Ἀγγελεὺς, ἐως, ὁ, " Schol. ad Oppian. Hal. i. 392." G. Wakef. in Mss. Locus est: Καὶ τὴν μὲν παράκοιτιν, ἁλὸς βασίλειαν, ἔθηκε, Ἀγγελίης δ' ἤνησεν ἐνηέας οὓς θεράποντας, Κλήρῳ δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ὤπασε τίμην, ubi Schol. Ἀγγελίης· ἕνεκα τῆς μηνύσεως. Τὸ ἀγγελίας διπλῶς κεῖται, ἢ ἕνεκα τῆς ἀγγελίας, καὶ τῆς ἀπαγγελίας, ἢ τοὺς προσηνεῖς ἀγγελέας, καὶ † ἀγγειλῆα, ἔπειτα ἀγγελίας Ἰωνικῶς.]

[* " Ἀγγελέω, Hom. Hymn. in Cer. 53. (Καί ῥά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο φώνησέν τε, ubi Matthiæ, ' Puto, ἄγχι θέουσα, neque enim nuntiat, ἀγγελλει, quidquam Hecate,') et Wesseling. Diss. Herod. p. 88." Schæf. in Mss.]

[* Ἀγγελίζομαι, Nuntio. Sic Lex. Hederico-Ernestinum, nescimus qua auctoritate, tradit.]

Ἀγγελίας, ου, ὁ, et Ionice Ἀγγελίης, idem poetis, quod ἄγγελος, Nuntius. Hom. Il. A. (140.) Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Eustath. tamen exponit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν, subaudiens, opinor, εἰς. [Pseudo-Didymus, Ἢ ἄγγελον, ἢ τὸν εἰς τὴν ἀγγελίαν, ἤγουν τὴν πρεσβείαν, ἐλθόντα. Schol. Venet. A. et B.: Ἀγγελίην, ἀντὶ τοῦ εἰς πρεσβείαν. Δύο δὲ σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὸ ἄγγελμα, * ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ, (Od. O. 313.)· καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Apollonii Lex. Homer.: Ἀγγελίην· ἀγγελίαν. Ἀγγελίην τινά μοι γαιηοχε κυανοχαῖτα Ἤλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο, (Il. O. 174.) Καί· ἦ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι ἀγγελίης, (Il. Σ. 19.) Ποτέ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγγελος· Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ, (Il. Δ. 384.) ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. Καί· Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, (Il. Γ. 206.) Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει, Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. Hesych. Ἀγγελίας· ἀπαγγελίας, (Od. B. 92.) Σημαίνει δὲ Ἀγγελίην αὐτὸν τὸν ἄγγελον. " Scribo, Ἀγγελίης, Il. O. (640.) Ἀγγελίης οἰχνεσκε." Heins. " Cf. Il. Γ. 206. ubi Schol. Ἀγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Ed. Hag. pro ἀγγελίην habet ἀγγελίη. Sed ἀγγελίην rectius servaveris, casu quarto, sæpe ap. Poetam obvio, ut Il. Δ. 384." Albert. Et sic alibi ipse Hesych. Ἀγγελίην· ἄγγελον. Idem: Ἀγγελίης· ἄγγελος, καὶ ἀγγελία, " quando sc.," inquit Albert., " ἀγγελίης est in casu secundo." " Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. 413. vii. 106. Wessel. Diss. Herod. p. 148. Toup. Opusc. i. p. 500. et Wolf. Prolegom. ad Hom. 213." Schæf. in Mss.] Hesiod. Theog. 780. Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ubi ἀγγελίης a quibusdam exponitur Nuntia. Sed hæc terminatio fœminino generi convenire posse non videtur. Quare videndum an non potius subaudiendum sit ἕνεκα, aut legendum ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibusdam Codd. legitur ἀγγελίη. [Sic Trinc. R. S. et Cod. Medic. ap. Gaisford. at Cod. Emm. ἀγγελίην. Versus hos delet Heyn. sed vide Wolf. ap. Gaisf. " Ve-

terem hic minuere lubet Grammaticorum et Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confixerunt, Ἀγγελίας et Ἀγγελίης pro Legato, partim notæ formæ Ἀγγελία, novam hanc vim et potestatem addiderunt, ut ipsa quoque non tantum rei cujusque narrationem, sed Legatum significet. Itaque comparandus primum cum Apollonio est Schol. ad Il. Α. 140. (non Pseudo-Did. sed, ut videtur, Schol. Venet. vide nos supra): Δύο δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ, (Od. O. 313.) Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα· Μενέλαον ἀνῶγεν, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Qua observatione usus etiam est Etym. 7. 33. (Ἀγγελίην ἐλθόντα· ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. Δύο σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν πρεσβείαν, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι πρέσβιν leg. πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα.) Ipsa autem Homeri loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, si ad diligentius examen revocentur, veremur sane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenseamus singula. Primum Apollon. argumentum ducit ex Il. Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exemplo inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat, Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Interpretes omnes hic secuti sunt Schol. qui accepit, ἀντὶ του τότε δὴ τὸν Τύδεα ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτήν, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες. Schrevel. etiam audacter adjecit, Κλίσις, ὁ ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου. Sed hoc additamentum, cum nulla alia haberet Scholiorum editio, merito rejecit Barnes. Neque sane opus est, ut ἀγγελίην hic loci positum censeamus pro Legato: meliorem viam præivit Eustath. p. 486. 13. Ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ, τουτέστιν, ἐπὶ ἀγγελίην ἔπεμψαν τὸν Τυδέα. Nihil magis frequentatum est poetis, quam præpositiones identidem casibus suis postponere. Theogn. 35. Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. Cf. Apollon. R. i. 9. 29. ii. 188. Tantillæ tamen rei negligentia interdum doctissimis etiam viris obfuit ad recte interpretandum. Ap. Orph. e. c. de Lapid. xviii. 35. (v. 669.) monet de Hæmatite Theodamas: Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον, Ἔντεσι δηριν-θῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν. Reddidit interpres, 'Ad armis contendendum cum pulcro Achille.' Atqui Ajax, quantum sciamus, nunquam armis contendit cum Achille. Reddendum fuerat, 'Cum de armis viri præstantissimi, Achillis, contendere properaret.' Præpositio enim ἀμφὶ referenda est ad nomen ἔντεσι, quæ eadem potestate cum alibi ponitur, tum Il. M. 421. Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον, ubi Schol. περὶ ὅρων γῆς. Et re et structura cum Orphei loco optime convenit Od. Λ. 542. Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἕνεκα νίκης, Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. Verum, ut illuc revertar, unde profectus sum, alterum Grammatici sibi habere visi sunt opinionis suæ argumentum, Il. Γ. 206. ubi, postquam Helena laudavit Ulyssis— παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, respondet inter alia Antenor, Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς, Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Scholiastes omnes fere interpretes induxit in errorem, reddendo, Ἀγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Formam sc. communem esse credidit, Ἀγγελίας—ίου, pro qua Ionice diceretur Ἀγγελίης. Contra, qui eam formam ignorabat, Zenodotus emendandum censuit Ἧς pro Σεῦ. Sed verior est Eustathii ratio p. 405. 12. Ἕνεκα, περὶ τῆς ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην. Σεῦ ἀγγελίη est Legatio ὑπὲρ σοῦ, Tui causa suscepta. Sæpius apud Græcos hujusmodi genitivos reperias, in quibus durior sit præpositionis ellipsis. Hom. Il. X. 11. Τρώων πόνος, ubi Schol. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Thucyd. i. 140. τὸ Μεγαρέων ψήφισμα, Atheniensium de Megarensibus decretum, quod in Præf. ad Aristoph. Nub. minus bene olim intellectum, postea ad Hom. Il. Γ. 206. recte explicuit Ernest. Orph. Argon. 26. Φερσεφόνης μέγα πένθος, Luctus ob raptam Proserpinam susceptus. Ita Apollon. R. iii. 339. Φρίξοιο ποινὰς dixit, Pœnas pro Phrixo debitas, et Ælian. V. H. v. 21. τόλμημα τῶν παιδῶν, Scelus in liberos commissum. Græcorum rationem imitantur Latini. Seneca N. Q. vi. Scelus Callisthenis, quod in Callisthene occidendo perpetravit Alexander. Cf. Taylor. ad Lys. p. 122. Periz. ad Sanct. Min. iii. 1. 15. Burm. ad Phædr. iii. 8. 2. Unus addatur locus et nostro simillimus, et a doctiore quidem Scholiaste recte explicatus, sed in versionibus tamen male habitus: Il. N. 252. Ἦ τεν ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες; Schol. ἢ περί τινος ἀγγελίης πρὸς ἐμὲ παραγέγονας. Tertium denique Homeri locum admovent Schol. et Etym. ll. ll. quo sive nomen probent Ἀγγελίας—ου, sive notionem nominis Ἀγγελία parum probabilem. Ubi sc. Il. Α. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat: Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαίφρονος υἱέες ἐστὸν, Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, Αὖθι κατακτεῖναι. Scholiastæ verba supra excitavimus, neque novimus, qui sibi, in vertendo, ab ipsius errore caverit. Unus iterum Eustath. meliora docuit p. 836. 29., quando ἀγγελίαν reddit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν, et a lectore supplendam esse indicat præpositionem εἰς, v. 35. Εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος εἰς ἀγγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ. Atque hæc ideo pluribus disputavimus, quo nomini Ἀγγελία, aliena abjudicentur Legati notio, et quo eximenda Lexicis esse intelligatur forma nominis, parum Græca, Ἀγγελίας —ου, quæ haud scio an nullis aliis se tueatur exemplis, nisi nostris his, quæ falso existimata sunt, Homericis. Hesiodi enim locum Theogon. 780. Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, aut emendandum, aut e frequenti præpositionis ellipsi explicandum esse, dudum Steph. aliique perspexerunt." Herm. Toll. Excurs. ii. ad Apollonii Lex. Homer. p. 735-8. Vide Maltb. in Lex. Gr. Prosod. p. 7.]

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, Idem poetis quod ἄγγελος. Callim. H. in Jov. (68.) Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην Σῶν τεράων. ["Steph. conjecit οἰωνῶν, Ernestio probatum, qui ex Hom. (Il. Θ. 247.) citat τελειότατον πετεηνῶν, (de aquila, ut hic.) Recepit Brunck." Blomfield. "Ἀγγελιώτην dicit, quia, ut fabulantur veteres, hæc Jovis de gigantibus victoriam ceteris diis nuntiaverit." Meurs. Callim. Fragm. cclxxxviii. ap. Suid. Ἄστυρον· πόλιν. Ὅστ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης, Καλλίμαχος. "Pro ᾤκιστο, quod hic locum habere nequit, e conjectura reposui ὤκιστος." Bentl. "Ignoravit hanc correctionem Kuster. qui etiam in contextum Suidæ recipere debebat. Add. Albert. ad Hes. in Ἄστυρον." Ernest. "Leg. Ὅστ' ὤκ' ἵκτο ἐς ἄστυρον ἀγγ." T. Hemsterh. pessime, ut arbitratur Blomf.] Sic initio poematii Musæi (v. 7.) Ἥρους * νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην. "Toup. Opusc. ii. p. 179. et Ilgen. ad Hymn. p. 434." Schæf. in Mss. Hymn. in Merc. 295. Οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην, Procacem nuntium.]

Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Callim. H. in Del. (216.) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀπυστος Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις. || At vero Arethas in Apocalypsin nove dixit Ἀγγελιῶτις τάξις pro ἀγγελική, Angelica.

[* "Ἀγγελιεύς, unde Ἀγγελίεια." G. Wakef. in Mss.]

Ἀγγελίεια, ας, ἡ, poetice Nuntia. Orph. in Hymno Auroræ p. 126. Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα, Ἠὼς * λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, Ἀγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ, Ἣ νυκτὸς ζοφόεντα * κελαινοχρῶτα πορείην Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nuntiatur. [Glossæ Labbæi: Ἀγγελία· Nunciacio, Nuncius, S.] Il. Σ. (17.) Φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν, Ionice pro ἀγγελίαν. Sic Αὐγρὴν ἀγγελίην, Il. T. [337. et Il. Σ. 18. ἢ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι

ἀγγελίης.] Thucyd. i. (61.) Ἦλθε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις εὐθὺς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφεστᾶσι, [et viii. 15. Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας ταχὺ ἀγγελία τῆς Χίου ἀφικνεῖται. Sic Xenoph. K. Π. vii. (5. 18.) Ὥστε μέντοι ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι. [Idem Ἀγ. vii. 5. K. A. ii. 3. 11. Ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην, et plur. K. Π. vi. 2. 7. Ἐπεὶ αἱ ἀγγελίαι ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων.] Eodem modo et ap. Cic. [ad Att. iii. 13. 'De Quinto fratre nuntii nobis tristes nec varii venerant:' de Orat. i. 175. 'De cujus morte quum domum falsus ab exercitu nuntius venisset:' et Philipp. xiv. 16. 'Venerunt optatissimi nuntii et literæ.'] Dicitur et ἀγγελίαν φέρειν, quo modo ap. eund. Cic. [pro Ligar. vii. et Q. Frat. i. 1.] Perferre nuntium, [et Afferre, Fam. xv. 2. pro Rosc. Amer. xix. 7. Catull. lxxxii. 10.] et ἀγγελίας φέρειν, unde compos. Ἀγγελιαφόρος. ["Wesseling. ad Herod. p. 57." Schæf. in Mss.] Sic Herodian. iii. (11. 14.) ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα: [Ἄνελθε δὴ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, καὶ ὥς τινας ἀγγελίας ἐπειγούσας καὶ ἀπορρήτους παρ' ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐτοῖς, ἀπόκτεινον. Ἀγγελία, ut vidit Damm. in Lex. p. 48., est "res quæ e mandato nuntiatur et refertur; ipsa etiam nuntiandi et perferendi actio, missu alterius." Lex. Ms. e Cod. Augustano ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxix. Ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἀγγέλλει τις περί τινος ὑπ' ἐκείνου πεμφθεὶς, καὶ ἣν εἴποι τις περὶ ἐκείνου οὐ πεμφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.]

Ἀγγελία, Mandatum a nuntio perlatum. Παράγελμα tamen alicubi ap. Hom. exponitur a Schol. Gr. i. e. Mandatum, ut Od. O. (313.) Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Ita expono ἀγγελιάων, Mandatorum, Od. E. (150.) ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, sed mandatorum per nuntium expositorum, vel a nuntio perlatorum, intellige, ut retineatur vis vocabuli. Sic Il. O. 174. ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίην, quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε κ. τ. λ. Sic et ap. Lucian. (Deor. Dial. xxiv. T. i. p. 275.) ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur: Παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα. ["Mandatum, Præceptum, i. q. ἐντολή. 1 Jo. iii. 11. Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία—ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, coll. Jo. xv. 12. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, et 1 Jo. iii. 23. iv. 21. Etiam in GG. SS. ἀγγελία mandatum a nuntio perlatum notat. Ælian. V. H. i. 21. (Ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ.)" Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀγγελία, Annuntiatio, Denuntiatio. "Pindar. Pyth. ii. 8. Φέρων μέλος ἔρχομαι Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος, Afferens canticum, prædicationem quadrigæ, ἀνακήρυξιν, et est per appositionem, et 77. Τὰν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν, Publicam illam ad omnes pertinentem in se suscepit proclamationem, de qua initio hujus narrationis dictum erat. Ἀγγελία enim fere semper activam habet significationem." Damm. Lex. p. 49.]

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοὴ, Hesych. [Zonar. p. 24. Ἀγγελία· ἡ φήμη.] Et ita videtur accipi Od. B. (30.) Ἤ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο; [cf. v. 40.] Sic Il. Π. (13.) Ἤ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος; Ap. Thucyd. quoque alicubi ἀγγελίαι pro Rumoribus, [vi. 36. Καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, Et nunc isti rumores eo spectant.]

Ἀγγελία, pro Relatione, secundum quosdam, ap. Herod. i. ubi quod ille dicit, Προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, vertit Interpres, Primas partes in consulendo oraculo et referendo. ["Peculiari quodam modo ap. Herod. i. 54. sumitur pro Præcipua potestate renuntiandi oraculi, quod quis audivit: Δελφοὶ δὲ ἀντὶ τούτων ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην καὶ προεδρίην, Delphi Crœso dederunt in oraculo consulendo primas partes, et in oraculo renuntiando prærogativam, ac in sedendo principem locum." Æm. Portus in Lex. Ionico. Sed hodie in Herodoti loco rectius editum est ἀτελείην. "Ἀτελείην Medic. et Remig. ἀγγελίην editi." Wessel. "Scilicet ἀγγελίην edebatur ante Gron. et sic Pd. et Pe. ἀτελείην ed. Gron. et Wess. cum nostris F. Pa. Pc. puto et Pb." Schweigh. Plnra de hoc loco vide infra in Ἀτέλεια.]

[Ἀγγελία ap. Pind. Olymp. viii. 106. personificatur, notante Damm. Lex. p. 48., et dicitur ad Inferos nuntiare res viventium et acta: Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. Cf. xiv. 28. * Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-Γελίαν.]

["Ἀγγελία, Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. vii. 106. Wolf. ad Hesiod. p. 125. 156. Toup. ad Longin. p. 373. et notata ad Herod. p. 697." Schæf. in Mss.]

[Ἀγγελία, Elocutio, sensu rhetorico. Thom. M. p. 365., a Schæf. in Mss. citatus: Καὶ ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν· Ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου, ("hæc in Philostr. non inveni, sed vide, num e memoria citaverit V. S. ii. 1. 14." Oudend. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν, (i. 20. vel 24. s. 1.) Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (ii. 20. 3.)· Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Ἡ δὲ φράσις, κοινόν. 'Dignitatem habere ejus dictio et gravitatem videri posset.' Vox hæc a Jo. Chr. T. Ernestio in Lex. Technol. Gr. Rhetor. prætermissa est. Vide notanda infra ad Ἀπαγγελία.]

Ἀγγελιαφόρος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, Tabellarius, ad verbum Nuutiorum lator. Politian. ap. Herodian. Tabellarios vertit, iii. (5. 12.) Ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀποδόντες, ἠξίουν κ. τ. λ. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est a nuntiis, et Qui est a responsis, ap. Herodotum, qui πυλωρὸν et ἀγγελιαφόρον conjungit, [iii. 118. Ὁ δὲ πυλουρὸς καὶ ὁ ἀγγελιηφόρος οὐ περιώρεον·] iv. 71. Τὸν οἰνοχόον, καὶ μάγειρον, καὶ ἱπποκόμον, καὶ διήκονον, καὶ ἀγγελιηφόρον:] et alibi, (i. 120.) Δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιηφόρους. ["Wessel. Diss. Herod. p. 148. ad Herod. p. 261. 539. Charit. 340. a." Schæf. in Mss.] Aristot. autem de Mundo (p. 223. ed. Kapp. Altenb. 1792.) quinque simul posuit, Ἡμεροδρομοί τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωρίων τε ἐποπτῆρες, ["Nuntii, qui de omnibus rebus e vestigio regem faciebant certiorem. Themist. Ep. xiv. 6." Kapp.] Synes. in Epist. ad Olympium: Οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἕξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίνεται τοῦ κατόπιν φορτίου. Ubi observat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici Tabellarium regium, qui publico utitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιαφόρος, inquit idem Bud., pro Admissionali, qui et εἰσαγγελεὺς ab Herod. vocatur. Stator etiam dici potest, ut ἡμεροδρόμος. Vide Εἰσαγγελεύς. [Lucian. pro Imag. xvi. T. ii. p. 494. Ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. Et de Sacrif. viii. T. i. p. 532. Ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι· πυλωροῦσι γὰρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός. G. Wakef. in Mss. consuli jubet Plutarchum, apud quem vox legitur in Lacon. Apophth. T. vi. p. 628. Θεμιστέας προεῖπε μὲν Λεωνίδῃ, τῷ βασιλεῖ, τὴν γενησομένην ἀπώλειαν περὶ Θερμοπύλας αὐτοῦ τε καὶ τῶν συστρατευομένων αὐτῷ, μάντις ὤν· ἀποπεμπόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν Λακεδαίμονα προφάσει τοῦ ἀπαγγεῖλαι τὰ συμβησόμενα, ταῖς δ' ἀληθείαις, ἵνα μὴ παραπόληται, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' εἶπε· Μαχητὴς ἐπέμφθην, οὐκ ἀγγελιαφόρος: et de Herodoti Malign. T. ix. p. 437. Ἐν δὲ Θερμοπύλαις (ὁ Λεωνίδας μετὰ τὴν κύκλωσιν δύο τῶν ἀπὸ γένους ὑπεξελέσθαι βουλόμενος, ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ (ἐπ. μὲν ἐδ. θατέρῳ, Reisk.) καὶ ἔπεμπεν· ὁ δ' οὐκ ἐδέξατο, φήσας μετ' ὀργῆς Μαχατάς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰπόμαν. Eustath. ad Il. O. p. 1011. 1. Ἐκ δὲ τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου τόπου, (Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα Ἦλθον δεῦρο φέρουσα, παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο,) τὴν ἀγγελιοφόρον οἱ ὕστερον συνέθετο. In animo forte Luciani babebat locum supra citatum, in quo Ἶρις appellatur ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός. Labbæi Glossæ: Ἀγγελιαφόρος· Famiger, O. Etym. 7. 38. Ἀγγελιαφόρον· πρεσβευτήν. Hesych. Suid. et

Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 325. Ἀγγελιαφόρος· πρεσβευτής. Dicitur ET * Ἀγγελιοφόρος ap. Zonar. p. 22. Ἀγγελιοφόρος· ὁ πρέσβυς ἢ ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος. "Sic ap. Persas: iidem ἄγγαροι." Tittmann.]

["Inter ea, quæ *o* in *a* vertunt, usitatissimum est ἀγγελιαφόρος, Ionicum ἀγγελιηφόρος. Locis ab H. Steph. citatis adde Herod. i. 60. (ibi non legitur) Dio Cass. lxxviii. p. 1323. (Διὰ τὸ πολλὰ αὐτῷ, τῶν ἀγγελιαφόρων σφᾶς ἡγουμένους, πρὸς τὰς ἀνοσίους πολυπραγμοσύνας ὑπηρετῆσαι,) et p. 1346. (Ὡς καὶ στρατιώτης τις τῶν ἀγγελιαφόρων ὤν.) Niceph. Greg. Hist. xv. 8. 487. a. Priscus Rhet. Exc. Legg. p. 39. b. 49. a. Justin. Hist. p. 159. d. Synes. Epist. cxxxii. 269. a. Hesych. in Σκυτάλη, (Σκυτάλη Λακωνική· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται, κ. τ. λ.) quæ mihi persuadent, nunquam aliter dictum fuisse." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Effugit ergo viri docti diligentiam Zonaræ locus supra citatus, in quo reperitur ἀγγελιοφόρος. Adde Schol. ad Æschyli Prom. 961. mox citandum. Ceterum notanda est hic ejusdem Lobeckii sententia de hujusmodi nominum compositione:—"Apollon. Dysc. Περὶ Ἐπιρρημάτων ap. Bast. Ep. Crit. p. 16. (in Bekk. Anecd. Gr. T. ii. p. 602.): Ἔστι πρὸς τοῦτο φάναι, ὡς πλειστὴ μετάθεσίς ἐστι τοῦ ο εἰς τὸ η κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος· παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος * καλαθοποιὸς, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος * ἐλαφόκτονος ('scr. ἐλαφοκτόνος, significatione activa, sic πατροκτόνος, Patris interfector, sed πατρόκτονος, A patre interfectus,' Bast. in Append. p. 4. ἐλαφοκτόνος edidit Bekk.), ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιὸς, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς * ὁρκιοτόμους * ὁρκιηφόρους φασὶ, καὶ τοὺς αἱμοπότας αἱμηπότας. (Nec Lobeck., nec Bast. illud ὁρκιηφόρους, vocabulum Lexicis prorsus ignotum, in æternumque ignorandum, suspectum habuisse miramur. Scribe, sensu sic flagitante, * ὁρκιητόμους. J. Poll. i. 39. Ὁρκῶσαι, ὁρκῶ, * ὁρκωτοὺς, ὁρκοτόμους, εἰ μὴ σκληρὸν, ubi Falck. * ὁρκητόμους. ' Schneider. Lex. v. Ὁρκιοτόμος:—Bey Pollux i. 38. hat die Vossische Hdschrift fur ὁρκοτόμος geschrieben ὁρκικτόμος, andere ὁρκιχτόμος, oder ὁρκιλτόμος. Ich meyne, dass von ὅρκια τέμνειν die rechte Lesart ὁρκιοτόμος seyn moge. Verum hoc, sed ipsum illud ὁρκικτόμος ad manum Grammatici recta ducit. Sic enim perperam legerunt, quod legendum erat ὁρκιητόμος, quam nominis formam non adversari analogiæ, satis arguit ὁρκιηφόρος a me citatum Epist. p. 16.' Bast. Comment. Paleogr. p. 717. Schneideri sententiam tibi confirmabit Apollonii Dysc. locus, modo pro voce nihili ὁρκιηφόρους nobiscum reposueris ὁρκιητόμους.) Hæc exempla manifestum faciunt primum hoc, quod per se incurrit oculis, veteres in hoc toto genere nihil ultra quæsivisse, quam ut ingratum brevium syllabarum concursum effugerent; deinde illud docent, hanc artificialem rationem non tam metri causa inventam, quam a natura ipsa inchoatam esse, orationem ita modulante, ut longa cum brevibus temperaret. Quid enim nomen τῶν Ἐλαφηβολίων et mensis Elaphebolionis cum poesi commune habere potest? Καλαθηφόρος et καλαθοποιὸς Lexica ignorant." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Imo καλαθηφόρος extat suo loco in Nostri Thesauro, qui ex Hesych. affert, Καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.]

[* Ἀγγελιαφορέω, F. ήσω, Tabellarius sum, Nuntio. Schol. ad Æschyli Prom. 965. Τοῦτ' ἔστι, κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διὶ ὡς σύ, τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ πάσχειν κακῶς. In seq. Scholio est Κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ προσηλῶσθαι τῇδε τῇ πέτρᾳ, παρ' ὁ (leg. παρ' ὃ, v. Bast. ad Greg. Cor. p. 102.) ἀγγελιοφόρον εἶναί με τοῦ Διός. Ubi nota ἀγγελιοφόρον pro ἀγγελιαφόρον, sed, cum ἀγγελιαφορεῖν præivit, vel hoc in ἀγγελιοφορεῖν, vel illud in ἀγγελιαφόρον forte mutandum videtur.]

[* Ἀγγέλιος. "Ἀγγέλιος, Hesiod. Theog. 781. Ἀγγελίη πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης." Morell. in Lex. Gr. Prosod. "Neque hanc vocem agnoscunt Lexicographi, et in Hesiodi loco textus Loesneri (pariter ac Gaisfordii) exhibet ἀγγελίης sc. ἕνεκα, quo more in Il. A. 140. ἀγγελίην pendet a sub. præp. εἰς vel κατὰ, et deduci non debet ab ἀγγελίας, vel ἀγγελίης, quæ valent οὐδὲ γρύ." Maltb. Sed, quamvis recte de Hesiodi versu vir doctus scripserit, probum tamen esse vocabulum Ἀγγέλιος satisque Græcum, patet e Suida, qui hæc, notante Pearsono, e Socratis H. E. iv. 9. descripsit: Ἀγγέλιος· Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον Ἀποστολικὸν βιούς· ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἐνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν. At in Zonara p. 15. qui eundem cum Suida habet articulum, non est Ἀγγέλιος, sed * Ἀγελίαιος. "Scr. * Ἀγέλλιος, Socrat. H. E. iv. 9. Erat Episcopus Novatianorum a Valente exilio damnatus." Tittmann.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Faustum vel felix nuntium; ad verbum, Bonum nuntium. Eodem modo quo Gallice dicitur *Bonne nouvelle*, pro *Joyeuse nouvelle*. Appian. (de BB. CC. iv. 20. T. ii. p. 557.) de nece Ciceronis, Τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες, [ibid. iii. 93. T. ii. p. 523. Καὶ τῶν τινα δημάρχων Ἀπουλήϊον ἐς τὸν δῆμον ἐποίουν τὸ εὐαγγέλιον ἐκφέρειν περιθέοντα, et iv. 113. T. ii. p. 677. Προσιόντων· ἐς εὐαγγέλιον ἱππέων Βρούτου.] Luc. in Asino (xxvi. T. ii. p. 595.) Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ * προσογκησαμένου [e Fl. Reitzius restituit * προογκησαμένου.] Observandum autem veteres plurali numero sæpius usos fuisse. Aristid. Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ. E quo loco explicatur Aristoph. Eqq. (647.) Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ut dixit idem in Pluto (v. 764.) Νὴ τὴν Ἑκάτην, κἀγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν [σὲ maiit Brunck.] κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ubi Schol. notat eum jocose dixisse κριβανωτων ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. [Schol. ad Eqq. 644.: Τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων. "Ob nuntium lætum aliquem coronare. Subintelligitur enim in hoc genere loquendi præpos. διὰ, ut et in illo, θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους, et similibus: (v. Biseti Scholia ad h. l. Viger. de Idiotism. iii. 1. 8. cum Zeunii nota, et Loesner. ad Bos. de Ellips. in præpos. Διά.) Constat autem hinc, nuntios lætarum rerum ab iis, quibus bona et prospera nuntiassent, honoris gratia olim coronari solitos fuisse. Sed ex aliis veterum scriptorum locis etiam discimus, nuntios bonarum rerum, ad suos ituros, ipsos coronam sibi imponere solitos fuisse, tanquam læti nuntii signum. Soph. Trachin. 179. Εὐφημίαν νῦν ἰσχ', ἐπεὶ * καταστεφῇ Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων. Lucian. in Nerone (xi. T. iii. p. 643.) Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν, ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος. Sequitur deinde lætum illum nuntium fuisse, mortem Neronis. Ap. Æschyl. Agam. 504. is, qui Trojam esse captam Clytæmnestræ nuntiat, oleæ ramis coronatus incedit: Κῆρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον Κλάδοις ἐλαίας." Kuster. Ceterum Noster locum in Aristoph. Plut. 764. accepisse videtur, tanquam si τοιαῦτα ad εὐαγγέλια pertineat. Sed melius eum intellexit Fischer. cujus hæc sunt verba:—"Εὐαγγέλια est lætus nuntius, quod Plutus receperit visum et bonos omnes ditaturus sit, quo etiam τοιαῦτα referendum est. H. l. videri possit, εὐαγγέλια conjungi debere cum verbis, Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, Tam lætæ rei nuntium, quod tamen omnino necesse non est." Schol. C. D'Orv. ap. T. H. ad Aristoph. Plut. 765.: Εὐαγγέλια· * συχαρίκια. "Vox inferioris ævi, ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν, * συγχαρίκια plenius scribi solet, ut disci potest e Ducangii Gl. M. et I. Gr." T. H. Aristoph. Plut. 644. Ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα Καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα. Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω. Schol. Ἡνίκα ἦν ἀπαγγελία, ἔδοσ ἦν πίνειν οἶνον. Ubi T. H. a Schæf. in Mss. citatus:—"Multis verbis mihi non opus erit, ut persuadeam scribendum esse εὐαγγέλια· moris enim revera fuit vinum depromere, si quid bonæ rei et prosperæ nuntiaretur." Idem Schæf. e Charit. viii. 11. p. 173=130.

affert, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει, καὶ γράμματα παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου. Suid. Εὐαγγέλιον· τὸ κάλλιστα διαγγέλλον. Zonar. p. 914. Εὐαγγέλιον· τὸ τὰ κάλλιστα ἀπαγγέλλον, τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας φέρον, παρὰ τὸ εὐ μύριον καὶ τὸ ἀγγελία.] Luc. in Demosth. Encomio 423. [locum frustra quæsivimus,] Τῶν εὐαγγελίων χάρις, Gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe (xiv. T. v. p. 470. Reisk.) εὐαγγελίων δευτερεῖα vocavit dona ab Artoxerxe data ei, qui secundus lætum nuntium ipsi attulerat, q. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. [Idem in Sertorio xi. T. iii. p. 526. Αὖθις δὲ νίκην τινὰ τῶν ἑαυτοῦ στρατηγῶν ἀκούσας, τὸν μὲν ἄγγελον ἔκρυπτε, τὴν δ' ἔλαφον ἐστεφανωμένην ἐπ' εὐαγγελίοις προῆγεν, εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν, καὶ τοῖς θεοῖς θύειν, ὡς ἀγαθόν τι πευσομένους.]

|| Εὐαγγέλιον autem κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter a Christianis annuntiatio insignis illius beneficii a Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud a morte æterna liberavit. Interdum tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam, quamvis rarius, ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat: ut 1. ad Cor. ix. (14.) Ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. x. 14. Ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic ejusd. Epist. viii. (18.) Οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieron. et post eum multi de historia evangelica a Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius evangelizationem declaret. ["Speciatim ita dicitur omnis doctrina divina, inprimis vero doctrina Christiana, quæ interdum quidem vocatur εὐαγγέλιον Θεοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Rom. i. 1. et 3. aut εὐαγγέλιον τοῦ υἱου Θεοῦ, ibid. 9. τὸ εὐαγγελίον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, Matth. iv. 23. ix. 35. xxiv. 14. Marc. i. 14. haud raro tamen simpliciter τὸ εὐαγγέλιον dicitur, v. c. Marc. xiii. 10. xvi. 15. et ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου, Act. xv. 7. Prædicatio et institutio in religione Christiana, Munus tradendi religionem Christianam. Rom. ii. 16. x. 16. xvi. 25. κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα. 1 Cor. iv. 15. ix. 14. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν, Victum capere e docendo Evangelio. Galat. ii. 4. 17. etc. Metonymice designat Singulas religionis Christianæ partes, v. c. Historiam evangelicam de vita, factis, et fatis J. C. Matth. xxvi. 13. Marc. xiv. 9. Ita capitur quoque in inscriptionibus Matth. Marci, Lucæ, et Joannis pro Libro de dictis, factis, et fatis J. C. per Evangelistas conscripto. Interdum Promissiones significat, quas offert religio Christiana, Bona et præmia per religionem Christianam hominibus promissa. 1 Cor. ix. 23. Ἵνα συγκοινωνὸς τοῦ εὐαγγελίου γένωμαι, Ut particeps fiam bonorum, in religione Christiana hominibus oblatorum et promissorum. Potest tamen εὐαγγέλιον h. l. etiam Effectum, Fructum, et Præmium muneris tradendi religionem Christianam, per metonymiam significare, coll. 2 Sam. iv. 10. Priorem explicationem Syrus et Chrysostomus in Homil. ad h. l. tuentur. In aliis locis de singulis dogmatibus religionis Christianæ usurpatur, v. c. 1 Cor. xv. 1. ubi caput religionis Christianæ de resurrectione Christi et futura resurrectione hominum significat. Professio religionis Christianæ, Marc. viii. 35. x. 29. 2 Tim. i. 8. Philem. v. 13. Quælibet doctrina, etiam falsa et erronea, Galat. i. 6. εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, Ad doctrinam a vera religione Christiana plane alienam. Phavor. Εὐαγγέλιόν ἐστι κήρυγμα τῆς νέας σωτηρίας, ἢ λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν κ. τ. λ." Schleusner. Lex. in N. T. Phavorini "locus e veteribus Patribus haustus. Theodoret. ad Rom. i. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ κήρυγμα προσηγόρευσεν, ὡς πολλῶν ἀγαθῶν ὑπισχνούμενον χορηγίαν. Εὐαγγελίζεται γὰρ τὰς τοῦ Θεοῦ καταλλαγὰς, τὴν τοῦ Διαβόλου κατάλυσιν, τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν, τοῦ θανάτου τὴν παῦλαν, τῶν νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Altera explicatio, λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν est interpretis Evang. Joannis in Catena Gr. p. 1." J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. SS. p. 51. "Œcumen. in Acta e Chrysostomo p. 1. de libris Evangelistarum, Ἃ καὶ Εὐαγγέλια οἱ πιστοὶ κατὰ ταῦτα ἐδικαίωσαν καλεῖν, ὅτι τὸ ὄντως εὐαγγέλιον, τουτέστι τὴν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν περιέχοντα. Euseb. P. E. i. p. 3. Τὸ Εὐαγγέλιον πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν παρουσίαν τῶν *ἀνωτάτων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν, πάλαι μὲν προηγορευμένων, νεωστὶ δὲ τοῖς πασιν ἐπιλαμψάντων εὐαγγελίζεται. Theophanis Homil. v. p. 27. Ἔστιν Εὐαγγέλιον τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου *προδιατύπωσις δι' ἐναρέτου πολιτείας πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καταρτίζον ἡμᾶς. Basil. Cæs. de Spiritu Sancto xv. p. 178. Εἴ τις ὁριζόμενος εἴποι, τὸ εὐαγγέλιον εἶναι τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου *προδιατύπωσιν, οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τοῦ προσήκοντος ἁμαρτεῖν. Chrys. Hom. cvi. T. v. p. 689. Ἔστι δὲ εὐαγγέλιον ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμᾶς τὴν *πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἐγένετο διὰ φιλανθρωπίαν, οὐ τὴν προαιώνιον ἀξίαν ἐνδυσάμενος, ἀλλὰ τὴν σωτηρίον οἰκονομίαν ἐνδυσάμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι τοῖς καμνοῦσιν ἰατρὸς ἐπεδήμησεν, οὐ φαρμάκοις θεραπεύων, ἀλλὰ νεύματι φιλανθρωπίας ἰώμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς, ὅτι τοῖς πεπλανημένοις ὁδὸς ἀνεδείχθη, τοῖς ἐσκοτισμένοις τὸ φῶς ἔλαμψε, τοῖς ἀπεγνωσμένοις ἡ σωτηρία. Theodoret. Epist. cxxx. p. 1003. quatuor Evangelia vocat τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων τετρακτύν, Sacrorum Evangeliorum quaternionem. Ita etiam Epist. cxlv. p. 1026. Hoc sensu Evangelium Joannis vocatur ὑψηλὸν εὐαγγέλιον propter res, quæ in eo tractantur sublimes, cujusmodi est Deitas Christi. Nyssen. Homil. ix. in Cant. T. i. p. 615. Καθώς φησι τὸ ὑψηλὸν Εὐαγγέλιον. Sunt autem quatuor Evangelia; unde Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dicit, *Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, Currus Evangeliorum quatuor constans animalibus, de quibus in Εὐαγγελιστής. Theophanes Hom. v. p. 160. dicit quatuor esse Evangelia, Κατὰ τὰ *τετράμορφα ζῶα, λέγω δὴ τὰ Χερουβὶμ, ἐν οἷς κάθηται ὁ τῶν ὅλων Θεός." Suicer. Multa olim adulterina Evangelia fuisse evulgata, nempe 1. Evangelium Petri, 2. Evangelium Thomæ Manichæi, 3. Evangelium secundum Hebræos, 4. Evangelium Philippi, 5. Evangelium Evæ, 6. Evangelium secundum Ægyptios, 7. Evangelium Matthiæ, 8. Evangelium Judæ, 9. Evangelium Nicodemi, idoneis locis e Patribus citatis ostendit idem, quem vide. Theophanes Hom. v. p. 27. Οὕτω γὰρ ἄνωθεν οἱ πατέρες ἐπενοήσαντο, ὡς ἐκφωνεῖσθαι μὲν τὸ κατὰ Ἰωάννην ἀπ' αὐτῆς τῆς λαμπρᾶς ἀναστάσεως, μέχρι τῆς ἑορτῆς καθ' ἣν ἡ τοῦ ἁγιοῦ Πνεύματος ἑορτάζεται κάθοδος· ὁ δὲ θεῖος Ματθαῖος ξυνέγραψεν, ἐκεῖθεν ἀρξάμενον, τῷ τέλει του ἐνιαυτοῦ *συγκαταλήγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν μυσταγωγεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Λουκᾶ, μεθέντος τῶν νηστειῶν τοῦ καιροῦ Μάρκῳ τῷ *θεοκήρυκι. Idem Homil. xxviii. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ ἑωθινὰ εὐαγγέλια εἰς τὸν ὄρθρον ἀπὸ τοῦ πάσχα οὐ *κατοσίνως ἀναγινώσκωνται, ἀλλὰ *παρηλλαγμένως. Instrumentalis causa Evangelii est Deus præter Patriarchas et Prophetas, qui de Evangelio exhibendo prædicarunt, Rom. i. 1. ubi Theodoretus, Πλήρης ἡ παλαιὰ διαθήκη τῶν παρὰ τοῦ Κυρίου προρρήσεων, et Theophylactus dicit, Evangelium ἐν Προφήταις *προδιαγραφόμενον, In Prophetis jam antea perscriptum.]

[* Ἀποστολοευαγγέλιον, τό. "Ita vocatur Lectio ex Apostolo et Evangelio composita. Euchologium p. 163. Λέγονται τὰ εἰρηνικὰ, καὶ τὸ ἀποστολοευαγγέλιον. Alium locum ex eod. Euchol. habes in Glossar. Meursii, (Ἀποστολοευάγγελα τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἤγουν τῶν δεσποτικῶν καὶ *θεομητορικῶν, καὶ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ἔτι δὲ καὶ ἀποστολοευάγγελα εἰς μάρτυρας γυναῖκας, ὁσίας γυναῖκας, καὶ *ὁσιομάρτυρας γυναῖκας,) ubi scribitur *ἀποστολοευάγγελον. Priorem tamen lectionem ego præferendam existimo." Suicer.]

[* Πρωτευαγγέλιον, τό, "Ipsam vocem, quamvis claram et per se intelligibilem et Græcam, inter Græcos veteres nondum inveni. Notat (1.) Primum Evangelium a Deo ipso pronuntiatum in Paradiso, quod habemus Genes. iii. 15. (2.) Hoc etiam nomine venit aliquis b. Jacobi Apostoli liber apocryphus, illius qui filius Josephi et frater Domini dicitur, agit de nativitate et rebus Mariæ, inter Orthodoxographa

Monumenta Patrum, Bellarminus tamen de Scriptt. Eccles. p. 32. ab Ecclesia nunquam receptum testatur, et Alstedius 600. pene annis hujus et Liturgiæ Jacobi a Christianis mentionem non factam. Hornbek. Miscell. Postum. i. 3132. Heideg. Enchirid. Bibliandrum illum librum edidisse Bezam multosque doctos offendebat, ut ipse sua ad Bullinger. Epist. testis est." Suicer. Suppl. ad Thes. Eccles. T. ii. p. 1643.] A

[* Τετραευαγγέλιον, ου, τό. "Montfauc. Paleogr. p. 386. 404." Abr. Kall. in Mss. "Τετραευαγγέλιον, vel Τετραεύαγγελον, et corruptiori nomine Τετρανάγγελον, apud Græcos vocatur Codex, in quo descripta sunt Evangelia, qui usitate alias simpliciter Εὐαγγελιον appellatur. Menologium: Καὶ τὰς ἀναγνώσεις τοῦ Τετραευαγγέλου, καθὼς ἔχομεν ἔθος τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι τῆς τεσσαρακοστῆς. Typicum Sabæ xxxviii. p. 79. Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον τῇ δευτέρᾳ, τῇ τρίτῃ, καὶ τῇ τετάρτῃ." Suicer. Thes. Eccles. e Meursii Glossar. ubi citatur et Marcus Hieromonachus de Dub. Typ. xxxviii. Μετὰ τῆς * στιχολογίας αὐτῶν καὶ τῶν ἀναγνώσεων τοῦ Τετραευαγγελίου.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. Ξ. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, i. e. κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας, Eustath. [cf. Pseudo-Did.] Sed evangelion petenti denegatur v. 166.: Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. [Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 92. Εὐαγγέλια· μισθὸς τοῦ τι εὐ ἀγγεῖλαι. J. Poll. vi. 186. περὶ δωρεᾶς: Καὶ ἀγγέλῳ, εὐαγγέλια, καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα. Etym. 388. 21. Εὐαγγέλιον· τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας δωρούμενον. Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω.] Plut. de Gloria Athen. (T. vii. p. 369. Reisk.) Εὐαγγέλιον ἐκ Φιδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. Cicero ad Att. ii. (12.) plurali numero usus est: O suaves epistolas tuas, uno tempore mihi datas, duas! quibus εὐαγγέλια quæ reddam, nescio; deberi quidem plane fateor. [Et ii. 3. Primum, ut opinor, εὐαγγέλια: xiii. 40. Itane nuntiat Brutus illum ad bonos viros? εὐαγγέλια. Chrysost. Homil. xix. in Acta: Τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἔστι. Τὰ δέ σοι ἔσται ἀγαθά· καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶ πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι· Τί μοι τῶν εὐαγγελίων; ὁ πατὴρ σοι ἥξει, ἢ μήτηρ σου.]

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum [s. rei feliciter gestæ] nuntium. Isocr. Areop. (T. ii. p. 102. Auger.) Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Hellen. i. (6. 26.) Ἔθυε τὰ εὐαγγέλια: [et iv. 3. 7. de simulante, Ἐβουθύτει ὡς εὐαγγελια. J. Poll. v. 129. Ἡ μέντοι ἐπὶ τῷ συνηδεσθαι θυσία, εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ ἡδεσθαι. Aristoph. Eqq. 654. ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ, Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις, Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Æsch. adv. Ctesipb. p. 546. ubi v. Tayl. et Reisk. Plut. x. Oratt. V. T. ix. p. 365. Reisk. Τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων: Apophthegm. T. vi. p. 698. Εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, et p. 714. Κατωρθωμένων δὲ τῶν πρώτων, καὶ τῆς πόλεως εὐαγγέλια θυούσης. Idem in Sertorio T. iii. p. 559. in Agesilao T. iii. p. 654. Καὶ προελθὼν αὐτὸς ἐστεφανωμένος ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμπε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων: in Phocione T. iv. p. 321. Εὐαγγέλια θύειν, et ita εὐαγγέλια ἑορτάζειν, Ob lætum nuntium dies festos agere, ibid. p. 335. Ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.]

Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Evangelicus, Ad Evangelium pertinens, verbum sacris Scriptoribus proprium. ["Amphil. 198." Abr. Kall. in Mss. Procop. in Reg. L. iv. c. 5. (in Meursii Opp. T. viii. p. 92.): Καὶ οὐκ ἠθέλησε λαβεῖν· ὁ γὰρ προφητὴς τὴν πολυπόθητον πενίαν παντὸς προτετίμηκε πλούτου, τὴν εὐαγγελικὴν προλαβὼν νομοθεσίαν, Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Evangelia vocantur Εὐαγγελικὰ συγγράμματα a Cyrillo v. de Adoratione. Cyrill. Jerosol. Catechesi Illuminat. iv. sub finem, Ἔγραψαν καὶ Μανιχαῖοι κατὰ Θωμᾶν εὐαγγέλιον, ὅπερ ὥσπερ εὐωδίᾳ τῆς εὐαγγελικῆς προσωνυμίας διαφθείρει τὰς ψυχὰς τῶν ἁπλουστέρων.

Hinc ADVERB. * Εὐαγγελικῶς. "Nicetas Paphlag. p. 36. 2. in Martyrum Triade ed. Combef. Paris. 1666." Boissonad. in Mss.]

[* Εὐαγγέλιος, ου, ὁ, ἡ, Læta nuncians, "i. q. εὐαγγελικός. Clem. Alex. Pædag. i. 8. p. 117(=140.) Ὅτι δὲ καὶ δίκαιος ὁ αὐτὸς Θεὸς, οὗ μοι χρὴ πλειόνων ἔτι λόγων, τὴν εὐαγγέλιον του Κυρίου παραθεμένῳ φωνὴν, (ubi affert cl. Editor e Theophilo ad Autolyc. iii. p. 126. ed. Par. Ἡ δὲ εὐαγγέλιος φωνὴ * ἐπιτατικώτερον διδάσκει, Vox Evangelica vehementius docet.) Ibid. 7. p. 111(=133.) Ἰδοῦ γὰρ, φησὶ τῷ Μωσεῖ, ὁ ἄγγελός μου προπορεύεται σου· τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον ἐπιστήσας τοῦ λόγου δύναμιν, (ubi Potter. 'Ludere videtur in vv. ἄγγελος et εὐαγγέλιον.') Justin. M. Quæst. ci. ad Orthod. p. 456(=482. ed. 1742.) Πρότερον τὰ του νόμου, εἶθ' οὕτως τὰ εὐαγγέλια παρειληφότων μαθήματα, Disciplinas s. Doctrinas Evangelicas." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελιογραφέω. "Constantinus Cabasilas in Quæsitis ad Jo. Citri Episcopum: Προσθήκη οὐκ ἀπρόσφορος τῇ ἀποκρίσει ταύτῃ κἀκεῖνο δὴ τὸ εὐαγγελιογραφούμενον· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς αὐτῶν νεκροὺς, Ad hanc responsionem etiam illud facit in Evangelio scriptum, Sine ut mortui sepeliant mortuos suos." Suicer. Thes. Eccles.] B

Εὐαγγελίζω et Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprian. alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius usi sunt. Aristoph. Eqq. (642.) ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Ubi Schol. annotat, εὐαγγελίσασθαι Attice dici pro εὐαγγελια λέγειν. E quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum accusat. λόγους non conjunxisse, sed absolute positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accusativo poni rem significante, ac tum exponitur a multis simpliciter, Nuntio. Antiphon, [imo Lycurg. c. Leocr. T. iv. p. 149.] Ὥσπερ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro Cor. (p. 332. 9.) Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προτείνων, καὶ εὐαγγελιζόμενος τούτοις οὓς ἂν ἐκεῖσε ἀπαγγέλλειν οἴωμαι: hic enim non absolute positum puto εὐαγγελιζόμενος, sed cum εὐτυχήματα, vel ejus relativo ἐκεῖνα, debere jungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur e proxime præcedentibus. Possumus, meo judicio, tamen et vim verbi retinendo, εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus, vel de rebus prospere gestis, nuntium afferre. [Reisk.: "Significans cum congratulatione, sibi esse res lætas et jucundas auditu, quarum eum certiorem possit facere."] Synes. Epist. Ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῷονα, ubi Adr. Turneb. εὐηγγελίσω, simpliciter vertit Nuntiasti. Idem ap. Philon. de V. M. (p. 681. 8.) Εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων reddidit simpliciter Proventum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluissem, Lætum, vel jucundum, nuntium de proventu baccarum afferentem. Alioqui si εὐαγγελιζομένη simpliciter reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo majorem vim babebit quam simplex ἀγγέλλουσα. ["Thom. (p. 379.) ait semper dativo συντασσόμενον, semel tantum in Chariclea accusativo junctum inveniri, (Εὐαγγελίζομαι· οἱ πάντες δοτικῇ, ἅπαξ δέ που καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὕρηται, ὡς παρὰ Χαρικλείᾳ, καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ· σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύντασσε.) Chariclea autem lego, ut sit nomen fabulæ fortasse Heliodori, e meo Thoma Ms. et Phavor. non Chariclide, ut in Lib. vulgato Parisiis Thomæ editum est. (V. Oudendorp. ad Thom.) Loci autem qui ab eo citantur Demosth. et Antiphontis, in quibus τὸ εὐαγγελίζεσθαι accusativo συντάττεται, sic accipiendi, ut εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχήματα, i. e. De successu lætum nuntium afferre, quod genus loquendi longe aliud est, quam illud, Afferre nuntium bonum alicui." Nunnes. ad Phryn. p. 113. At loci illi Demosth. et Antiphontis, quos in suo Thoma Ms. legerat vir doctus, in edito non leguntur, qua de re prorsus silere Thomæ interpretes non debebant. Ceterum Heliodori locus, ad quem respicit Thom. est L. ii. p. 75=64. Εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτὴν, ubi egregia bæc notavit Coray.: Τὸ εὐαγγελίζομαι, συντάσσεται πρὸς δοτικὴν προσώπου C D

καὶ αἰτιατικὴν πράγματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 240=204. Καὶ· τέλος αὐτῇ δεξιὸν εὐαγγελίζεται, 232=273. Τὰ πλῶϊμα δὲ τοῖς ἐμπόροις εὐαγγελίζονται, καὶ 391=456. Τὴν νίκην εὐαγγελιζόμενος,) συνέταξεν Ἡλιόδωρος. Ὤφειλε τοίνυν κάνταῦθα εἰπεῖν, Εὐαγγελίζομαί σοι τὴν Δημαινέτης τελευτήν. Καὶ Φρύνιχος μὲν δοτικῇ προσώπου συντάσσεσθαι λέγων, καὶ μαρτύρια παρατίθεται τῆς τοιαύτης συντάξεως ἐκ τῶν Κωμῳδῶν. Θωμᾶς δὲ ὁ Μαγίστρος, ὁμολογῶν τῷ Φρυνίχῳ, προσσημειοῦται καὶ τοῦθ' ὅτι ἅπαξ παρ' Ἡλιοδώρῳ ἐνέτυχεν αἰτιατικῇ συνταασσομένῳ τῷ ῥήματι, τουτὶ δηλονότι αἰκιττόμενος τὸ χωρίον. Ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ σε ἀντὶ τοῦ σοι· εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον οὕτω γεγραφέναι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀκολουθήσαντα χρήσει. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ διττῶς εὕρηται συντεταγμένον τὸ ῥῆμα, καὶ δοτικῇ προσώπου, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι, (Πρὸς Ῥωμ. Α, ιε'.) καὶ, Εὐηγγελίζετο τὸν λαὸν (Λουκ. Γ, ιη'.), καὶ, Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας (Πράξ. Η, μ'.) Locus in Phrynichi Ecl. est p. 112.: Εὐαγγελιζομαί σε· καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκεπτόμενος ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ * συντακτέον αὐτὸ πτώσει, εἴτε δοτικῇ, εὑρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον. (" Prima Ed. εἴτε αἰτ. συντ. αὐτῇ—ἡρμοσμένην, perperam: εἴτε αἰτιατικῇ συντακτέον αὐτὴν—ἡρμοσμένην, bonum esset, et sic libri, credo, quidam." Pauw.) Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν (l. c.), Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι· Φρυνίχου δὲ τοῦ Κωμῳδοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως, Ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἥκειν. Ἐγὼ δὲ ἀπέδρων ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ. Καὶ οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ, οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. " Phrynichi versus e Satyris alii aliter redintegrare conati sunt; mihi quum de prioribus plura, de extremis nihil, quod satis faceret, occurrisset, Hermanni sententiam percontatus sum, qui mihi difficile factu esse rescripsit, ut et trimetri retineantur, et vulgata non admodum deformetur; posse autem refingi in hunc modum: Ὁτιὴ πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει τοιαῦτα Εὐαγγελισάμενον πόλει πρὸς τὸν θεὸν Ἥκειν· ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δεῦρ' ἰόντα νῦν δή. Ad reliquorum similitudinem etiam medium revocari posse versum, addito sub finem τοπρῶτον. Abresch. Not. ad Xenoph. p. 213. Obss. Misc. V. x. T. 2. commemorato Phrynichi canone, ' satis,' inquit, 'imperite, ut solent scilicet hi magistri, ubicunqne agitur linguæ indoles. Scire debebant hæc, ut structura, ita significatione differre; illud esse, Læto te nuntio impertio, Nuntio te exhilaro: hoc simpliciter, Nuntio tibi, Nuntium tibi affero. Optime Suid. quanquam nec ipse ab interpretibus intellectus, Εὐαγγελίζομαί σε· αἰτιατικῇ, Εὐαγγελίζομαί δέ σοι χαρὰν, (e Luc. ii. 10.)' E Suidæ testimonio nihil confici potest, nisi utramque constructionem tum in usu fuisse; at probatiorem fuisse alteram, Phrynicho credimus, cui præter causam adversatur Abresch. linguæ usum, non indolem requirenti. Atque præter Aristoph. Phrynich. Lycurg. et Demosth. ll. cc., Lucian. Icarom. xxxiv. T. ii. p. 790. Ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιουμενος, (et Pro Lapsu inter salut. iii. T. i. p. 728. Εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν,) Synes. de Provid. p. 96. a. Τὴν βασιλείαν τοῖς Αἰγυπτίοις εὐηγγελίζετο. Sic Lucian. Philops. xxxi. T. iii. p. 58. (imo ibi construitur cum ὅτι,) Plut. Quæst. Rom. ix. p. 316. (adde eund. in Mario T. ii. p. 844. et in Pompeio T. iii. p. 841. Reisk.) Diogen. Epist. xxii. Joseph. Antiqq. v. 1. 265. (et v. 8. 2. Phalaridis Epist. cvii., notante Schæf. in Mss., Οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα: v. Lennep. ibi, et ad p. 13. Charit. ii. 1. p. 31=22. indicante eodem Schæf. ibid. Σπεύδων εὐαγγελίσασθαι τῷ δεσπότῃ τὰ περὶ τῆς νεωνήτου.) Contrario quidem modo Alciphr. iii. 12. p. 306. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, (ubi Wagner. Abreschii notam in Misc. Obss. T. x. p. 213. Hemsterhusio per errorem tribuit.) Heliod. ii. 16. 64. (sed v. Coray. supra cit.) Chrysost. T. vi. p. 135. c. Euseb. de V. Constant. iii. 26. 592. (Τὰς γυναῖκας εὐαγγελιζόμενος,) sed idem de Laud. Const. viii. 743. Vales. vulgarem viam ingressus, εὐαγγ. τινί τι. Verum hi omnes, quam pauci sunt, quamque novitii, ad illos si comparentur?" C. A. Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. " Multis verbis," ut ait Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 520., " accedunt istiusmodi accusativi ab ellipsi præpositionis cujuspiam recti." De constructione hujus verbi, Schæf. in Mss. monente, consulendus est Albert. Peric. Crit p. 15. et Abresch. Paraphras. p. 243. Valek. ad Scapulæ marg. affert e Pausan. iv. 19. Δύο μὲν οὖν ἐς Σπάρτην ἀπ' αὐτῶν ἐλθόντες, Λακεδαιμονίοις Ἀριστομένην εὐηγγελίζοντο ἡλωκέναι. Construitur cum ὅτι in Luciani Philops. xxxi. T. iii. p. 58. Πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, et in Theophr Char. xvii. 5. Πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον, ὅτι υἱός σοι γέγονεν: etiam cum infinitivo in Jambljchi V. Pythag. ii. p. 34. Kiessl. Ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους, et Josephi Antiqq. vi. 4. 2. Ὅπου συμβαλεῖς τῷ σεσῶσθαί σου τὰς ὄνους εὐαγγελιουμένῳ. Vide Jensii Ferc. Lit. p. 1. et Schwarz. Comment. L. Gr. p. 595. Dionis Hist. lxi. p. 993. 29. Καὶ ὅτι σώζοιτο εὐηγγέλικε δῆθεν αὐτῷ.]

Εὐαγγελίζειν, et εὐαγγελίζεσθαι, quorum illud quidem rarius, utpote duobus tantum locis, in Sacr. Lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolute ponitur, ut i. ad Cor. ix. (16.) Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusativus, ut Act. viii. (40.) Καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel dativus, ut ad Rom. i. (15.) Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum vero casus rei, videlicet accusativns, ut Act. x. (36.) Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. i. (23.) Εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. v. (42.) Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν: nam et hic accusativus est rei, quum per Jesum Christum significetur doctrina de Jesu Christo: quæ etiam pacis et fidei aliisque hujusmodi nominibus intelligitur, adeo ut εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens, i. de doctrina Christi. Itidemque in aliis similibus locis. || Ponitur etiam passive aliquoties tum de re, ut 1 Petr. i. (25.) Τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebr. iv. (2.) Καὶ γὰρ ἐσμὲν εὐηγγελισμένοι. [Ibid. 6. Καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες. Matth. xi. 5. Πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, Pauperibus doctrina Christiana traditur. Porro construi hoc verbum interdum etiam cum præpositionibus εἰς, ἐν, πρὸς, notavit Schleusner. Lex. in N. T. qui tamen nulla hujus constructionis exempla citavit.]

Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic autem vocantur in N. T. qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Ephes. iv. (11.) Τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Postea vero ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur. [Vide Euseb. Hist. Eccles. v. 9., ad quem provocat Schleusner., et Steph. Middelboe D. de Evangelistis Ecclesiæ Apostolicæ, Hafn. 1779. 4. Theophylact. ad Ephes. l. c. p. 536.: Τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς· ἢ τοὺς τὸ εὐαγγέλιον συγγραψαμένους, ἢ τοὺς μὴ περιϊόντας μὲν πανταχοῦ, εὐαγγελιζομένους δ' οὖν, ὡς Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας. " Posterior expositio etsi verior, non tamen omni vacat difficultate. Quemadmodum enim Apostolorum prædicatio non erat certo alligata loco, ita nec horum; nam Apostolis proximi erant, iisque munus affine habebant: gradu tantum dignitatis erant dispares. Apostolorum namque mandato ad varias proficiscebantur Ecclesias, Evangelium prædicaturi, et opus ab Apostolis inchoatum perfecturi. Hoc agnoscit Theodoret. optimus Scripturæ interpres, ad locum Apostoli p. 308.: Ἐκεῖνοι περιϊόντες ἐκήρυττον, Illi circumeuntes prædi-

cabant." Suicer. Thes. Eccles. In Act. xxi. 8. Εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, est i. q. διδάσκαλος s. διάκονος εὐαγγελίου, ut et 2 Tim. iv. 5. Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Evangelistas quatuor illos, qui historiam dictorum et factorum Christi conscripserunt, Chrysost. teste Suicero Thes. Eccles. p. 1234. appellat, * Τετράπολον ἅρμα τῶν Εὐαγγελιστῶν. Sed forte leg. * τετράπωλον, seu potius * τετράθηρον. Nam Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dixisse, Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, de curru Evangeliorum quatuor constanti animalibus, docuit idem Suicer. supra in Εὐαγγέλιον citatus.]

[* Εὐαγγελιστάριον, τό, "Liber Ecclesiasticus Græcorum, quem Græci ita describunt: Εὐαγγελιστάριον περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχὴν, πόθεν ἄρχονται, καὶ που καταλήγουσιν, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀεί ποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ἑωθινὸν, καὶ ποῖος ἦχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ * πασχάλιον διηνεκὲς συντεθὲν παρὰ Ἐμμανουήλου τοῦ Γλυκεωνίου: Evangelistarium continens Evangelistarum continuationem, unde incipiant, et unde finiant. Præterea canones xxxv. in quibus semper invenitur Dominicarum totius anni Evangelium, similiter matutinum, et quis tonus canatur singulis Dominicis, et alia necessaria ad inveniendum diem sancti Paschatis, et Paschalium perpetuum compositum ab Emm. Glyzonio. Assuuntur (assuantur, ap. Ducang. in Gl. M. et I. Gr.) præterea Canones Evangelici Eusebii ad Cyprian." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελίστρια, ίας, ἡ, Quæ Evangelium docet. "Legitur ap. Chrysost. Homil. xxxi. T. v. p. 190. ubi ad Matthæi xv. 21. Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με· εὐαγγελίστρια γίνεται ἡ γυνὴ, καὶ τὴν θεότητα, καὶ τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖ, Evangelista fit mulier." Suicer. Thes. Eccles. Alium ejusdem Chrysost. locum protulimus supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclvii. b.]

[* Εὐαγγελισμὸς, οῦ, ὁ. "Amphil. 37. Andr. Cret. 110. Athan. i. 814. Hexapl. incert. 2 Reg. xviii. 20." Abr. Kall. in Mss. 1. "I. q. εὐαγγέλιον, Lætus nuntius. Chrysost. Πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ, Læto credere nuntio. 2. Est dies Annuntiationis. Synodus in Trullo Can. lii. Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτὸς σαββάτου καὶ κυριακῆς, καὶ τῆς ἁγίας εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας, γενέσθω ἡ τῶν * προηγιασμένων ἱερὰ λειτουργία. Zonar. ad hunc Canonem p. 172. Τὴν ἡμέραν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τιμῶμεν ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Typicum Sabæ p. 11. Καὶ εἰς τὴν ὑπαπαντὴν (sic), καὶ εἰς τὴν κοίμησιν, καὶ εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν, Et in purificationem B. Virginis, et in Dormitionem, et in Annuntiationem. Orat. liii. Theophanis hunc habet titulum, Ὁμιλία εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς * ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ibid. p. 359. hoc festum vocatur κορωνὶς πασῶν τῶν ἑορτῶν. Celebratur xxv. Martii. Germanus Patriarcha in Canonum volumine ap. Zonaram, dicit orthodoxos ἑορτάζειν τὸν εὐαγγελισμὸν κατὰ τὴν κέ. τοῦ Μαρτίου μηνός. Ideo autem hoc die celebratur etiam hodie, quia annuntiatio hæc ab Angelo facta sit viii. Kal. Aprilis, juxta Pet. de Natal. iii. 225. quod tamen sine certo auctore affirmatur. In Concilio Toletano x. anno DCLIX. præcipitur Can. i. ut solennitas Dominicæ Matris die xv. Kal. Januarii omnimodo celebretur. Armenii vero celebrabant quinta Januarii. Nicon. de Relig. Armen. 'Quinto mense Januarii vespera festum Evangelismi celebrant.' Primus Athanas. qui floruit circa A. D. cccxl. de hoc festo quædam retulit, in enarratione Evangelii εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, T. i. p. 1029. illudque non tam in honorem Mariæ, quam Christi celebratum fuisse haud obscure innuit: Μία τῶν δεσποτικῶν πρώτη τε καὶ * πάνσεπτος ἑορτὴ, κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, καὶ σύνταξιν τῶν ὑποκειμένων ἐν τοῖς κατὰ Χριστὸν κηρύγμασιν ὑπάρχουσα, τοῦ θειοῦ εὐαγγελισμοῦ κλητὴ ἁγία ἡμέρα, περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ καταβάσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Meurs. in Glossar. et Ducang.]

Ἀναγγέλλω. F. λῶ. P. κα, ex ἀνὰ et ἀγγέλλω compositum, ut Latine, Annuntio, vel Renuntio, pro Nuntio. Cum dat. rei et accus. pers. [imo dat. personæ et accus. rei.] Et Ἀναγγέλλομαι, pass. Nuntior, Nuntius de me affertur. Plut. in Pericle (T. i. p. 631.) Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς μὲν αὐτὸς, Allatus est nuntius ipsum mortuum esse, vel Allatus est de ejus morte nuntius. Ἀναγγελήσεται, διηγηθήσεται, id est Narrabitur, Suid. [et Zonar. p. 196. "Eadem Phavor. Sæpe vero ἀναγγέλλειν in libris sacris est Docere, Enarrare. Sed glossa pertinet ad Ps. xxi. 34. Ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη." Tittmann. Hesych. Ἀναγγέλλει· κηρύσσει, λέγει. "Dicitur in utramque partem de re læta ac tristi, et in Codd. haud raro cum ἀπαγγέλλειν permutatur. Marc. v. 14. Ἔφυγον καὶ ἀνήγγειλαν: in plurimis Codd. ἀπήγγειλαν legitur. Ibid. v. 16. Ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος πεποίηκεν. Act. xiv. 27. xv. 4. xvi. 38. 2 Cor. vii. 7. Jo. iv. 25. Ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα, Veram Dei colendi rationem nos docebit: xvi. 14. Ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Meam doctrinam vobis uberius et perfectius tradet. Ibid. 15. 25. Act. xx. 20. Μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς. Theodot. Daniel. ii. 26. Εἰ δύνασαί μοι ἀναγγεῖλαι τὸ ἐνύπνιον. Deut. xxiv. 8. Νόμον, ὃν ἂν ἀναγγείλωσιν ὑμῖν οἱ ἱερεῖς. Defero, sensu forensi, (Anglice, *to denounce*,) Jo. v. 15. Καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, Et nomen ejus detulit ad assessores Synedrii magni. Prædico, Præsignifico, Jo. xvi. 13. Καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Et futura etiam vobis significabit. Fateor, Profiteor, Act. xix. 18. Ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν. Ita Deut. xxvi. 3. Jes. xlviii. 6." Schleusner. Lex. in N. T. Usurpatur et cum præpos. πρὸς in 4 Reg. vii. 9. Ἀναγγείλωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως, Annunciemus domui Regis. Vide Bielii Nov. Thes. Philol. Pro Narrare, Indicare, est ap. Xenoph. Ag. v. 6. Ἀγησίλαον δέ τι πράξαντα τοιουτον οὔτε ἰδὼν πώποτε οὐδεὶς ἀνήγγειλε. "Renunciare suis, de legatis, K. A. i. 3. 21. Ἀναγγέλλουσι (Ms. Eton. ἀγγέλλουσι) τοῖς στρατιῶταις. (J. Poll. viii. 139. de legatis, Ἀνακηρυχθῆναι, ἀναγγελθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια.) Paulo ante dicitur ἀπαγγέλλουσι, quod usitatius est. Ita fere accipiendum esset in loco, quem sic laudat Phavor. Ἀναγγέλλω· τὸ ἀναφέρω ἀπὸ ἐλάττονος εἰς μεῖζον πρόσωπον, οἷον, Ἀναγγέλλει ὁ δοῦλος τῷ δεσπότῃ, ὡς καὶ Ξενοφῶν· Ἀριαῖος δὲ ἐλθὼν Κύρῳ περὶ πάντων ἀναγγέλλει. Sed non reperimus hunc locum." Lex. Xenoph. "Dionys. Hal. Antiqq. Rom. T. i. p. 412. T. ii. p. 1257. Reisk." Schæf. in Mss. Eurip. Iphig. T. 760. Τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς Ἀόγῳ φράσω σοὶ πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.]

[* Ἀναγγελία, ίας, ἡ, Designatio. J. Poll. viii. 139. de legatis, Τὰ πράγματα, ἀναγόρευσις, ἀνακήρυξις, ἀνάῤῥησις, ἀναγγελία. Marmor antiquum ap. Kœn. ad Greg. Cor. p. 618. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΙΑΣ (sic duabus literis, ut videtur, male repetitis, pro ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΣ, quod deinde recurrit) ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ (ΕΠΙΜ)ΕΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣ. E Chandleri Inscript. 22. affert Schneider. in Add. ad Lex. p. 686. Æschyli Prom. 682. Ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες * αἰολοστόμους Χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.]

[* Ἀναγγελτικὸς, ἡ, ὸν, "Maxim. ad Dionys. Areop. p. 464. et G. Pachym. p. 482." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀνάγγελτος, ὁ, ἡ, Silentio suppressus. G. Wakef. in Mss. affert ex Hesych. Ἀνάπυστα· ἀνεκλάλητα, καὶ * ἀνεξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα, ἔκδηλα, καὶ ἐξάκουστα, καὶ ἄῤῥητα, καὶ ἐξάγγελτα. Apollon. Lex. Homer. Ἀνάπυστα· ἔκδηλα, ἐξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα. "Extat Od. A. 273. Loquitur Ulysses de Epicasta, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocasta, quæ nupsit suo filio. Ubi ἀνάπυστα alii reddunt, Vulgata; Heliodorus autem, Silentio suppressa, quod falsum est. Quis enim Jocastæ historiam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Hesych. Ἀνάπτυστα (f. l. ἀνάπυστα)· φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hic idem significat ἀνήκοα (f. l. ἀνήκουστα), ac τὸ Heliodori ἀνάγγελτα." Villois. Plura de his glossis vide in Ἀνάπυστος.]

[* Προαναγγέλλω. "Saracenica Sylburgii p. 65. 23." Boissonad. in Mss.]

[* Ἀναγγελίζω. Tab. Heracl. p. 214. Δοκιμάσουσι καὶ ἀναγγελιοῦσιν ἐν ἁλίᾳ, Probanto et pronuntianto in concilio.]

Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ et ἀγγέλλω compositum, pro ἀγγέλλω, ut Latine, Annuntio et Renuntio, pro Nuntio, vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. I. 625. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, et Il. P. 409. Ἦ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, Xenoph. K. Π. (ii. 4. 7.) Ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ, et viii. (7. 3.) Καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλατε [ἀπαγγέλλετε] ὡς παρ' ἐμοῦ. Demosth. Pro Cor. (xiii.) Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. ["Ὁ τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπαγγείλας, Hermogenem p. 256. e Demosth. citasse," notavit Reisk. Ind. Græc. Demosth. sed locum non indicavit.] Sic ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur et ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plutar. in Consol. ad Uxorem, Ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς του παιδίου τελευτῆς. || Pro ἀπαγγεῖλαι autem dicitur et ἀπαγγείλασθαι voce media: unde Plut. in Alex. Τοὺς δὲ πρώτους τὴν Ἀρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγειλαμένους ἔδησεν. || Sic et Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. (Memorab. i. 2. 33.) Ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου. Plato, Ἐπιεικῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ ἀπήγγελται. Plut. in Galba, Ἀπηγγέλη τῷ Γάλβᾳ εἰς τὸ παλάτιον. ["Ponitur quidem pro ἀπαγγέλλειν, Renunciare, etiam ἀγγέλλειν, K. Π. viii. 2. 7. τοὺς ἀπαγγείλαντας regi suo ὅσα καιρὸς—τί ἂν ἀγγείλαντες, sed diserte distinguuntur vi. 2. 7. p. 366. Εἰ δὴ ταῦτα ἤγγειλέ τις—ἀπαγγελομένων, Cum nunc renunciata sint per quosdam a nobis subornatos." Lex. Xenoph. Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renuntio, ut legati faciunt a legatione redeuntes, quod ἀποπρεσβεύειν Plut. (Reip. ger. Præc. T. ix. p. 251. Reisk. Ὡς οὖν ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν ἀναστὰς ὁ πατὴρ κατ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ᾠχόμην, ἀλλ', ᾠχόμεθα, μηδὲ, εἶπον, ἀλλ', εἴπομεν, καὶ τἄλλα συνεφαπτόμενον οὕτω καὶ κοινούμενον ἀπαγγέλλειν) alicubi dixit, Homerus ἀποφᾶσθαι. Bud. ["Tribuitur 1. legatis et aliis, qui suis renunciant responsa s. mandata, v. c. K. A. i. 4. 12. Οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα: ii. 1. 16. Σπονδὰς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ. 2. Legatis, qui a suis mandata aliis renunciant: K. A. ii. 3. 3. Ἄγγελοι οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται τά τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ—ἀπαγγέλλετε τοίνυν αὐτῷ. K. Π. iv. 1. 11. Τὰ ἄλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. K. A. ii. 1. 14. Παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε ταῦτα: s. 15. legatus dicit, Πότερα μενεῖτε καὶ σπονδαί εἰσιν ἢ ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. 3. Omnino omnibus, qui renunciant suis, qui narrant iis quorum refert. Hellen. ii. 1. 19. Ἀπέπλευσεν ἡ Πάραλος ἐς Ἀθήνας ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. K. A. ii. 4. 2. vii. 1. 22. Ἀπεκρίνατο ὅτι τοῖς οἴκοι τέλεσι ἀπαγγελεῖ. Hellen. v. 4. 33. vi. 4. 7. Ἀπηγγέλλετο ἐκ τῆς πόλεως αὐτοῖς, ὡς κ. τ. λ. K. Π. viii. 4. 10. Ὥστε ταῦτα—ἀπαγγελθῆναι παρ' ᾗ εὐδοκιμεῖν βούλει. 4. Pro dativo adduntur præposs. εἰς vel ἐπὶ, K. A. vi. 4. 18. Ἀπαγγέλλει τις ταῦτα εἰς τὸ στρατόπεδον: Hellen. ii. 2. 8. Πρέσβεις ἀπήγγειλαν ταῦτα εἰς πόλιν: iii. 2. 15. Ἕως ἀπαγγελθείη τὰ λεχθέντα τῷ Δερκυλλίδᾳ ἐς Λακεδαίμονα, τῷ δὲ Τισσαφέρνει ἐπὶ βασιλέα, Donec Dercyllidas et Tissaphernes renunciari jussissent: v. 1. 29. Ἀπήγγελλον ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πόλεις. Item πρὸς, Hellen. vii. 1. 26. Ἀπήγγειλε πρὸς τοὺς μυρίους: vii. 5. 1. Ὡς ταῦτα ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων. Legatis respondere, K. A. ii. 3. 5. Δοκεῖ καὶ ἐμοὶ ταῦτα· οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶ—ἀπήγγελλεν ὅτι σπένδοιτο: ii. 5. 5. vii. 1. 3. s. 22. Τὰ παρὰ Ἀναξιβίου ἀπαγγελλόμενα. Per legatos promittere, Hellen. vii. 4. 38. Ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, ὅτι κ. τ. λ. Indicare, K. Π. viii. 6. 8. Σατράπης—ἤν τις τι παραλίπῃ—βασιλεῖ ἀπαγγέλλει. K. A. i. 7. 2. Αὐτόμολοι ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ κ. τ. λ. Ἰπρ. iv. 8. ἀπαγγέλλειν dicuntur οἱ κατάσκοποι. In var. lect. ἀπηγγέλθη est pro ἀπελογήθη. Vide Ἀπολογεῖσθαι. Item ἀπαγγείλωσιν pro ἐπαγγείλωσιν. Vide

A Ἐπαγγέλλειν. Ἀπαγγέλλεσθαι, Renunciare, K. A. vi. 1. 10. Ἀπηγγέλλετο, ὅτι ἐπαινοίη αὐτοὺς ὁ Ἀναξίβιος." Lex. Xenoph. De ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confusis v. Dorvill. ad Charit. p. 451=413. 474=459. 572=609. Dionys. Hal. T. iii. p. 1471. Fac. ad Pausan. T. i. p. 362. quæ loca in Schæferi Scheidis notata reperimus. Idem vir doctus provocat ad Schol. in Philostr. ap. Boissonad. p. 522. (Καὶ τὰ τοῦ Παλαμήδους ὧδε ἀπαγγέλλει· διηγεῖται), et ad Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 39. (:—"Dio Chrysost. Or. lxx. p. 373. Reisk. Εἰ δέ τις ἀπαγγέλλοιτο ΠΙ, ΩΣ μουσικὴν ἄριστα ἐπιστάμενος· καὶ περὶ τοῦτο διατρίβων. Reisk. v. τι vel inducendum, vel cum τοι permutandum esse censet. Corrigendum vero, Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΠΩΣ κ. τ. λ. Si quis forte profiteatur musicæ peritiam:"—) item ad Simplic. Comm. in Epict. c. xxxi. p. 235. Schweigh. (Περισκελέστερον ἀπήγγελταί πως τὸ ῥησείδιον, de quo loco v. Lobeck. ad Soph. Ajacem v. 648.): et ad Herod. 573. Diod. S. i. 89. B Alciphr. p. 184. (Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν· οὐχ ἥκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην), et Synes. in Dione p. 40. ed. Gr. Lat. Οὐδὲ γάρ ἐστιν ἥντινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριστοφάνης ἀπήγγελκε,) et Charit. v. 2. p. 107=80. (Ἀρταξάτην δὲ τὸν εὐνοῦχον, ὃς μέγιστος ἦν παρὰ βασιλεῖ καὶ δυνατώτερος, πρῶτον μὲν δώροις ἐτίμησεν, εἶτα, ἀπάγγειλον, εἶπε, βασιλεῖ κ. τ. λ.) et v. 9. p. 124=93. (Τὴν δὲ Καλλιῤῥόην εὐνοῦχοι παραλαβόντες ἤγαγον πρὸς τὴν βασιλίδα, μηδὲν αὐτῇ προειπόντες· ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεὺς, οὐκ ἀπαγγέλλεται), ubi Dorvill. "Nusquam mihi hic mos adnotatus occurrit, sed non finxit, et proculdubio e quodam Persicarum rerum scriptore hausit. At adituri regem ad eum prius se applicabant, qui gerebat τὴν τῆς εἰσαγγελείας τίμην: v. Brisson. de R. P. p. 36. et quæ pœna id negligentium, patet e libro Estheræ c. iv. 16. et v. 2. Atqui quod rex in gynæceum ingressurus neminem præmiserit nuntiandi adventus ergo, rationis est. At hic de omnibus dicitur, qui regis C jussu reginam convenire debent." Theophr. Char. vii. 3. Ἀπαγγέλλειν τὰς ἐκκλησίας, Narrare aliis ea, quæ in concione acta et decreta sunt, enuntiare. Demosth. Pro Cor. p. 285. 3. Reisk. Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν (ad populum) οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς. Æsch. Sept. c. Th. 1007. Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ Δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. Philemonis Lex. p. 151. Ἀπαγγέλλω· τὸ μηνύω, καὶ διηγοῦμαι, γενικῇ συντάσσεται, καὶ Ἀπαγγέλλω· τὸ τὰ παρ' ἑτέρων εἰρημένα, ἢ γεγραμμένα, ἀπὸ στόματος λέγω, καὶ τὸ λέγω, ἢ φράζω ἅπερ εἶδον καὶ γινώσκω. In Phavorino, Philemonis exscriptore, pro γενικῇ rectius legitur δοτικῇ. Glossæ: Ἀπαγγέλλω· Denuncio, Adnuncio, Enuncio. Renuncio, O. Ἀπαγγέλλει· Renuntiat, P. Enuntiat. Ἀπήγγειλεν· Retulit, P. Ἀπηγγέλθη· Relatum est, P. Suid. Ἀπηγγέλη· ἐμηνύθη. Schæf. in Mss. consuli jubet Fischeri Animadvv. ad. Gr. Gr. Welleri Spec. ii. p. 363.:— "Ἀγγέλλω etiam in fut. 2. retinet literam ε. Certe D ap. Herod. iv. 153. legitur in bonis libris (Arch. Vind. Ald. F. Paris) aor. 2. ἀπήγγελον, (Οἱ δὲ Θηραῖοι, ἐπεί τε τὸν Κορώβιον λιπόντες ἐν τῇ νήσῳ, ἀπίκοντο ἐς τὴν Θήρην, ἀπήγγελον ὥς σφι εἴη νῆσος ἐπὶ Λιβύῃ ἐκτισμένη,) et ap. Arrian. Anab. ii. p. 125. Blanc. ἐπαγγέλῃ. Cf. ad Plat. Phædon. i. η. 12." Locus est hic, Ταῦτα μὲν ἤγγειλέ τις, καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι, πάλαι γενομένης αὐτῆς, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. "Ald. Bas. 1. 2. ἤγγελε. Steph. inde fecit ἤγγελλε, quod post eum retinuere alii Dialogorum Platonis editores, ut ap. Xenoph. K. Π. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε, sed Ald. ἀπήγγελλε, et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. Nam primo Aoristus et Imperfectum sæpe ita conjunguntur: v. ad Criton. xii. 4. Deinde Librarii etiam alibi permutarunt inter se ista verbi Tempora, ut ap. Xenoph. K. A. v. 2. 10. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε, sed Suid. v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε, ut ap. Xen. K. Π. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον Librarius Cod. Guelf.